0BİRİNCİ BOLUM
Riddle Evi
Riddle ailesi o evde oturmayalı yıllar olduğu halde, Küçük Hangleton köyü sakinleri ona hâlâ "Riddle Evi" diyordu. Ev köye hâkim bir tepedeydi, bazı pencereleri tahtalarla kapatılmıştı, çatısındaki kiremitler eksikti ve sarmaşıklar dizginlenemez şekilde cephesini kaplamıştı. Bir vakitler güzel bir malikâneymiş, şimdi de kilometrelerce mesafe dahilindeki en büyük ve heybetli bina olduğu rahatlıkla söylenebilirdi. Ne var ki, Riddle Evi artık rutubetliydi, terk edilmişti ve içinde kimse oturmuyordu.
Küçük Hangleton'lılarm hepsi eski evin "ürpertici" olduğu konusunda fikir birliği içindeydi. Yarım yüzyıl önce orada tuhaf ve korkunç bir şey olmuştu, dedikodu konulan azalınca köyün yaşlı sakinlerinin bugün de üzerinde konuşmayı sevdikleri bir şey. Hikâyenin üzerinde öyle çok konuşulmuş ve o kadar çok yeri süslenip püslenmişti ki, artık kimse gerçeğin ne olduğunu pek kestiremiyordu. Ancak, hikâyenin bütün çeşitlemeleri aynı noktadan başlıyordu: Elli yıl önce, Riddle Evi'nin
hâlâ bakımlı ve etkileyici olduğu günlerde, güzel bir yaz sabahı şafak sökerken bir hizmetçi oturma odasına girmiş ve üç Riddle'ın cesetleriyle karşılaşmıştı.
Hizmetçi çığlıklar atarak tepe aşağı köye koşmuş ve herkesi uyandırmıştı.
"Gözleri açık orda öyle yatıyorlar! Buz gibi soğuk! Üstlerinde hâlâ akşam yemeği kılıkları var!"
Polis çağrıldı. Küçük Hangleton, şokla karışık bir merak ve pek saklanamayan bir heyecanla fıkır fıkır kaynıyordu. Kimse kendine Riddle'ların arkasından ağ-larmış süsü vererek nefesini ziyan etmedi, çünkü hiç sevilmezlerdi. Yaşlı Mr ve Mrs Riddle zengin, züppe ve kabaydılar, yetişkin oğulları Tom ise onlardan da beterdi. Köylülerin kafasını kurcalayan tek şey, katilin kim olduğuydu. Sağlıklı görünen üç insan aynı gecede doğal nedenlerle pat diye düşüp ölmezdi ya canım.
Köyün meyhanesi Asılmış Adam, o gece müthiş iş yaptı; cinayetler hakkında konuşmak için bütün köy oraya toplanmıştı. Riddle'lann aşçısı dramatik bir tavırla ortalarında belirip, birden sessizleşen meyhane halkına az önce Frank Bryce diye bir adamın tutuklandığını ilan edince, şöminelerinin başını terk edip oraya gelmenin mükâfatını gördüler.
"Frank!" diye çığlık atta birkaç kişi. "Olamaz!"
Frank Bryce, Riddle'ların bahçıvanıydı. Riddle Evi'nin arazisindeki yıkık dökük kulübede yaşardı. Frank savaştan döndüğünde bacağını bükemiyordu, kalabalığa ve gürültüye de tahammül edemiyordu. O gün bugün Riddle'lann yanında çalışıyordu.
10
Aşçıya içki ısmarlamak ve biraz daha bilgi almak için bir telaştır patlak verdi.
Aşçı, hevesle dinleyen köylülere, dördüncü serisinden sonra, "Hep onun tuhaf biri olduğunu düşünmüştüm zaten," dedi. "Ne bileyim, öyle dost canlısı falan değildi. Yani, ona değil bir, belki yüz kere kahve ikram ettim. Başkalarıyla takılmak istemezdi hiç."
"İyi ama," dedi bardaki bir kadın, "çetin bir savaştan çıktı Frank. Sakin bir hayatı seviyor. Hem bir neden..."
Aşçı, "Peki, başka kimde arka kapı anahtarı var, ha?" diye sordu, kaba bir sesle. "Ben kendimi bildim bileli bahçıvanın kulübesinde yedek bir anahtar asılıdır! Dün gece kimse kapıyı zorlamamış! Pencereler kırılmamış! Tek yapması gereken, hepimiz uyurken büyük eve sinsice girmekti..."
Köylüler birbirlerine karanlık bakışlar attılar.
Bardaki bir adam, "Ben hep onun pisliğin biri olduğunu düşünmüştüm aslında," diye homurdandı.
"Bana sorarsanız, savaş onu bir tuhaf yaptı," dedi patron.
Köşedeki heyecanlı bir kadın, "Ben zaten demiştim, hayatta Frank'in tersine çatmak istemem diye, değil mi, Do t?" diye sordu.
Dot, hararetle başını salladı. "Hemencecik kızıyor. Hatırlıyorum da, o çocukken..."
Ertesi sabah, Küçük Hangleton'da, Riddle'lan Frank Bryce'ın öldürdüğü konusunda kimsenin en ufak şüphesi kalmamıştı.
11
Ama komşu Büyük Hangleton kasabasındaki karanlık, pis ve kasvetli karakolda, Frank tekrar

tekrar, inatla masum olduğunu söylüyordu. Bir iddiası da, Riddle'larm öldüğü gün evin civarında gördüğü tek kişinin bir yabancı, siyah saçlı ve solgun, yeniyetme bir oğlan olduğu yolundaydı. Köyde başka kimse böyle bir çocuk görmemişti, polis de Frank'in palavra attığından hemen hemen emindi.
Sonra, tam da işler Frank açısından çok ciddi bir hal almışken, Riddle'larm cesetlerine ilişkin rapor geldi. Bu rapor her şeyi değiştirdi.
Polis bundan daha tuhaf bir rapor görmemişti. Bir doktor ekibi cesetleri incelemiş ve Riddle'lardan hiçbirinin zehirlenmediği, bıçaklanmadığı, vurulmadığı, boğazlanmadığı, boğulmadığı ya da (görebildikleri kadarıyla) zarar görmediği sonucuna varmıştı. Aslında (diye devam ediyordu rapor, şüphe götürmez bir hayret havasıyla), Riddle'lann hepsinin sağlığı pek yerinde görünüyordu - yani, ölmüş olmaları dışında. Doktorlar (sanki ille de cesetlerde bir bozukluk bulmak istermiş gibi) her Riddle'in yüzünde bir dehşet ifadesi olduğundan söz etmişti - ama umduğunu bulamamış olan polisin dediği gibi, üç kişinin korkutularak öldürüldüğü nerede duyulmuş ki?
Riddle'lann öldürüldüğü konusunda hiçbir kanıt olmadığı için polis Frank'i bırakmak zorunda kaldı. Riddle'lar, Küçük Hangleton kilisesinin bahçesine gömüldü, mezarları da bir süre ilgi merkezi olmayı sürdürdü. Frank Bryce ise herkesi şaşırtarak, üzerinde bir
12
şüphe bulutuyla, Riddle Evi arazisindeki kulübesine döndü.
Dot, Asılmış Adam'da, "Bana göre onları o öldürdü," dedi, "polisin ne dediği de umrumda bile değil. Ve eğer biraz utanması varsa buradan gider, çünkü onun yaptığını bildiğimizi biliyor."
Ama Frank gitmedi. Riddle Evi'nde daha sonra oturan ailenin de, ondan sonraki ailenin de bahçeleriyle ilgilendi - ne var ki, iki aile de uzun süre kalmadı. Yeni ev sahiplerinin bu yerin nahoş bir havası olduğunu söylemeleri belki kısmen de Frank yüzündendi. İçinde
oturan kimse kalmayınca, ev de bakımsız bir hal aldı.
*
Riddle Evi'nin şu sıralar sahibi olan zengin adam ne orada oturuyor, ne de evden faydalanıyordu. Köyde onun evi "vergi nedeniyle" elinde tuttuğunu söylüyorlardı, ama kimsenin bu nedenler hakkında net bir fikri yoktu. Ne var ki, zengin ev sahibi bahçeyle ilgilenmesi için Frank'e para vermeyi sürdürdü. Yetmiş yedinci doğum günü yakın olan Frank sağırdı, bir bacağı tutuktu ve bükülmüyordu, ama iyi havada onu tarhlar içinde Çiçek dikerken görebilirdiniz. Yabani otlan bastırma yolundaki bütün çabalarına rağmen onlar her tarafı sarmaya başlamış olsalar bile. Üstelik Frank'in mücadele etmesi gereken tek şey yabani otlar değildi. Köyün erkek çocukları, Riddle Evi'nin pencerelerinden ona taş atmayı huy edinmişlerdi. Frank'in düzgün tutmak için onca çaba harcadığı çimenlerin üzerinden bisikletleriyle geçerlerdi. Bir iki ke-
13
re, sırf macera olsun diye eski eve de dalmışlardı. Yaşlı Frank'in eve ve araziye bağlılığının neredeyse saplantı derecesine vardığından haberdardılar ve onun sopasını sallayıp çatlak sesiyle bağırarak topal topal bahçede koşturması onlan eğlendiriyordu. Frank'e gelince, çocukların onu, tıpkı anne babalarıyla büyükanne ve büyükbabaları gibi, katil sandıklarına ve bunun için ona işkence ettiklerine inanıyordu. Bu yüzden de bir ağustos gecesi uyanıp eski evde çok tuhaf bir şey görünce, sadece çocukların onu cezalandırmak için yeni bir yol bulduklarını sândı, o kadar.
Frank'i sakat bacağı uyandırmıştı; ileri yaşında ona eskisinden çok daha fazla acı vermeye başlamıştı. Kalktı, dizindeki sertleşmeyi gevşetmek için sıcak su torbasını yeniden doldurmayı düşünerek, topal topal merdivenden alt kata, mutfağa indi. Lavabonun başında durmuş çaydanlığı doldururken yukarı, Riddle Evi'ne baktı. Üst kat pencerelerinde ışıkların parıldadığım gördü. Frank neler olup bittiğini hemen anladı. Çocuklar yine eve dalmışlardı, ışıkların yanıp sönmesine bakılırsa da, yangm^çıkarmışlardı.
Frank'in telefonu yoktu, zaten olsa da Riddle'lann ölümü hakkında onu sorguya çekmek üzere içeri aldıklarından beri polise hiç mi hiç güven duymuyordu. Hemen çaydanlığı bıraktı, sakat bacağının izin verdiğince hızla yukarı çıktı. Az sonra tam tekmil giyinmiş olarak mutfağa dönmüş, kapının yanındaki kancada asılı duran paslı, eski bir anahtarı alıyordu. Duvara dayalı bastonunu kaptı ve kendini gecenin içine attı.

14
Riddle Evi'nin ön kapısında hiç zorlanmış gibi bir hal yoktu, pencerelerinde de. Frank topallaya topallaya evin arka tarafına gitti, sarmaşıkların neredeyse tamamen gözden sakladığı bir kapıya vardı, eski anahtarı çıkardı, kilide soktu, kapıyı sessizce açtı.
Mağaradan farksız mutfağa girdi. Frank yıllardır buraya adım atmamıştı. Ama, çok karanlık olduğu halde, hole giden kapının nerede olduğunu biliyordu. El yordamıyla oraya yöneldi, burun delikleri çürümenin kokusuyla dolmuştu, yukarıdan ayak sesi ya da insan sesi duyabilmek için kulaklarını dört açmıştı. Hole ulaştı, ön kapının iki yanındaki büyük, tirizli pencereler sayesinde burası biraz daha aydınlıktı. Taşlar üzerinde birikmiş tozların ayaklarıyla bastonunun sesini bastırmasına şükrederek merdiveni çıkmaya koyuldu.
Frank sahanlıkta sağa döndü ve davetsiz misafirlerin nerede olduğunu hemen gördü. Koridorun sonunda bir kapı aralık duruyordu, aralıktan gelen titrek ışık kara döşemede altın rengi uzun bir şerit oluşturuyordu. Frank bastonunu sımsıkı yakalayarak daha yakına sokuldu. Girişin bir iki metre ötesindeydi ve odanın dar bir dilimini görebiliyordu.
O anda, şöminedeki ateşin yakılmış olduğunu fark etti. Bu onu şaşırttı. Hareket etmeyi kesti ve kulak kabarttı, çünkü odada bir erkek sesi konuşuyordu. Ürkek ve korkmuş bir hali vardı.
"Şişede biraz daha var, Lordum, eğer hâlâ açsanız."
"Daha sonra," dedi ikinci bir ses. Bu da bir erkek sesiydi - ama hem şaşılacak kadar tizdi, hem de anı bir
15
buzlu rüzgâr esintisi kadar soğuktu. O sesteki bir şey, Frank'in ensesindeki tüylerin diken diken olmasına yol açtı. "Beni ateşe biraz daha yaklaştır, Kılkuyruk."
Frank, daha iyi duymak için, sağ kulağını kapıya verdi. Sert bir yüzeye konan bir şişenin tıngırtısı duyuldu, sonra da döşemede sürüklenen ağır bir koltuğun tok sürtünme sesi. Frank'in gözüne, koltuğu yerine çeken, sırtı kapıya dönük ufak tefek bir adam çarptı. Uzun, siyah bir pelerin giymişti, başının arkası kısmen keldi. Sonra yemden gözden kayboldu.
Soğuk ses, "Nagini nerede?" dedi.
İlk ses, tedirgin bir edayla, "Ben... ben bilmiyorum, Lordum," dedi. "Evi keşfe çıktı, sanırım..."
İkinci ses, "Yatmadan önce onu sağman gerek, Kılkuyruk," dedi. "Gece beslenmeye ihtiyacım olacak. Yolculuk beni çok yordu."
Frank, kaşları çatık, duyan kulağını kapıya biraz daha yaklaştırıp büyük bir dikkatle dinledi. Önce bir duraklama oldu, sonra Kılkuyruk denen adam yine konuştu.
"Lordum, burada ne kadar kalacağımızı sorabilir miyim?"
"Bir hafta," dedi soğuk ses. "Belki daha fazla. Burası nispeten rahat sayılır, planı da henüz uygulamaya koyamayız. Quidditch Dünya Kupası sona ermeden harekete geçmek budalalık olur."
Frank yamru yumru parmağını kulağına sokarak içinde döndürdü. Kir birikmişti herhalde.
"Quidditch" diye bir laf duymuştu ki, böyle bir laf yoktu tabii.
16
"Cjuidditch - Dünya Kupası mı, Lordum?" dedi Kılkuyruk. (Frank parmağını daha bir gayretle kulağına soktu.) "Özür dilerim ama - anlamıyorum - niye Dünya Kupası bitene kadar beklememiz gerekiyor?"
"Çünkü, budala, şu anda büyücüler dünyanın dört bir yanından akın akın ülkeye geliyor, üstelik Sihir Ba-kanlığı'mn bütün işgüzar görevlileri orada işbaşında olacak. Sıradışı etkinlik işaretleri gözleyecek, kimlikleri kontrol edecek, sonra bir daha kontrol edecekler. Muggle'lar bir şey fark etmesin diye, kafalarını güvenliğe takmış olacaklar. Bu yüzden bekliyoruz."
Frank kulağını temizlemeye çalışmaktan vazgeçti. "Sihir Bakanlığı", "büyücüler" ve "Muggle'lar" kelimelerini açık seçik duymuştu. Belli ki, bu ifadelerin her birinin gizli bir anlamı vardı ve Frank şifreli konuşan sadece iki tür insan biliyordu: Casuslarla suçlular. Bastonuna daha da sıkı sıkı sanldı ve daha da dikkatle dinledi.
Kılkuyruk alçak sesle, "Lord Hazretleri hâlâ kararlılar demek?" diye sordu.
"Elbette kararlıyım, Kılkuyruk." Şimdi soğuk seste bir tehdit havası vardı.
Kısa bir duraklamanın ardından Kılkuyruk yine konuştu. Kelimeler ağzından aceleleri varmışçasına

yuvarlanarak çıkıyordu, sanki cesaretini kaybetmeden önce bunları söylemeye kendini zorluyor gibiydi.
"Harry Potter olmadan da yapılabilir, Lordum."
Bir duraklama daha, bu seferki daha uzun ve sonra -
İkinci ses yavaşça, "Harry Potter olmadan mı?" diye soludu. "Anlıyorum..."
17
Kılkuyruk, sesi ciklercesine tizleşerek, "Lordum, bunu oğlanı düşündüğüm için söylemiyorum!" dedi. "Çocuğun benim için hiç değeri yok, hem de hiç! Sadece, başka bir cadı ya da büyücü kullanacak olsak -herhangi bir büyücü- işimiz o kadar kolaylaşır ki! Sizi kısa bir süre yalnız bırakmama izin verseniz -kılık değiştirmede çok becerikliyimdir, bilirsiniz- iki güncük yeter, uygun biriyle geri dönebilirim -"
Soğuk ses yavaşça, "Başka bir büyücü kullanabilirim," dedi, "bu doğru..."
Kılkuyruk, "Lordum, mantıklı bir şey bu," dedi, tamamen rahatlamış gibiydi. "Harry Potter'ı yakalamak öyle zor olacak ki, öyle iyi korunuyor ki -"
"Ve sen de gidip onun yerine başka birini bulmak için gönüllü oluyorsun demek? Merak ediyorum, bak... Belki de bana bakma işi senin için çok yorucu bir hal aldı, ha, Kılkuyruk? Bu planı bırakma önerisi, acaba sadece beni terk etme yolunda bir çaba olabilir mi?"
"Lordum! Ben... ben sizi bırakmak istemiyorum, hem de hiç -"
İkinci ses, "Bana yalan söyleme!" diye tısladı. "Ben her şeyi anlarım, Kılkuyruk! Bana döndüğüne pişmansın. Seni tiksindiriyorum. Bana bakınca irkildi-ğini görüyorum, bana dokununca titrediğini hissediyorum..."
"Hayır! Lord Hazretleri'ne bağlılığım..." "Senin bağlılığın ödleklikten başka bir şey değil. Gidecek başka yerin olsa şimdi burada olmazdın. Ben
18
sensiz nasıl hayatta kalırım, birkaç saatte bir beslenmem gerekirken? Nagini'yi kim sağacak?"
"Ama çok daha güçlü görünüyorsunuz, Lordum -" "Yalancı," diye soludu ikinci ses. "Daha güçlü değilim ve birkaç gün bile yalnız kalsam, senin beceriksiz bakımınla yeniden edindiğim bir nebze sağlığı da yitirebilirim. Sus!"
Anlaşılmaz laflar eden Kılkuyruk derhal sustu. Frank birkaç dakika ateşin çıtırdamasından başka bir şey duymadı. Sonra ikinci adam tıslamayı andıran bir fısıltıyla yeniden konuştu.
"Çocuğu kullanmak için nedenlerim var - ki zaten sana açıklamıştım. Başka hiç kimseyi de kullanacak değilim. On üç yıl bekledim. Birkaç ay daha fark etmez. Çocuğu kuşatan korumaya gelince, planımın etkili olacağına inanıyorum. Gerekli olan tek şey, senin biraz daha cesaret göstermen, Kılkuyruk - kendinde bulacağın bir cesaret, tabii Lord Voldemort'un gazabını bütün gücüyle hissetmek istemiyorsan -"
Kılkuyruk, "Lordum, söylemem gereken bir şey var!" dedi, artık sesinde panik hissediliyordu. "Yolculuğumuz boyunca planı kafamdan geçirdim - Lordum, Bertha Jor-kins'in ortadan kaybolmasının dikkatleri çekmesi yakındır ve eğer devam edersek, eğer lanetlersem -"
"Eğer mi?" diye fısıldadı ikinci ses. "Eğer, ha? Planı uygularsan, Kılkuyruk, Bakanlık birinin daha ortadan kaybolduğunu asla öğrenemez. Sessizce ve sızlanmadan yapacaksın. Keşke ben yapabilseydim, ama bu durumda... Gel, Kılkuyruk, bir engelin daha ortadan kalk-
19
ması bize Harry Potter'a giden yolu açacak. Sana tek başına yap demiyorum. O vakte kadar sadık hizmetkârım yine bize katılmış olacak -"
"Ben de sadık bir hizmetkârım," dedi Kılkuyruk, sesinde belli belirsiz bir küskünlükle.
"Kılkuyruk, kafası çalışan birine ihtiyacım var, sadakati hiç sarsılmamış birine. Ve ne yazık ki, sen bu şartlann ikisine de uymuyorsun."
"Sizi buldum," dedi Kılkuyruk, bu sefer sesi gerçekten küskündü. "Sizi bulan benim. Size Bertha Jor-kins'i getirdim."
İkinci adam, sesinde eğlendiğini belli eden bir tonla, "Bu doğru," dedi. "Senden beklemediğim bir zekâ pırıltısı, Kılkuyruk - yine de, doğruyu söylemek gerekirse, onu yakaladığında ne kadar işe yarayacağının farkında değildin, değil mi?"

"Ben... ben yararlı olabilir diye düşünmüştüm, Lordum-"
İkinci ses yine, "Yalancı," dedi, sesindeki zalim eğlenme ifadesi şimdi çok daha belirgindi. "Ancak, verdiği bilgiler paha biçilmez cinstendi, bunu inkâr etmiyorum. Bunlar olmasa planımızı kuramazdım. Bunun için ödülünü alacaksın, Kılkuyruk. Benim adıma önemli bir görevi yerine getirmene izin vereceğim, müritlerimden çoğunun yapmak için sağ ellerini vereceği bir görev..."
"Sa-sahi mi, Lordum? Ne -?" Kılkuyruk yeniden dehşete kapılmış gibiydi.
"Ah, Kılkuyruk, sürprizin tadını kaçırmamı istemezsin, değil mi? Senin rolün en sonlara doğru... Ama
20
sana söz veriyorum, sen de en az Bertha Jorkins kadar yararlı olma şerefine erişeceksin."
"Siz... siz..." Kılkuyruk'un sesi birden kulağa boğuk gelmeye başlamıştı, sanki ağzı fena halde kurumuş gibi. "Siz... beni de... öldürecek misiniz?"
Soğuk ses ipeksi bir tınıyla, "Kılkuyruk, Kılkuyruk," dedi, "seni neden öldüreyim ki? Bertha'yı öldürdüm, çünkü öldürmek zorundaydım. Ben onu sorguya çektikten sonra işe yarar hali kalmamıştı, açıkçası beş para etmezdi. Zaten tatilde sana rastladığı haberiyle Bakanlık'a dönseydi tuhaf sorular sorulacaktı. Ölmüş olması gereken büyücüler, yol kenarındaki hanlarda Sihir Bakanlığı cadılarına rastlan tasalar isabet ederler..."
Kılkuyruk öyle alçak sesle bir şeyler mırıldandı ki, Frank duyamadı, ama onun söyledikleri ikinci adamı güldürdü - konuşması kadar soğuk, tamamen keyifsiz bir kahkahaydı bu.
"Hafızasını mı değiştirebilirdik? Ama Hafıza Büyüleri, benim onu sorgularken de kanıtladığım gibi, güçlü bir büyücü tarafından bozulabilir. Ondan kopardığım bilgilerden yararlanmamak hafızasına hakaret olurdu, Kılkuyruk."
Dışarıda, koridorda Frank birden, bastonuna sımsıkı sarılan elinin terden kayganlaştığını fark etti. Soğuk sesli adam bir kadını öldürmüştü. Bundan, hiç pişmanlık duymadan - eğlenerek söz ediyordu. Tehlikeliydi -bir deli. Ve başka cinayetler de planlıyordu - şu çocuk, Harry Potter, her kimse - tehlikedeydi -
Frank ne yapması grrektiğiru biliyordu. Polise gidi-
2i
lecekse eğer, vakit bu vakitti. Usulca evden dışan çıkacak, köydeki telefon kulübesine gidecekti...
Ama soğuk ses yeniden konuşmaya başlamıştı ve Frank, oracıkta donmuş gibi, kulak kesilerek, kalakaldı.
"Bir lanet daha... Hogvvarts'taki sadık hizmetkârım... Harry Potter benim sayılır, Kılkuyruk. Karar verildi. Artık tartışmak yok. Ama sus... Nagini'yi duyuyorum sanırım..."
Ve ikinci adamın sesi değişti. Frank'in daha önce hiç duymadığı türden sesler çıkarmaya başladı. Tıslıyor ve soluk almadan tükürüyordu. Frank onun bir tür kriz geçirdiğini ya da nöbete tutulduğunu sandı.
Ve sonra arkasında, karanlık koridorda bir hareket duydu. Bakmak için dönünce de kendini korkudan felç olmuş buldu.
Karardık koridorun döşemesinde bir şey ona doğru kayarcasına geliyordu, bu şey ateşten kaynaklanan ışık şeridine yaklaşınca, Frank korkuyla titreyerek, bunun en az dört metrelik devasa bir yılan olduğunu fark etti. Dehşet içindeki, donakalmış Frank, yılanın kıvrılan bedeni yerdeki kalın toz tabakasında geniş, kavisli bir yol çizerek gittikçe daha yakına gelirken, ona bakakaldı - ne yapacaktı şimdi? Tek kaçış yolu, iki adamın oturmuş cinayet kumpasları kurduğu odadan geçiyordu. Öte yandan, olduğu yerde kalırsa yılan mutlaka onu öldürürdü.
Ne var ki, o daha bir karara varamadan yılan yanına gelmişti bile, az sonra da inanılmaz bir şekilde, mucizevi bir şekilde yanından geçip gitti. Kapının ardındaki soğuk sesin tükürme, fısıldama seslerine doğru gidi-
22
yordu ve birkaç saniye içinde elmas desenli kuyruğunun ucu aralıktan geçip gözden kaybolmuştu.
Frank'in alnı ter içinde kalmıştı, bastonun sapını tutan eli titriyordu. Odanın içinde soğuk ses tıslamayı sürdürüyordu. Frank'in aklına tuhaf, imkânsız bir fikir geldi... Bu adam yılanlarla konuşabiliyordu.

Frank neler olup bittiğini anlamamıştı. Sıcak su tor-basıyla birlikte yeniden yatağında olmayı hayatta her şeyden çok istiyordu. Sorun şu ki, bacaklan kımıldamaya yanaşmıyordu. Orada titreyerek ve kendine hâkim olmaya çalışarak dururken, soğuk ses birden normal konuşmaya döndü yine.
"Nagini'nin ilginç haberleri var, Kılkuyruk."
"Ge-gerçekten mi, Lordum?"
"Gerçekten, evet," dedi ses./ "Nagini diyor ki, bu odanın hemen dışında durmuş, konuştuklarımızı kelimesi kelimesine dinleyen yaşlı bir Muggle var."
Frank saklanma fırsatı bulamadı. Ayak sesleri duyuldu, sonra da odanın kapısı ardına kadar açıldı. Kısa boylu, saçları kırlaşmış ve hafifçe dökülmüş, sivri burunlu ve küçük, sulanmış gözleri olan bir adam Frank'in önünde durdu. Yüzünde şaşkınlıkla korku arası bir ifade vardı.
"Onu içeri davet et, Kılkuyruk. Nezaket kurallarını mı unuttun?"
Soğuk ses ateşin önündeki çok eskiden kalma koltuktan geliyordu, ama Frank konuşan kişiyi görmüyordu Yılana gelince... evcil bir köpeğin korkunç bir taklidi gibi, küflü şömine halısına kıvrılmıştı.
23
Kılkuyruk eliyle Frank'e içeri girmesini işaret etti. Frank, çok sarsılmış olmakla birlikte, bastonuna daha da sıkı sarıldı ve eşiği aksayarak geçti.
Odadaki tek ışık kaynağı ateşti. Duvarlara uzun, örümcek misali gölgeler gönderiyordu. Frank koltuğun arka tarafına baktı. İçindeki adam hizmetkârından da ufak tefek olsa gerekti, çünkü başının arkası görünmüyordu.
Soğuk ses, "Her şeyi duydun mu, Muggle?" dedi.
Frank meydan okuyarak, "Bana ne diyorsun öyle?" diye sordu. Artık odanın içine girdiği ve harekete geçme vakti geldiği için, kendini daha cesur hissediyordu. Savaşta da hep böyle olmuştu.
Ses sakin sakin, "Sana Muggle diyorum," dedi. "Büyücü değilsin demek."
Frank, sesinin titremesi daha da azalarak, "Büyücüyle neyi kastettiğini bilmiyorum," dedi. "Bütün bildiğim şu: Bu gece polisi ilgilendirmeye yetecek kadar şey duydum, evet, öyle. Cinayet işlemişsiniz ve başka cinayetler planlıyorsunuz! Ve şu kadarını da söyleyeyim," diye ekledi, ani bir ilhamla, "karım burada olduğumu biliyor ve eğer geri dönmezsem -"
Soğuk ses yavaşça, "Karın yok," dedi. "Burada olduğunu kimse bilmiyor Buraya geldiğini kimseye söylemedin. Lord Voldemort'a yalan söyleme, Muggle, çünkü o bilir... her şeyi bilir..."
Frank, "Öyle mı?" dedi kaba bir sesle. "Lord, demek? Eh, sizi pek do nazik bulmuyorum, Lordum. Dönüp adam gibi yüzüme baksanıza, niye bakmıyorsunuz?"
24
Soğuk ses, "Ama ben adam değilim, Muggle," dedi, sesi şimdi alevin çıtırtısından zar zor duyuluyordu. "Ben adamdan çok, çok öteyim. Yine de... neden olmasın? Yüzümü sana döneceğim... Kılkuyruk, koltuğumu çevir."
Hizmetkârdan bir inilti yükseldi.
"Beni duydun, Kılkuyruk."
Ufak tefek adam yavaş yavaş, efendisine ve yılanın uzandığı şömine halısına yaklaşmaktansa başka her şeyi yapmayı tercih edermiş gibi, öne yürüyüp koltuğu çevirmeye koyuldu. Yılan çirkin, üçgen başını kaldırdı, koltuğun bacakları halısına çarpınca da hafifçe tısladı.
Artık koltuk Frank'e bakıyordu. Frank koltukta neyin oturduğunu gördü. Bastonu bir takırtıyla yere düştü. Ağzını açtı, bir çığlık koyverdi. Öyle yüksek sesle bağırıyordu ki, koltuktaki şeyin asasını kaldırırken neler dediğini asla duyamadı. Yeşil bir ışık parladı, bir hışırtı duyuldu ve Frank Bryce yere yığıldı. Daha döşemeyi boylamadan ölmüştü.
Üç yüz kilometre uzakta, Harry Potter adlı çocuk sıçrayarak uyandı.
25
İKİNCİ BOLUM
Yara izi
Harry yatağında sırtüstü yatmış hızlı hızlı soluyordu, sanki koşup da soluk soluğa kalmıştı. Çok canlı bir rüya görmüş, ellerini yüzüne bastırmış halde uyanmıştı. Alnındaki şimşek biçiminde yara

izi, birisi az önce tenine kızgın bir tel bastırmış gibi alev alev yanıyordu.
Doğruldu, bir eli hâlâ alnındayken, diğeriyle karanlıkta, komodinin üzerinde duran gözlüğüne uzandı. Gözlüğü takınca, pencerenin dışındaki sokak lambasının perdelerden süzülen solgun, puslu turuncu ışığıyla aydınlanan yatak odası netleşti.
Harry "parmaklarını yeniden yara izine götürdü. Hâlâ acıyordu. Yanındaki lambayı yaktı, yataktan mahmur mahmur kalktı, odayı geçti, gardırobunu açıp kapısının içindeki aynaya bir göz attı. On dört yaşında zayıf bir oğlan da ona baktı. Kanşık, siyah saçlarının altındaki parlak yeşil gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Yansımasındaki şimşek biçimli yara izini daha yakından inceledi. İz normal görünüyordu, ama yine de acıyordu.
26
Harry uyanmadan önce gördüğü rüyayı hatırlamaya çalıştı. Öyle gerçek gelmişti ki... Tanıdığı iki kişiyle tanımadığı bir kişi vardı... Tüm dikkatini topladı, kaşlarını çatarak hatırlamaya çalıştı... Gözlerinin önüne karanlık bir odanın loş görüntüsü geldi... Şöminenin önündeki halının üstünde bir yılan vardı.... Peter adlı, lakabı Kılkuyruk olan ufak tefek bir adam... soğuk, tiz bir ses... Lord Voldemort'un sesi. Düşüncesi bile Harry'nin kendini midesinde bir buz kalıbı varmış gibi hissetmesine yetiyordu.
Gözlerini sımsıkı yumarak Voldemort'un neye benzediğini hatırlamaya çalıştı, ama nafile... Harry'nin bütün bildiği, Voldemort'un koltuğunun bir ara döndüğü ve onun, yani Harry'nin, orada ne oturduğunu gördüğüydü. Korkudan kasılıp kalmış, bu kasılma da onu uyandırmıştı... Yoksa onu uyandıran, yara izinin acısı mıydı?
Hem o yaşlı adam kimdi? Çünkü yaşlı bir adam vardı, orası kesin. Harry onun yere düşüşünü görmüştü. Her şey birbirine karışıyordu. Ellerini yüzüne kapadı, yatak
odasının görüntüsünü silikleştirerek o loş ışıklı odanın resmini zihninde tutmaya gayret etti. Ama bunun, avcunun içinde su tutmaya çalışmaktan farkı yoktu. Harry ayrıntıları zihninde tutmaya çalıştıkça, onlar da çabucak akıp gidiyorlardı... Voldemort ve Kılkuyruk öldürdükleri birinden söz ediyorlardı, ama Harry adını hatırlayamıyordu... ve başka birisini öldürmeyi planlıyorlardı... kendisini!..
Harry ellerini yüzünden çekti, gözlerini açtı ve san-
27
ki orada sıradışı bir şey görmeyi bekliyormuş gibi yatak odasına baktı. Aslında bu odadaki sıradışı şeylerin sayısı şaşılacak kadar çoktu. Yatağın ayak ucunda, içinde kazan, süpürge, kara cüppe ve çeşitli büyü kitapları olan büyük bir tahta sandık, kapağı açık duruyordu. Masasının üstünde, kar rengi baykuşu Hedvvig'in genellikle içine tünediği büyük, boş kafesten arta kalan yere parşömen ruloları yayılmıştı. Yerde, yatağının yanında açık bir kitap vardı. Harry önceki gece uykuya dalmadan önce onu okuyordu. Kitaptaki bütün resimler hareket ediyordu. Parlak turuncu cüppeli adamlar, süpürgelerin üzerinde uçup kırmızı bir topu birbirlerine atarak, şimşek gibi bir görünüp bir kayboluyorlardı.
Harry gidip kitabı yerden aldı ve büyücülerden birinin topu 15 metreden yüksek bir çemberin içinden geçirerek müthiş bir gol atmasını izledi. Sonra kitabı çarparak kapattı. Dünyanın en iyi sporu saydığı Quidditch bile şu anda aklını çelemezdi. Cannon'larla Uçmak'1 komodinin üstüne koydu, pencereye gitti ve aşağıdaki sokağı gözden geçirmek için perdeyi açtı.
Bir cumartesi sabahının erken saatlerinde saygın bir banliyö sokağının nasıl görünmesi beklenirse, Privet Drive da aynen öyleydi. Bütün perdeler örtülüydü. Harry'nin karanlıkta görebildiği kadarıyla çevrede tek bir canlı varlık yoktu, bir kedi bile.
Buna rağmen... buna rağmen... Harry huzursuzca yatağa dönüp oturdu, parmağını yeniden yara izine götürdü. Onu rahatsız eden şey, acı değildi. Harry acıya ve yaralara yabancı sayılmazdı. Bir seferinde sağ kolunun bütün kemiklerini kaybetmiş ve bir gecede yeniden çıkmalarına ıstırapla katlanmıştı. Aynı kol çok geçmeden zehirli ve 35 santim uzunluğunda bir yılan dişi tarafından delinmişti. Daha geçen yıl da, havada uçan bir süpürgedeyken, on beş metre yükseklikten düşmüştü. Tuhaf kazalara ve yaralanmalara alışıktı. Eğer Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'na devam ediyorsanız ve belaları üstünüze çekme konusunda hünerliyseniz, bu kaçınılmaz bir durumdu zaten.

Hayır, Harry'yi rahatsız eden şey, yarası bundan önce son kez acıdığında, buna Voldemort'un yakında oluşunun yol açmasıydı... Ama Voldemort şimdi burada olamazdı ya... Onun Privet Drive'da pusuya yattığı fikri saçmaydı, böyle bir şey imkânsızdı.
Harry çevresini saran sessizliği daha dikkatle dinledi. Yoksa bir merdiven gıcırtısı ya da bir pelerin hışırtısı duymayı mı bekliyordu biraz da? Kuzeni Dudley'nin yan odadan muazzam bir horultu koyverdiğini duyunca, yerinden hafifçe sıçradı.
Şöyle bir silkelenip kafasını topladı. Aptallık ediyordu. Evde Vernon Eniştesi, Petunia Teyzesi ve Dudley'den başka kimse yoktu. Ve besbelli hepsi, sıkıntısız ve acısız rüyalar görerek, hâlâ uyuyordu.
Harry, Dursley'leri en çok uyudukları zaman seviyordu. Uyanık olduklarında hiçbir hayırlarını görmemişti de ondan. Vernon Enişte, Petunia Teyze ve Dudley, Harry'nin hayattaki tek akrabalarıydı. Büyünün her türünden nefret eden ve büyüyü küçük gören Muggle'lardı (büyü dışı insanlardı) onlar, yani Harry onların
29
evinde pislik muamelesi görüyordu. Son üç yıldır Hogwarts'a giden Harry'nin uzun süre evden uzak kalışını, herkese onun St Brutus İflah Olmaz Suçlu Çocuklar Çü-venlik Merkezi'ne gittiğini söyleyerek açıklamışlardı. Yaşı küçük bir büyücü olarak, Harry'nin Hogwarts dışında büyü kullanmaya izni olmadığının pekâlâ farkındaydılar. Yine de evde yolunda gitmeyen her şey için onu suçlama eğilimi gösteriyorlardı. Harry onlara asla sırlarını açamamış, büyücülük dünyasındaki hayatına ilişkin herhangi bir şey anlatamamıştı. Uyandıklarında onlara gidip yara izinin acıdığından ya da Voldemort'a ilişkin kaygılarından söz etmeyi düşünmesi bile gülünçtü.
Oysa Harry'nin Dursley'lerin evinde yaşamaya başlamasının nedeni de Voldemort'du. O olmasaydı, Harry'nin alnında şimşek biçiminde bir yara izi olmayacaktı. Voldemort olmasaydı, Harry'nin annesiyle babası hâlâ hayatta olacaktı...
Yüzyılın en güçlü Karanlık büyücüsü, on bir yıldır sürekli güç kazanmış bir büyücü olan Voldemort'un evlerine gelip annesiyle babasını öldürdüğü o gece, Harry bir yaşındaydı. Voldemort sonra asasını Harry'ye çevirmişti. İktidara emin adımlarla yükselişi sırasında birçok yetişkin cadının ve büyücünün işini bitirmiş olan laneti uygulamıştı. Ve, inanılmaz bir şey ama, lanet işlememişti. Küçük çocuğu öldüreceğine, Voldemort'a geri dönmüştü. Harry sadece alnında şimşek biçiminde bir kesikle hayatta kalmıştı, Voldemort ise canını zar zor kurtarabilmişti. Güçleri uçup giden, hayatı neredeyse
30
sönen Voldemort kaçmıştı. Cadılarla büyücülerin gizli topluluğunun onca süredir yaşadığı dehşet ortadan kalkmış, Voldemort'un müritleri dağılmış ve Harry Pot-ter ünlü olmuştu.
On birinci doğum gününde bir büyücü olduğunu öğrenmesi Harry için yeterince şaşırtıcı olmuştu zaten. Gizli büyücülük dünyasındaki herkesin onun adını bilmesi ise, daha da can sıkıcıydı. Harry, Hogwarts'a gittiği zaman, her yerde başların ona döndüğünü ve fısıltıların onu izlediğini görmüştü. Ama alışmıştı artık. Bu yazın sonunda Hogvvarts'taki dördüncü yılına başlayacaktı ve şimdiden, şatoya geri dönmeyi iple çekiyordu.
Ama okula gitmesine daha on beş gün vardı. Umutsuzca yeniden odaya bakındı ve gözü temmuz sonunda en iyi iki arkadaşının ona göndermiş oldukları doğum günü tebriklerine takıldı. Harry onlara yazıp yara izinin acıdığından söz etse ne derlerdi acaba?
Birden Hermione Granger'ın tiz ve panik içindeki sesi kafasını doldurdu sanki.
"Yara izin mi acıdı? Harry, bu gerçekten ciddi bir şey... Profesör Dumbledore'a yaz! Ben de gidip Sık Rastlanan Sihirli Hastalıklar ve Rahatsızlıklar 'a bakayım... Belki orada lanetten kalma yara izleri hakkında bir şeyler vardır..."
Evet, Hermione'nin tavsiyesi bu olurdu: Dosdoğru Hogvvarts Müdürü'ne git ve bu arada da bir kitaba danış. Harry pencereden mürekkebi andıran mavi-siyah gökyüzüne baktı. Şu anda ona bir kitabın yardımı dokunabileceğinden şüpheliydi. Bildiği kadarıyla, Volde-mort'unki gibi bir lanetten sağ kurtulan tek kişi kendi-
31
siydi. Bu yüzden de, Sık Rastlanan Sihirli Hastalıklar ve Rahatsızlıklarda belirtilerinin bir listesini

bulma ihtimali çok zayıftı. Müdür'e haber vermeye gelince, Dumbledo-re'un yaz tatilinde nereye gittiği konusunda Harry'nin en ufak fikri yoktu. Bir an, uzun, gümüşi renkte sakalı, yerlere kadar uzanan büyücü cüppesi ve ucu sivri şapkasıyla Dumbledore'u bir yerlerdeki bir kumsala uzanmış, uzun, eğri burnuna güneş losyonu sürerken gözünün önüne getirerek hayli keyiflendi. Ancak, Dumble-dore her neredeyse, Hedwig'in onu bulabileceğinden emindi. Harry'nin baykuşu şimdiye -kadar, adresi olmasa bile, bir mektubu yerine ulaştırmada başarısızlığa uğramamıştı. Ne yazacaktı peki?
Sevgili Profesör Dumbledore, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bu sabah yara izim acıdı. Saygılarımla, Harry Potter.
Bu kelimeler, daha kâğıda bile geçirmeden, ona aptalca geliyordu.
O da öteki en iyi arkadaşı Ron' VVeasley'nin tepkisini hayal etmeye çalıştı. Bir an sonra Ron'un kızıl saçları, uzun burunlu, çilli yüzü şaşkın bir ifadeyle Harry'nin önünde duruyor gibiydi.
"Yara izin mi acıdı? Ama... ama Kim-Olduğunu-Bilir-sin-Sen şu anda senin yakınında olamaz, değil mi? Yani... olsa bilirdin, değil mi? Seni yeniden öldürmeye çalışırdı, değil mi? Bilmiyorum, Harry, belki de lanetten kalma yara izleri hep biraz sancıyordur... Babama sorayım..."
Mr VVeasley, Sihir Bakanlığı'nda Muggle Eşyalarının Kötüye Kullanımı Dairesi'nde çalışan, tam anlamıy-
32
la yetkin bir büyücüydü, ama Harry'nin bildiği kadarıyla lanetler konusunda özel bir uzmanlığı yoktu. Hem Harry bütün VVeasley ailesinin, sırf kendisi birkaç dakika acı çekti diye diken üstünde oturması fikrinden hoşlanmıyordu. Mrs VVeasley, Hermione'den de beter yaygara koparırdı. Ron'un on altı yaşındaki ikiz ağabeyleri Fred ve George ise, Harry'nin dayanma gücünü yitirmekte olduğunu düşünebilirlerdi. VVeasley'ler, Harry'nin dünyada en sevdiği aileydi. Şu sıralarda onu evlerinde kalmaya davet edeceklerini umuyordu (Ron, Quidditch Dünya Kupası hakkında bir şeyler söylemişti) ve yara izi hakkında endişeli sorularla ziyaretinin tadının kaçmasını istemiyordu.
Harry yumruklarıyla-alnına masaj yaptı. Aslında istediği (ve kendi kendine itiraf etmeye neredeyse utandığı) şey - anne ya da baba gibi bir şeydi. Kendini bir aptal gibi hissetmeden akıl danışabileceği yetişkin bir büyücü, onunla ilgilenen biri, Kara Büyü deneyimi olan biri...
Ve sonra çözümü buluverdi. Öyle basit, öyle açıktı ki, bulmasının bunca uzun sürdüğüne inanamıyordu -Sirius.
Harry yatakta zıplayıp doğruldu, bir telaş odanın öbür tarafına gitti ve yazı masasına oturdu. Bir parşömen aldı, kartal tüyü kalemini mürekkebe batırdı, Sevgili Sirius yazdı, sonra da duraksadı. Hem meseleyi en iyi şekilde nasıl ifade edeceğini düşünüyor, hem de Sirius'un nasıl olup da hemen aklına gelmediğine şaşıyordu. Öte yandan, aklına gelmemesi belki de o kadar
33
şaşırtıcı sayılmazdı - çünkü Sirius'un vaftiz babası olduğunu ancak iki ay önce öğrenmişti.
Sirius'un o vakte kadar Harry’nin hayatının tamamen dışında oluşunun basit bir nedeni vardı - Sirius, Azkaban'daydı: Kaçtığında onu aramak için Hogwarts'a gelen Ruh Emici adlı yaratıkların, gözleri görmeyen, ruh emen zebanilerin muhafızlık ettiği dehşet verici büyücü hapishanesinde. Oysa Sirius masumdu -onun mahkûm olduğu cinayetler, şimdi herkesin ölmüş olduğuna inandığı Voldemort destekçisi Kılkuyruk tarafından işlenmişti. Ne var ki, Harry, Ron ve Hermione onun ölmediğini biliyorlardı; geçen yıl Kılkuyrukla karşı karşıya gelmişlerdi, ama anlattıklarına bir tek Profesör Dumbledore inanmıştı.
Sirius, adı temizlenir temizlenmez Harry’e kendi evinde kalmasını önerdiği için, Harry, harikulade bir saat boyunca, nihayet Dursley'lerden ayrılacağına inanmıştı. Ama bu fırsat elinden çekilip alınmıştı - Kılkuyruk daha onu Sihir Bakanlığı'na götürmeleri nasip olmadan sıvışmış, bu durumda Sirius da canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalmıştı. Harry onun Şahgaga adlı bir Hipogrif e binip kaçmasına yardım etmişti. Sirius o gün bu gün kaçaktı. Harry, Kılkuyruk kaçmamış olsa sahip olabileceği yuvayı yaz boyunca aklından çıkaramamıştı. Onlardan ebediyen kurtulmasına ramak kaldığını bile bile Dursley'lere dönmek de iki misli zor olmuştu.
Bununla beraber, Sirius, Harry'nin yanında olamasa bile, yine de ona biraz yardımı dokunmuştu. Harry,

34
bütün okul eşyalarının şimdi yatak odasında, yanında olmasını Sirius'a borçluydu. Dursley'ler daha önce buna asla izin vermemişti. Hem Harry'yi mümkün olduğunca perişan etme isteklerinden, hem de onun güçlerine karşı duydukları korkudan dolayı, bundan önceki her yaz okul sandığım merdivenin altındaki dolaba kilitlemişlerdi. Ama Harry'nin vaftiz babasının tehlikeli bir cani olduğunu öğrendikleri zaman tavırları değişti -Harry onlara Sirius'un masum olduğunu söylemeyi unutuvermiş (!), bu da pek işine yaramıştı.
Harry, Privet Drive'a döndükten sonra Sirius'tan iki mektup almıştı. İkisini de (büyücüler arasında alışıla-geldiğinin aksine) baykuşlar değil, büyük, rengârenk tropik kuşlar getirmişti. Hedwig bu cakalı, davetsiz misafirlerden hoşlanmamıştı, yeniden uçup gitmelerinden önce kendi su kabından su içmelerine izin verirken bile pek gönülsüzdü. Harry ise onları sevmişti. Aklına palmiye ağaçlarını ve beyaz kumları getiriyorlardı ve Sirius her neredeyse (mektuplar ele geçerse diye Sirius bunu hiç söylememişti) hoşça vakit geçirdiğini umuyordu. Harry nedense Ruh Emici'lerin parlak güneş ışığına pek fazla dayanacaklarından şüpheliydi. Belki de Sirius bunun için güneye gitmişti. Şimdi Harry'nin odasındaki o son derece yararlı gevşek döşeme tahtası altında saklı duran mektuplarının neşeli bir havası vardı. Her ikisinde de, eğer ihtiyacı olursa onu araması için Harry'yi uyarmıştı. Eh, şimdi ihtiyacı vardı işte...
Güneşin doğmasından önceki o soğuk kurşuni ışık yavaş yavaş odaya süzülürken, Harry'nin lambası daha
35
az ışık verir oldu sanki. Sonunda, güneş doğup da yatak odasının duvarları altın rengine bürününce ve Vernon Enişte ile Petunia Teyze'nin odasından sesler gelmeye başlayınca, Harry çalışma masasındaki buruşuk parşömenleri temizledi ve bitmiş mektubunu bir kez daha okudu.
Sevgili Sirius,
Son mektubun için teşekkürler. O kuş feci büyüktü, penceremden içeri zor sığdı.
Burada her şey her zamanki gibi. Dudley'nin rejimi pek iyi gitmiyor. Dün teyzem onu gizlice odasına şekerli çörek sokmaya çalışırken yakaladı. Bunu yapmaya devam ederse harçlığını keseceklerini söylediler, o da gerçekten kızdı ve PlayStation'ını camdan aşağı attı. Oyun oynanabilen bir tür bilgisayar bu. Aslında biraz aptalca bir davranış, çünkü şimdi onu oyalayıp aklını başka şeylerden uzak tutacak bir Mega-Mutilation 3'ü bile yok.
Ben iyiyim, neden dersen, Dursley'lerin sen geri dönersin de ben istersem hepsini yarasaya çevirirsin diye ödleri patlıyor.
Ama bu sabah tuhaf bir şey oldu. Yara izim yeniden acıdı. Geçen sefer Voldemort Hogwarts'ta olduğu için acımıştı. Ama yakınlarımda bir yerde olabileceğini sanmıyorum. Olamaz, değil mi? Lanetten kalma yara izlerinin bazen yıllar sonra da acıyıp acımadığını biliyor musun?
Hedwig geri dönsün, bunu onunla yollayacağım. Şu anda dışarıda avlanıyor. Şahgaga'ya benden selam söyle.
Harry
36
Evet, diye düşündü Harry, bu hiç fena görünmüyor. Rüyayı yazmanın âlemi yoktu. Çok kaygılıymış izlenimi uyandırmak istemiyordu. Parşömeni katladı, Hedwig döndüğünde hazır olsun diye yazı masasında bir kenara koydu. Sonra ayağa kalktı, gerindi ve bir kez daha gardırobunu açtı. Aynadaki yansımasına bakmadan, kahvaltıya inmek için giyinmeye koyuldu.
37
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Davet
Harry mutfağa geldiğinde, üç Dursley masaya oturmuşlardı bile. O içeri girerken de, otururken de hiçbiri başını kaldırıp bakmadı. Vernon Enişte'nin kocaman, kırmızı yüzü o sabahki Daily Mail'in arkasına gizlenmişti, Petunia Teyze, dudakları at gibi dişler nin üzerinde büzülmüş, elindeki greypfrutu dörde bölüyordu.
Dudley çok kızgın ve somurtkandı. Ve her nasılsa, her zamankinden fazla yer işgal eder gibiydi... ki bu da az şey sayılmazdı, çünkü daima kare masanın bütün bir yanını kendi başına doldururdu.

Petunia Teyze şekersiz greypfrurun dörtte birini, sesi titreye titreye, "Al bakalım, Diddy'çiğim," diyerek onun tabağına koyunca, Dudley annesine dik dik baktı. Karn Tini alıp yaz tatili için eve geldiğinden beri hayat onun için pek tatsız bir hal almıştı.
Vernon Enişte ile Petunia Teyze her zamanki gibi onun kötü notlarına bahane bulmayı başarmışlardı: Petunia Teyze hep Dudley'nin öğretmenleri tarafından
38
anlaşılmayan çok yetenekli bir çocuk olduğunda ısrar ederdi zaten. Vernon Enişte de, "Oğul olarak, inekleyen küçük bir hammevladı istemediğini," iddia ederdi. Karnedeki zorbalık suçlamalarım da es geçerlerdi - "Şamatacı küçük bir oğlan, ama sineği bile incitmez!" demişti Petunia Teyze, gözleri yaşlı.
Ancak karnenin alt tarafında okul hemşiresinin yazdığı birkaç veciz söz vardı ki, Vernon Enişte ile Petunia Teyze bile herhangi bir açıklamayla hakkından gelememişlerdi. Petunia Teyze, "Dudley iri kemikli bir çocuk, kiloları da aslında bebek tombişliğinden, hem büyüme çağında bir erkek çocuk olarak çok yiyeceğe ihtiyacı var," diye ne kadar feryat ederse etsin, bu feryatlar okul formalarını hazırlayanların artık Dudley'nin üstüne olacak büyüklükte pantolon yapmadığı gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Hemşire, Petunia Teyze'nin gözlerinin -kendi pırıl pırıl duvarlarında parmak izi saptama ya da komşuların geliş gidişlerini gözleme konusunda öylesine keskin olan o gözlerin-görmeyi resmen reddettiği şeyi görmüştü: Fazladan beslenmeye ihtiyacı olmak şöyle dursun, Dudley aşağı yukarı genç bir katil balinanın büyüklüğüne ve kilosuna erişmişti.
Böylece -birçok huysuzluk nöbetinden, Harry'nin yatak odasının bulunduğu katı sarsan tartışmalardan ve Petunia Teyze'nin sel olup akan gözyaşlarından sonra- yeni rejim başlamıştı. Buzdolabından Dudley'nin en sevdiği şeylerin hepsi -köpüklü içeceklerle pastalar, çikolata ve burger'ler- çıkarılmış, onların yerine meyvelerle sebzeler ve Vernon Enişte'nin "tavşan yemi" dedi-
, 39
ği türden şeyler konmuştu. Kapısına da Smeltings Okulu hemşiresinin gönderdiği rejim listesi yapıştırılmıştı. Dudley kendini daha iyi hissetsin diye, Perunia Teyze bütün ailenin rejime uymasında ısrar etmişti. İşte şimdi de Harry'ye çeyrek greypfrut veriyordu. Harry, bunun Dudley'ninkinden çok daha küçük olduğunu fark etti. Petunia Teyze, Dudley'nin moralini ayakta tutmanın en iyi yolunun, hiç değilse Harry'den fazla yemesini garantiye almak olduğunu düşünüyordu besbelli.
Ama Petunia Teyze, yukarıdaki gevşek döşeme tahtasının altında neler saklı olduğunu bilmiyordu. Aslında Harry'nin rejime uymadığından haberi bile yoktu. Harry, yaz boyu çubuk havuçlarla besleneceği gerçeğini fark eder etmez, bir imdat çağrısıyla Hedwig'i arkadaşlarına yollamıştı. Onlar da durumun gereğini muhteşem bir şekilde yerine getirmişlerdi. Hedvvig, Hermi-one'nin evinden ağzına kadar şekersiz abur cuburla dolu (Hermione'nin annesiyle babası diş hekimiydi) koca bir kuruyla dönmüştü. Hogvvarts'm bekçisi Hagrid, çağrıya kendi eliyle yaptığı taş pastalarla karşılık vermişti (Harry bunlara elini sürmedi, Hagrid'in yemekleri konusunda daha önce hayli deneyimi olmuştu). Mrs VVeasley ise ailenin baykuşu Errol'la muazzam bir meyveli pasta ve çeşit çeşit börek yollamıştı. İhtiyar ve halsiz olan zavallı Errol, bu yolculuğun ardından ancak beş günde kendine gelebilmişti. Sonra Harry'nin doğum gününde (Dursley'ler bu günü tümüyle yok saydılar) Ron, Hermione, Hagrid ve Sirius'tan dört tane muhteşem doğum günü pastası geldi. İki tanesi hâlâ
40
duruyordu, Harry odasına gidince doğru dürüst bir kahvaltı edeceği için greypfrutunu hiç şikâyet etmeden yedi.
Vernon Enişte hoşnutsuzlukla derin derin havayı koklayarak gazetesini kenara koydu ve kendi çeyrek greypfrutuna baktı.
"Hepsi bu mu?" dedi Petunia Teyze'ye, aksi aksi.
Petunia Teyze ona anlamlı ve sert bir bakış fırlattı. Başıyla, kendi greypfrut çeyreğim çoktan bitirmiş ve küçük, domuz gözlerinde çok ekşi bir bakışla Harry'ninkini süzen Dudley'yi işaret etti.
Vernon Enişte büyük, fırça gibi bıyığını kabartarak of çekti. Kaşığını eline aldı.
Az sonra kapı zili çaldı. Vernon Enişte sandalyesinden bir gayret kalkarak holden kapıya doğru yürüdü. Dudley, annesi çaydanlıkla meşgulken, babasının greypfrutundan kalanı şimşek hızıyla

yürüttü.
Harry kapıda konuşmalar duydu. Biri güldü, Vernon Enişte kısa bir cevap verdi. Sonra ön kapı kapandı ve holden yırtılan kâğıt sesi geldi.
Petunia Teyze çaydanlığı masaya koyup, Vernon Enişte'nin ne yapmaya gittiğini anlamak için merakla baktı. Fazla meraklanması da gerekmedi, çünkü Vernon Enişte bir dakika sonra geri dönmüştü bile. Üstelik sinirden mosmordu.
"Sen," dedi Harry'ye, havlarcasına. "Oturma odasına. Hemen."
Bu sefer ne kabahat işlediğini bilemeyen Harry, şaşkın şaşkın ayağa kalkıp Vernon Enişte'nin ardından
41
mutfaktan çıktı, sonra bitişik odaya gitti. Adam kapıyı ikisinin ardından hızla kapattı.
"Demek öyle," dedi, şömineye asker adımlarıyla giderek. Sanki Harry'ye tutuklandığım bildirecekmiş gibi, dönüp onun yüzüne baktı. "Demek öyle."
Harry, "Nasıl yani?" demeyi çok isterdi, ama Ver-non Eniştesi'nin öfkeli mizacını sabahın bu erken saatinde uyandırmanın doğru olmadığım hissediyordu. Hele bu mizaç yiyeceksizlikten dolayı ağır bir gerilim altındayken. Onun için de kibar bir şekilde şaşkın görünmeyi seçti.
Vernon Enişte, "Bu az önce geldi," dedi. Mor bir dosya kâğıdını Harry'nin yüzüne doğru salladı. "Bir mektup. Seninle ilgili."
Harry'nin şaşkınlığı arttı. Vernon Enişte'ye onunla ilgili kim yazardı ki? Mektuplarını postacıyla gönderen kimi tanıyordu?
Vernon Enişte, önce Harry'yi yiyecekmiş gibi süzdü, sonra da başını eğip mektuba baktı ve yüksek sesle okumaya koyuldu:
Sayın Mr ve Mrs Dursley,
Hiç tanıştırılmadık, ama eminim ki Harry'den oğlum Ron hakkında bir sürü şey duymuşsunuzdur. Harry'nin de size sözünü etmiş olabileceği Quid-ditch Dünya Kupası finali önümüzdeki pazartesi gecesi yapılıyor ve kocam Arthur, Sihirli Oyunlar ve Sporlar Dairesi'ndeki bağlantıları sayesinde en iyi yerden bilet almayı başardı.
42
Umarım Harry'yi de maça götürmemize izin verirsiniz, çünkü bu, hayatta insanın eline bir kez geçecek bir fırsat, ingiltere Kupaya otuz yıldır ev sahipliği etmedi, bilet bulmak da çok zor. Tabii Harry'nin yaz tatilinin geri kalanını burada geçirmesinden ve onu okula dönerken sağ salim trene bindirmekten de memnuniyet duyarız.
Harry'nin bize cevabınızı normal yoldan mümkün olduğu kadar çabuk göndermesi iyi olur, çünkü Muggle postacı bizim evimize şimdiye kadar hiçbir şey getirmedi ve evin nerede olduğunu bildiğinden de emin değilim.
Harry'yi yakında görmeyi umut ediyoruz.
Saygılarımla,
Molly Weasley
Not: Umarım yeterince pul yapıştırmışımdır.
Vernon Enişte okumayı bitirdi, elini yeniden göğüs cebine soktu ve başka bir şey çıkardı,
"Şuna bak," diye hırladı.
İçinden Mrs VVeasley'nin mektubunun çıktığı zarfı gösterdi, Harry gülmemek için kendini zor tuttu. Zarfın her santimi pulla kaplıydı, Mrs VVeasley'nin Dursley'le-rin adresini karınca duası gibi bir yazıyla sıkıştırdığı, ön taraftaki 1,5 santimetrekare hariç.
Harry, sesine, Mrs VVeasley'ninki herkesin yapabileceği bir hataymış edası vermeye çalışarak, "Öyleyse, yeterince pul koymuş," dedi. Eniştesinin gözleri alevlendi.
Dişlerini gıcırdatarak, "Postacı fark etti," dedi. "Bu mektubun nereden geldiğiyle çok ilgilendi, evet. Kapı
43
zilini onun için çalmış. Komik olduğunu düşünüyordu."
Harry hiçbir şey söylemedi. Başkaları belki Vernon Enişte'nin çok pul konmuş diye neden böyle yaygara kopardığını anlamazdı ama, Harry, Dursley'lerle yeterince birlikte yaşamıştı. Onların

sıradanlığın biraz da olsa dışına çıkan her şey konusunda ne kadar hassas olduklarını biliyordu. En büyük korkuları da, birisinin Mrs VVeasley gibi insanlarla (ne kadar uzaktan da olsa) bir bağlan olduğunu anlamasıydı.
Vernon Enişte, yüzündeki tarafsız ifadeyi korumaya çalışan Harry'ye hâlâ yiyecekmiş gibi bakıyordu. Harry eğer aptalca bir şey yapmaz ya da söylemezse, hayahnm en büyük armağanına kavuşabilirdi. Vernon Enişte'nin bir şey söylemesini bekledi, ama o sadece dik dik bakmaya devam etti. Harry sessizliği bozmaya karar verdi.
"Yani - gidebilir miyim?" diye sordu.
Vernon Enişte'nin kocaman, mor yüzü hafif bir kasılma geçirmiş gibi titredi. Bıyığı diken diken oldu. Harry o Jnyığın ardında olan biteni bildiğini düşünüyordu: Vernon Enişte'nin en temel içgüdülerinden ikisinin birbiriyle çelişmesinden doğan vahşi bir savaş. Harry'nin gitmesine izin vermek Harry'yi mutlu edecekti - ki Vernon Enişte on üç yıldır böyle bir şeyi engellemek için var gücüyle mücadele etmişti. Öte yandan, Harry'nin yazın geri kalanında ayak altından çekilip Weasley'lere gitmesi, ondan, umduklarından iki hafta önce kurtulmaları anlamına geliyordu ve Vernon Enişte, Harry'nin evde olmasından nefret ediyordu.
44
Kendine düşünme payı tanımak için yeniden başını eğip Mrs VVeasley'nin mektubuna baktı. İmzayı hoşnutsuzlukla süzerek, "Kim bu kadın?" diye sordu.
"Onu gördünüz," dedi Harry. "Arkadaşım Ron'un annesi, onu geçen sömestr sonunda Hog - okul treniyle geldiğinde karşılamıştı."
Az kalsın "Hogwarts Ekspresi" diyecekti, ki bu da eniştesinin öfkeyle köpürmesi için birebirdi. Kimse Dursley'lerin evinde Harry'nin okulunun adını yüksek sesle söylemezdi.
Vernon Enişte muazzam büyüklükteki yüzünü pek nahoş bir şeyi hatırlamaya çalışırmışçasına büzdü.
Sonunda, "Tıknaz bir kadın mı?" diye hırladı. "Kızıl saçlı bir sürü çocuğu olan?"
Harry kaşlarını çattı. Kendi oğlu Dudley üç yaşından beri yatkın göründüğü şeyi nihayet başarıp boyundan çok enine gitmişken, Vernon Enişte'nin herhangi birine "tıknaz" demesi biraz tuhaf kaçıyordu doğrusu.
Vernon Enişte yine mektubu inceliyordu.
Of çeker gibi, "Quidditch," diye mırıldandı. "Qnid-ditch - bu saçmalık da neyin nesi?"
Harry'nin kanı bir kez daha beynine sıçradı.
Lafı uzatmadan, "Bir spor," dedi. "Süpürge üzerinde oynanır -"
Vernon Enişte yüksek sesle, "Tamam, tamam!" dedi. Harry eniştesinin birazcık paniğe kapılmış gibi göründüğünü fark edip memnun oldu. Anlaşılan Vernon Enişte'nin sinirleri kendi oturma odasında "süpürge"
45
sözünü duymaya dayanamıyordu. Yeniden mektubu incelemeye sığındı. Harry onun dudaklarıyla "cevabınızı normal yoldan göndermesi" kelimelerini oluşturduğunu gördü, Eniştesi kaşlarını çattı.
"Normal yoldanmış," dedi tükürür gibi. "Ne demek istiyor?"
"Bizim için normal olan yoldan," dedi Harry ve eniştesinin lafını kesmesine fırsat bırakmadan ekledi: "Biliyorsunuz, baykuş postası. Büyücüler için normal olanı budur."
Vernon Enişte, sanki Harry az önce iğrenç bir küfür etmiş gibi kızmış görünüyordu. Öfkeyle titreyerek pencereden dışarı tedirgin bir bakış attı, komşulardan bazılarını kulakları cama yapışmış halde görmeyi bekliyordu sanki.
"Sana benim çatım altında bu anormalliklerden söz etme diye kaç kez tembih etmem lazım?" diye tısladı. Yüzü canlı bir mor erik rengine bürünmüştü. "Orada, nankör sırtına Petunia ve benim geçirdiğimiz giysilerle durmuş -"
Harry soğuk soğuk, "Ancak Dudley'nin onlarla işi bittikten sonra," dedi. Gerçekten de, sırtında ona öyle büyük gelen bir sweatshirt vardı ki, ellerini kullanabilmek için kol ağızlarını beş kez kıvırmak zorunda kalmıştı, sweatshirt'ün eteği de haddinden bol blucininin dizlerinden aşağı kadar iniyordu.
Vernon Enişte hiddetle titr îyerek, "Benimle bö} le konuşamazsın!" dedi.
Ama Harry buna boyun eğmeyecekti. Dursley'lerin

46
bütün o aptalca kurallarına uymak zorunda olduğu günler artık geride kalmıştı. Dudley'nin rejimini uygulamayacaktı, Vernon Enişte'nin onun Quidditch Dünya Kupası'na gitmesini engellemesine izin vermeyecekti... yani elinden gelirse.
Harry derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştıktan sonra, "Peki," dedi. "Dünya Kupası'ru göremeyeceğim. Öyleyse, şimdi gidebilir miyim? Sirius'a yazdığım bir mektubu bitirmek istiyorum da. Biliyorsunuz - vaftiz babam."
Yapmıştı işte. Sihirli kelimeleri söylemişti. Durup Vernon Enişte'nin yüzündeki mor rengin leke leke geri çekilişini izledi. Şimdi o yüz, kötü karıştırılmış kara frenküzümü dondurmasına benziyordu.
"Ona - ona yazıyorsun, öyle mi?" dedi Vernon Enişte, sözde sakin bir sesle - ama Harry onun minik gözbebeklerinin ani bir korkuyla kısıldığını gördü.
Kayıtsızca, "Şey - evet," dedi Harry. "Benden haber alalı epey oldu ve, biliyor musunuz, haber almayınca bir şeyler yolunda gitmiyor galiba diye düşünüyor."
Bu sözlerin yarattığı etkinin, keyfini çıkarmak için sustu. Vernon Enişte'nin kalın, siyah, özenle ortadan ayrılmış saçlarının altında dişli çarkların çalışmasını görüyor gibiydi. Eğer Harry'nin Sirius'a yazmasına engel olursa, Sirius, Harry'ye kötü muamele edildiğini düşünecekti. Eğer Harry'ye Quidditch Dünya Kupası'na gidemeyeceğini söylerse, Harry de yazıp durumu Sirius'a anlatacaktı ve böylece Sirius, Harry'ye kötü muamele edildiğini bilecekti. Vernon Enişte'nin yapabileceği tek
47
bir şey vardı. Harry, o büyük, bıyıklı yüz şeffafmışçası-na, sonucun eniştesinin zihninde oluşumunu görebiliyordu. Gülümsememeye, yüzünü mümkün olduğunca ifadesiz tutmaya gayret etti. Ve sonra -
"Eh, madem öyle, peki. Bu kahrolası... bu aptal... bu Dünya Kupası denen şeye gidebilirsin. Sakın şu - şu Weasley'lere yazıp seni almalarını söylemeyi unutma, ha. Seni ülkenin dört bir yanına bırakacak vaktim yok benim. Ve yazın geri kalanını da orada geçirebilirsin. Ve şeyine - vaftiz babana söyleyebilirsin... söyle ona... gideceğini söyle."
Harry neşeyle, "Tamam öyleyse," dedi.
Havaya zıplayıp çığlık atma arzusunu bastırmaya çalışarak, dönüp oturma odası kapısına doğru yürüdü. Gidiyordu, hey! Weasley'lere gidiyordu, Quidditch Dünya Kupası'm izleyecekti!
Dışarıda holde az daha, besbelli Harry'ye haddinin bildirileceğini duyma umuduyla kapının arkasına sinmiş olan Dudley'ye çarpıyordu. Oğlan, Harry'nin yüzündeki koca gülümsemeyi görünce şok geçirdi.
"Mükemmel bir kahvaltıydı, değil mi?" dedi Harry. "Ben tıkabasa doydum, ya sen?"
Dudleynin yüzündeki şaşkın bakışa gülerek merdiveni üçer üçer çıktı ve kendini yeniden yatak odasına attı.
İlk gördüğü şey, Hedwig'in geri dönmüş olduğuydu. Kafesinde oturmuş, koskoca, kehribar rengi gözleriyle Harry'ye bakıyor ve bir şeye kızdığını gösterecek şekilde gagasını tıkırdatıp duruyordu. Onu neyin kızdırdığı hemen belli oldu.
48
"AHH!" dedi Harry.
Küçük, gri, tüylü bir tenis topuna benzeyen bir şey başının yanına çarpmıştı. Hemen başını şiddetle ovmaya başladı, başını kaldırıp kendisine neyin çarptığına baktı. Minyatür bir baykuştu, avcuna sığacak kadar küçüktü. Odada serseri mayın gibi dolanarak heyecanla vızıldıyordu. Derken Harry baykuşun ayağının dibine bir mektup bırakmış olduğunu gördü. Eğildi, Ron'un elyazısını tanıdı, zarfı yırtarak açtı. İçinde aceleyle çi-ziktirilmiş bir not vardı.
Harry - BABAM BILETLERÎ ALDI - Irlanda-Bul-garistan maçı, pazartesi gecesi. Annem senin burada kalman için Muggle'lara yazıyor. Belki de mektup ellerine geçmiştir bile, Muggle'ların ne süratle postaladıklarını bilmiyorum, Ne olursa olsun, bunu Pig'le göndereyim dedim.
Harry bir "Pig" (domuz) kelimesine baktı, bir de artık tavandaki avizenin çevresinde vınlayan minik baykuşa. Hayatında domuza bu kadar benzemeyen bir şey görmemişti. Belki de Ron'un elyazısını okuyamamıştı. Yeniden mektuba döndü:
Muggle'ların hoşuna gitse de gitmese de seni almaya geliyoruz, Dünya Kupası'nı kaçıramazsın,

ama annemle babam önce onların iznini alıyormuş gibi yapmamızın daha iyi olacağını düşünüyorlar. Evet derlerse, mesajını Pig'le hemen yolla, pazar saat beşte gelip sem alırız. Ha-
49
yır derlerse, Pig'i hemen geri yolla ki, seni yine de pazar saat beşte alalım.
Hermione bugün öğleden sonra geliyor. Percy işe başladı - Uluslararası Sihirsel işbirliği Dairesinde.
Buradayken yurtdışı hakkında tek laf etme, tabii sıkıntıdan patlamak istemiyorsan.
Yakında görüşürüz - Ron
Başının üstünde alçaktan uçan küçük baykuşa, "Sakin ol!" dedi. Baykuşçuk çılgınca şakıyordu, Harry bunun olsa olsa mektubu doğru insana getirmenin gururu olduğunu düşündü. "Gel buraya. Cevabımı geri götürmen gerek!"
Baykuş kanatlarını çırparak Hedwig'in kafesinin tepesine kondu. Hedvvig, cesaretin varsa daha yakma gel dercesine soğuk soğuk baktı ona.
Harry kartal tüyünden kalemini bir kez daha kapıp önüne boş bir parşömen çekti ve yazmaya koyuldu:
s
Ron, iş tamam, Muggle'lar gidebilirsin diyor. Yarın beşte görüşürüz. Sabırsızlanıyorum. Harry
Bu notu küçücük küçücük katladı, durduğu yerde heyecandan zıplayan minik baykuşun bacağına büyük bir güçlükle bağladı. Not sıkı sıkı bağlandığı anda baykuş havalandı. Pencereden dışarı vınlayıp gözden kayboldu.
Harry, Hedvvig'e döndü.
"Kendini uzun bir seyahate çıkabilecek gibi hissediyor musun?" diye sordu.
50
Hedvvig vakur bir şekilde öttü.
Mektubunu alarak, "Bunu benim için Sirius'a götürebilir misin?" diye sordu Harry. "Dur biraz... Bitireyim de öyle."
Parşömeni açıp telaşla bir not ekledi.
Eğer benimle temasa geçmek istersen, yazın geri kalanında arkadaşım Ron Weasley'nin evinde olacağım. Babası Quiddıtch Dünya Kupası için bize bilet bulmuş!
Mektup bitince onu Hedvvig'in ayağına bağladı. Hedvvig her zamankinden hareketsiz duruyordu, gerçek bir posta baykuşunun nasıl davranması gerektiğini göstermeye kararlı gibiydi.
Harry, "Geri döndüğünde Ron'larda olacağım, tamam mı?" dedi.
Hedwig onun parmağını muhabbetle gagaladı ve sonra muazzam kanatlarını hafif bir ıslık sesiyle açıp pencereden dışarı süzüldü.
Harry o gözden kaybolana kadar ardından baktı, sonra sürünerek yatağının altına girip gevşek döşeme tahtasını kaldırdı. Koca bir parça doğum günü pastası çıkardı. Yerde oturup onu yerken, içinde sel gibi akan mutluluğun tadını çıkardı. Onun pastası vardı, Dud-ley'nin ise greypfruttan başka bir şeyi yoktu. Güzel bir yaz günüydü, yarın Privet Drive'den ayrılıyordu, yara izi yine tamamen normale dönmüştü ve Quidditch Dünya Kupası'm izleyecekti. Şu sırada herhangi bir şey için kaygılanması çok zordu - Lord Voldemort dahil.
51
DÖRDÜNCÜ BOLUM
Kavuk'a Dönüş
Ertesi gün saat on iki olduğunda Harry sandığını okul malzemeleriyle ve en kıymetli eşyalarıyla doldurmuştu bile: Babasından miras kalan Görünmezlik Pelerini, Sirius'tan aldığı süpürge, önceki yıl Fred ve Geor-ge VWeasley'nin verdiği sihirli Hogvvarts haritası. Döşemedeki gevşek tahtanın altına sakladığı bütün yiyecekleri almış, unuttuğu büyü kitabı ya da tüy kalem kalmasın diye odasının her köşesine bakmıştı. Eylülün birine, yani Hogwarts'a dönmesine ne kadar kaldığını saymak için her geçen günü işaretlediği çizelgeyi de duvardan indirmişti.
Privet Drive dört numarada hava çok gergindi. Eve bir grup büyücünün gelecek olması, Dursley'leri telaşlandırıp sinirlendirmişti. Harry, VWeasley'lerin ertesi gün saat beşte geleceğini söylediğinde, Vernon Enişte'nin yüzüne düpedüz korku dolu bir ifade yerleşmişti.
"Umarım o insanlara doğru dürüst giyinmelerini söylemişsindir," diye homurdandı. "Sizin tayfanın

ne
52
biçim şeyler giydiğini görmüştüm. Üstlerine normal kıyafetler geçirme nezaketini gösterseler iyi olur diyorum."
Harry'nin içinde kötü bir his uyandı. Mr ve Mrs VVeasley'nin, Dursley'lerin "normal" olarak tanımlayacağı bir şey giydiklerini hiç görmemişti. Çocukları tatillerde Muggle kıyafetleri giyiyor olabilirdi, ama Mr ve Mrs VVeasley ya hafiften ya da bütün bütüne pejmürde cüppeler giyerlerdi. Harry'nin canını sıkan, komşuların ne düşüneceği değildi. VVeasley'ler Dursley'lerin kafalarındaki en kötü büyücü tipine uyan bir görünümde gelirlerse, kötü muamele göreceklerinden endişeleniyordu.
Vernon Enişte en iyi takım elbisesini giymişti. Bu, kimilerine nazik bir karşılama ifadesi gibi görünebilirdi, ama Harry asıl nedenin Vernon Enişte'nin etkileyici ve karşısındakini sindirecek bir izlenim uyandırma isteğinde yattığını biliyordu. Öte yandan, Dudley sanki küçülmüş gibiydi. Yaptığı rejim nihayet etkisini gösteriyor olduğundan değil, korkudan. Dudley yetişkin bir bü. yücüyle son karşılaşmasından pantolonunun arka tarafında bir domuz kuyruğuyla çıkmış, Petunia Teyze'yle Vernon Enişte Londra'daki özel bir hastanede kuyruğu aldırmak için para vermek zorunda kalmışlardı. Bu yüzden Dudley'nin ikide bir elini kaygıyla arkasına götürmesi ve düşmana bir kez daha aynı hedefi açmamak için odadan odaya yan yan yürüyerek dolaşması hiç şaşırtıcı değildi.
Öğle yemeklerini neredeyse tamamen sessizlik için-
, 53
de yediler. Hatta Dudley yemeğe itiraz bile etmedi (süzme peynir ve rendelenmiş kereviz vardı). Petunia Teyze hiçbir şey yememişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarını büzmüştü. Görünüşe bakılırsa dilini çiğniyordu. Sanki Harry'ye yöneltmek için yanıp tutuştuğu öfkeli eleştirilerini dilini ısırarak kontrol altında tutuyordu.
Vernon Enişte masanın öbür ucundan, "Arabayla geliyorlardır herhalde?" dedi havlarcasına.
"Şeyy," dedi Harry.
Bunu hiç düşünmemişti. Sahi, Weasley'ler onu neyle alacaklardı? Artık bir arabalan yoktu; eski Ford Ang-lia'ları şu anda ipini koparmış halde, Hogwarts'taki Yasak Orman'da vahşi bir hayat sürüyordu. Ama Mr We-asley geçen sene Sihir Bakanlığı'ndan bir araba ödünç almıştı, bugün de aynı şeyi yapamaz mıydı?
"Sanırım," dedi Harry.
Vernon Enişte bıyığını titreterek burnundan soludu. Normal şartlarda Vernon Enişte Mr VVeasley'nin arabasının modelini sorardı; insanlan arabalarının büyüklüğüne ve pahalılığına göre değerlendirme eğilimi vardı. Ama Mr VVeasley bir Ferrari'yle gelse bile, Harry, Vernon Enişte'nin onu beğeneceğinden şüpheliydi.
Harry öğleden sonranın büyük bir bölümünü oda- | smda geçirdi; Petunia Teyze'nin, sanki hayvanat bahçesinden bir gergedanın kaçtığı duyurulmuş gibi birkaç saniyede bir perdeyi aralayıp dışan bakmasına katlana-< mıyordu. Sonunda, saat beşe çeyrek kala, Harry oturma; odasına indi.
54
Petunia Teyze karşı konulmaz bir isteğe kapılmış-çasma yastıkları düzeltiyordu. Vernon Enişte ise gazete okuyormuş gibi yapıyordu, ama küçücük gözleri hiç hareket etmiyordu ve Harry onun yaklaşan bir araba sesi duyabilmek için kulak kesildiğinden emindi. Dud-ley bir koltuğa büzülmüştü. Tombul elleriyle poposunu sıkı sıkı tutuyordu. Harry gerginliğe dayanamadı. Odadan çıkıp holdeki merdivene oturdu. Gözleri sa-atindeydi, kalbiyse heyecandan ve sinirden güm güm atıyordu.
Ama saat beşe geldi, geçti. Takım elbisesinin içinde hafif hafif terleyen Vernon Enişte ön kapıyı açtı, sokağın iki tarafına göz attı ve başını hemen yine içeri soktu.
"Geciktiler!" diye hırladı Harry'ye.
"Biliyorum," dedi Harry. "Belki... belki trafik sıkışık falandır."
Beşi on geçti... çeyrek geçti... Harry kendi de endişelenmeye başlamıştı şimdi. Beş buçukta, Vernon Eniş-te'yle Petunia Teyze'nin oturma odasında kesik kesik fısıltılarla konuştuklarını duydu.

"Saygı diye bir şey yok."

"Ya işimiz olsaydı?"

"Belki geç gelirlerse onjarı yemeğe davet ederiz sa-nıyorlardır."

"Kesinlikle öyle bir şey olmayacak," dedi Vernon Enişte. Harry onun ayağa kalkıp oturma odasında volta atmaya başladığını duydu. "Çocuğu alıp gidecekler, oyalanmak yok. Tabii, gelirlerse. Muhtemelen günü şaşırmışlardır. Şunu söyleyebilirim ki, onların cinsi dakikliğe pek

55

kıymet vermiyor. Sebep ya budur ya da kullandıkları teneke araba bozulup - AAAAHHHHHHHHH!"

Harry yerinden sıçradı. Oturma odası kapısının arkasından, odada panik içinde koşuşturan Dursley'lerin sesleri geliyordu. Az sonra Dudley hole fırladı. Dehşete kapılmış görünüyordu.

"Ne oldu?" dedi Harry. "Ne var?"

Ama görünüşe bakılırsa Dudley konuşabilecek durumda değildi. Elleri hâlâ poposunda, mutfağa elinden geldiğince hızlı şekilde badi badi yürüdü. Harry hemen oturma odasına girdi.

Dursley'lerin tahtayla kapatılmış, önüne elektrikli, sahte bir kömür ateşi yerleştirilmiş şöminelerinin içinden gümlemeler ve gıcırtılar geliyordu.

"Neler oluyor?" dedi Petunia Teyze, nefesi sıkışarak. Duvara doğru gerilemişti ve dehşet içinde ateşe doğru bakıyordu. "Neler oluyor, Vernon?"

Ama cevap için fazla beklemesi gerekmedi. Önü kapatılmış şöminenin içinden insan sesleri geliyordu.

"Ah! Fred, hayır - geri dön, geri dön, bir yanlışlık oldu - George'a söyle sakın - AH! George, hayır, yer yok, hemen geri dön ve Ron'a söyle -"

"Belki Harry bizi duyabilir, baba - belki bizi dışarı çıkarabilir -"

Elektrikli ateşin arka tarafından tahtalara vuran yumruk sesleri yükseldi.

"Harry? Harry, bizi duyabiliyor musun?"

Dursley'ler kızgın bir çift sansar gibi Harry'nin üstüne yürüdüler.

56

"Bu da ne böyle?" diye hırladı Vernon Enişte. "Neler oluyor?"

"Şey - buraya Uçuç tozuyla gelmeye çalışmışlar," dedi Harry, içinden yükselen çılgınca gülme arzusuna zar zor hâkim olarak. "Ateşle seyahat edebiliyorlar. Ama şömineyi kapattığınızdan - bir dakika -"

Şömineye yaklaşıp tahtaların arasından seslendi.

"Mr Weasley? Beni duyabiliyor musunuz?"

Yumruklama sesleri durdu. Bacanın içinde biri, "Şşt!" dedi.

"Mr Weasley, benim, Harry... Şömine kapanmış durumda. Oradan gelemezsiniz."

"Hay aksi!" dedi Mr VVeasley'nin sesi. "İnsan niye şömineyi kapatır ki?"

"Elektrikli ateşleri var," diye açıkladı Harry.

"Gerçekten mi?" dedi Mr VVeasley'nin sesi heyecanla. "Eklektik, ha? Fişi de var mı yani? Vay vay, mutlaka görmem lazım... Bir düşünelim... ah, Ron!"

Ron'un sesi de diğerlerininkine katılmıştı.

"Burada ne yapıyoruz? Bir terslik mi var?"

"Yo, hayır, Ron/' dedi Fred'in sesi, hayli alaycı bir tonla. "Hayır, tam da buraya gelmek istemiştik zaten."

"Evet, burada harika vakit geçiriyoruz," dedi Geor-ge, sanki biri onu duvara sıkıştırmış gibi boğuk bir sesle.

"Çocuklar, çocuklar..." dedi Mr VVeasley belli belirsiz. "Bir şeyler düşünmeye çalışıyorum... Evet... tek yol bu.... Geri çekil, Harry."

Harry kanepeye kadar geriledi. Vernon Enişte ise şömineye yaklaştı.

57

"Durun bir dakika!" diye böğürdü ateşe. "Tam olarak ne yapmak -"

GÜM.

Önü kapatılmış şömine dışan doğru patlayıp elektrikli ateşi odanın karşı duvarına fırlattı. Mr VVeasley, Fred, George ve Ron, molozdan ve un ufak olmuş taşlardan oluşan bir bulutun içinde

belirdiler. Petunia Teyze feryat ederek arkasındaki kahve sehpasının üstüne doğru devrildi. Vernon Enişte onu yere düşmeden yakaladı ve ne diyeceğini bilemez halde, hepsi parlak kızıl saçlara sahip olan Weasley'lere ve her bir çiline varıncaya kadar birbirlerinin tıpatıp aynı olan Fred ve Ge-orge'a bakakaldı.
Mr Weasley uzun, yeşil cüppesinin üstündeki tozu silkip gözlüğünü düzelterek, "Böyle daha iyi," dedi soluk soluğa. "Hah - siz Harry'nin teyzesi ve eniştesi olmalısınız!"
Uzun boylu, zayıf ve kelleşmeye başlamış olan Mr VVeasley, Vernon Enişte'ye doğru yürüyüp elini uzattı, ama Vernon Enişte, Petunia Teyze'yi de sürükleyerek birkaç adım geri gitti. Söyleyecek tek bir söz bile bulamıyordu. En iyi takım elbisesi beyaz tozlarla kaplanmıştı. Tozlar aynı zamanda saçına ve bıyığına da yerleşmişti, aniden otuz yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.
"Şey - evet - kusura bakmayın," dedi Mr VVeasley, elini indirip omzunun üstünden yıkık şömineye göz atarak. "Hepsi benim suçum. Öbür taraftan dışarı çıkamayacağımız hiç aklıma gelmedi. Şöminenizi Uçuç Şe-bekesi'ne bağlatmıştım da - yani sadece bir akşamlığı-
l
58
na, Harry'yi alabilelim diye. Doğrusunu söylemek gerekirse, Muggle şöminelerinin bağlı olmaması gerekiyor, ama Uçuç Düzenleme Paneli'nde tanıdığım biri var, o ayarladı. Hemen eski haline döndürebilirim, hiç merak etmeyin. Çocukları geri göndermek için bir ateş yakayım, sonra şöminenizi onarıp Buharlaşırım."
Harry, Dursley'lerin bunun tek kelimesini bile anlamadığından emindi. Hâlâ yıldırım çarpmış gibi, ağızları bir karış açık, Mr VVeasley'ye bakıyorlardı. Petunia Teyze yine ayaklarının üstünde doğruldu ve Vernon Enişte'nin arkasına saklandı.
"Merhaba, Harry!" dedi Mr Weasley neşeyle. "Sandığın hazır mı?"
"Yukarıda," dedi Harry sırıtarak.
"Biz alırız," dedi Fred hemen. George'la ikisi Harry'ye göz kırparak odadan çıktılar. Bir keresinde gece karanlığında Harry'yi kurtardıkları için, odasının nerede olduğunu biliyorlardı. Harry'ye göre Fred ve Ge-orge, Dudley'yi görebilmeyi umuyorlardı; Harry'den Dudley hakkında çok şey duymuşlardı.
"Şey," dedi Mr VVeasley, kollarını hafifçe sallayarak. Tatsız sessizliğe son vermeye çalışıyordu. "Çok - şey -çok güzel bir yeriniz var."
Normalde tek bir leke bile bulunmayan oturma odaları şimdi tozla ve tuğla parçalarıyla kaplı olduğundan, bu laf Dursley'lerin pek hoşuna gitmedi. Vernon Enişte'nin yüzü yine morardı, Petunia Teyze de yine dilini çiğnemeye başladı. Ancak bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuş görünüyorlardı.
59
Mr VVeasley çevresine bakmıyordu. Muggle'larla ilgili her şeye bayılıyordu. Harry onun gidip televizyonu ve video cihazını incelemek için yanıp tutuştuğunu görebiliyordu.
"Ekeltrikle çalışıyorlar, değil mi?" dedi bilgiç bir edayla. "A, tabii, fişleri görebiliyorum. Fiş topluyorum da," diye ekledi Vernon Enişte'ye dönerek. "Bir de pil. Çok zengin bir pil koleksiyonum var. Eşim deli olduğumu düşünüyor, ama işte, ne > aparsınız."
Besbelli Vernon Enişte de Mr VVeasley'nin deli olduğunu düşünüyordu. Azıcık sağa giderek Petunia Teyze'nin önünü kapattı, sanki Mr VVeasley'nin her an üstlerine doğru koşup onlara saldırabileceğini düşünüyordu.
Dudley birden yine odada belirdi. Harry sandığının merdivende çıkardığı sesleri duyabiliyor ve Dudley'nin de bu seslerden korkup mutfaktan çıktığını biliyordu. Dudley, Mr VVeasley'ye korku dolu gözlerle bakarak duvar boyunca yan yan yürüdü ve annesiyle babasını siper almaya çalıştı. Ne yazık ki, Vernon Enişte'nin gövdesi Petunia Teyze'nin önünü kaplamaya yetse de, Dudley'yi örtecek kadar geniş değildi.
"Hah, bu senin kuzenin, değil mi, Harry?" dedi Mr VVeasley, sohbet açma konusunda cesur bir adım daha atarak.
"Hı hı," dedi Harry, "Dudley."
Ron'la ikisi birbirlerine baktılar ve hemen başlarını . çevirdiler; kahkaha atmamak için kendilerini

zor tutuyorlardı. Dudley'nin elleri hâlâ poposundaydı, düşme-
60
sinden korkar gibi bir hali vardı. Ancak Mr VVeasley, Dudley'nin bu tuhaf davranışından gerçekten kaygılanmış görünüyordu. Hatta az sonra konuştuğunda, Harry, ses tonundan onun Dudley'yi kesinlikle deli sandığını anladı, tıpkı Dursley'lerin onu deli sanmaları gibi. Ama Mr YVeasley'nin sesinde korku değil, ilgi vardı.
"Tatilin iyi geçiyor mu, Dudley?" dedi nazikçe.
Dudley inledi. Harry onun ellerinin kocaman poposunu daha da sıkı kavradığını gördü.
Fred ve George ellerinde Harry'nin okul sandığıyla odaya döndüler. İçeri girerken gözleriyle çevreyi taradılar ve Dudley'yi gördüler. Yüzlerine birbirinin kopyası, melun sırıtışlar yerleşti.
"Hah, tamam," dedi Mr VVeasley. "Gitme vakti geldi o zaman."
Cüppesinin kollarını sıvayıp asasını çıkardı. Harry, Dursley'lerin yekvücut halde duvara doğru gerilediklerini gördü.
Mr VVeasley, asasını arkasındaki duvarda bulunan deliğe doğrultarak, "Incendio!" dedi.
Şömineden alevler yükselip sanki saatlerdir yanı-yormuşçasına keyifli keyifli çatırdamaya başladı.
Mr VVeasley cebinden ağzı iple büzülmüş küçük bir kese çıkardı, ipi çözdü, kesenin içinden bir tutam toz aldı ve alevlerin üstüne attı. Alevler zümrüt yeşiline donup adamakıllı parladı.
"Önce sen, Fred," dedi Mr VVeasley.
"Geliyorum," dedi Fred. "A, hayır - bir dakika -"
Fred'in cebinden bir poşet dolusu şeker dokulmüş-
61
tu ve içindekiler her yana saçılmaktaydı - parlak renkli ambalajların içinde büyük, tombul şekerlemeler.
Fred emekleyerek onlan cebine tıktı, sonra Durs-ley'lere neşeyle el salladı ve ateşin içine yürüyüp, "Kovuk!" dedi. Petunia Teyze titreyerek soluğunu bıraktı. Fred ıslık gibi bir sesle yok oldu.
"Sıra sende, George," dedi Mr VVeasley. "Sandığı da al."
Harry, George'un sandığı alevlerin içine taşımasına ve daha iyi tutabilmek için dikine çevirmesine yardım etti. Sonra George da, "Kovuk!" diye haykınp, ikinci bir ıslık sesiyle kayboldu.
"Ron, sıra sende," dedi Mr VVeasley.
Ron, "Görüşürüz," dedi Dursley'lere neşeyle. Harry'ye bakıp ağzı kulaklarına varıncaya dek sırıttı, ateşe adım attı ve, "Kovuk!" diye bağınp yok oldu.
Şimdi sadece Harry ve Mr VVeasley kalmıştı.
"Şey... hoşça kalın," dedi Harry, Dursley'lere.
Hiçbir şey söylemediler. Harry ateşe doğru yürüdü, ama tam ateşin göbeğine gelmişti ki, Mr VVeasley eliyle onu durdurdu. Dursley'lere şaşkınlıkla bakıyordu.
"Harry size hoşça kalın dedi," dedi. "Onu duymadınız mı?"
Harry, "Fark etmez," diye mırıldandı Mr VVeas-ley'ye. "Cidden, umrumda değil."
Mr VVeasley elini Harry'nin omzundan çekmedi.
"Yeğeninizi bir dahaki yaza kadar göremeyeceksiniz," dedi Vernon Enişte'ye, apaçık bir kızgınlıkla. "Herhalde hoşça kal diyeceksiniz, değil mi?"
62
Vernon Enişte'nin yüzü öfkeyle titremeye başlamıştı. Az önce oturma odasının yarısını havaya uçurmuş olan bir adamdan nezaket dersi alma fikri ona derin bir azap veriyormuş gibiydi.
Ama Mr VVeasley'nin asası hâlâ elindeydi ve Vernon Enişte, küçük gözleriyle ona kaçamak bir bakış attıktan sonra, içerlemiş bir sesle, "Hoşça kal," dedi.
Harry, "Görüşürüz," dedi ve hoş, ılık bir nefes gibi gelen yeşil alevlerin içine adım attı. Ancak tam o anda, arkasından korkunç bir öğürtü çıktı ve Petunia Teyze feryat figan bağırmaya başladı.
Harry hızla döndü. Dudley artık annesiyle babasının arkasında değildi. Kahve sehpasının yanına çömel-miş, ağzından sarkan yarım metreye yakın, mor, yapış yapış bir şeyden dolayı boğuluyormuş gibi oğürüp tükürük saçıyordu. Harry kısa süreli bir şaşkınlığın ardından o yarım metrelik şeyin Dudley'nin dili olduğunu anladı. Dudley'nin önünde, yerde parlak bir şekerleme ambalajı duruyordu.

Petunia Teyze kendini Dudley'nin yanına, yere fırlattı, şişmiş dilinin bir ucunu tuttu ve onu ağzından çıkarmaya çalıştı. Pek şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Dudley daha da fena feryat etmeye ve tükürük saçmaya başlayarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Vernon Enişte böğürüyor, kollarını sallıyordu. Mr VVeasley ancak bağırarak sesini duyurabildi.
"Endişelenmeyin, ben onu düzeltebilirim!" diye seslendi ve asasını doğrultarak Dudley'ye doğru ilerledi, ama Petunia Teyze daha da fena çığlık atarak kendi-
63
ni Dudley'nin üzerine fırlahp onu Mr VVeasley'ye karşı bir kalkan gibi sardı.
"Yo, gerçekten!" dedi Mr VVeasley çaresizce. "Basit bir işlem bu - şu şekerlemeden - oğlum Fred - çok muziptir - ama bu sadece bir Devleştirme Büyüsü - en azından ben öyle sanıyorum - lütfen, düzeltebilirim -"
Ama rahatlamak şöyle dursun, Dursley'ler iyice paniğe kapıldılar. Petunia Teyze isteri krizi geçiriyormuş gibi ağlıyor, Dudley'nin dilini tutmuş, kopartmaya ka-rarlıymışçasma çekiyordu; Dudley annesinin ve dilinin baskısından boğuluyormuş gibiydi; tamamen kontrolünü kaybetmiş olan Vernon Enişte ise büfenin üstünden bir porselen biblo alarak hızla Mr VVeasley'ye doğru fırlattı. Mr VVeasley eğildi ve biblo, havaya uçmuş şöminenin içinde parçalara ayrıldı.
"Yapmayın ama!" dedi Mr VVeasley kızgın bir şekilde, asasını savurarak. "Yardım etmeye çalışıyorum!"
Vernon Enişte yaralı bir suaygırı gibi böğürerek bir biblo daha kaptı.
"Hârry, git! Git hadi!" diye bağırdı Mr VVeasley, asasını Vernon Enişte'ye doğrultarak. "Bunu ben hallederim!"
Harry eğlenceyi kaçırmak istemiyordu, ama Vernon Enişte'nin ikinci biblosu sol kulağını kıl payı ıskalamıştı. Şöyle bir düşününce, durumu Mr VVeasley'ye bırakmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Ateşe adım atıp omzunun üstünden bakarak, "Kovuk!" dedi. Oturma odasında son gördüğü tablo, Mr VVeasley'nin asasıyla Vernon Enişte'nin elindeki üçüncü bir bibloyu havaya
64
uçurduğu, Petunia Teyze'nin Dudley'nin üzerine yatmış çığlık çığlığa bağırdığı ve Dudley'nin dilinin büyük, yapış yapış bir piton gibi sarktığıydı. Ama hemen sonra Harry büyük bir hızla dönmeye başladı ve Durs-ley'lerin oturma odası zümrüt yeşili alevlerin içinde kayboldu.
65
BEŞİNCİ BÖLÜM
VJeasley Büyücü Şakaları
Harry dirseklerini sıkı sıkı iki yanına yapıştırmış, gittikçe daha hızlı dönüyordu. Bulanıklaşmış şömineler yanından hızla geçip gidiyordu, sonunda midesi bulanmaya başlayınca gözlerini kapadı. Nihayet yavaşlamaya başladığını hissettiğinde, ellerini hızla açıp tam zamanında durdu ve böylece VVeasley'lerin mutfağındaki ocaktan dışarı düşüp yüzüstü kapaklanmaktan kurtuldu.
"Yedi mi?" diye sordu Fred heyecanla, Harry'yi ayağa kaldırmak için elini uzatarak.
"Evet," dedi Harry. Ayağa kalktı. "Neydi o?"
"Dolma-Dil Şekerlemesi," dedi Fred coşkuyla. "Ge-orge ve ben icat ettik, bütün yaz üstünde deneyebileceğimiz birini arıyorduk..."
Küçük mutfak kahkahaya boğuldu. Harry çevresine bakh. Ron ve George zımparalanmış tahta masada kızıl saçlı iki kişiyle birlikte oturuyordu. Harry ikisini de daha önce hiç görmemişti, ama kim olduklarını hemen anladı: Bili ve Charlie, VVeasley kardeşlerin en büyükleri.
66
Daha yakın oturanı, "Nasıl gidiyor, Harry?" diye sorup sırıttı ve iri elini uzattı. Harry onun elini sıkınca, parmaklarının altında nasırlar ve kabartılar olduğunu hissetti. Romanya'da ejderhalarla çalışan Charlie olmalıydı bu. Charlie'nin beden yapısı ikizlerinki gibiydi, ince ve uzun olan Percy'yle Ron'a kıyasla kısa ve tıknazdı. Geniş yüzü hava koşullarından yıpranmış olmasına karşın, dost canlısı görünüyordu. O kadar çilliydi ki, güneşten yanmış sanılabilirdi. Kollan kaslıydı ve birinin üzerinde büyük, parlak bir yanık vardı.
Bili de gülümseyerek ayağa kalkıp Harry'nin elini sıkh. Bili onu biraz şaşırtmışh. Harry onun büyücülük bankası Gringotts'ta çalıştığını ve daha önce Hog-warts'ta Öğrenci Başı olduğunu

biliyordu. Onu her zaman Percy'nin biraz büyük olanı gibi hayal etmişti: Kuralları çiğneme konusunda mızmız ve herkese patronluk taslamayı seven biri. Ama Bill'in görünümü için söylenebilecek tek şey vardı: sıkı bir tipti. Uzun boyluydu, uzun saçlarını bağlayıp atkuyruğu yapmıştı. Küpesi vardı, ucundan dişe benzer bir şey sallanıyordu. Bill'in giysileri bir rock konserinde tuhaf kaçmayacak giysilerdi, ama Harry ayakkabılarının normal deriden değil, ejderha derisinden yapılma olduğunu gördü.
Daha içlerinden biri bir şey söyleyemeden, hafif bir pat sesi duyuldu ve Mr VVeasley, George'un omzunun arkasında belirdi. Harry'nin şimdiye dek görmediği kadar sinirli bir hali vardı.
"Bu hiç komik değildi, Fred!" diye bağırdı."O Mugg-le çocuğa ne verdin öyle?"
.67
"Ben ona bir şey vermedim," dedi Fred, yine melun bir gülümsemeyle. "Düşürdüm sadece... Gidip yediyse onun sucu, ben ona öyle bir şey demedim."
"Bilerek düşürdün!" diye kükredi Mr Weasley. "Yiyeceğini biliyordun, rejim yaptığını biliyordun -"
"Dili ne kadar büyüdü?" diye sordu George hevesli hevesli.
"Annesiyle babası küçültmeme izin vermeden önce bir metreyi geçmişti!"
Harry ve VVeasley'ler yine kahkahaya boğuldular.
"Komik değil!" diye bağırdı Mr VVeasley. "Bu tür davranışlar büyücü-Muggle ilişkilerini ciddi şekilde zedeliyor! Ben ömrümün yansını Muggle'lann kötü muamele görmesine karşı mücadele ederek geçireyirr. kendi oğullarım kalksın -"
"Muggle olduğu için vermedik onu!" dedi Fred öfkeyle.
"Hayır. Kocaman, pis bir zorba olduğu için verdik," dedi George. "Değil mi, Harry?"
'JEvet, öyle, Mr VVeasley," dedi Harry ciddi ciddi.
"Mesele bu değil!" diye köpürdü Mr VVeasley. "Görürsünüz, annenize bir söyleyeyim -"
"Neyi söyleyecekmissin?" dedi arkalarından bir ses.
Mutfağa Mrs VVeasley girmişti. Kısa boylu, tombul bir kadındı. Nazik bir yüzü vardı, ama gözleri şüpheyle kısılmıştı.
"Merhaba, Harr/ciğim," dedi, onu görüp gülümseyerek. Sonra gözlerini yine kocasına dikti. "Bana neyi söyleyecektin, Arthur?"
68
Mr VVeasley duraksadı. Anlaşılan, Fred ve George'a ne kadar kızgın olursa olsun, aslında Mrs YVeasley'ye neler olduğunu söylemeyi düşünmemişti. Bir sessizlik oldu, Mr VVeasley karısına tedirgin gözlerle bakıyordu. Derken Mrs VVeasley'nin arkasındaki mutfak kapısında iki kız belirdi. Çok gür, kahverengi saçlan ve oldukça büyük ön dişleri olanı, Harry ve Ron'un arkadaşı Her-mione Granger'dı. Ufak tefek ve kızıl saçlı olanıysa, Ron'un küçük kız kardeşi Ginny. İkisi de Harry'ye gülümsediler, Harry de onlara sırıttı. Ginny kıpkırmızı kesildi - Harry Kovuk'a ilk geldiğinden beri ona zaafı vardı.
"Neyi söyleyecektin, Arthur?" diye yineledi Mrs VVeasley, ürkütücü bir sesle.
"Yok bir şey, Molly," diye mırıldandı Mr VVeasley. "Fred ve George - ama onlarla konuştum -"
"Yine ne yaptılar?" dedi Mrs VVeasley. "Eğer VVeasley Büyücü Şakaları'yla ilgili bir şeyse -"
"Niye Harry'ye yatacağı yeri göstermiyorsun, Ron?" dedi Hermione kapının ağzından.
"Nerede yatacağını biliyor," dedi Ron. "Odamda yatacak, geçen sefer de orada -"
"Hem bize de göstermiş olursun," dedi Hermione, imalı bir şekilde,
"Ha," dedi Ron, duruma uyanarak. "Evet."
"Evet, biz de geliyoruz," dedi George.
"Siz yerinizden kıpırdamıyorsunuz!" diye hırladı Mrs VVeasley.
Harry ve Ron yan yan ilerleyerek mutfaktan dışarı
69
çıktılar. Hermione ve Ginny'yle birlikte dar holden geçtiler ve evin her tarafında zikzaklar çizerek üst katlara giden sallantılı merdiveni çıktılar.
"Vteasley Büyücü Şakaları da ne?" diye sordu Harfy, üst kata çıkarlarken.
Ron ve Ginny güldüler, ama Hermione gülmedi.
"Annem Fred ve George'un odasını temizlerken bir dolu sipariş formu buldu," dedi Ron alçak sesle.

"İcat ettikleri şeyler için kocaman, uzun fiyat listeleri. Hani, şaka malzemeleri. Sahte asalar, bubi tuzaklı tatlılar, daha bir sürü şey. Harikaydı, o kadar şey icat ettiklerini hiç bilmiyordum..."
"Uzun süredir odalarından patlama sesleri geliyordu, ama bir şeyler icat ettiklerini hiç düşünmemiştik," dedi Ginny. "Sadece gürültü çıkarmayı seviyorlar sanmıştık."
"Ama yaptıkları şeylerin çoğu -şey, aslında, hepsi- biraz tehlikeliydi," dedi Ron. "Ve bunları Hog-vvarts'ta satıp biraz para kazanmayı düşünüyorlardı. Annem deliye döndü. Bunları yapmaya devam etmelerini yasakladı ve sipariş formlarını yaktı... Zaten onlara kafası kızgın. Umduğu kadar S. B. D. alamadılar."
S. B. D., ya da Sıradan Büyücülük Düzeyi, Hog-warts öğrencilerinin on beş yaşında girdiği sınavlardı.
"Sonra büyük bir tartışma çıktı," dedi Ginny. "Annem, 'Babanız gibi Sihir Bakanlığı'na girmenizi istiyorum,' dedi, ama onlar, 'Tek istediğimiz bir şaka dükkânı açmak,' dediler."
70
Tam o anda ikinci katta bir kapı açıldı ve bağa çerçeveli gözlük takmış bir baş uzandı dışarı. Yüzünde çok kızgın bir ifade vardı.
"Merhaba, Percy," dedi Harry.
"A, merhaba, Harry," dedi Percy. "Ben de kim bu kadar gürültü yapıyor diyordum. Burada iş yapmaya çalışıyorum - büro için bitirmem gereken bir raporum var da - insanlar merdivende gümbür gümbür yukarı aşağı dolaşırken konsantre olmak zor oluyor."
"Gümbür gümbür dolaşmıyoruz," dedi Ron sinirle. "Yürüyoruz. Sihir Bakanlığı'nın çok gizli üst düzey çalışmalarını böldüysek özür dileriz."
"Ne üzerinde çalışıyorsun?" dedi Harry.
"Uluslararası Sihirsel İşbirliği Dairesi için bir rapor," dedi Percy böbürlenerek. "Kazan kalınlıkları için bir standart getirmeye çalışıyoruz. Bu ithal malların bazıları biraz fazla ince - sızıntılar senede neredeyse yüzde üç oranında artıyor -"
"O rapor var ya, dünyayı değiştirecek," dedi Ron. "Gelecek Postası'nın birinci sayfasında yer alır herhalde, kazan sızıntıları."
Percy hafiften kızardı.
"Sen istediğin kadar dalga geç, Ron," dedi ateşli bir şekilde, "uluslararası bir yasa getirilmezse, pazarın çürük, sığ dipli ürünlerle dolması ciddi bir tehlike -"
Ron, "Evet, evet, tabii," dedi ve merdiveni çıkmaya başladı. Percy odasının kapısını çarparak kapattı. Harry, Hermione ve Ginny, Ron'un arkasında üç kat daha çıkarlarken, aşağıda mutfaktaki bağrışların yankı-
71
lan onlara kadar geliyordu. Seslere bakılırsa, Mr Weas-ley, Mrs VVeasley'ye şekerlemelerden bahsetmişti.
Ron'un evin en üst katındaki yatak odası, Harry gecen sefer kalmaya geldiğinden beri pek değişmemişti: Ron'un en sevdiği ÇJuidditch takımı Chudley Cannons'ın posterleri yine duvarlarda ve eğimli tavanda dönüp duruyor, dalgalanıyordu. Pencere kenarında duran ve daha önce içinde kurbağa yavruları bulunan akvaryumuysa şimdi sadece bir tane, son derece iri kurbağa mesken tutmuştu. Ron'un eski faresi Scabbers arak yoktu, ama onun yerine Ron'un mektubunu Privet Drive'a, Harry'ye ulaştıran minicik, gri baykuş vardı. Küçük bir kafeste hoplayıp zıplıyor ve deli gibi kanat çırpıyordu.
"Kes şunu, Pig," dedi Ron, yatak odasının içinde sıkış tıkış duran dört yataktan ikisinin arasından geçerek. "Fred ve George da burada bizimle kalıyor, çünkü onların odasında Bili ve Charlie var," dedi Harry'ye. "Percy kendi odasında tek başına kalıyor, çalışması gerekiyormuş."
"Şey - o baykuşa niye Pig diyorsun?"
"Aptal da ondan," dedi Ginny. "Asıl adı Pigwidge-on."
"Ya, sanki o hiç aptal bir isim değil de," dedi Ron alaylı bir şekilde. "Adını Ginny koydu," diye açıkladı Harry'ye. "Şirin bir isim olduğunu düşünüyor. Değiştirmeye çalıştım, ama artık çok geçti, başka hiçbir şeye cevap vermiyordu. O yüzden şimdi adı Pig. Onu burada tutmam gerekiyor, çünkü Erroll ve Hermes'i gıcık ediyor. Aslına bakarsan beni de gıcık ediyor."

72
Pigwidgeon kafesinde mutlu mutlu uçup duruyor, tiz bir sesle ötüyordu. Harry, Ron'u çok iyi tanıdığından ciddiye almadı. Eski faresi Scabbers'dan da sürekli yakınıyordu, ama Hermione'nin kedisi Crookshanks'in onu yediğini sandığında çok üzülmüştü.
Harry, "Crookshanks nerede?" diye sordu Hermi-one'ye.
"Bahçededir herhalde. Yercücelerinin peşinden koşturmak hoşuna gidiyor. Daha önce hiç görmemiş."
"Percy işinden memnun mu bari?" dedi Harry, yataklardan birinin üstüne oturup Chudley Cannons'ın tavandaki posterlere girip çıkmalarım seyrederek.
"Memnun olmak mı?" dedi Ron kasvetle. "Babam onu zorla getirmese eve gelmezdi herhalde. Kafayı işle bozdu. Sakın patronundan laf açayım deme. Mr Cro-uch'a göre... Mr Crouch'a da dediğim gibi... Mr Crouch'un fikri şu ki... Mr Crouch bana diyordu ki... Herhalde bugün yarın, nişanlandık diye açıklama yaparlar."
"İyi bir yaz geçirdin mi, Harry?" dedi Hermione. "Gönderdiğimiz yemek paketlerini falan aldın mı?"
"Evet, çok teşekkürler," dedi Harry. "Hayatımı kurtardı o kekler."
Ron, "Peki hiç haber aldın mı -?" diye lafa başladı, ama Hermione ona bir bakış atınca sustu.
Harry, Ron'un Sirius'u soracağını anlamıştı. Ron ve Hermione'nin, Sirius'un Sihir Bakanlığı'ndan kaçmasında o kadar paylan olmuştu ki, vaftiz babasını onlar da Harry kadar merak ediyorlardı. Ancak Ginny'nin yanında ondan bahsetmek iyi bir fikir değildi. Üçü ve
73
Profesör Dumbledore dışında kimse Sirius'un nasıl kaçtığını bilmiyor, masumiyetine de inanmıyordu.
Ginny merakla bir Ron'a bir Harry'ye bakıyordu, Hermione rahatsızlık verici sessizliği sona erdirmek için, "Sanırım tartışmaları bitti," dedi. "Aşağı inip yemek için annene yardım edelim mi?"
'Tamam," dedi Ron. Dördü Ron'un odasından çıkıp aşağı indiler. Mrs Weasley mutfakta yalnızdı. Son derece sinirli görünüyordu.
"Bahçede yiyoruz," dedi onlar içeri girince. "Burada on bir kişiye yer yok çünkü. Tabakları götürür müsünüz, kızlar? Bili ve Charlie masaları kuruyorlar. Siz ikiniz, çatallarla bıçaklar lütfen," dedi Ron ve Harry'ye. Asasını lavabodaki patateslere doğrultup istediğinden biraz daha şiddetle sallayınca, patatesler kabuklarından öyle hızlı sıyrılıp çıktılar ki, duvarlardan ve tavandan sekerek çevreye dağıldılar.
"Aman yani," dedi sinirli sinirli. Asasını bu sefer de bir faraşa doğrulttu ve faraş dolaptan fırlayıp yerde sürüklenmeye, patatesleri toplamaya başladı. Dolaptan kap kaçak çıkarırken, "O ikisi!" diye lafa başladı öfkeyle. Harry onun Fred ve George'dan bahsettiğini anlamıştı. "Halleri ne olacak bilmiyorum, gerçekten bilemiyorum. Hiç azim yok, tabii ki ellerinden geldiğince dert çıkarmayı azimden saymazsanız..."
Mrs Weasley mutfak masasına büyükçe saplı, bakır bir tencere koyup asasını içine-doğru sallamaya başladı. Asasının ucundan kremamsı bir sos kabın içine boşalmaya koyuldu.
74
"Akılsız falan olduklarından değil," diye devam etti kızgın bir ses tonuyla. Bu arada saplı tencereyi ocağın üstüne yerleştirip asasının bir hareketiyle altını yaktı. "Ama harcanıp gidiyorlar. Artık kendilerine çeki düzen vermezlerse başlan belaya girecek. Hogwarts'tan onlar için bir sürü baykuş geliyor, diğerlerininkinin hepsini toplasan o kadar etmez. Böyle devam ederlerse, Sihrin Uygunsuz Kullanımı Dairesi'nin önünde bulacaklar kendilerini."
Mrs VVeasley asasıyla çatal bıçak çekmecesini dürttü, çekmece hızla açıldı. İçinden birçok bıçak fırlayınca Harry ve Ron telaşla kenara kaçtılar. Bıçaklar mutfağın öbür ucuna doğru uçtu ve faraşın yeniden lavaboya doldurduğu patatesleri doğramaya başladı.
"Onları yetiştirirken ne yanlış yaptık bilmiyorum," dedi Mrs VVeasley, asasını kenara koyup dolaptan birkaç tencere daha çıkararak. "Yıllardır böyle bu, marifetlerinin ardı arkası kesilmiyor, üstelik hiç dinlemiyo -YO, YÎNE Ml\"
Masadan aldığı asa, kulak tırmalayan bir ses çıkarıp kocaman, lastik bir fareye dönüşmüştü.
"Yine onların sahte asalarından biri!" diye bağırdı. "Kaç kere söyledim, ortada bırakmayın diye."

Kendi gerçek asasını eline aldı ve dönüp ocakta tüten sosla ilgilenmeye koyuldu.
Ron açık çekmeceden çatal bıçakları alıp, "Hadi," dedi aceleyle Harry'ye. "Gidip Bili ve Charlie'ye yardım edelim."
Mrs VVeasley'nin yanından ayrılıp arka kapıdan bahçeye yöneldiler.
75
Daha birkaç adım gitmişlerdi ki, Hermione'nin çarpık bacaklı, sarman kedisi Crookshanks bahçeden fırlayarak önlerine çıktı. Tüylü kuyruğunu havaya dikmiş, çamura bulanmış bacaklı bir patatese benzeyen bir şeyin peşinden gidiyordu. Har y bunun bir yercüce ;i olduğunu hemen anladı. Anca yirmi beş santim boyundaki yercücesi, nasırlı küçük ayaklarıyla çabuk çabuk adımlar atarak bahçenin öbür ucuna koştu ve yerde duran lastik çizmelerden birinin içine atladı. Crookshanks bir patisini çizmenin içine sokup yercücesine ulaşmaya çalıştığında, Harry yercücesinin çılgınca kıkırdadığını duydu. Bu arada evin diğer tarafından gürültülü çarpışma sesleri geliyordu. Bahçeye girdiklerinde sese neyin neden olduğunu gördüler Bili ve Charlie asalarım çıkarmış, eski püskü iki masayı çimlerin üstünde havada uçuruyor, onları tokuşturarak birbirlerinin masasını yere düşürmeye çalışıyorlardı. Fred ve George tezahürat yapıyor, Ginny gülüyor, Hermione ise besbelli eğlenmekle kaygı duymak arasında kalmış halde, çitin kenarında dolanıp duruyordu.
Bül'in masası Charlie'ninkine büyük bir gürültüyle çarpıp bacaklarından birini kopardı. Yukarıdan bir tangırtı duyuldu. Başlarını kaldırıp baktıklarında, Perc/nin başını ikinci kattaki bir pencereden dışarı uzatmış olduğunu gördüler.
"Biraz sessiz olur musunuz?!" diye bağırdı Percy.
"Kusura bakma, Perce," dedi Bili sırıtarak. "Kazan dipleri nasıl gidiyor?"
Percy huysuz huysuz, "Çok kötü," dedi ve pencere-
76
yi çarparak kapattı. Bili ve Charlie kıs kıs gülerek masaları çimenin üstüne uç uca yerleştirdiler. Bili, asasının küçük bir hareketiyle, kopmuş olan bacağı yeniden masaya yapıştırdı ve masa örtüleri yarath.
Saat yedi olduğunda iki masa da Mrs VVeasley'nin nefis yemekleriyle dolu tabaklann ağırlığının altında gacırdıyor, dokuz Weasley, Harry ve Hermione berrak, lacivert bir gökyüzünün altında sofraya oturuyorlardı. Bütün yaz boyunca yemek niyetine giderek daha da ba-yaüaşan keklerle idare etmiş biri için, cennette olmak gibiydi bu. Harry ilk başta konuşmalara katılmak yerine sadece dinleyerek tavuklu-jambonlu böreğin, haşlanmış patatesin ve salatanın tadını çıkardı. Masanın öbür ucunda Percy babasına kazan dipleri konusundaki raporundan bahsediyordu.
"Mr Crouch'a raporu salı gününe hazır edeceğimi söyledim," dedi Percy böbürlenerek. "Bu da onun beklediğinden biraz daha erken bitecek demek, ama ben duruma hâkim olmayı seviyorum. Raporu kısa sürede bitirdiğim için müteşekkir olacaktır sanıyorum, çünkü şu aralar Dünya Kupası hazırlıklarından falan bizim bölümde işler çok yoğun. Sihirli Oyunlar ve Sporlar Dairesi'nden istediğimiz desteği alamıyoruz. Ludo Bag-
man-"
"Ludo'yu severim," dedi Mr VVeasley tatlılıkla. "Bize Kupa maçı için biletleri o buldu. Ona küçük bir iyilikte bulundum: Kardeşi Otto başını derde sokmuştu -doğaüstü güçleri olan bir çim biçme makinesi yüzünden-, durumu ben düzelttim."
77
"Tabii ki Bagman oldukça sempatik biri/' diye lafı geçiştirdi Percy. "Ama nasıl Daire Müdürü olmuş şaşıyorum... Onu Mr Crouch'la karşılaştırıyorum da! Bizim bölümde biri ortadan kaybolacak da Mr Crouch onu aramayacak. Bertha Jorkins'in bir ayı aşkın süredir kayıp olduğunun farkında mısın? Arnavutluk'a tatile gidip geri dönmemiş."
"Evet, ben de Ludo'ya sordum bunu," dedi Mr We-asley, kaşlarını çatarak. "Diyor ki, Bertha daha önce de birçok kez kaybolmuş. Ama doğrusu bu benim bölümümden birinin başına gelse, endişelenirdim..."
"Doğru, Bertha umutsuz bir vaka," dedi Percy. "Seneler boyu bir bölümden diğerine aktarılmış durmuş diye duydum, faydasından çok zararı dokunuyormuş... Ama yine de Bagman'm onu

bulmaya çalışması gerekir. Durum Mr Crouch'un kişisel olarak ilgisini çekiyor. Biliyorsun, bir süre bizim bölümde çalışmış ve Mr Crouch onu hayli seviyormuş - ama Bagman sadece gülüyor ve büyük ihtimalle haritayı yanlış okuyup kendini Arnavutrak yerine Avustralya'da bulmuştur diyor. Ancak," Percy etkileyici bir edayla iç çekti ve mürverçiçeği şarabından büyük bir yudum aldı, "Uluslararası Sihir-sel İşbirliği Dairesi olarak işimiz zaten başımızdan aşkın, bir de başka bölümlerin kayıp elemanlarını araya-mayız. Bildiğin gibi Dünya Kupası'nm hemen ardından yine büyük bir etkinliğimiz var."
Percy dikkati kendine çekecek şekilde gırtlağını temizleyip masanın öbür ucuna, Harry, Ron ve Hermi-one'nin oturduğu yere doğru baktı. "Neden söz ettiği-
78
mi sen biliyorsun, baba." Sesini hafifçe yükseltti. "Hani şu çok gizli olan."
Ron gözlerini yuvarlayıp Harry ve Hermione'ye fısıldadı: "İşe başladığından beri bize o etkinliğin ne olduğunu sordurmaya çalışıyor. Herhalde kalın dipli kazan sergisi falandır."
Masanın ortasında Mrs VVeasley, Bili'le küpesi hakkında tartışıyordu. Belli ki küpe yeniydi.
"... bir de üstünde kocaman, korkunç bir diş var. Hakikaten, Bili, bankada ne diyorlar?"
"Anne, bir sürü hazine getirdiğim sürece, nasıl giyindiğim bankada kimsenin umrunda bile değil," dedi Bili sabırla.
"Saçın da gülünç bir hal almaya başlamış, hayatım," dedi Mrs VVeasley, parmaklarını asasının üzerinde sevgiyle gezdirerek. "Bıraksan da biraz düzeltsem..."
"Ben bu halini seviyorum," dedi Bill'in yanında oturan Ginny. "Çok eski kafalısın, anne. Hem zaten Profesör Dumbledore'unkinin yanında hiç de uzun sayılmaz..." •
Mrs VVeasley'nin yanında, Fred, George ve Charlie hararetle Dünya Kupası hakkında konuşuyorlardı.
"Kesin İrlanda alır," dedi Charlie, ağzı patatesle dolu bir halde. "Yan finallerde Peru'yu ezip geçtiler."
"Ama Bulgaristan'da Viktor Krum var," dedi Fred.
"Krum iyi bir oyuncu, İrlanda'daysa yedi tane iyi oyuncu var," diye noktayı koydu Charlie. "Keşke İngiltere finale çıkabilseydi. Ne kadar utanç verici bir şeydi o."
79
"Ne oldu?" dedi Harry hevesle. Privet Drive'a tıkıl-dığı zamanlarda büyücülük dünyasından uzak kaldığına her zamankinden de çok üzülüyordu şimdi. Harry, Ouidditch'e çok meraklıydı. Hogwarts'taki ilk senesinden beri Gryffindor binasının Quidditch takımında Arayıcı pozisyonunda oynuyordu ve dünyanın en iyi yanş süpürgelerinden birine, bir Ateşoku'na sahipti.
"Transilvanya'ya üç yüz doksana on yenildiler," dedi Charlie kederli kederli. 'Tam bir fiyaskoydu. Galler Uganda'ya yenildi, İskoçya'ysa Lüksemburg karşısında perişan oldu."
Ev yapımı çilekli dondurmalarını yemeden önce, Mrs Weasley arak karanlık olmaya başlayan bahçeyi aydınlatmak için birkaç mum yarattı. Yemeklerini bitirdiklerinde, pervaneler masanın üzerinde alçak uçuşa geçmiş, ılık havayı çimen ve hanımeli kokusu sarmıştı. Harry, peşlerine Crookshanks'i takmış, deli gibi gülerek güller arasında koşturan yercücelerini izliyor, kendini çok iyi beslenmiş ve dünyayla barışık hissediyordu.
Ron masaya dikkatle göz gezdirip diğerlerinin konuşmakla meşgul olduğunu gördükten sonra, Harry'ye çok sessiz bir şekilde sordu: "Ee - Sirius'tan haber aldın mı son zamanlarda?"
Hermione de başını çevirip kulak kesildi.
"Evet," dedi Harry usulca. "İki kez. İyi görünüyor. Ona dün değil, önceki gün yazdım. Ben buradayken cevabı gelebilir."
Birden aklına Sirius'a yazma nedeni geldi. Ron ile Hermione'ye yarasının yine acıdığını ve onu uyandıran
80
rüyayı anlatmasına ramak kaldı... ama şimdi o kendini bu kadar mutlu ve huzurlu hissederken, onları kaygılandırmayı gerçekten istemiyordu.
"Saate bakın, kaç olmuş," dedi Mrs VVeasley birden, saatine göz atarak. "Yatmanız gerekiyor! Kupa maçına gitmek için sabahın köründe kalkacaksınız. Harry, okul listeni bırakırsan, yarın

Diagon Yolu'ndan senin ihtiyaçlarını da alırım. Başka herkesinkileri alıyorum nasıl olsa. Dünya Kupası'ndan sonra vakit kalmayabilir, geçen sefer maç beş gün sürmüştü."
"Vay - umarım bu sefer de o kadar sürer!" dedi Harry hevesle.
"Eh, umarım sürmez," dedi Percy işkolik bir tavırla. "İşten beş gün uzak kalsam dosya tepsimin ne durumda olacağını düşünüyorum da, içim ürperiyor."
"Evet, yine birisi içine ejder pisliği bırakabilir, değil mi, Perce?" dedi Fred.
"O, Norveç'ten gelen bir gübre örneğiydi!" dedi Percy, yüzü bir hayli kızararak. "Kişisel bir şey değildi!"
Fred, "Kişiseldi," diye fısıldadı Harry'ye, masadan kalkarlarken. "Biz gönderdik."
81
ALTINCI BOLUM
Anahtar
Mrs VVeasley onu dürterek uyandırdığında, Harry kendini daha yeni uyumuş gibi hissediyordu.
Mrs VVeasley, "Kalkma vakti geldi, Harry'çiğim," diye fısıldayıp Ron'u uyandırmaya gitti.
Harry elleriyle çevresini yoklayıp gözlüğünü buldu, gözüne takh ve doğruldu. Dışarıda hava hâlâ karanlıktı. Ron, annesi onu kaldırırken belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Harry'nin yorganının ayakucunda, saçı başı birbirine karışmış iki iri şekil, battaniyelerin arasından sıyrıldılar.
"Sabah oldu mu yani?" dedi Fred dermansız halde.
Konuşamayacak kadar uykulu olduklarından, suskun suskun giyindiler. Sonra da esneye gerine mutfağa indiler.
Mrs VVeasley ocaktaki büyük bir tencerenin içindekileri karıştırıyor, Mr VVeasley ise masada oturmuş, büyükçe parşömen biletlerden oluşan bir desteyi kontrol ediyordu. Çocuklar içeri girdiğinde kıyafetini daha iyi görebilsinler diye kollarını iki yana açtı. Golf kazağına
82
benzeyen bir şey ve kendisine biraz bol gelen, kalın bir kemerle tutturulmuş çok eski bir kot pantolon giymişti.
"Ne diyorsunuz?" diye sordu heyecanla. "Kılık değiştirmemiz gerekiyor - nasıl, Muggle'a benziyor muyum, Harry?"
"Evet," dedi Harry gülümseyerek, "çok iyi."
"Bili, Charlie ve Per-Per-Percy nerede?" dedi Geor-ge, esnemesini bastıramayarak.
"Eh, ne de olsa onlar Cisimlenerek gidecek," dedi Mrs VVeasley. Büyük tencereyi güçbela kaldırıp masanın üstüne yerleştirerek, kaplara yulaf lapası koymaya başladı. "O yüzden biraz daha keyif yapabilirler."
Harry, Cisimlenme'nin çok zor olduğunu biliyordu. Bir yerden kaybolup neredeyse aynı anda başka bir yerde ortaya çıkmak anlamına geliyordu bu.
"Yani hâlâ uyuyorlar mı?" dedi Fred huysuz huysuz, kendi yulaf lapası kabını önüne çekerek. "Niye biz de Cisimlenemiyoruz?"
"Çünkü henüz o yaşa gelmediniz ve sınavınızı vermediniz/' diye çıkıştı Mrs VVeasley. "Bu kızlar da nerede kaldı?"
Aceleyle mutfaktan fırladı. Merdiveni çıktığını duydular.
"Cisimlenmek için sınav mı vermek gerekiyor?" diye sordu Harry.
"Evet," dedi Mr VVeasley. Biletleri, kaybolmasınlar diye arka cebine koydu. "Büyülü Taşımacılık Dairesi geçen gün iki kişiye ehliyetleri olmadan Cisimlendikle-rı için ceza kesmek zorunda kaldı. Kolay bir şey değil
83
Cisimlenme, doğru yapılmadığında çok kötü sonuçlara yol açabiliyor. Bahsettiğim çift kendilerini septirdi."
Harry dışında masadaki herkes yüzünü buruşturdu.
"Şey - septirdi mi?" dedi Harry.
Mr VVeasley, yulaf lapasının üzerine kaşık kaşık melas koyarak, "Yanları arkada kaldı," dedi. "Ve tabii ki sıkışıp kaldılar. İki tarafa da gidemiyorlardı. Sonra Büyü Kazalannı Düzeltme Ekibi'nin gelip onlan toparla-; ması gerekti. Şunu söyleyebilirim ki, bayağı bir evrak işi gerekti. Hele arkalarında

bıraktıkları parçaları gören Muggle'lan da düşünecek olursanız..."
Birden Harr/nin gözlerinin önüne Privet Drive'da kaldırımın üzerine bırakılmış bir çift bacakla bir göz geldi.
"Peki, iyiler mi?" diye sordu, sarsılmış bir halde.
"Evet, tabii," dedi Mr VVeasley, istifini bozmadan. "Ama onlara ağır bir ceza kesildi, bir daha aceleyle böyle bir işe kalkışacaklarını sanmıyorum. Cisimlenme hafife alınacak iş değil. Birçok yetişkin büyücü bile bu zahmete katlanmıyor. Süpürgeyi tercih ediyorlar - daha yavaş, ama daha güvenli."
"Ama Bili, Charlie ve Percy, üçü de yapabiliyorlar, ha?"
"Charlie'nin sınava iki kere girmesi gerekti," dedi Fred sırıtarak. "İlkini veremedi. Gereken yerin sekiz kilometre güneyine, alışverişe çıkmış zavallı bir yaşlı kadının tam tepesine Cisimlenmişti, hatırlıyor musunuz?" l
"Evet ama ikincisinde geçti," dedi Mrs VVeasley, onlar neşeyle kıs kıs gülerlerken mutfağa girerek.
84
"Percy daha iki hafta önce geçti," dedi George. "O zamandan beri her sabah Cisimlenerek iniyor aşağı, sırf yapabildiğini ispatlamak için."
Holde ayak sesleri duyuldu ve Hermione'yle Ginny mutfağa geldiler. İkisi de solgun ve mahmur görünüyordu.
"Niye bu kadar erken kalkmamız gerekiyor?" dedi Ginny, gözlerini ovuşturup sofraya oturarak.
"Biraz yürümemiz gerekiyor," dedi Mr VVeasley.
"Yürümek mi?" dedi Harry. "Ne yani, Dünya Kupası'na yürüyerek mi gidiyoruz?"
"Yo, yo, o çok uzakta," dedi Mr VVeasley gülümseyerek. "Sadece kısa bir mesafeyi yürüyeceğiz. Çok sayıda büyücünün Muggle'ların dikkatini çekmeden toplanması çok zor da... Normalde bile nasıl seyahat ettiğimiz konusunda çok dikkatli olmamız gerekiyor, hele ki şimdi Çjuidditch Dünya Kupası gibi muazzam bir etkinlik var..."
"George!" dedi Mrs VVeasley sertçe. Hepsi yerlerinden sıçradılar.
"Ne var?" dedi George. Ses tonundaki masumiyet kimseyi kandıramamıştı.
"Cebindeki o şey de ne?"
"Hiç!"
"Bana yalan söyleme!"
Mrs VVeasley asasını George'un cebine doğrulttu ve, "<4cao/"dedi.
George'un cebinden birçok küçük, parlak renkli npsne fırladı. George onları yakalamaya çalıştıysa da
85
beceremedi ve nesneler Mrs VVeasley'nin onları beki yen eline doğru uçtu.
Mrs VVeasley bu nesneleri havaya kaldırarak, hiddetle, "Onları yok edin demiştik!" dedi. Şüphesiz yine Dolma-Dil Şekerlemesi'ydi bunlar. "Hepsini ortadan | kaldınn demiştik! Ceplerinizi boşalhn, hadi bakalım, J ikiniz de!"
Pek hoş bir sahne değildi. İkizler belli ki evden" mümkün olduğunca çok sayıda şekerleme kaçırmaya çalışıyorlardı ve Mrs VVeasley'nin hepsini bulabilmesi için Çağırma Büyüsü'nü kullanması gerekti.
O, "Accio! Accio! Accio!" diye bağırdıkça, George'un ceketinin astanyla Fred'in kot pantolonunun paçalan da dahil olmak üzere, en beklenmedik yerlerden şekerlemeler fırlıyordu.
Annesi şekerlemeleri atarken, Fred, "Onları yapmak için altı ay uğraştık!" diye bağırdı.
"Aman, altı ay geçirmek için ne güzel bir yol!" diye bağırdı Mrs VVeasley. "Daha fazla S. B. D. alamamanıza şaşmamalı!"
Sonuçta, evden ayrılırlarken ortada çok hoş bir hava esmivordu. Mrs VVeasley, Mr VVeasley'yi yanağından öperken bü$ hâlâ sinirden kıpkırmızıydı. Ama bu, ikizlerin sinirine kıyasla pek bir şey sayılmazdı: İkisi de sırt çantalarını arkalarına vurup annelerine tek kelime etmeden çıktılar.
"İyi eğlenceler," dedi Mrs VVeasley. "Ayağınızı denk alın!" diye seslendi ikizlerin ardından, ama ikizler ne dönüp baktılar ne de yanıt verdiler. Harry, Ron, Hermi-
86

öne ve Ginny ile birlikte Fred ve George'un arkasından yürüyen Mr VVeasley'ye/ "Bili, Charlie ve Percy'yi öğlene doğru gönderirim," diye seslendi Mrs VVeasley.
Hava ayazdı ve ay hâlâ görünüyordu. Günün doğmak üzere olduğuna dair tek işaret, sağ taraflarındaki ufuk çizgisine yayılmış olan donuk, yeşilimsi renkti. Aklı Quidditch Dünya Kupası'na doğru yola koyulan binlerce büyücüde olan Harry, adımlarım hızlandırıp Mr VVeasley'nin yanına geldi.
"Peki, herkes Muggle'lara fark ettirmeden-nasıl gidiyor oraya?" diye sordu.
"Bu çok büyük bir organizasyon sorunu yarattı zaten," diye iç geçirdi Mr VVeasley. "Mesele şu ki, Dünya Kupası'na gelecek yüz bin kadar büyücünün hepsini ağırlayacak bir büyülü bölgemiz yok. Muggle'lann giremediği yerler var tabii, ama yüz bin büyücüyü Di-agon Yolu'na ya da Platform Dokuz Üç Çeyrek'e tıkıştırmaya çalıştığını düşünsene bir. Bu yüzden bomboş, güzel bir kır bulmamız ve orayı mümkün olduğunca çok Muggle-savuşturucu önlemle donatmamız gerekti. Bütün Bakanlık aylardır bu konu üzerinde çalışıyor. Tabii ki öncelikle gelişleri düzenlememiz gerek. Daha ucuz bileti olanlar iki hafta önceden gelmek zorunda. Kimileri Muggle ulaşım sistemlerini kullanıyor, ama onlann otobüslerini ve trenlerini bir sürü büyücüyle dolduramayız - unutma, dünyanın her yanından büyücüler geliyor. Elbette bazıları Cisimleniyor, ama onlara da belirmeleri için emniyetli, Muggle'lardan iyice uzak yerler ayarlamak zorundayız. Sanırım Cisimlenme nok-
87
tası olarak kullandıkları elverişli bir ağaçlık var. Cisimlenmek istemeyenler ya da yapamayanlar içinse, Anahtardan kullanıyoruz. Bunlar daha önceden belirlenmiş bir vakitte büyücüleri bir noktadan diğerine aktarmakta kullanılan cisimler. Gerekirse tek bir seferde büyük bir grup aktarabiliyorsun. İngiltere'de stratejik noktalara iki yüz Anahtar yerleştirildi. En yakını Stoatshead Tepesi'nde, biz de oraya gidiyoruz."
Mr Weasley parmağıyla ileriyi işaret etti. Gösterdiği yerde, Ottery St Catchpole köyünün ardında büyük, siyah bir kütle yükseliyordu.
"Anahtarlar ne tür cisimler?" dedi Harry merakla.
"Şey... her şey olabilir," dedi Mr VVeasley. "Göze çarpmayan şeyler olmalı tabii ki, Muggle'lar alıp kurcalamasınlar diye... çerçöp olduğunu düşünecekleri şeyler..."
Karanlık, ıslak patikalardan köye doğru ağır ağır ilerlediler. Sessizliği sadece ayak sesleri bozuyordu. Köyden geçerlerken gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başladı, mürekkep karası rengi laciverte dönüştü. Harry'nin elleri ve ayaklan soğuktan donuyordu. Mr VVeasley saatine bakıp duruyordu.
Stoatshead Tepesi'ni tırmanmaya başladıktan sonra, konuşmaya harcayacak nefesleri kalmadı. Bazen gizli bir tavşan deliğine takılıyorlar, bazen de siyah çim öbeklerine basıp kayıyorlardı. Harry'nin aldığı her soluk göğsünü yakıyor, bacakları tutulmaya başlıyordu ki, düzlüğe geldiler.
"Oh," dedi Mr VVeasley soluk soluğa. Gözlüğünü
88
çıkarıp kazağına sildi. "Eh, iyi geldik - on dakikamız var..."
Tepede en son Hermione belirdi. Eli böğründeydi.
"Şimdi iş Anahtar'1 bulmaya kaldı/' dedi Mr VVeasley, gözlüğünü yeniden takıp yere bakınarak. "Büyük bir şey değil... Hadi..."
Çevreye dağılıp aramaya başladılar. Henüz bir iki dakika geçmişti ki, sessizlik bir bağırmayla kesildi.
"Burada, Arthur! Burada, oğlum, bulduk!"
Tepenin öbür tarafında, yıldızlı gökyüzünün altında iki karanlık ve uzun siluet duruyordu.
"Amos!" dedi Mr VVeasley. Gülümseyerek, seslenen adama doğru yürümeye başladı. Diğerleri de peşinden gittiler.
Mr VVeasley çalı gibi kahverengi sakallı, kırmızı suratlı bir büyücüyle el sıkışıyordu. Adamın öbür elinde küflü görünüşlü, eski bir çizme vardı.
"Çocuklar, bu Amos Diggory," dedi Mr VVeasley. "Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi'nde çalışıyor. Sanırım oğlu Cedric'i tanıyorsunuz-dur."
Cedric Diggory on yedi yaşlarında, son derece yakışıklı bir çocuktu. Hogwarts'ta Hufflepuff binası

Quid-ditch takımının kaptanı ve Arayıcı'sıydı.
Cedric onlara bakıp, "Merhaba," dedi.
Herkes de ona merhaba dedi, başlarıyla selam veren Fred ve George dışında. Cedric'in takımı geçen yılki ilk Çjuidditch maçında Gryffindor'u yendiği için ikisi de onu affetmemişlerdi.
89
"Uzun bir yürüyüş, ha Arthur?" diye sordu Ced-ric'in babası.
"Çok kötü değil," dedi Mr Weasley. "Şuradaki köyün öbür tarafında oturuyoruz. Ya siz?"
"İkide kalkmak zorunda kaldık, değil mi, Ced? Cisimlenme sınavım bir versin, çok sevineceğim. Yine de... şikâyetçi değilim... Quidditch Dünya Kupası, bunu bir çuval dolusu Galleon için bile kaçırmam - gerçi biletler de neredeyse o kadar ediyor. Yine de görünüşe bakılırsa ucuz kurtulmuşum..." Amos Diggory, VVeas-ley'lerin üç oğluna, Harry, Hermione ve Ginny'ye babacan bir edayla göz gezdirdi. "Hepsi senin mi, Arthur?"
"Hayır, sadece kızılkafalar," dedi Mr VVeasley, çocuklarını göstererek. "Bu Hermione, Ron'un arkadaşı -bu da Harry, o da arkadaşı -"
"Merlin'in sakalı," dedi Amos Diggory, gözleri fal-taşı gibi açılarak. "Harry mi? Harry Potter mı?"
"Ee - evet," dedi Harry.
Harry tanıştığı insanların ona merakla bakmalanna alışkındı, gözlerinin hemen alnındaki şimşek biçimindeki yaraya kaymasına da alışkındı, ama yine de her seferinde rahatsız oluyordu.
"Ced senden bahsetti tabii," dedi Amos Diggory. "Geçen sene sana karşı oynadığını anlattı... Ona söyledim, dedim ki - Ced, bu torunlarına anlatacağın bir şey... Harry Potter'ı yendin!"
Harr/nin aklına buna verecek bir cevap gelmediği için, bir şey söylemedi. Fred ve George yine surat asıyorlardı. Cedric biraz utanmış gibiydi.
90
"Harry süpürgesinden düştü, baba," diye mırıldandı. "Söyledim ya sana... bir kazaydı..."
"Evet ama sen düşmedin, değil mi?" diye coşkuyla gürledi Amos, oğlunun sırtına bir şaplak indirerek. "Hep mütevazıdır bizim Ced, hep centilmendir... ama en iyi olan kazanmış, eminim Harry de aynı şeyi söyleyecektir, değil mi? Biri süpürgesinden düşüyor, diğeri süpürgesinin üstünde kalıyor. Hangisinin daha iyi uçtuğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok!"
"Vakit gelmiş olmalı," dedi Mr VVeasley hemen, bir kez daha saatine bakarak. "Başka birini bekliyor muyuz, biliyor musun, Amos?"
"Hayır, Lovegood'lar bir haftadır orada, Favvcett'lar da bilet bulamadı," dedi Mr Diggory. "Bu bölgede bizden olan başka biri yok, değil mi?"
"Bildiğim kadarıyla yok," dedi Mr VVeasley. "Evet, bir dakika kaldı... Hazırlansak iyi olur..."
Dönüp Harry ve Hermione'ye baktı. 'Tek yapmanız gereken Anahtar'a dokunmak, parmakla dokunmanız yeter -"
Koca sırt çantalarının çıkardığı zorluğa karşın dokuzu da Amos Diggory'nin elindeki eski çizmenin çevresine toplandılar.
Soğuk bir esinti tepenin üstünü yalarken, orada dar bir çember halinde durdular. Kimse konuşmuyordu. Harry birden, şimdi buraya bir Muggle gelse bu durumun ona ne kadar tuhaf görüneceğini düşündü... İkisi yetişkin dokuz kişi, yarı karanlıkta eski, pespaye bir çizmenin ucundan tutmuş, bekliyor...
91
"Üç..." diye mırıldandı Mr VVeâsley. Bir gözü hâlâ saatindeydi. "İki... bir..."
Birden başladı: Harry sanki göbeğinin gerisindeki bir kanca onu aniden hızla öne çekmiş gibi hissetti kendini. Ayakları yerden kesildi; Ron ve Hermione'nin iki tarafında olduğunu hissediyordu. Omuzları onun omuzlanna çarpıp duruyordu; bir rüzgâr uğultusu ve helezonlar çizen renklerin içinde ileri doğru sürükleniyorlardı; işaret parmağı çizmeye yapışmıştı, sanki çizme onu manyetik bir güçle ileri çekiyormuş gibiydi; derken birden -"
Ayaklan hızla yere vurdu; Ron sendeleyip ona çarptı ve Harry yere düştü; Anahtar da güm diye başının yanına, yere indi.
Harry başını kaldırıp yukarı baktı. Mr VVeasley, Mr Diggory ve Cedric, rüzgârdan saçları başlan dağılmış olsa da, hâlâ ayaktaydılar; başka herkes yerdeydi.

"Stoatshead Tepesi'nden beşi yedi geçe seferi," dedi bir ses.
92
YEDİNCİ BOLÜM
Bagman ve Crouch
Harry kendini Ron'dan çözüp ayağa kalktı. Sisli bir kırın ıssız uzantısına benzeyen bir yere gelmişlerdi. Önlerinde yorgun ve somurtkan görünüşlü iki büyücü vardı, biri elinde büyük, altın bir saat, diğeri de kalın bir parşömen rulosuyla bir tüy kalem tutuyordu. İkisi de Muggle gibi giyinmişler, ama pek becerememişlerdi. Saatli adamın ayağında, dizinin üstüne kadar uzanan galoşlar, sırtında da tüvit bir takım vardı. Arkadaşı ise İskoç eteğiyle panço giymişti.
Mr YVeasley, "Günaydın, Basil," diyerek çizmeyi alıp İskoç etekli büyücüye uzattı, adam da onu yanındaki koca bir kutu kullanılmış Anahtar" m arasına attı. Harry, Anahtarlar arasında eski bir gazete, boş bir içecek tenekesi ve delinmiş bir futbol topu görebiliyordu.
Basil yorgun yorgun, "Selam, Arthur," dedi. "Görevli değilsin, ha? Bazıları için mesele yok tabii... Biz bütün gece buradaydık... Yoldan çekilsen iyi olur, beş on beşte Kara Orman'dan kalabalık bir ekibin gelmesini bekliyoruz. Biraz dur da hangi kampta olduğunu bula-
93
yım... Bakalım... VVeasley... VVeasley..." Elindeki parşömen listeye baktı. "Dört yüz metrelik bir yürüyüşten sonra, karşına çıkacak ilk tarla. Kamp yöneticisinin adı Mr Roberts. Diggory... ikinci tarla... Mr Payne'i sor."
Mr VVeasley, "Sağol, Basil," dedi ve diğerlerine kendisini izlemelerini işaret etti.
Issız kırın öbür yanından yola koyuldular, siste pek önlerini seçemiyorlardı. Yirmi dakika kadar sonra bir kapının yanında küçük, taş bir kulübe göründü. Harry onun ardında, büyük bir tarlanın tatlı eğimli yamacında, ufuktaki karanlık ağaçlığa doğru yükselen yüzlerce çadırın hayaleti andıran şekillerini zar zor seçebiliyordu. Dig-gor/lerle vedalaştılar ve kulübenin kapısına yaklaştılar.
Kapıda, çadırlara bakan adam duruyordu. Harry bir bakışta onun, birkaç hektar dahilindeki tek gerçek Muggle olduğunu anladı. Adam ayak seslerini duyunca, onlara bakmak için başını çevirdi.
Mr VVeasley neşeyle, "Günaydın!" dedi.
"Günaydın," dedi Muggle.
"Siz Mr Roberts olmalısınız herhalde?"
"Evet, oyum," dedi Mr Roberts. "Ya siz kimsiniz?"
"VVeasley - iki çadır, iki gün önce ayırtrruştık. Tamam, değil mi?"
"Evet," dedi Mr Roberts, kapıya iliştirilmiş bir listeden kontrol ederek. "Orada, ağaçlığın yanında bir yeriniz var. Sadece bir gece mi?"
"Öyle."
"Şimdi ödeyeceksiniz demek, öyle mi?"
Mr VVeasley, "Ah - evet - tabii -" dedi. Kulübeden
94
az geriye kaçıp Harry'yi eliyle yanına çağırdı. Cebinden bir deste Muggle parası çıkarıp banknotları ayırmaya başlayarak, "Bana yardım et, Harry," diye mırıldandı. "Bu bir... bir... onluk mu? Ah evet, üzerindeki küçük sayıyı şimdi gördüm... Peki bu, beşlik mi?"
Harry, Mr Roberts'm onun ağzından çıkan her kelimeyi yakalamaya çalıştığını fark etmenin tedirginliğiy-le, alçak sesle, "Yirmilik," dedi Mr YVeasley'ye.
"Ah evet, gerçekten de öyle... Bilmiyorum, bu kâğıt parçacıkları..."
Mr Roberts, doğru banknotları seçip ona dönen Mr Weasley'ye, "Yabancı mısınız?" dedi.
Mr VVeasley şaşkınlıkla, "Yabancı mı?" diye tekrarladı.
Mr Roberts onu dikkatle süzerek, "Para konusunda zorluk çeken ilk siz değilsiniz," dedi. "On dakika önce iki kişi bana jant kapağı büyüklüğünde kocaman, altın sikkelerle ödeme yapmaya kalkıştı."
Mr VVeasley tedirgin tedirgin, "Gerçekten mi?" diye sordu.
Mr Roberts, bir tenekeyi karıştırıp bozukluk arandı.
Aniden, tekrar sisli tarlaya bakarak, "Hiç bu kadar kalabalık olmamıştı," dedi. "Yüzlerce kişi önceden yer ayırttı. Oysa insanlar öylesine gelir buraya..."
Mr VVeasley, parasının üstünü almak için elini uzatarak, "Sahi mi?" dedi. Ama Mr Roberts paranın

üstünü vermedi.
Düşünceli düşünceli, ?Evet," dedi. "Her yerden kalkıp gelmişler. Bir sürü yabancı. Hem sadece yabancı
.   95
da değil. Kaçıklar, anlıyor musunuz? İskoç eteği ve pançoyla dolaşan bir herif bile var."
Mr VVeasley kaygıyla, "Dolaşmaması mı lazım?" diye sordu.
"Şey gibi yani... bilmiyorum... bir toplantı sanki. Hepsi birbirini tamyora benziyor. Büyük bir parti gibi."*
Tam o anda, golf pantolonlu bir büyücü Mr Ro-berts'ın ön kapısının yanında peydahlanıverdi. Asasını Mr Roberts'a doğru tutarak, sert bir ses tonuyla, "Unuttur!" dedi.
Mr Roberts'ın gözleri bir anda odak noktasını kaybetti, çatık kaşlan gevşedi ve yüzüne hülyalı bir kayıtsızlık ifadesi yerleşti. Harry, hafızası değiştirilmiş birinin belirtilerini hemen fark etti.
Mr Roberts sakin sakin, "İşte size kampın haritası," dedi Mr VYeasley'ye. "Bu da paranızın üstü."
"Teşekkür ederim," dedi Mr Weasley.
Golf pantolonlu büyücü onlara kampın kapısına kadar eşlik etti. Bitkin görünüyordu. Çenesi hafiften uzamış bir sakalla mavileşmişti, gözlerinin altında koyu mor gölgeler vardı. Mr Roberts'in duyma menzilinden çıkınca, Mr Weasley/ye, "Onunla başımız hayli derde girdi," dedi. "Hayatından memnun olması için günde on kere Hafıza Büyüsü yapmak gerekiyor. Ludo Bagman'ın da hiç faydası olmuyor. Ortalıkta gezinip avazı çıktığı kadar Bludger'lardan, Quaffle'lardan söz edip duruyor. Muggle'lara karşı alınan güvenlik önlemlerine ise aldırdığı bile yok. Of off, bu iş bir bitsin, çok mutlu olacağım. Sonra görüşürüz, Arthur."
96
Buharlaştı.
Ginny, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Mr Bagman'ın Sihirli Oyunlar ve Sporlar Dairesi Başkanı olduğunu sanıyordum," dedi. "Muggle'ların yakınında Bludger'lar-dan söz edilmeyeceğini bilmesi gerekmez mi?"
Mr VVeasley önlerine düşüp onları kapılardan kamp yerine götürürken, "Gerekir," diye gülümsedi. "Ama Ludo hep... nasıl diyeyim... güvenlik konusunda gevşek olmuştur. Buna karşılıky ondan daha hevesli bir Spor Dairesi Başkanı bulamazsınız. Kendi de İngiltere Milli Takımı'nda Quidditch oynadı, biliyorsunuz. Ve Wimbo-urne VVasps'in gelmiş geçmiş en iyi Vurucu'suydu."
Uzun çadır sıralan arasından sisli tarlayı ağır ağır geçtiler. Çadırların çoğu sıradan görünümlüydü, belli ki sahipleri onlan Muggle çadırlarına benzetmek için ellerinden geleni yapmıştı. Ama baca, çıngırak ya da hava vanası eklemek gibi küçük hatalar işlemişlerdi. Öte yandan, bazı çadırların sihirli olduğu öylesine barizdi ki, Harry, Mr Roberts'ın şüphelenmesine hiç şaşmadı. Tarlanın ortasında, girişinde birkaç canlı tavus-kuşunun ipleri elverdiği ölçüde dolaştığı, çizgili ipekten minyatür bir sarayı andıran, bonbon misali, aşırılık örneği bir çadır duruyordu. Biraz daha ileride üç katlı, birkaç tareti olan bir çadırın yanından geçtiler. Onun biraz ilerisinde de kuş banyolu, güneş saatli ve çeşmeli on bahçesi olan bir tane vardı.
Mr VVeasley gülümseyerek, "Hep aynı," dedi. "Bir araya geldik mi gösteriş yapmadan duramıyoruz. Ah, işte burası, bakın, bu da bizimki."
97
Tarlanın üst tarafında ağaçlığın kıyısına varmışlardı, burada toprağa üzerinde "VVeezly" yazan küçük bir tabelanın çakılmış olduğu boş bir yer vardı.
Mr Weasley memnuniyetle, "Bundan iyisi can sağlığı!" dedi. "Saha hemen orada, ağaçlığın öbür yanında. Olabildiğince yakınız." Sırt çantasını omuzlarından indirdi. Heyecanla, "Tamam," dedi, "sihre izin yok, ciddiyim, Muggle arazisinde bu kadar kalabalıkken olmaz. Bu çadırları kendi elimizle kuracağız! Zor olmasa gerek... Muggle'lar hep kuruyor... Hadi bakalım, Harry, nereden başlasak dersin?"
Harry hayatında kampa gitmemişti; Dursley'ler onu hiçbir tatile götürmemiş, yaşlı bir komşu olan Mrs Figg'le bırakmayı tercih etmişlerdi. Ancak, Hermione ile ikisi sırıklarla küçük kazıkların nereye dikilmesi gerektiğini çözmüşlerdi. İş ağaç tokmağı kullanmaya gelince haddinden fazla heyecanlanan Mr Weasley'nin yararından çok zararı dokunsa da, sonunda iki tane iki kişilik, eski

püskü görünüşlü çadır dikmeyi başardılar.
Hepsi geriye çekilip el emeklerinin ürününü hayranlıkla süzdü. Bu çadırlara bakan hiç kimse onların büyücülere ait olduğunu anlamaz, diye düşündü Harry. Ama mesele şuydu ki, Bili, Charlie ve Percy gelince, on kişi olacaklardı. Hermione de bu sorunun farkına varmıştı. Mr VVeasley dört ayak üzerinde ilk çadıra girerken, kız, Harry'ye soran gözlerle baktı.
Mr Weasley, "Biraz sıkışacağız," diye seslendi. "Ama sanırım hepimiz sığarız. Gelin de bakın."
Harry eğildi, çadır kapakçığının altından geçti ve
98
hayretten ağzı açık kaldı. Banyosu ve mutfağı da eksik olmayan, eski moda, üç odalı bir daireye benzeyen bir yere girmişti. Tuhaftır, burası dja tıpkı Mrs Figgs'in evinin üslubunda döşenmişti: Birbirinin eşi olmayan sandalyelerde tığ işi örtüler vardı ve ortalığa ağır bir kedi kokusu sinmişti.
"Eh, uzun süre kalacak değiliz zaten," dedi Mr We-asley, başındaki keli bir mendille silip yatak odasının ortasında duran ranzalı dört yatağa bakarak. "Bunları bürodaki Perkins'ten ödünç aldım. Artık kampa gidemiyor, zavallı adam, lumbagosu var."
Tozlu çaydanlığı alıp içine baktı. "Bize su gerek..."
Harry'nin arkasından çadıra giren ve içerisinin olağanüstü büyüklüğünden hiç mi hiç etkilenmemiş görünen Ron, "Muggle'm bize verdiği haritada bir musluk işaret edilmiş," dedi. "Tarlanın öbür yanında."
"Eh, öyleyse niye sen, Harry ve Hermione gidip bize biraz su getirmiyorsunuz -?" Mr VVeasley çaydanlıkla birlikte birkaç tane saplı tencere uzattı, "- gen kalanlarımız da ateş için odun toplar."
"Ama fırınımız var," dedi Ron, "Niye sadece -"
Yüzü beklentiyle parıldayan Mr VVeasley, "Ron, Muggle'lara karşı güvenlik önlemlerini unutma," dedi "Gerçek Muggle'lar kamp yaptığı zaman, dışarıdaki ateşlerde yemek pişirirler. Gördüm ben, öyle yapıyorlar!"
Harry, Ron ve Hermione, kızların, oğlanlarınkinden biraz daha küçük olan ama kedi kokmayan çadırında hızlı bir tur attıktan sonra, ellerinde çaydanlık ve saplı tencerelerle kamp arazisinde yürümeye koyuldular
99
Şimdi, güneş henüz doğduğu, sis de kalktığı için, her yönde uzanan çadırlar kentini görebiliyorlardı. Hevesle çevrelerine bakarak sıra sıra çadırlar arasından yavaş yavaş geçtiler. Harry dünyada ne kadar çok cadı ve büyücü olduğunu ancak şimdi arılayabiliyordu. Aslında daha önce başka ülkelerdekilere pek kafasını yormamışü.
Alanda kamp yapanlar uyanmaya başlamıştı. Önce küçük çocukları olan aileler hareketlenmişti; Harry daha önce hiç bu kadar çok sayıda küçük cadı ve büyücü görmemişti. İki yaşından büyük olmayan minik bir oğlan piramit biçimli koca bir çadınn dışında diz çökmüştü. Elinde bir asa vardı ve onunla çimenlerin içindeki, yavaş yavaş şişerek salam rulosu büyüklüğüne varan bir salyangozu mutlu bir şekilde dürtüyordu. Onun yakınına geldiklerinde, annesi telaşla çadırdan çıktı.
"Sana kaç kere söyledim, Kevin? Babanın - asasına -el - sürme - ayyyy!"
Dev salyangozun üstüne basmış, salyangoz patlamıştı. Çocuğu azarlayan sesi durgun havada arkalarından gelip küçük oğlanın feryatlarına karıştı - "Salyangozu .patlattın! Salyangozu patlattın!"
Biraz daha ileride, Kevin'den pek büyük olmayan iki küçük cadı gördüler. Oyuncak süpürgelere binmişler ve çok az yükselmişlerdi, ayak parmaklan çiğle kaplı çimenleri sıyınyordu. Bakanlık'tan bir büyücü de onları görmüştü. Harry, Ron ve Hermione'nin yanından geçerken, iyice afallamış halde söyleniyordu: "Hem de güpegündüz! Annelerle babalan yatak keyfi yapıyor herhalde -"
100
Orada burada başka büyücülerle cadılar da çadırlarından çıkıyor ve kahvaltı hazırlamaya başlıyorlardı. Bazıları, çevrelerine sinsi bakışlar atarak, asalarıy-la ateş yakıveriyorlardı; bir kısmı ise, yüzlerinde şüpheci bakışlarla, sanki bunun işe yaramayacağından eminmiş gibi, kibrit çakıyorlardı. Üç Afrikalı büyücü ciddi bir sohbete dalmıştı, hepsi uzun, beyaz cüppeler giymişti ve parlak mor bir ateşte tavşana benzeyen bir şeyi kızartıyorlardı. Bir kısım orta yaşlı Amerikalı büyücü ise, çadırlarının arasına gerilmiş ve üzerinde Salem Büyücü Kurumu yazan parlak bir

flamanın altında oturmuş, mutlu mutlu dedikodu ediyorlardı. Harry'nin kulağına, önlerinden geçtikleri çadırların içinden gelen tuhaf dillerdeki konuşmalardan parçacıklar takıldı. Tek kelime anlamasa bile, her sesin heyecanlı bir tonu vardı.
Ron, "Şey," dedi, "benim gözlerimde mi sorun var, yoksa her şey yeşerdi mi?"
Sorun sadece Ron'un gözlerinde değildi. İrlanda'nın ulusal simgesi olan üç yapraklı yoncalann halı gibi kapladığı bir çadır kümesine girmişlerdi, çadırların hepsi topraktan fışkırmış küçük, tuhaf biçimli tepeciklere benziyordu. Kapakçıkları açık olanların altından, sırıtan yüzler görünüyordu. Derken, arkalarından adlarının seslenildiğini duydular.
"Harry! Ron! Hermione!"
Seslenen, Gryffindor dördüncü sınıftan arkadaşları Seamus Finnigan'dı. Yonca kaplı kendi çadırının önünde, herhalde annesi olan sarımsı kahverengi saçlı bir
101
kadınla ve Gryffindor'dan en iyi arkadaşı Dean Tho-mas'la birlikte oturuyordu.
Harry, Ron ve Hermione merhaba demek için oraya yöneldiklerinde, Seamus, "Süslemeler hoşunuza gitti mi?" diye sordu sırıtarak. "Bakanlık pek memnun kalmadı da."
Mrs Finnigan, "Aa, niye renklerimizi göstermeye-cekmişiz ki?" dedi. "Bulgarların kendi çadırlarına boydan boya ne astıklarını görmelisiniz." Boncuk gibi gözleriyle Harry, Ron ve Hermione'ye bakarak, "İrlanda'yı tutacaksınız tabii, öyle değil mi?" dedi.
Onu gerçekten de İrlanda'yı tuttukları konusunda ikna ettikten sonra yeniden yola koyuldular ama, Ron'un da dediği gibi, "O sürüyle sarılıyken başka bir şey söylenebilir miydi sanki?"
"Bulgarların çadırlarına boydan boya ne astıklarını merak ediyorum," dedi Hermione.
Harry, tarlanın üst kısmında, Bulgar bayrağının -beyaz, yeşil ve kırmızı- meltemle dalgalandığı büyük bir çadır kümesine işaret ederek, "Gidip bakalım, hadi," dedi.
Buradaki çadırlar bitkilerle bezenmemişti, ama her birine aynı afiş asılmıştı. Kalın, kara kaşlı, çok somurtkan birinin afişi. Resim elbette hareket ediyordu, ama sadece gözlerini kırpıştırıyor ve kaşlarını çatıyordu.
Ron yavaşça, "Krum/' dedi.
"Kim?" diye sordu Hermione.
"Krum! Viktor Krum, Bulgar Arayıcı'sı!"
Hermione, onlara gözlerini kırpıştırıp kaşlarını ça-
102
tan sayısız Krum'a bakarak, "Pek somurtkan bir hali var," dedi.
" 'Pek somurtkan' mı?" Ron, gözlerini göğe çevirdi. "Neye benzediği kimin umrunda! İnanılmaz biri. Hem de gerçekten genç. Daha on sekiz yaşında falan. O bir dahi, bu geceyi bekle, görürsün."
Tarlanın köşesindeki musluğun önünde şimdiden küçük bir kuyruk vardı. Harry, Ron ve Hermione de, hararetli bir tartışmaya dalmış iki adamın arkasında kuyruğa girdiler. Bir tanesi uzun, çiçekli bir gecelik giymiş çok yaşlı bir büyücüydü. Öteki ise besbelli bir Bakanlık büyücüsüydü. İlk adama çizgili bir pantolon uzatıyordu. Sabrı tükenmişti, neredeyse ağlamaklıydı.
"Hadi, giy şunları, Archie, iyi bir adamsın sen... Böyle dolaşamazsm, zaten kapıdaki Muggle şüphelenmeye -"
İhtiyar büyücü inatla, "Ben bunu bir Muggle dükkânından aldım," dedi. "Muggle'lar bunları giyiyor."
Bakanlık sihirbazı, "Bunları Muggle kadınları giyiyor, Archie, erkekleri değil, onlar bunları giyiyor," deyip, ince çizgili pantolonu ötekinin gözü önünde salladı.
İhtiyar Archie incinmiş bir şekilde, "Ben onu giymem," dedi. "Mahrem yerimde sağlıklı bir esinti olmasından hoşlanıyorum, sağ ol."
Bu noktada Hermione öyle güçlü bir kıkırdama nöbetine tutuldu ki, kuyruktan çıkmak zorunda kaldı ve ancak Archie suyunu alıp gidince geri döndü.
Suyun ağırlığı nedeniyle şimdi daha yavaş yürüye-
103
rek kampa döndüler. Orada burada birkaç aşina çehreye daha rastladılar: Aileleriyle gelmiş olan diğer Hog-vvarts öğrencileri. Okulu kısa süre önce bitirmiş olan Oliver Wood, Harry'nin binasının

eski Quidditch kaptanıydı. Harry'yi annesi ve babasıyla tanıştırmak için çadırlarına doğru çekiştirdi, ona heyecanla kısa süre önce Puddlemere United yedek takımıyla anlaşma imzaladığını söyledi. Daha sonra, Hufflepuff ta dördüncü sınıfta olan Ernie Macmillan onlara selam verdi, biraz ileride de Ravenclavv takımında Arayıcı olarak oynayan çok güzel bir kızı, Cho Chang'ı gördüler. Cho, Harry'ye el sallayıp gülümsedi, o da el sallayayım derken önüne hayli su döktü. Harry, daha çok Ron'un alaylı alaylı sırıtmasına engel olmak için, daha önce hiç görmediği büyük bir grup yeniyetmeyi işaret etti hemen.
"Bunlar kim dersin?" diye sordu. "Hogwarts'tan değiller, değil mi?"
"Yabancı okullarda okuyorlar herhalde," dedi Ron. "Başka okullar olduğunu biliyorum. Ama onlardan birine giden kimseyle tanışmadım. Bili, Brezilya'daki bir okulda okuyan biriyle mektuplaşırdı... Yıllar önceydi bu... Bir öğrenci değiş tokuşu yolculuğuna çıkmak istedi ama, annemle babamın parası yetmedi. Bili gitmeyeceğini söyleyince mektup arkadaşı çok kırıldı, ona lanetli bir şapka yolladı. Şapka, kulaklarının çekmesine neden oldu."
Harry güldü ama, başka büyücü okulları olduğunu duyunca hissettiği şaşkınlığı dile getirmedi. Şimdi kamp yerinde onca milliyetin temsilcilerini gördüğü
104
için, nasıl olup da şimdiye kadar Hogvvarts'm tek okul olmadığını anlamamak gibi bir aptallık ettiğini düşünüyordu. Bu bilgiye hiç mi hiç sasırmamış görünen Her-mione'ye bir göz attı. Şüphesiz Hermione şu ya da bu kitapta başka büyücülük okullarına ilişkin haberler görmüştü.
Sonunda VVeasley'lerin çadırlarına vardıklarında, George, "Gelmek bilmediniz bir türlü," dedi.
Ron suyu yere koyarak, "Birkaç kişiye rastladık," dedi. "Ateşi yakmadınız mı daha?"
"Babam kibritlerle hoşça vakit geçiriyor," dedi Fred.
Mr VVeasley ateşi yakmakta herhangi bir başarıya ulaşamamıştı, ama denemediğinden değil. Çevresi kıymık kıymık kibritle doluydu, buna rağmen hayatının en eğlenceli anlannı yaşıyormuş gibi görünüyordu.
Bir kibrit yakmayı becerip anında yere düşürünce, hayretle, "Ayy!" dedi.
Hermione şefkatle, "Gelin, Mr VVeasley," dedi, kutuyu ondan aldı ve bu işin nasıl yapılması gerektiğini gösterdi.
Sonunda ateşi yakabildiler, ama bir şey pişirecek hale gelmesi en azından bir saat daha aldı. Neyse ki beklerken seyredecek çok şey vardı. Çadırları, sahaya giden bir tür işlek caddenin hemen yanına kurulmuştu anlaşılan. Bakanlık üyeleri yoldan bir aşağı bir yukarı telaşla geçiyor, geçerken de Mr VVeasley'ye içtenlikle selam veriyorlardı. Mr VVeasley ise, daha çok Harry ve Hermione için, sürekli bilgi vermekteydi. Kendi çocuk-
105
lan Bakanlık hakkında zaten yeterinden fazla şey bildikleri için pek ilgilenmiyorlardı.
"O, Cuthbert Mockridge'di, Öncüce Bağlantı Dairesi Başkam... İşte Gilbert Wimple geliyor, Deneysel Büyüler Komitesi'nden. Bir süredir böyle boynuzlu... Selam, Arnie... Arnold Peasegood, o bir Unutturucu - Büyü Kazalarını Düzeltme Ekibi, biliyorsunuz... bunlar da Bode ve Croaker... onlar Adı-Ağza-Alınmayan'lar-
dan..."
"Neler neler?"
"Esrar Dairesi'nden, çok çok gizli, ne işler karıştırdıkları hiç bilinmez..."
Sonunda ateş hazır hale geldi, tam yumurtayla sosis pişirmeye başlamışlardı ki, Bili, Charlie ve Percy ağaçlıktan çıkıp onlara doğru yürüyerek geldiler.
Percy iftiharla, "Az önce Cisimlendim, baba," dedi. "Ah, harika, yemek!"
Yumurta ve sosis tabaklarını yarılamışlardı ki, Mr VVeasley bir hoplayışta ayağa kalktı, onlara doğru uzun adımlarla yürüyen bir adama el sallayıp sırıttı. "Hah işte!" dedi. "Günün adamı! Ludo!"
Ludo Bagman kesinlikle Harry'nin o ana kadar gördüğü en göze çarpan adamdı, çiçekli geceliğiyle yaşlı Archie de dahil olmak üzere. Enine, kalın, parlak sarı-siyah çubuklu upuzun bir Cjuidditch cüppesi giymişti. Göğsüne muazzam bir eşekarısı resmi yapıştırılmıştı. Birazcık tohuma kaçmaya başlamış, güçlü kuvvetli bir insan görünüşü vardı onda. Cüppesi, İngiltere Milli Ta-kımı'nda Quidditch oynarken kesinlikle sahip olmadığı

106
koca bir göbeğin üstünde sımsıkı gerilmişti. Burnu ezilmişti (herhalde yolunu şaşırmış bir Bludger tarafından kırılmıştır, diye düşündü Harry) ama yuvarlak, mavi gözleri, kısa, sarı saçları ve pespembe cildi, ona fazlaca büyümüş bir okullu çocuk görünümü veriyordu.
Bagman neşe içinde, "Hey!" diye seslendi. Sanki topuklarına yay takılmış gibi yürüyordu, pek heyecanlı olduğu da her halinden belliydi.
Kamp ateşine varınca, "Arthur, azizim," dedi soluk soluğa, "ne gün ama, değil mi? Ne gün! Daha mükemmel bir hava isteyebilir miydik? Bulutsuz bir gece geliyor... Düzenlemelerde de bir gecikme yok gibi... Bana, yapacak iş kalmıyor!" (
Onun arkasında, bitkin görünen bir grup Bakanlık büyücüsü, uzakta havaya yedi metrelik menekşe rengi kıvılcımlar sıçratan bir tür sihirli ateşi elleriyle göstererek telaşla yanlarından geçti.
Percy, elini öne uzatmış halde hızla ilerledi. Belli ki, Ludo Bagman'ın kendi bölümünü idare ediş şekline karşı duyduğu hayal kırıklığı, onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışmasını engellemiyordu.
"Ah - evet," dedi Mr VVeasley gülümseyerek, "bu, oğlum Percy. Kısa süre önce Bakanlık'ta çalışmaya başladı - ve bu da Fred - hayır, George, pardon - ordakı Fred - Bili, Charlie, Ron - kızım Ginny - ve Ron'un arkadaşları, Hermione Granger ve Harry Potter."
Bagman, Harry'nin adını duyunca çok hafifçe irkil-di ve bakışları o aşina hareketle yukarı, Harry'nin alnındaki yara izine kaydı.
107
"Millet," diye devam etti Mr Weasley, "bu, Ludo Bagman, kim olduğunu biliyorsunuz, onun sayesinde böyle iyi biletler aldık -"
Bagman sırıttı ve önemli değil demek istermiş gibi elini salladı.
Sonra da sarı-siyah cüppesinin cebindeki, hayli miktarda olduğu anlaşılan altınları şakırdatarak, "Maç için iddiaya var mısın, Arthur?" diye sordu hevesle. "Roddy Pontner ilk golü Bulgaristan'ın atacağı konusunda benimle iddiaya girdi - ona yüksek bahis oranları önerdim, İrlanda'nın hücum üçlüsünün yıllardır gördüğüm en kuvvetli üçlü olduğunu göz önüne alırsak -küçük Agatha Timms de, yılanbalığı çiftliği hisselerinin yansryla, maç bir hafta sürer diye iddiaya girdi."
"Ah... peki öyleyse," dedi Mr VVeasley. "Bakalım... .İrlanda'nın kazanacağı ihtimaline bir Galleon desek?"
"Bir Galleon mu?" Ludo Bagman biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, ama kendini toparladı. "Pekâlâ, pekâlâ... başka iddiaya girmek isteyen var mı?"
"Kumar oynamak için biraz gençler," dedi Mr VVeasley. "Molly bundan hoşlanmaz..."
"Biz otuz yedi Galleon, on beş Sickle ve üç Knut'a iddiaya giriyoruz," dedi Fred. O ve George, bütün ortak paralarını çabucak ortaya döktüler. "İrlanda kazanacak - ama Snitch'i Viktor Krum yakalayacak. Ha, bahse bir de sahte asa katıyoruz."
Percy, "Mr Bagman'a böyle süprüntüler göstermek istemiyorsunuz herhalde," diye tısladı, ama Bagman
108
asanın hiç de süprüntü olduğunu düşünmüyordu. Tam tersine, asayı Fred'den alırken, çocuksu ifadeli yüzü heyecanla parladı. Asa gürültülü bir gıdaklamayla lastik bir tavuğa dönüşürken de kahkahalarla güldü.
"Mükemmel! Yıllardır bu kadar inandırıcı olanını görmemiştim! Bunun için beş Galleon veririm!"
Percy, yüzünde hayret dolu, onaylamaz bir ifadeyle dondu kaldı.
Mr VVeasley alçak sesle, "Çocuklar," dedi, "bahse girmenizi istemiyorum... Bu, biriktirdiğiniz paranın tamamı... Anneniz -"
Ludo Bagman ceplerindeki paraları heyecanla şın-gırdatarak, "Mızıkçılık etme, Arthur!" diye gümbürdedi. "Ne istediklerini bilecek kadar büyükler! İrlanda kazanacak, ama Snitch'i Krum alacak diyorsunuz, öyle mi? Hiç şansınız yok, çocuklar, hiç... Bu iddia için size mükemmel oranlar verebilirim... Komik asa için de beş Galleon ekleyelim öyleyse, ha?.."
Ludo Bagman tek hamlede bir defterle tüy kalem çıkarıp ikizlerin adını yazarken, Mr VVeasley çaresizce bakakaldı.

"Sağ olun," dedi George, Bagman'ın ona verdiği parşömen parçasını alıp cüppesinin ön tarafına tıkıştırırken.
Bagman büyük bir neşeyle yine Mr VVeasley'ye döndü. "Bana bir çay yapamazsın sanırım, ha? Dört gözle Barty Crouch'u bekliyorum. Bulgar meslektaşım zorluk çıkarıyor, söylediklerinden tek kelime anlamıyorum. Barty bunu halledebilir. Yüz elli dil falan konuşuyor."
109
I
"Mr Crouch?!" dedi Percy, kazık gibi durup onaylamaz gözlerle bakmayı birden bırakmış, resmen heyecanla kıvranmaya başlamıştı. "İki yüzden fazla dil konuşuyor! Denizdili, Ecişbücüşçe ve Ifritdili..."
Fred, ciddiye almayan bir edayla, "Herkes İfrit Dili konuşabilir," dedi. "Yapman gereken tek şey, parmağınla gösterip homurdanmak..."
Percy ona fevkalade pis bir bakış attıktan sonra, çaydanlık yeniden kaynama noktasına gelsin diye ateşi büyük bir gayretle besledi.
Bagman onların yanına, çimenlere yerleşirken, Mr Weasley, "Bertha Jorkins'ten haber var mı, Ludo?" diye sordu.
Bagman rahat rahat, "Bebek değil ya," dedi. "Bir yerden çıkar. Zavallı Bertha'cık... hafızası çatlak kazan gibi, yön duygusu da sıfırdır. Kayboldu, inan bana. Ekimde bir gün şaşkın şaşkın büroya girecek ve hâlâ temmuzda olduğumuzu sanıyor olacak."
Percy, Bagman'a çayını verirken, Mr VVeasley tereddütle, "Sence onu aramak için birini yollamanın vakti gelmedi mi?" diye sordu.
Bagman, yuvarlak gözlerini masum masum açarak, "Barty Crouch da bunu söyleyip duruyor," dedi. "Ama şu anda bu iş için kimseyi ayıramayız. Ah - iyi adam lafının üstüne gelir! Barty!"
Ateşin hemen yanında bir büyücü Cisimlenmişti, eşekarısı simgeli eski Wasp cüppesiyle çimenlere yayılmış olan Ludo Bagman'la büyük tezat oluşturan biri. Barty Crouch kaskatı, dimdik, yaşlıca bir adamdı. Ku-
110
sursuz, yepyeni bir takım elbise giymiş, kravat takmıştı. Kısa, gri saçları neredeyse doğal olmayan bir titizlikle ayrılmıştı, diş fırçasını andıran dar bıyığı da cetvelle düzeltilmiş gibi duruyordu. Ayakkabıları pınl pırıldı. Harry onun neden Percy'nin ideali haline geldiğini an-layabiliyordu. Percy kuralları sıkı sıkıya izlemeye tüm kalbiyle inanan biriydi, Mr Crouch da Muggle'lar gibi giyinme kuralına öylesine kılı kırk yararcasına uymuştu ki, rahatlıkla banka müdürü sanılabilirdi. Harry, Ver-non Enişte'nin bile onun aslında ne olduğunu anlayacağından şüpheliydi.
Ludo eliyle hemen yanına, yere neşeyle vurarak, "Gel de biraz ot sök, Barty," dedi.
"Hayır, teşekkür ederim, Ludo," diye cevap verdi Crouch, sesinde bir parça sabırsızlık seziliyordu. "Her yerde seni arıyordum. Bulgarlar, Üst Loca'ya on iki koltuk daha eklememiz için ısrar ediyorlar."
"Bu muymuş istedikleri?" dedi Bagman. "Ben de adam 'o ne ki kaltak' diyor sanmıştım. Ne aksanı varmış!"
Percy soluk soluğa, "Mr Crouch!" dedi, kambura benzemesine yol açan yarım bir reverans yaptı. "Bir fincan çay ister misiniz?"
"Ah," dedi Mr Crouch, Percy'ye hafif bir hayret duygusuyla bakarak. "Evet - teşekkürler, VVeatherby."
Fred ve George çaylarını içerken boğuluyorlardı az daha. Percy, kulakları kıpkırmızı, çaydanlıkla meşgul oldu.
Mr Crouch, keskin bakışlarını Mr VVeasley'ye dike-
111
rek, "Ah, sana da söylemek istediğim bir şey var, Art-hur," dedi. "Ali Beşir savaşın eşiğinde. Seninle uçan halılar ambargon hakkında konuşmak istiyor."
Mr VVeasley derin derin içini çekti. "Ona daha geçen hafta bir baykuş gönderdim. En az yüz kere söyledim: Yasaklanmış Büyülenebilen Nesneler Sicil Dairesi, halıları Muggle Eşyası olarak tanımlıyor. Dinledi mi dersin?"

Mr Crouch, Percy'den fincanını alarak, "Kuşkuluyum," dedi. "Buraya ihracat yapmak için her şeyi göze almış durumda."
"Eh, İngiltere'de asla süpürgelerin yerini alamazlar, değil mi?" diye sordu Bagman.
"Ali pazarda bir aile aracına yer olduğunu düşünüyor," dedi Mr Crouch. "Hatırlıyorum da, büyükbabamın on iki kişilik bir Axminsteı/ı vardı. Ama bu, halılar yasaklanmadan önceydi elbette." Atalarının da yasalara sıkı sıkıya uyduğu konusunda hiç kimsenin kuşkusu kalmamasını ister gibi konuşuyordu.
Bagman teklifsizce, "Eh, demek meşgulsün, Barty," dedi.
Mr Crouch soğuk bir tavırla, "Oldukça," diye cevap verdi. "Beş kıtada Anahtar ayarlamak hiç de kolay iş değü, Ludo."
"Sanırım bu iş bitince ikiniz de memnun olacaksınız, ha?" dedi Mr Weasley.
Ludo Bagman şoke olmuş göründü. "Memnun mu?! Hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum... Ama
112
beklediğimiz bir şey de yok sayılmaz, ha, Barty? Ha? Daha örgütleyecek çok şey var, ha?"
Mr Crouch ona bakarak kaşlarım kaldırdı. "Bütün ayrıntılar belli olana kadar duyuru yapmamak konusunda anlaşmaya -"
"Ah, ayrıntılar!" dedi Bagman, kelimeyi bir tatarcık bulutuymuş gibi savurarak. "İmzaladılar, değil mi? Anlaşmaya vardılar, değil mi? Seninle bahse girerim, bu çocuklar zaten çok geçmeden öğrenecek. Yani, olay Hogwarts'ta -"
Mr Crouch, Bagman'ın sözlerini yanda keserek, haşin haşin, "Ludo, Bulgarlarla buluşmamız gerekiyor, biliyorsun," dedi. "Çay için teşekkürler, Weatherby."
İçilmemiş çayını Percy'ye doğru itti ve Ludo'nun yerinden kalkmasını bekledi. Bagman güçlükle ayağa kalktı, kalan çayını bir yudumda içti, ceplerindeki altınlar neşeyle şıngırdadı.
"Hepinizle sonra görüşürüz!" dedi. "Üst Loca'da benimle birlikte olacaksınız - ben maçı anlatıyorum!" O el salladı, Barty Crouch başını sallamakla yetindi ve ikisi de Buharlaştı.
Fred hemen, "Hogwarts'ta ne oluyor, baba?" dedi. "Neden söz ediyorlardı?"
Mr VWeasley, "Çok geçmeden öğrenirsin," dedi gülümseyerek.
Percy resmi bir tavırla, "Gizli bilgiler," dedi. "Bakanlık açıklama karan alana kadar. Mr Crouch açıkla-mamakta haklıydı."
Fred, "Öff, kes sesini, VVeatherby," dedi.
Akşama doğru kampta heyecan duygusu elle tutu-
, 113
lur bir bulut gibi yükseldi. Akşam alacasında durgun yaz havasının kendisi de beklentiyle titreşiyordu sanki. Karanlık, bekleyen binlerce büyücünün üstüne bir perde gibi yayılınca, son aldatmaca kalıntıları da yok oldu. Anlaşılan Bakanlık da kaçınılmaz olana boyun eğmiş ve şimdi her yerde patlak veren pervasız büyücülük işaretleriyle mücadele etmeyi bırakmıştı.
Birkaç adımda bir, sıradışı öteberinin bulunduğu tepsiler taşıyan ya da arabalar ittiren satıcılar Cisimleniyordu. Cikleyen seslerle oyuncuların adlarını söyleyen ışıklı rozetler vardı -İrlanda için yeşil, Bulgaristan için kırmızı-; sonra dans eden yoncalarla süslü, ucu sivri, yeşil şapkalar; gerçekten kükreyen aslanlı Bulgar fularları; her iki ülkenin, sallanırken kendi milli marşlarını söyleyen bayrakları; gerçekten uçan minik Ateşoku modelleri; ünlü oyuncuların, avcunuzda fiyakalı fiyakalı yürüyerek üstlerini başlarını düzelten, koleksiyon yapılacak türden bebekleri vardı.
Harjy, Ron ve Hermione hatıra eşyaları alarak satıcılar arasında gezinirlerken, Ron, "Bütün yaz cep harçlığımı bunun için biriktirdim," dedi Harry'ye. Hem dans eden yoncalı bir şapka ve büyük, yeşil bir rozet, hem de Bulgar Arayıcı Viktor Krum'un küçük bir bebeğini aldı. Minyatür Krum, Ron'un elinde öne arkaya yürüyüp, tepesindeki yeşil rozete kaşlarını çatarak baktı.
Harry, üstleri her türlü tuhaf düğme ve kadranla kaplı pirinç dürbünlere benzeyen şeylerin yığılı olduğu bir arabaya doğru koşarak, "Hey, şunlara bakın!" dedi.
Satıcı büyücü hevesle, "Envaigöz" dedi. "Olanı bi-
114

teni yeniden oynatıp yeniden yaşayabilirsiniz... her şeyi yavaşlatabilirsiniz... ve gerek duyarsanız, teker teker her oyunu kesintili olarak gösterebilir. Kelepir - tanesi on Galleon."
Ron, dans eden yoncalı şapkasına eliyle işaret edip, Envaigöz'e hasretle bakarak, "Keşke az önce bunu al-masaydım," dedi.
"Üç tane," dedi Harry büyücüye, kararlı bir edayla.
Ron kızardı. "Yok, zahmet etme." Annesiyle babasından ufak bir servet kalmış olan Harry'nin, kendisinden çok daha fazla parası oluşu konusunda hep alıngan davranırdı.
"Noel'de benden hediye almayı unut," dedi Harry, Envaigöz'leri onun ve Hermione'nin ellerine sıkıştırarak. "Hem de belki on yıl boyunca, ha."
"Şimdi oldu," dedi Ron sırıtarak.
"Aah, teşekkürler, Harry," dedi Hermione. "Ben de bize program aldım, bak -"
Para keseleri hayli hafiflemiş olarak çadırlara döndüler. Bili, Charlie ve Ginny'de de yeşil rozetler vardı, Mr YVeasley ise bir İrlanda bayrağı taşıyordu. Fred ve George bütün altınlarını Bagman'a verdikleri için onların hiç hatıra eşyası yoktu.
Sonra, ağaçlığın berisinde bir yerden, derinlerden gümbürtüyle gelen bir gong sesi duyuldu ve ağaçlardaki yeşilli-kırmızılı fenerler birden yanarak sahaya giden yolu aydınlattı.
Hepsinden heyecanlı görünen Mr YVeasley, "Vakit geldi!" dedi. "Hadi, gidelim!"
-115
SEKİZİNCİ BÖLÜM
Quidditch Dünya Kupası
Satın aldıkları şeyleri yanlarına alıp, Mr Weas-le/nin peşi sıra fenerlerle aydınlatılmış yoldan giderek ağaçlığa daldılar. Çevrelerinde binlerce insanın dolandığını duyabiliyorlardı, kulaklarına bağırtılar, kahkahalar ve şarkılar geliyordu. Bu hararetli heyecan havası hayli bulaşıcıydı; Hanr/nin ağzı kulaklarına varıyordu. Yirmi dakika boyunca ağaçlığın içinde yürüdüler. Yüksek sesle konuşup şakalaşıyorlardı. Sonunda ağaçlığın öbür tarafından çıktılar ve kendilerini muazzam bir stadyumun gölgesinde buldular. Harry sahayı çevreleyen devasa, altın rengi duvarların sadece bir kısmını görebüse de, içeri on tane katedralin rahatlıkla sığacağından emindi.
"Yüz bin kişi alıyor," dedi Mr VVeasley, Harr/nin adeta dilinin tutulduğunun farkına vararak. "Beş yüz kişilik bir Bakardık görev timi bütün yıl üzerinde çalıştı. Her santiminde Muggle-Kovucu Büyüler var. Yıl boyunca buranın yakınına gelen her Muggle birdenbire acil bir randevusunu hatırlayıp hızla uzaklaştı... Çok
116
şükür," diye memnun bir edayla ekledi ve bağrışmakta olan bir yığın cadının ve büyücünün sardığı, en yakın girişe yöneldi.
Girişteki Bakanlık cadısı biletlerini kontrol edip, "Protokol koltuklan!" dedi. "Üst Loca! Dümdüz yukarı, Arthur. En tepeye kadar."
Stadyumun içine giden merdivene canlı mor renkte bir halı döşenmişti. Kalabalıkla birlikte ağır ağır yukarı çıktılar, kalabalıktakiler sağdaki ve soldaki tribünlere açılan kapılardan itiş kakış geçtiler. Mr VVeasley'nin grubu çıkmaya devam etti ve sonunda merdivenin en üstüne ulaşıp kendilerini stadyumun en yüksek noktasında, iki uçtaki altın rengi kale direklerine eşit uzaklıkta kurulmuş küçük bir locada buldular. Burada iki sıra halinde dizilmiş yirmi kadar mor ve yaldızlı sandalye vardı. VVeasley'lerle birlikte ön koltuklara doğru ilerleyen Harry, aşağı baktığında daha önce hayal bile edemeyeceği bir manzarayla karşılaştı.
Yüz bin kadar cadı ve büyücü uzun, oval sahanın çevresinde kat kat yükselen koltuklarda yerlerini alıyorlardı. Her şey sanki stadyumun kendisinden gelen gizemli, altın renginde bir ışıkla yıkanmıştı. Bulundukları yüksek konumdan zemin kadife gibi yumuşak görünüyordu. Sahanın iki ucunda, yerden 17 metre yükseklikte üçer çember dikiliydi; tam karşılarında, neredeyse Harry'nin göz hizasında, çok büyük bir karatahta vardı. Tahtanın üzerinde altın rengi yazılar belirip duruyordu, sanki görünmez bir devin eli durmadan bir şeyler yazıp sonra da siliyormuş gibi. Harry, yazılanları
-117
takip edince, tahtanın bütün sahaya reklam yaptığını anladı.

Mavişişe: Ailenizin Süpürgesi - emniyetli, güvenilir, dahası içinde Hırsız Caydırıcı Alarm var... Mrs Sko-ıver'ın Her Amaca Uygun Sihirli Pislik-Gidericisi: Acıya Son, Lekeye Son!... Bayramlık Büyücügiyim -Londra, Paris ve Hogsmeade'de...
Harry gözlerim tahtadan uzaklaştırdı ve loca} kimlerle paylaştıklarını görebilmek için arkasına baktı. Arkalanndaki sıra, sondan ikinci sandalyede oturan küçücük bir yaratık dışında, şimdilik boştu. Yaratığın bacakları o kadar kısaydı ki, sandalyeden aşağı sarkmıyor, dümdüz öne doğru uzanıyordu. Bir çay peçetesine sannmıştı ve elleriyle yüzünü saklıyordu. Ancak o uzun, yarasanmkine benzer kulaklar Harry'ye tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti...
"Dobby?" dedi Harry, inanamıyormuşçasına. * Küçük yarauk başını kaldırdı ve parmaklarını araladı. Kocaman, kahverengi gözleri, iri bir domates şeklinde ve büyüklüğünde bir burnu vardı. Dobby değildi bu - ama hiç şüphesiz Harry 'nin arkadaşı Dobby gibi bu da bir ev ciniydi. Harry, Dobby'yi eski sahipleri olan Mal-foy ailesinden kurtarıp özgürlüğüne kavuşturmuştu.
"Efendim bana Dobby mi dedi?" diye parmaklarının arasından merakla ciyakladı ev cini. Sesi Dobby'ninkinden bile daha tizdi, minicik, titrek bir cıyaklama gibiydi. Ev cinleri için bu tür tahminlerde bu-
118
lunmak her ne kadar zor olsa da, Harry onun bir dişi olabileceğini düşündü. Ron ve Hermione de arkalarına döndüler. Dobby hakkında Harry'den çok şey duymuşlar, ama onu hiç görmemişlerdi. Mr Weasley bile dönüp ilgiyle baktı.
"Özür dilerim," dedi Harry ev cinine, "tanıdığım birine benzettim."
"Ama Dobby'yi ben de tanıyor, efendim!" diye ci-vakladı ev cini. Sanki ışık gözlerini alıyormuş gibi eliyle yüzünü kapıyordu, oysa Üst Loca öyle fazla aydınlatılmış değildi. "Benim adım VVinky, efendim - ve siz, efendim -" koyu kahverengi gözleri Harry'nin yara izine ilişince genişleyerek birer tabak boyuna ulaştı, "siz mutlaka Harry Potter'sın!"
"Evet, öyle," dedi Harry.
"Ama Dobby sizden hep bahsediyor, efendim!" de-^ di VVinky. Ellerini çok hafifçe indirdi, yüzünde hayret dolu bir ifade vardı.
"Dobby nasıl?" dedi Harry. "Özgürlükle arası iyi mi?"
"Ah, efendim," dedi VVinky, başını iki yana sallayarak, "ah, efendim, ben saygısızlık etmek istemiyor, efendim, ama ben emin değil Dobby'yi kurtannca ona iyilik ettiğinizden, efendim."
"Neden?" dedi Harry şaşırarak. "Nesi var?"
"Özgürlük Dobby'nin aklını başından aldı, efendim," dedi VVinky üzgün üzgün. "Haddi olmayan fikirler, efendim. Başka iş bulamıyor, efendim."
"Niye?" dedi Harry.
119
VVinky sesini yarım perde alçalttı ve fısıldayarak, "iş için ödeme istiyor, efendim/' dedi.
"Ödeme mi?" dedi Harry, ifadesiz bir yüzle. "Ee -niye para ödenmesin ki?"
VVinky bu fikir karşısında dehşete düşmüş gibi görünüyordu, parmaklarını hafifçe kapayarak yine yüzünün yansını sakladı.
"Ev cinlerine ödeme yapılmaz, efendim!" diye cıyakladı parmaklarının arkasından. "Yo, yo, yo. Ben diyor Dobb/ye, git kendine iyi bir aile bul ve yerleş Dobby, diyor. Her tür çılgın eğlenceye bulaşıyor, efendim, bir ev cinine hiç yakışmayan şeyler. Böyle aylaklık ederse sen, Dobby, diyorum ona, haberin gelir Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi'nin kapısında diye. Alelade bir cincüce gibi."
"Eh, biraz eğlenmesinin vakti gelmişti," dedi Harry.
VVinky parmaklarının arasından, "Ev cinlerinin eğlenmemesi gerek, Harry Potter," dedi sertçe. "Ev cinlerine ne denirse ev cinleri onu yapar. Ben yüksekten hiç hoşlanmıyor, Harry Potter -" locanın ucuna doğru baktı ve yutkundu, "- ama efendi beni Üst Loca'ya gönderiyor, ben de geliyor, efendim."
"Yüksekten hoşlanmadığını biliyorsa seni niçin buraya yolluyor?" dedi Harry, kaşlarını çatarak.
"Efendi - efendi ona yer ayırayım istiyor, Harry Potter. O çok meşgul," dedi VVinky, başını hemen yanındaki boş koltuğa doğru eğerek. "VVinky istiyor ki şimdi efendinin çadırında olsun, Harry

Potter, ama VVinky'ye ne söylenirse VVinky onu yapar, VVinky iyi bir ev cini."
120
Locanın kenarına doğru korku dolu gözlerle baktı ve yine elleriyle gözlerini kapadı. Harry diğerlerine döndü.
"Ev cini böyle bir şeymiş demek," diye mırıldandı Ron. "Tuhaf yaratıklar, değil mi?"
"Dobby daha da tuhaftı," dedi Harry hararetle.
Ron, Envaigöz'ünü çıkarıp, stadyumun öbür ucundaki kalabalığa doğrultarak denemeye koyuldu.
"Süper!" dedi, yandaki tekrar düğmesiyle oynayarak. "Oradaki ihtiyara burnunu bir daha karıştırtabili-yorum... Sonra bir daha... bir daha..."
Bu arada Hermione kadife kaplı, püsküllü program kitapçığını hevesli hevesli karıştırıyordu.
" 'Maçtan önce takım maskotları bir gösteri sunacak'," diye okudu yüksek sesle.
"Her zaman güzel olur o gösteriler," dedi Mr Weas-ley. "Milli takımlar biraz şov yapmak için kendi topraklarından yaratıklar getirirler."
Sonraki yarım saatte, oturdukları loca yavaş yavaş doldu. Mr VVeasley her hallerinden çok önemli konumlarda bulundukları belli olan büyücülerle el sıkışıp duruyordu. Percy ikide bir ayağa fırlıyordu, sanki bir kirpinin üstünde oturmaya çalışıyormuş gibiydi. Cornelius Fudge, yani Sihir Bakanı'mn ta kendisi geldiğinde Percy öyle bir eğildi ki, gözlüğü yere düşüp kırıldı. Utançtan kıpkırmızı kesilen Percy gözlüğünü asasıyla onardıktan sonra yerine oturdu ve Cornelius Fudge'ın, eski bir dosruymuş gibi selam verdiği Harry'ye kıskanç bakışlar fırlattı. İkisi önceden tanışı-
121
yorlardı, Cornelius Fudge, Harry'nin elini babacan bir tavırla sıkıp hatırını sordu ve onu her iki tarafındaki büyücülere takdim etti.
"Hani şu Harry Potter," dedi yanındaki Bulgar Bakan'a. Bulgar Bakan altın işlemeli muhteşem bir siyah kadife cüppe giymişti ve görünüşe bakılırsa tek kelime bile İngilizce anlamıyordu. "Harry Potter... hadi, yapma, tanımıyor olamazsın... Hani Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le karşılaşmasından sağ çıkan çocuk... Kesin tanı-yorsundur onu -"
Bulgar büyücü birden Harry'nin yara izini fark etti ve yüksek sesle bir şeyler geveleyip parmağıyla işaret etmeye başladı.
"Bir şekilde anlaşacağımızı biliyordum," dedi Fudge, yorgun bir şekilde Harry'ye. "Dil konusunda pek iyi değilimdir, bu tür şeyler iç'n Barty Crouch'a ihtiyacım var. Bakıyorum ki ev cini ona yer tutuyor... Güzel, bu Bulgar hergeleleri bütün iyi yerleri kapmaya çalışıyorlar... Hah, işte Lucius da geldi!"
Harry, Ron ve Hermione hızla arkalarına döndüler, ikinci sırada, Mr Weasley'nin tam arkasında hâlâ boş durmakta olan üç koltuğa doğru ilerleyenler, ev cini Dobby'nin eski sahiplerinden başkası değildi: Lucius Malfoy, oğlu Draco ve Harry'nin tahminine göre Dra-co'nun annesi olan bir kadın.
Harry ve Draco Malfoy, Hogvvarts'a ilk yolculuklarından beri birbirlerine düşmandılar. Sivri bir yüzü ve beyazımsı sarı saçları olan Draco, babasına çok benziyordu. Annesi de sarışındı; ince ve uzundu, burnuna
122
berbat bir koku geliyormuş gibi bir ifade takınmamış olsa, hoş bir kadın olacaktı.
"Ah, Fudge," dedi Mr Malfoy, Sihir Bakanı'na elini uzatıp. "Nasılsın? Eşim Narcissa'yla tanışmamıştın sanırım. Oğlumuz Draco'yla da."
Fudge gülümseyip, "Memnun oldum, memnun oldum," dedi ve Mrs Malfoy'a eğilerek selam verdi. "Size Mr Oblansk'ı - Obalonsk'u takdim edeyim, kendisi Bulgaristan Sihir Bakanı ve zaten söylediklerimin bir kelimesini bile anlamıyor ya, neyse. Peki, başkaa?.. Herhalde Arthur VVeasley'yi tanıyorsundur."
Gerilimli bir andı. Mr Weasley ve Mr Malfoy birbirlerine bakarlarken, Harry onların en son karşı karşıya gelişlerini hatırladı. Olay Flourish ve Blotts kitabevinde gerçekleşmişti ve aralarında bir kavga çıkmıştı. Mr Malfoy'un soğuk gri gözleri önce Mr VVeasley'nin, sonra da locanın üzerinde gezindi.
"Hayret doğrusu, Arthur," dedi usulca. "Üst Lo-ca'da yer bulabilmek için ne sattın acaba? Şüphesiz evin bu kadar para getirmezdi."

Onu duymayan Fudge, konuşmaya başladı: "Luci-us kısa süre önce St Mungo Sihirsel Hastalıklar ve Sakatlıklar Hastanesi'ne çok cömert bir bağışta bulundu, Arthur. Burada benim konuğum olarak bulunuyor."
"Ne - ne güzel," dedi Mr VVeasley, zoraki bir gülümsemeyle.
Mr Malfoy'un gözleri Hermione'ye kaydı. Hermi-one hafifçe kızardı, ama gözlerini kaçırmadı. Harry, Mr Malfoy'un niye dudak büktüğünü biliyordu. Malfoy'lar
123
safkan olmaktan gurur duyarlardı; yani Hermione gibi Muggle çocuğu olan herkesi ikinci sınıf görürlerdi. Ancak Mr Malfoy, Sihir Bakanı'nın hemen burnunun dibinde bir şey demeye cesaret edemedi. Hor gören bir ifade takınarak Mr VVeasley'ye başıyla selam verdi ve sıranın ilerisine, oturacakları yere doğru ilerledi. Draco da Harry, Ron ve Hermione'ye küçümseyen bir bakış attıktan sonra annesiyle babasının arasına oturdu.
Ron, Harry ve Hermione'yle birlikte önüne dönerken, "Pislikler," diye mırıldandı. Az sonra Ludo Bag-man telaşla locaya daldı.
"Herkes hazır mı?" dedi. Yüzü kocaman, heyecanlı bir Hollanda peyniri gibi parıldıyordu. "Bakanım - başlamaya hazır mısınız?"
"Sen hazırsan ben de hazırım, Ludo," dedi Fudge rahat bir tavırla.
Ludo asasını çekti, kendi gırtlağına dayayıp "Sono-rus!" dedi ve konuşmaya başladı. Sesi, artık tamamen dolmuş olan gürültülü stadyumda yankılanıyor, her tribünün heı köşesine ulaşıyordu: "Bayanlar, baylar... hoş geldiniz! Dört yüz yirmi ikinci Quidditch Dünya Kupası finaline hoş geldiniz!"
Seyirciler bağrıştılar, alkışladılar. Binlerce bayrak dalgalandı ve herkes kendi akortsuz milli marşıyla şamataya katkıda bulundu. Tam karşılarındaki devasa karatahtadaki son mesaj da silindi (Bertie Botts'un Bin Bir Çeşit Fasulye Şekerlemeleri - Her Avuçta Yeni Bir Risk!). Şimdi, BULGARİSTAN: SIFIR, İRLANDA: SIFIR yazıyordu.
124
"Lafı fazla uzatmayalım. Karşınızda... Bulgaristan Milli Takım Maskotları!"
Sağ taraftaki baştan aşağı morla kaplanmış olan tribünler coşkuyla gürledi.
"Ne getirdiler, merak ediyorum," dedi Mr VVeasley, öne doğru eğilerek. "Aa!" Hemen gözlüğünü çıkardı ve aceleyle cüppesine silerek temizledi. "Veela'lar!"
"Veela da n-?"
Yüz kadar Veela süzülerek sahaya çıktığından, Harry'nin sorusu da hemen cevaplanmış oldu. Veela'lar kadındı... Harry'nin hayatında gördüğü en güzel kadınlar... Ancak insan değillerdi - insan olamazlardı. Bu konu bir an için Harry'nin kafasını meşgul etti, onlann ne olabileceklerini tahmin etmeye çalıştı; tenleri nasıl öyle ay gibi patlayabiliyordu, ya da beyaz-altın rengi saçlan rüzgâr olmadan nasıl öyle dalgalanabiliyordu?.. Ama o sırada" müzik başladı ve Harry onların insan olup olmadıklarını dert etmeyi bıraktı - aslında, hiçbir şeyi dert etmiyordu artık.
Veela'lar dans etmeye başlamış ve Harry'nin zihni tamamen, harikulade bir şekilde boşalmıştı. Dünyada önemi olan tek şey, Veela'ları izlemeye devam etmekti, çünkü dansları sona ererse, korkunç şeyler olacaktı...
Veela'ların dansı giderek hızlandıkça, Harry'nin sersemlemiş zihnine bölük pörçük, çılgınca düşünceler üşüşmeye başladı. Etkileyici bir şey yapmak istiyordu, hemen, şimdi. Locadan stadyuma atlamak iyi bir fikir gibi görünüyordu... ama acaba yeterli olur muydu?
125
"Harry, ne yapıyorsun sen?" dedi Hermione'nin sesi çok uzaklardan.
Müzik durdu. Harry gözlerini kapatıp açtı. Ayaktaydı, bacaklarından biri loca duvarının üzerindeydi. Hemen yanında Ron donakalrnıştı, tramplenden atlamak üzereymiş gibi bir hali vardı.
Stadyumdan kızgın bağırtılar yükseliyordu. Seyirciler Veela'larm gitmesini istemiyordu. Harry de onların hislerini paylaşıyordu; elbette ki Bulgaristan'ı tutacaktı, göğsünün üstüne niye büyük, yeşil bir yonca arması iğnelenmiş olduğuna şaşıyordu. Bu arada Ron, dalgın dalgın şapkasının üstündeki yoncalan silkeliyordu. Hafifçe gülümseyen Mr Weasley uzandı ve şapkayı çekip Ron'un elinden aldı. "Birazdan onu yine isteyeceksin," dedi. "Bekle de İrlanda son sözünü söylesin."

"Ha?" dedi Ron. Ağzı bir karış açık halde, şimdi sahanın bir kenarına dizilmiş olan Veela'lara bakıyordu.
Hermione yüksek sesle cık-cıkladı. Uzanıp Harry'yi çekti ve yerine oturttu. "Aman yani!" dedi.
"Şimdi de," diye gürledi Ludo Bagman'm sesi, "lütfen asalarınızı havaya kaldırın... Karşınızda İrlanda Milli Takım Maskottan!"
Az sonra, yeşil ve altın renkli, koca bir kuyrukluyıldıza benzeyen bir şey hızla stadyuma daldı. Stadyumu bir kez turladıktan sonra iki küçük kuyrukluyıldıza ayrıldı ve iki koldan kale direklerine yöneldi. Birden sahanın bir ucundan diğer ucuna, iki ışık topunu birbirine bağlayan bir gökkuşağı uzandı. Sanki bir havai fişek gösterisi var-
126
mış gibi, seyircilerden "oooo", "aaaa" nidaları yükseliyordu. Şimdi gökkuşağı yok olmuştu, ışık toplan yeniden birleşti. Göğe doğru yükselen, tribünlerin üstünde uçan, kocaman, titrek titrek parıldayan bir yonca oluşturmuşlardı. Altın yağmuruna benzer bir şey saçıyordu aşağıya...
"Harika!" diye bağırdı Ron, yonca üstlerinden uçarken. Aşağı ağır altın paralar yağıyor, başlarından ve koltuklarından sekip çevreye saçılıyordu. Gözlerini kısarak yoncaya bakan Harry, onun aslında binlerce küçük, sakallı, kırmızı yelekli adamdan oluştuğunu gördü. Hepsi de elinde yeşil veya altın renginde minik birer lamba taşıyordu.
"Ayakkabıcı cinler!" dedi Mr VVeasley, kalabalığın bütün stadyumu inleten tezahüratı altında. Seyircilerin çoğu altınlara ulaşma mücadelesi içinde sandalyelerin altına dalmıştı.
"İşte!" diye bağırdı Ron mutlulukla. Harry'nin eline bir avuç altın koydu. "Envaigöz için! Şimdi bana bir Noel hediyesi alman gerekecek, ha ha!"
Büyük yonca çözüldü, ayakkabıcı cinler aşağı, Ve-ela'ların durduğu çizginin tam karşısına süzüldüler ve bacak bacak üstüne atıp maçın başlamasını beklemeye koyuldular.
"Şimdi de, bayanlar ve baylar, karşınızda... Bulgaristan Quidditch Milli Takımı! İlk olarak, Dimitrov!"
Kırmızılara bürünmüş biri, süpürgesinin üstünde, aşağıdaki girişten çıkıp sahaya fırladı. O kadar hızlı gidiyordu ki, bulanık görünüyordu. Bulgaristan taraftarlarından çılgın bir alkış koptu.
- 127
"Ivanova!"
İkinci bir kırmızılı oyuncu sahaya fırladı.
"Zograf! Levski! Vulkanov! Volkov! Veeeeee -Kruml"
"İşte o, işte o!" diye bağırdı Ron, Envaigöz'üyle Krum'u takip ederek; Harry de hemen kendisininkini odakladı.
Viktor Krum ince, esmer ve soluk tenliydi. Büyük, kanca gibi bir burnu ve kalın, kara kaşları vardı. Fazlaca büyümüş bir yırtıcı kuşa benziyordu. Daha on sekiz yaşında olduğuna inanmak zordu.
"Şimdi de karşınızda... İrlanda Quidditch Milli Takımı!" diye bağırdı Bagman. "Connolly! Ryan! Troy! Mullet! Moran! Quigley! Veeeeee - Lynch\"
Sahaya yedi yeşil, bulanık şekil fırladı; Harry, Enva-igöz'ünün yan tarafındaki bir ayar düğmesini çevirerek oyuncuları yavaşlattı ve hepsinin süpürgelerinin üze- • tindeki "Ateşoku" yazısını ve sırtlarına gümüşle işlenmiş isimlerini gördü.
"Ve, karşınızda ta Mısır* dan gelen hakemimiz, Uluslararası Quidditch Derneği Başbüyücüsü, Hasan Mustafa!"
Ufak tefek ve zayıf bir büyücü çıktı sahaya. Tama- J| men keldi, ama Vernon Enişte'ninkine rakip olacak bir bıyığı vardı. Stadyuma uyan, altın renginde bir cüppe giymişti. Bıyığının altından gümüş bir düdük uzanıyordu, bir koltuğu altında büyük bir tahta sandığı, diğerin-deyse süpürgesini taşıyordu. Harry, Envaigöz'ünün hız jj|j ayarını normale getirip izlemeye devam etti. Mustafa
128
süpürgesine binip sandığı tekmeledi ve havaya dört top fırladı: Kırmızı renkli Quaffle, iki siyah Bludger ve minicik, kanatlı Altın Snitch (Harry, hızla gözden kaybolmasından önce onu bir an için görebildi). Mustafa düdüğünü kuvvetle üfleyerek, topların peşinden havaya yükseldi.
"İşte BAŞLADI!" diye çığlık attı Bagman. "Mul-let'ta! Troy! Moran! Dimitrov! Yine Mullet'a! Troy!

Levs-ki! Moran!"
Harry, Quidditch'in böyle oynandığını hiç görmemişti. Envaigöz'ünü gözüne öyle sıkı bastırıyordu ki, gözlüğü burnunun kemerini kesiyordu. Oyuncuların hızı inanılmazdı - Kovalayıcı'lar Quaffle'ı birbirlerine o kadar hızlı atıyorlardı ki, Bagman'ın ancak isimlerini söyleyecek vakti oluyordu. Harry yine Envaigöz'ünün sağ tarafındaki "yavaş" düğmesini çevirdi, üstteki "açıklamalı oyun takibi" düğmesine bastı. Şimdi oyunu ağır çekimde izliyordu. Merceklerde parıltılı, mor yazılar yanıp sönüyor, kalabalığın sesi kulaklarında güm-bürdüyordu.
İrlandalı Kovalayıcı'lar birbirlerine yaklaşıp, Troy ortada, Mullet ve Moran onun biraz arkasında olacak şekilde dizildiler, Bulgarların üstüne üstüne gittiler. En-vaigöz merceğinde "Şahinkafası Hücum Düzeni" yazdı Sonra "Porskoff Manevrası" yazısı belirdi, Troy yukarı doğru fırlayacakmış gibi yapıp Bulgar Kovalayıcı Iva-nova'yı peşine taktıktan sonra Quaffle'ı Moran'a atmıştı. Bulgar Vurucu'lardan Volkov, küçük sopasını hızla sallayıp, yanından geçen bir Bludger'a vurdu ve onu
129
Moran'm tam gidiş yoluna fırlattı. Moran, Bludger'dan kaçmak için eğildi ve Quaffle'ı aşağı bıraktı. Altında uçan Levski, Quaffle'ı yakaladı ve -
"TROY SAYI YAPIYOR!" diye kükredi Bagman. Stadyum büyük bir alkışla ve sevinç naralanyla inledi. "İrlanda on-sıfır önde!"
"Ne?" diye bağırdı Harry, Envaigöz'ünü indirmeden çevreye telaşla bakarak. "Ama Quaffle, Levski'de!"
"Harry, normal hızda seyretmezsen, kaçırırsın tabii!" diye bağırdı Hermione. Troy sahanın çevresinde sevinç turu atarken, Hermione de kollarım sallayarak, hoplayıp zıplayarak dans ediyordu. Harry hemen Envaigöz'ünü indirip sahaya baktı. Maçı kenar çizgilerinden izleyen ayakkabıcı cinler yine havalanmış, kocaman, ışıldayan yoncayı oluşturmuşlardı. Sahanın öbür tarafında Veela'lar onlan asık yüzle izliyordu.
Kendine çok kızan Harry, oyun yeniden başlarken hız ayannı normale getirdi.
Harry, İrlandalı Kovalayıcı'ların müthiş olduğunu anlayacak kadar Quidditch biliyordu. Kusursuz bir takım oyunu oynuyorlardı ve nasıl pozisyon aldıklarına bakılırsa, birbirlerinin zihnini okuyormuş gibiydiler. Harry'nin göğsündeki rozet onların isimlerini söyleyip duruyordu: "Troy - Mullet - Moran!" On dakika içinde İrlanda iki kez daha sayı yaparak skoru otuz-sıfıra taşımış, yemyeşil giyinmiş taraftarlardan yeri göğü inleten bir alkış ve tezahürat yükselmişti.
Maç daha da hızlandı, ama aynı zamanda sertleşti de. Bulgar Vurucular Volkov ve Vulkanov, Bludger'ları
130
ellerinden geldiği kadar şiddetle İrlandalı Kovalayı-cı'lara fırlatıyor ve onlara en iyi hareketlerini yapma fırsatı tanımıyorlardı. İki kez dağılmak zorunda kaldılar ve sonunda Ivanova onlann defansını aşıp, Tutucu Ryan'ı da geçip, Bulgaristan'a ilk golünü kazandırdı.
Mr VVeasley, "Kulaklarınızı tıkayın!" diye bağırdı. Veela'lar kutlama danslarına başlamıştı. Harry gözlerini de yumdu; kafasını oyuna vermek istiyordu. Birkaç saniye sonra cesaret edip sahaya bir göz atfa. Veela'lann dansı sona ermişti ve Quaffle bir kez daha Bulgaristan'daydı.
"Dimitrov! Levski! Dimitrov! Ivanova - o da ne!" diye gürledi Bagman.
Yüz bin büyücü ve cadı soluğunu tuttu. Arayıcılar Krum ve Lynch, Kovalayıcı'ların ortasından öyle bir hızla geçmişlerdi ki, sanki uçaktan paraşütsüz atlamış gibi görünüyorlardı. Harry, Snitch'in nerede olduğunu görebilmek için Envaigöz'üyle onlann inişini takip etti -
"Çakılacaklar!" diye çığlık attı Harry'nin yanında duran Hermione.
Kısmen haklıydı: Viktor Krum son anda dalıştan çıkıp bir helezon çizerek uzaklaştı. Ancak Lynch, stadyumun her tarafından duyulan tok bir çarpma sesiyle yere çakıldı. İrlanda tribünlerinden büyük bir inilti yükseldi.
"Budala!" diye inledi Mr VVeasley. "Krum numara yapıyordu!"
"Mola!" diye gürledi Bagman'in sesi. "Eğitimli sıhhiye büyücüleri hemen sahaya çıkıp Aidan Lynch'i muayene edecek!"
131
Charlie, locanın yanından aşağı sarkmış, dehşet dolu bir ifadeyle bakan Ginny'nin endişesini

gidermek için, "Bir şeyi yok, sadece çakıldı!" dedi. "Tabii Krum'ın yapmak istediği de buydu..."
Harry çabucak Envaigöz'ünün "tekrar" ve "açıklamalı oyun takibi" düğmelerine bastı, hız ayarıyla oynadı ve aygıtı gözüne yerleştirdi.
Krum ve Lynch'in dalışlarını yeniden, ağır çekimde izledi. Lenslerde mor bir yazıyla "Wronski Aldatmacası -tehlikeli bir Arayıcı şaşırtmacası" yazdı. Tam zamanında dalıştan çıkarken Krum'un yüzü konsantrasyondan kasılmıştı, Lynch ise yere yapışmıştı. Harry olup biteni anladı: Krum, Snitch'i falan görmemişti, sadece Lynch'in onu takip etmesini sağlıyordu. Harry kimsenin öyle uçtuğunu görmemişti; Krum süpürge kullanı-yormuş gibi bile değildi; havada öyle rahatlıkla geziniyordu ki, sanki bir şeyin üzerinde gitmiyordu, ağırlıksızdı. Harry, Envaigöz'ünün ayarını yine normale getirdi ve Krum'a odakladı. Krum, sıhhiye büyücüleri tarafından birkaç fincan iksirle kendine getirilmekte olan Lynch'in epey yukarısında geziniyordu. Krum'un yüzünü iyice yakınlaştıran Harry, onun gözlerinin otuz metre kadar aşağıdaki sahanın üzerinde gezinip durduğunu gördü. Lynch'in tedavi süresini, dikkati dağılmadan Snitch'i aramak için bir fırsat olarak kullanıyordu.
Sonunda Lynch yeşilli taraftarlann ateşli tezahüratı altında ayağa kalktı, Ateşoku'na bindi ve yeniden havalandı. Onun oyuna dönüşü İrlanda'ya yürek vermiş gibiydi. Mustafa düdüğünü yeniden çaldığında, Kovala-
132
yıcı'lar Harry'nin o güne kadar benzerini görmediği bir beceriyle işe koyuldular.
Çok hızlı ve sert geçen bir on beş dakikanın ardından İrlanda farkı on gol daha açmıştı. Şimdi yüz otuza on öndeydiler ve maç giderek pisleşmeye başlamıştı.
Mullet, Quaffle'ı koltuk altında sıkı sıkı tutarak bir kez daha kale direklerine doğru fırladığında, Bulgar Tutucu Zograf onu karşılamak için üzerine doğru uçtu. Her şey o kadar çabuk oldu ki, Harry hiçbir şey anlamadı, ama İrlandalı seyircilerin öfke dolu bağrışlarma ve Mustafa'nın uzun, tiz düdüğüne bakılırsa, faul yapılmıştı.
Bagman bağırıp çağıran seyircileri, "Mustafa, Bulgar Tutucu'yu darpta bulunduğu, dirseklerini kurala aykırı kullandığı için azarlıyor!" diye bilgilendirdi. "Ve - evet, İrlanda penaltı kullanacak!"
Mullet'a faul yapıldığında, kızgın kızgın parıldayan eşekanları gibi havaya yükselen ayakkabıcı cinler, şimdi birbirlerine yanaşıp havada "HA HA HA" sözcüklerini oluşturmuşlardı. Sahanın öbür tarafındaki Veela'lar ayağa fırladılar, saçlarını öfkeyle arkaya atıp yine dans etmeye başladılar.
VVeasley'ler ve Harry aynı anda kulaklarım parmaklarıyla tıkadılar. Buna gerek görmeyen Hermione ise az sonra Harry'nin kolunu tutmuş çekiştiriyordu. Harry dönüp bakınca, Hermione sabırsızca onun parmaklarını kulaklarından çekti.
"Hakeme bak!" dedi kıkırdayarak.
Harry sahaya baktı. Hasan Mustafa dans eden Ve-
" 133
ela'lann tam önüne inmişti ve gerçekten de çok tuhaf davranıyordu. Heyecanlı bir şekilde kaslarını şişiriyor ve bıyıklarım buruyordu.
"Yo yo, böyle bir şeye izin veremeyiz!" dedi Ludo Bagman, sesine bakılırsa hayli eğlenmiş olmasına rağmen. "Biri hakemi tokatlasın!"
Sahanın öbür tarafından, kulaklarını parmaklarıyla tıkamış olan bir sıhhiye büyücüsü kopup geldi ve Mustafa'nın incik kemiğine okkalı bir tekme savurdu. Mustafa şimdi kendine gelmiş gibiydi; yine Enva-igöz'üyle bakan Harry, onun son derece mahcup göründüğünü ve Veela'lara bağırdığını gördü. Veela'lar artık dans etmeyi bırakmıştı, isyankâr bir halleri vardı.
"Yanılmıyorsam, Mustafa, Bulgar Takım Maskotla-rı'nı saha dışına göndermeye çalışıyor!" dedi Bagman'in sesi. "işte bunu daha önce hiç görmemiştik... Uff, bunun ucu kötüye varabilir..."
Nitekim vardı da: Bulgar Vurucu'lar Volkov ve Vul-kanov, Mustafa'nın her iki yanına inmiş, onunla sert bir tartışmaya girmişlerdi. Şimdi havada neşeyle "Hİ Hİ Hİ" sözcüklerini oluşturmuş olan ayakkabıcı cinleri işaret ediyorlardı. Ancak Mustafa, Bulgarların itirazlarından etkilenmişe benzemiyordu; parmağıyla yukarıyı işaret edip duruyor, belli ki onlara süpürgelerine binip havalanmalarını söylüyordu. İki Vurucu bunu reddedince, iki kısa düdük çaldı.
"İrlanda lehine iki penaltı!" diye bağırdı Bagman. •Bulgar seyirciler öfkeyle uludular. "Volkov ve

Vulkanov
134
süpürgelerine dönseler iyi olur... Evet... işte başlıyor... ve Quaffle Troy'da..."
Oyun o ana dek hiç görmedikleri bir vahşete bürünmüştü. İki tarafın Vurucu'lan da acımasızca davranıyordu: Özellikle Volkov ve Vulkanov, havada delice salladıkları sopalarının Bludger'a mı, insana mı denk geldiğini hiç umursamıyormuş gibiydiler. Dimitrov doğrudan, Quaffle'ı kontrolünde bulunduran Moran'ın üstüne fırladı, onu az kalsın süpürgesinden düşürecekti.
İrlanda taraftarları büyük, yeşil bir dalga halinde ayağa fırlayarak, "Faul!" diye kükrediler.
Ludo Bagman'ın sihirli bir şekilde gürleştirilmiş sesi, "Faul!" diye onayladı. "Dimitrov, Moran'ı sıyırıyor, yani kasıtlı bir şekilde çarpmak için üstüne doğru uçuyor. Bir penaltı daha olması lazım... ve, evet, düdük de geldi zaten!"
Ayakkabıcı cinler yine havalanmıştı. Bu kez kocaman bir el oluşturdular. El, sahanın öbür tarafına, Ve-ela'lann bulunduğu noktaya doğru çok kaba bir hareket yapıyordu. Bunun üzerine Veela'lar kontrollerini kaybettiler. Kendilerini sahaya fırlatıp, avuç avuç ateş gibi görünen bir şeyi ayakkabıcı cinlere doğru fırlatmaya başladılar. Envaigöz'ünden olayı izleyen Harry, onların şimdi hiç de güzel görünmediklerini gördü. Yüzleri keskin, sivri gagalı kuş kafalarına dönüşmüştü ve omuzlarından uzun, pullu kanatlar çıkmaya başlamıştı -
"Beyler, işte bu yüzden," diye seslendi Mr VVeasley, gürültünün içinde sesini duyurabilmek için, "hiçbir zaman sadece güzelliğe bakmamalısımz!"
- 135
Bakanlık büyücüleri sahaya akın edip Veela'larla ayakkabıcı cinleri ayırmaya çalıştılar, ama bunda pek de başarılı olamadılar. Bu arada, aşağıdaki mücadele yukarıdakine kıyasla bir hiçti. Quaffle kurşun hızıyla el değiştirdikçe, Harry Envaigöz' ünden bakarak bir o yana bir bu yana dönüyordu -
"Levski - Dimitrov - Moran - Troy - Mullet - Iva-nova - tekrar Moran - Moran - VE MORAN GOLÜ ATIYOR!"
Ama Veela'ların çığlıkları, Bakanlık üyelerinin asalarından çıkan patlamalar ve Bulgarların kızgın bağrış-ları arasında İrlanda taraftarlarının sevinç nidaları zar zor duyuluyordu. Oyun hemen yeniden başladı; şimdi Quaffle Levski'dey di, Dimitrov'a geçti -
İrlanda Vurucu'su Quigley, yanından geçen bir Bludger'a sopasını savurup onu olabildiğince büyük bir hızla Krum'a doğru yolladı. Krum yeterince çabuk eğilemeyince, Bludger yüzüne çok sert bir şekilde çarptı.
Seyircilerden kulakları sağır eden bir inilti yükseldi. Krum'un burnu kırılmış gibi görünüyordu, her yeri kan içindeydi, ama Hasan Mustafa düdüğünü çalmamıştı. Dikkati dağılmıştı ve Harry bu konuda onu suçlayamazdı: Veela'lardan biri bir avuç ateş fırlatıp süpürgesinin kuyruğunu tutuşturmuştu.
Harry birinin Krum'un sakatlandığını fark etmesini istiyordu; o her ne kadar İrlanda'yı tutuyor olsa da, Krum sahadaki en heyecan verici oyuncuydu. Belli ki Ron da aynı şeyleri hissediyordu.
136
"Mola! Haydi, yapmayın, bu şekilde devam edemez ki... Bir baksanıza haline -"
"Lynch'e bak!" diye seslendi Harry.
İrlanda Arayıcı'sı birden dalışa geçmişti ve Harry bunun VVronski Aldatmacası değil, gerçek olduğundan emindi...
"Snitch'i gördü!" diye bağırdı Harry. "Onu gördü! Şu gidişe bak!"
Seyircilerin yarısı neler olup bittiğinin farkına varmıştı. İrlandalı taraftarlar koca bir yeşil dalga halinde ayağa fırlayıp Arayıcılarının adını haykırarak gaz vermeye başladılar... ama Krum onun peşindeydi. Krum'un önünü nasıl görebildiği konusunda Harry'nin en ufak bir fikri yoktu; ardında kan damlalarından oluşan bir iz bırakıyordu. Ama şimdi Lynch'e yetişmeye başlamıştı ve ikisi yine yere doğru gidiyorlardı -
"Çakılacaklar!" diye feryat etti Hermione.
"Hayır, çakılmayacaklar!" diye kükredi Ron.
"Lynch çakılacak!" diye bağırdı Harry.
Haklıydı - Lynch bir kez daha büyük bir hızla yere çarptı ve kızgın Veela sürüsü hemen onun

üstüne atıldı.
"Snitch, Snitch nerede?" diye seslendi Charlie, sıranın öbür ucundan.
"Aldı, Krum aldı, maç bitti!" diye bağırdı Harry.
Kırmızı cüppesi burnundan akan kanla parlayan Krum yavaş yavaş havaya yükseliyordu. Yumruğu havadaydı ve avcunun içinde altın renginde bir parıltı görülüyordu.
Neler olduğunu anlamamış olan seyirciler için skor
137
tahtasında BULGARİSTAN: YÜZ ALTMIŞ, İRLANDA: YÜZ YETMİŞ yazısı yanıp sönüyordu. Sonra, yavaş yavaş, sanki büyük bir jumbo jetin motoru çalışmaya başlamış gibi, İrlanda taraftarlarının uğultuları giderek yükseldi ve sevinç çığlıklarına dönüştü.
"İRLANDA KAZANDI!" diye bağırdı Bagman. İrlandalılar gibi o da maçın bir anda sona ermesinden dolayı şaşırmış gibiydi. "KRUM SNITCH'İ ALDI, AMA MAÇI İRLANDA KAZANDI! Aman Tannm, herhalde hiçbirimiz bunu beklemiyorduk!"
"Niye Snitch'i yakaladı ki?" diye bağırdı Ron, hoplayıp zıplayıp, elleri başının üstünde alkışlayarak. "İrlanda yüz altmış sayı öndeyken bitirdi, salak!"
"Onları yakalayamayacaklarım biliyordu," diye bağırdı Harry, gürültünün arasından sesini duyurmaya çalışarak. O da tüm gücüyle alkışlıyordu. "İrlanda'nın Kovalayıcı'ları çok iyiydi... Son sözü kendi söylemek istedi, hepsi bu..."
"Çok cesurdu, değil mi?" dedi Hermione, öne doğru eğilip Krum'un yere inişini seyrederken. Bir yığın sıhhiye büyücüsü, kavga eden ayakkabıcı cinlerle Ve-ela'lann arasından kendilerine yol açıp ona ulaştılar. "Berbat durumda..."
Harry, Envaigöz'ünü yeniden gözlerine götürdü. Aşağıda olanları görebilmek çok zordu, çünkü ayakkabıcı cinler kendilerinden geçmiş halde sahanın üzerinde uçup duruyorlardı, ama Harry çevresi sıhhiye büyücü-leriyle çevrilmiş olan Krum'u güçbela seçti. Her zamankinden de aksi görünüyor, sıhhiye büyücülerinin onu
138
temizlemesine izin vermiyordu. Takım arkadaşları çevresine toplanmış, başlarını sallıyorlardı, yıkılmış görünüyorlardı. Az ötede İrlanda oyuncuları, maskotlarının saçtığı altın yağmurunun altında neşeyle dans ediyorlardı. Stadyumun her yanında bayraklar dalgalanıyor, her taraftan İrlanda milli marşı yükseliyordu. Veela'lar ise eski, güzel hallerine dönüyorlardı, ama şimdi moralleri bozuk ve üzgün bir görünüşleri vardı.
"E, yiğitçe mücadele ettik," dedi Harry'nin arkasından hüzünlü bir ses. Harry arkasına döndü; konuşan, Bulgaristan Sihir Bakam'ydı.
"İngilizce biliyorsun!" dedi Fudge öfkeli bir sesle. "Bütün gün hiç çaktırmayıp el kol hareketleriyle konuşturdun beni!"
"E, gomikti ama deel mi," dedi Bulgar Bakan, omuz silkerek.
"İrlanda milli takımı yanlarında maskotlarıyla şeref turu atarken, Quidditch Dünya Kupası da Üst Loca'ya getiriliyor!" diye gürledi Bagman.
Harry'nin gözleri aniden kör edici, beyaz bir ışıkla kamaştı. Herkes neler olduğunu görebilsin diye Üst Loca sihirli bir ışıkla aydınlatılmıştı. Kısık gözlerle girişe doğru bakan Harry, soluk soluğa kalmış iki büyücünün kocaman bir altın kupayı locaya taşıdığını gördü. İki büyücü kupayı, bütün gün boşu boşuna işaret dili kullanmış olduğu için canı hâlâ sıkkın görünen Cornelius Fudge'a verdiler.
"Centilmen mağluplar için büyük bir alkış lütfen -Bulgaristan!" diye bağırdı Bagman.
139
Ve yedi mağlup Bulgar oyuncu merdiveni çıkıp locaya girdi. Aşağıdaki seyirciler takdirle alkışlıyorlardı; Harry binlerce Envaigöz merceğinin onların bulunduğu yöne doğru kapanıp açıldığını ve yanıp söndüğünü görüyordu.
Bulgarlar birer birer locanın içindeki sıraların arasından geçtiler. Önce kendi Bakanlarıyla, sonra da Fudge'la el sıkışırlarken, Bagman her birinin adını anons ediyordu. Son sırada olan Krum, gerçekten berbat durumda görünüyordu. Kanlı yüzünde iki siyah göz dikkati çekecek şekilde parıldıyordu. Hâlâ bir elinde Snitch'i tutuyordu. Harry onun yerdeyken pek havaya girmemiş

göründüğünü fark etti. Biraz paytak yürüyordu ve omuzlan da düşüktü. Ama Krum'un adı anons edildiği zaman bütün stadyumdan kulakları yırtan bir bağırtı yükseldi.
Sonra İrlanda takımı geldi. Aidan Lynch'e Moran ve Connolly destek oluyordu; ikinci çakılma onu sersemletmiş görünüyordu, gözleri de tuhaf bir şekilde boş bakıyordu. Ama Troy ve Quigley kupayı havaya kaldırınca ve seyircilerden tezahürat yükselince, o da mutlu mutlu sırıttı. Harry'nin elleri alkışlamaktan uyuşmuştu.
Sonunda İrlanda takımı süpürgelerinin üstünde bir şeref turu daha atmak üzere locadan ayrıldı (Aidan Lynch, Connolly'nin süpürgesinin arkasına oturmuş, kollarını onun beline dolamıştı ve hâlâ şaşkın şaşkın sırıtıyordu). Bagman asasını gırtlağına götürdü ve "Quie-tus" diye mırıldandı.
140
"Bu maç yıllarca konuşulacak," dedi kısık bir sesle. "Ne büyük sürprizdi, değil mi?.. Keşke maç biraz daha uzun sürseydi... Ha, evet... size borcum var... ne kadardı?"
Fred ve George koltuklarının arkasından tırmanmış, Ludo Bagman'm önünde duruyorlardı. Avuçlarını açmışlardı ve ağızları kulaklarındaydı.
141
DOKUZUNCU BOLUM
Karanlık işaret
Mor halı serilmiş merdivenden yavaş yavaş inerlerken, Mr VVeasley, "Annenize kumar oynadığınızı sakın söylemeyin," diye tembih etti Fred ile George'a.
Fred neşeyle, "Merak etme, baba," dedi. "Bu para için büyük planlarımız var. El konmasını istemeyiz."
Mr VVeasley bir an bu planların ne olduğunu soracak gibi oldu, ama anlaşılan biraz düşününce bilmek istemediğine karar verdi.
Şimdi stadyumdan akın akın boşalan ve kampa dönen kalabalığın ortasında kalmışlardı. Fenerlerle aydınlatılmış yoldan gerisingeri dönerlerken, gece havası onlara doğru kulakları tırmalayan şarkı sesleri taşıyordu. Ayakkabıcı cinler de ok gibi uçarak tepelerinden geçip keh keh gülüyor, fenerlerini sallıyorlardı. Sonunda çadırlara vardıklarında kimsenin canı uyumak istemedi. Çevrelerinde gürültü patırtı da iyice arttığı için, Mr VVeasley yatmadan önce son bir fincan kakao içmeleri fikrine evet dedi. Az sonra keyifle maçı tartışıyorlardı. Mr VVeasley darp faulü konusunda Charlie ile anlaşmazlığa
142
düşmüştü. Ancak Ginny oracıkta, minik masada uyuyakalıp döşemeye sıcak çikolata dökünce, Mr VVeasley oyunu sözlü olarak yeniden yaşama faslına son verdi ve herkesin yatması konusunda ısrar etti. Hermione ve Ginny yandaki çadıra gittiler, Harry ile geri kalan VVeasley'ler de pijamalarını giyip kendi ranzalarına tırmandılar. Kamp yerinin öbür yanından şarkılar ve arada bir yankılanan gümbürtüler geliyordu.
Mr VVeasley uykulu uykulu, "Of, görevli olmadığıma öyle memnunum ki," diye mırıldandı. "Kalkıp da İrlandalılara kutlamayı kesmeleri gerektiğini söylemek hiç hoşuma gitmezdi."
Ron'un üstündeki ranzaya yerleşen Harry, yatağına uzanmış, çadırın bez tavanına bakıyordu. Ara sıra tepesinde uçan bir ayakkabıcı cin fenerinin parıltısını gözlüyor, Krum'un en fiyakalı hareketlerini gözünün önüne getiriyordu. Kendi Ateşoku'na binip VVronski Aldatmacası'nı denemek için içi gidiyordu... Oliver VVood, bütün o karmaşık şemalarıyla, bu hareketin aslında nasıl görünmesi gerektiğini anlatmayı becerememişti bir türlü... Harry kendini sırtında adı yazan bir cüppeyle görüyor ve Ludo Bagman'ın stadyumdaki yüz bin kişilik kalabalığa hitap eden sesinin yankılanışını duymanın heyecanını yaşıyordu: "Şimdi huzurunuzda... Potterl"
Harry gerçekten uykuya dalıp dalmadığını asla bilemedi -Krum gibi uçma hayalleri gerçek rüyalara dönüşmüş olabilirdi-, bütün bildiği, Mr VVeasley'nin birden bağırmaya başlamış olduğuydu.
"Kalkın! Ron - Harry - hadi, kalkın, çok acil!"
143
Harry hemen doğruldu ve başını çadır bezine vurdu.
"N'oluyor?"
Bir şeylerin yolunda gitmediğini hayal meyal anlamıştı. Kamp yerindeki gürültüler değişmişti.

Şarkılar sona ermişti. Harry çığlıklar duyuyordu, bir de kaçan insanların ayak seslerini.
Ranzadan aşağı kayıp giysilerine uzandı, ama pijamasının üstüne bir blucin geçiren Mr VVeasley, "Vakit yok, Harry," dedi, "bir ceket kap ve dışarı çık - çabuk!"
Harry kendine söyleneni yapıp, hemen ardından gelen Ron'la birlikte telaşla çadırdan çıktı.
Hâlâ yanmakta olan birkaç ateşin ışığında, insanların ağaçlığa koştuğunu, tarla üzerinden onlara doğru gelen bir şeyden kaçtıklarını gördü. Tuhaf ışıltılar ve silah sesleri çıkartan bir şeydi bu. Kulaklarına gür yuhalar, top gibi patlayan kahkahalar ve sarhoş feryatlar geliyordu. Derken bu manzarayı aydınlatan çok parlak bir yeşil ışık patladı.
Birbirine sımsıkı bitişik ve asalan yukarıdaki bir şeyi işaret eden bir büyücü kalabalığı, tarlayı aşarak ağır ağır geliyordu. Harry gözlerini kısarak onlara baktı... Yüzleri yoktu sanki.. Sonra, başlarını kukuletalarla örtmüş, yüzlerine de maske takmış olduklarını fark etti. Yükseklerde bir yerde, havanın ortasında debelenen dört beden acayip biçimlere girmekteydi. Yerdeki maskeli büyücüler kuklaayrmş da, tepelerindeki insanları asalarından havaya yükselen görünmez iplerin ucunda oynatıyorlarmış gibi. Bedenlerden iki tanesi çok küçüktü.
144
Yürüyüş halindeki gruba başka büyücüler de katılıyor, gülerek havada uçan cisimleri gösteriyorlardı. Yürüyen kalabalık büyüdükçe, çadırlar da çöküp yıkılıyordu. Harry bir iki kere, yürüyenlerden birinin yolunun üstündeki bir çadırı asasıyla patlattığını gördü. Çadırlardan birkaçı alev aldı. Feryatlar daha da yükseldi.
Havada uçuşan insanlar yanan bir çadırın üzerinden geçerken birden aydınlandılar. Harry onlardan birini tanıdı: Kamp müdürü Mr Roberts. Öteki üçü de herhalde karısıyla çocukları olmalıydı.
Yürüyenlerden biri asasıyla Mrs Roberts'ı tepe üstü çevirdi. Kadının geceliği açıldı, kocaman külotu göründü. O üstünü örtmeye çabalarken, aşağıdaki kalabalık tiz sevinç çığlıkları attı ve yuh çekti.
Muggle çocuklardan küçük olanının yerden beş metre yüksekte topaç gibi dönmeye başlamasını ve başının kukla gibi iki yana sallanmasını izleyen Ron, "İğrenç," diye mırıldandı. "Gerçekten iğrenç..."
Hermione ve Ginny, geceliklerinin üstüne paltolarını giyerek, telaşla onlara doğru geldiler, Mr VVeasley de hemen arkalarındaydı. Aynı anda Bili, Charlie ve Percy tamamen giyinmiş, kollan sıvanmış ve asalannı çekmiş olarak çadırlarından çıktılar.
Mr VVeasley sesiyle gürültüyü bastırarak, "Bakan-lık'a yardım edeceğiz!" diye bağırdı ve kendi kollarını sıvadı. "Sizler - ağaçlığa gidin ve birbirinizden ayrılmayın. Bu işi hallettiğimiz zaman gelip sizi alacağım!"
Bili, Charlie ve Percy, yaklaşmakta olan yürüyüşçülere doğru son sürat koşmaya başlamışlardı bile. Mr
- 145
İ
VVeasley deli gibi arkalanndan koştu. Bakanlık büyücüleri her taraftan huzursuzluk kaynağı yönünde seğirtiyorlardı. Roberts ailesinin altındaki kalabalık ise gittikçe yaklaşıyordu.
Fred, Ginny'nin elini yakalayıp onu ağaçlığa doğru çekiştirerek, "Hadi," dedi. Harry, Ron, Hermione ve George da onu izlediler. Ağaçlara vannca hepsi geri dönüp baktı. Roberts ailesinin altındaki kalabalık daha da büyümüştü. Bakanlık büyücülerinin merkezdeki kukuletalı büyücülere ulaşmaya çalıştıklarını görüyorlardı, ama işleri çok zordu. Anlaşılan, Roberts ailesinin düşmesine yol açar korkusuyla büyü kullanamıyorlardı.
Stadyuma giden yolu aydınlatan renkli fenerler söndürülmüştü. Ağaçların arasında karanlık siluetler sarsak sarsak yürüyor, çocuklar ağlıyordu. Gecenin ayazında çevrelerinde kaygılı çığlıklar ve paniğe kapılmış sesler yankılanıyordu. Harry, yüzlerini görmediği insanlar tarafından itilip kakıldığını hissetti. Sonra Ron'un acıyla bağırdığını duydu.
Hermione kaygıyla, "Ne oldu?" diye sordu. Öyle aniden durdu ki, Harry ona çarptı. "Ron, neredesin? Ah, bu aptalca bir şey - Lumos!"
Aydınlanan asasının dar ışınını patika üzerine yöneltti. Ron sereserpe yerde yatıyordu.
Ayağa kalkarak öfkeyle, "Bir ağaç köküne takıldım," dedi.
Tembel bir ses arkalarından, "O koca ayaklarla takılmamak zor," dedi.

Harry, Ron ve Hermione hemen arkalarına döndü-
146
ler. Pek rahat görünen Draco Malfoy, yakınlarındaki bir ağaca yaslanmış, tek başına duruyordu. Kollarını kavuşturmuştu, ağaçlar arasındaki bir açıklıktan kamptaki sahneyi seyreder gibiydi.
Ron, Malfoy'a öyle bir şey söyledi ki, Harry eğer Mrs Weasley orada olsa onun buna hayatta cesaret edemeyeceğini biliyordu.
Malfoy, soluk renkli gözleri parlayarak, "Sözlerine dikkat et, VVeasley," dedi. "Sence şu anda senin de koşa koşa gitmen gerekmiyor mu? Onu fark etmelerini istemezsin, değil mi?"
Başıyla Hermione'yi işaret etti. O anda kamptan bombayı andıran bir patlama sesi geldi. Yeşil bir ışık bir an için çevrelerindeki ağaçlan aydınlattı.
Hermione, meydan okuyan bir tavırla, "Ne demek yani şimdi bu?" diye sordu.
"Granger, onlar Muggle'lann peşinde," dedi Malfoy. "Havada uçup külotunu göstermek ister misin? İstiyorsan, buralarda takıl, yeter... Buraya doğru geliyorlar, hepimiz bir güzel gülerdik."
Harry, "Hermione bir cadı," dedi hırlar gibi.
Malfoy hain hain güldü. "Nasıl istersen, Potter. Bir Bulanık'ı fark etmezler sanıyorsan, olduğun yerde kal."
Ron, "Ağzından çıkanı kulağın duysun!" diye haykırdı. Oradaki herkes "Bulamk"ın annesi ya da babası Muggle olan bir cadı ya da büyücü için kullanılan büyük bir hakaret olduğunu biliyordu.
Hermione hemen, "Aldırma, Ron," dedi. Malfoy'a
147
doğru bir adım atan Ron'a engel olmak için onun kolunu tuttu.
Ağaçlann öbür yanından şimdiye kadarkilerin hepsinden daha gürültülü bir patlama duyuldu. Yakınlar-dakilerden bir kısmı bağırdı.
Malfoy yavaşça kıkırdadı. "Çabucak korkuyorlar, değil mi?" dedi uyuşuk uyuşuk. "Sanırım baban hepinize saklanmanızı söyledi. Ne yapıyor - Muggle'ları kurtarmaya mı çalışıyor?"
Öfkelenmeye başlayan Harry, "Asıl senin annenle baban nerede?" dedi. "Orda maske takmış duruyorlar, değil mi?"
Malfoy başını Harry'ye çevirdi, hâlâ gülümsüyor-du. "Eh... orda olsalar bile sana söylemem herhalde, değil mi, Potter?"
Hermione, Malfoy'a iğrenen bir bakış atarak, "Öf, hadi," dedi, "gidip diğerlerini bulalım."
Malfoy, "O çalı gibi saçlı koca kafanı aşağıda tut, Granger," diye alaylı alaylı güldü.
Hermione, "Hadi ama," diye tekrarlayıp Harry ile Ron'u patikada ileri doğru sürükledi.
Ron heyecanla, "Her iddiasına varım ki babası gerçekten de o maskeli grup arasında!" dedi.
Hermione ateşli ateşli, "Eh, şansımız varsa Bakanlık onu yakalar!" dedi. "Ah, buna inanamıyorum. Diğerleri nereye gitti?"
Fred, George ve Ginny ortalarda görünmüyordu, ama yol bir sürü başka insanla dolmuştu. Hepsi omuzlarının üzerinden kamptaki kargaşaya bakıyordu.
148
Patikanın biraz ilerisinde pijamah yeniyetmelerden oluşmuş bir kalabalık yüksek sesle tartışıyordu. Harry, Ron ve Hermione'yi gördüklerinde, gür, kıvırcık saçlı bir kız dönüp aceleyle, "Oü est Madame Maxime?" dedi. "Nous l'avons perdue -"
"Şey - ne?" dedi Ron.
"Ah..." Konuşan kız Ron'a sırtını döndü, yürürlerken onun açık seçik bir şekilde " 'Ogvvarts" dediğini duydular.
"Beauxbatons," diye mırıldandı Hermione.
"Pardon?" dedi Harry.
"Beauxbatons öğrencisi olmalılar," dedi Hermione. "Bilirsiniz... Beauxbatons Sihir Akademisi... Avrupa 'da Sihir Eğitimi Üzerine Bir Değerlendirme'de okumuştum."
"Hım... evet... tamam," dedi Harry.
Ron asasını çıkartıp Hermione'ninki gibi ışıklandırarak yolu aydınlatırken, "Fred ile George o kadar uzağa gitmiş olamazlar," dedi. Harry kendi asasını almak için elini cebine soktu - ama asası orada yoktu. Bula bula Envaigöz'ünü buldu.

"Ah, hayır, buna inanamıyorum... Asamı kaybettim!"
"Şaka ediyorsun!"
Ron ile Hermione dar ışınlan daha da ileriye vurdurmak için asalarını havaya kaldırdılar. Harry her yana bakındı, ama asası hiçbir yerde görünmüyordu.
"Belki de çadırda kalmıştır," dedi Ron.
Hermione endişeyle, "Belki de biz koşarken cebinden düşmüştür," dedi.
140
"Evet," dedi Harry, "belki..."
Büyücülük dünyasında asasını genellikle hep yanında taşırdı, böyle bir sahnenin ortasında asasız kalmak kendini çok savunmasız hissetmesine yol açmıştı.
Yakınlardaki bir hışırtı hepsinin havaya sıçramasına neden oldu. Ev cini YVinky oracıktaki bir çalı öbeğinin içinden çıkmaya çabalıyordu. Çok tuhaf bir şekilde, besbelli büyük zorlukla hareket ediyordu; sanki görünmez biri onu tutuyor gibiydi.
İleri uzanıp koşmaya devam etmeye çalışırken, aklı başından gitmiş gibi, "Çevrede kötü büyücüler var!" diye cıyakladı. "İnsanlar tepede - havaya çıkmışlar! VVinky ayak altından çekiliyor!"
Ve onu tutmaya çalışan güçle mücadele ederek, soluyup ciklercesine sesler çıkarta çıkarta, patikanın öbür yanındaki ağaçlar arasında gözden kayboldu.
Ron merakla VVink/nin arkasından bakarak, "N'olmuş buna?" dedi. "Niye doğru dürüst koşamıyor?"
"Bahse girerim, saklanmak için izin almamıştır," dedi Hany. Dobby'yi düşünüyordu. Dobby, Malfoy'la-nn hoşlanmayacağını bildiği bir şeyi her yapışında kendi kendini dövmeye başlardı.
Hermione incinmiş bir edayla, "Biliyor musunuz, ev cinlerinin durumu uygar olmaktan çok uzak," dedi. "Onlarınki kölelikten başka bir şey değil! Mr Crouch onu stadyumun tepesine çıkardı, VVinky'nin ödü koptu. Sonra da onu büyüledi ki çadırları devirmeye başladıkları zaman koşamasın bile! Niye kimse bu konuda bir şey yapmıyor!"
150
"Eh, cinler mutlu ama, değil mi?" dedi Ron. "Bizim VVinky'nin maçta ne dediğini duydun... 'Ev cinlerinin eğlenmemesi gerek'... O bundan hoşlanıyor, ona patronluk taşlanmasından..."
"İşte senin gibiler, Ron," dedi Hermione hararetle, "çürümüş ve adaletsiz sistemleri desteklerler, çünkü çok tembel -"
Ağaçlığın kıyısından gürültülü bir patlama daha yankılandı.
"İlerlemeye devam edelim, tamam mı?" dedi Ron. Harry onun Hermione'ye tedirgin bir bakış attığını gördü. Belki de Malfoy'un dediğinde bir gerçek payı vardı; belki Hermione gerçekten onlardan daha fazla tehlikedeydi. Yeniden yola koyuldular. Harry asasının artık orada olmadığını bile bile hâlâ ceplerinde aranıp duruyordu.
Karanlık patikayı izleyerek ağaçlığın daha da derinlerine gittiler. Bir yandan da Fred, George ve Ginny'yi arıyorlardı. Besbelli maçta bahse girerek kazandıkları bir torba altınla durmuş keh keh gülen ve kamptaki olaydan hiç de etkilenmiş görünmeyen bir grup cincü-cenin yanından geçtiler. Patikanın daha da ötesindeki gümüşi bir ışık demetinin içine yürüdüler. Ağaçların arasından baktıkları zaman, uzun boylu ve güzel üç Ve-ela'nın bir açıklıkta durduğunu gördüler. Çevrelerini bir genç büyücüler sürüsü sarmıştı, çok yüksek sesle konuşuyorlardı.
Birisi, "Yılda yaklaşık yüz çuval Galleon kazanıyorum!" diye haykırdı. "Tehlikeli Yaratıkların İtlafı Komitesi adına çalışırım, ejderha öldürürüm."
151
Arkadaşı, "Hayır, hiç de değil," diye bağırdı. "Çatlak Kazan'da bulaşıkçısın... Ama ben vampir avcısıyım. Şimdiye dek doksan kadarını öldürdüm -"
Veela'ların donuk, gümüşi ışığında bile yüzündeki sivilceleri görülen üçüncü bir genç büyücü onun sözünü kesti: "Ben gelmiş geçmiş en genç Sihir Bakanı olmak üzereyim, evet."
Harry hıh diye güldü. Sivilceli büyücüyü tanımıştı. Adı Stan Shunpike'tı ve aslında üç katlı Hızır Oto-büs'ün biletçisiydi.
Ron'a bunu söylemek için döndü, ama Ron'un yüzü tuhaf bir şekilde gevşemişti. Bir saniye sonra feryat etmeye başladı: "Size Jüpiter'e ulaşacak bir süpürge icat ettiğimi söylemiş miydim?"

"Aman yani!" dedi Hermione. O ve Harry, Ron'u sıkıca kollarından tutup olduğu yerde döndürdüler ve oradan uzaklaştırdılar. Veela'lar ile hayranlarının sesleri tamamen duyulmaz hale geldiğinde, ağaçlığın tam or-tasındaydılar. Şimdi yalnızmış gibi görünüyorlardı, her şey çok daha sessizdi.
Hajry çevreye baktı. "Sanırım burada bekleyebiliriz, ha? Birisi gelecek olursa bir kilometre öteden duyarız."
Daha kelimeler ağzından henüz çıkmıştı ki, tam önlerindeki ağacın ardından aniden Ludo Bagman ortaya çıkh.
İki asanın zayıf ışığında bile, Harry, Bagman'ın çok değiştiğini görebiliyordu. Artık neşeli ve pembe yüzlü değildi, adımlan çevikliğini yitirmişti. Bembeyaz ve gergin bir hali vardı.
152
"Kim o?" dedi. Onlara bakıp gözlerini kırpıştırıyor, yüzlerini seçmeye çalışıyordu. "Burada ne yapıyorsunuz böyle tek başınıza?"
Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.
"Şey," dedi Ron, "bir tür ayaklanma var da."
Bagman ona bakakaldı. "Ne?"
"Kampta... birileri bir Muggle ailesini ele geçirmiş..."
Bagman yüksek sesle küfür etti. "Lanet olsun!" dedi, hayli şaşkın görünerek. Başka da tek kelime etmeden, küçük bir pop se^' aharlaştı.
Hermione kaşlar..n ^attı. "Mr Bagman pek de duruma hâkim gibi görünmüyor, değil mi?"
Ron, "Ama büyük bir Vurucu'ydu," dedi. Onlara yol göstererek patikadan küçük bir açıklığa çıkardı, bir ağacın dibindeki kuru ot öbeğine oturdu. "VVimbourne VVasps'te oynarken, takım arka arkaya üç kez lig şampiyonu oldu."
Cebinden küçük Krum bebeğini çıkardı, yere koydu ve yürümesini seyretti. Gerçek Krum gibi bu model de birazcık paytak ve düşük omuzluydu, taraklı ayaklarının üzerinde süpürgesinde olduğundan çok daha az etkileyiciydi. Harry kamp yerinden gelen gürültüleri dinliyordu. Ortalık sessizleşmiş gibiydi, belki de ayaklanma sona ermişti.
Bir süre sonra Hermione, "Umarım ötekiler iyidir," dedi.
"Onlara bir şey olmaz," dedi Ron.
Harry, Ron'un yanına oturup, küçük Krum bebeğinin dökülmüş yaprakların üstünde kambur kambur
153
yürümesini izleyerek, "Düşün bir," dedi, "baban Lucius Malfoy'u yakalamış olsa. Hep onun böyle bir şeyle ilintisini bulmak istediğini söylerdi."
Ron, "İşte o zaman Draco öyle pis pis sıntamaz, emin ol," dedi.
Hermione endişeyle, "Ama o zavallı Muggle'lar," dedi, "ya onları yere indiremezlerse?"
Ron yatıştırıcı bir edayla "İndirirler," dedi. "Bir yolunu bulurlar."
"Bütün Sihir Bakanlığı bu gece buradayken böyle bir şey yapmak çılgınlık ama!" dedi Hermione. "Yani nasıl olur da bunun yanlarına kalacağını sanırlar? Sizce içiyorlar mıydı, yoksa sadece -"
Ama birden cümlesini yanda bıraktı ve omzunun üstünden geriye baktı. Harry ve Ron da hemen arkalarına döndüler. Sanki bir şey açıklığa doğru sendeleyerek geliyor gibiydi. Karanlık ağaçlann arkasındaki düzensiz ayak seslerini dinleyerek beklediler. Ama sesler aniden durdu.
"Hey!" diye seslendi Harry.
Ses çıkmadı. Harry ayağa kalktı, ağacın yanından gözledi. Çok uzağı göremeyecek kadar karanlıktı, ama birinin tam onun görüş alanının dışında ayakta durduğunu hissedebiliyordu.
"Kim var orda?" dedi.
Ve sonra, hiçbir uyan olmaksızın, çevrelerindeki sessizlik, ağaçlıkta daha önce duyduklarına hiç benzemeyen bir sesle parçalandı. Bir panik çığlığı değildi bu, daha çok bir büyüye benziyordu.
154
"MORSMORDRE/"
Ve Harry'nin gözlerinin nüfuz etmek için çırpındığı karanlığın içinden muazzam, yeşil ve parıldayan bir şey fışkırdı; ağaçların tepelerini aşıp göğe uçtu.
Ron yeniden ayağa fırlarken, "Bu da ne?" diyebildi. Havada belirmiş olan şeye bakıyordu.

Harry bir an için bunu yine bir ayakkabıcı cin oluşumu sandı. Sonra devasa bir kafatası olduğunu fark etti, zümrüt yıldızlara benzeyen şeylerden meydana gelmişti, ağzından dil gibi bir yılan çıkıyordu. Onlar bakarken şekil yükseldikçe yükseldi, yeşilimsi bir duman bulutu içinde parladı. Yeni bir yıldız kümesi gibi kara gökyüzünün üstüne kalıbı çıktı.
Birden çevrelerindeki bütün ağaçlıktan çığlıklar yükseldi. Harry nedenini anlamadı, herhalde kafatası birden ortaya çıktığı içindi. Kafatası şimdi tüyler ürpertici bir neon tabela gibi bütün ağaçlığı aydınlatacak kadar yükselmişti. Harry, onu yaratan kişiyi görebilmek için karanlığı taradı, ama kimseyi göremedi.
"Kim var orda?" diye seslendi yeniden.
"Harry, gel, yürül" Hermione onun ceketinin arkasını yakalamıştı ve Harry'yi geriye doğru çekiyordu.
"Ne oldu?" dedi Harry. Onun yüzünü böylesine solgun ve dehşet içinde görünce şaşırmıştı.
"Karanlık İşaret, Harry!" diye inledi Hermione, onu çekebildiği kadar sertçe çekiyordu.
"Kim-Olduğunu-Bi-lirsin-Sen'in işareti!"
"Voldemort mu-?"
"Hadi, Harry!"
155
Harry döndü - Ron telaşla minyatür Krum'u kapmıştı - üçü de açıklığa batandılar - ama daha onlar telaşla birkaç adım atamadan duyulan bir dizi pop sesi, birdenbire belirip çevrelerini saran yirmi büyücünün gelişini ilan etti.
Harry hızla döndü ve hemen bir şeyi fark etti: Büyücülerin hepsi asasını çıkarmıştı ve asaların hepsi ona, Ron'a ve Hermione'ye dönmüştü. Harry duraklayıp düşünmeden haykırdı: "YERE YATIN!" Diğer ikisini yakalayıp yere çekti.
Yirmi ses, "SERSEMLET!" diye bağırdı - göz kamaştırıcı bir dizi ışık çaktı. Harry başındaki saçlann, sanki açıklığı şiddetli bir rüzgâr yalamış gibi dalgalandığını hissetti. Başını bir santim kaldırınca, büyücülerin asalanndan fışkıran ateş kırmızısı ışıkların kendilerine doğru uçtuğunu gördü: Birbirleriyle çarpışıyor, ağaç gövdelerine çarpıp sekiyor, karanlığa doğru sıçrıyorlardı-
"Durun!" diye haykırdı Harry'nin tanıdığı bir ses. "DURUN! O benim oğlum!"
Harry'nin saçını uçuşturan rüzgâr dindi. Harry başını biraz daha yukarı kaldırdı. Önündeki büyücü asasını indirmişti. Harry yerde yuvarlandı ve Mr VVeas-ley'nin, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle, onlara doğru geldiğini gördü.
"Ron - Harry -" sesi titriyordu, "- Hermione - bir şeyiniz yok ya?"
Soğuk, sert bir ses, "Yolumc'an çekil, Arthur," dedi.
Mr Crouch'tu. O ve diğer Bakanlık büyücüleri onla-
156
ra doğru ilerliyorlardı. Harry onlarla yüz yüze gelmek için ayağa kalktı. Mr Crouch'un yüzü öfkeyle gerilmişti.
Öfkeyle, "Hanginiz?" diye sordu, keskin bakışlı gözleri ondan ona gidip geliyordu. "Karanlık İşaret'i hanginiz yaptı?"
"Onu biz yapmadık!" dedi Harry, eliyle kafatasını göstererek.
Dirseğini ovalayıp dargın dargın babasına bakan Ron, "Biz hiçbir şey yapmadık!" dedi. "Bize niye saldırdınız ki?"
"Yalan söylemeyin, efendim!" diye bağırdı Mr Cro-uch. Asası hâlâ Ron'a dönüktü, gözleri de yerinden uğramıştı - hafiften delirmiş gibi görünüyordu. "Suç mahallinde yakalandınız!"
Uzun, yünlü sabahlıklı bir cadı, "Barty" diye fısıldadı, "onlar çocuk, Barty, onlar asla -"
Mr VVeasley çabucak, "Siz üçünüz, işaret nereden geldi?" diye sordu.
Hermione titreyerek, "Oradan," dedi. Sesi duydukları yeri gösteriyordu. "Ağaçların ardında birileri vardı... Bir şeyler haykırdılar - büyülü sözler -"
Mr Crouch yerinden uğramış gözlerim Hermi-one'ye çevirerek, "Ah, orada duruyorlardı, öyle mi?" diye sordu. Yüzünü baştan aşağı bir inanmazlık ifadesi kaplamıştı. "Büyülü sözler, öyle mi? Bu İşaret'in nasıl yapıldığım pek güzel biliyora benziyorsunuz, küçükha-nım -"
Ama Mr Crouch dışındaki Bakanlık büyücüleri

157
Harry, Ron ya da Hermione'nin kafatasını yaratmış olacaklarına hiç mi hiç ihtimal vermiyorlardı. Tam tersine, Hermione'nin sözleri üzerine hepsi yeniden asalannı kaldırıp onun gösterdiği yöne doğrultmuşlardı. Gözlerini kısmış, karanlık ağaçların arasına bakıyorlardı.
Yünlü sabahlıklı cadı, "Çok geç kaldık," diye başını salladı. "Buharlaşmış olmalılar."
Çalı gibi, kahverengi sakallı bir büyücü, "Sanmam," dedi. Amos Diggory'ydi bu, Cedric'in babası. "Sersemletici'lerimiz o ağaçlann arasını tarayarak geçti... Büyük ihtimalle onları yakaladık..."
Mr Diggory omuzlarını dikleştirerek asasını kaldırdı, açıklığı uygun adım geçti. Karanlıkta gözden kaybolurken, birkaç büyücü, "Amos, dikkat et!" diye uyardı. Hermione onun gözden kayboluşunu elleriyle ağzını kapatarak izledi.
Birkaç saniye sonra Mr Diggory'nin haykırdığını duydular.
"Evet! Yakaladık onları! Burada biri var! Baygın! Bu - ama^ vay canına..."
Mr Crouch kulaklarına inanamıyormuş gibi, "Birini mi yakaladın?" diye bağırdı, "Kim? Kimmiş?"
Kulaklarına kırılan dal sesleri, yaprak hışırtıları geldi. Sonra da Mr Diggory yeniden ağaçlann ardından çıkıp görünürken, çatırtılarla karışık adım sesleri duydular. Kollarında minik, bedeni gevşemiş birini taşıyordu. Harry çay peçetesini hemen tanıdı. Bu, VVinky'ydi.
Mr Diggory, Mr Crouch'un ev cinini yere, onun ayaklarının dibine koyarken, Mr Crouch kıpırdamadan,
158
konuşmadan öylece durdu. Diğer Bakanlık büyücülerinin hepsi ona bakıyordu. Crouch birkaç saniye olduğu yere mıhlanmış gibi kaldı. VVinky'ye doğru bakarken beyaz yüzünde gözleri ateş gibi parlıyordu. Sonra yeniden canlandı sanki.
"Bu - olamaz -" dedi kesik kesik. "Hayır -"
Hızla Mr Diggory'nin yanından geçip onun VVinky'yi bulduğu yere doğru yürüdü.
Mr Diggory arkasından, "Hiçbir anlamı yok, Mr Crouch," diye seslendi. "Orda başka kimse yok."
Ama Mr Crouch, Diggory'nin sözüne inanmaya ra^ zı değil gibiydi. Onun ayak seslerini, çevreyi ararken çalıları itince çıkan yaprak hışırtısını duyabiliyorlardı.
Mr Diggory, Winky'nin baygın yüzüne sert sert bakarak, "Eh, biraz utanç verici tabii," dedi. "Barty Cro-uch'un ev cini... Yani, demek istiyorum ki..."
Mr VVeasley sükûnetle, "Kendine gel, Amos," dedi. "Cinin bunu yaptığını ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi? Karanlık İşaret bir büyücü işaretidir. Asa gerektirir."
"Evet," dedi Mr Diggory, "asası vardı zaten."
"Ne?" dedi Mr VVeasley.
"İşte, bak." Mr Diggory bir asa kaldırıp Mr VVeas-ley'ye gösterdi. "Elindeydi. Yani, her şeyden önce, Asa Kullanımı Yönetmeliği'nin üçüncü maddesi ihlal edilmiş oluyor, insan olmayan yaratıkların asa taşıması da, kullanması da yasaktır."
Tam o sırada bir pop sesi daha duyuldu ve Ludo Bagman hemen Mr Weasley'nin yanı başında Cisimlen-
159
di. Soluğu kesilmiş, nerede olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Olduğu yerde döndü, gözleri fincan gibi yukarı, zümrüt yeşili kafatasına dikildi.
Soluk soluğa, meslektaşlarına soru sorarcasına dönerken, Winky'yi neredeyse çiğniyordu. "Karanlık İşaret!" dedi. "Kim yaptı bunu? Yakaladınız mı? Barty! Neler oluyor?"
Mr Crouch elleri boş dönmüştü. Yüzü hâlâ hortlak gibi beyazdı, elleri de, diş fırçasını andıran bıyığı da oynayıp duruyordu.
"Nerelerdeydin, Barty?" dedi Bagman. "Maçta niye yoktun? Cinin sana bir yer ayırmıştı - Vay canına!" Bagman ayaklarının altında yatan VVinky'yi henüz fark etmişti. "Ona ne oldu?"
"Meşguldüm, Ludo," dedi Mr Crouch. Hâlâ kesik kesik, dudaklarını neredeyse hiç oynatmadan konuşuyordu. "Cinime gelince, Sersemletilmiş durumda."
"Sersemletilmiş mi? Yani siz mi sjersemlettiniz demek istiyorsun? Ama niye -?"
Bagman'm yuvarlak, parlak yüzünde birden bir ışık yandı; yukarı kafatasına, aşağı Winky'ye, sonra Mr Cro-uch'a baktı.

"Hayır!" dedi. "VVinky ha? Karanlık İşaret'i yapacak ha? Nasıl olduğunu bile bilmez ki! Her şeyden önce, bir asaya ihtiyacı var!"
Mr Diggory, "Bir asası vardı," dedi. "Onu elinde bir asayla buldum, Ludo. Eğer sizce bir sakıncası yoksa, Mr Crouch, sanırım kendini nasıl savunacağını dinlememiz gerek."
160
Crouch, Mr Diggory'yi işittiğine dair bir belirti göstermedi, ama Mr Diggory onun sessizliğini onay olarak kabul etmişti anlaşılan. Kendi asasını kaldırıp VVinky'yi işaret etti ve, "Çözül!" dedi.
VVinky hafifçe kımıldandı. Kocaman, kahverengi gözleri açıldı ve aklı karışmış haldeki VVinky onları birkaç kez kırpıştırdı. Suskun büyücülerin bakışları altında, titreyerek doğruldu, oturur duruma geldi. Mr Dig-gory'nin ayaklan gözüne ilişince, yavaşça, titreyerek gözlerini yukarı dikip onun yüzüne baktı; sonra daha da yavaşça gökyüzüne baktı. Harry havada süzülen kafatasının onun muazzam, cam gibi gözlerinin her ikisine de yansıdığını gördü. VVinky yutkundu, kalabalığın ortasında çılgınca çevresine baktı ve sonra da dehşet dolu hıçkırıklara boğuldu.
Mr Diggory sert bir sesle, "Cin!" dedi. "Benim kim olduğumu biliyor musun? Ben Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi'nin bir üyesiyim!"
VVinky yerde öne arkaya sallanmaya koyuldu, hızlı hızlı soluk alıyordu. Harry ister istemez, Dobby'nin dehşete düştüğü itaatsizlik anlarındaki halini hatırladı.
"Görüyorsun ya, cin, Karanlık İşaret kısa süre önce meydana getirildi," dedi Mr Diggory. "Ve sen de hemen sonra, onun tam altında bulundun! Bir açıklamada bulunur musun, zahmet olmazsa!"
"Ben - ben - ben onu yapmıyor, efendim!" diye yutkundu VVinky. "Ben nasıl olduğunu bilmiyor, efendim!"
Mr Diggory elindeki asayı onun önünde sallayarak,
161
"Elinde bir asayla bulundun!" dedi. Yakandaki kafata-sından gelip açıklığı aydınlatan yeşil ışık asaya vurunca, Harry onu tanıdı.
"Hey - o benim!" dedi.
Herkes ona baktı.
Mr Diggory kulaklarına inanamayarak, "Pardon?" dedi.
"O benim asam!" dedi Harry. "Onu düşürdüm!"
"Düşürdün ha?" diye tekrarladı Mr Diggory inanmazlıkla. "Bu bir itiraf mı? İşaret'i meydana getirdikten sonra bir kenara mı attın?"
Mr Weasley büyük bir öfkeyle, "Amos, kiminle ko-; nuştuğunu düşün bir!" dedi. "Harry Potter Karanlık İşaret'i yaratır mı sence?"
"Şey - elbette yaratmaz," diye mırıldandı Mr Diggory. "Kusura bakmayın... havaya girdim..."
Harry parmağını kafatasının altındaki ağaçlara doğru sallayarak, "Zaten orada düşürmedim," dedi. "Kaybettiğimi ağaçlığa girdikten hemen sonra fark ettim.'.:
"Demek," dedi Mr Diggory, ayaklarının dibine sinen VNTınky'ye yeniden bakmak için dönerken bakışları sertleşerek, "bu asayı buldun, öyle mi, cin? Sonra da yerden aldın ve biraz eğleneyim dedin, ha?"
Ezik, koskocaman, yuvarlak burnunun iki yanından gözyaşları akan Winky, "Ben onunla sihir yapmıyor, efendim!" dedi. "Ben... ben... ben sadece onu yerden alıyor, efendim! Ben Karanlık İşaret yapmıyor, efendim, nasıl yapılır bilmiyor!"
162
"O değildi!" dedi Hermione. Bütün bu Bakanlık büyücülerinin önünde konuştuğu için çok tedirgin görünüyordu, ama yine de azimliydi. "VVinky'nin cırtlak, ince bir sesi var, bizim büyülü sözleri söylediğini duyduğumuz ses ise çok daha kalındı!" Onlann desteğini istercesine Harry ile Ron'a baktı. "VVinky'nin sesine hiç benzemiyordu, değil mi?"
"Hayır," dedi Harry, başını sallayarak. "Cin sesine kesinlikle benzemiyordu."
"Evet, insan sesiydi," dedi Ron.
"Göreceğiz bakalım," diye homurdandı Mr Dig-gory, hiç etkilenmiş gibi bir hali yoktu. "Bir asanın yaptığı son büyüyü anlamanın çok basit bir yolu vardır, cin, bunu biliyor muydun?"
VVinky titredi ve Mr Diggory kendi asasını yeniden kaldırıp Harry'ninkiyle uç uca getirirken çılgınca

başını sallayınca kulakları lap lap vurdu.
"Prior Incantato!" diye kükredi Mr Diggory.
Harry iki asanın birleştiği noktadan devasa, yılan dilli bir kafatası fışkırırken Hermione'nin dehşetle soluğunu tuttuğunu duydu. Ama bu kafatası, tam tepelerindeki yeşil kafatasının gölgesiydi sadece. Kalın, gri dumandan yapılmışa benziyordu: Bir büyünün gölgesi.
"Deletrius!" diye bağırdı Mr Diggory. Puslu kafatası bir duman bulutçuğu içinde yok oldu.
Mr Diggory hâlâ sarsılarak titreyen VVinky'ye yukardan aşağı bakarak, bir tür vahşi zafer havasıyla, "İşte böyle," dedi.
VVinky, "Ben yapmıyor!" diye cikledi, gözleri kor-
163
kuyla dönüyordu. "Yapmıyor, yapmıyor, yapmak bilmiyor! Ben iyi bir cin, asa kullanmıyor, kullanmak bilmiyor!"
Mr Diggory, "iki elin kızıl kanda yakalandın, cin!" diye kükredi. "Suçlu asa dindeyken yakalandın!"
Mr VVeasley yüksek sesle, "Amos," dedi, "düşün bir... O büyüyü yapmayı bilen büyücü bile çok azdır... O nereden öğrenmiş olacak ki?"
Mr Crouch her hecesinde sezilen soğuk öfkeyle, "Belki de Amos," dedi, "benim hep hizmetkârlarıma Kara İşaref i yapmayı öğrettiğim imasında bulunuyor."
Son derece nahoş bir sessizlik oldu.
Amos Diggory dehşete kapılmıştı. "Mr Crouch... hiç... hiç de değil..."
Mr Crouch havlarcasına, "Senin bu açıklıkta bulunan ve o İşarefi yaratma ihtimali en az olan iki kişiyi suçlamana ramak kaldı!" dedi. "Harry Potter - ve ben! Çocuğun hikâyesini bildiğini sanıyorum, Amos!"
Mr Diggory, fevkalade rahatsız görünerek, "Elbette..." diye mırıldandı, "Herkes bilir -"
"Ve-eminirn ki," diye haykırdı Mr Crouch, gözleri yine yerinden uğramış halde, "uzun meslek hayatım boyunca benim de Karanlık Sanatlar'1 ve onları uygulayanları hor gördüğümü ve onlardan tiksindiğimi defalarca gösterdiğimi unutmamışsmdır!"
"Mr Crouch, ben - ben asla sizin bununla bir ilginiz olduğunu ima etmedim!" diye mırıldandı Amos Diggory, çalı misali kahverengi sakalının ardında kıpkırmızı kesilerek.
164
"Cinimi suçluyorsan beni suçluyorsun demektir, Diggory!" diye haykırdı Mr Crouch. "İşaret'i yapmayı başka nereden öğrenmiş olabilir ki?"
"Asayı başka - başka bir yerden almış olabilir -"
"Tam dediğin gibi, Amos," dedi Mr VVeasley. "Başka bir yerden almış olabilir... Winky?" dedi şefkatle, cine dönerek; ama Winky sanki ona bağrıhyormuş gibi geriye kaçtı. "Harry'nin asasını tam olarak nerede buldun?"
Winky çay peçetesinin kenarını öyle şiddetle kıvırıyordu ki, peçete parmaklarının altında yıpranmıştı.
"Ben - ben onu buldu... orda buldu, efendim..." diye fısıldadı, "orda... ağaçlarda, efendim..."
"Gördün mü, Amos?" dedi Mr VVeasley. "İşaret'i meydana getirenler, bunu yaptıktan hemen sonra Buharlaşmış, Harry'nin asasını da geride bırakmış olabilirler. Kendi asalannı kullanmamaları kurnazca bir şey, çünkü onları ele verebilirdi: Ve VVinky de biraz sonra asaya rastlayıp onu almak talihsizliğinde bulundu."
Mr Diggory sabırsızlıkla, "Ama öyleyse gerçek suçluya bir iki metre mesafedeydi!" dedi. "Cin? Kimseyi gördün mü?"
VVinky daha da beter titremeye başladı. Koskocaman gözleri Mr Diggory'den Ludo Bagman'a, oradan da Mr Crouch'a gidip geldi.
Sonra da yutkunarak, "Ben kimseyi görmedi, efendim..." dedi, "kimseyi..."
Mr Crouch sert sert, "Amos," dedi, "olayların olağan akışında VVinky'yi senin bölümünün sorguya çekmek isteyeceğinin tamamen farkındayım. Ancak yine
- 165
de senden, onunla benim ilgilenmeme izin vermeni istiyorum."
Mr Diggory sanki bu öneriyi hiç de yerinde bulmu-yormuş gibi görünüyordu, ama Hany, Mr Crouch

Ba-kanhk'ın çok önemli bir üyesi olduğu için, Mr Dig-goıyrün bu isteği geri çevirmeye cüret edemediğini açıkça gördü.
Mr Crouch soğuk bir edayla, "Cezalandırılacağından emin olabilirsin," diye ekledi.
"Ef-efendi..." diye kekeledi VVinky, gözlerinde yaşlarla başını kaldırıp Mr Crouch'a bakarak. "Ef-efendi, lü-lütfen..."
Mr Crouch da, nasıl oluyorsa yüzü daha katılaşmış, üzerindeki her çizgi daha derinlere kazınmış halde, ona baktı. Bakışında zerre kadar acıma yoktu. Ağır ağır, "VVinky bu gece mümkün olacağını sanmadığım bir şekilde davrandı," dedi. "Ona çadırda kalmasını söylemiştim. Ona ben sorunu çözümlemeye gittiğim sürece orada kalmasını söylemiştim. Ve anhyorum ki bana itaat etmemiş. Bu, giysi demek."
"Hayır!" diye feryat etti VVinky, kendini Mr Crouch'un ayaklarına atarak. "Hayır, efendi! Giysi olmasın, giysi olmasın!"
Harry bir ev cinini özgür bırakmanın tek yolunun ona doğru dürüst giysiler sunmak olduğunu biliyordu. VVinky'nin, gözyaşları Mr Crouch'un ayaklarını ıslatırken çay peçetesine sıkı sıkı sarılması acınacak bir manzaraydı.
Hermione, Mr Crouch'a ateş saçan gözlerle baka-
İ
166
rak, "Ama korkmuştu!" diye patladı öfkeyle. "Cininiz yüksekten korkuyor, o maskeli büyücüler de insanları havaya kaldırıyordu! Ayaklarının altından çekilmek istediği için onu suçlayamazsınız!"
Mr Crouch, ayaklarının dibindeki cine değmemek için, geriye bir adım attı. Winky'yi, haddinden fazla parlatılmış ayakkabılarını kirleten pis ve kokuşmuş bir şeymiş gibi inceliyordu.
Soğuk bir tavırla, "Bana itaatsizlik eden bir ev cinine ihtiyacım yok," dedi, Hermione'ye bakarak. "Efendisine ve efendisinin temiz adına neler borçlu olduğunu unutan bir hizmetkâra ihtiyacım yok."
VVinky öyle şiddetle ağlıyordu ki, hıçkırıkları açıklıkta yankılanıyordu.
Çok nahoş bir sessizlik oldu. Bu sessizliği, yavaşça konuşan Mr VVeasley bozdu. "Kimsenin itirazı yoksa, sanırım kendi grubumu çadıra geri götüreceğim. Amos, o asa bize anlatabileceği her şeyi anlattı - bir mahzuru yoksa Harry onu geri alabilir, değil mi?"
Mr Diggory, Harry'ye asasını verdi, o da cebine koydu.
Mr Weasley yavaşça, "Siz üçünüz, gelin," dedi. Ama Hermione hareket etmek istemiyor gibiydi, gözleri hâlâ ağlayan ev cinindeydi. Mr Weasley ısrarla, "Hermione!" dedi. Kız döndü, açıklıktan çıkan ve ağaçların arasından geçen Harry ile Ron'u izledi.
Açıklıktan çıktıkları anda da, "VVinky'ye ne olacak?" diye sordu.
"Bilmiyorum," dedi Mr VVeasley.
167
Hermione kızgınlıkla, "Ona ne kadar kötü muamele ediyorlar!" dedi. "Mr Diggory ona boyuna 'cin' deyip duruyor... ve Mr Crouch! Bunu yapmadığını biliyor, yine de onu kovuyor! Ne kadar korktuğuna ya da üzüldüğüne aldırmadı bile - sanki insan değilmiş gibi!"
"Eh, değil zaten," dedi Ron.
Hermione hemen ona döndü. "Ama bu, duyguları olmadığı anlamına gelmez, Ron. Bu iğrenç -"
"Hermione, seninle aynı fikirdeyim," dedi Mr We-asley hemencecik, ona yürümesini işaret ederek. "Ama şu an cin haklarını tartışma vakti değil. Olabildiğince hızla çadıra dönmek istiyorum. Ötekilere ne oldu?"
"Onları karanlıkta kaybettik/' dedi Ron. "Baba, niye kafatası yüzünden herkesin sinirleri o kadar gerildi?"
Mr VVeasley gergin bir şekilde, "Her şeyi çadıra dönünce açıklayacağım," dedi.
Ama ağaçlığın kıyısına vardıklarına önleri kesildi.
Cadılardan ve büyücülerden oluşan, korkmuş görünen büyük bir kalabalık orada toplanmıştı. Mr VVeasley'nin onlara doğru geldiğini görünce, çoğu öne doğru atıldı. "Orada neler oluyor?" "Kim yaptı İşaret'i?" "Art-hur - o değil - değil mi?"
Mr VVeasley sabırsızlıkla, "Elbette o değil," dedi. "Kim olduğunu bilmiyoruz; Buharlaşmışlar anlaşılan. Şimdi beni mazur görün lütfen, yatmak istiyorum."

Harry, Ron ve Hermione'nin önüne düşerek onları kalabalığın arasından geçirdi, gerisingeri kamp yerine götürdü. Şimdi çevre sessizdi; bazı yıkılmış çadırlardan
168
hâlâ duman tütmekte olmasına rağmen, maskeli büyücülerden eser yoktu.
Charlie'nin başı oğlanların çadırından dışarı uzanmıştı.
Karanlıkta, "Baba, neler oluyor?" diye seslendi. "Fred, George ve Ginny sağ salim geri döndüler, ama diğerleri -"
Mr VVeasley eğilip çadırdan içeri girerek, "Onları getirdim," dedi. Harry, Ron ve Hermione de onun arkasından içeri girdiler.
Bili küçük mutfak masasında oturmuş, şarıl şarıl kanayan koluna bir çarşaf bastırmıştı. Charlie'nin gömleğinde koca bir yırtık vardı ve Percy kanlı burnunu tutuyordu. Fred, George ve Ginny'nin yaraları bereleri yoktu, ama sarsılmışlardı.
Bili haşin bir edayla, "Onları yakaladınız mı, baba?" diye sordu. "İşaret'i yapanları?"
"Hayır," dedi Mr VVeasley. "Barty Crouch'un cinini elinde Harry'nin asasıyla bulduk, ama İşaret'i yapan kişi hakkında daha fazla bir bildiğimiz yok."
Bili, Charlie ve Percy bir ağızdan, "Ne?" dediler.
"Harry'nin asası mı?" dedi Fred.
"Mr Crouch'un cini mi?" dedi Percy, yıldırım çarpmış gibi.
Mr VVeasley, biraz da Harry, Ron ve Hermione'nin yardımıyla, ağaçlıkta neler olduğunu açıkladı. Hikâyelerini bitirdikleri zaman, Percy bir hataya içerlemiş biri edasıyla şişindi.
"Eh, Mr Crouch böyle bir cinden kurtulmakta epey-
169
ce haklı!" dedi. "Ona gitmemesini tembih ettiği halde gitmesi... bütün Bakanlık'in önünde onu mahcup etmesi... Eğer Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi'nin önüne çıkanlsaydı, bu nasıl bir -"
Hermione, "Hiçbir şey yapmadı - sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi!" diye cevabı yapıştırdı Percy'ye. Percy çok şaşırmış göründü, Hermione hep Percy'yle iyi geçinmişti, hatta ötekilerin hepsinden daha iyi.
Yine de kendini toparladı ve azametle, "Hermione," dedi, "Mr Crouch'un konumunda bir büyücü, elinde bir asayla deli gibi sağa sola koşan bir ev cinini yanında tutamaz!"
"Deli gibi sağa sola koşmuyordu!" diye haykırdı Hermione. "Sadece onu yerden aldı!"
Ron sabırsızlıkla, "Baksanıza, biri bana o kafatasının ne olduğunu açıklayabilir mi?" dedi. "Kimseye bir zaran yoktu ki... Niye bu kadar şamata kopardılar?"
Hermione, başka biri cevap veremeden, "Sana söyledim,^, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in simgesi, Ron," dedi. "Karanlık Sanatların Yükselişi ve Düsüşü'nde okumuştum."
Mr Weasley yavaşça, "Ve on üç yıldır görülmemişti," dedi. "İnsanlar elbette paniğe kapıldı... Kim-Oldu-ğunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğünü görmek gibi bir şeydi."
Ron kaşlarını çatarak, "Anlamıyorum" dedi. "Yani... yine de sadece gökyüzünde bir şekil..."
"Ron, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen ve müritleri biri-
170
ni öldürünce Karanlık İşaret'i gökyüzüne gönderirlerdi," dedi Mr VVeasley. "Nasıl bir dehşet yaratırdı... bilemezsin sen, çok gençsin. Eve döndüğünü ve evinin üzerinde Karanlık İşaret'i havada süzülürken gördüğünü gözünün önüne getir, bir de içeride seni neyin beklediğini biliyorsun..." Mr VVeasley yüzünü buruşturdu. "Herkesin en berbat korkusu... en berbat..."
Bir an sessizlik oldu.
Sonra Bili, kesiği kontrol etmek için kolundaki çarşafı çekerek, "Eh, bu akşam bize faydası olmadı," dedi, "her kim yarattıysa. Ölüm Yiyen'leri korkuttu, görür görmez çil yavrusu gibi dağıldılar. Biz herhangi birinin maskesini çıkartacak kadar yakınlarına varamadan hepsi Buharlaştı. Neyse ki Roberts ailesini yere çarpmadan yakaladık. Şimdi hafızaları değiştiriliyor."
"Ölüm Yiyenler mi?" dedi Harry. "Ölüm Yiyen'ler de ne?"
Bili, "Kim-Olduğunu-Büirsin-Sen'i destekleyenler kendilerine bu adı takmıştı," diye cevap verdi. "Sanırım bu gece onlardan geriye kalanları gördük - hiç değilse, Azkaban'a düşmemeyi

başaranları."
"Onlar olduklarını kanıtlayandayız, Bili," dedi Mr VVeasley. Sonra da çaresizlikle ekledi: "Ama büyük olasılıkla onlardı."
Ron birden, "Evet, bahse girerim onlardır!" dedi. "Baba, ağaçlıkta Draco Malfoy'a rastladık. Bize babasının da o maskeli kaçıklardan olduğunu söyledi gibi bir şey! Ve hepimiz Malfoy'ların Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in yanında olduklarını biliyoruz!"
171
"İyi ama Voldemort'un müritleri -" diye başladı Harry. Herkes irkildi - büyücülük dünyasının büyük kısmı gibi, VVeasley'ler de Voldemort'un adını söylemekten hep kaçınırlardı. "Pardon," dedi Harry hemen. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in müritleri Muggle'lan havalandırarak ne yapıyorlardı ki? Yani, amaçları neydi?"
Mr VVeasley kof bir gülüşle, "Amaç mı?" dedi. "Harry, bu onların eğlence anlayışı. Kim-Olduğunu-Bi-lirsin-Sen iktidardayken işlenen Muggle cinayetlerinin yansı eğlence adına işlendi. Sanırım bu gece birkaç kadeh içtiler ve bize hâlâ çoğunun yakalanamadığı mesajını verme fikrine karşı koyamadılar." İğrenmiş bir edayla, "Küçük ve güzel bir yeniden buluşma partisi," diye bitirdi.
"Ama eğer onlar gerçekten de Ölüm Yiyen'lerse, neden Karanlık İşaret'i görünce Buharlaştılar ki?" diye sordu Ron. "Onu gördüklerine memnun olmalılardı, değil mi?"
"Kafanı çalıştır, Ron," dedi Bili. "Eğer gerçekten Ölüm Yiyen'lerse, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen iktidardan düşünce Azkaban'ı boylamamak için hayli çaba harcadılar demektir. Onun insanları öldürmek ve işkence etmek için kendilerini zorladığı yolunda her türlü palavrayı attılar. Bahse girerim vi, geri dönüşü bizlerden fazla onları korkutuyor. Gücünü yitirdiği zaman onunla bir ilişkileri olduğunu inkâr ettiler ve gündelik hayatlanna döndüler... Onlara pek hoş gözle bakacağını sanmam, sen ne dersin?"
172
"Öyleyse... Karanlık İşaret'i meydana getirenler kimlerse..." dedi Hermione ağır ağır, "bunu Ölüm Yiyenleri desteklediklerini göstermek için mi yapıyorlardı, yoksa onları korkutup kaçırmak için mi?"
Mr VVeasley, "Senin tahminin de bizimki kadar geçerli, Hermione," dedi. "Ama sana şunu söyleyeyim... Bunu yapmayı bilenler sadece Ölüm Yiyenlerdi. Bunu yapan kişi, şimdi olmasa bile bir vakitler Ölüm Yiyen değilseydi, çok şaşarım... Dinle, çok geç oldu ve eğer anneniz neler olduğunu duyarsa üzüntüden hasta olur. Birkaç saat daha uyuruz ve sonra da erkenden bir Anahtarla buradan ayrılmaya çalışırız."
Harry ranzasına uzandığında başı uğulduyordu. Kendini yorgun hissetmesi gerektiğini biliyordu: Saat neredeyse sabahın üçü olmuştu, ama uykusu yoktu -uykusu yoktu ve kaygılıydı.
Üç gün önce -çok daha fazla gibi geliyordu, ama sadece üç gün olmuştu- yara izinde bir yanmayla uyanmıştı.^ Ve bu gece, on üç yıldır ilk defa, Lord Volde-mort'un İşaret'i gökte belirmişti. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?
Privet Drive'dan ayrılmadan önce Sirius'a yazdığı mektubu düşündü. Acaba Sirius'un eline ulaşmış mıydı? Ne zaman cevap verecekti? Harry, gözleri çadır bezinde, yatağına uzanmıştı, ama bu defa onu rahatlatıp uyutacak uçma hayalleri kuramadı. Ve ancak Char-lie'nin horultuları çadırı doldurduktan çok sonra uykuya dalabildi.
173
ONUNCU BOLUM
Bakanltk'ta Kargaşa
Henüz b. irkaç saat uyumuşlardı ki, Mr Weasley onlan uyandırdı. Çadırları büyü marifetiyle topladı. Kamptan bir an önce ayrılmaya çalışırlarken, kulübesinin kapısında duran Mr Roberts'ın önünden geçtiler. Mr Roberts'ın tuhaf, afallamış bir hali vardı, onlan belli belirsiz bir "Mutlu Noeller"le uğurladı.
Kırlara doğru yürürlerken, Mr VVeasley alçak sesle, "Düzelecek," dedi. "Bazen birinin hafızası değiştirilince, bir süre nerede olduğunu bilemez... Hem ona unut-turduklan şey de büyük bir şeydi."
Anahtarların olduğu noktaya yaklaşırlarken aceleci sesler duydular. Oraya varınca, çok sayıda cadı

ile büyücüyü Anahtar muhafızı Basil'in çevresine toplanmış buldular. Hepsi kamptan mümkün olduğunca çabuk ayrılmak için şamata ediyordu. Mr VVeasley telaş içinde Basil'le tartışmaya koyuldu; kuyruğa girdiler, güneş tam doğmadan da eski, lastik bir tekerlekle Stoatshead Tepesi'ne varmayı başardılar. Şafak ışığında Ottery St Catchpole'dan geçip Kovuk'a doğru yürüdüler. Pek bit-
174
kin oldukları ve özlemle kahvaltılarını düşündükleri için çok az konuşuyorlardı. Köşeyi dönüp de Kovuk karşılarına çıkınca, yolda bir feryat yankılandı.
"Ah, bin şükür, bin şükür!"
Besbelli ön bahçede onları beklemekte olan Mrs VVeasley koşarak geldi. Ayağında hâlâ ev terlikleri vardı, yüzü solgun ve gergindi, elinde de rulo haline getirilmiş bir Gelecek Postası tutuyordu.
"Arthur - öyle endişelendim - öyle endişelendim ki -"
Kollarını Mr VVeasley'nin boynuna doladı, Gelecek Postası gevşeyen elinden yere düştü. Gözlerini yere çeviren Harry manşeti gördü: QUIDDITCH DÜNYA KU-PASI'NDA TERÖR SAHNELERİ. Ağaçların üstünde görülen Karanlık İşaret'in parıldayan, siyah-beyaz bir
fotoğrafı da vardı.
Mrs VVeasley, Mr VVeasley'yi bırakıp hepsine kan çanağı gibi gözlerle bakarak, iyice afallamış halde, "İyisiniz," diye mırıldandı. "Hayattasınız... Ah, çocuklar..."
Ve sonra herkesi şaşırtarak Fred'le George'u yakaladı. Öyle sıkı sıkı sarıldı ki, başlan birbirine vurdu.
"Ahh! Anne - bizi boğuyorsun -"
"Gitmeden önce sizi payladım!" dedi Mrs VVeasley, hıçkırarak ağlamaya başlayarak. "Hep bunu düşündüm! Ya Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen sizi yakalasaydı? Ya 'Yeterince S. B. D.'niz yok' lafı size söylediğim son laf olsaydı? Ah, Fred... George..."
"Haydi, Molly, haydi, hepimiz çok iyiyiz," dedi Mr VVeasley, yatıştırıcı bir edayla. Onu ikizlerin üzerinden
175
alıp eve doğru götürdü. "Bili," dedi alçak sesle, "o gazeteyi al, ne yazdığını görmek istiyorum..."
Hepsi minik mutfağa doluştu. Hermione, Mrs We-asley'ye bir fincan koyu çay yaptı, Mr VVeasley de ısrar edip içine Ogdens Eski Ateşviskisi koydu. Sonra Bili babasına gazeteyi uzattı. Percy omzundan bakarken, Mr VVeasley birinci sayfaya göz gezdirdi.
"Biliyordum," dedi sıkıntıyla. "Bakanlık çuvalladı... suçlular yakalanamadı... gevşek güvenlik... Karanlık büyücüler kontrolsüz dolaşıyor... ulusal ayıp... Kim yazmış bunu? Ah... tabii... Rita Skeeter."
Percy hiddetle, "O kadın Sihir Bakanlığı'na düşman!" dedi. "Geçen hafta da, vampirlerle uğraşacağımıza kazan kalınlığı gibi önemsiz şeylerin üzerinde durarak vaktimizi ziyan ettiğimizi söylüyordu! Büyücü-Olmayan Kısmen-Insanların Tedavisi Rehberi'nin on ikinci paragrafında özellikle belirtilmiş, deniyor ki -"
Bili esneyerek, "Bize bir iyilik et, Perce," dedi, "sesini kes."
Mr VVeasley Gelecek Postas 'ndaki yazının alt sat-rla-rma gelmce, gözleri gözlüğünün ardında büyüyerek, "Benden söz ediliyor," dedi.
"Nerede?" dedi Mrs VVeasley. Viskili çayı boğazına kaçtı. "Görseydim, sağ olduğunu anlardım!"
"İsmen değil," dedi Mr VVeasley. "Şunu dinleyin: 'Eğer ağaçlığın kıyısında soluk soluğa haber bekleyen, dehşete düşmüş cadılarla büyücüler Sihir Bakanlığından medet umdularsa, fena halde hayal kırıklığına uğradılar. Bir Bakanlık görevlisi Karanlık işaret'in ortaya çıkışından epey
176
sonra göründü, hiç kimsenin incinmediğini iddia etti, ama başka herhangi bir bilgi vermeyi reddetti. Bu beyanın, bir saat sonra ağaçlıktan birkaç cesedin çıkartılıp taşındığı doğrultusundaki söylentileri bastırıp bastırmayacağını zaman gösterecek.' " Mr Weasley gazeteyi öfkeyle Percy'ye vererek, "İnsaf yani," dedi. "Gerçekten kimse incinmedi ki- Ne demeliydim yani? Ağaçlıktan birkaç cesedin çıkartılıp taşındığı doğrultusundaki söylentiler... Eh, artık Ske-eter bunu yazdığına göre kesinlikle söylenti çıkacak demektir."
Derin bir soluk aldı. "Molly, büroya gitmeliyim; bu pürüzlerin mutlaka giderilmesi gerek."

Percy önemli biri havasına girerek, "Seninle geleceğim, baba," dedi. "Mr Crouch'un herkese ihtiyacı var. Hem böylece ona kazan raporumu bizzat verebilirim."
Mutfaktan telaşla çıktı.
Mrs VVeasley perişan görünüyordu. "Arthur, sözü-mona tatildesin! Bunun senin büronla ilgisi yok; sen olmadan da idare edebilirler, değil mi?"
Mr VVeasley, "Gitmem gerek, Molly," dedi. "İşleri büsbütün karıştırdım. Cüppemi giyeyim de yola koyulayım..."
Harry kendini daha fazla tutamadı. "Mrs VVeasley," dedi, "Hedvvig benim için bir mektup getirmedi, değil mi?"
"Hedwig mi, canım?" dedi Mrs VVeasley. Aklı başka yerdeydi. "Hayır... hayır, hiç posta gelmedi."
Ron ve Hermione merakla Harry'ye baktılar.
Harry ikisine de anlamlı bir bakış atarak, "Yukarı
_ 177
çıkıp elimdekileri senin odana bıraksam olur mu, Ron?" dedi.
Ron hemen, "Evet... Ben de çıkacağım herhalde," dedi. "Hermione?"
"Evet," dedi o da telaşla ve üçü mutfaktan çıkıp merdiveni tırmandılar.
Tavan arası odasının kapısını arkalarından kapatır kapatmaz, Ron, "Neler oluyor, Harry?" diye sordu.
"Size anlatmadığım bir şey var," dedi Harry. "Pazar sabahı yara izimin acısıyla uyandım yine."
Ron ve Hermione'nin tepkileri tamı tamına Harry'nin Privet Drive'daki yatak odasında hayal ettiği gibi oldu. Hermione yutkundu ve hemen önerilerde bulunmaya başladı. Birkaç başvuru kitabından söz etti, Albus Dumbledore'dan Hogwarts hemşiresi Madam Pomfrey'ye varana kadar herkesin adını saydı.
Ron ise nutku tutulmuş gibi görünüyordu. "Ama -orada değildi, değil mi?
Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen? Yani - yara izin geçen sefer acıyıp dururken Hog-warts'taydı, değil mi?"
"Privet Drive'da olmadığından eminim," dedi Harry. "Ama rüyamda o vardı... o ve Peter -biliyorsun, Kılkuyruk. Şimdi hepsini hatırlamıyorum ama... birini öldürmeyi planlıyorlardı."
Bir an "beni" demesine ramak kalmıştı, ama Hermione'nin o an olduğundan daha da fazla dehşete düşmesine yol açmaya içi elvermemişti.
178
Ron cesaret vermek ister gibi, "Sadece bir rüyaydı," dedi. "Bir kâbus."
Harry pencereden dışarı, ağarmakta olan göğe bakarak, "Öyle miydi gerçekten?" dedi. "Tuhaf, değil mi?.. Yara izim acıyor, üç gün sonra Ölüm Yiyen'ler yürüyüşe geçiyor ve gökyüzünde Voldemort'un simgesi beliriyor."
Ron dişlerini sıkarak, "Adını - söyleme!" dedi.
Harry ona aldırmadan, "Hem Profesör Trelavv-ney'nin ne dediğini hatırlıyor musunuz?" dedi. "Geçen yılın sonunda?"
Profesör Trelavvney, Hogwarts'taki Kehanet öğretmeniydi.
Hermione alaylı alaylı "hıh" dedi, yüzündeki dehşet ifadesi silinmişti. "Aman Harry, o yaşlı sahtekârın söylediklerini ciddiye almayacaksın, değil mi?"
"Sen orada değildin," dedi. Harry. "Onu duymadın. Bu sefer farklıydı. Diyorum sana, transa girdi -gerçek bir transa. Ve Karanlık Lord'un yeniden yükseleceğini söyledi... Eskisinden daha büyük ve daha korkunç... Bunu başaracakmış, çünkü hizmetkârı ona geri dönü-yormuş... ve o gece Kılkuyruk kaçtı."
Bir sessizlik oldu, Ron dalgın dalgın Chudley Can-nons çarşafındaki bir delikle oynuyordu.
Hermione, "Niye Hedwig geldi mi diye sordun, Harry?" dedi. "Mektup mu bekliyorsun?"
Harry omuz silkti. "Sirius'a yara izimden bahsettim. Cevabını bekliyorum."
Yüzünün ifadesi düzelen Ron, "İyi fikir!" dedi.
179
"Bahse girerim, Sirius ne yapılacağını biliyordur."
"Bana çabuk cevap vereceğini umuyordum," dedi Harry.

Hermione mantıklı bir şekilde, "İyi ama Sirius'un nerede olduğunu bilmiyoruz ki," dedi. "Afrika'da olabilir, ya da başka bir yerde, değil mi? Hedwig öyle bir yolculuğu birkaç günde tamamlayamaz."
"Evet, biliyorum," dedi Harry, ama pencereden dışarı, Hedvvig'siz bir gökyüzüne bakarken, karnında kurşun gibi bir duygu vardı.
Ron, "Gel, bahçede Quidditch oynayalım, Harry," dedi. "Hadi - üçe üç, Bili, Charlie, Fred ve George da oynar... Wronski Aldatmacası'nı denersin..."
Hermione "çok duyarlı davranmıyorsun bence" imasında bulunan bir ses tonuyla, "Ron," dedi, "Harry şu anda Quidditch oynamak istemiyor... Kaygılı, yır-gun... Hepimizin yatmaya ihtiyacı var..."
Harry birden, "Evet, Quidditch oynamak istiyorum," dedi. "Bekle, Ateşoku'mu alayım."
Hermione "oğlanlar" gibi bir şeyler mırıldanarak
odadan çıktı.
*
Bir sonraki hafta Mr VVeasley de, Percy de evde pek duramadı. Her ikisi de sabahlan ailenin geri kalanı uyanmadan evden çıkıyor ve geceleri de akşam yemeğinden çok sonra dönüyorlardı.
Percy, Hogvvarts'a dönmelerinden önceki pazar akşamı, kasılarak, "Tam bir curcuna," dedi onlara. "Bütün hafta yangın söndürdüm. İnsanlar boyuna Çığırtkan
180
gönderiyordu. Bilirsiniz, bir Çığırtkan'ı hemen açmazsan patlar. Masamın üstü yanıklarla dolu, en iyi tüy kalemim de kül oldu gitti."
Oturma odası şöminesinin önündeki halıda Büyülü Seloteyp'le Bin Sihirli Ot ve Mantar kitabını onaran Ginny, "Niye hepsi Çığırtkan gönderiyor?" dedi.
"Dünya Kupası'ndaki güvenlik önlemlerinden şikâyet ediyorlar," dedi Percy. "Harap olan mülkleri için tazminat istiyorlar. Mundungus Fletcher on iki yatak odalı ve jakuzili çadırı için tazminat talep etti, ama yalanını yakaladım. Aslında sopalara tutturulmuş bir pelerinin altında uyuyormuş."
Mrs VVeasley köşedeki sarkaçlı, büyük saate göz attı. Harry bu saati seviyordu. Zamanı öğrenmek istiyorsan beş para etmezdi, ama onun dışında her türlü bilgiyi verirdi. Dokuz tane altın yelkovanı vardı, her birinin üstüne VVeasley ailesinden birinin adı oyulmuştu. Saatin yüzünde hiç sayı yoktu, öte yandan ailenin her bireyinin nerede olabileceğini gösteriyordu. "Ev", "okul" ve "iş"in yanı sıra, "kayıp", "hastane" ve "hapis" bölümleri vaidl. Nenpal bir saatte on iVJ iayısmın olması gereken yerde ise "hayati tehlike" yazılıydı.
O anda yelkovanlardan sekiz tanesi "ev"i gösteriyordu, ama en uzun olan Mr VVeasley yelkovanı hâlâ "iş"in üstündeydi. Mrs VVeasley içini çekti.
"Babanız, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen döneminden beri hafta sonu işe gitmek zorunda kalmamıştı," dedi. "Onu çok çalıştırıyorlar. Birazdan eve gelmezse, yemeğinin tadı kaçacak."
181
Percy, "Eh, babam maçtaki hatasını telafi etmek zorunda hissediyor kendini," dedi. "Doğrusunu isterseniz, kendi Daire Başkanı'ndan onay almaksızın halka duyuru yapması pek de akıllıca -"
• Mrs Weasley bir anda parlayarak, "Skeeter denen o rezil kadının yazdıkları için sakın babanı suçlâyayım deme!" dedi.
Ron'la satranç oynayan Bili, "Babam bir şey söylememiş olsaydı, Rita antikası bu sefer de kalkıp Bakanlık'tan kimsenin yorum yapmamasının utanç verici olduğunu söyleyecekti," dedi. "Rita Skeeter kimse için iyi şey yazmaz. Hatırlamıyor musun, bir keresinde Grin-gotts'taki bütün büyü kınalarla söyleşi yapmış ve benim için 'uzun saçlı bir saloz' demişti."
Mrs Weasley tatlılıkla, "Eh, gerçekten de biraz uzun, canım," dedi. "Bana bir izin versen -"
"Hayır, anne."
Yağmur oturma odasının camını dövüyordu. Her-mione, Mrs Weasley'rün Diagon Yolu'ndan ona, Harry'ye ve Ron'a birer tane aldığı 4. Sınıflar için Temel Büyüler Kitatn'na gömülmüştü. Charlie ateş geçirmez bir yün başlığı yamıyordu. Harry, Hermione'nin on üçüncü doğum gününde ona armağan ettiği Süpürge Bakım Seti'ni açıp ayaklarının dibine koymuş, Ateşo-ku'nu cilalıyordu. Fred ve George uzak bir köşede oturmuş, ellerinde tüy kalemleriyle bir parça parşömenin üzerine eğilmiş, fısıldaşıyorlardı.

Mrs VVeasley gözlerini ikizlerin üzerine dikip, sert sert, "Siz ikiniz ne işler çeviriyorsunuz bakayım?" diye sordu.
182
Fred baştan savarcasına, "Ev ödevi," dedi.
"Güldürme beni, hâlâ tatildesiniz," dedi Mrs VVeas-ley.
George, "Evet, biraz geciktirdik de," dedi.
Mrs VVeasley kurnaz kurnaz, "Yani yeni bir sipariş formu dolduruyor olamazsınız, değil mi?" dedi. "VVeasley Büyücü Şakaları'm yeniden başlatmıyorsunuz ya?"
Fred başını kaldırıp yüzünde acılı bir ifadeyle ona bakarak, "Ama anne," dedi, "yarın Hogwarts Ekspresi kaza yapsa da George'la ben ölsek, senden işittiğimiz son şey temelsiz bir suçlama olacak. O zaman kendini nasıl hissedersin bakalım?"
Herkes güldü, Mrs VVeasley bile.
Birden, "Ah, babanız geliyor!" dedi, tekrar saate bakarak.
Mr VVeasley'nin yelkovanı "iş" ten "yol" a geçmişti aniden; bir saniye sonra titreyerek diğerleri gibi "ev"e geldi. Mr VVeasley'nin mutfaktan seslendiğini duydular.
Mrs VVeasley telaşla odadan çıkarak, "Geliyorum, Arthur!" diye seslendi.
Birkaç dakika sonra Mr VVeasley, tepsinin içinde yemeğiyle, sıcacık oturma odasına gelmişti. Çok bitkin bir hali vardı.
Ocağın yakınındaki bir koltuğa oturup, hafiften buruşmuş görünen karnabaharıyla keyifsiz keyifsiz oynayarak, "Eh, işte şimdi olan oldu," dedi Mrs VVeasley'ye. "Rita Skeeter bütün hafta, Bakanlık'in yüzüne gözüne bulaştırdığı başka işler bulup onlar hakkında yazabilmek için ortalığı karıştırdı durdu. Şimdi de zavallı Bert-
183
ha'çığın kayıp olduğunu öğrenmiş, yann Geleceğin manşetinde bu olacak. Ben demiştim Bagman'a, Bert-ha'yı araması için birini göndermiş olman gerekirdi di-ye."
Percy hemen, "Mr Crouch haftalardır bunu söylüyor," dedi.
Mr VVeasley sinirlenerek, "Rita, Wınky olayını öğrenmediği için Crouch çok şanslı," dedi. "Onun ev cininin, elinde Karanlık İşaref i yapan asayla yakalanmış olmasından bir haftalık manşet çıkardı."
Percy hararetle, "Sanırım o cin her ne kadar sorumsuz olsa da, İşaret'i onun meydar.a getirmediği konuşurda hepimiz hemfikirdik," dedi.
Hermione öfkeyle, "Bana sorarsanız," dedi, "Gelecek Postası 'ndakiler onun cinlere ne kadar haince davrandığını bilmedikleri için Mr Crouch çok şanslı!"
Percy, "Bak, Hermione," dedi. "Mr Crouch gibi yüksek mevkideki bir Bakanlık görevlisi, hizmetkârlarının kayıtsız şartsız itaatini hak eder -"
Hermione, "Kölelerinin demek istiyorsun!" dedi tiz bir sesle. "Çünkü VVinky'ye ücret ödemiyordu, değil mi?"
Mrs Weasley tartışmayı keserek, "Bence hepiniz yukarı kata çıkın da eşyalarınızı doğru^ dürüst toplayıp toplamadığınızı kontrol edin," dedi. "Hadi bakalım, hepiniz..."
Harry, Süpürge Bakım Seti'ni toparladı, Ateşoku'nu omzuna vurdu ve Ron'la birlikte yukarı kata çıktı. Evin üst katında, rüzgârın tiz ıslıklarıyla iniltilerinin eşlik ettiği yağmur daha da gürültülüydü sanki. Tavan arasm-
184
da yaşayan gulyabaninin arada bir yükselen ulumalarını da unutmamak gerek. Harry ile Ron içeri girince, Pigwidgeon yine kafesinde ötüşüp uçuşmaya koyuldu. Yan yarıya dolu sandıklar onu bir heyecan humması içine atmış gibiydi.
Ron, Harry'ye bir paket fırlatarak, "Şunun önüne biraz Baykuş İkramı at," dedi. "Belki o zaman sesi kesilir."
Harry, Pigwidgeon'ın kafesinin parmaklıkları arasından içeri birkaç Baykuş İkramı attı, sonra da sandığına döndü. Hedwig'in hâlâ boş olan kafesi sandığın yanında duruyordu.
Harry onun boş tüneğine bakarak, "Bir haftadan fazla oldu," dedi. "Ron, sence Sirius yakalanmamıştır, değil mi?"
"Yok canım, yakalansa Gelecek Postası yazardı," dedi Ron. "Bakanlık birini olsun yakaladığını

göstermek ister, değil mi?"
"Evet, herhalde..."
"Bak, bunlar annemin Diagon Yolu'ndan sana aldıkları. Kasandan da senin için biraz altın çekmiş... ve bütün çoraplarını yıkamış."
Harry'nin kamp yatağının üstüne bir sürü paket boşalttı, para kesesi ile bir sürü çorabı da yanlarına koydu. Harry paketleri açmaya koyuldu. Miranda Gos-havvk'ın yazdığı 4. Sınıflar için Temel Büyüler Kitabı'ndan başka, yeni tüy kalemleri, bir düzine parşömen rulosu ve iksir yapma seti için dolgular vardı - aslanbalığı omuriliği ve güzelavratotu özü tükenmeye yüz tutmuş-
185
tu. Tam iç çamaşırlarını kazanma yerleştiriyordu ki, arkasındaki Ron'dan tiksinti dolu bir ses yükseldi.
"Bu da ne böyle?"
Elinde uzun, vişne çürüğü rengi kadife bir elbiseye benzeyen bir şey tutuyordu. Yakasında küflü görünen bir dantel, kollarında da ona uyan dantel manşetler vardı.
Kapı çalındı ve içeri Mrs VVeasley girdi. Kucak dolusu yeni yıkanmış Hogwarts cüppesi taşıyordu. Onlan iki yığın halinde ayırarak, "Alın bakalım," dedi. "Şimdi, doğru dürüst yerleştirin ki buruşmasınlar."
Ron, "Anne, bana Ginny'nin yeni elbisesini vermişsin," dedi, giysiyi ona uzatarak.
"Yok camm," dedi Mrs VVeasley. "O senin. Resmi cüppe."
"Ne?" dedi Ron, dehşete düşmüş bir bakışla.
"Resmi cüppe!" diye tekrarladı Mrs VVeasley. "Okul listende bu yıl resmi cüppe giymen gerektiği yazılı... resmi durumlar için cüppe."
Roıynanmazlık içinde, "Şaka ediyor olmalısın," dedi. "Hayatta giymem bunu ben."
Mrs VVeasley kızgın kızgın, "Herkes giyiyor ama, Ron!" dedi. "Hepsi böyle! Babanın da şık partiler için böyle bir giysisi var!"
Ron inatla, "Bunu giyeceğime çıplak giderim daha iyi," dedi.
Mrs VVeasley, "Aptallık etme," dedi. "Resmi cüppen olmalı, listende yazılı! Harry için de aldım... Gösterse-ne, Harry..."
186
Harry, biraz endişeyle, kamp yatağının üstünde duran son paketi açtı. Neyse ki, beklediği kadar kötü değildi; onun resmi cüppesinin danteli yoktu - aslında, biraz okul giysisine benziyordu, ama siyah yerine şişe yeşiliydi.
Mrs Weasley muhabbetle, "Gözlerinin rengini ortaya çıkarır diye düşündüm, canım," dedi.
Ron öfkeyle Harry'nin cüppesine bakarak, "Ama o iyi!" dedi. "Neden benim de öyle bir şeyim yok?"
"Çünkü... şey, seninkini elden düşme aldım, pek de seçme şansı yoktu," dedi Mrs Weasley kızararak.
Harry başını çevirdi. Gringotts kasasındaki bütün parayı memnuniyetle Weasley'lerle paylaşabilirdi, ama asla almayacaklarını biliyordu.
Ron inatla, "Onu hayatta giymem," dedi, "hayatta."
"İyi," diye cevabı yapıştırdı Mrs VVeasley. "Çıplak git. Harry, mutlaka onun bir resmini çek. Tanrı biliyor ya, şöyle iyi bir kahkahaya ihtiyacım var."
Kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı. Arkalarından tuhaf bir tükürme sesi geldi. Pigwidgeon, gagasına sıkışan haddinden büyük bir Baykuş İkramı yüzünden soluksuz kalmıştı.
Ron onun gagasını açmak için odanın öbür yanına giderken, kızgınlık içinde, "Niye her şeyim uyduruk olmak zorunda sanki?" dedi.
187
ON BİRİNCİ BÖLÜM
Hogıvarts Ekspresi'nde
Harry ertesi sabah kalktığında, havaya tatil sonlarına has, belirgin bir kasvet hâkimdi. Yağmur hâlâ pencereleri dövüyordu. Üzerine kot pantolonunu ve sweats-hirt'ünü geçirdi; okul cüppelerini Hogvvarts Ekspresi'nde giyeceklerdi.
O, Ron, Fred ve George kahvaltıya inmek üzere birinci kata gelmişlerdi ki, merdivenin altında

karşılarına Mrs VVeasley çıktı. Tedirgin görünüyordu.
"Arthur!" diye seslendi merdivenden yukarı. "Art-hur! Bakanlık'tan acil mesaj var!"
Mr VVeasley ters giydiği cüppesiyle alelacele aşağı inerken, Harry duvara yapışıp ona yol verdi.
Harry ve diğerleri mutfağa girdiklerinde, Mrs VVeasley telaşla, "Buralarda bir yerde bir tüy kalem olacaktı!" diyerek giysi çekmecelerini karıştırıyordu. Mr VVeasley ise ateşe doğru eğilmiş, biriyle konuşuyordu.
Harry gözlerinin doğru dürüst gördüğünden emin olmak için onları sıkı sıkı kapatıp açtı.
Amos Diggory'nin başı alevlerin ortasında büyük,
188
sakallı bir yumurta gibi duruyordu. Çok hızlı konuşuyordu, çevresinde uçuşan kıvılcımlardan ve kulağını yalayan alevlerden hiç rahatsız değil gibiydi.
"... Muggle komşular gümbürtüler ve bağrışlar duymuş ve gidip - neydi onların adı - pulise haber vermişler... Arthur, hemen oraya gitmen lazım -"
"Al!" dedi Mrs VVeasley soluk soluğa, Mr VVeas-ley'nin eline bir parça parşömen, bir şişe mürekkep ve yamulmuş bir tüy kalem tutuşturdu.
"- benim duymuş olmam da büyük şans," dedi Mr Diggory'nin başı. "Bir iki baykuş göndermek için büroya erken gelmiştim, bir baktım, Sihrin Uygunsuz Kullanımı tayfası yola çıkıyor. Arthur, Rita Skeeter bunu bir duyarsa -"
"Deli-Göz olanları nasıl anlatıyor peki?" diye sordu Mr VVeasley. Şişeyi açıp tüy kalemini mürekkebe batırarak not almaya hazırlandı.
Mr Diggory'nin başı gözlerini devirdi. "Bahçesinde birilerini duymuş. Gizlice eve yaklaştıklarını, ama çöp bidonlarının onları pusuya düşürdüğünü söylüyor."
"Çöp bidonları ne yapmış peki?" diye sordu Mr VVeasley, telaşla çiziktirerek.
"Anladığım kadarıyla büyük bir gürültü koparıp dört bir yana çöp fırlatmaya başlamışlar," dedi Mr Dig-gory. "Anlaşılan pulis geldiğinde bir tanesi hâlâ çevreyi topa tutuyormuş -"
Mr VVeasley inledi. "Peki bahçeye girenlerden ne haber?"
"Arthur, Deli-Göz'ü bilirsin," dedi Mr Diggory'nin
189
başı, yine gözlerini devirerek. "Gece karanlığında gizlice evine girmeye çalışan biri varmış, ha? Savaştan çıkmış bir kedinin patates kabuklarıyla kaplı halde çevrede dolaşıyor olması daha büyük bir ihtimal. Ama Sihrin Uygunsuz Kullanımı tayfası Deli-Göz'ü bir ele geçirdi ' mi, hapı yuttu demektir. Siciline baksana bir. Onu küçük bir suçlamayla kurtarmak zorundayız, senin bölümünden bir suçlamayla... Patlayan çöp bidonlarına ne veriliyor?"
"Belki ihtar," dedi Mr VVeasley, kaşlan çatılmış halde hızlı hızlı yazmaya devam ederek. "Deli-Göz asasını kullanmamış mı? Kimseye saldırmamış mı?"
"Eminim yatağından fırlayıp pencereden dışarı, önüne gelene uğursuzluk büyüsü yollamıştır," dedi Mr Diggory, "ama bunu ispatlayabilenin alnını kanşlanm, çünkü hiç kayıp yok."
"Peki, ben yola çıkıyorum," dedi Mr Weasley. Üzerine not aldığı parşömeni cebine tıktı ve mutfaktan dışarı fırladı.
Mr Diggory'nin başı dönüp Mrs VVeasley'ye baktı.
"Molly, kusura bakma," dedi sakin bir ses tonuyla, "seni de sabah sabah rahatsız ettik... Ama Deli-Göz'ü kurtarabilecek tek kişi Arthur, üstelik Deli-Göz'ün bugün yeni işine başlaması gerekiyor. Niye dün geceyi seçti..."
"Önemli değil, Amos," dedi Mrs VVeasley. "Gitmeden önce bir parça kızarmış ekmek falan istemediğinden emin misin?"
"Şey, peki," dedi Mr Diggory.
190
Mrs Weasley mutfak masasının üstündeki tereyağlı kızarmış ekmeklerden birini aldı, maşayla tuttu ve Mr Diggory'nin ağzına uzattı.
Mr Diggory dolu ağzıyla, 'Teşekkürler," dedi ve küçük bir pop sesi çıkararak kayboldu.
Harry, Mr VVeasley'nin alelacele Bili, Charlie, Percy ve kızlara hoşça kalın diye seslendiğini duydu.
Beş dakika sonra yine mutfaktaydı. Şimdi cüppesini düz giymişti ve saçını tarıyordu.

Mr VVeasley, "Acele etsem iyi olur - iyi sömestrler, çocuklar," dedi Harry, Ron ve ikizlere. Omzuna bir pelerin atıp Buharlaşmaya hazırlandı. "Molly, çocukları King's Cross'a götürmek senin için sorun olmaz ya?"
"Niye olsun ki?" diye cevap verdi kadın. "Sen Deli-Göz'e bak, bize bir şeycik olmaz."
Mr VVeasley ortadan kaybolurken, Bili ve Charlie mutfağa girdiler.
"Biri Deli-Göz mü dedi?" diye sordu Bili. "Yine ne yapmış?"
"Dediğine göre biri dün gece evine girmeye çalışmış," dedi Mrs VVeasley.
George kızarmış ekmeğine marmelat sürerek, "Deli-Göz Moody mi?" dedi düşünceli düşünceli. "Şu çatlak değil miydi o -"
"Babanız Deli-Göz Moody'yi çok takdir ediyor," dedi Mrs VVeasley katı bir ses tonuyla.
Fred alçak sesle, "İyi de, ona bakarsan babam fiş de topluyor, değil mi?" dedi, Mrs VVeasley odadan çıkarken. "Tencere yuvarlanmış..."
191
"Moody zamanında çok iyi bir büyücüydü," dedi Bili.
"Dumbledore'un eski arkadaşı, değil mi?" dedi Charlie.
"Ama Dumbledore'a da tam olarak normal denemez, değil mi?" dedi Fred. "Yani, biliyorum, dahi falan ama..."
"Deli-Göz kim?" diye sordu Harry.
"Emekli, eskiden Bakanlık'ta çalışırdı," dedi Charlie. "Babam bir keresinde beni işe götürdüğünde tanışmıştım onunla. Bir Seherbaz'dı - en iyilerinden biriydi hem de... bir Karanlık-büyücü-avcısı," diye ekledi, Harry'nin boş boş baktığını görünce. "Azkaban'daki hücrelerin yarısını dolduran odur. Ama epey düşman da edindi... genellikle yakaladığı kişilerin aileleri... Yaşlandıkça iyice paranoyaklaşmış diye duydum. Artık kimseye güvenmiyörmüş. Her yerde Karanlık büyücüler görüyormuş."
Biliye Charlie de onlan geçirmek için King's Cross istasyonuna gelmeye karar verdiler. Özür üstüne özür dileyen P.ercy ise, gerçekten işe gitmesi gerektiğini söyledi.
"Şu anda işten daha fazla ayrı kalmak için hiçbir geçerli neden gösteremem," dedi onlara. "Mr Crouch bana gerçekten bel bağlamaya başladı."
"Evet, bak ne diyeceğim, Percy..." dedi George ciddi bir tavırla. "Sanırım yakında adını da öğrenir."
Mrs VVeasley köyün postanesindeki telefonu kullanmayı başararak, onları Londra'ya götürmeleri için üç adet sıradan Muggle taksisi çağırmıştı.
192
"Arthur bizim için Bakanlık'tan araba almaya çalıştı," diye fısıldadı Mrs Weasley, Harry'ye. Su içinde kalmış bahçede durmuşlar, taksi şoförlerinin altı tane ağır Hogwarts sandığını arabalarına yüklemelerini izliyorlardı. "Ama hiç boş araba yokmuş... Vah vah, pek hoşlarına gitmedi galiba, değil mi?"
Harry'nin dili varıp da, taksi şoförlerinin arabalarına böyle fazlaca heyecanlı baykuşları almaya pek alışkın olmadıklarını Mrs VVeasley'ye söyleyemedi. Pig-widgeon kulakları tırmalayan bir patırtı koparıyordu. Fred'in sandığının birdenbire açılması sonucunda Dr Filibuster'm Meşhur Isıtmasız, Islak-Başlamalı Maytap-lan'ndan bir kısmının alev almasının da faydası olmadı. Crookshanks telaşla şoförün bacağına tırmanmaya çalışınca, adam korku ve acıyla çığlık attı.
Taksinin arka koltuğunda sandıklarıyla birlikte sıkış tıkış oturduklarından, yolculuk pek rahat geçmedi. Crookshanks'in maytap şokunu atlatması epey vakit aldı. Londra'ya vardıklarında, hem Harry, hem Ron, hem de Hermione'nin her tarafı tırmık içindeydi. King's Cross'a gelip de arabadan indiklerinde rahat bir soluk aldılar. Hem de, yağmurun daha da şiddetli yağmasına ve yoğun trafikte sandıklarıyla karşıdan karşıya geçip istasyona girene kadar sırılsıklam olmalarına rağmen.
Harry arük Peron Dokuz Üç Çeyrek'e geçmeye alışmıştı. Yapılması gereken şey, dokuz ve on numaralı peronları ayıran görünürde katı bölmenin üstüne dosdoğru yürümekten ibaretti. İşin tek püf noktasıysa, bunu göze çarpmayacak şekilde yapmak ve Muggle'ların
193
dikkatini çekmemekti. Bugün bu işi gruplar halinde yaptılar; önden Harry, Ron ve Hermione gittiler (yanlarında Pigwidgeon ve Crookshanks de bulunduğundan, en gürültülü grup onlarınkiydi);

bölmeye rahat bir tavırla yaslanıp bir şey yokmuş gibi laflamaya başladılar ve yana doğru kayıp bölmenin içinde kayboldular... Hemen karşılarında Peron Dokuz Üç Çeyrek belirdi.
Kırmızı renkte, pırıl pırıl bir buharlı tren olan Hog-warts Ekspresi gelmişti bile. Çevreye saçtığı buhar bulutlarının içinde Hogwarts öğrencileri ve aileleri pero- ; nün üstünde birer hayalet gibi görünüyorlardı. Sisin içinde baykuşların ötüşü Pigwidgeon'ın daha da fazla gürültü yapmasına neden oldu. Harry, Ron ve Hermione yer aramaya koyuldular. Kısa süre sonra trenin ortalarında bir kompartımana bagajlarını yerleştirmeye Ij başlamışlardı. Sonra Mrs Weasley, Bul ve Charlie'ye hoşça kalın demek için perona indiler.
Charlie, Ginny'yi kucaklarken, "Sizinle sandığınızdan çok daha önce görüşebiliriz," dedi sırıtarak.
"Neden?" diye sordu Fred merakla.
"Göreceksiniz," dedi Charlie. "Percy'ye bundan bahsettiğimi söylemeyin sakın... ne de olsa 'Bakanlık i açıklanmasını uygun görene kadar gizli bilgi' bu."
"Evet, bu yıl Hogwarts'ta olmayı ben de isterdim aslında," dedi Bili, elleri ceplerinde, trene hasretle bakarak.
"Neden?" dedi George sabırsızlıkla.
"İlginç bir yıl geçireceksiniz," dedi Bili, gözleri ışıl- m dayarak. "Kim bilir, belki izin alıp gelirim de ben de birazını seyrederim..."
194
"Neyin birazını?" dedi Ron.
Ama o anda düdük çaldı ve Mrs VVeasley onları trenin kapısına doğru itekledi.
Trene girip kapıyı kapadılar. Hermione diğerleriyle birlikte pencereden sarkıp, "Bizi misafir ettiğiniz için teşekkürler, Mrs VVeasley," dedi.
"Evet, her şey için teşekkürler, Mrs VVeasley," dedi Harry.
"Benim için zevkti, canlarım," dedi Mrs VVeasley. "Sizi Noel'de de davet ederdim ama... sanırım hepiniz Hogwarts'ta kalmak isteyeceksiniz, ne de olsa... bir şeyler olacak."
"Anne!" dedi Ron sinirlenerek. "Üçünüzün bilip de bizim bilmediğimiz şey ne?"
"Bu akşam öğreneceksiniz sanınm," dedi Mrs VVeasley gülümseyerek. "Çok heyecanlı olacak - bakmayın, kuralları değiştirdiklerine çok memnun oldum -"
"Neyin kurallarını?" dedi Harry, Ron, Fred ve Ge-orge hep bir ağızdan.
"Eminim Profesör Dumbledore size söyleyecektir... Neyse, davranışlarınıza dikkat edin, olur mu? Tamam mı, Fred? George?"
Pistonlar gürültüyle ıslık çaldı ve tren hareket etmeye başladı.
"Hogwarts'ta neler oluyor, söylesenize!" diye seslendi Fred pencereden. Mrs VVeasley, Bili ve Charlie hızla uzaklaşıyorlardı. "Neyin kuralları değişiyor?"
Ama Mrs VVeasley gülümseyip el sallamakla yetindi. Tren virajı almadan, o, Bili ve Charlie Buharlaşmışlardı.
195
Harry, Ron ve Hermione kendi kompartımanlarına döndüler. Pencereye çarpan yağmur damlaları dışarısını görmeyi çok güçleştirmişti. Ron sandığını açtı, vişne çürüğü rengi resmi cüppesini çıkardı ve Pigwidgeon'm yaygarasını bastırmak için onu kafesin üstüne örttü.
Somurtup Harr/nin yanına oturarak, "Bagman, Hogwarts'ta neler olduğunu söylemeye niyetlenmişti," dedi. "Anımsıyor musunuz, Dünya Kupası'nda hani? Ama öz annem bana söylemiyor. Acaba ne -"
"Şşşt!" diye hafifçe fısıldadı Hermione, parmağını dudaklarına götürüp bitişik kompartımanı işaret ederek. Harry ve Ron kulak kesildiler. Tamdık, uyuşuk bir ses açık kapıdan geçip onlara ulaştı.
"... aslında babam beni Hogwarts'a değil de Durmstrang'a yollayacaktı. Müdür'ünü tanıyor çünkü. Eh, onun Dumbledore hakkındaki düşüncelerini biliyorsunuz -adam tam bir Bulanık dostu - Durmstrang ise öyle ayak takımını almıyor. Ama annem benim o kadar uzaktaki bir okula gitmemi istemedi. Babam Durmstrang'ın Karanlık Sanatlar konusunda Hogwarts'tan çok daha duyarlı bir çizgiye sahip olduğunu söylüyor. Durmstrang öğrencileri Karanlık Sanatların kendisini öğreniyor, bizim öğrendiğimiz savunma saçmalığını değil..."
Hermione ayağa kalktı, kompartıman kapısına kadar parmak ucunda yürüdü ve Malfoy'un sesi

gelmesin diye kapıyı kapattı.
"Demek Durmstrang'ın ona daha çok uyacağını düşünüyor, ha?" dedi kızgın kızgın. "Keşke gitseymiş, o zaman ona katlanmak zorunda kalmazdık."
196
"Durmstrang da bir büyücülük okulu mu?" dedi Harry.
"Evet," dedi Hermione kibirli kibirli, "ve korkunç bir şöhreti var. Avrupa'da Sihir Eğitimi Üzerine Bir Değer-lendirme'ye göre, Karanlık Sanatlar* a epey ağırlık veriyor."
"Galiba ben de duymuştum," dedi Ron, kendinden emin olmayan bir edayla. "Neredeydi? Hangi ülkede?"
"Eh yani, kimse bilmiyor, öyle değil mi?" dedi Hermione, kaşlannı kaldırarak.
"Şey - neden?" dedi Harry.
"Bütün sihir okulları arasında geleneksel bir rekabet var. Durmstrang ve Beauxbatons, kimse sırlarını ça-lamasın diye nerede olduklarını gizliyorlar," dedi Hermione, bariz bir şeyden bahsediyormuş gibi.
"Haydi, yapma," dedi Ron, gülmeye başlayarak. "Durmstrang da Hogwarts kadar büyük olmalı - koskoca bir şatoyu nasıl gizlersin ki?"
"Ama Hogvvarts zaten gizli," dedi Hermione şaşkınlıkla. "Herkes bilir bunu... şey, en azından Hogıvarts: Bir Tarih'i okuyan herkes."
"Bir tek sen o zaman," dedi Ron. "Ee, devam et -Hogwarts gibi bir yeri nasıl gizlersin?"
"Büyülü," dedi Hermione. "Bir Muggle ona bakarsa, girişinde DİKKAT, GİRMEYİN, GÜVENLİ DEĞİLDİR yazılı bir tabela bulunan, neredeyse çürüyüp gitmiş bir harabe görüyor sadece."
"Yani Durmstrang da yabancılara sadece bir hara-beymiş gibi mi görünüyordur?"
'197
"Belki," dedi Hennione, omuz silkerek. "Ya da belki Dünya Kupası Stadyumu'nda olduğu gibi Muggle-Kovucu Büyüler vardır üstünde. Yabana büyücüler bulmasın diye İşaretlenemez hale de getirmişlerdir -"
"Efendim efendim?"
"Bir binayı, haritada işaret edilemeyecek şekilde büyüleyebiliyorsun ya hani."
"Şey... sen öyle diyorsan öyledir," dedi Harry.
"Ama bence Durmstrang epey kuzeyde bir yerde olmalı," dedi Hennione düşünceli düşünceli. "Çok soğuk bir yerde, çünkü kürk pelerinler üniformalarının bir parçası."
"Neler yapabilirdin, düşünsene," dedi Ron rüya-daymış gibi. "Malfoy'u bir buzuldan itip olaya kaza süsü vermek ne kolay olurdu... Yazık, annesi de seviyor-muş bak..."
Tren kuzeye giderken yağmur şiddetini daha da artırdı. Gökyüzü o kadar karanlıktı, pencereler de o kadar buğuluydu ki, gün ortasında fenerler yakıldı. Yemek arabası koridorda tıngırdayarak geldi ve Harry paylaşmaları için bir yığın Kazan Pastası aldı.
Öğleden sonra, Seamus Finnigan, Dean Thomas ve Neville Longbottom (çok sert bir cadı olan ninesi tarafından yetiştirilmiş, toparlak yüzlü, son derece unutkan bir çocuk) da dahil, birçok arkadaşları uğradı. Seamus'in İrlanda rozeti hâlâ üstündeydi. Artık sihri biraz zayıflamaya başlamıştı; hâlâ "Troy/ Mullet! Mor ani" diye ayaklıyordu, ama çok alız ve bitap bir şekilde. Ya-nm saat kadar sonra, bitmek bilmez Quidditch sohbe-
198
tinden sıkılan Hermione kendini bir kez daha 4. Sınıflar için Temel Büyüler Kitabı'na verdi ve Çağırma Büyüsü'nü öğrenme denemelerine başladı.
Neville, Kupa maçını yeniden yaşamakta olan arkadaşlarının konuşmalannı imrenerek dinledi.
"Ninem gitmek istemedi," dedi kederle. "Bilet almayı reddetti. Ama harikaymış galiba."
"Öyleydi," dedi Ron. "Şuna bak, Neville..."
Bagaj rahndaki sandığını karıştırıp Viktor Krum'un minyatürünü çıkardı.
"Vay be," dedi Neville kıskanarak, Ron Krum'u onun tombul eline koyarken.
"Onu yakından da gördük," dedi Ron. "Üst Lo-ca'daydık-"
"Hayatında ilk ve son kereliğine, VVeasley."
Kapıda Draco Malfoy belirmişti. Arkasında azman, serseri yardakçıları Crabbe ve Goyle duruyordu,

ikisi de yazın en az otuz santim uzamış gibi görünüyorlardı. Belli ki, Dean ve Seamus'ın aralık bıraktığı kompartıman kapısı sayesinde konuşmayı duymuşlardı.
"Bize katılmanı istediğimizi hatırlamıyorum, Malfoy," dedi Harry soğukkanlı bir şekilde.
"VVeasley... o da ne?" dedi Malfoy, Pigvvidgeon'ın kafesini işaret ederek. Ron'un resmi cüppesinin bir kolu kafesten sarkıyor, trenin hareketiyle sağa sola sallanıyordu. Eski moda dantel manşet apaçık görünüyordu.
Ron cüppeyi göz önünden kaldırmak için hamle etti, ama Malfoy çok hızlı davranmıştı; cüppenin kolunu tutup çekti.
199
"Şuna bakın!" dedi Malfoy, zevkten kendinden geçerek. Ron'un cüppesini kaldırıp Crabbe ve Goyle'a gösterdi. "VVeasley, bunu giymeyi düşünmüyordun, değil mi? Yani - 1890'larda falan çok modaydı ama..."
"Tezek ye, Malfoy!" dedi Ron, yüzü resmi cüppesiyle aynı renge bürünerek. Cüppeyi Malfoy'un elinden çekip aldı. Malfoy onunla alay ederek uluya uluya gülmeye başladı; Crabbe ve Goyle da aptal aptal kahkaha attılar.
"Ee... katılacak mısın, VVeasley? Aile adına biraz şan şeref getirmeye çalışacak mısın? İşin içinde para da var, biliyorsun... Kazanırsan kendine doğru dürüst bir cüppe alabilirsin..."
"Neden bahsediyorsun sen?" diye çıkıştı Ron.
"Katılacak mısın?" diye tekrarladı Malfoy. "Herhalde sen katılırsın, Potter. Ne de olsa gösteriş yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmazsın, değil mi?"
Hermione 4. Sınıflar için Temel Büyüler Kitabı'nın üzerinden, "Ya neden bahsettiğini açıkla, ya da git, Malfoy," dedi, onu tartarak.
Malfo/un solgun yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı.
"Bilmiyorum deme sakın," dedi zevkle. "Bakanlık'ta çalışan bir baban, bir de ağabeyin var ve daha -bilmiyorsun, ha? Aman Tanrım, benim babam bana taa ne zaman söyledi... Cornelius Fudge'dan duymuş. Ama zaten babam hep Bakanlık'm en üst düzeyindeki kişilerle bağlantılıdır... Belki senin baban bunu bilemeyecek kadar ufak lokmadır, VVeasley... Evet... belki onun önünde önemli işlerden bahsetmiyorlardır..."
200
Malfoy bir kez daha kahkaha atarak Crabbe ve Goy-le'u eliyle işaret edip çağırdı. Üçü ortadan kayboldular.
Ron ayağa kalkıp arkalarından kompartıman kapısını öyle hızlı çarptı ki, cam paramparça oldu.
"Ron!" dedi Hermione azarlarcasma. Asasını çıkarıp, "Reparo" diye mırıldandı ve cam parçaları yerden fırlayıp tekrar bir bütün halini alarak kapıya yerleştiler.
"O her şeyi biliyormuş da biz bilmiyormuşuz gibi göstermeye çalışıyor..." diye hırladı Ron. "Babam hep Bakanhk'ın en üst düzeyindeki kişilerle bağlantılıdır... Benim babam ne zaman istese terfi alabilirdi... Şimdiki işini seviyor, o kadar..."
"Tabii ki öyle," dedi Hermione usulca. "Malfoy'un damarına basmasına izin verme, Ron -"
"O ha?! Damarıma basacak ha?! Ne münasebet!" dedi Ron, kalan Kazan Pastaları'ndan bir parça alıp av-cunun içinde püreye çevirerek. ".
Ron'un suratsızlığı yol boyu sürdü. Üstlerini değiştirip okul cüppelerini giyerlerken pek konuşmadı. Hog-vvarts Ekspresi yavaşlayıp, sonunda Hogsmeade istasyonunun göz gözü görmeyen karanlığında durduğunda, hâlâ burnundan soluyordu.
Tren kapıları açılırken, tepelerinden bir gök gürültüsü sesi geldi. Hermione, Crookshanks'i pelerininin içine sakladı, Ron ise resmi cüppesini Pigvvidgeon'ın kafesinin üstünde bıraktı. Başlarını eğip, gözlerini sağanaktan korumak için kısarak trenden indiler. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki, sürekli başlarından aşağı bir kova buz gibi su boşaltılıyordu sanki.
201
"Merhaba, Hagrid!" diye seslendi Harry, peronun sonunda devasa bir siluet görerek.
"N'aber, Harry?" diye bağırdı Hagrid, el sallayarak. "Şölende görüşürüz, bogulmazsak tabii!"
Birinci sınıfların Hogwarts şatosuna Hagrid'le birlikte gölün üstünden kayıkla geçerek gitmeleri âdettendi.

Kalabalıkla birlikte karanlık peronda ağır ağır ilerlerlerken, Hermione titreyerek, "Uff, bu havada gölü geçmek istemezdim doğrusu," dedi hararetle. Yüz tane atsız araba istasyonun dışında onlan bekliyordu. Harry, Ron, Hermione ve Neville şükran duygularıyla kendilerini bir tanesinin içine attılar. Kapı hemen kapandı ve az sonra upuzun konvoy aniden hareket edip çevreye sular saçarak Hogwarts şatosuna doğru yola koyuldu.
202
ON İKİNCİ BÖLÜM
Ûcbüyücü Turnuvası
*   t/
Arabalar, her iki yanında kanatlı yaban domuzu heykelleri bulunan kapılardan geçip geniş yola çıktılar. Hızla hrtınaya dönen havada tehlikeli bir şekilde sağa sola yalpalayarak ilerliyorlardı. Pencereye yaslanan Harry, Hogwarts'ın giderek yaklaştığını görebiliyordu, şatonun ışıl ışıl pencereleri kalın yağmur perdesinin ardından bulanık görünüyor, titrek titrek parlıyordu. Arabaları taş merdivenin sonundaki kocaman, meşe kapıların önüne gelip durduğunda, gökyüzü şimşeklerle aydınlandı. Öndeki arabalara binmiş olanlar, kendilerini hemen şatonun içine atmak için aceleyle merdiveni çıkmaya başlamışlardı bile. Harry, Ron, Hermione ve Ne-ville de çabucak inip merdivene atıldılar ve görkemli bir mermer merdiveni olan, meşalelerle aydınlatılmış, büyük ve derin Giriş Salonu'nda kendilerini güvende hissedene dek başlannı kaldırmadılar.
"Vay be," dedi Ron, başını sallayıp her tarafa su saçarak. "Bu gidişle göl taşacak. Sırılsıklam ol - AHHH!"
Büyük, kırmızı, içi su dolu bir balon tavandan aşa-
203
ğı düşüp Ron'un başında patlamıştı. Her tarafından su damlayan Ron tükürük saçarak yana, Harry'ye doğru sendelerken, ikinci bir su bombası düştü - Hermi-one'yi az farkla ıskalayan bomba Harry'nin ayaklarında patlayıp ayakkabılarının içini ve çoraplarını buz gibi suyla doldurdu. Çevrelerindeki insanlar feryat figan bağırmaya ve ateş hattından çıkabilmek için birbirlerini iteklemeye başladılar. Harry başını kaldırıp yedi metre kadar yukarılarında süzülen hortlak Peeves'i gördü. Çanlarla süslü bir şapka ve portakal rengi papyon takmış ufak tefek bir tip olan Peeves bir kez daha nişan ahyordu. Geniş ve melun suratı konsantrasyondan kasılmıştı.
"PEEVES!" diye gürledi kızgın bir ses. "Peeves, DERHAL aşağı in!"
Müdür Yardımcısı ve Gryffindor Binası Sorumlusu Profesör McGonagall, Büyük Salon'dan fırlayıp gelmişti; ıslak zeminde kaydı ve yere düşmemek için Hermi-one'niu. boynuna tutundu. "Ah - özür dilerim, Miss Granger -"
"Ziyanı yok, Profesör!" dedi soluğu kesilen Hermi-one, boynunu ovarak.
Profesör McGonagall, sivri uçlu şapkasını düzeltip kare çerçeveli gözlüğünün ardından yukan bakarak, "Peeves, HEMEN aşağı in!" diye bağırdı.
"Bir şey yapmıyorum ki!" diye kikirdedi Peeves. Beşinci sınıftan birkaç kızın üstüne bir su bombası bıraktı, kızlar çığlık çığlığa Büyük Salon'a daldılar. 'Zaten ıslaklar, öyle değil mi? Veletler sizi! Viyuvvvv!" Ve
204
elindeki bombayla, henüz içeri girmiş olan bir grup ikinci sınıf öğrencisine nişan aldı.
"Müdürü çağırırım!" diye bağırdı Profesör McGo-nagall. "Seni uyarıyorum, Peeves -"
Peeves dil çıkardı, elindeki son su bombasını havaya fırlattı ve mermer merdivenden yukarı süzülüp deli gibi kikirdeyerek gözden kayboldu.
Profesör McGonagall sert bir ses tonuyla, "Haydi bakalım, yürüyün!" dedi, iliklerine kadar ıslanmış kalabalığa. "Büyük Salon'a, haydi!"
Harry, Ron ve Hermione, Giriş Salonu'nda kayarak, patinaj yaparak ilerleyip sağ taraftaki çifte kapıdan girdiler. Ron sırılsıklam saçlarını yüzünden çekerken öfkeli öfkeli mırıldanıyordu.
Ders yılı başlangıcı şöleni için dekore edilmiş olan Büyük Salon her zamanki gibi muhteşemdi. Altın tabaklar ve kadehler, masalann üstünde havada süzülen yüzlerce mumun ışığında parıldıyordu. Upuzun, dört bina masası sohbet eden öğrencilerle doluydu; Salon'un sonundaki beşinci masada ise, yüzleri öğrencilere dönük öğretmenler oturuyordu. Burası çok daha sıcaktı. Harry, Ron ve

Hermione, Slytherin'leri, Ravenclaw'lan ve Hufflepuff ları geçip Salon'un en ucundaki Gryffin-dor masasına, Gryffindor hayaleti Neredeyse Kafasız Nick'in yanına oturdular. İnci gibi beyaz ve yarı saydam olan Nick her zamanki yeleğini giymişti, ama bu gece kıyafetine, hem merasim havası versin, hem de yansı kesilmiş olan boynunun üstünde başının fazla sallanmasını engellesin diye, büyük bir yakalık eklenmişti.
205
"İyi akşamlar," dedi, onlara gülümseyerek.
"Kim demiş?" dedi Harry, spor ayakkabılarını çıkarıp içlerindeki suyu boşaltarak. "Umarım Seçme işini çabuk tutarlar. Açlıktan midem kazınıyor."
Yeni öğrencileri binalara ayırmaya yarayan Seçme her okul yılının başında yapılırdı, ama bir talihsiz şartlar silsilesi sonucunda Harry kendininkinden beri hiçbir Seçme'ye katılamamıştı. Başlamasını dört gözle bekliyordu.
Tam o sırada masanın öbür ucundan, heyecandan soluk soluğa bir ses yükseldi: "Selam, Harry!" Seslenen, üçüncü sınıf öğrencisi Colin Creevey'ydi. Harry onun gözünde bir kahramandı.
"Merhaba, Colin," dedi Harry yorgun bir şekilde.
"Harry, bil bakalım ne oluyor! Bil bakalım, Harry! Kardeşim okula başlıyor! Kardeşim Dennis!"
"Şey - ne güzel," dedi Harry.
"Gerçekten çok heyecanlı!" dedi Colin, adeta yerinde hoplayıp zıplayarak. "Umanm Gryffindor'a seçilir! Dua et, olur mu, Harry?"
"Şey - peki, olur," dedi Harry. Hermione, Ron ve Neredeyse Kafasız Nick'e döndü. "Kardeşler genellikle aynı binaya seçiliyor, değil mi?" dedi. Bunu, yedi Weas-ley kardeşin de Gryffindor'a seçilmiş olmasına dayanarak söylüyordu.
"Yo, ille de öyle olmuyor," dedi Hermione. "Parvati Patü'in ikizi Ravenclaw'da, tek yumurta ikizi üstelik. Normalde aynı binada olmalarım beklerdin, değil mi?"
Harry öğretmenler masasına baktı. Masada her za-
206
mankinden fazla boş sandalye var gibiydi. Elbette Hag-rid hâlâ birinci sınıflarla birlikte gölden geçmeye çalışmakla meşguldü; Profesör McGonagall herhalde Giriş Salonu'nün yerlerinin kurutulmasına nezaret ediyordu, ama bir boş sandalye daha vardı ve Harry başka kimin eksik olduğunu çıkaramıyordu.
Kendi de öğretmenlere bakmakla meşgul olan Her-mione, "Karardık Sanatlara Karşı Savunma dersinin yeni öğretmeni nerede?" dedi.
Şimdiye kadar üç sömestrden fazla dayanan bir Karardık Sanatlara Karşı Savunma Öğretmenleri olmamıştı. Harr/nin favorisi açık arayla Profesör Lupin'di, o da geçen yü istifa etmişti. Harry öğretmenler masasına göz gezdirdi. Masada kesinlikle yeni bir yüz yoktu.
"Belki de birini bulamamışlardır!" dedi Hermione kaygıyla.
Harry masayı daha dikkatlice gözden geçirmeye başladı. Muska öğretmeni ufak tefek Profesör Flitvvick, Bitkibilim öğretmeni Profesör Sprout'un yanında, bir yastdc yığınının üstünde oturuyordu. Yumuşak, gri saçının üstünde şapkası yan yatmış Profesör Sprout, Astronomi bölümünden Profesör Sinistra'yla konuşuyordu. Profesör Sinistra'nın öbür tarafında soluk tenli, kanca burunlu, yağlı saçlı İksir öğretmeni Snape vardı -Harry'nin Hogvvarts'ta en az sevdiği kişi oydu. Harry'nin Snape'e duyduğu tiksintiye denk olabilecek tek şey ise, Snape'in ona duyduğu nefretti. Bu nefret geçen yıl daha da artmışa - tabii böyle bir şey mümkünse. Harry, Sirius'un, Snape'in o koca burnunun dibinden
207
kaçmasına yardım etmişti. Snape'le Sirius öğrencilik günlerinden bu yana birbirlerine düşmandılar. Snape'in öbür yanında boş bir sandalye vardı, Harry bunun Profesör McGonagall'a ait olduğunu tahmin ediyordu. Onun yanında, masanın tam ortasında Okul Müdürü Profesör Dumbledore oturuyordu. Uzun, gümüş rengi saçıyla sakalı mum ışığında parlıyordu ve muhteşem koyu yeşil cüppesinde çok sayıda yıldız ve ay işlemesi vardı. Dumbledore'un uzun ve ince parmaklarının ucu birbirine dokunuyordu ve çenesini parmaklarının üstüne yaslamış, başını yukarı kaldırmış, dar çerçeveli gözlüğünün ardından, düşüncelere dalıp gitmişçesine tavana bakıyordu. Harry de

gözlerini tavana kaydırdı. Dışandaki gökyüzünü gösterecek şekilde büyülenmiş olan tavanı hiç bu kadar fırtınalı görmemişti. Kara ve mor bulutlarla doluydu. Dışarıdan bir gök gürültüsü daha gelirken, tavanda çatal biçiminde bir şimşek parladı.
"Haydi, acele edin," diye inledi Ron, Harry'nin yanında. "O kadar açım ki, bir Hipogrif bile yiyebilirim."
Laflar tam ağzından çıkmıştı ki, Büyük Salon'un kapıları açıldı, ortalığa sessizlik çöktü. Profesör McGo-nagall birinci sınıflardan oluşan uzun bir sırayı Salon'un başına doğru getiriyordu. Harry, Ron ve Hermi-one de ıslaktılar gerçi, ama onlann durumu bu birinci sınıflarınkinin yanında hiç kalırdı. Gölü kayıkla değil de yüzerek geçmiş gibi görünüyorlardı. Öğretmenler masasına doğru ilerleyip yüzlerini öğrencilere döndüklerinde, hepsi de soğuktan ve heyecandan tir tir titri-
208
yordu - biri hariç. Harry grubun en ufak tefeği olan kurşuni saçlı erkek çocuğun, Hagrid'in köstebek derisi paltosunu giymiş olduğunu gördü. Palto ona öyle büyük gelmişti ki, kürklü, siyah bir sirk çadırına sarınmış gibiydi. Paltonun yakasından fırlamış küçük yüzü neredeyse acı verecek derecede heyecanlı görünüyordu. Dehşet içinde görünen arkadaşlarına katıldığında, gözü Colin Creevey'yi buldu, iki baş parmağını havaya kaldırdı ve ses çıkarmadan, dudaklarıyla "Göle düştüm!" dedi. Bundan büyük keyif almış gibi bir hali vardı.
Profesör McGonagall birinci sınıfların önüne üç bacaklı bir tabure koydu ve onun üstüne de son derece eski, kirli ve yamalı bir büyücü şapkası yerleştirdi. Birinci sınıflar şapkaya bakakaldılar. Ötekiler de öyle. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra şapkanın kenarına yakın bir yerde, ağza benzeyen uzun bir yarık açıldı ve şapka şarkı söylemeye başladı:
"Bundan bin yıl kadar önce,
Henüz diktiklerinde beni,
Dört ünlü büyücü vardı,
Bugüne dek yaşadı isimleri:
Yiğit Gryffindor, vahşi kırlardan,
Adil Ravenclaıu, dar kanyondan,
Tatlı Hufflepuff, geniş ovadan,
Kurnaz Slytherin, bataklıktan.
Ortak bir dilek, umut, rüya peşinde Cüretkâr bir plan yoğrııldu
209
Genç büyücüler eğitilsin diye,
Böyle kuruldu Hogwarts Okulu.
Kendi binalarını kurdu Bu dört kurucunun hepsi de,
Çünkü farklı erdemler yeğlerlerdi Ders verecekleri kişilerde.
Gryffindor için, cesurlardı Diğerlerinin hepsinden önemlisi;
Hep en akıllı olandı Ravendaıv için en iyisi;
Hufflepuff'a ilk seçilenler Çok çalışmayı sevenlerdi;
Ve güç peşindeki Slytherin Çok hırslı olanları severdi.
Henüz yaşarlarken, eldekilerden-Layık olanı onlar seçerdi.
Ama çoktan ölüp gittiler, öyleyse hak edenleri nasıl seçmeli?
Çareyi Gryffindor buldu,
Beni başından çıkardı pat diye,
Kurucular içime beyin doldurdu,
Onların yerine seçebileyim diye!
Şimdi beni kulaklarınıza kadar geçirin,
Hata ettiğim duyulmadı benim,
Zihninizin içine bir göz atınca,
Nereye ait olduğunuzu söylerim!"

Seçmen Şapka şarkısını bitirdiğinde, Büyük Sal alkışlarla çınladı.
210

Herkesle birlikte alkışlayan Harry, "Biz seçildiğimizde söylediği şarkı bu değildi," dedi.
"Her sene farklı bir şarkı söylüyor," dedi Ron. "Çok sıkıcı bir hayat olmalı, değil mi, yani şapka olmak? Herhalde bütün yılı bir dahaki şarkıyı besteleyerek geçiriyordur."
Profesör McGonagall rulo halindeki büyük bir parşömeni açıyordu.
"İsmi söylenen, Şapka'yi başına geçirsin ve tabureye otursun," dedi birinci sınıflara. "Şapka binanızı açıklayınca, gidip o masaya oturacaksınız."
"Ackerley, Stevvart!"
Bir oğlan çocuğu tepeden tırnağa titreyerek öne çıktı, Seçmen Şapka'yı alıp başına geçirdi ve tabureye oturdu.
"Ravenclaw!" diye bağırdı Şapka.
Stewart Ackerley, Şapka'yı çıkarıp çabucak Ravenc-law masasına gitti, masada herkes onu alkışlıyordu. Harry'nin gözü, masaya oturan Stewart Ackerley'yi alkışlamakla meşgul olan Cho'ya ilişti. Bir an Harry'nin de içinde Ravenclavv masasına katılma isteği kabardı.
"Baddock, Malcolm!"
"Slytherin!"
Salon'un öbür tarafındaki masadan sevinç çığlıkları yükseldi. Harry, Malfoy'un, Slytherin'lere katılmakta olan Baddock'u alkışladığım görebiliyordu. Acaba Baddock, Slytherin'in diğer binaların hepsinden daha çok sayıda Karanlık cadı ve büyücü çıkardığını biliyor muydu? Fred ve George oturmak üzere olan Malcolm Baddock'a tısladılar.
211
"Branstone, Eleanor!"
"Hufflepuff!"
"Cauldwell,Owen!"
"Hufflepuffl"
"Creevey, Dennis!"
Mini minnacık Dennis Creevey sendeleyerek öne çıktı ve Hagrid'in köstebek derisi paltosunun eteğine takıldı. Hagrid de tam o sırada öğretmenler masasının arkasındaki bir kapıdan Salon'a giriyordu. Normal bir insanın iki katı kadar uzunlukta ve en az üç katı genişliğinde olan Hagrid uzun, kabarık ve karmakarışık siyah saç sakalıyla ürkütücü bir görünüme sahipti - ama bu yanıltıcı bir izlenimdi, çünkü Harry, Ron ve Hermi-one onun çok yumuşak kalpli olduğunu biliyorlardı. Hagrid onlara göz kırpıp öğretmenler masasının bir ucuna oturdu ve Dennis Creevey'nin Seçmen Şapka'yı başına geçirmesini izledi. Şapka'mn kenanndaki yarık iyice açıldı -
"Gryffindor!" diye bağırdı Şapka. - Hagrid de Gryffindor'larla birlikte alkışlamaya koyuldu. Dennis Creevey ağzı kulaklarında sırıtarak Şapka'yı çıkardı, taburenin üstüne koydu ve hemen ağabeyinin yanına gitti,
"Colin, göle düştüm!" dedi tiz bir sesle, kendini boş bir sandalyeye atarak. "Harikaydı! Ve sudaki bir şey be ni yakalayıp kayığa itti!"
"Süper!" dedi Colin, onunkine denk bir heyecanla. "Dev mürekkep balığı olmalı o, Dennis!"
"Vay be!" dedi Dennis. Fırtınanın altını üstüne getir-
212
diği, fersahlarca derinlikte bir göle fırlatılıp, dev bir su canavarı tarafından dışarı çekilmekten fazlasını en vahşi rüyalarında bile beklemezmiş gibi bir hali vardı.
"Dennis! Dennis! Oradaki çocuğu görüyor musun? Siyah saçlı, gözlüklü olanı hani? Görüyor musun? Kim o, biliyor musun, Dennis?"
Harry başını öteki tarafa çevirip, gözlerini Emma Dobbs hakkında karar vermek üzere olan Seçmen Şap-ka'ya dikti.
Seçme devam etti; kimi az, kimi çok korkan kızlarla oğlanlar, birer birer üç bacaklı tabureye ilerlediler. Profesör McGonagall "L"leri geçerken sıra yavaş yavaş kı-sahyordu.
"E hadi ama," diye inledi Ron, midesini ovuşturarak.
"Ama Ron, Seçme yemekten çok daha önemli," dedi Neredeyse Kafasız Nick, tam "Madley, Laura!" Huff-lepuff a seçilirken.
'Tabii ki öyle... ölüysen eğer," diye çıkıştı Ron.

"Umarım bu yılki Gryffindor'lar iyi durumdadır," dedi Neredeyse Kafasız Nick, "McDonald, Natalie!" de Gryffindor'lara katılırken alkışlayarak. "Galibiyet serimizi bozmak istemeyiz, değil mi?"
Binalar-Arası Şampiyona'yı son üç yıldır Gryffin-dor kazanmıştı.
"Pritchard, Graham!"
"Slytherin!"
"Ouirke, Orla!"
"Ravenclaw!"
213
Ve sonunda, "Whitby, Kevin!"le ("HufflepuffD birlikte, Seçme sona erdi. Profesör McGonagall, Şapka'yla tabureyi alıp götürdü.
"Vakti gelmişti," dedi Ron, çatalıyla bıçağını eline alıp umutla altın tabağına bakarak.
Profesör Dumbledore ayağa kalkmıştı. Kollarını ku-caklarcasına açmış, öğrencilere gülümsüyordu.
"Size tek bir kelime söyleyeceğim," dedi, sesi Salon'da yankılanarak. "Yumulun."
"Emredersiniz, emredersiniz!" dedi Harry ve Ron yüksek sesle. Boş tabaklar gözlerinin önünde sihirli bir şekilde doldu.
Harry, Ron ve Hermione tabaklarını doldururlarken, Neredeyse Kafasız Nick'in kederli bir hali vardı.
"Ha şööle," dedi Ron, ağzı patates püresiyle dolu bir halde.
"Bu akşam şölen yapılabildiği için şanslısınız," dedi Neredeyse Kafasız Nick. "Mutfakta bir sorun çıkmıştı."
"Niğe? N'olmuş?" dedi Harry, bifteğinden iri bir lokma alarak.
Neredeyse Kafasız NkL. "Peeves tabii ki," dedi ve başını iki vana salladı. Başı tehlikeli bir şekilde sağa sola yattı. Yakalığını boynunun biraz daha yukarısına çekti. "Her zamanki tartışma işte. Şölene katılmak istedi - ki bu olacak iş değil. O nasıldır bilirsiniz, medeniyetle alakası yoKtur. Ne zaman bir yemek tabağı görmüş de tutup fırlatmamış? Bir hayaletler konseyi topladık - Şişman Keşiş ona bir şans tanıma taranışıydı - ama Kanlı Baron, bana &o*-arsanız akıllıca bir tutumla, yumruğunu masaya vurdu."
214
Kanlı Baron, Slytherin hayaletiydi, gümüşi kan lekeleriyle kaplı zayıf ve sessiz bir hayaletti. Hogvvarts'ta, Peeves'i gerçek anlamda kontrol edebilen tek kişiydi.
"Peeves'in kafasının bir şeye bozulduğu belliydi zaten," dedi Ron kasvetle. "Ee, ne yaptı mutfakta?"
"Aman, her zamanki şeyler işte," dedi Neredeyse Kafasız Nick, omuz silkerek. "Çevreyi birbirine kattı, ortalığın altını üstüne getirdi. Tavalar tencereler her tarafa saçıldı. Mutfak çorba içinde yüzmeye başladı. Ev cinleri akıllarını oynatıyorlardı -"
Çlink. Hermione altın kadehini devirmişti. Balkabağı suyu masa örtüsünün üzerine gittikçe daha da yayılıyor, metrelerce beyaz örtüyü turuncuya boyuyordu, ama Hermione'nin buna dikkat ettiği yoktu.
"Burada ev cinleri mi var?" dedi, Neredeyse Kafasız Nick'e dehşet dolu gözlerle bakarak. "Burada, Hog-ıvarts'ta?"
"Elbette," dedi Neredeyse Kafasız Nick, onun tepkisine şaşırarak. "Sanırım İngiltere'de sayılarının en yüksek olduğu yer burası. Yüzden fazlalar."
"Ben bir tane bile görmedim!" dedi Hermione.
"Eh, gündüz vakti mutfaktan pek ayrılmıyorlar ne de olsa, değil mi?" dedi Neredeyse Kafasız Nick. "Geceleyin çıkıp biraz temizlik yapıyorlar... şöminelerle falan ilgileniyorlar... Yani, onları ortalıkta görmemen gerekiyor, ha? İyi bir ev cininin göstergesi de, orada olduğunu bilmemeniz değil midir zaten?"
Hermione ona dik dik baktı.
"Ama onlara para ödeniyor herhalde," dedi. "Tatilleri
215
var, değil mi? Ve - hastalık izinleri, emeklilik haklan falan?"
Neredeyse Kafasız Nick öyle bir güldü ki, yakalığı aşağı kaydı ve başı yana düşüp, onu hâlâ boynuna bağlamakta olan iki santimlik deri ve kasın ucunda sallanmaya başladı.

"Hastalık izni ve emeklilik hakkı mı?" dedi, başını yeniden omuzlarının üstüne yerleştirip bir kez daha ya-kalığıyla destekleyerek. "Ev cinleri hastalık izni ve emeklilik hakkı istemez ki!"
Hermione başını öne eğerek, pek azına dokunduğu yemeğine baktı, sonra çatalıyla bıçağını üstüne koyup tabağı bir kenara itti.
"Haydi ama, 'Er-may-ni," dedi Ron. Ağzından Harry'nin üstüne Yorkshire pudingi parçalan saçıldı yanlışlıkla. "Amman - pardon, 'Arry -" Ağzındaki lokmayı yuttu. "Kendini açlıktan öldürerek onlara hastalık izni aldıramazsın!"
"Köle emeği," dedi Hermione, burnundan soluyarak. "İşte bu yemeği var eden bu. Köle emeği."
Ve ondan sonra tek bir lokma bile yemeyi reddetti.
Yağmur hâlâ yüksek, karardık pencereleri dövüp duruyordu. Pencereler yeni bir gök gürültüsüyle sallandı ve fırtınalı tavan ışıldayıp altın tabaklan aydınlattı. Sıcak yemekler ortadan kaybolmuş, onların yerini anında pudingler almıştı.
"Melas turtası, Hermione!" dedi Ron, kokuyu kasten ona doğru üfürerek. "Kuş üzümlü muhallebi, bak! Çikolatalı kremalı pasta!"
216
Ama Hermione ona Profesör McGonagall'ı öylesine andıran bir bakışla baktı ki, Ron vazgeçti.
Pudinglerin de altından girilip üstünden çıkıldıktan ve son kırıntılar da ortadan kaybolup tabaklar pırıl pırıl olduktan sonra, Albus Dumbledore yine ayağa kalktı. Salon'u dolduranların konuşmalarından kaynaklanan gürültü bir anda kesildi, artık sadece rüzgârın uğultusu ve yağmurun camlan dövmesi duyuluyordu.
"Evet!" dedi Dumbledore, herkese gülümseyerek. "Şimdi hepimiz beslenip sulandığımıza göre," ("Hıh!" dedi Hermione), "bana bir kez daha kulak vermenizi istiyorum, birkaç duyurum olacak.
"Hadememiz Mr Filch, bu yıl şatoda yasak olan nesneler listesinin genişletildiğini ve listeye Çığırtkan Yo-yo'ların, Köpekdişli Frizbi'lerin ve Hep-Vuran Bu-merang'lann da eklendiğini size söylememi rica etti. Tam liste yanılmıyorsam dört yüz otuz yedi nesneyi içeriyor. İsteyen olursa, Mr Filch'in odasına gidip listeye bakabilir."
Dumbledore'un dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı.
Konuşmasına devam etti: "Her zamanki gibi, hepinize arazimizdeki Orman'in bütün öğrencilere, Hogs-meade köyününse üçüncü sınıflardan küçük öğrencilere yasak olduğunu bir kez daha hatırlatmak istiyorum.
"Ayrıca, bu sene Binalar-Arası Quidditch Kupa-sı'run yapılmayacağım da üzüntüyle açıklamak zorundayım."
"Ne?" dedi Harry, soluğu kesilerek. Dönüp Quid-
217
ditch takımından arkadaşları Fred ve George'a baktı. Gözleri Dumbledore'da, ses çıkarmadan dudaklarını oynatıyorlardı, belli ki konuşamayacak kadar afallamışlardı.
Dumbledore devam etti: "Bunun nedeni, ekimde başlayıp okul yılı boyunca sürecek ve öğretmenlerin vaktinin ve enerjisinin büyük bölümünü alacak olan bir etkinlik - eminim hepiniz bu etkinlikten çok keyif alacaksınız. Size büyük bir zevkle, bu yıl Hogwarts'ta -"
Ama tam o anda kulakları sağır eden bir gök gürültüsü duyuldu ve Büyük Salon'un kapıları gümbürdeye-rek açıldı.
Kapıda bir adam duruyordu. Siyah bir seyahat pelerinine bürünmüş, upuzun bastonuna yaslanmıştı. Büyük Salon'daki bütün başlar, tavanda ışıldayan şimşeğin bir anda aydınlattığı yabancıya çevrildi. Kukuletasını indirdi, uzun, kır düşmüş, koyu gri saçlarını saldı ve öğretmenler masasına doğru yürümeye başladı.
Her iki adımından birinde Salon'da tok bir takırtı yankılanıyordu. En baştaki masaya ulaştı, sağa döndü ve ağır ağır topallayarak Dumb'.edore'a yöneldi. Tav; n-da bir şimşek daha ışıldadı.
Hermione soluğunu tuttu.
Şimşek adamın yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Harry böyle bir yüz görmemişti hiç. Sanki insan yüzünün nasıl olması gerektiği konusunda çok az fikri bulunan, keski kullanmakta da pek yetenekli olmayan biri tarafından, aşınmış tahtadan yapılmıştı. Derisinin her santimi yara izleriyle kaplı gibiydi. Ağız çapraz bir ke- i siğe benziyordu, burnun ise hatırı sayılır bir parçası eksikti. Ama

adamı asıl korkutucu kılan, gözleriydi.
218
Bir tanesi küçük, karanlık ve boncuk gibiydi. Diğe-riyse iri, madeni para kadar yuvarlaktı ve canlı bir elektrik mavişiydi. Mavi göz durmadan, hiç kırpılmadan hareket ediyor, normal gözden tamamen bağımsız bir şekilde yukarı, aşağı ve yanlara doğru yuvarlanıyordu - sonra birden tam arkaya doğru yuvarlandı, öyle ki gözün akını görebiliyorlardı.
Yabancı, Dumbledore'un yanına geldi. Yüzü kadar feci şekilde yaralı olan elini uzattı, Dumbledore da Harry'nin duyamadığı bir şeyler mırıldanarak onun elini sıktı. Sanki yabancıya bazı sorular soruyor, o da gülümsemeden başını sallıyor ve alçak sesle cevap veriyordu. Dumbledore başını yukarı aşağı salladı ve eliyle adama sağ yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti.
Yabancı oturdu, yele misali koyu gri saçını yüzünden çekti, bir tabak sosis alıp burnundan arta kalan parçaya kaldırdı ve kokladı. Sonra cebinden küçük bir bıçak çıkardı, ucuna bir sosis geçirdi ve yemeye başladı. Normal gözü sosislerin üzerindeydi, ama mavi gözü yuvasında fıldır fıldır dönüp duruyor, Salon'u ve öğrencileri kontrol ediyordu.
"Yeni Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenimizi takdim edeyim," dedi Dumbledore neşeyle, sessizliğe doğru. "Profesör Moody."
Yeni personelin takdim edilince alkışlanması âdettendi, ama aynı anda ellerini çırpan Dumbledore ve Hagrid dışında Moody'yi kimse alkışlamadı. İkisinin alkışı sessizliğin içinde sönük sönük yankılanıp çabucak kesildi. Diğerlerinin hepsi Moody'nin acayip gö-
219
rüntüsüne o kadar takılmıştı ki, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorlardı.
"Moody mi?" diye fısüdadı Harry, Ron'a. "Deli-Göz Moody mi? Hani babanın bu sabah yardım etmeye gittiği adam?"
"Öyle olmalı," diye fısıldadı Ron, korku ve hayranlık dolu bir sesle.
"Ona ne olmuş?" diye fısıldadı Hermione. "Yüzüne ne olmuş?"
"Bilmiyorum," diye fısıltıyla cevap verdi Ron, Moody'den gözlerini alamayarak.
Moody pek de sıcak olmayan bu karşılamaya karşı tamamen kayıtsız görünüyordu. Önündeki balkabağı suyu sürahisine yüz vermeyip elini yine seyahat pelerinine soktu, içinden bir cep şişesi çıkardı ve büyük bir yudum aldı. İçmek için kolunu kaldırdığında pelerininin eteği yerden birkaç santim havalandı ve Harry ı na-sanın alanda, tahtadan oyulmuş bir bacakla, onun ucunda pençeli bir ayak gördü.
Dumbledore boğazını temizledi.
"Az önce söylediğim gibi," dedi, hepsi hâlâ Deli-Göz Moody'ye bakmakta olan öğrenci kalabalığına gülümseyerek, "önümüzdeki aylarda hayli heyecanlı bir etkinliğe ev sahipliği yapma onuruna erişeceğiz. Bu, yüz yılı aşkın süredir düzenlenmemiş bir etkinlik. Üç-büyücü Turnuvası'nın bu yıl Hogvvarts'ta gerçekleşeceğini açıklamaktan kıvanç duyuyorum."
"ŞAKA ediyorsunuz!" dedi Fred Weasley yüksek sesle.
220
Moody'nin gelişinden beri Salon'u kaplayan gerginlik bir anda çözüldü.
Hemen hemen herkes kahkahalarla güldü, Dumb-ledore da keyifli keyifli kıkırdadı.
"Şaka etmiyorum, Mr Weasley," dedi. "Ama şimdi siz söylediniz de aklıma geldi, yazın çok güzel bir fıkra duymuştum. Bir ifrit, bir cadaloz ve bir ayakkabıcı cin bara gidiyorlar..."
Profesör McGonagall yüksek sesle boğazını temizledi.
"Şey - belki de şimdi sırası değil.., hayır..." dedi Dumbledore. "Nerede kalmıştım? Ha, evet, Üçbüyücü Turnuvası... Kimileriniz bu Turnuva'nın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordur, bu yüzden umarım bilenler kısa bir açıklama yapmamı mazur görürler. Bu arada da başka şeylerle ilgilenebilirler.
"Üçbüyücü Turnuvası ilk olarak yedi yüz yıl kadar önce, Avrupa'nın en büyük üç büyücülük okulu arasında dostça bir yarışma olarak başladı. Bu üç okul, Hog-vvarts, Beauxbatons ve Durmstrang'dı. Her okulu temsil etmek üzere birer şampiyon seçilir ve bu üç şampiyon üç sihirli görevi yerine getirmek için yarışırdı. Okullar beş senede bir düzenlenen Turnuva'ya sırayla ev sahipliği yaparlardı. Genellikle bu Turnuva'ya, farklı milliyetlerden genç cadılarla büyücülerin

birbirleriyle bağ kurmasının mükemmel bir yöntemi gözüyle bakılırdı - yani, tabii ki, ölüm sayısı artıp Turnuva kaldırılana kadar."
"Ölüm sayısı mı?" diye fısıldadı Hermione, korkmuş
221
görünüyordu. Ama görünüşe bakılırsa Salon'daki öğrencilerin çoğu onun endişesini paylaşmıyordu; heyecan içinde birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Yüzlerce yıl önce meydana gelen ölümlere kafayı takmaktansa, Turnuva hakkında bir şeyler Öğrenmek Harry'nin de daha çok ilgisini çekiyordu.
"Asırlar boyunca, Turnuva'yı yeniden düzenlemek için çeşitli girişimlerde bulunuldu," diye devam etti Dumbledore. "Ama bu girişimlerin hiçbiri başarılı olmadı. Ancak, Uluslararası Sinirsel İşbirliği ile Sihirli Oyunlar ve Sporlar Dairelerimiz yeni bir girişim için uygun vaktin geldiğinde karar kıldılar. Bu defa hiçbir şampiyonun hayatının tehlikeye girmemesi için yaz boyunca çok çalıştık.
"Ekim ayında Beauxbatons ve Durmstrang'ın Müdürleri aday yarışmacılarıyla birlikte gelecekler, üç şampiyonun seçimiyse Cadılar Bayramında yapılacak. Hangi öğrencilerin, okullarına Üçbüyücü Kupası'm kazandırmak ve bin Galleon'luk bireysel ödülü almak için yarışmaya değer olduğuna tarafsız bir hakem karar verecek."
"Ben şansımı deneyeceğim!" diye fısıldadı Fred We-asley masaya doğru. Yüzü böyle bir zafer ve servet ihtimaliyle ışıl ışıl olmuştu. Kendini Hogwarts şampiyonu olarak hayal eden bir tek o değildi. Harry her bina masasında insanların ya kendinden geçmiş halde Dumbledore'a baktığını, ya da yanındakilerle hararetli bir şekilde fısıldaştığını görebiliyordu. Sonra Dumbledore yine konuşmaya başladı ve Salon'da ses yine kesildi.
222
"Hepinizin Üçbüyücü Kupası'nı Hogvvarts'a getirmeye hevesli olacağınızı biliyorum ama," dedi, "katılan okulların Müdürleri ve Sihir Bakanlığı bu yılki yarışmacılara yaş sınırı getirme konusunda ortak bir karara vardılar. Yalnızca yaşı tutan yarışmacılar -yani on yedi yaşında ve daha büyük olanlar- yarışmaya aday olabilecek. Bu" -Dumbledore sesini hafifçe yükseltti, çünkü birçok kişi bu sözlere öfke dolu nidalarla tepki vermişti, VVeasley ikizleriyse çok kızgın görünüyordu- "gerekli olduğuna inandığımız bir önlem, çünkü ne tür tedbirler alırsak alalım, Turnuva görevleri yine de zorlu ve tehlikeli olacak. Altıncı ve yedinci sınıftan küçük öğrencilerin bu görevlerin üstesinden gelmeleri çok zor. Yaşı tutmayan herhangi bir öğrencinin kendisini Hogwarts şampiyonu yapsın diye tarafsız hakemimizi ikna etmemesini bizzat ben sağlayacağım." Açık mavi gözleri Fred ve George'un suskun yüzlerinin üstünde dolaşırken panldadı. "Bu yüzden, on yedi yaşından küçükse-niz, aday olmaya çalışarak vaktinizi boşa harcamamanızı rica ediyorum.
"Beauxbatons ve Durmstrang heyetleri ekim ayında gelecek ve senenin büyük bir bölümü bizimle kalacaklar. Konuklarımıza bizimle birlikte oldukları süre boyunca her tür misafirperverliği göstereceğinizi ve seçilecek Hogwarts şampiyonuna tüm kalbinizle destek olacağınızı biliyorum. Artık geç oldu, yarın sabah derslerinize girerken hepinizin dikkatli ve dinlenmiş olmasının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Uyku vakti! Haydi yatağa!"
223
I
Dumbledore yerine oturdu ve dönüp Deli-Göz Mo-ody ile konuşmaya başladı. Öğrenciler epey gıcırtı ve gümbürtü çıkararak masalarından kalktılar ve Giriş Salonu'na giden çifte kapıya yöneldiler.
"Bunu yapamazlar!" dedi George VVeasley. Kapıya doğru ilerleyen kalabalığa katılmamıştı. Olduğu yerde durmuş, Dumbledore'a bakıyordu. "Nisanda on yedi yaşında olacağız, niye bizim de şansımızı denememize izin verilmiyor?"
"Benim girmemi engelleyemezler," dedi Fred inatla, o da masaya doğru dik dik bakıyordu. "Şampiyonlar normalde izin verilmeyen bir sürü şeyi yapabiliyor. Bir de bin Galleon'luk ödül var!"
"Evet," dedi Ron, yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Evet, bin Galleon..."
"Haydi," dedi Hermione, "yürümezseniz burada bir tek biz kalacağız."
Harry, Ron, Hermione, Fred ve George, Giriş Salo-nu'na doğru yürümeye başladılar. Fred ve George, Dumbtedore'un, on yedi yaşından küçüklerin turnuvaya girmesini ne tür yöntemlerle engelleyebileceğini tartışıyorlardı.

"Şampiyonların kim olduğuna karar verecek şu tarafsız hakem kim?" dedi Harry.
"Bilmiyorum," dedi Fred, "ama kandırmamız gereken kişi o. Sanırım bir iki damla Yaşlandırıcı İksir bu işin üstesinden gelir, George..."
"Ama Dumbledore o yaşta olmadığınızı biliyor," dedi Ron.
224
"Evet, ama sonuçta şampiyonun kim olduğuna karar veren o değil, değil mi?" dedi Fred kurnazca. "Bana öyle geliyor ki, hakem kimlerin girmek istediğini öğrendikten sonra, her okuldan en iyi olanı seçecek ve yaşlarının kaç olduğuna da aldırmayacak. Dumbledore isimlerimizi vermemizi engellemeye çalışıyor."
"Ama insanlar ölmüş!" dedi Hermione kaygılı bir sesle. Bir duvar halısının arkasına gizlenmiş kapıdan geçip dar bir merdivenden yukarı çıkmaya koyuldular.
"Evet," dedi Fred ciddiye almayarak, "ama bu yıllar önce olmuş, değil mi? Neyse, zaten birazcık risk olmazsa işin tadı kalmaz. Hey, Ron, de ki Dumbledore'u atlatmanın bir yolunu bulduk... sen de katılmak ister misin?"
"Ne dersin?" dedi Ron, Harry'ye. "Katılmak süper olurdu, değil mi? Ama sanırım daha büyük birini isterler... Yeterince şey öğrendik mi bilmiyorum..."
"Benim öğrenmediğim kesin," dedi Neville Long-bottom'm kasvetli sesi, Fred ve George'un arkasından. "Ama herhalde ninem denememi isterdi. Boyuna aile şerefini ayakta tutmam gerektiği konusunda konuşup duruyor. Ben sadece - ayy..."
Neville'in ayağı merdivenin ortasındaki bir basamağa gömülmüştü. Hogwarts'ta bu tuzaklı merdivenlerden çok vardı; yaşı büyük çoğu öğrenci için bu basamağı atlamak alışkanlık haline gelmişti, ama Neville'in hafızasının çok zayıf olduğunu herkes bilirdi. Harry ve Ron onu koltuk altlarından tutup çekerek kurtardılar. Bu sırada merdivenin tepesindeki bir şövalye zırhı gıcırdayıp tangırdıyor, hırıltıyla kahkaha atıyordu.
225
"Kes sesini," dedi Ron, onun yanından geçerken siperliğini kapatarak.
Gryffindor Kulesi'nin girişine geldiler. Giriş, pembe, ipek bir elbise giymiş şişman bir hanımın büyük portresinin arkasında gizliydi.
"Parola?" diye sordu, yaklaşırlarken.
"Zırva," dedi George. "Alt katta bir Sınıf Başkanı söyledi."
Portre öne doğru savruldu ve arkasında bir delik belirdi, bu delikten yukarı çıktılar. Pofidik koltuklarla ve masalarla dolu, daire biçimindeki ortak salonu çıtır çıtır yanan bir ateş ısıtıyordu. Hermione neşeyle dans eden alevlere karanlık bir bakış attı, Harry onun "köle emeği" diye mırıldandığını açık seçik duydu. Sonra Hermione onlara iyi geceler diledi ve kızların yatakhanesine açılan kapıdan geçip gözden kayboldu.
Harry, Ron ve Neville döne döne yükselen son merdiveni de çıkıp Kule'nin en üst katındaki yatakhanelerine geldiler. Koyu kırmızı perdelerle ayrılmış, dört direkli beş yatak duvarların dibinde duruyordu, her birinin ayakucunda sahibinin sandığı vardı. Dean ve Se-amus yatmak üzereydiler; Seamus, İrlanda rozetini karyola başlığına iğnelemiş, Dean ise başucundaki komodine Viktor Krum'un bir posterini koymuştu. West Ham futbol takımının eski posteriyse onun hemen yanına iğnelenmişti.
"Kafadan kontak," diye içini çekti Ron, tamamen hareketsiz futbolculara bakarak.
Harry, Ron ve Neville pijamalarını giyip yattılar. Bi-
226
ri -şüphesiz bir ev cini- çarşafların arasına sıcacık yatak mangalları yerleştirmişti. Yatakta yatıp dışarıda fırtınanın kükreyişini dinlemek çok rahatlatıcı bir şeydi.
"Ben de katılabilirim aslında/' dedi Ron karanlığın içinden, uykulu bir sesle. "Yani Fred'le George bir yol bulurlarsa... Turnuva'ya girmek için... olur mu olur, bilemeyiz, değil mi?"
"Bilemeyiz herhalde..." Harry yatağında dönüp durdu. Zihninde bir sürü göz kamaştırıcı tablo canlanıyordu... Tarafsız hakemi on yedi yaşında olduğuna inandırmıştı... Hogwarts şampiyonu olmuştu... dışarıda, bütün okulun önünde kollarını muzaffer bir şekilde havaya kaldırmıştı, herkes alkışlıyor, çığlık atıyordu... Üçbüyücü Turnuvası'nı kazanmıştı... Bulamklaşan kalabalığın içinde

Cho'nun çehresi öne çıkıyor, hayranlıkla ışıldıyordu...
Harry'nin yastığa yasladığı ağzı kulaklarına vardı. Ron'un kendi gördüklerini göremiyor olmasından son derece memnundu.
227
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Deli-Göz Moody
Ertesi sabah fırtına dinmişti, ama Büyük Salon' un tavam hâlâ kasvetliydi. Harry, Ron ve Hermione kahvaltıda yeni ders programlariM incelerlerken, kurş-ın grisi renkte koca bulutlar tepede dönüp duruyordu. Birkaç sandalye ötede Fred, George ve Lee Jordan kendilerini yaşlandırıp bir blöfle Üçbüyücü Turnuvası'na girmelerini sağlayacak sihir yöntemlerini tartışıyorlardı.
Parmağıyla ders programının pazartesi sütununu izleyen Ron, "Bugün kötü değil," dedi, "bütün sabah d işardayız. Hufflepuff la Bitkibilim dersi ve Sihirli Yara-Hklann Bakımı... aman be, yine Slytherin'le beraberiz..."
Harry de programın altlarına doğru bakarak, "Bugün öğleden sonra arka arkaya iki ders Kehanet var," cbye inledi. Kehanet, İksir'den sonra onun en sevmediği der&ii. Profesör Trelavvney boyuna Harr/nin öleceği kehanetinde bulunuyor, bu da Harry'nin canım fena iraîde •sıkıyordu.
beımione kızarmış ekmeğe yağ sürerek, heyecanla,
228
"Sen de benim gibi o dersi bırakmalıydın, değil mi?" dedi. "O zaman Aritmansi gibi mantıklı bir ders alıyor olabilirdin."
Ron, Hermione'nin tereyağlı ekmeğine bol miktarda reçel sürüşünü izleyerek, "Bakıyorum, yemeye başlamışsın yeniden," dedi.
Hermione ona tepeden bakarak, "Cin haklan konusunda tavır almanın daha iyi yöntemleri olduğuna karar verdim," dedi.
Ron sırıttı. "Öyle... bir de acıkmıştın tabii."
Tepelerinde birden bir hışırtı duyuldu ve yüz baykuş sabah postasını taşıyarak açık pencerelerden içeri uçtu. Harry içgüdüsel olarak yukarı baktı, ama kahverengi ve gri yığın arasında beyaza benzer bir şey yoktu. Baykuşlar, masaların tepesinde dönerek, mektuplarla paketlerin gönderildiği kişileri aradılar. Büyük, kahverengi bir baykuş Neville Longbottom'a doğru süzüldü ve kucağına bir paket bıraktı - Neville hemen hemen her seferinde evde bir şey unuturdu. Salon'un öbür yanında Draco Malfoy'un puhukuşu omzuna konmuştu. Anlaşılan, her zamanki tatlı ve pasta stoğunu getirmişti yine. Harry, midesinin kasılmasına neden olan hayal kırıklığı duygusunu yok saymaya çalışarak, yulaf lapasına döndü. Hedwig'in başına bir şey gelmiş ve Sirius'un onun mektubunu bile almamış olması mümkün müydü acaba?
Sırılsıklam sebze tarhı boyunca, üç numaralı seraya gelene kadar bunları düşünüp durdu. Neyse ki Profesör Sprout sınıfa, Harry'nin görüp göreceği en çirkin
- 229
bitkileri göstererek onun dikkatini dağıttı. Aslında bitkiden çok, topraktan dikey olarak fırlamış kalın, siyah, dev salyangozlara benziyorlardı. Her biri hafifçe kıvrılıp bükülüyordu ve üzerlerinde sıvıyla dolu gibi görünen büyük, parlak şişlikler vardı.
Profesör Sprout cardı bir sesle, "Bezeliyumru'lar," dedi. "Onları sıkmak gerek. İrini toplarsınız -"
İğrendiği sesinden belli olan Seamus Finnigan, "Neyi neyi?" dedi.
"İrini, Finnigan, irini," dedi Profesör Sprout, "hem de son derece değerlidir, ziyan etmeyin. İşte irini bu şişelerde toplayacaksınız. Ejderi a derisi eldivenlerinizi giyin, Bezeliyumru irini sulandırılmamış olduğu zaman cilde tuhaf şeyler yapabilir."
Bezeliyumru'lan sıkmak iğrençti, ama tuhaf bir tatmin duygusu da veriyordu. Her şişi sıkınca, bol miktarda koyu, sarımsı yeşil sıvı fışkırıyor ve fena halde benzin kokuyordu. Profesör Sprout'un söylediği gibi sıvıyı şişelere doldurdular, dersin sonunda birkaç litre toplamışlardı.
Profesör Sprout son şişeye mantar tıpa takarak, "Madam Pomfrey memnun olacak," dedi. "İnatçı akne türleri için mükemmel bir tedavidir Bezeliyumru irini. Öğrencilerin sivilceden kurtulmak için gözükara önlemlere başvurmalarına bir son vermeli."
"Zavallı Eloise Midgen gibi," dedi bir Hufflepuff öğrencisi olan Hannah Abbott, alçak sesle. "O

kendi-ninkileri lanetle yok etmeye kalkmıştı."
Profesör Sprout başını salladı. "Aptal kız. Neyse ki
230
Madam Pomfrey sonunda burnunu yerine takabildi yine."
Islak toprakların ötesindeki şatodan, dersin sona erdiğini duyuran tiz bir zil sesi duyuldu ve sınıf ayrıldı. Hufflepuff lar Biçim Değiştirme dersi için taş merdiveni çıktılar, Gryffindorlar ise diğer yöne gittiler. Eğimli çimenlerden, Hagrid'in Yasak Orman'in kıyısında duran küçük, ahşap kulübesine.
Hagrid kulübesinin yanında duruyordu, bir eli muazzam, siyah zağarı Fang'in tasmasındaydı. Yerde, ayaklarının dibinde, açılmış birkaç tahta sandık vardı, Fang ağlar gibi sesler çıkararak tasmasını, zorluyordu. Belli ki sandıkların içindekileri inceleme hevesine kapılmıştı. Daha yakına geldikleri zaman, kulaklarına tuhaf bir takırdama çalındı. Bu ses, arada bir, minik patlamalara benzeyen seslerle noktalanıyordu.
Hagrid, Harry, Ron ve Hermione'ye sırıtarak, "Günaydın!" dedi. "Slytherin'leri beklesek iyi olur, bunu kaçırmak istemezler - Patlar-Uçlu Keleker'ler var!"
"Efendim efendim?" dedi Ron.
Hagrid parmağıyla sandıkların içindekileri gösterdi.
Lavender Brovvn geriye sıçrayarak, "İyykkk!" dedi.
Harry'ye göre, "İyykkk", Patlar-Uçlu Keleker'leri aşağı yukarı özetliyordu. Deforme olmuş, kabuksuz ıstakozlara benziyorlardı, korkunç derecede soluk ve kaygan görünüyorlardı. Olur olmaz yerlerden bacakları çıkmıştı ve görünürde kafaları yoktu. Her sandıkta yaklaşık yüz tane vardı, her biri on beş santim kadardı. Bir-
231
birlerinin tepesine tırmanıyor, kutuların kenarlarına kör gibi tosluyorlardı. Çevreye ağır bir çürümüş balık kokusu yayıyorlardı. Arada bir, bir Keleker'in ucundan kıvılcımlar uçuşuyor, küçük bir pıt sesi geliyor ve hayvan birkaç santim ileri fırlıyordu.
Hagrid iftiharla, "Daha yeni çıktılar yumurtadan," dedi, "yani onlan kendiniz yetiştirebileceksiniz! Proje olur dedim!"
"Peki, neden onlan yetiştirmek isteyecekmişiz!" dedi soğuk bir ses.
Slytherin'ler gelmişti. Konuşan, Draco Malfoy'du. Crabbe ve Goyle, onun sözlerini pek beğenmiş, kıkırdayıp duruyorlardı.
Hagrid'in de afallamış bir hali vardı.
"Yani, ne yaparlar?" diye sordu Malfoy. "Bu işin anlamı ne?"
Hagrid ağzını açtı, belli ki var gücüyle düşünüyordu. Birkaç saniyelik bir duraklama oldu, sonra sert sert,\ "O, .bir sonraki derse, Malfoy," dedi. "Bugün bir tek besliyorsunuz. Şimdi, birkaç farklı şey denemeniz gerekecek - ben de daha önce hiç onlardan beslemedim, ne severler bilmiyorum - elimde kannca yumurtasıyla kurbağa karaciğeri, biraz da çayır yılanı var.- hepsin- -den biraz verip deneyin."
"Önce irin, şimdi de bu," diye mırıldandı Seamus.
Harry, Ron ve Hermione'nin, ellerine avuç dolusu* vıcık vıcık kurbağa karaciğeri almalarına ve Patlar-UçlU: Keleker'leri iştahlandırmak için eğilerek onlan sandık- < lara uzatmalarına yol açan tek şey, Hagrid'e duyduklanj
232
derin sevgiydi. Harry ister istemez, bütün çabalarının tamamen anlamsız olduğunu düşünüyordu, çünkü Ke-leker'lerin ağzı yok gibiydi.
On dakika sonra Dean Thomas, "Ayyy!" diye feryat etti. "Beni çarptı!"
Hagrid aceleyle onun yanma gitti, endişeli görünüyordu.
Dean öfkeyle, "Ucu patladı!" dedi, Hagrid'e elindeki yanığı göstererek.
Hagrid başını salladı. "Ah, evet, infilak edince böyle olabiliyor."
"İyykkk!" dedi Lavender Brovvn yine. "İyykk, Hagrid, üstündeki o sivri uç da ne?"
Hagrid coşkuyla, "Haa, bazılarının iğneleri var," dedi (Lavender hemen elini kutudan çekti). "Sanırım onlar erkek... Dişilerin karınlarında emici bir şey var... sanırım kan emmek için."
Malfoy alayla, "Onları neden canlı tutmaya çalıştığımızı çok iyi anlıyorum," dedi. "Aynı anda hem

yakan, hem de iğne batırıp ısıran ev hayvanlarını kim istemez?"
Hermione, "Güzel olmamaları, yararsız oldukları anlamına gelmez," diye cevabı yapıştırdı. "Ejderha kanı şaşılacak derecede sihirlidir, ama kendine ev hayvanı olarak bir ejderha istemezdin, değil mi?"
Harry ve Ron, çalı gibi sakalının arasından onlara gizli bir gülümseme yollayan Hagrid'e sırıttılar. Hagrid, dünyada her şeyden çok bir ejderha beslemek isterdi, bunu çok iyi biliyorlardı - onlar birinci sınıftayken,
233
kısa süre bir ejderhası olmuştu, Norbert adlı çok tehlikeli bir Norveç Pütürlüsü. Hagrid canavar cinsinden yaratıkları seviyordu, hepsi bu. Ne kadar ölümcül olursa, o kadar iyi.
Bir saat sonra öğle yemeği için şatoya çıkarlarken, Ron, "Eh, hiç değilse Kelekerler küçük," dedi.
Hermione kızgın bir sesle, "Şimdilik küçük," dedi, "ama Hagrid onların ne yediğini keşfedince, boylan yarım metreye vanr herhalde."
Ron ona bakıp sinsi sinsi gülerek, "Ama deniz tutmasını ya da, ne bileyim, başka bir şeyi tedavi ettikleri anlaşılırsa önemi yok, değil mi?" dedi.
"Onu Malfoy'u susturmak için söylediğimi pekâlâ biliyorsun," dedi Hermione. "Aslında bence haklı. En iyisi, hepimize saldırmaya başlamadan önce hepsinin üstüne basıp ezmek olurdu."
Gryffindor masasına oturdular ve tabaklanna kuzu pirzolasıyla patates doldurdular. Hermione öyle bir hızla yemeye başladı ki, Harry ile Ron ona bakakaldı-lar. *
Ron, "Şey - bu, cin haklan konusundaki yeni tavır mı?" dedi. "Aç kalmaktansa kusmaya mı karar verdin?"
Hermione, ağzı Brüksel lahanası doluyken ne kadar olabilirse o kadar vakarla, "Hayır," dedi, "sadece kütüphaneye gitmek istiyorum."
"Ne?" dedi Ron, kulaklarına inanamayarak. "Hermione - bugün okulun ilk günü! Daha ev ödevimiz bile yok!"
234
Hermione omuzlarım silkip, sanki günlerdir yemek yememişçesine yiyecekleri ağzına kürekle tıkar gibi tıkmayı sürdürdü. Sonunda fırlayıp ayağa kalktı, "Akşam yemeğinde görüşürüz!" dedi ve koşar adım uzaklaştı.
Öğleden sonra derslerinin başladığını ilan eden zil çalınca, Harry ve Ron Kuzey Kulesi'ne doğru yola çıktılar. Burada, dik helezonlar çizen bir merdivenin tepesinde, gümüşi renkte bir ayaklı merdiven tavandaki daire şeklinde kapağa uzanıp, Profesör Trelavvney'nin yaşadığı odaya açılıyordu.
Ateşten yayılan o aşina tatlı parfüm, ayaklı merdiveni çıkıp içeri girer girmez burunlarına çarptı. Perdeler her zamanki gibi sımsıkı kapalıydı; yuvarlak oda, hepsinin üstüne eşarplar ve şallar örtülmüş birçok lambanın verdiği loş, kırmızımsı bir ışıkla yıkanıyordu. Harry ve Ron, odayı dolduran ve üzerinde insanların oturduğu kumaş döşeli sandalye ve puf yığınının arasından geçerek, yuvarlak, küçük masaya oturdular.
Profesör Trelavvney'nin buğulu sesi Harry'nin hemen arkasından, "İyi günler," dedi. Harry yerinden sıçradı.
Gözlerini fazla büyük gösteren koskocaman gözlüklü sıskacık bir kadın olan Profesör Trelavvney, ne zaman Harry'ye baksa yüzüne yerleşen trajik ifadeyle, onu süzüyordu. Her zamanki gibi bol miktarda boncuk, zincir ve bilezik takmıştı, takıları ateşin ışığında parıldıyordu.
Yaslı bir tavırla, "Kafanı bir şeye takmışsın, yavrum," dedi Harry'ye. "İç Gözüm, cesur yüzünün ardın-
235
daki dertli ruha erişiyor. Ve üzülerek söylüyorum, kaygıların temelsiz değil. Senin için ileride zor günler görüyorum, heyhat... çok zor... Çok çekindiğin şey sahiden gerçekleşecek, korkarım... ve belki de sandığından daha çabuk..."
Sesi alçalarak fısıltı halini aldı. Ron gözlerini Harry'ye çevirdi, Harry de ona ifadesiz ifadesiz baktı. Profesör Trelawney yanlarından sıynlırcasına geçti ve ateşin önüne, yüzü sınıfa dönük büyük bir koltuğa oturdu. Ona derinden hayran olan Lavender Brown ile Parvati Patil, çok yakınındaki

puflarda oturuyorlardı.
"Yavrularım, yıldızlan ele almamızın vakti geldi," dedi Profesör. "Gezegenlerin hareketlerini ve sadece semavi dansın adımlarını anlayabilenlere açıkladıkları esrarlı mesajları ele alacağız. İnsan kaderi gezegensel ışınlarla çözülebilir, ki bunlar birbirleriyle karışıp..."
Ama Harr/nin aklı başka yerdeydi. Parfümlü ateş hep uykusunu getirir, onu aptallaştırırdı, Profesör Tre-lawney'nin fal konusundaki abuk sabuk laflan da onu hiç büyülememişti doğrusu - yine de kadının ona az önce söylediklerini düşünmekten kendini alamıyordu. "Çok çekindiğin şey sahiden gerçekleşecek, korkarım..."
Ama Hermione haklı, diye düşündü Harry sinirlenerek. Profesör Trelawney gerçekten de yaşlı bir sahtekârdı. Kendisi o anda hiçbir şeyden çekinmiyordu... yani, Sirius'un yakalanmış olacağına ilişkin korkulannı saymazsanız... Hem Profesör Trelawney ne biliyordu ki? Zaten o çok önceden, Profesör'ün fal bakma şeklinin
236
talihli tahminlerden ve korkutucu bir tavırdan ibaret olduğu kanısına varmıştı.
Tabii, geçen sömestrin sonunda, Voldemort'un yeniden yükseldiğine ilişkin kehaneti hariç...
Dumbledore bile, Harry olanları anlatınca, o transın hakiki olduğunu sandığını söylemişti...
"Harry!" diye mırıldandı Ron.
"Ne var?"
Harry çevresine baktı; bütün sınıf ona bakıyordu. Oturduğu yerde doğruldu, sıcağın ve düşüncelerinin içinde kaybolarak neredeyse uyuyakalmıştı.
"Diyordum ki, yavrum, sen besbelli Satürn'ün meşum etkisi altında doğmuşsun," dedi Profesör Trelavv-ney. O konuşurken Harry heyecanla ağzının içine bakmadığı için, sesinde hafif bir gücenmişlik hissi vardı.
"Pardon - neyin altında doğmuşum?" dedi Harry.
"Satürn, yavrum, Satürn gezegeni!" dedi Profesör Trelavvney. Harry bu haber karşısında heyecan duymadığı için kesinlikle kızmışa benziyordu. "Diyordum ki, besbelli Satürn senin doğum anında semalarda güçlü bir pozisyondaymış... Siyah saçların... zayıf yapılı oluşun... öylesine genç yaşta trajik kayıplar... Sanırım kış ortasında doğmuşsun dersem yanılmış olmam, değil mi, yavrum?"
"Hayır," dedi Harry, "temmuzda doğdum."
Ron hâkim olamadığı kahkahasını hemen kuru bir öksürüğe çevirdi.
Yarım saat sonra her ikisine de daire şeklinde, karmaşık bir harita verilmişti, ikisi de doğum anlarında ge-
237
zegenlerin pozisyonunu belirlemeye çalışıyorlardı. Sıkıcı bir işti, ikide bir zaman çizelgelerine ve açı hesaplarına bakmaları gerekiyordu.
Harry bir süre sonra, kendi parşömenine bakıp kaşlarını çatarak, "Burada iki Neptün var," dedi. "Doğru olamaz, değil mi?"
"Aaaaah," dedi Ron, Profesör Trelawney'nin mistik fısıltısını taklit ederek, "gökte iki Neptün belirmesi, Harry, gözlüklü bir cücenin doğacağına işarettir, burası kesin..."
Yakınlarında çalışan Seamus ve Dean yüksek sesle, alaylı alaylı güldüler, ama sesleri Lavender Brown'ın heyecanla ayaklamasını bastıramadı - "Ah, Profesör, bakın! Sanırım bakışımsız bir gezegenim var! Aaah, bu hangisi, Profesör?"
Profesör Trelawney haritaya göz atarak, "Uranüs, canım," dedi.
Ron, "Uranüs'e ben de bakabilir miyim, Lavender?" dedi.
Ne, talihsizliktir ki Profesör Trelawney onu duydu, belki de dersin sonunda onlara bunca çok ev ödevini de bu yüzden verdi.
Canı sıkılmış gibi, "Önümüzdeki ayın gezegen hareketlerinin, kişisel haritanıza ilişkin olarak sizi nasıl etkileyeceğinin ayrıntılı bir analizi," dedi çabuk çabuk. O anda her zamanki havalı, perimsi halinden çok, Profesör McGonagall'ı andınyordu. "Pazartesiye hazır olmasını istiyorum, mazeret de kabul etmem!"
Büyük Salon'a yemeğe gitmek için merdiveni inen
238

kalabalığa karışırlarken, Ron acı acı, "Sefil, ihtiyar yarasa," dedi. "Bu, bütün hafta sonunu alır, kesin..."
Onlara yetişen Hermione neşeyle, "Çok mu ev ödeviniz var?" diye sordu. "Profesör Vector bize hiç ödev vermedi!"
Ron üzgün üzgün, "Eh, helal olsun Profesör Vector'a," dedi.
Akşam yemeği için sıraya girmiş insanlarla dolu Giriş Salonu'na varmışlardı. Tam kuyruğun sonuna girmişlerdi ki, arkalarından yüksek bir ses geldi.
"VVeasley! Hey, VVeasley!"
Harry, Ron ve Hermione arkaya döndüler. Malfoy, Crabbe ve Goyle orada duruyorlardı, hepsi de nedense pek memnun görünüyordu.
"Ne?" dedi Ron, kısa kesmek için.
"Baban gazeteye çıkmış, VVeasley!" dedi Malfoy, tı-kabasa dolu olan Giriş Salonu'ndaki herkes duysun diye fazlasıyla yüksek sesle konuşarak. Bir Gelecek Postası çıkardı. "Dinle şunu!"
SlHlR BAKANLIĞI'NDA YENi HATALAR Sihir Bakanhğı'nın dertleri sona ermemiş gibi görünüyor, diye yazıyor Özel Muhabirimiz Rita Skeeter. Geçenlerde Quidditch Dünya Kupası'nda kalabalığı ' kontrol etmede yetersiz kaldığı için yaylım ateşine tutulan ve cadılarından birinin yok olmasını hâlâ açıklaya-mayan Bakanlık, dün Muggle Eşyalarının Kötüye Kullanımı Dairesi'nden Arnold Weasley'nin tuhaf davranışları yüzünden bir kez daha mahcup oldu.
239
Malfoy başını kaldırdı.
"Düşünsene, Weasley, adını bile doğru yazmamışlar," dedi, sesi sevinçten incelerek. "Sanki tam anlamıyla bir biçmiş gibi, değil mi?"
Artık Giriş Salonu'ndaki herkes dinliyordu. Malfoy gazeteyi fiyakalı bir şekilde düzeltti ve okumaya devam etti:
îki yıl önce uçan bir arabaya sahip olmakla suçlanan Arnold Weasley, dün son derece saldırgan birtakım çöp kutuları yüzünden bazı Muggle yasa koruyuculanyla ("polis") kapıştı. Mr VJeasley'nin, artık tokalaşmayla cinayet teşebbüsü arasında ayrım yapamaz hale gelince Bakanlık'tan emekliye ayrılan yaşlı eski-Seherbaz "Deli-Göz" Moody'nin yardımına koştuğu anlaşılıyor. Mr We-asley, Mr Moody'nin son derece iyi korunan evine geldiğinde, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onun bir kez daha boş yere etrafı telaşa verdiğini gördü. Mr Wea$ley polislerden kaçmadan önce birkaç hafızayı değiştirmek zorunda kaldı ama, Gelecek Postası'mn, böylesine yakışıksız ve potansiyel olarak utandırıcı bir sahneye Bakan-lık'ı niye karıştırdığı konusundaki sorularına cevap vermeyi reddetti.
"Bir de resim var, Weasley!' dedi Malfoy, gazett yi bir hamlede çevirip havaya kaldırarak. "Annenle babanın evinizin önündeki bir resmi - tabii, buna ev diyebi-lirsen! Annen biraz kilo verse fena olmaz, değil mi?"
Ron hiddetle sarsılıyordu. Herkes ona bakıyordu.
240
"Bas git, Malfby," dedi Harry. "Hadi, Ron..."
"Ah evet, sen de bu yaz onlarla kalıyordun, değil mi, Potter?" diye pis pis sırıttı Malfoy. "Söylesene bana, annesi gerçekten bu kadar şişko mu, yoksa resimde mi öyle görünüyor?"
"Senin annen var ya, Malfoy," dedi Harry -o ve Hermione, kendini Malfoy'un üstüne atmasın diye Ron'un cüppesinin arkasını sıkı sıkı kavramışlardı-"Hani o ifadesi var ya, burnunun altında tezek varmış gibi? Eskiden beri mi öyle, yoksa sen yanında olduğun için mi öyle görünüyordu?"
Malfoy'un solgun yüzü biraz pembeleşti. "Ne cüretle anneme hakaret edersin, Potter?"
Harry arkasını dönerek, "Sen de o koca ağzını açma o zaman," dedi.
GÜM!
Birçok kişi çığlık attı - Harry ateş gibi bir şeyin yüzünün yanını yalayıp geçtiğini hissetti - asasını çıkarmak için elini cüppesinin içine attı, ama daha ona do-kunamadan ikinci bir GÜM sesi duydu, bir de Giriş Salonu'ndan yankılanan bir kükreme.
"İŞTE ONU YAPAMAZSIN, EVLAT!"
Harry ok gibi döndü. Profesör Moody mermer merdivenden topallaya topallaya iniyordu. Asasını

çıkarmıştı, bu asa taşla kaplı döşemede, tam Malfoy'un durduğu yerde titreyen bembeyaz bir dağ gelinciğine yönelmişti.
Giriş Salonu'nda dehşet dolu bir sessizlik vardı. Moody'den başka kimse yerinden kıpırüavamıyordu.
241
Moody dönüp Harry'ye baktı - en azından, normal gözü Hanr/ye bakıyordu; diğeri başının arka tarafına dönüktü.
Moody, "İsabet ettirdi mi?" diye homurdandı. Pes ve kulak tırmalayıcı bir sesi vardı.
"Hayır," dedi Harry, "ıska geçti."
"BIRAK ONU!" diye haykırdı Moody.
"Neyi bırakayım?" dedi Harry şaşkınlıkla.
"Sen değil - o!" diye homurdandı Moody, onun omzunun üstünden baş parmağını, beyaz dağ gelinciğini yerden almak üzereyken donup kalan Crabbe'ye uzatmıştı.
Moody topallayarak Crabbe, Goyle ve korku dolu bir ciklemeyle fırlayıp şimşek gibi zindanların oraya kaçmaya çalışan gelinciğe doğru yürüdü.
"Hiç sanmıyorum!" diye kükredi Moody, asasını yine hayvana yönelterek - gelincik neredeyse bir metre havaya uçtu, bir şakırtıyla yere çaptı, sonra yeniden havaya fırladı.
Gelincik acıyla cikleyerek gitgide daha yukarı doğru fırlarken, Moody, "Rakiplerinin sırtı dönükken saldıran insanlardan hoşlanmam," diye homurdandı. "Berbat, ödlekçe, pis bir şey..."
Dağ gelinciği, bacaklarıyla kuyruğunu çaresizce sallayarak havada uçuyordu.
Moody gelinciğin her taşa vuruşunda ve yeniden yukarı fırlayışında tek tek konuşarak, "Sakın - bunu -bir - daha - yapma -" dedi.
Şok halinde bir ses, "Profesör Moody!" dedi.
242
Profesör McGonagall, eli kolu kitaplarla do] u, mermer merdivenden iniyordu.
Moody gelinciği daha da yukarı fırlatarak, sakin sakin, "Merhaba, Profesör McGonagall," dedi.
"Ne - ne yapıyorsunuz?" dedi Profesör McGonagall, zıplayan gelinciği gözleriyle bir yukarı bir aşağı izleyerek.
"Ders veriyorum," dedi Moody.
"Ders - Moody, o bir öğrenci mi?" diye çığlığı bastı Profesör McGonagall. Kitaplar kucağından yere saçıldı.
"Evvet," dedi Moody.
Profesör McGonagall, "Hayır!" diye haykırdı, merdivenden koşarak inerken asasını çekip çıkardı; bir dakika sonra Draco Malfoy bir şakırtıyla yeniden belirmişti. Yerde kıvrılmış yatıyordu, düzgün san saçlan şimdi kıpkırmızı olmuş yüzüne dağılmıştı. Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı.
Profesör McGonagall dermansız bir sesle, "Moody, biz Biçim Değiştirme'yi asla ceza olarak kullanmayız!" dedi. "Profesör Dumbledore bunu sana mutlaka söylemiştir, değil mi?"
Moody aldırmaz bir tavırla çenesini kaşıyarak, "Evet, sözünü etmişti galiba," dedi, "ama ben şöyle sağlam bir şokun -"
"Biz burada cezaya bırakırız, Moody! Ya da kabahatli kimse onun Bina Sorumlusu'yla konuşuruz!"
Moody, Malfoy'a büyük bir hoşnutsuzlukla bakarak, "Ben de öyle yaparım öyleyse," dedi.
Soluk renkli gözleri hâlâ acı ve küçük düşmüşlükle
243
i
sulanan Malfoy, başını kaldınp hain hain Moody'ye baktı ve içinde "babam" sözünün belli belirsiz geçtiği bir şeyler mırıldandı.
"Ya, öyle mi?" dedi Moody yavaşça, topal topal birkaç adım atarken tahta bacağının hafif takırtısı salonda yankılanarak. "Eh, babanı eski günlerden tanırım, evlat... Ona Moody'nin gözünün oğlunun üstünde olduğunu söyle... Bunu benim adıma ilet ona... Şimdi, Bina Sorumlun Snape olmak, değil mi?"
Malfoy gücenmiş bir edayla, "Evet," dedi.
Moody, "Bir eski dost daha," diye homurdandı. "İhtiyar Snape'le bir sohbet etsem diyordum ben

de... Sen, gel buraya..." Malfo/u kolunun üstünden yakaladı ve onunla birlikte zindanlara doğru rap rap yürüdü.
Profesör McGonagall birkaç saniye onların arkasından endişeyle baktı, sonra asasını düşmüş kitaplarına doğru salladı. Kitaplar yeniden havaya, kollarına yükseldiler.
Birkaç dakika sonra Gryffindor masasına oturduklarında, Ron yavaşça, "Bana tek kelime söylemeyin," dedi Harry ve Hermione'ye. Çevrelerindeki herkes heyecanla olup bitenler hakkında konuşuyordu.
Hermione şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.
Ron, gözleri kapalı ve yüzünde katıksız bir mutluluk ifadesiyle, "Çünkü bu anı ebediyen hafızama kazımak istiyorum," dedi. "Draco Malfoy, hayret verici, zıplayan dağ gelinciği..."
Harry de, Hermione de güldü ve Hermione ikisinin de tabağına tas kebabı koymaya başladı.
244
"Ama Malfoy'un gerçekten de canını yakabilirdi," dedi. "Aslında Profesör McGonagalTın durdunnası iyi oldu-"
"Hermione!" dedi Ron öfkeyle, gözleri bir anda açılarak. "Hayatımın en güzel anını berbat ediyorsun!"
Hermione sabırsızlığını belli eden bir ses çıkarttı ve yine son hızla yemeye koyuldu.
Harry onu izleyerek, "Bana bu akşam kütüphaneye döneceğini söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu.
"Dönmek zorundayım," dedi Hermione boğuk boğuk. "Yapacak dünya kadar iş var."
"Ama demiştin ki, Profesör Vector -"
"Okul işi değil." Hermione beş dakika içinde tabağını temizlemiş ve gitmişti.
O gider gitmez de yerine Fred Weasley oturdu. "Moody!" dedi. "Nasıl kıyak bir tip!"
Fred'in karşısına oturan George, "Kıyaktan da kıyak!" dedi.
İkizlerin en iyi arkadaşı Lee Jordan, George'un yanındaki sandalyeye kayarak, "Acayip kıyak!" dedi. Harry ve Ron'a da, "Bu öğleden sonra bizimle dersi vardı," diye bilgi verdi.
Harry merakla, "Nasıldı?" diye sordu.
Fred, George ve Lee pek anlamlı bir şekilde bakıştılar.
"Hiç böyle bir derse girmemiştim," dedi Fred. "işi biliyor, arkadaş," dedi Lee. Ron öne eğildi. "Neyi biliyor?"
'245
George hayranlıkla, "Dışarıda bunu yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor," dedi. "Neyi yapmanın?" dedi Harry. "Karanlık Sanatlarla savaşmanın," dedi Fred. "Görülebilecek her şeyi görmüş," dedi George. "Hayret bir şey," dedi Lee.
Ron çantasına elini daldınp ders programını çıkardı. Hayal kırıklığı dolu bir sesle, "Bizim perşembeye kadar onunla dersimiz yok!" dedi.
246
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Affedilmez Lanetler
Sonraki iki gün olaysız geçti, tabii Neville'in İksir dersinde altıncı kazanını eritmesini saymazsanız. Yazın kindarlık konusunda iyice ilerleme kaydetmiş görünen Profesör Snape, Neville'i cezaya bıraktı. Nevüle cezadan döndüğünde sinirleri harap haldeydi, bir fıçı dolusu boynuzlu karakurbağası ayıklamıştı.
Hermione'nin, tırnak aralarında kalan kurbağa parçalarım çıkarabilsin diye Neville'e bir Fırçalama Büyüsü öğretmesini izlerlerken, Ron, Harry'ye, "Snape'in kafası niye böyle bozuk biliyorsun, değil mi?" diye sordu.
"Evet," dedi Harry. "Moody."
Snape'in aslında Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersini vermek istediği bilinen bir şeydi, ama üst üste dört yıldır bu isteğini gerçekleştiremiyordu işte. Snape daha önceki Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenlerinden hiç hoşlanmaz ve bunu belli ederdi - ama Deli-Göz Moody'ye apaçık düşmanlık göstermekten tuhaf bir şekilde sakınıyor gibiydi. Hatta Harry ne zaman
247

ikisini bir arada görse -yemek sırasında ya da koridorda birbirlerinin yanından geçerlerken- Snape'in Deli-Göz Mocd/yle göz göze gelmekten (sihirli gözüyle de, sinirsiz gözüyle de) kaçındığı yönünde bir izlenim edinmişti.
"Snape ondan biraz korkuyor galiba," dedi Harry dalgın dalgın.
"Moody'nin Snape'i boynuzlu karakurbağasına çevirdiğini düşünsene bir," dedi Ron hülyalı gözlerle. "Sonra da onu zindanında zıplatıp durduğunu..."
Gryffindor'un dördüncü sınıf öğrencileri Moody'nin ilk dersini öylesine sabırsızlıkla bekliyorlardı ki, perşembe günü öğle yemeğinden sonra erkenden gelip daha zil çalmadan sınıfın önünde kuyruk oldular.
Ortalıkta görünmeyen tek kişi Hermione'ydi. Derse son anda geldi.
"Ben-"
"- kütüphanedeydin," diye tamamladı Harry onun cümlesini. "Hadi, çabuk ol, yoksa doğru dürüst bir yer bulamayacağız."
Aceleyle sınıfa girip öğretmen masasının hemen önündeki üç sandalyeye oturdular ve Karanlık Güçler: Kendini Koruma Rehberi kitaplarını çıkanp alışılmadık bir biçimde sessizce beklemeye başladılar. Az sonra koridordan o tanıdık, takırdayan ayak sesleri duyuldu ve Moody sınıftan içeri girdi. Her zamanki kadar tuhaf ve korkutucu görünüyordu. Cüppesinin hemen altından pençeli, tahta ayağını görebiliyorlardı.
"Kaldırabilirsin)/, onları," diye homurdandı, gürül-
248
i
tüyle masasına gidip oturarak. "Kitapları diyorum. Onlara ihtiyacınız olmayacak."
Kitapları çantalarına koydular. Ron çok heyecanlı görünüyordu.
Moody bir yoklama defteri çıkardı, uzun, kır düşmüş gri saçını çarpık ve yaralı yüzünün önünden çekti ve isimleri okumaya başladı. Normal gözü listede düzenli bir şekilde aşağı doğru iniyor, sihirli gözüyse dönüp duruyor, cevap veren öğrencilere odaklanıyordu.
Son öğrenci de orada olduğunu belirttikten sonra, "Pekâlâ," dedi Moody, "bu sınıf hakkında Profesör Lu-pin'den bir mektup aldım. Karanlık yaratıklarla baş etme konusunda bayağı etraflı bir temel eğitim almışsınız - Böcürt'leri, Kırmızı Kafa'ları, Hinzıpır'lan, Garke-nez'leri, Kappa'lan ve kurtadamları işlemişsiniz, öyle değil mi?"
Sınıftan onaylama niteliğinde bir uğultu yükseldi.
"Ama lanetler konusunda geridesiniz, hem de çok geride," dedi Moody. "Bana da, büyücülerin birbirlerine neler yapabilecekleri konusunda sizi adam etmek düşüyor. Size sadece bir yılda Karanlık -"
"Ne, kalmıyor musunuz?" dedi Ron, kendine hâkim olamayarak.
Moody'nin sihirli gözü dönüp Ron'a dikildi; Ron hayli endişeli görünüyordu, ama az sonra Moody gülümsedi - Harry onun güldüğünü ilk kez görüyordu. Zaten ciddi şekilde yaralı olan yüzü, gülünce daha da çarpılıp kasıldı, ama yine de gülümsemek gibi sıcak bir şey yapabildiğini görmek güzeldi. Ron da rahatlamış gibiydi.
249
"Sen Arthur Weasley'nin oğlusun, ha?" dedi Mo-ody. "Baban birkaç gün önce beni çok zor bir durumdan kurtardı... Evet, sadece bir yd kalıyorum. Dumble-dore'a özel bir iyilik bu... Sadece bir yıl, ondan sonra sakin emekliliğime dönüyorum."
Kaba bir kahkaha attı ve boğum boğum ellerini birbirine çarptı.
"Pekâlâ - hemen başlayalım. Lanetler. Farklı farklı güçlerde, farklı farklı şekillerdedir. Şimdi, Sihir Bakanlığı'na bakılırsa, size karşı-lanetleri öğretip işi orada bırakmam gerekiyor. Altıncı sınıfa kadar size yasadışı Karanlık lanetlerin neye benzediklerini göstermemeliymi-şim. Sözde, o zamana kadar bunlarla başa çıkabilecek kadar büyümüş olmazrruşsınız. Ama Profesör Dumble-dore sizin cesaretinize güveniyor, Karanlık lanetlerin üstesinden gelebileceğinizi düşünüyor. Ben de diyorum ki, neyle karşı karşıya olduğunuzu ne kadar erken öğrenirseniz o kadar iyi. Daha önce hiç görmediğiniz bir şeye karşı kendinizi nasıl savunacaksınız ki? Size yasadışı bir lanet yapmak üzere olan bir büyücü, durup da ne yaptığım söylemez. Yüzünüze bakıp tatlı tatlı, kibar kibar yapmaz.

Hazırlıklı olmanız lazım. Tetikte ve dikkatli olmanız lazım. Miss Brown, ben konuşurken onu ortadan kaldırmanız lazım."
Lavender sıçradı ve kıpkırmızı kesildi. Sıranın altından Parvati'ye tamamlanmış yıldız tablosunu gösteriyordu. Belli ki Moody'nin sihirli gözü hem başının arkasından, hem de tahtanın içinden görebiliyordu.
"Pekâlâ... büyücülük kanunlarına göre hangi lanet-
250
lerin en ağır şekilde cezalandırıldığını bileniniz var mı?"
Birkaç tane tereddütlü el kalktı, bunlara Ron'un ve Hermione'nin elleri de dahildi. Moody, Ron'u işaret etti, ama sihirli gözü hâlâ Lavender'ın üzerindeydi.
"Ee," dedi Ron tereddüt ederek, "babam bana bir tanesinden bahsetmişti... Adı Imperius laneti olabilir mi?"
"Ah, evet," dedi Moody takdirle. "Baban o laneti bilir tabii. Zamanında Bakanhk'ın başına epey bela olmuştu Imperius laneti."
Moody birbirleriyle uyumsuz ayaklarının üzerinde ağır ağır doğruldu, masasının çekmecesini açtı ve cam bir kavanoz çıkardı. İçinde üç tane büyük ve siyah örümcek koşuşturuyordu. Harry yanında oturan Ron'un arkaya kaykıldığım hissetti - örümceklerden nefret ederdi o.
Moody elini kavanoza soktu, örümceklerden birini yakaladı ve hepsinin görebileceği şekilde avcunun içinde tuttu.
Sonra asasını ona doğrulttu ve mırıldandı: "Imperio!"
Örümcek Moody'nin elinden atlayıp ince, ipeksi bir ipliğin ucunda öne arkaya, sanki trapezdeymiş gibi sallanmaya başladı. Bacaklannı kasarak açtı, bir ters parende attı ve ipliğini koparıp masanın üstüne indi, sonra da orada daireler çizerek yan yan takla atmaya başladı. Moody asasını şöyle bir silkti, örümcek arka bacaklarından ikisinin üzerine kalktı ve basbayağı step dansı yapmaya başladı.
251
i
Herkes kahkahalarla gülüyordu - yani Moody hariç herkes.
"Komik buluyorsunuz, değil mi?" diye kükredi. "Bunu size yapsam hoşunuza gider mi?"
Kahkahalar hemen o anda kesildi.
"Tam kontrol," dedi Moody alçak sesle. Örümcek kendini top haline getirip yuvarlanmaya başlamıştı. "Onun pencereden dışan atlamasını, kendini boğmasını, içinizden birinin gırtlağına atılmasını sağlayabilirim..."
Ron elinde olmadan ürperdi.
"Yular önce, Imperius lanetiyle kontrol edilen birçok cadı ve büyücü vardı," dedi Moody. Harry onun Voldemort'un gücünün doruğunda olduğu dönemden bahsettiğini anlamıştı. "Bakanlık kime bir şeylerin zorla yaptırıldığını, kimin kendi isteğiyle hareket ettiğini ayırt etmekte epey güçlük çekti.
"Imperius lanetine direnilebilir, ben de size bunun nasıl yapılacağını öğreteceğim. Ama gerçek bir irade gücü gerekiyor ve bu herkeste olmayan bir şey. Mümkünse bu lanete hedef olmaktan kaçının, daha iyi. SÜREKLİ TETİKTE OLUN!" diye gürledi. Herkes yerinden sıçradı.
Moody salto atmakla meşgul olan örümceği yakaladı ve kavanozuna geri koydu. "Başka lanet bilen var mı? Yine yasadışı bir lanet?"
Hermione'nin eli yine kalktı. Şaşırtıcı bir şekilde, Neville'inki de. Oysa onun konuşmaya gönüllü olduğu tek ders, açık arayla en iyi dersi olan Bitkibilim'di. Ne-vülc de kendi cüretine şaşırmış görünüyordu.
252
"Evet?" dedi Moody. Sihirli gözü yuvasında dönüp Neville'e sabidendi.
"Bir de şey var - Cruciatus laneti," dedi Neville, kısık ama anlaşılır bir sesle.
Moody, Neville'e büyük bir dikkatle bakıyor, dahası şimdi bu iş için iki gözünü de kullanıyordu.
"Adın Longbottom mı?" dedi, sihirli gözü aşağı devrilip Üsteyi kontrol ederken.
Neville başıyla tedirgin tedirgin onayladı, ama Moody başka soru sormadı. Sınıfa arkasını dönüp

kavanoza elini soktu ve yeni bir örümcek alıp masanın üstüne koydu. Örümcek masanın üstünde kaskatı duruyordu, belli ki hareket edemeyecek kadar korkmuştu.
"Cruciatus laneti," dedi Moody. "Biraz daha büyük olmalı ki anlayabilesiniz." Asasını örümceğe doğrulttu ve, "Engorgio!" dedi.
Örümcek şişti. Şimdi bir tarantuladan daha iriydi. Artık kendine hâkim olma gayretinden tamamen vazgeçen Ron, sandalyesini geri çekip Moody'nin masasından olabildiğince uzaklaştırdı.
Moody yine asasını kaldırdı, örümceğe doğrulttu ve mırıldandı: "Crucio!"
Örümceğin bacaklan birden bedeninin üstüne doğru kıvrıldı. Hayvan dönüp korkunç bir şekilde kasılmaya, sağa sola yuvarlanmaya başlamıştı. Örümcekten hiç ses çıkmıyordu, ama Harry onun ses çıkarabilse çığlık atıyor olacağından emindi. Moody asasını çekmedi, örümcek daha da şiddetle titreyip kasılmaya başladı -
"Yeter!" dedi Hermione tiz bir sesle.
253
Harry dönüp ona baktı. Hermione örümceğe bakmıyordu, Neville'e bakıyordu. Onun bakışlarını takip eden Harry, Nevüle'in ellerinin sıraya sımsıkı yapıştığını, parmaklarından kanın çekildiğini, gözlerininse dehşetle iri iri açılmış olduğunu gördü.
Moody asasını kaldırdı. Örümceğin bacakları gevşedi, ama hâlâ seğiriyordu.
Moody, "Reducio," diye mırıldandı ve örümcek normal boyuna döndü. Moody onu alıp kavanoza koydu.
"Acı," dedi Moody hafifçe. "Cruciatus lanetini biliyorsanız, birine işkence etmek için kerpetene ve bıçağa ihtiyacınız olmaz... Bir ara bu lanet de çok popülerdi.
"Pekâlâ... başka bir lanet bilen?"
Harry çevresine baktı. Herkesin yüzünden, son örümceğin başına neler geleceğini merak ettikleri anlaşılıyordu. Hermione'nin eli biraz titreyerek de olsa üçüncü kez havaya kalktı.
"Evet?" dedi Moody, ona bakarak.
"Avada Kedavra," diye fısıldadı Hermione.
Birkaç kişi dönüp ona tedirgin bakışlar attı, bunlara Ron da dahildi.
"Ah," dedi Moody. Yamuk ağzı yine bir gülümsemeyle çarpıldı. "Evet, sonuncusu, en kötüsü. Avada Ke-davra... öldüren lanet."
Elini cam kavanozun içine soktu. Üçüncü örümcek başına neler geleceğini biliyormuşçasma kavanozun dibinde deli gibi koşuşturmaya başladı, Moody'nin parmaklarından kaçmaya çalışıyordu. Ama Moody onu sıkıştırdı ve masanın üstüne yerleştirdi. Örümcek
254
bu defa da tahta yüzeyin üstünde delice koşuşturmaya başladı.
Moody asasını kaldırdı ve birden Harry'nin içini kötü bir his sardı.
"Avcıda Kedavra!" diye kükredi Moody.
Göz kamaştırıcı bir yeşil ışık çaktı ve bir hışırdama duyuldu, sanki devasa ve görünmez bir şey havayı yararak geliyordu. Örümcek aniden sırtüstü devrildi. Üstünde herhangi bir iz yoktu, ama öldüğü kesindi. Kızların çoğu çığlık atmamak için kendilerine güçlükle hâkim oldular. Örümcek ona doğru kayarken Ron geriye sıçradı, az daha sandalyesiyle birlikte arkaya devrilecekti.
Moody ölü örümceği masanın üstünden süpürüp yere attı.
"Güzel değil," dedi sakin bir ses tonuyla. "Hoş değil. Ve bir karşı-laneti yok. Önlemenin yolu da yok. Şimdiye kadar sadece bir kişi bundan sağ çıkabüdi, o da tam karşımda oturuyor."
Harry yüzünün kızardığını hissetti, Moody'nin gözleri (ikisi birden) ona çevriliydi. Ayrıca bütün sınıfın bakışlarını da üzerinde hissedebiliyordu. Harry ise, boş karatahtaya sanki büyülenmiş gibi bakıyordu, oysa tahtayı görmüyordu bile...
Demek annesi ve babası böyle ölmüştü... tıpkı o örümcek gibi. Onlar da tek bir leke, tek bir iz almadan mı ölmüşlerdi acaba? Yaşam bedenlerinden alınmadan önce, yeşil ışığın çaktığını görmüş ve hızla gelen ölümün sesini mi duymuşlardı?
255
I
Harry üç yıldır annesinin ve babasının ölümünü tekrar tekrar gözünde canlandırıyordu.

Öldürüldüklerini öğrendiğinden beri, o gece ne olduğunu öğrendiğinden beri gözünde canlandırıyordu bunu: Kılkuyruk ihanet edip annesinin ve babasının yerini Voldemort'a söylemiş, o da kulübelerine gelip onlan bulmuştu. Voldemorf un önce Harry'nin babasını öldürmesi... James Potter'ın onu engellemeye çalışması ve karısına seslenerek Harry'yi alıp kaçmasını söylemesi... Voldemorfun Lily Potter'ın üstüne gitmesi ve Harry'yi öldürebilmek için ona kenara çekilmesini söylemesi... Annesinin Harry'nin yerine kendisini öldürmesi için yalvarması, oğlunun önünden çekilmeyi reddetmesi... Bunun üzerine Voldemorfun onu da öldürmesi, sonra da asasını Harr/ye doğrultması...
Harry geçen yıl Ruh Emici'lerle mücadele ederken annesiyle babasının seslerini duyduğu için bu ayrıntıları biliyordu - çünkü Ruh Emici'lerin korkunç gücü buydu: Kurbanlarına en kötü anılarını yeniden yaşatmak ve onları kendi umutsuzlukları içinde boğup güçsüz bırakmak...
Moody yine konuşmaya başlamıştı, ama Harry'ye çok uzaktan sesleniyormuş gibi geliyordu. Harry büyük bir gayret göstererek kendini toparlayıp şimdiki zamana döndü ve Moody'nin söylediklerini dinlemeye başladı.
"Avada Kedavra lanetinin arkasında çok güçlü bir büyü olması gerekiyor. Şimdi hepiniz asalarınızı çıkarıp bana doğrultabilir ve gerekli sözcükleri söyleyebilirsiniz, ama bunun sonucunda burnum bile kanasa şaşa-
256
rım. Ama bu önemli değil. Görevim size bu lanetin nasıl yapılacağını göstermek değil.
"Peki, madem bir karşı-laneti yok, size niye gösteriyorum bunu? Çünkü bilmek zorundasınız. Beterin beterinin gücünü görmek zorundasınız ki, karşı karşıya kalmaktan kaçının. SÜREKLİ TETİKTE OLUN!" diye kük-redi ve bütün sınıf yine sıçradı.
"Şimdi... bu üç lanet, yani Avada Kedavra, Imperi-us ve Cruciatus, Affedilmez Lanetler olarak bilinirler. Bunlardan herhangi birinin bir insan üzerinde kullanılması, Azkaban'da ömür boyu yatmak için yeterlidir. İşte karşınızda böyle bir şey var. Size savaşmayı öğretmem gereken şey, böyle bir şey işte. Hazırlanmanız gerekiyor. Silahlanmanız gerekiyor. Ama en önemlisi, sürekli, aralıksız, tetikte olmanız gerekiyor. Tüy kalemlerinizi çıkarın... yazın..."
Dersin geri kalanını Affedilmez Lanetlerin her biri üzerine notlar alarak geçirdiler. Zil çalana dek kimse konuşmadı - ama Moody dersi bitirip de herkes sınıftan çıkınca, bir konuşma seli patlak verdi. Çoğu hayranlık içinde lanetleri tartışıyordu: "Nasıl seğiriyordu, gördün mü?" "- onu nasıl da öldürdü, anında!"
Dersten müthiş bir gösteriymişçesine bahsediyorlardı, ama Harry dersi pek de eğlenceli bulmamıştı. Görünüşe bakılırsa, Hermione de aynı duyguları paylaşıyordu.
"Acele edin," dedi gergin bir sesle Harry ve Ron'a.
"Yine o kahrolası kütüphaneye gitmiyoruz ya?" dedi Ron.
257
"Hayır," dedi Hermione ters ters. Yandaki bir koridoru işaret etti. "Neville."
Neville koridorun ortasında bir başına durmuştu. Moody Cruciatus lanetini uygularken takındığı dehşete düşmüş ifadeyle ve f altaşı gibi açılmış gözlerle karşısındaki taş duvara bakıyordu.
"Neville?" dedi Hermione tatlılıkla.
Neville çevresine bakındı.
"Aa, merhaba." Sesi her zamankinden çok daha tiz-| di. "İlginç dersti, değil mi? Acaba yemekte ne var, ben -] ben çok açım, ya siz?"
"Neville, iyi misin?" dedi Hermione.
"Ha, evet, iyiyim," dedi Neville, yine o doğallıktan uzak, tiz sesle. "Çok ilginç yemekti - yani dersti - acaba yemekte ne var?"
Ron, Harr/ye şaşkın gözlerle baktı.
"Neville, ne-?"
Tam o anda arkalarından tuhaf bir takırtı geldi. Döndüklerinde, Profesör Moody'nin topallayarak onlara doğru yürüdüğünü gördüler. Dördü de susup endişeyle onu izlemeye başladılar, ama Moody her zamankinin ak-. sine usul usul, yumuşak bir homurtuyla konuştu.
"Tamam, evlat," dedi Neville'e. "Odama gelmeye ne dersin? Haydi... bir fincan çay içeriz..."

Moody ile çay içme fikri Neville'in daha da korkmasına neden olmuş görünüyordu. Ne kımıldıyor, n< de konuşuyordu.
Moody sihirli gözünü Harr/ye çevirdi. "Sen iyisiı ya, Potter?"
258
"Evet," dedi Harry, neredeyse meydan okuyan bir edayla.
Moody'nin Harry'ye dikilen mavi gözü yuvasında hafifçe titredi.
"Bilmek zorundasınız," dedi Moody. "Belki zalimce görünüyor, ama bilmek zorundasınız. Numara yapmanın anlamı yok... Neyse... gel bakalım, Longbottom, bende ilgini çekebilecek bazı kitaplar var."
Neville yalvarır gözlerle Harry, Ron ve Hermi-one'ye baktı, ama onlar bir şey demeyince, Moody'nin boğum boğum eli omzunda, kendini ona bırakıp gitmekten başka çaresi kalmadı.
"Bu da neydi böyle?" dedi Ron, Neville'le Moody köşeyi döndükten sonra.
"Bilmiyorum," dedi Hermione. Düşünceli görünüyordu.
"Ne dersti ama, ha?" dedi Ron, Harry'ye, hep beraber Büyük Salon'a giderlerken. "Fred ve George haklıymış, değil mi? Moody işini gerçekten biliyor, değil mi? Avada Kedavra lanetini yaptığında örümcek nasıl da oracıkta öldü, nasıl da anında nalları dikti -"
Ama Ron, Harry'nin yüzündeki ifadeyi görünce hemen sustu ve Büyük Salon'a varana dek bir daha konuşmadı. Salona girince de, Profesör Trelavvney'nin ödev verdiği tahminlere bu gece başlamaları gerektiğini, çünkü bu işin saatler alacağını söyledi.
Hermione akşam yemeğinde Harry ve Ron'un sohbetine katılmadı. Yemeğini çılgınca bir hızla yedi ve yine kütüphanenin yolunu tuttu. Harry ve Ron, Gryffin-
259
dor Kulesi'ne döndüler. Affedilmez Lanetler konusunu açan bu kez Harry oldu, yemek boyunca başka hiçbir şey düşünememişti.
"Bakanlık lanetleri gördüğümüzü anlarsa, Moody ve Dumbledore'un başı onlarla derde girmez mi?" diye sordu, Şişman Hanım'a yaklaşırlarken.
"Evet, herhalde," dedi Ron. "Ama Dumbledore her zaman kendi bildiğini okumuştur, öyle değil mi? Moody'ye gelince, anlaşılan o da yıllardır başını belaya sokup duruyor. Önce saldırıyor, sonra soru soruyor - çöp bidonlarına baksana. Zırva."
Şişman Hanım öne doğru savrulup giriş deliğini açtı ve Gryffindor ortak salonuna tırmandılar. Salon kalabalık ve gürültülüydü.
"Kehanet malzemelerimizi alalım mı o zaman?" dedi Harry.
"Alalım bari," diye inledi Ron.
Kitaplarını ve haritalarını almak için yatakhaneye gittiklerinde, Neville'i orada tek başına buldular, yatağının üstüne oturmuş, kitap okuyordu. Moody'nin dersinin çıkışındakine kıyasla hayli sakin görünüyordu, yine de tamamen normale dönmüş sayılmazdı. Gözleri oldukça kırmızıydı.
'İyi misin, Neville?" diye rordu Harry.
"Ha, evet," dedi Neville. "İyiyim, sağol. Profesör Moody'nin verdiği kitabı okuyordum..."
Kitabı onlara gösterdi: Akdeniz'in Sihirli Su Bitkileri ve özellikleri.
"Anlaşılan Profesör Sprout, Profesör Moody'ye, Bit-
260
kibilim'de çok iyi olduğumu söylemiş," dedi Neville. Sesinde daha önce Harry'nin nadiren duyduğu hafif bir gurur vardı. "O da bunu beğeneceğimi düşünmüş."
Profesör Sprout'un söylediklerini Nevüle'e aktarmak, onu neşelendirmek için ne incelikli bir yöntem, diye düşündü Harry. Çünkü Neville'e herhangi bir konuda iyi olduğu nadiren söylenirdi. Bu tam Profesör Lupin'in yapacağı türden bir şeydi.
Harry ve Ron Geleceğin Sis Perdesini Aralamak adlı kitaplarını alıp ortak salona indiler, kendilerine bir masa buldular ve gelecek ayın tahminleri üzerinde çalışmaya başladılar. Bir saat geçti, çok az ilerleme kaydetmişlerdi. Masalan, üstlerinde toplamalar ve simgeler bulunan parşömen parçalarıyla kaplıydı ve Harry'nin beyni Profesör Trelawney'nin ateşinin dumanlarıyla doluymuşçasma sisliydi.
"Bunların ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi, önündeki hesaplarla dolu uzun

listeye bakarak.
"Bak ne diyeceğim," dedi Ron. Ümitsizlik içinde parmaklarını saçlarının içine sokup çıkarmaktan saçları havaya dikilmişti. "Galiba yine o eski Kehanet numarasına kaldık."
"Nasıl yani - uyduralım mı diyorsun?"
"Evet " dedi Ron. Çiziktirilmiş notlardan oluşan yığını masadan aşağı süpürdü, kalemini mürekkebe batırdı ve yazmaya başladı.
"Önümüzdeki pazartesi/' dedi bir taraftan yazarken, "Mars ve Jüpiter'in şanssız kesişmesi nedeniyle
261
büyük ihtimalle öksürüğe yakalanacağım." Başını kaldırıp Harry'ye baktı. "Bilirsin onu - sen tahminlerinin arasına bir sürü sefalet koy, havada kapar."
"Doğru," dedi Harry, ilk denemesini buruşturup, sohbet eden bir grup birinci sınıf öğrencisinin başları üzerinden ateşe atarak. "Pekâlâ... pazartesi günü beni bir tehlike bekliyor - eee - yanma tehlikesi."
"Gerçekten de bekliyor," dedi Ron sıkıntıyla, "pazartesi günü Kelekerler var yine. Peki, sah günü ben... eee..."
"Kıymetli bir eşyanı kaybedeceksin," dedi Harry. Bir yandan da fikir bulmak için Geleceğin Sis Perdesini Aralamakı karıştırıyordu.
"İyi buldun," dedi Ron, aynen yazarak. "Şeyden... eee... Merkür'ün etkisinden dolayı. Sen niye dost sandığın biri tarafından arkandan bıçaklanmıyorsun?"
"Evet... süper..." dedi Harry, yazarak. "Çünkü... Venüs on ikinci burçta."
"Çarşamba günü de bir kavgada yenileceğim."
"Ah, tam da ben kavga edecektim. Neyse, ben de iddia kaybedeyim."
"Evet, benim kavgayı kazanacağıma iddiaya girmiş ol..."
Bir saat boyunca tahminler uydurmaya devam ettiler (tahminler giderek daha da trajik bir hal alıyordu). Bu arada insanlar yatmaya çıkıyor, ortak salon yavaş yavaş boşalıyordu. Crookshanks yanlarına geldi, boş bir sandalyeye atladı ve Harry'ye esrarlı esrarlı bakmaya koyuldu. Hermione de ödevlerini doğru dürüst yapmadıklarını bilse onlara aşağı yukarı böyle bakardı.
262
Salona göz gezdirip henüz yazmadığı bir talihsizlik düşünmeye çalışan Harry, karşı duvarın dibinde Fred'le George'un oturduğunu gördü. Ellerinde tüy kalemleri, kafa kafaya vermiş, tek bir parça parşömene bir şeyler yazıp duruyorlardı. Fred'le George'un bir köşeye çekilip sessiz sessiz çalışmaları görülmüş şey değildi; genellikle olayların tam göbeğinde bulunmayı ve şamata yapıp ilgiyi üstlerine çekmeyi severlerdi. Parşömenin üzerinde çakşırlarken, gizli kapaklı işler çeviriyormuş gibi bir halleri vardı, Harry'nin aklına Kovuk'ta ikisinin yan yana oturup bir şeyler yazmaları geldi. O zaman Vfeasley Büyücü Şakaları için yeni bir sipariş formu doldurduklarını sanmıştı, ama bu seferki öyleye benzemiyordu: Yoksa mutlaka Lee Jordan'ı da aralanna alırlardı. Harry, yaptıkları işin Üçbüyücü Turnuvası'na girmekle ilgili olup olmadığını merak etti.
Harry onları seyrederken, George, Fred'e hayır anlamında başını salladı, tüy kalemiyle bir şeyin üstünü çizdi ve alçak sesle ama yine de ıssız salonun öbür tarafından duyulabilen bir şekilde konuştu: "Hayır - onu suçluyor gibi oluyoruz o zaman. Dikkatli olmalıyız..."
Derken George başını çevirip Harry'nin onu izlediğini gördü. Harry sırıtıp hemen tahminlerine döndü -George'un, onların konuşmalarına kulak kabarttığını düşünmesini istemiyordu. Kısa süre sonra ikizler parşömeni rulo yaptılar, iyi geceler dilediler ve yatmaya Çıktılar.
Fred ve George gideli on dakika kadar olmuştu ki, portre deliği açıldı ve Hermione, bir elinde bir tomar
263
parşömen, diğerinde de o yürürken tıkırdayan bir kutuyla, ortak salona girdi. Crookshanks mırlayarak gerindi.
"Merhaba," dedi Hermione. "İşimi bitirdim!"
"Ben de!" dedi Rori muzaffer bir sesle, tüy kalemini masaya fırlatarak.
Hermione oturdu, taşıdığı şeyleri boş bir koltuğa koydu ve Ron'un tahminlerini önüne çekti.

Crookshanks kucağına kıvrılırken, "Senin için pek iyi bir ay olmayacak galiba?" dedi alaylı alaylı.
"Eh, en azından uyarılmadım demem," dedi Ron, esneyerek.
"Görünüşe bakılırsa iki kez boğuluyorsun," dedi Hermione.
"Öyle mi?" dedi Ron, tahminlerine göz atarak. "Birini azgın bir Hipogrif in altında kalmaya çevirsem iyi olacak." '
"Sizce bunları uydurduğunuz biraz bariz değil mi?" dedi Hermione.
"Bu ne cüret!" dedi Ron, yalancıktan bir öfkeyle. "Burada oturmuş, ev cinleri gibi çalışıyoruz!"
Hermione kaşlarını kaldırdı.
"Lafın gelişi canım," dedi Ron hemen.
Kafası kesilerek öldüğüne dair tahminini yeni bitiren Harry de tüy kalemini bıraktı.
"Kutunun içinde ne var?" diye sordu, parmağıyla göstererek.
"Sorduğun iyi oldu," dedi Hermione, Ron'a pis pis bakarak. Kapağı açıp onlara içindekileri gösterdi.
264
Kutunun içinde elli tane rozet vardı. Hepsi farklı renkteydi, ama hepsinin üstünde aynı harfler vardı: E. R. İ. T.
" 'Erit' mi?" dedi Harry, eline bir rozet alıp bakarak. "Nedir bu?"
"Erit değil," dedi Hermione sabırsızca. "E - R - İ - T. Ev Cini Refahını İlerletme Topluluğu'nün kısaltılmışı."
"Hiç duymadım," dedi Ron.
"Elbette duymazsın," dedi Hermione hemen, "daha yeni kurdum."
"Öyle mi?" dedi Ron hafifçe şaşırarak. "Kaç üyen var?"
"Şey - ikiniz katılırsanız - üç," dedi Hermione.
"Peki, biz üstünde 'erit' yazan rozetlerle ortalıkta dolaşmak ister miyiz sanıyorsun?" dedi Ron.
"E - R - İ - T!" dedi Hermione hararetle. "Aslında adım Dostumuz Sihirli Yaratıkların Utanç Verici İstismarına Son Verin ve Yasal Durumlarında Değişiklik İçin Sesinizi Yükseltin koyacaktım, ama sığmadı. Onun için bildirimizin başlığı bu oldu."
Parşömen tomarını onlara doğru salladı. "Kütüphanede etraflı bir araştırma yaptım. Cin köleliği yüzyıllar öncesine uzanıyor. Şimdiye kadar kimsenin bu konuda bir şey yapmamış olmasına inanamıyorum."
"Hermione - kulaklarını iyice aç," dedi Ron yüksek sesle. "Onlar - bundan - hoşlanıyor. Köle olmayı seviyorlar]"
"Kısa vadeli hedeflerimiz," dedi Hermione, sesini Ron'dan da fazla yükseltip hiçbir şey duymamış gibi
265
yaparak, "ev cinlerinin adil ücretlere ve çalışma koşullarına kavuşmasını sağlamak. Uzun vadeli hedeflerimiz arasındaysa, asa kullanmama yasasını değiştirmek ve Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi'ne bir cin sokmak var, çünkü hayret verecek derecede kıt temsil ediliyorlar."
"Peki bütün bunları nasıl yapacağız?" diye sordu Harry.
"İşe, üye almakla başlayacağız," dedi Hermione mutlu bir edayla. "Katılmak için iki Sickle diye düşündüm - bununla bir rozet almış olacaklar. Gelir'.er broşür kampanyamız için kullanılabilir. Sen mali sorumlusun, Ron - yukarıda senin için bir kumbaram var. Harry, sen de sekretersin. Bu yüzden şu anda söylediklerimi yazmak isteyebilirsin, ilk toplantımızın kayıtlan olarak."
Hermione'nin ikisine gülümseyerek baktığı bir sessizlik oldu. Harry, Hermione'ye karşı duyduğu kızgınlık ve Ron'un yüzündeki ifadeden duyduğu keyif arasında kalmıştı. Az sonra sessizlik bozuldu. Ama bunun nedeni, geçici bir şok yaşıyormuş gibi görünen Ron değil, camdan gelen yumuşak bir tık tık sesiydi. Harry artık tamamen boş olan ortak salonun karşı tarafına baktı ve ay ışığının aydınlattığı karbeyaz bir baykuşun pencere pervazına tünemiş olduğunu gördü.
"Hedwig!" diye bağırdı ve sandalyesinden fırlayıp salonun öbür ucuna giderek pencereyi açtı.
Hedvvig uçarak içeri girdi, salonu baştan başa geçti ve masaya, Harry'nin tahminlerinin tam üstüne kondu.
266

"Vakti gelmişti artık!" dedi Harry, aceleyle onun peşinden giderek.
"Cevap getirmiş!" dedi Ron heyecanl*, Hed-vvig'in bacağına bağlı pis parşömen parçasını işaret ederek.
Harry çabucak parşömeni açtı ve okumak için masaya oturdu. Bu arada Hedvvig de onun dizine konup usul usul ötmeye koyuldu.
"Ne diyor?" diye sordu Hermione soluk soluğa.
Mektup çok kısaydı ve büyük bir aceleyle çiziktiril-miş gibiydi. Harry yüksek sesle okudu:
Harry -
Hemen kuzeye uçuyorum. Yara izinle ilgili bu haber, bana buraya ulaşan bir dizi tuhaf söylentinin en sonuncusu. Bir daha acırsa, doğruca Dumbledore'a git - onun Deli-Göz'ü emeklilikten aldığını söylüyorlar, bu da, başka kimse işaretlen okuyamasa da, onun okuduğunu gösteriyor.
Yakında seninle irtibata geçeceğim. Ron ve Hermi-one'ye en iyi dileklerimi ilet. Gözünü açık tut, Harry.
Sirius
Harry başını kaldırıp Ron ve Hermione'ye baktı. Onlar da gözlerini ona dikmişlerdi.
"Kuzeye mi uçuyormuş?" diye fısıldadı Hermione. "Geri mi dönüyor yani?"
"Dumbledore hangi işaretleri okuyormuş?" dedi Ron, kafası karışmış bir halde. "Harry - ne oldu?"
267
Harry alnını yumruklamış, Hedwig'in sıçrayıp kucağından inmesine neden olmuştu.
"Ona söylememeliydim!" dedi Harry öfkeyle.
"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Ron şaşkın şaşkın.
"Geri dönmek zorunda olduğunu düşündü bu yüzden!" dedi Harry. Bu defa da yumruğunu masaya öyle bir vurdu ki, Hedvvig, Ron'un sandalyesinin arkasına konup kızgın kızgın ötrr eye başladı.
"Geri dönüyor, çünkü başımın belada olduğunu düşünüyor! Oysa benim hiçbir şeyim yok! Ayrıca sana verecek bir şey de yok yanımda," diyerek, gagasını bir şey bekli-yormuş gibisinden açıp kapayan Hedwig'e çıkıştı. "Yiyecek istiyorsan Baykuşhane'ye çıkman gerekecek."
Hedwig ona son derece incinmiş bir bakış attı ve açık pencereden dışarı uçtu. Uçarken kanadıyla Harry'nin kafasına bir tane çakmayı da ihmal etmedi.
"Harry," diye yatıştırıcı bir sesle lafa başladı Hermi-one.~
"Ben yatmaya gidiyorum," diye kestirip attı Harry. "Sabahleyin görüşürüz."
Yatakhaneye çıkınca pijamasını giydi ve dört direkli yatağına yattı, ama kendini hiç yorgun hissetmiyordu.
Sirius geri döner ve yakalanırsa, bu onun, yani Haray'nin suçu olacaktı. Niye dilini tutmamıştı ki sanki? Birkaç saniyelik acı duymuş, hemen ötmeye başlamıştı... Keşke bunu kendine saklama duyarlılığını göstermiş olsaydı...
268
Harry az sonra Ron'un da yatakhaneye geldiğini duydu, ama onunla konuşmadı. Uzun bir süre öylece yatıp, yatağının tentesine baktı. Yatakhanede çıt çıkmıyordu. Eğer kafası bu kadar meşgul olmasa, Neville'in her zamanki horlamasının duyulmadığını fark edip, yatakhanede uyanık duran tek kişinin kendisi olmadığını anlayabilirdi.
269
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
Beauxbatons ve Durmstrang
Harry ertesi sabah erkenden uyandığında, aklında eksiksiz bir plan vardı. Sanki uyuyan beyni bütün gece bu plan üstünde çalışmıştı. Kalktı, şafağın solgun ışığında giyindi; Ron'u uyandırmadan yatakhaneden çıkıp boş ortak salona gitti. Kehanet ödevinin hâlâ ürerinde durduğu masadan bir parşömen aldı ve şu mektubu yazdı:
Sevgili Sirius,
Sanırım yara izimin acıdığını sadece hayal ettim. Sana son yazdığımda uyku mahmuruydum. Geri gelmenin anlamı yok, burada her şey iyi. Benim için kaygılanma, başım tamamen normale benziyor.
Harry

Sonra portre deliğinden tırmandı, sessiz şatonun içinden geçti (sadece dördüncü kat koridorunun orta yerinde, üzerine büyük bir vazo yuvarlamaya çalışan Peeves tarafından kısa bir süre yolu kesildi), sonunda da Bati Kulesi'nin tepesindeki Baykuşhane'ye geldi.
270
Baykuşhane yuvarlak, taş bir odaydı, pencerelerden hiçbirinde cam olmadığı için hayli soğuk ve esintiliydi. Döşeme tamamen samanla, baykuş pisliğiyle ve tükürülmüş fare ve tarla sıçanı iskeletleriyle kaplıydı. Akla gelebilecek her türden yüzlerce baykuş burada, kulenin ta tepesine kadar uzanan tüneklere yerleşmişlerdi. Çoğu uyuyordu, ama arada bir yuvarlak, kehribar rengi bir göz Harry'ye ateş saçarak bakıyordu. Hedwig'in bir hüthüt kuşuyla bir kahverengi baykuş arasına kurulmuş olduğunu gördü, pislikle kaplı döşemede birazcık kayarak telaşla onun yanına gitti. Hedvvig'i uyandırması ve kendine bakmasını sağlamaya ikna etmesi zor oldu, tüneğinde kıpırdanıp duruyor, ona kuyruğunu gösteriyordu. Belli ki Harry bir önceki gece ona şükranlarını sunmadığı için hâlâ kızgındı. Ama Harry ona, belki sen çok yorgunsun, belki Ron'dan Pigwidgeon'ı ödünç istesem daha iyi olur deyince, Hedwig bacağını uzattı. Harry de mektubu onun" bacağına bağladı. Onu koluna alıp duvardaki deliklerden birine taşırken, sırtını okşayıp, "Sirius'u bul, olur mu?" dedi. "Ruh Emici'ler bulmadan önce."
Hedwig, Harry'nin parmağını her zamankinden daha sertçe gagalasa da, ona güvence verircesine kulağına doğru usul usul ötmeyi ihmal etmedi. Sonra kanatlarını açıp güneşe doğru havalandı. Harry, karnındaki o tanıdık rahatsızlık duygusuyla, Hedwig'in uçarak gözden kaybolmasını izledi. Oysa Sirius'un daha
271
!ı
önceki cevabını beklerken, bunun kaygılarını artırmaktan çok azaltacağına öyle güvenmişti ki.
*
Harry kahvaltıda, Hermione ve Ron'a ne yaptığını söylediğinde, "Ama bu yalan, Harry," dedi Hermione. "Yara izinin acıdığını hayal etmedin, bunu da gayet iyi biliyorsun."
"N'olmuş?" dedi Harry. "Benim yüzümden Azka-ban'a dönmeyecek."
Hermione tartışmayı sürdürmek için ağzını açınca, Ron ona sertçe, "Kapat bu konuyu," dedi. Hermione bu seferlik onu dinleyip sustu.
Harry ondan sonraki iki hafta boyunca Sirius'u düşünüp kaygılanmamak için elinden geleni yaptı. Evet, her sabah posta baykuşları geldiğinde endişeyle çevreye bakınmadan duramıyordu, geceleri uyumadan önce karanlık bir Londra sokağında Ruh Emici'ler tarafından kıstırılmış Sirius'a ilişkin korkunç manzaralar görmeyi de en-gelleyemiyordu gerçi. Ama hiç olmazsa sabahla gece arasındaki saatlerde kafasını vaftiz babasına takmamaya çalışıyordu. Keşke Quidditch olsaydı, aklımı bunlardan uzaklaştırırdı; karışık bir kafaya en iyi gelen şey, zorlu bir antrenmandır, diye düşünüyordu. Öte yandan, dersleri de eskisinden çok daha çetin ve zahmetli bir hal almıştı. Özellikle, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersi.
Profesör Moody, Imperius lanetinin gücünü göstermek ve etkilerine karşı koyup koyamayacaklannı görmek için hepsine sırayla bu laneti uygulayacağını söyleyerek onları şaşırtmıştı.
272
Moody asasının bir hareketiyle sıraları ortadan kaldırıp odanın ortasında kocaman bir boşluk bırakırken, Hermione kararsızca, "Ama - ama yasal olmadığını söylemiştiniz, Profesör," dedi. "Demiştiniz ki - bunu bir başka insana karşı kullanmak -"
Moody, sihirli gözü Hermione'ye dönüp tekinsiz, sabit bir bakışla dikilerek, "Dumbledore bunun nasıl bir duygu olduğunun size öğretilmesini istiyor," dedi. "Belki öğrenmek için zor yolu seçersin - yani başka biri seni tamamen kontrolü altına almak için bu laneti yapınca öğrenirsin - bana göre hava hoş. Dersten affedildin. Git bakalım."
Boğum boğum parmağıyla kapıyı gösterdi. Hermione kıpkırmızı oldu, gitmek istediğini kastetmediği anlamında bir şeyler mırıldandı. Harry ve Ron birbirlerine bakıp sırıttılar. Hermione'nin böyle önemli bir dersi kaçırmaktansa Bezeliyumru irini yemeyi tercih edeceğini biliyorlardı.
Moody öğrencileri sırayla öne çağırıp onlara Impe-rius laneti yapmaya başladı. Harry sınıf

arkadaşlarının bu lanetin etkisi altında birer birer en olmadık şeyleri yapmalarını izledi. Dean Thomas milli marşı söyleyerek ve zıplayarak üç kez odanın çevresinde dolaştı. La-vender Brown sincap taklidi yaptı. Neville normal halinde kesinlikle beceremeyeceği bir dizi hayli şaşırtıcı JHttnastik numarası sundu. İçlerinden hiçbiri lanete kar-Şi mücadele edecek güçte değil gibiydi ve hepsi ancak "oody laneti kaldırınca kendine geldi.
"Potter," diye homurdandı Moody, "sıra sende."
,273
Harry öne, sınıfın ortasına Moody'nin sıraları kaldırıp açtığı boşluğa yürüdü. Moody asasını kaldırdı, Harry'ye doğrulttu ve, "Imperio!" dedi.
Harikulade bir duyguydu. Harry, kafasındaki bütün düşüncelerle kaygılar tatlı tatlı temizlenip yerlerinde sadece varlığı ve kaynağı belirsiz bir mutluluk kalırken, uçarcasına bir duyguya kapıldı. Kendini son derece rahatlamış hissediyordu, herkesin onu izlediğinin de hayal meyal farkındaydı. Derken Deli-Göz Moody'nin sesini duydu, boş beyninin uzaklardaki bir odasında yankılanıyordu: Sıranın üstüne atla... Sıranın üstüne atla...
Harry söz dinler bir şekilde zıplamaya hazırlanarak dizlerini büktü.
Sıranın üstüne atla...
Niye ama?
Beyninin gerisinde bir başka ses uyanmıştı. Aslında, bu aptalca bir şey, dedi ses. _ Sıranın üstüne atla...
Hayır, sanmıyorum, teşekkürler, dedi diğer ses, biraz daha kesin şekilde... Hayır, pek istemiyorum bunu...
Atla.' HEMEN.'
Harry bundan sonra hatırı saydır bir acı hissetti. Hem zıplamış, hem de kendi zıplamasını engellemeye çalışmıştı - sonuçta da kafa üstü sıraya çakılmış, onu yere devirmiş ve, bacaklarının sızlamasına bakılırsa, her iki dizini de kırmıştı.
Moody'nin sesi, "İşte, bu daha iyi!" dedi. Ve Harry birden kafasındaki boşluğun, yankılanma duy-
4
m- l
274
gusunun yok olduğunu hissetti. Neler olduğunu tam olarak hatırladı, dizlerindeki ağrı da iki katına çıkmış gibiydi.
"Şuna bakın, siz... Potter mücadele etti! Onunla mücadele etti ve az daha yeniyordu! Yeniden deneyeceğiz, Potter. Siz, geri kalanlar da dikkat edin - gözlerini kollayın, orada göreceksiniz. Çok iyi, Potter, gerçekten çok iyi! Seni kontrol etmekte güçlük çekecekler!"
Bir saat sonra Harry, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinden seke seke çıkarken (Harry lanete tamamen direnebilene kadar Moody tam dört sefer aynı şeyi tekrarlatmıştı), "Öyle bir konuşuyor ki," diye mırıldandı, "sanki hepimiz her an saldırıya uğrayacakmı-şız sanırsın."
Her iki adımda bir sıçrayan Ron, "Evet, biliyorum," dedi. Lanetle başa çıkmakta Hany'den daha çok zorlanmıştı ama, Moody etkilerin öğle yemeği vaktine kadar geçeceği konusunda güvence vermişti. "İş paranoyak olmaya gelince..." Ron omzunun üstünden tedirgin tedirgin geriye baktı, Moody'nin onu işitecek kadar yakında olup olmadığını kontrol etmek istiyordu. "Bakanlık'ta ondan kurtulmak istemelerine şaşmamalı. Nisan Bir günü arkasından "böö" diye bağıran cadıya ne yaptığım Seamus'a söylerken duydun mu? Hem yapacak bunca işimiz varken, Imperius lanetini enine boyuna incelemeye vakit bulabilecek miyiz bakalım?"
Bütün dördüncü sınıflar bu sömestr yapmaları gereken ödevlerin belirgin biçimde arttığının farkındaydı. Profesör McGonagall, onlara verdiği Biçim Değiştirme
. 275
ödevinin miktarı karşısında sınıftan büyük bir inilti yükselince, bunun nedenini açıklamıştı. Gözleri, kare şeklindeki gözlüğünün arkasında tehlikeli bir şekilde parıldayarak, "Şimdi sihir eğitiminin çok önemli bir evresine giriyorsunuz!" demişti onlara. "Sıradan Büyücülük Düzeyleriniz yaklaşıyor -"
Dean Thomas kızgın kızgın, "Beşinci sınıfa kadar S. B. D. almıyoruz!" dedi.

"Belki almıyorsunuz, Thomas, ama inan bana her türlü hazırlığa ihtiyacınız olacak! Bu sınıfta bir kirpiyi tatmin edici şekilde iğnedenliğe çevirmeyi beceren tek kişi hâlâ Miss Granger. Sana hatırlatayım, Thomas, senin iğnedenliğin, yanına iğneyle yaklaşan birini görünce hâlâ korkuyla büzülüyor!"
Bir kez daha kıpkırmızı olan Hermione, halinden memnunmuş gibi görünmemeye çalıştı.
Harry ve Ron, Profesör Trelawney bir sonraki Kehanet dersinde onlara ödevleriyle en iyi notlan aldıklarını söyleyince çok eğlendiler. Profesör onlann tahminlerinin büyük bölümünü yüksek sesle okumuş, onları bekleyen dehşet verici şeyleri kulan kıpırdamadan kabul ettikleri için ikisini de övmüştü - ama aynı şeyi bir sonraki ay için de yapmalarını söyleyince pek o kadar eğlenmediler; ikisi de artık felaket bulmakta zorlanıyordu.
Bu arada, Sihir Tarihi'ni okutan hayalet, Profesör Binns, onlara on sekizinci yüzyılın Cincüce İsyanları hakkında haftada bir deneme yazdırıyordu. Profesör Snape ise panzehir bulmaya zorluyordu. Bu ödevi ciddiye almışlardı, çünkü panzehirlerinin işe yarayıp yara-
276
madiğini görmek için Noel'den önce içlerinden birini zehirleyebileceğini ima etmişti. Profesör Flitwick ise onlardan, yaklaşan Çağırma Büyüleri derslerine hazırlık olarak üç ek kitap okumalarını istemişti.
Hagrid bile ödev yükünü ağırlaştınyordu. Patlar-Uçlu Kelekerler, hiç kimsenin onların ne yediğini keşfedememiş olmasını da hesaba katacak olursanız, dikkat çekici bir hızla büyüyordu. Hagrid durumdan pek hoşnuttu. "Proje" lerinin bir parçası olarak, Kelekerleri gözlemek ve olağanüstü davranışları hakkında notlar almak amacıyla iki akşamda bir kulübesine gelmelerini söylemişti.
Hagrid torbasından koskocaman bir oyuncak çıkaran Noel Baba tavrıyla bunu önerdiğinde, Draco Mal-foy düpedüz, "Yapmıyorum," dedi. "Dersler sırasında bu pis şeyler zaten canıma yetti, teşekkürler, almayayım."
Hagrid'in yüzündeki gülümseme silindi.
"Sana ne denirse onu yapacaksın," diye homurdandı, "ya da Profesör Moody'den ilham alırım... İyi bir dağ gelinciği olduğun söyleniyor, Malfoy."
Gryffindor'lar kahkahadan kırıldı. Malfoy öfkeyle kızardı, ama belli ki Moody'nin cezasının hatırası Hag-rid'e cevap vermesini önleyecek kadar acılıydı. Harry, Ron ve Hermione dersin sonunda şatoya neşeyle döndüler. Hagrid'in Malfoy'a haddini bildirmesini görmek pek keyifliydi doğrusu. Özellikle de Malfoy'un bir yıl önce Hagrid'in atılması için elinden geleni yaptığını düşünecek olursanız.
277
Giriş Salonu'na vardıklarında, orada toplanmış öğrenci kalabalığı yüzünden daha fazla ilerleyemediler. Öğrencilerin hepsi mermer merdivenin alt tarafına asılmış koca bir duyurunun çevresinde toplanmıştı. Üçünün en uzun boylusu olan Ron, önündekilerin başlarının üstünden görebilmek için parmaklarının ucuna yükseldi ve duyuru metnini diğer ikisine yüksek sesle okudu:
ÜÇBÜYÜCÜ TURNUVASI Beauxbatons ve Durmstrang heyetleri 30 Ekim Cuma günü saat 6'da gelecektir. Dersler bundan yarım saat önce sona erecektir -
"Harika!" dedi Harry. "Cuma son ders İksir! Sna-pe'in bizi zehirlemeye valcti kalmayacak!"
öğrenciler çantalanyla kitaplarını yatakhanelerine götürecek ve Hoş Geldin Şöleni'nden önce ko~ -
nuklanmızı karşılamak için şatonun önünde toplanacaktır.
•j
Hufflepuff tan Ernie Macmillan kalabalığın arasından belirerek, "Sadece bir hafta kaldı!" dedi. Gözleri parlıyordu. "Acaba Cedric biliyor mu? Gidip ona söylesem iyi olacak..."
Ernie telaşla uzaklaşırken, Ron boş bakışlarla, "Cedric mi?" dedi.
"Diggory," dedi Harry. "Turnuva'ya katılıyor olmalı."
278
"O salak Hogwarts şampiyonu olacak, ha?" dedi Ron, gevezelik eden kalabalık arasından kendilerine yol açıp merdivene doğru giderlerken.
"Salak değil," dedi Hermione. "Sen ondan sadece takımı Quidditch'te Gryffindor'u yendiği için hoşlanmıyorsun. Çok iyi bir öğrenci olduğunu duydum - ayrıca Sınıf Başkanı."

Konuya son noktayı koymuş gibi bir hali vardı.
Ron iğneli iğneli, "Sen ondan sadece yakışıklı olduğu için hoşlanıyorsun," dedi.
Hermione incinmiş bir edayla, "Kusura bakma ama, ben insanlardan sadece yakışıklı oldukları için hoşlanmam!" dedi.
Ron yüksek sesle, sahte sahte öksürdü; sanki "Lock-hart" der gibiydi.
Giriş Salonu'na asılan duyurunun şato sakinleri üzerinde belirgin bir etkisi oldu. Ondan sonraki hafta boyunca, Harry nereye giderse gitsin, tek sohbet konusu vardı: Üçbüyücü Turnuvası. Söylentiler bulaşıcı mikrop gibi öğrenciden öğrenciye uçuyordu: Kim Hog-vvarts şampiyonu olmaya çalışacakmış, Turnuva'da neler olacakmış, Beauxbatons ve Durmstrang öğrencileri onlardan ne şekilde farklıymış, falan.
Harry şatonun da titiz mi titiz bir temizlik işleminden geçtiğini fark etti. Birtakım kirlenmiş portreler ovulup temizlenmişti, ne var ki portre sakinleri bundan hiç hoşlanmamıştı, çerçeveleri içinde karanlık mırıldanmalarla toplanmış oturuyor ve temizlikten acıyan pembe yüzlerini ellerken yüzlerini buruşturuyorlardı. Zırhlar
279
birden parlamaya başlamıştı, artık hareket edince gıcırdamıyorlardı. Hademe Argus Filch ise ayakkabılarını silmeyi unutan öğrencilere öyle korkunç davranıyordu ki, birinci sınıftan iki kızı korkutup isteri krizi geçirmelerine neden oldu.
Öğretmenler de aynı derecede gergin görünüyorlardı.
Profesör McGonagall, Neville'in kendi kulaklarını yanlışlıkla kaktüse dönüştürdüğü çok zor bir dersin sonunda, "Longbottom!" diye bağırdı ona, havlarcasına. "Lütfen basit bir Değişim Büyüsü'nü bile beceremediğini Durmstrang'dan hiç kimsenin önünde belli etme\"
30 Ekim sabahı kahvaltıya indiklerinde, geceleyin Büyük Salon'un süslenmiş olduğunu gördüler. Duvarlarından, her biri bir Hogwarts binasını temsil eden muazzam, ipek flamalar sarkıyordu: Gryffindor için üzerinde altın bir aslan olan kırmızı bir flama, Ravenc-law için bronz kartallı mavi bir tane, Hufflepuff için siyah porsuklu sarı bir flama ve Slytherin'e de gümüş yı-lank yeşil bir tane. Öğretmenler masasının arkasında asılı en büyük flamada ise Hogvvarts arması vardı: Kocaman bir "H" harfinin çevresinde birleşmiş aslan, kartal, porsuk ve yılan.
Harry, Ron ve Hermione, Gryffindor masasında Fred ve George'u gördüler. İkisi bir kez daha, görülmemiş şekilde herkesten uzakta oturmuş, kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Ron öne düşüp onların yanına gitti.
George umutsuzca, "Tamam, bir baş belası," diyor-
280
du Fred'e. "Ama bizimle şahsen konuşmazsa, biz de ona mektubu yollarız. Ya da eline sıkıştırırız. Sonsuza kadar bizden kaçacak hali yok ya."
Yanlarına oturan Ron, "Sizden kaçan kim?" dedi.
Konuşmalarının kesilmesine kızan Fred, "Keşke sen olsaydın," diye cevap verdi.
Ron, "Baş belası olan da ne?" diye sordu George'a.
"İnsanın senin gibi burnunu her şeye sokan bir kardeşi olması," dedi George.
Harry, "Üçbüyücü Turnuvası hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedi. "Katılmak için bir yöntem buldunuz mu?"
George acı acı, "McGonagall'a şampiyonların nasıl seçildiğini sordum, ama söylemedi," dedi. "Bana çenemi tutup, rakunumun Biçimini Değiştirmekle uğraşmamı söyledi."
Ron düşünceli düşünceli, "Acaba görevler ne?" dedi. "Biliyor musun, bence onların üstesinden geliriz, Harry. Daha önce de tehlikeli işler yaptık..."
Fred, "Ama bir hakem heyeti önünde değil," dedi. "McGonagall şampiyonların, görevleri ne kadar iyi yerine getirdiklerine göre puan alacaklarını söylüyor."
"Hakemler kim?" diye sordu Harry.
Hermione, "Eh, katılan okulların Müdürleri hep heyette olur," dedi. Herkes şaşkınlıkla dönüp ona baktı. "Çünkü 1792 Turnuvası'nda, şampiyonların yakalaması gereken kanatlı yılan gemi azıya alınca, üçü yaralanmıştı."
Hepsinin ona baktığını görünce, kendi okuduğu ki-

281
tapları başkasının okumadığım görmenin her zamanki sabırsızlığıyla, "Hepsi Hogıuarts: Bir Tarih'te yazılı," dedi. "Ama tabii tam anlamıyla güvenilir bir kitap değil. 'Gözden Geçirilmiş Hogwarts Tarihi' deseler daha doğru bir ad olurmuş. Ya da 'Okulun Kötü Yanlannı Cilalayan, Son Derece Taraflı ve Seçici Hogwarts Tarihi'."
"Ne demek istiyorsun?" dedi Ron, oysa Harry işin nereye varacağını tahmin etmiş gibiydi.
Hermione yüksek sesle ve Harry'yi haklı çıkararak, "Ev cinleri!" dedi. "Hogıvarts: Bir Tarih'in bini aşkın sayfasında, yüz kölenin baskı altında tutulması hakkında hepimizin fikir birliği halinde olduğundan bir kez bile söz edilmiyor!"
Harry başını salladı ve yeniden yağda pişmiş yu-murtasıyla ilgilenmeye koyuldu. Ondaki ve Ron'daki coşku yoksunluğu, Hermione'nin ev cinlerine adalet arama azmini hiç mi hiç törpülememişti. Evet, gerçi ikisi de birer E. R. İ. T. rozeti için iki Sickle vermişlerdi ama, bunu sadece çenesini tutsun diye yapmışlardı. Ancak-Sickle'lan ziyan olup gitmişti. Olsa olsa, Hermione'nin eskisinden de yüksek sesle konuşmaya başlamasını sağladıkları söylenebilirdi. O gün bugündür de Harry ve Ron'u rahatsız edip duruyordu. Önce rozetleri taksınlar diye ikisine baskı yapmış, sonra başkalarını da rozet takmak için iknaya çalışmıştı. Hatta her akşam Gryffindor ortak salonunda insanlan köşeye sıkıştırıp, burunlarının dibinde para toplama tenekesini sallayıp tangırdatarak dolaştırmaya başlamıştı.
Şiddetle, "Ücret verilmeyen, köle edilmiş bir grup
282
sihirli yaratık tarafından çarşaflarınızın değiştirildiğinin, şöminelerinizin yakıldığının, sınıflarınızın temizlendiğinin ve yemeğinizin pişirildiğinin farkındasınız, değil mi?" deyip duruyordu.
Neville gibi bazıları, sırf Hermione onlara gözlerinden ateşler saçarak bakmayı kessin diye para vermeye razı olmuştu. Birkaç tanesi söylediklerine ılımlı bir ilgi göstermiş, ama kampanyada aktif bir rol alma konusunda gönülsüz davranmıştı. Çoğu ise bu işe şaka gözüyle bakıyordu.
Ron şu anda, hepsini güz güneşiyle yıkayan tavana gözlerini çevirmişti, Fred ise pastırmasıyla birden fena halde ilgilenmeye başlamıştı (ikizlerin ikisi de E. R. İ. T. rozeti almayı reddetmişti). Ama George, Hermione'ye eğildi.
"Dinle, Hermione, sen hiç aşağı, mutfağa indin mi??'
"Elbetjte hayır," diye kısa kesti Hermione. "Sanmıyorum ki öğrenciler -"
George, Fred'i göstererek, "Eh, biz indik," dedi, "defalarca, yiyecek yürütmek için. Ve onları gördüm, onlar mutlu. Dünyanın en iyi işine sahip olduklarını düşünüyorlar -"
"Eğitimsiz oldukları ve beyinleri yıkandığı için!" diye başladı Hermione hararetle, ama sonraki sözcükleri yukarıdan gelen ani hışırtılar içinde boğulup gitti. Bu ses posta baykuşlarının geldiğini haber veriyordu. Harry hemen yukarı baktı ve Hedwig'in ona doğru sü-züldüğünü gördü. Hermione de o anda konuşmayı bı-
283
r aktı. Harry'nin omzuna kanat çırparak inen, indikten sonra da kanatlarını kapatıp bacağını yorgun argın uzatan Hedvvig'i endişeyle izlediler.
Harry, Sirius'un cevabını çekip çıkardı, Hedwig'e kendi pastırma halkalarını ikram etti, o da bunları şükranla yedi. Fred ve George'un Üçbüyücü Turnuvası'na ilişkin başka tartışmalara daldıklarından emin olduktan sonra da, Harry, Sirius'un mektubunu Ron ve Hermi-one'ye fısıldayarak okudu.
iyi denemeydi, Harry.
Ülkeye döndüm ve iyi saklandım. Bana Hogıvarts'ta olup biten her şeyi bildirmeye devam etmeni istiyorum. Hedıvig'i kullanma, sürekli baykuş değiştir ve benim için kaygılanma, sen kendine göz kulak ol, yeter. Yara izin hakkında ne dediğimi unutma.
Sirius
Ron yavaşça, "Neden baykuş değiştirmen gerekiyor?" diye sordu.
Hermione hemen, "Hedwig çok dikkat çeker," dedi. "Farklı bir kuş. Sirius nerede saklanıyorsa oraya dönüp duran karbeyaz bir baykuş... Yani, pek yerel bir kuşa benzemiyor, değil mi?"
Harry mektubu rulo yaptı ve cüppesinin içine yerleştirdi. Bir yandan da, eskisinuen daha mı az, daha mı çok kaygılı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sirius'un yakalanmadan geri dönmeyi

becermesi iyi bir şeydi herhalde. Onun çok daha yakında olmasının güven ve-
284
rici olduğunu da inkâr edemezdi; artık hiç değilse her yazışında cevap almak için bu kadar beklemesi gerekmeyecekti. \
"Sağ ol, Hedwig," dedi, onu okşayarak. Kuş uykulu uykulu öttü, gagasını Harry'nin portakal suyu kadehine sokup çıkardı, sonra yeniden uçup gitti. Besbelli Baykuşhane'de sıkı ve uzun bir uyku çekmeye can atıyordu.
O gün havada hoş bir bekleyiş duygusu vardı. Kimse derslere pek kafasını veremedi, herkesin aklı fikri Be-auxbatons ve Durmstrang'lıların akşam gelecek olma-sındaydı. İksir dersi bile, her zamankinden yarım saat kısa olduğu için, çok daha kolay tahammül edilir nitelikteydi. Zil erken çalınca, Harry, Ron ve Hermione koşa koşa Gryffindor Kulesi'ne gittiler, onlara söylendiği gibi çantalarıyla kitaplarını bıraktılar, pelerinlerini giydiler ve telaşla yeniden aşağı, Giriş Salonu'na indiler.
Bina Sorumluları öğrencilerini sıraya sokuyorlardı.
Profesör McGonagall, "VVeasley, şapkanı düzelt," diye payladı Ron'u. "Miss Patil, o gülünç şeyi saçınızdan çıkarın."
Parvati surat astı ve örgüsünün ucundaki büyük, kelebek süsü çıkardı.
"Lütfen beni izleyin," dedi Profesör McGonagall. "Birinci sınıflar önden... itişip kakışmayın..."
Sıra halinde merdivenden indiler ve şatonun önüne dizildiler. Soğuk, duru bir akşamdı. Akşam alacası çö-küyordu ve solgun, şeffaf görünüşlü bir ay şimdiden Yasak Orman'ın üzerinde parlıyordu. Önden dördüncü
285
sırada Ron ile Hermione'nin arasında duran Harry, Dennis Creevey'nin diğer birinci sınıflar arasında heyecandan resmen titrediğini gördü.
Ron saatine göz atarak, "Neredeyse altı oldu," dedi ve ön kapıya gelen yola doğru baktı. "Sizce nasıl gelecekler? Trenle mi?"
"Sanmam," dedi Hermione.
"Öyleyse nasıl? Süpürgeyle mi?" dedi Harry, yıldızlı gökyüzüne bakarak.
"Sanmam... onca uzaktan süpürgeyle gelemezler..."
"Anahtar olmasın?" diye önerdi Ron. "Ya da Cisimlenebilirler - belki onların geldiği yerde on yedi yaşın altındakilerin de Cisimlenmesine izin veriliyordun"
Hermione sabırsızlıkla, "Hogwarts arazisinde Ci-simlenemezsiniz," dedi. "Bunu size kaç kez söyleyece-ğim?"
Karanlığın indiği araziyi heyecanla taradılar, ama hiç hareket yoktu. Her şey her zamanki gibi kıpırtısız, sessiz ve sakindi. Harry üşümeye başlamıştı. Acele etseler bari, diye düşündü... Belki de yabancı öğrenciler dramatik bir giriş yapmaya hazırlanıyorlardı... Mr We-asley'nin Cjuidditch Dünya Kupası'ndan önce kamp ateşi başında söylediklerini hatırladı: "Hep aynı - bir araya geldik mi gösteriş yapmadan duramıyoruz..."
Derken Dumbledore diğer öğretmenlerle birlikte ayakta durduğu arka sıradan seslendi - "Ahha! Eğer fena halde yanılmıyorsam, Beauxbatons heyeti yaklaşıyor!"
286
Birçok öğrenci hevesle, "Ne; ede?" diye sordu, hepsi farklı yönlere bakıyordu.
"İşte!" diye haykırdı bir altıncı sınıf öğrencisi, Or-man'm üzerinde bir noktayı göstererek.
Büyük bir şey, süpürgeden çok daha büyük bir şey -hatta yüz süpürgeden bile- lacivert gökyüzünden şatoya doğru hızla geliyor, her an daha da büyüyordu.
Birinci sınıflardan biri, tamamen kendinden geçerek, "Ejderha bu!" diye haykırdı.
"Aptallık etme... uçan bir ev!" dedi Dennis Cre-evey.
Dennis'in tahmini gerçeğe daha yakındı... Devasa, kara şekil Yasak Orman'daki ağaçların tepelerini sıyırarak geçerken, şato pencerelerinden parıldayan ışıklar üzerine vurdu. Dev gibi, toz mavisi bir atlı araba gör- * düler. Kocaman bir ev boyundaydı, onlara doğru süzülüyordu, her biri beyaz yeleli ve fil boyunda olan bir düzine kanatlı at tarafından çekiliyordu.
Araba daha da aşağı savrulup muazzam bir hızla inişe geçerken, ilk üç sıradaki öğrenciler geriye

doğru çekildi. Sonra, atların yemek tabağından büyük nalları muazzam bir darbeyle yere vurdu. Neville geriye zıplayıp beşinci sınıftan bir Slytherin'in ayağına bastı. Bir saniye sonra araba da inmişti. Koskoca tekerleklerinin üzerinde yalpalarken, altın rengi atlar kocaman kafalarını sallıyor ve büyük, alev kırmızısı gözlerini deviriyorlardı.
Harry, arabanın kapısı açılmadan önce, kapının üstünde bir arma (her birinden üç yıldız çıkan çapraz, altın iki asa) olduğunu görebildi ancak.
287
Cüppesi soluk mavi renkte bir oğlan arabadan atladı, ileri doğru eğildi, arabanın döşemesini bir müddet kurcaladı ve bir dizi altın basamağı açtı. Saygıyla geriye doğru sıçradı. Derken Harry parlak, yüksek topuklu, siyah bir ayakkabının (çocuk kızağı büyüklüğünde bir ayakkabı) arabanın içinden çıktığını gördü. Hemen arkasından da ayakkabıyı, Harry'nin hayatında gördüğü en kocaman kadın izledi. Arabanın ve atlann muazzam boyutlarının nedeni o anda belli olmuştu. Birkaç kişi soluğunu tuttu.
Harry hayatında bu kadın kadar kocaman tek bir kişi görmüştü: Hagrid. Aralarında iki üç santimlik bir boy farkı olduğundan bile şüpheliydi. Ama nasılsa -belki de Hagrid'e alıştığı için- (şimdi basamakların dibinde durmuş, fincan gibi gözlerle bekleşen kalabalığa bakan) bu kadın daha da anormal ölçüde kocaman geldi ona. Kadın Giriş Salonu'ndan vuran ışığa doğru yürüdüğü zaman, güzel, yeşil zeytin rengi bir yüzü olduğu ortaya çıktı; büyük, kara, berrak gözleri ve epeyce hürmetli bir burnu vardı. Saçı arkaya çekilip pırıl pırıl bir topuz halinde ensesinde toplanmıştı. Tepeden tırnağa siyah satene bürünmüştü, boynunda ve kalın parmaklarında birçok harika opal ışıldıyordu.
Dumbledore alkışlamaya başladı; onu örnek alan öğrenciler de ellerini çırpmaya ,koyuldular. Çoğu bu kadına daha iyi bakabilmek için ayak parmaklarının ucunda yükselmişti.
Kadının yüzü gevşedi, zarif bir gülümsemeye büründü ve parıldayan elini uzatarak öne, Dumbledore'a
288
doğru yürüdü. Kendisi de uzun boylu olan Dumbledo-re'un bu eli öpmek için eğilmesine pek gerek kalmadı.
"Aziz Madam Maxime/' dedi. "Hogvvarts'a hoş geldiniz."
Madam Maxime kalın bir sesle, "Dambli-dor," dedi, "iyisindi' umarım?"
"Fevkalade formdayım, teşekkürler," dedi Dumble-dore.
Madam Maxime, muazzam ellerinden birini kayıtsızca arkaya doğru sallayarak, "Öğrencile'im," dedi.
Dikkati tamamen Madam Maxime'in üzerinde toplanmış olan Harry şimdi de, hepsi yeniyetmeliği geride bırakmak üzereymiş gibi görünen bir düzine kadar kızla oğlanı fark etti. Arabadan inmişler, Madam Maxi-me'in arkasında duruyorlardı. Titriyorlardı da, ama bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü cüppeleri ince ipekten yapılmışa benziyordu, hiçbirinde de pelerin yoktu. Bazıları başlarına eşarp ve şal sarmıştı. Harry'nin görebildiği kadarıyla (Madam Maxime'in muazzam gölgesindeydiler) yüzlerinde endişeli bakışlarla başlarını kaldırmış Hogvvarts'a bakıyorlardı.
"Karka'off geldi mi?" diye sordu Madam Maxime.
"Her an gelebilir," dedi Dumbledore. "Burada bekleyip onunla selamlaşmak mı istersiniz, yoksa içeri ge-Çip biraz ısınmayı mı tercih edersiniz?"
"Isınmayı, sanı'ım" dedi Madam Maxime. "Ama atlar -"
"Sihirli Yaratıkların Bakımı öğretmenimiz onlara "akmaktan memnun olur," dedi Dumbledore. "Başka -
289
ee - görevlerine ilişkin olarak ortaya çıkan önemsiz bir sorunu halledip döner dönmez."
Ron sırıtarak Harry'ye, "Keleker'ler," diye mırıldandı.
Hogwarts'taki herhangi bir Sihirli Yaratıkların Bakımı öğretmeninin bu işe uygun olduğu konusunda şüphesi varmış gibi görünen Madam Maxime, "Atla'ımı idare etmek için - ee - çok kuvvet ge'ek," dedi. "Çok kuvvetliler..."
Dumbledore, "Sizi temin ederim ki Hagrid tam bu işin adamı," diye gülümsedi.

Madam Maxime hafifçe eğilerek, "Çok iyi," dedi. "Lütfen bu 'Agrid'e, atla'ın sadece malt viski içtiğini söyle'siniz mi?"
Dumbledore da eğildi. "İsteğiniz yerine getirilecek."
Madam Maxime öğrencilerine, "Gelin," diye emretti. Öğrencileriyle taş basamaklara yönelirken, Hog-warts'lılar ikiye ayrılıp yol açtılar.
Seamus Finnigan, Lavender ile Parvati'nin üstün-d*en eğilerek Harry ile Ron'a, "Sizce Durmstrang'm atlan ne büyüklükte olacak?" diye sordu.
"Eh, eğer bunlardan büyüklerse, onlarla Hagrid bile başa çıkamaz," dedi Harry. "Yani, Keleker'lerinin saldırısına uğramadıysa demek istiyorum. N'oldu acaba onlara?"
Ron umutla, "Belki de kaçmışlardır," dedi.
Hermione irkildi. "Aman, ağzından çıkanı kulağın duysun. Bu arazide başıboş dolaştıklarını düşünebiliyor musun?"
290
Artık biraz da titreyerek durup Durmstrang grubunun gelmesini beklediler. Çoğu kişi umutla gökyüzüne bakıyordu. Birkaç dakika boyunca sessizliği sadece Madam Maxime'in kocaman atlarının burunlarından soluk alıp yeri tepmeleri bozdu. Ama sonra -
Ron birden, "Bir şeyler duyuyor musun?" diye sordu.
Harry dinledi; karanlıktan onlara doğru yüksek Ve tuhaf biçimde tekinsiz bir gürültü geliyordu. Boğuk bir gümbürtü ve emme sesi vardı, sanki nehir yatağı boyunca dev bir elektrik süpürgesi ilerliyörmüş gibi...
"Göl!" diye haykırdı Lee Jordan, eliyle işaret ederek. "Göle bakın!"
Çimenlerin üstünde araziye tepeden bakarken, suyun düzgün, kara yüzeyini açık seçik görüyorlardı - ne var ki, birden yüzeyin düzgünlüğü gidiverdi. Merkezde, derinlerde bir hareket olmuş gibiydi; yüzeyde büyük kabarcıklar oluşuyordu, dalgalar çamurlu kıyılara çarpıyordu - ve sonra gölün tam ortasında bir anafor belirdi, sanki gölün zeminindeki dev bir tıpa az önce çekilmiş gibi...
Uzun, kara bir sırığa benzeyen bir şey anaforun kalbinden yavaş yavaş yükseldi... ve Harry yelkenleri tutan kalın halatlar gördü...
"Bir gemi direği!" dedi Ron ve Hermione'ye.
Gemi yavaş yavaş, görkemli bir biçimde sudan çıktı. Mehtapta pırıl pırıl parlıyordu. İskelet gibi, tuhaf bir görünüşü vardı, deniz altından çıkarılmış bir enkazdı sanki. Lombozlarda kırpışan solgun, puslu ışıklar da
291
hayalet gözlerini andırıyordu. Sonunda gemi büyük bir şapırtıyla tamamen ortaya çıktı, çalkantılı sularda sallandı ve kıyıya doğru kayarcasına ilerledi. Birkaç dakika sonra, sığ sulara atılan demirin şıpırtısını ve karaya indirilen kalasın tok sesini duydular.
İnsanlar iniyordu; gemi lombozlarından gelen ışığın önünden geçen siluetlerini görebiliyorlardı. Harry hepsinin Crabbe ve Goyle gibi iri yapılı olduklarını fark etti. Ama daha yakına gelip de Giriş Salonu'ndan süzülen ışıkta çimenlere vardıklarında, cüsselerini aslında giydikleri salkımsaçak, keçeleşmiş kürkten pelerinlere borçlu olduklarını gördü. Ne var ki, önlerine düşmüş onlan şatoya doğru getiren adam farklı türde kürk giymişti: Bakımlı ve gümüşi bir kürktü bu, tıpkı saçı gibi. Yamaçtan yukarı çıkarken gür bir sesle, "Dumble-dore!" diye seslendi. "Nasılsın, azizim, nasılsın?"
Dumbledore, "Harika, teşekkürler, Profesör Karka-roff," diye cevap verdi.
_Karkaroffun hoş ama riyakâr bir sesi vardı; şatonun ön kapılarından boşalan ışıkta onun da Dumbledore gibi uzun boylu ve zayıf olduğunu gördüler. Ancak beyaz saçı kısaydı ve sivri sakalı (küçük bir bukleyle sona eriyordu) zayıf hatlı çenesini tamamen gizlemiyordu. Dumbledore'un yanına gelince, her iki eliyle onun elini sıktı.
"Sevgili Hogvvarts'ımız," dedi, başını kaldırarak şatoya bakıp gülümserken. Dişleri sarımtıraktı ve Harry onun gülümsemesinin soğuk ve kurnaz bakışlı gözleri-
292
ne yansımadığını fark etti. "Burada olmak ne kadar iyi, ne kadar... Viktor, gel, sıcağa gel... Bir sakıncası yok ya, Dumbledore? Viktor biraz başını üşütmüş de..."

Karkaroff öğrencilerinden birine öne ilerlemesi için işaret etti. Çocuk yanlarından geçerken, Harry'nin gözüne büyük, kemerli bir burunla kalın, siyah kaşlar çarptı. Bu profili tanımak için Ron'un onun koluna vurmasına da, kulağına fısıldamasına da ihtiyacı yoktu.
"Harry - bu Krum!"
293
ON ALTINCI BÖLÜM
Ateş Kadehi
Hogvvarts öğrencileri merdivende Durmstrang'lıla-rın arkasında sıra olurlarken, Ron nutku tutulmuş bir edayla, "İnanmıyorum!" dedi. "Krum, Harry! Viktor Krum!"
'Tanrı aşkına, Ron, sadece bir Quidditch oyuncusu," dedi Hermione.
Ron ona kulaklarına inanarruyormuş gibi bakarak, "Sadece bir Quidditch oyuncusu ha?" dedi.
"Hermione - o dünyanın en iyi Arayıcılarından biri! Hâlâ öğrenci olduğundan haberim yoktu!"
Büyük Salon'a giden diğer Hogwarts öğrencileriyle beraber tekrar Giriş Salonu'ndan geçtiler. Lee Jordan zıplayıp duruyor, Krum'un başının arkasını daha iyi görmeye çalışıyordu. Altına sınıftan bazı kızlar, yürürken bir yandan da hummalı bir şekilde ceplerinde bir şeyler aranıyorlardı - "Ay, inanamıyorum, üzerimde tek bir tüy kalem yok -" "Şapkama rujla imza atar mı dersin?"
Hermione, ruj hakkında dırdır eden kızların yamn-
294
dan geçerlerken, burnu büyük bir edayla, "Aman yani," dedi.
"Ben imzasını alıyorum," dedi Ron. "Yani, alabilirsem. Yanında tüy kalem yok, değil mi, Harry?"
"Hayır, kalemler yukarıda, çantamda," dedi Harry.
Gryffindor masasına gidip oturdular. Ron kapıya bakan tarafta oturmaya özen gösterdi, çünkü Krum'la diğer Durmstrang'lı öğrenciler hâlâ kapının oradaydılar. Nereye oturacaklarını bilemiyormuş gibiydiler. Be-auxbatons öğrencileri ise Ravenclaw masasını tercih etmişlerdi. Yüzlerinde somurtkan ifadelerle Büyük Sa-lon'u süzüyorlardı. Üç tanesi başlarındaki eşarplarla şallara hâlâ sıkı sıkıya sarılmış haldeydi.
Hermione sinirli bir tavırla, "O kadar da soğuk değil ki," dedi. "Pelerinlerini niye getirmemişler sanki?"
"Buraya! Gelin, buraya oturun!" diye tısladı Ron. "Buraya! Hermione, toparlan, yer aç -"
"Ne?"
"Çok geç," dedi Ron acı acı. ,
Viktor Krum ile Durmstrang'dan arkadaşları Slytherin masasına yerleşmişlerdi. Harry, Malfoy, Crab-be ve Goyle'un onlar geldi diye pek memnun havalara girdiklerini görebiliyordu. O bakarken, Malfoy, Krum'la konuşmak için öne eğildi.
Ron iğneleyici bir sesle, "Evet, işte böyle, yağcılık et, Malfoy" dedi. "Ama bahse girerim Krum onun ruhunu okuyordur... Bahse girerim insanların ona yaltaklanmasına alışkındır... Nerede uyuyacaklar dersiniz? Onlara yatakhanemizde bir yer teklif edebiliriz,
295
Harry... Yatağımı ona veririm, bana göre hava hoş. Portatif bir yatağa kıvrılırım, olur biter."
Hermione onu küçümseyen bir "hıh" sesi çıkardı.
Harry, "Beauxbatons'kılardan çok daha keyifli bir halleri var," dedi.
Durmstrang öğrencileri kalın kürklerini çıkarıyor ve yıldızlı, siyah tavana ilgiyle bakıyorlardı. Bir kısmı ise altın tabaklarla kadehleri ellerine almış inceliyordu, besbelli etkilenmişlerdi.
Bu arada hademe Filch öğretmenlerin masasına sandalye ekliyordu. Bu akşamın şerefine kürklü, eski frakını giymişti. Harry onun Dumbledore'un iki yanına dört sandalye daha koyduğunu görünce şaşırdı.
"Ama fazladan sadece iki kişi var," dedi. "Filch neden dört sandalye koyuyor ki, başka kim gelecek?"
"Efendim?" dedi Ron. Aklı başka yerdeydi. Hâlâ gözlerini dikmiş, hayranlıkla Krum'a bakıyordu.
Bütün öğrenciler Salon'a girip kendi binalarının masasında yerlerini aldıktan sonra, öğretmenler içeri girdi. En uçtaki masaya doğru sıra halinde yürüyüp yerlerini aldılar. Sıranın en sonunda Profesör Dumble-dore, Profesör Karkaroff ve Madam Maxime vardı. Mü-dire'leri görününce

Beauxbatons öğrencileri fırlayıp ayağa kalktılar. Hogwarts öğrencilerinden bazıları güldü. Beauxbatons'lular utanmışa benzemiyordu. Madam Maxime, Dumbledore'un sol tarafına yerleşene kadar da yerlerine oturmadılar. Dumbledore oturmadı, Büyük Salon'a bir sessizlik çöktü.
"İyi akşamlar, hanımlar beyler, hayaletler ve -hep-
296
sinden önce- konuklar," dedi Dumbledore, yabancı öğrencilere gülümseyerek. "Hepinize Hogvvarts'a hoş geldiniz demekten büyük memnuniyet duyuyorum. Umarım burada konuğumuzken hem rahat, hem de hoş vakit geçirirsiniz."
Başındaki atkıyı hâlâ sıkı sıkı tutan Beauxbatons'lu bir kız öğrenci hiçbir kuşkuya yer vermeyecek şekilde alaylı alaylı güldü.
Saçları dikilen Hermione, "Kimse seni burada zorla tutmuyor!" diye fısıldadı.
Dumbledore, "Turnuva şölenin sonunda resmi olarak başlayacak," dedi. "Şimdi hepinizi yemeye içmeye davet ediyorum, evinizdeymiş gibi davranın!"
Yerine oturdu. Harry, Karkaroff un hemen öne eğilerek onunla konuşmaya başladığını gördü. Önlerindeki tabaklar her zaman olduğu gibi yemekle doldu. Mutfaktaki ev cinleri sınır tanımamıştı anlaşılan; Harry'nin önünde o güne kadar gördüğü en zengin menü diziliydi. Üstelik aralarında yabancı mutfaklara ait olduğu belli olan yemekler de vardı. ^
Ron büyük bir etli pudingin yanında duran büyük bir tabağı parmağıyla göstererek, "O da ne?" diye sordu. Tabağın içinde bir tür kabuklu deniz hayvanı yahnisi vardı.
"Bouillabaisse," dedi Hermione.
"Ne bezi, ne bezi?" dedi Ron.
"Fransız yemeği," dedi Hermione. "Bir önceki yaz tatilinde yedim. Çok güzeldir."
Ron bu kara pudingden tabağına bol bol koyarken, "Senin sözün bana yeter," dedi.
297
Büyük Salon her zamankinden çok daha kalabalık-mış gibi görünüyordu, oysa fazladan sadece yirmi öğrenci vardı. Belki de farklı renklerdeki üniformalan siyah Hogvvarts cüppelerinin arasında çok dikkati çektiği için daha kalabalık görünüyorlardı. Kürklerini çıkaran Durmstrang öğrencilerinin içlerinde koyu kan kırmızısı cüppeler olduğu anlaşılmıştı.
Hagrid şölen başladıktan yirmi dakika sonra öğretmenler masasının arkasındaki bir kapıdan usulca Sa-lon'a girdi. Masanın ucundaki yerine süzülürcesine oturup, adamakıllı sargılanmış elini Harry, Ron ve Her-mione'ye salladı.
"Keleker'lerin keyfi yerinde mi, Hagrid?" diye seslendi Harry.
Hagrid neşeyle, "Bomba gibiler," diye cevap verdi.
Ron yavaşça, "Ona ne şüphe," dedi. "Sonunda hoşlarına giden bir yiyecek bulmuşa benziyorlar, değil mi? Hagrid'in parmaklan."
Tam o sırada bir ses, "Pardon," dedi, "acaba bouil-labaisse'i isti'ör muydunuz?"
Sesin sahibi, Dumbledore'un konuşması sırasında gülmüş olan Beauxbatons'lu kızdı. Sonunda atkıyı çıkarmıştı. Uzun, gümüşi san saçları dalga dalga, neredeyse beline kadar uzanıyordu. Büyük, lacivert gözleri ve çok beyaz, düzgün dişleri vardı.
Ron morardı. Başını kaldırıp ona baktı, cevap vermek için ağzını açtı, ama ağzından çıka çıka hafif bir guruldama sesi çıktı.
298
"Evet, alabilirsiniz," dedi Harry, tabağı kıza doğru iterek.
"İş'niz bitti mi onla?"
Ron soluk soluğa, "Evet," dedi, "evet, harikaydı."
Kız tabağı aldı ve itinayla Ravenclaw masasına taşıdı. Ron, sanki daha önce hiç kız görmemişçesine, faltaşı gibi açılmış gözlerle hâlâ onun arkasından bakıyordu. Harry gülmeye başladı. Anlaşılan bu ses Ron'u kendine getirmişti.
Ron boğuk bir sesle Harry'ye, "O bir Veelal" dedi.
"Elbette değil," diye cevap verdi Hermione ters ters. "Ağzı açık ayran budalası gibi ona bakan başka hiç kimse görmüyorum!"
Oysa bu konuda hiç de haklı sayılmazdı. Kız Sa-lon'u geçerken, birçok oğlanın başı ona doğru

çevrildi. Bazılarının, tıpkı Ron gibi, geçici süreyle nutku tutulmuşa benziyordu.
Ron onu rahatça görebilmek için yana eğilerek, "Size söylüyorum, bu normal bir kız değil!" dedi. "Hog-warts'tan böyle kızlar çıkmıyor!" /
Harry düşünmeden, "Hogvvarts'tan çıkanlar da hiç fena sayılmaz," dedi. Cho Chang gümüşi saçlı kızdan birkaç sandalye ötede oturuyordu.
Hermione onlan harekete geçirmek istermiş gibi, "Gözleriniz yuvalarına oturduysa," dedi, "kim geldi diye bakarsınız belki."
Anlamlı anlamlı öğretmenler masasını işaret etti. Geri kalan iki boş sandalye az önce dolmuştu. Ludo Bagman şimdi Profesör Karkaroff un öbür yanında oturuyordu.
299
Perc/nin patronu Mr Crouch ise Madam Maxime'in yanına oturmuştu.
Harry şaşkınlıkla, "Onların burada ne işi var?" dedi.
"Üçbüyücü Turnuvası'nı onlar düzenliyor sonuçta, değil mi?" dedi Hermione. "Herhalde başlarken burada olmak istediler."
İkinci yemekler geldiğinde, hiç bilmedikleri birkaç tatlı da olduğunu gördüler. Ron, Fransız usulü, tuhaf ve soluk bir sütlü pelteyi yakından inceledi, sonra onu dikkatle birkaç santim sağına çekti ki, Ravenclavv masasından kolayca görülebilsin. Ancak Veela'ya benzeyen kız yeterince yemiş gibiydi, gelip tatlıyı almadı.
Altın tabaklar temizlendikten sonra, Dumbledore tekrar ayağa kalktı. Şimdi Salon'u hoş bir gerginlik havası sarmış gibiydi. Ne olacağını merak eden Harry de hafif bir heyecan hissediyordu. Onlardan birkaç sandalye ötede Fred ve George öne eğilmiş, gözlerini büyük bir dikkatle Dumbledore'a dikmişlerdi.
Dumbledore kendisine dönük yüzler denizine gülümseyerek, "Beklenen an geldi," dedi. "Üçbüyücü Turnuvası başlamak üzere. Sandığı getirmeden önce birkaç kelimelik bir açıklama yapmak istiyorum -"
"Neyi getirmeden?" diye mırıldandı Harry.
Ron omuzlarını silkti.
"- bu yıl izleyeceğimiz prosedürü açıklığa kavuşturmak için. Ama önce, onları tanımayanlara, Uluslararası Sihirsel İşbirliği Dairesi Başkanı Mr Bartemius Crouch ile" -kibar bir alkış duyuldu- "Sihirli Oyunlar ve
300
Sporlar Dairesi Başkanı Mr Ludo Bagman'ı takdim edeyim."-
Belki Vurucu olarak sahip olduğu ünden, belki de sadece daha cana yakın görünüşünden dolayı, Bagman, Crouch'tan çok daha fazla alkış aldı. Babacan bir el hareketiyle alkışa karşılık verdi. Bartemius Crouch ise adı söylenince ne gülümsedi, ne de el salladı. Onu Quid-ditch Dünya Kupası'ndaki şık takım elbisesiyle hatırlayan Harry, büyücü cüppesiyle tuhaf göründüğünü düşündü. Diş fırçası biçimindeki bıyığı ve kesin bir çizgiyle ikiye ayrılmış saçları, Dumbledore'un uzun, beyaz saçı ve sakalı yanında çok acayip duruyordu.
Dumbledore, "Mr Bagman ve Mr Crouch, Üçbüyü-cü Turnuvası'nm düzenlenmesi için son birkaç ay boyunca yorulmak bilmeden çalıştılar," diye devam etti. "Ve şampiyonlara puan verecek olan jüride, ben, Profesör Karkaroff ve Madam Maxime'le birlikte yer alacaklar."
"Şampiyonlar" kelimesinin telaffuz edilmesi üzerine, dinleyen öğrenciler de büsbütün dikkat kesildiler.
Belki de • Dumbledore onların ani suskunluğunu fark etmişti, çünkü gülümseyerek, "O halde, zahmet olmazsa sandığı alalım, Mr Filch," dedi.
Salon'un uzak bir köşesinde kimsenin gözüne çarpmadan sinmiş bekleyen Filch, mücevherle kaplı büyük, tahta bir sandıkla Dumbledore'a yaklaştı. Sandık son derece eski görünüyordu. İzleyen öğrencilerden heyecanlı, meraklı bir mırıltı yükseldi. Dennis Creevey sandığı doğru dürüst görebilmek için sandalyesinin üstüne
301
l,
çıkmıştı, ama öyle minikti ki başı yine de hemen hemen herkesinkinden aşağıda kalıyordu.

Filch sandığı itinayla masaya, Dumbledore'un önüne koyarken, "Şampiyonların bu yıl karşılaşacakları görevlere ilişkin talimatlar Mr Crouch ve Mr Bagman tarafından incelendi," dedi Ehunbledore. "Her aşama için gereken düzenlemeleri yaptılar. Okul yılı boyunca üç görev yerine getirilecek ve bunlar şampiyonların farklı farklı niteliklerini sınayacak... sihirli güçlerini - cesaretlerini - sonuca varma yetilerini - ve, elbette, tehlikeyle başa çıkma yeteneklerini."
"Tehlike" kelimesi üzerine Salon'a mutlak bir sessizlik çöktü, öyle ki kimse soluk almaya dahi cesaret edemiyordu.
Dumbledore sakin sakin, "Bildiğiniz gibi Turnuva'da üç şampiyon karşı karşıya geliyor," diye devam etti, "katılan okulların her birinden birer şampiyon. Onlara Turnuva görevlerinin her birini ne kadar iyi yerine getirdiklerine göre puan verilecek ve üçüncü görevden sonra e"n yüksek toplam puana sahip şampiyon Üçbü-yücü Kupası'nı kazanacak. Şampiyonlar tarafsız bir seçici tarafından seçilecek: Ateş Kadehi."
Dumbledore asasını çıkardı ve sandığın tepesine üç kere vurdu. Kapak gıcırdayarak yavaşça açıldı. Dumbledore uzanıp sandığın içinden büyük, kabaca yontulmuş tahta bir kadeh çıkardı. Dans eden mavi-beyaz alevlerle ağzına kadar dolu olmasa, hiç de göze çarpmayan bir kadeh olurdu bu. Dumbledore sandığı kapadı ve Kadeh'i itinayla
302
onun üstüne yerleştirdi. Kadeh, bulunduğu yerde Salon'daki herkes tarafından rahatlıkla görülebiliyordu.
"Şampiyon olarak başvurmak isteyen herkesin, adını ve okulunu bir parşömen parçasına açıkça yazıp Ka-deh'e atması gerekiyor," dedi Dumbledore. "Müstakbel şampiyonların başvuru için yirmi dört saatleri var. Yarın gece, yani Cadılar Bayramı'nda, Kadeh, okullarını temsil etmeye en uygun bulduğu üç kişinin adını verecek. Kadeh bu gece Giriş Salonu'na konacak, böylece yarışmak isteyen herkes ona kolayca erişebilecek."
Dumbledore, "Yaşı küçük öğrencilerin iştahı kabarmasın diye," dedi, "Ateş Kadehi Giriş Salonu'na konunca çevresine bir Yaş Çizgisi çizeceğim. Yaşı on yedinin altında olan kimse bu çizgiyi geçemeyecek.
"Son olarak, içinizden katılmak isteyen herkese, bu Turnuva'run öyle elini kolunu sallaya sallaya girilecek bir şey olmadığını vurgulamak isterim. Ateş Kadehi bir kez bir şampiyonu seçince, o şampiyon Turnuva'yi sonuna kadar götürmek zorunda. Adınızı Kadeh'e atmak bağlayıcı, sihirli bir anlaşma oluşturur. Bir kez şampiyon secilince arük fikrinizi değiştiremezsiniz. Onun için, adınızı Kadeh'e atmadan önce, lütfen yarışmaya katılmaya hazır olduğunuzdan bütün kalbinizle emin olun. Şimdi, sanırım yatma vakti geldi. Hepinize iyi geceler."
Büyük Salon'dan geçip Giriş Salonu'na açılan kapılara giderlerken, Fred Weasley, gözleri parlayarak, "Bir Yaş Çizgisi!" dedi. "Eh, bu çizgiyi bir Yaşlanma İksiri ile kandırabiliriz, değil mi? Ve adımız bir kez Kadeh'e gir-
303
di mi, son gülen biz olacağız demektir - çünkü Kadeh on yedi yaşında olup olmadığımızı anlayamaz!"
"Ama on yedi yaşın altındakilerin pek şansı olacağını sanmıyorum," dedi Hermione. "Yeterince şey öğrenmedik ve..."
George, "Kendi adına konuş," diyerek lafı kısa kesti. "Sen katılmayı deneyeceksin, değil mi, Harry?"
Harry bir an Dumbledore'un, on yedi yaşın altındaki kimsenin adını koymaması yolundaki ısrannı düşündü, derken Üçbüyücü Turnuvası kupasını alırkenki o harika tablo zihnini yeniden doldurdu... Sonra on yedi yaşın altında biri gerçekten de Yaş Çizgisi'ni geçerse Dumbledore'un ne kadar kızacağını merak etti...
"Nerede?" dedi Ron. Konuşmanın tek kelimesini bile dinlemeden, Krum'a ne olduğunu görmek için kalabalığa bakıyordu. "Dumbledore, Durmstrang' idarin nerede uyuduğunu söylemedi, değil mi?"
Ama merakı anında giderildi. Şimdi Slytherin masasının hizasındaydılar ve Karkaroff öğrencilerini apar topar ayağa kaldırmıştı.
"Haydi öyleyse, gemiye dönelim," diyordu. "Vik-tor, kendini nasıl hissediyorsun? Yeterince yedin

mi? Mutfaktan biraz tatlı şarap isteteyim mi?"
Harry, Krum'un, kürkünü tekrar giyerken başını iki yana salladığım gördü.
Durmstrang'h diğer çocuklardan biri umutla, "Pro-fesür, ben şarab isterim," dedi.
Karkaroff, sıcak, babacan havası saniyede yok olarak, "Sana teklif etmiyordum, Poliakoff," dedi. "Bakıyo-
304
rum da yine cüppenin önüne boydan boya yemek dökmüşsün, iğrenç çocuk seni -"
Karkaroff döndü ve öğrencilerinin önüne düşüp kapılara doğru yürüdü. Oraya Harry, Ron ve Hermione ile aynı anda vardı. Harry önce o geçsin diye durdu.
Karkaroff ona bakarak kayıtsızca, "Teşekkürler," dedi.
Ve sonra da donup kaldı. Başını yeniden Harry'ye çevirdi, gözlerine inanamıyormuş gibi ona baktı. Müdürlerinin arkasında Durmstrang öğrencileri de durmuştu. Karkaroff un gözleri yavaşça Harry'nin yüzüne odaklandı ve yara izine dikildi. Durmstrang öğrencileri de merakla Harry'ye bakıyorlardı. Harry gözünün ucuyla bazılarının yüzündeki ifadeyi görüp, meseleyi anladıklarını fark etti. Önüne boydan boya yemek döken çocuk yanındaki kızı dürttü ve parmağıyla açıkça Harry'nin alnını gösterdi.
"Evet, o, Harry Potter," dedi arkalarından biri homurtuyla.
Profesör Karkaroff olduğu yerde döndü. Deli-Göz Moody orada duruyordu, bastonuna iyice dayanmıştı, sihirli gözü hiç kırpılmaksızın Durmstrang Müdürü'ne dikilmişti.
Harry bakarken Karkaroff un yüzünden rengin çekildiğini gördü. Yüzüne hiddet ve korku karışımı, dehşet dolu bir ifade yerleşti.
"Sen!" dedi, Moody'ye gözlerini dikerek. Onu gerçekten gördüğünden emin değilmiş gibi bir hali vardı.
"Evet, ben," dedi Moody karanlık bir edayla. "Pot-305
ter7 a söyleyecek bir şeyin yoksa, Karkaroff, yoluna de vam etmek istersin belki. Kapıyı tıkıyorsun."
Doğruydu, Salon'daki öğrencilerin yarısı şimdi ör ların arkasında bekliyor, yolun niye kesildiğini anlamai için birbirlerinin omuzlarının üstünden ileri doğru ba kıyorlardı.
Profesör Karkaroff tek kelime daha etmeden, öğreı çilerini de kendisiyle birlikte sürükleyip götürdü. ody, gözden kaybolana kadar onu bakışlarıyla izledi, sihirli gözü arkası üzerinde sabitleşmişti, şekli bozulmuş
yüzünde yoğun bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı. :
*
Ertesi gün cumartesiydi ve normalde öğrencilerin çoğu cumartesi günleri kahvaltıya geç saatte inerdi. Ancak Harry, Ron ve Hermione diğer hafta sonlarına kıyasla erken uyandılar, dahası bu konuda yalnız değildiler. Giriş Salonu'na gittiklerinde, yaklaşık yirmi kişinin salon çevresinde kümeler halinde toplanmış olduğunu gördüler. Kimi kızarmış ekmek yiyor, hepsi Ateş Kade-hi'-m inceliyordu. Kadeh, Salon'un ortasına, üzerine genellikle Seçmen Şapka'nın konduğu taburenin üstüne yerleştirilmişti. Yere, taburenin çevresine ise ince, altın bir çizgiyle yirmi beş santim yarıçapında bir çember çizilmişti.
Ron üçüncü sınıftan bir kıza heyecanla, "Adını koyan oldu mu?" diye sordu.
Kız, "Durmstrang grubunun hepsi," diye cevap verdi. "Ama daha Hogwarts'tan kimseyi görmedim."
Harry, "Bahse girerim bazıları adlarını dün gece,
306
biz yatmaya gittikten sonra koymuştur," dedi. "Ben olsam öyle yapardım... herkes baksın istemezdim. Ya Kadeh seni hemencecik gerisingeri püskürtürse?"
Harry'nin arkasında biri güldü. Harry dönünce Fred, George ve Lee Jordan'ı gördü. Büyük bir heyecanla, telaş içinde merdivenden iniyorlardı.
Fred muzaffer bir fısıltıyla Harry, Ron ve Hermi-one'ye, "Yaptım," dedi. "İçtim."
"Neyi?" dedi Ron.
"Yaşlanma İksiri'ni, kuş beyinliler," dedi Fred.
George neşeyle ellerini ovuşturarak, "Hepimize birer damla," dedi. "Birkaç ay büyük olsak yetiyor."

Lee ağzı kulaklarında sırıtarak, "Birimiz kazanırsa, bin Galleon'u üçümüz paylaşacağız," dedi.
Hermione, "Biliyor musunuz, bunun işe yaracağından emin değilim," diye uyardı onları. "Eminim Dumbledore bunu düşünmüştür."
Fred, George ve Lee ona kulak asmadılar.
Fred heyecanla titreyerek diğer ikisine, "Hazır mıyız?" dedi. "Hadi öyleyse - ilk ben gidiyorum -"
Fred cebinden üzerinde "Fred VVeasley - Hog-vvarts" yazan bir parşömen parçasını çekerken, Harry onu büyülenmişçesine seyretti. Fred çizginin kenarına kadar yürüdü ve orada durup, on beş metreden aşağı atlamaya hazırlanan bir tramplenci gibi ayak parmaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Sonra da, Giriş Salo-nu'ndaki herkesin gözü üstündeyken, derin bir soluk alıp çizgiyi geçti.
Harry bir an onun başardığını sandı - George ise
307
kesinlikle öyle düşünmüştü, çünkü bir zafer narası atarak Fred'in ardından zıpladı - ama bir an sonra büyük bir cızırtı duyuldu ve ikizlerin ikisi de, sanki görünmeyen bir gülleci tarafından atılmış gibi, altın çemberin dışına fırlatıldı. Soğuk taş döşemede bir metre öteye küt diye indiler. Üstelik, canlarının acıdığı yetmiyormuş gibi bir de rezil olmuşlardı: Yüksek bir pat sesinin ardından ikisinin de bir anda birbirinin eşi uzun, beyaz sakalları oldu.
Giriş Salonu kahkahalarla çınladı. Fred ve George bile, ayağa kalkıp birbirlerinin sakallarına şöyle iyice bir bakınca, kahkahayı patlattılar.
Kalın bir ses, çok eğleniyormuş gibi bir edayla, "Sizi uyarmıştım," dedi. Herkes arkasına döndü. Profesör Dumbledore'du bu, Büyük Salon'dan çıkıyordu. Gözleri pırıldayarak Fred ve George'u izledi. "Yukarı, Madam Pomfrey'ye gitmenizi tavsiye ederim. Şu anda Ra-venclaw'dan Miss Fawcett ve Hufflepuff tan Mr Sum-mers'la ilgileniyor, onlar da sizin gibi kendilerini biraz yaşlandırmaya karar vermişler. Ama şunu söyleyebilirim: İkisinin sakalları da sizinki kadar güzel değil."
Fred ve George, yanı başlarında gülmekten kınlan Lee ile birlikte hastane kanadına doğru yola koyulurken, Harry, Ron ve Hermione de kıkırdayarak kahvaltıya indiler.
Büyük Salon'daki süslemeler bu sabah değişmişti. Cadılar Bayramı olduğu için, bir canlı yarasalar bulutu sihirli tavanın çevresinde kanatlarını çırparken, yüzlerce oyulmuş balkabağı her köşeden pis pis sırıtıyordu.
308
Harry ötekilerin önüne düşerek, Hogwarts'tan on yedi yaşında ya da üstünde hangi öğrencilerin katılabileceğini tartışan Dean ve Seamus'ın yanına gitti.
Dean, "Bir rivayete göre, VVarrington sabah erkenden kalkıp adını Kadeh'e atmış," dedi Harry'ye. "Hani şu tembel hayvana benzeyen Slytherin'li azman."
Warrington'm karşısında Quidditch oynamış olan Harry tiksintiyle başını salladı. "Slytherin'li bir şampiyonumuz olamaz!"
Seamus küçümsemeyle, "Bütün Hufflepuff lılar da Diggory'yi dillerine dolamış durumda," dedi. "Oysa onun yakışıklılığını tehlikeye atmak isteyeceğini sanmazdım."
HerîTiİûne birden, "Dinleyin!" dedi.
Giriş Salonu'nda insanlar tezahürat yapıyordu. Hepsi sandalyelerinde arkaya döndüler ve Angelina Johnson'ın mahcup mahcup gülümseyerek Salon'a girmekte olduğunu gördüler. Gryffindor Quidditch takımında Kovalayıcı olarak oynayan uzun boylu, kara derili bir kız olan Angelina onların yanına geldi, oturdu ve, "Eh, yaptım işte!" dedi. "Az önce adımı koydum!"
Etkilenmiş görünen Ron, "Şaka ediyorsun!" dedi.
"On yedi yaşında mısın yani?" diye sordu Harry.
Ron, "Elbette öyle, yüzünde sakal görüyor musun?" dedi.
"Geçen hafta doğum günümdü," dedi Angelina.
Hermione, "Eh, Gryffindor'dan birinin katıldığına sevindim," dedi. "Umarım seçilirsin, Angelina!"
Angelina ona gülümsedi. "Sağ ol, Hermione."
, 309
Seamus, "Evet, Güzel-Çocuk Diggory olacağına sen ol, daha iyi," dedi. Masalarının önünden geçen birkaç Hufflepuff ona kaşlarını fena halde çatarak baktı.
Kahvaltıyı bitirip Büyük Salon'dan çıktıkları zaman, Ron, Harry ile Hermione'ye, "Bugün ne

yapacağız, peki?" diye sordu.
Harry, "Daha Hagrid'i ziyarete gitmedik," dedi.
"Tamam," dedi Ron, "Keleker'lere birkaç parmak bağışlamamızı istemediği sürece, mesele yok."
Birden Hermione'nin yüzü büyük bir heyecanla ışıldadı.
"Bak şimdi fark ettim - Hagrid'den E. R. İ. T.'e katılmasını istemedim ben!" dedi neşeyle. "Beni bekleyin, t^îTlSîî1 rru. çabucak yukarı çıkıp rozetleri alacağım."
Hermione mermer merdivenden yukarı koşarken, Ron sabrı tükenmiş halde, "Nesi var bunun ya?" diye sordu.
"Hey, Ron," dedi Harry birden. "Arkadaşın..."
Beauxbatons öğrencileri araziye açılan ön kapılardan giriyorlardı, Veela kız da aralarmdaydı. Ateş Kade-hi'nin çevresinde toplanmış olanlar, onlara geçmeleri için yol verip merakla gözlemeye koyuldular.
Madam Maxime, Salon'a öğrencilerinin ardından girdi ve onlan sıraya soktu. Beauxbatons öğrencileri birer birer Yaş Çizgisi'ni geçip parşömen parçalarını ma-vi-beyaz alevlere bıraktılar. Her isim ateşe girerken, ateş bir an kıpkızıl yanıyor ve kıvılcım çıkarıyordu.
Veela kız kendi parşömenini Ateş Kadehi'ne bırakırken, Ron, "Seçilmeyenlere ne olur dersin?" diye fısıl-
310
dadı Harry'ye. "Okullarına mı dönecekler, yoksa Tur-rtuva'yı izlemek için burada mı kalacaklar?"
"Ne bileyim," dedi Harry. "Herhalde burada takılırlar... Madam Maxime hakemlik etmek için kalıyor ya."
Beauxbatons öğrencilerinin hepsi isimlerini atınca, Madam M,axime onları yeniden Salon'dan geçirip bahçeye çıkardı.
Ron ön kapılara doğru hareketlenip onların ardından bakarak, "Peki ya onlar nerede uyuyor?" dedi.
Arkalarından gelen büyük bir tangırtı, onlara Her-mione'nin E. R. İ. T. rozet kutusuyla birlikte döndüğünü duyurdu.
Ron, "Hah, iyi, çabuk olun," dedi ve gözlerini şimdi Madam Maxime'le birlikte çimenlerin yarısına gelmiş olan Veela kızın sırtından ayırmadan, mermer merdiveni atlaya atlaya indi.
Onlar Hagrid'in Yasak Orman'ın kenarındaki kulübesine yaklaşırlarken, Beauxbatons öğrencilerinin nerede uyuduğu esrarı da çözüldü. Geldikleri devasa, toz mavisi atlı araba Hagrid'in ön kapısından iki yüz metre kadar uzağa park edilmişti, öğrenciler de yeniden arabaya giriyordu. Arabayı çeken fil cüsseli uçan atlar ise hemen yandaki geçici padokta otluyordu.
Harry, Hagrid'in kapısına vurunca, Fang'in top sesi gibi havlamaları ona hemen karşılık verdi.
Hagrid kapıyı hızla ardına kadar açıp onları görünce, "Vakti gelmişti!" dedi. "Nerede oturduğumu unuttunuz sandım!"
"Gerçekten çok meşguldük, Hag-" diye başladı
311
Hermione, ama sonra Hagrid'e bakıp kalakaldı, nutku tutulmuş gibiydi.
Hagrid en iyi (ve pek korkunç) tüylü kahverengi takım elbisesini giymiş, ekoseli bir sarı-turuncu kravat takmıştı. Ama en fenası bu değildi; belli ki, makine yağma benzeyen bir şeyden bolca sürerek saçını ehlileştirmeye çalışmıştı. Saçı şimdi yağlı iki hevenk gibiydi -belki de Bill'inki gibi bir atkuyruğu yapmaya çalışmış, ama haddinden fazla saçı olduğunu keşfetmişti. Bu görünüş ona hiç mi hiç uymuyordu. Hermione bir an gözleri faltaşı gibi açılmış halde ona bakakaldı, sonra da besbelli yorumda bulunmamaya karar vererek, "Hımmm -" dedi, "Kelekerler nerede?"
Hagrid mutlu mutlu, "Balkabağı tarhının orda," dedi. "Koskocaman oldular, yirmi beş santim falan. Sorun şu ki, birbirlerini öldürmeye başladılar."
Hermione, Hagrid'in tuhaf saç modeline gözünü dikmiş bakan Ron tam bu konuda bir şey söylemek için ağzını açmışken, ona susturan bir bakış atarak, "Ah, hayır, sahi mi?" dedi.
Hagrid hüzünle, "Evet," dedi. "Yine de tamam yani, şimdi onlan ayrı ayrı kutulara koydum. Hâlâ yirmi tane kadar var."
"Ne şans," dedi Ron. Hagrid onun sesindeki alaycı tonu fark etmedi.
Hagrid'in kulübesi, bir köşesinde yamalı bir yorgan örtülmüş devasa bir yatağın durduğu tek bir

odadan oluşuyordu. Tavandan sarkan bolca füme jambon ve ölü kuşun altındaki şöminenin önündeyse, yine muaz-
312
zam büyüklükte bir tahta masa ve sandalyeler duruyordu. Hagrid çay yapmaya koyulurken, onlar masaya oturdular ve yeniden Üçbüyücü Turnuvası tartışmasına daldılar. Hagrid de bu konuda onlar kadar heyecanlı görünüyordu.
Sırıtarak, "Bekleyin," dedi. "Bekleyin bakalım. Daha önce hiç görmediğiniz şeyler göreceksiniz. İlk görev... ama, söylememem gerekiyor."
"Devam et, Hagrid!" Harry, Ron ve Hermione onu yüreklendirdiler, ama Hagrid başını sallayıp sırıtmakla yetindi.
"Tadım kaçırmak istemem. Ama bak söyleyeyim, muhteşem olacak. O şampiyonların başını kaşıyacak vakti olmayacak. Üçbüyücü Turnuvası'nın yeniden yapıldığını göreceğimi hiç sanmazdım doğrusu!"
Sonunda Hagrid'le öğle yemeğine oturdular. Gerçi pek bir şey yemediler - Hagrid güveçte biftek olduğunu iddia ettiği bir şey yapmıştı, ama Hermione kendi-ninkinde büyük bir tırnak bulduktan sonra üçünün de iştahı kaçtı denebilir. Yine de, Hagrid'e Turnuva'daki görevlerin neler olacağını söyletmeye uğraşarak, katılanlardan hangilerinin şampiyon seçileceğini tahmin etmeye çalışarak ve Fred'le George'un sakallarından kurtulup kurtulmadığını merak ederek hoşça vakit geçirdiler.
Öğleden sonra yağmur çiselemeye başlamıştı. Ateşin yanında oturup damlaların penceredeki yumuşak pıtırtısını dinleyerek, Hagrid'in çoraplarını yamamasını ve Hermione ile ev cinleri konusunda tartışmasını İzle-
313
mek insanda bir rahatlık duygusu uyandırıyordu -Hermione ona rozetleri gösterince, Hagrid E. R. I. T.'e katılmayı kesinlikle reddetmişti.
Kocaman bir kemik iğneye kalın, sarı bir iplik geçirerek, ciddi ciddi, "Bu zalimlik olur, Hermione," dedi. "İnsanlara bakmak onların doğasında var, hoşlarına gidiyor, anlıyor musun? İşlerini ellerinden alırsan onları mutsuz edersin, ücret ödemeye çalışmak da hakaret gibi bir şey."
Hermione, "Ama Harry onu serbest bırakınca Dobby havalara uçtu!" dedi. "Ve duyduğumuza göre şimdi ücret talep ediyormuş!"
"Eh, her türün kaçıkları olur. Bazen bir cin çıkıp özgürlük istemez demiyorum, ama çoğunu buna asla ikna edemezsin - hayır, ben bu işte yokum, Hermione."
Çok kızmış görünen Hermione, rozet kutusunu pelerininin cebine tıktı.
Beş buçuk sıralarında hava kararmaya başlamıştı. Ron, Harry ve Hermione, Cadılar Bayramı şöleni için -daha da önemlisi, okul şampiyonlarının ilan edilmesi için- şatoya dönme vakti geldiğine karar verdiler.
Hagrid yamadığı çorapları kaldırarak, "Ben de sizinle geliyorum," dedi. "Bir dakika müsaade edin."
Hagrid kalktı, yatağının yanındaki şifoniyere gidip bir şey aramaya koyuldu. Burunlarına gerçekten berbat bir koku gelene kadar ona pek aldırmadılar.
Ron öksürerek, "Hagrid," dedi, "bu da neyin nesi?"
"Ne?" dedi Hagrid, elinde büyük bir şişeyle dönerek. "Hoşuna gitmedi mi?"
314
Hermione boğuk bir sesle, "Tıraş losyonu mu bu?" diye sordu.
Hagrid, "Şey - kolonya," diye mırıldandı. Yüzü kızarmaya başlamıştı. Boğuk bir sesle, "Belki de fazla kaçırdım," dedi. "Gidip çıkarıyorum, durun biraz..."
Hantal adımlarla kulübeden dışarı çıktı. Pencerenin dışındaki su fıçısında yüzüne bol bol su çarptığını gördüler.
Hermione şaşkınlıkla, "Kolonya mı?" dedi. "Hagrid mi?"
Harry alçak sesle, "Peki ya saçla takım elbiseye ne demeli?" diye sordu.
Ron birden, "Bakın!" dedi. Pencereden dışarıyı işaret ediyordu.
Hagrid az önce doğrulmuş ve arkasına dönmüştü. Az önce de yüzü kızarmıştı ama, şimdikinin yanında hiç kalırdı. Hagrid onları görmesin diye dikkatle doğrulan Harry, Ron ve Hermione pencereden dışarı göz attılar ve Madam Maxime ile Beauxbatons öğrencilerinin o anda

arabalarından çıktığını gördüler. Belli ki onlar da şölene gidiyordu. Hagrid'in ne dediğini duymuyorlardı, ama Madam Maxime'le konuşurken yüzünde ve buğulanan gözlerinde, Harry'nin daha önce bir tek kez gördüğü, kendinden geçmiş gibi bir ifade vardı -bebek ejderha Norbert'e bakarken takındığı ifadeydi bu.
Hermione gücenmiş bir edayla, "Onunla şatoya çıkıyor," dedi. "Bizi bekliyor sanmıştım!"
Hagrid kulübesine bir bakış bile atmadan okul ara-
315
zisinde Madam Maxime'le birlikte ağır ağır yürümeye koyuldu. Beauxbatons öğrencileri de onların koca adımlarına ayak uydurmaya çalışıp koşturarak arkalarından gidiyorlardı.
Ron inanamayarak, "Ondan hoşlanıyor!" dedi. "Eh, eğer sonunda çocukları olursa, dünya rekoru kıracaklar demektir - bahse girerim ki onların bebeği bir ton çeker."
Kulübeden çıkıp kapıyı arkalarından kapattılar. Dışarısı şaşılacak kadar karanlıktı. Pelerinlerine daha da sıkı sannıp çimenli yamacı tırmanmaya başladılar.
Hermione, "Aa, bakın, onlar!" diye fısıldadı.
Durmstrang grubu gölden şatoya doğru yürüyordu. Viktor Krum, Karkaroffun yanındaydı. Öteki Durmstrang öğrencileri onlara ayak uydurmaya çalışıyorlardı. Ron heyecanla Krum'u gözledi, ama Krum üçünün biraz önünde ön kapılara varıp içeri girerken onlara bakmadı.
Mumlarla aydınlatılmış Büyük Salon onlar girdiğinde neredeyse tıkabasa doluydu. Ateş Kadehi'nin yeri değiştirilmişti, şimdi Dumbledore'un öğretmenler masasındaki boş sandalyesinin önünde duruyordu. Fred ve George -yeniden sakalsız halde- hayal kırıklıklarını geride bırakmış görünüyorlardı.
Harry, Ron ve Hermione yerlerine otururlarken, Fred, "Umarım Angelina seçilir," dedi.
"Ben de," dedi Hermione soluk soluğa. "Eh, birazdan öğreniriz!"
Cadılar Bayramı şöleni sanki her zamankinden
316
uzun sürdü. Belki de iki günde ikinci şölenleri olduğu için, Harry çeşit çeşit yemeğe her zamanki kadar itibar etmedi. İleri uzanan boyunlara, yüzlerdeki sabırsız ifadelere, kıpırdanmalara ve Dumbledore'un yemeği bitti mi diye bakmak için ikide bir ayağa kalkmalara bakılırsa, Harry gibi Salon'daki herkes de sadece tabakların temize havale edilmesini ve kimlerin şampiyon seçildiğini duymayı istiyordu.
En sonunda altın tabaklar yemeğin başındaki lekesiz hallerine döndüler; Salon'daki gürültü düzeyi bir anda yükseldi, ama Dumbledore ayağa kalkar kalkmaz kesildi. İki yanındaki Profesör Karkaroff ve Madam Maxime de herkes kadar gergin ve beklenti içindeydi. Ludo Bagman gülümsüyor ve bazı öğrencilere göz kırpıyordu. Sadece Mr Crouch hayli ilgisiz, hatta sıkkındı.
Dumbledore, "Evet, Kadeh kararını vermeye hazır sayılır," dedi. "Sanırım bir dakika daha gerekiyor. Şimdi, şampiyonların isimleri ilan edilince, onlardan Sa-lon'un baş tarafına gelmelerini, öğretmenler masası boyunca yürümelerini ve bitişik odaya geçmelerini rica\ ediyorum"
-öğretmenler masasının gerisindeki kapıyı gösterdi- "orada ilk talimatlarını alacaklar."
Asasını çıkardı, onunla havada büyük bir dalga çizdi; o anda, oyulmuş balkabaklarmın içindekiler hariç bütün mumlar söndü, Salon loşluğa gömüldü. Ateş Kadehi artık Salon'daki her şeyden daha fazla parlıyordu, alevlerin ışıltılı, parlak mavi-beyazlıgı adeta gözleri acıtıyordu. Herkes gözlüyor, bekliyordu... Birkaç kişi boyuna saatine bakıp duruyordu...
317
Harry'nin iki sandalye ötesindeki Lee Jordan, "Dananın kuyruğu kopuyor," diye fısıldadı.
Kadeh'in içindeki alevler birden tekrar kırmızıya döndü. İçinden kıvılcımlar saçılmaya başladı. Bir an sonra havaya alevden bir dil fırladı, Kadeh'in içinden kavruk bir parşömen parçası çırpınarak çıktı - bütün Salon soluğunu tuttu.
Dumbledore parşömen parçasını yakalayarak, yeniden mavi-beyaza dönüşmüş alevlerin ışığında okuyabilmek için bir kol boyu uzaklıkta tuttu.
Güçlü, berrak bir sesle, "Durmstrang şampiyonu," diye okudu, "Viktor Krum."
Salon'u bir alkış ve tezahürat fırtınası sararken, Ron, "Bunda şaşılacak bir şey yok!" diye haykırdı.
Harry, Viktor Krum'un Slytherin masasından kalktığını ve Dumbledore'a doğru kamburunu çıkara

çıkara yürüdüğünü gördü. Krum sağa döndü, öğretmenler masası boyunca yürüdü ve kapıdan bitişik odaya geçerek gözden kayboldu.
Karkaroff, "Bravo, Viktor!" diye öyle yüksek sesle bağırdı ki, alkışlara rağmen herkes onu duyabildi. "Buna senin layık olduğunu biliyordum!"
Alkışlar ve konuşmalar duruldu. Şimdi herkesin dikkati, birkaç saniye sonra bir kez daha kırmızıya dönüşen Kadeh üzerinde odaklanmıştı yeniden. Alevlerin ittiği ikinci bir parşömen parçası fırladı.
"Beauxbatons şampiyonu," dedi Dumbledore, "Fle-ur Delacour!"
"Bu o, Ron!" diye haykırdı Harry. Veela'ya çok ben-
318
zeyen kız zarafetle ayağa kalkmış, dalga dalga inen gümüşi san saçlarını savurarak Ravenclaw ve Hufflepuff masaları arasından geçiyordu.
Hermione gürültüyü bastırarak, "Ay, bakın, nasıl hayal kırıklığına uğradılar," dedi. Başıyla Beauxbatons grubundaki geri kalan öğrencileri işaret etti. Aslında "hayal kırıklığı" hafif kalır, diye düşündü Harry. Seçilmeyen kızlardan iki tanesi resmen gözyaşlarına boğulmuştu. Başlarını kollarına dayamış, hıçkırıyorlardı.
Fleur Delacour da yan odaya girip gözden kaybolunca, Salon'a yeniden sessizlik çöktü, ama bu seferki sessizlik öyle heyecan dolu, öylesine somuttu ki, elinizi uzatsanız dokunabilirdiniz neredeyse. Sırada Hogwarts şampiyonu vardı...
Ateş Kadehi bir kez daha kızardı, içinden kıvılcımlar fışkırdı, alevden dil havalara yükseldi ve Dumble-dore üçüncü parşömen parçasını çekip aldı.
"Hogvvarts şampiyonu," diye seslendi, "Cedric Diggory!"
Ron yüksek sesle, "Hayır!" dedi, ama onu Harry'den başka duyan olmadı; yan masadan yükselen tezahürat çok gürültülüydü. Hufflepuffların her biri ayağa fırlamıştı. Cedric, ağzı kulaklarında onların yanından geçip öğretmenler masasının arkasındaki odaya yönelirken, haykırıyor ve ayaklarını yere vuruyorlardı. Hatta Cedric'e tutulan alkış öyle uzadı ki, Dumbledo-re'un sesini duyurabilmesi epeyce vakit aldı.
En son patırtı da dinerken, Dumbledore hayatından memnun bir şekilde, "Mükemmel!" dedi. "Şimdi, üç
319
şampiyonumuz da belli oldu. Beauxbatons ve Durmst-rang'ın geri kalan öğrencileri de dahil olmak üzere hepinize, şampiyonunuza elinizden gelen desteği vereceğiniz konusunda güvenebileceğimden eminim. Şampiyonunuzu destekleyerek gerçek bir katkı -"
Ama Dumbledore birden sustu. Herkes onun dikkatini neyin dağıttığını anlamıştı.
Kadeh'teki ateş yeniden kırmızıya dönmüştü. İçinden kıvılcımlar fışkırıyordu. Birden havaya uzun bir alev fırladı, ucunda bir parşömen parçası daha vardı.
Dumbledore neredeyse otomatikman elini uzatıp parşömeni yakaladı. İleride tutup üzerinde yazılı ada baktı. Dumbledore elindeki kâğıt parçasına bakarken, uzun bir duraklama oldu. Salon'daki herkes gözünü ona dikmişti. Derken Dumbledore boğazını temizleyip adı okudu -
"Harry Potter."
320
ON YEDİNCİ BÖLÜM
Dört Şampiyon
Harry öylece kalakaldı. Büyük Salon'daki bütün gözlerin ona çevrilmiş olduğunun farkındaydı. Afalla-mıştı. Her tarafı uyuşmuş gibiydi. Rüya görüyor olmalıydı. Doğru duymuş olamazdı.
Kimse alkışlamadı. Salon'u kızgın anların sesini andıran bir vızıldama kaplamaya başlamıştı; bazı öğrenciler, yerinde donakalmış olan Harry'yi iyice görebilmek için ayağa kalkıyordu.
Baştaki masada Profesör McGonagall da ayağa kalkmış ve Ludo Bagman'la Profesör Karkaroff un yanından hızla geçerek derhal Profesör Dumbledore'un kulağına bir şeyler fısıldamaya başlamıştı. Kulağını ona yaklaştırmış dinleyen Dumbledore'un kaşları hafifçe çatıktı.
Harry, Ron ve Hermione'ye döndü; ikisinin arkasında, bütün Gryffindor masasının ağzı bir karış açık onu izlediğini gördü.
"Adımı koymadım," dedi Harry, boş gözlerle onlara bakarak. "Koymadığımı biliyorsunuz."

321
İ
Ron da, Hermione de ona aynı derecede boş gözlerle baktılar.
Baştaki masada Profesör Dumbledore doğrulmuş, başını sallayarak Profesör McGonagall'ı onaylıyordu.
"Harry Potter!" diye seslendi bir kez daha. "Harry! Buraya, lütfen!"
"Git hadi," diye fısıldadı Hermione, Harry'yi hafifçe iterek.
Harry ayağa kalktı, cüppesinin eteğine bastı ve fifçe tökezledi. Gryffindor ve Hufflepuff masalarını arasındaki boşluktan yürümeye başladı. Yürüyüş bit-1 mek bilmiyordu; baştaki masa bir gıdım bile yakınlaşıyor gibi değildi ve Harry ona bakan yüzlerce gözü, her biri birer projektörmüş gibi, üzerinde hissedebiliyordu. Uğultu gittikçe arttı. Ona bir saat gibi gelen bir sürenin sonunda Dumbledore'un yanına vardı. Bütün öğretmenlerin kendisine baktığını hissedebiliyordu.
"Evet... içeri geç, Harry," dedi Dumbledore. Gülüm-semiyordu.
JHarry öğretmenler masasının kıyısından kıyısından yürümeye başladı. Hagrid masanın en sonunda oturuyordu. Harry'ye her zamanki gibi göz kırpmadı/ el sallamadı, selam vermedi. Tamamen afallamış görünüyordu, Harry yanından geçerken herkes gibi o da bakmakla yetindi.
Harry, Büyük Salon'dan çıkınca, cadıların ve büyücülerin resimleriyle bezeli daha küçük bir odada buldu kendini. Odanın öbür ucundaki şöminede alev alev yanan bir ateş vardı.
İçeri girdiğinde portrelerdeki yüzler dönüp ona
322
baktılar. Buruşuk yüzlü bir cadının, resminin çerçevesinden dışan fırlayıp, bitişiğindeki ayı balığı bıyıklı büyücünün resmine girdiğini gördü. Yaşlı cadı büyücünün kulağına bir şeyler fısıldamaya koyuldu.
Viktor Krum, Cedric Diggory ve Fleur Delacour ateşin çevresinde toplanmışlardı. Alevlerin önündeki siluetleri tuhaf bir şekilde etkileyici görünüyordu. Kambur ve düşünceli duran Krum şömineye yaslanmıştı, diğer ikisinden biraz ötedeydi. Cedric ellerini arkasında kavuşturmuş, ateşe bakıyordu. Harry içeri girince Fleur Dleacour dönüp baktı ve uzun, gümüş rengi saçlannı arkaya attı.
"Ne var?" dedi. "Zalona dönmemiz mi istiyo'lar?"
Harry'nin bir haber getirmeye geldiğini sanmıştı. Harry ise az önce olanları nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Orada öylece durup üç şampiyona baktı. Birden hepsinin ne kadar uzun boylu olduğunun farkına vardı.
Arkasından telaşlı ayak sesleri geldi ve Ludo Bag-man içeri girdi. Harry'yi kolundan tutup öne çekti.
"Olağanüstü!" diye mırıldandı, Harry'nin kolunu sıkarak. "Kesinlikle olağanüstü! Baylar... bayan,' diye ekledi, şömineye yaklaşıp diğer üçüne hitap ederek. "İnanılmaz gibi görünebilir ama - dördüncü Üçbüyücü şampiyonunu takdim ederim!")
Viktor Krum doğruldu. Somurtkan yüzü, Harry'yi süzerken iyice karardı. Cedric hayrete düşmüş görünüyordu. Bagman'ın söylediklerini yanlış anladığından eminmişçesine bir Bagman'a, bir Harry'ye bakıyordu.
323
Fleur Delacour ise saçını arkaya atıp gülümseyerek, "Aman ne komik şaka, Miister Bapnan," dedi.
"Şaka mı?" diye tekrarladı Bdgman şaşkın şaşkın. "Yo, yo, şaka değil! Az önce Ateş Kadehi'nden Harry'nin adı çıktı!"
Krum'un kahn kaşlan birbirine yaklaştı. Cedric'in yüzüne hâlâ kibar bir hayret hâkimdi.
Fleur kaşlarını çattı. "Ama belli ki yanlıjhk olmuş," dedi Bagman'a, küçümser bir edayla.
"Ya'ışmaya katılamaz o. Çok küüçük."
"Şeyy... evet, hayret verici," dedi Bagman, tıraşlı çenesini sıvazlayıp Harr/ye gülümseyerek. "Ama biliyorsunuz, yaş sının ilk kez bu yü kondu, ekstra bir güvenlik önlemi olarak. Adı da Kadeh'ten çıktığına göre... artık şu noktada bunun kaçışı yok sanıyorum... kurallar öyle, mecbur... Harry'nin elinden geleni yapması gereke-"
Arkalarındaki kapı yine açıldı ve kalabalık bir grup içeri girdi: Önde Profesör Dumbledore, hemen

arkasında da Mr Crouch, Profesör Karkaroff, Madam Maxime, Profesör McGonagall ve Profesör Snape. Profesör McGonagall kapıyı kapatmadan önce, Harry'nin kulağına duvarın öte yanından yüzlerce öğrencinin uğultumu geldi.
"Madam Maxime!" dedi Fleur hemen, Müdür'ünün yanına giderek. "Bu küüçük çocuk da ya'ışmaya katü-cakdiyo'lar!"
Hany her yanını uyuşturan inanamamazlık duygusunun altmdd bir yerlerde bir kızgınlık dalgası hissetti. Kf'cük yccuk, ha!
324
Madam Maxime dimdik duruyordu, boyu bütün haşmetiyle gözler önündeydi. Heybetli başının tepesi, mumlarla donanmış avizeye sürtünüyordu. Siyah satenle kaplı kocaman göğsü şişti.
"Bu ne anlama geliyor, Dambli-dor"? diye sordu buyurgan bir edayla.
"Bunu ben de öğrenmek istiyorum, Dumbledore," dedi Profesör Karkaroff. Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı, mavi gözleriyse buz parçalan gibiydi, "iki tane Hogwarts şampiyonu, ha? Ev sahibi okulun iki şampiyon sokmasına izin verildiğini hiç duymamıştım -kuralları yeterince dikkatli okumadım mı acaba?"
Kısa ve pis bir kahkaha attı.
"Cesi impossible," dedi Madam Maxime. Çok sayıda muhteşem opal taşıyla süslediği kocaman elini Fleur'ün omzuna koymuştu. " 'Ogwarts'ın iki jampiyonu olamaz. Fena hakzızhk bu."
"Senin şu Yaş Çizgisi'nin küçük adayların katılmasını önleyeceğini sanıyorduk, Dumbledore," dedi Karkaroff. Zoraki gülümsemesi hâlâ silinmemişti, ama bakışları her zamankinden de soğuktu.
"Yoksa tabii ki biz de kendi okullarımızdan daha geniş bir aday kadrosu seçip getirirdik."
"Bu, Potter'ın suçu, başka kimsenin değil, Karkaroff," dedi Snape yumuşak bir sesle. Siyah gözleri kinle alev alevdi. "Potter'ın kuralları yıkma konusundaki kararlılığı yüzünden Dumbledore'u suçlama. Buraya adım attığı günden beri çizgiyi aşıp duruyor -"
"Teşekkür ederim, Severus," dedi Dumbledore kah
325
bir sesle. Snape sustu, ama siyah ve yağlı saçlarının arasından gözleri hâlâ hain hain parlıyordu.
Profesör Dumbledore şimdi Harry'ye bakıyordu. Harry de gözlerini ona çevirmiş, yanm ay biçimindeki gözlüğün arkasından bakan o gözlerdeki ifadeyi anlamaya çalışıyordu.
"Adını Ateş Kadehi'ne koydun mu, Harry?" diye sordu Dumbledore sükûnetle.
"Hayır," dedi Harry. Herkesin onu dikkatle izlediğinin fena halde farkındaydı. Gölgelerin içindeki Snape'ten ona inanmadığını gösteren sabırsız bir öfültü yükseldi.
"Yaşı büyük bir öğrenciden senin adını Ateş Kadehi'ne koymasını istedin mi?" dedi Profesör Dumbledore, Snape'e aldırmayarak.
"Hayır," dedi Harry ateşli bir şekilde.
"Ay, tabiyki yalan söylüyo'!" diye bağırdı Madam Maxime. Snape şimdi dudağını bükmüş, başını iki yana sallıyordu.
"Yaş Çizgisi'ni geçmiş olamaz," dedi Profesör McGo-nagall sertçe. "Sanırım hepimiz bunda hemfikiriz -"
"Dambli-dor çisgide yanlış yaptı demek," dedi Madam Maxime, omuz silkerek.
'Tabii ki bu mümkün," dedi Dumbledore kibarca.
"Dumbledore, yanlış yapmadığını sen de bal gibi biliyorsun!" dedi Profesör McGonagall sinirli bir halde. "Aman, ne saçmalık! Harry çizgiyi kendi geçmiş olamaz, Profesör Dumbledore da onun bu iş için büyük bir öğrenciyi ayarlamadığına inandığına göre, sanırım herkes bu durumu kabul etmeli!"
326
Profesör McGonagall, Profesör Snape'e çok kızgın bir bakış attı.
"Mr Crouch... Mr Bagman," dedi Karkaroff. Sesi yine riyakâr bir tona bürünmüştü. "Siz bizim - ee - tarafsız hakemlerimizsiniz. Bunun kurallara hiç de uygun olmadığını onaylayacaksınız herhalde."
Bagman yuvarlak, çocuksu yüzünü mendiliyle silip, şömine ateşinin aydınlattığı çemberin dışında, yüzü yarı gölgede duran Mr Crouch'a baktı. Mr Crouch'un biraz ürpertici bir hali vardı. Bu yan karanlık ona çok daha yaşlı, neredeyse kurukafa benzeri bir görünüm veriyordu. Ama konuştuğunda, sesi her zamanki sert sesiydi. "Kurallara uymalıyız ve kurallar açık bir şekilde

isimleri Ateş Kadehi'nden çıkan kişilerin Turnu-va'da yanşmakla yükümlü olduğunu söylüyor."
"Eh, Barty kural kitabını harfi harfine bilir," dedi Bagman. Sanki mesele sonuçlanmış gibi gülümseyerek arkasındaki Karkaroff la Madam Maxime'e döndü.
"Ben diğer öğrencilerimin isimlerinin bir kez daha konulması konusunda ısrar ediyorum," dedi Karkaroff. Riyakâr ses tonunu ve gülümsemesini bir kenara bırakmıştı artık. "Ateş Kadehi'ni yeniden yerine koyacaksınız ve her okuldan iki şampiyon seçilene dek yeni adlar/ eklemeye devam edeceğiz. Bu, adil bir çözüm olur, Dumbledore."
"Ama Karkaroff, bu iş böyle yürümüyor," dedi Bagman. "Ateş Kadehi söndü - bir dahaki Turnuva'ya kadar da tekrar yanmaz -"
"- ki Durmstrang kesinlikle o Turnuva'ya katılma-
327
yacak!" diye patladı Karkaroff. "Bütün toplantılarımızdan, görüşmelerimizden ve tavizlerimizden sonra böyle bir şeyin olmasını pek beklemiyordum! Şimdi gitsek mi diye düşünüyorum ister istemez!"
"Boş tehdit, Karkaroff," diye hırladı bir ses yakındaki kapıdan. "Artık şampiyonunu bırakamazsın. O yarışmak zorunda. Hepsi yarışmak zorunda. Bağlayıcı sihirli anlaşma, tıpkı Dumbledore'un dediği gibi. Nasıl, çok uygun, ha?"
Moody odaya girmişti. Ateşe doğru topallayarak yürüdü, her sağ adımında bir takırtı duyuluyordu.
"Uygun mu?" dedi Karkaroff. "Korkarım ki seni anlamıyorum, Moody."
Harry, Karkaroff un, hor gören bir tavır takınarak, Moody'nin söyledikleri önemsenmeye değmezmiş numarası yapmaya çalıştığını anlamıştı. Ama Karkaroff un elleri onu ele veriyordu; onlan sıkı sıkı kapamış, yumruk yapmıştı.
"Anlamıyor musun?" dedi Moody sakin sakin. "Çok basit, Karkaroff. Birisi Harry'nin adını Kadeh'e koydu, çünkü adı Kadeh'ten bir kez çıktı mı yanşmak zorunda kalacağını biliyordu."
"Belli ki 'Ogwarts'a elmadan iki ısı'ık vermeyi isteyen bi'isi!" dedi Madam Maxime.
'Tamamen aynı fikirdeyim, Madam Maxime," dedi Karkaroff, eğilip onu selamlayarak. "Hem Sihir Bakan-lığı'na, hem de Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'na şikâyette bulunacağım -"
"Eğer birinin şikâyet etmeye hakkı varsa, o da Pot-
328
ter'dır," diye homurdandı Moody. "Ama... enteresan... onun tek kelime ettiğini bile duymuyorum..."
"Niyçin şikâyet etzin ki?" diye patladı Fleur Dela-cour, ayağını yere vurarak. "Ya'ışma şansı elde etti, di-yil mi? Biz haftala'dır seçilelim ümit ediyo'uz! Okullarımız onurlandı'mak için! Bin Galleon'luk ödüyl - çoğu kişinin uğrunda öleceyi bir fi'sat!"
"Belki birisi Potter'ın hakikaten de bu uğurda öleceğini umuyordur," dedi Moody, çok hafif bir hırıltıyla.
Bu sözlerin ardından son derece gergin bir sessizlik oldu.
Çok kaygılı görünen Ludo Bagman sinirli bir şekilde ayaklarının üstünde sallanıp durarak, "Moody, ihtiyar... o nasıl söz!" dedi.
"Hepimiz Profesör Moody'nin öğle yemeğinden önce kendini öldürmeye yönelik altı tane kadar komplo keşfetmedikçe sabahını ziyan olmuş saydığını biliyoruz," dedi Karkaroff yüksek sesle. "Besbelli şimdi öğrencilerine de suikasttan korkmayı öğretiyor. Bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeni için tuhaf bir özellik bu, Dumbledore, ama eminim senin de kendine göre birtakım nedenlerin vardı."
"Demek bunları hayal ediyorum, ha?" diye homurdandı Moody. "Olmayan şeyler görüyorum, öyle mi? Çocuğun adını o Kadeh'e koyan kişi usta bir cadı ya da büyücüydü..."
"Buna dayir ne delil var kiy?" dedi Madam Maxi-me, kocaman ellerini itiraz edercesine havaya kaldırarak.
329
"Çünkü çok güçlü bir sihirli nesneyi kandırdılar!" dedi Moody. "O Kadeh'i kandırıp Turnuva'da yalnızca üç okulun yarışacağını unutturmak için ender rastlanır güçte bir Şaşırtma Büyüsü gerek... Tahminimce Pot-ter'ın kategorisinde tek olmasını sağlamak için, adını dördüncü bir okulun

altından soktular..."
"Bu konuda epey kafa yormuşa benziyorsun, Moody," dedi Karkaroff soğuk bir ses tonuyla. "Bu, çok usta işi bir teori - ama duyduğum kadarıyla geçenlerde de doğum günü hediyelerinden birinin içinde kurnazca gizlenmiş bir basilisk yumurtası olduğuna kafanı takmışsın. Ama kutuyu parçalara ayırdıktan sonra aslında içinde bir portatif saat olduğunu anlamışsın. Bu yüzden seni pek ciddiye almazsak anlayışla karşılarsın herhalde..."
Moody gözdağı veren bir sesle, "Masum olayları kendi lehine kullananlar vardır," diye yanıtladı. "Karanlık büyücülerin düşündüğü şekilde düşünmek benim işim, Karkaroff - bunu sen de hatırlarsın elbet..."
"Alastor!" dedi Dumbledore, uyararak. Harry bir an için Dumbledore'un kime hitap ettiğini merak etti, ama sonra "Deli-Göz"ün Moody'nin asıl adı olamayacağını fark etti. Moody sustu, yine de Karkaroff u tatmin olmuş gözlerle süzüyordu hâlâ - Karkaroff un yü-züyse alev alevdi.
"Bu durum nasıl ortaya çıktı, bilmiyoruz," dedi Dumbledore, odada bulunan herkese. "Ancak bana öyle geliyor ki, bunu kabul etmekten başka seçeneğimiz yok. Hem Cedric, hem de Harry Turnuva'da yarışmak üzere seçildiler. Öyleyse, yarışacaklar..."
330
"Ama Dambli-dor -"
"Sevgili Madam Maxime, eğer başka bir fikriniz varsa, duymaktan memnun olurum."
Dumbledore bekledi, ama Madam Maxime konuşmadı, ters ters bakmakla yetindi. Üstelik bunu yapan bir tek o değildi. Snape çok kızgın görünüyordu; Kar-karoff sinirden mosmordu. Bagman ise çok heyecanlı görünüyordu.
"Ee, devam edelim mi öyleyse?" dedi, ellerini ovuşturup odadakilere gülümseyerek.
"Şampiyonlarımıza talimatları vermemiz gerekiyor, değil mi? Barty, ev sahipliği yapmak ister misin?"
Mr Crouch derin bir transtan çıkmış gibi oldu.
"Evet," dedi, "talimatlar. Evet... ilk görev..."
Ateşin ışığına adım attı. Harry yakından bakınca onun hasta bir hali olduğunu düşündü. Gözlerinin altında karanlık gölgeler vardı, buruşmuş derisiyse ince, kâğıt gibiydi. Oysa Quidditch Dünya Kupası'nda böyle görünmüyordu.
"İlk görev cesaretinizi sınamak üzere tasarlandı," dedi Harry, Cedric, Fleur ve Krum'a. "Bu yüzden ne olduğunu size söylemeyeceğiz. Bilinmeyenle yüz yüze gelindiğinde gösterilen cesaret bir büyücü için önemli bir özelliktir... çok önemli bir özellik...
"İlk görev yirmi dört Kasım'da, diğer öğrencilerin ve jürinin önünde gerçekleştirilecek.
"Şampiyonların Turnuva'daki görevlerini tamamlamak için öğretmenlerinden yardım istemeleri ya da onların yardım teklifini kabul etmeleri yasak. Şampiyon-
331
lar bu ilk aşamaya ellerinde sadece asalarıyla girecekler. İkinci görev hakkında bilgi, ilk görev bittiğinde verilecek. Turnuva' nın emek ve zaman isteyen doğası nedeniyle, şampiyonlar yıl sonu sınavlarından muaf tutulacak."
Mr Crouch dönüp Dumbledore'a baktı. "Sanırım bu kadar, değil mi, Albus?"
"Sanırım," dedi Dumbledore. Mr Crouch'a hafif bir endişeyle bakıyordu. "Bu gece Hogwarts'ta kalmak istemediğine emin misin, Barty?"
"Eminim, Dumbledore, Bakanlık'a dönmem gerekiyor," dedi Mr Crouch. "Bu ara işler çok yoğun, çok güç bir dönem geçiriyoruz... İşin başında genç VVeatherby'yi bıraktım... Çok hırslı... biraz fazla hırslı, aslını sorarsan..."
"En azından, gitmeden önce gelip bir içki içmez misin?" dedi Dumbledore.
"Haydi, Barty, ben de kalıyorum!" dedi Bagman neşeyle. "Şimdi her şeyin merkezi Hogwarts, biliyorsun. Burası bürodan çok daha heyecan verici!"
"Sanmıyorum, Ludo," dedi Crouch, eski sabırsızlığını andırır bir sesle.
"Profesör Karkaroff - Madam Maxime - yatmadan önce bir içkiye ne dersiniz?" dedi Dumbledore.
Ama Madam Maxime çoktan kolunu Fleur'ün omzuna dolamış, onunla birlikte odadan çıkıyordu. Harry ikisinin Büyük Salon'a girerken Fransızca hızlı hızlı konuştuklarını duyabiliyordu. Karkaroff,

Krum'u eliyle çağırdı ve onlar da çıktılar, ama konuşmadan.
332
"Harry, Cedric, yatmaya gitseniz iyi olur," dedi Dumbledore, ikisine de gülümseyerek. "Eminim Gryffindor ve Hufflepuff sizinle birlikte bu olayı kutlamak için sabırsızlanıyordun Onları, ortalığın altını üstüne getirmek ve patırtı çıkarmak için böyle mükemmel bir bahaneden mahrum bırakırsanız yazık
olur."
Harry, Cedric'e baktı. Cedric başıyla onayladı ve odadan çıktılar.
Büyük Salon şimdi bomboştu. Mumların alevi ufal-mıştı, balkabaklannın çentikli gülümsemeleri de bu ışıkta ürpertici ve titrek bir hal almıştı.
"Ee," dedi Cedric, hafifçe gülümseyerek. "Yine birbirimize karşı oynuyoruz!"
"Sanırım," dedi Harry. Aklına gerçekten de söyleyecek başka bir şey gelmemişti. Kafasının içine tam bir karmaşa hâkimdi, sanki beyni yağmalanmış gibiydi.
"Ee... söyle bakalım..." dedi Cedric, Giriş Salonu'na ulaştıklarında. Salon şimdi Ateş Kadehi'njn yokluğunda sadece meşalelerle aydınlatılıyordu. "Nasıl koydun adını?"
"Koymadım," dedi Harry, ona dik dik bakarak. "Adımı koymadım. Doğruyu söylüyordum."
"Haa... peki," dedi Cedric. Harry, Cedric'in ona inanmadığını anlamıştı. "Eh... görüşmek üzere, öyleyse."
Cedric mermer merdivenden yukarı çıkmak yerine sağ taraftaki bir kapıya yöneldi. Harry onun kapının arkasındaki taş basamaklan inmesini dinledi, sonra da ağır ağır mermer basamaklan çıkmaya başladı.
333
I!
Ron'la Hermione dışında kimse ona inanacak mıydı, yoksa Turnuva'ya kendisinin katıldığım mı düşüneceklerdi? Ama ondan üç yıl daha uzun süre büyü eğitimi almış rakiplerle karşı karşıyayken - dahası, yalnızca tehlikeli görünmekle kalmayıp, bir de yüzlerce insanın önünde gerçekleştirilecek görevlerle karşı karşıyayken - nasıl böyle düşünürlerdi ki? Evet, daha önce bunu düşünmüştü... hayalini kurmuştu... ama aslında bir şakaydı o sırada, boş bir hayal gibiydi... gerçekten, cidden katılmayı düşünmemişti hiç...
Ama bir başkası düşünmüştü... bir başkası onun Turnuva'ya girmesini istemiş ve bunu garantiye almıştı. Neden? Ona bir kıyak yapmak için mi? Nedense, öyle olduğunu sanmıyordu hiç...
Onun kendini aptal durumuna düşürmesini sağlamak için mi? Eh, o zaman dilekleri gerçekleşecek gibi görünüyordu...
Ama onu öldürtmek? Yoksa Moody her zamanki gibi paranoyakça mı davranıyordu? Biri Kadeh'e Harry'nin adını oyun olsun, şaka olsun diye koymuş olamaz mıydı? Gerçekten de biri onun ölmesini istiyor muydu?
Hany kafasında bunun cevabını hemen verdi. Evet, biri onun ölmesini istiyordu, bir yaşından beri biri onun ölmesini istemişti hep... Lord Voldemort. Ama Lord Voldemort nasıl olup da Harry'nin adını Ateş Kadehi'ne koydurtmayı başarmıştı? Voldemorfun uzaklarda, ırak bir ülkede, tek başına saklanıyor olması gerekiyordu... cılız, güçsüz...
Ancak yara izinin acısına uyanmadan hemen önce
334
gördüğü rüyada Voldemort yalnız değildi... Kılkuy-ruk'la konuşuyordu... Harry'nin ölümünü planlıyor-
Harry kendini birden Şişman Hanım'm karşısında bulunca çok şaşırdı. Ayaklarının onu nereye götürdüğünü pek fark etmemişti. Başka bir sürpriz de Şişman Hanım'in çerçevenin içinde yalnız olmamasıydı. Harry alt katta şampiyonlara katıldığında komşusunun tablosuna atlayan yaşlı cadı, şimdi Şişman Hanım'in yanında şişine şişine oturuyordu. Buraya Harry'den önce ulaşmak için yedi kat merdivenin kenarındaki bütün resimlerden son sürat geçmiş olmalıydı. Hem o, hem de Şişman Hanım, Harry'ye çok büyük bir ilgiyle bakıyorlardı.
"Aman, aman, aman," dedi Şişman Hanım. "Viplet az önce bana her şeyi anlattı. Kim seçilmiş okul şampiyonu, efendim?"

"Zırva," dedi Harry donuk bir sesle.
"Hiç de değil!" dedi soluk yüzlü cadı, kızarak. -
"Yo, yo, Vi, parola bu," dedi Şişman Hanım, yatıştı-1 ncı bir sesle. Menteşelerinden öne doğru savrulup Hany'yi ortak salona aldı.
Portre açıldığında Harry'nin kulaklarında öyle bir gürültü patladı ki, az daha sırtüstü devriliyordu. Daha neler olup bittiğini anlamadan bir düzine el onu ortak salona çekmişti bile. Gryffindor binasındaki herkes karşısındaydı şimdi, hepsi çığlıklar atıyor, alkışlıyor, ıslık çalıyordu.
"Turnuva'ya girdiğini söylemeliydin bize!" diye
335
böğürdü Fred; yan kızmış, yan etkilenmiş görünüyordu.
"Sakallanmadan nasıl becerdin bunu? Müthiş!" diye kükredi George.
"Becermedim," dedi Harry. "Nasıl oldu bilmi-" Ama şimdi Angelina üstüne çullanmıştı. "Neyse, madem ben olamıyorum, en azından bir Gryffindor -"
Yine Gryffindor Kovalayıcı'larmdan olan Katie Bell, "Diggory'den geçen seferki Quidditch maçının öcünü alabileceksin, Harry!" dedi çığlık çığlığa. "Yemek var, Harry, gel ye biraz -" "Aç değilim, şölende yeterince yedim -" Ama kimse aç olmadığını duymak istemiyordu; kimse adını Kadeh'e koymadığını duymak istemiyordu; tek bir kişi bile Harr/nin pek de kutlama havasında olmadığının farkına varmamıştı... Lee Jordan bir yerden bir Gryffindor flaması bulup çıkarmış, ısrarla onu Harr/nin üstüne bir pelerin gibi sarmıştı. Harry kaçamıyordu; ne zaman yatakhaneye gitmek için merdivene doğru hamle etse, çevresindeki kalabalık saflarını sıklaşnnyor, ona zorla bir tane daha Kaymakbirası içiriyor, avuçlarına gevrek ve fıstık hkışnnyordu... Herkes bunu nasıl başardığını, Dumbledore'un Yaş Çizgisi'ni nasıl atlatıp Kadeh'e adını nasıl koyduğunu öğrenmek istiyordu...
"Yapmadım," dedi defalarca, "nasıl oldu, bilmiyorum."
Ama insanlar onun bu sözlerini hiç dikkate almadığına göre, cevap vermese de bir şey değişmeyecekti herhalde.
336
"Yoruldum!" diye bağırdı en sonunda. Neredeyse yarım saat geçmişti. "Hayır, cidden, George - yatmaya gidiyorum -"
Ron'la Hermione'yi bulmayı, biraz sağduyuya kavuşmayı her şeyden çok istiyordu, ama görünüşe bakılırsa ikisi de ortak salonda değildi. Harry uyuması gerektiği konusunda ısrar edip, merdivenin başında önünü kesmeye çalışan küçük Creevey kardeşleri neredeyse ezdikten sonra, silkinip herkesten kurtulmayı başararak elinden geldiğince hızlı bir şekilde yatakhaneye çıkh.
Boş yatakhanede Ron'u bulduğunda çok rahatladı. Ron hâlâ giyinik halde yatağına uzanmıştı. Harry arkasından kapıyı çarparak kapatınca, başını çevirip baktı.
"Neredeydin?" dedi Harry.
"Ha, merhaba," dedi Ron.
Sırıtıyordu, ama bu çok tuhaf, zoraki bir sırıtmaydı. Harry birden hâlâ Lee'nin üstüne sardığı kırmızı Gryffindor flamasıyla dolaşmakta olduğunu fark etti. Hemen üstünden çıkarmak istedi onu, ama çok sıkı düğümlenmişti. Ron hiç kıpırdamadan yatağında yatıp Harr/nin flamayla boğuşmasını izledi.
"Ee," dedi, nihayet Harry flamayı çıkarıp bir köşeye fırlattıktan sonra. 'Tebrikler."
"Nasıl yani, tebrikler?" dedi Harry, Ron'a dikkatle bakarak. Ron'un gülümsemesinde kesinlikle bir tuhaflık vardı: Daha çok, birinin acıyla dişlerini sıkmasına benziyordu.
"Eh... başka kimse Yaş Çizgisi'ni geçemedi," dedi
- 337
Ron. "Fred'le George bile. Ne kullandın - Görünmezlik Pelerini'ni mi?"
"Görünmezlik Pelerini o çizgiden geçmemi sağlamazdı ki," dedi Harry yavaşça.
"Haa, doğru," dedi Ron. "Pelerin olsa bana söylerdin diye düşündüm... çünkü ikimizi de örterdi, değil mi? Ama sen başka bir yol buldun, değil mi?"
"Dinle," dedi Harry, "ben o Kadeh'e adımı koymadım. Bunu bir başkası yapmış olmalı."
Ron kaşlarını kaldırdı. "Bunu niçin yapsınlar ki?"
"Bilmem," dedi Harry. "Beni öldürmek için" demenin fazlaca melodramatik kaçacağını düşündü.

Ron'un kaşları öylesine yukarı kalkmıştı ki, saçlarının içinde kaybolma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.
"Merak etme, biliyorsun ki bana söyleyebilirsin," dedi. "Diğerlerinin bilmesini istemiyorsan tamam, ama niye zahmet edip yalan söyledin, başın belaya girmedi ki sonuçta. Şişman Hanım'ın arkadaşı, şu Violet, . Dumbledore'un senin katılmana izin verdiğini bize çoktan söylemişti. Bin Galleon'luk ödül, ha? Üstelik yıl sonu sınavlarına da girmen gerekmiyor..."
"O Kadeh'e ismimi koymadım!" dedi Harry, kızmaya başlayarak.
"Peki, tamam," dedi Ron, aynı Cedric'inki gibi şüpheci bir ses tonuyla. "Bu sabah demiştin de, dün gece yapardım, kimse de görmezdi diye... Aptal değilim ben."
"Bayağı iyi taklit yapıyorsun o zaman," diye patladı Harry.
338
"Öyle mi?" dedi Ron. Artık yüzünde zoraki bir sırıtma izi bile yoktu. "Sen en iyisi yat, Harry. Herhalde yarın saban erkenden fotoğraf çekimine falan gitmen gerekiyordur."
Dört direkli yatağının çevresindeki perdeleri örttü. Harry ise, gözleri koyu kırmızı kadife perdelerde, kapıda öylece kalakaldı. Kendisine inanacağından emin olduğu insanlardan biri az önce o perdelerin arkasında kaybolmuştu.
339
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
Asalar Tartılıyor
Harry pazar sabahı uyandığında, kendini niye bu kadar berbat, niye bu kadar endişeli hissettiğini hatırlaması biraz vakit aldı. Sonra aniden, önceki gecenin anılan adeta üzerine üşüştü. Harry doğrulup dört direkli yatağının perdelerini araladı. Niyeti Ron'la konuşmak, Ron'u ona inanmaya zorlamaktı - ama Ron'un yatağı boştu; belli ki kahvaltıya inmişti.
Harry giyindi ve dönen merdivenden ortak salona indi"Jçeri girer girmez, kahvaltıyı çoktan bitirmiş olan öğrencilerden yine bir alkış yükseldi. Büyük Salon'a inip de, ona kahraman muamelesi edecek olan diğer Gryffindor'larla karşılaşma fikri Harr/nin pek hoşuna gitmiyordu. Ama ya onu tercih edecek, ya da burada kalıp, kendilerine katılması için çılgınca el kol hareketleri yapan Creevey kardeşlere yakalanacaktı. Kararlı adımlarla portreye doğru yürüdü, itip açtı ve dışarı çıktı. Karşısında Hermione duruyordu.
"Merhaba," dedi Hermione, elinde peçeteye sanlı
340
birkaç tostla. "Bunu sana getirdim... Biraz yürümek ister misin?"
"İyi fikir," dedi Harry, minnetle.
Aşağı indiler ve Büyük Salon'a hiç göz atmadan çabucak Giriş Salonu'ndan geçtiler. Az sonra çimlerin üstünden göle doğru yürüyorlardı. Durmstrang gemisi göle demir atmış, suyun yüzeyinde kara yansımalar oluşturuyordu. Soğuk bir sabahtı, tostlarını yiyerek yürümeye devam ederlerken, Harry önceki gece Gryffin-dor masasından ayrıldıktan sonra olanları en küçük ayrıntısına kadar Hermione'ye anlattı. Hermione hikâyesini sorgusuz sualsiz kabul edince çok rahatladı.
"Eh, kendin katılmadığını biliyordum tabii," dedi kız, Harry odadaki sahneyi anlatmayı bitirdiğinde. "Dumbledore adını okuduğunda yüzündeki ifadeyi bir görebilseydin! Asıl mesele, senin adını kim koydu? Çünkü Moody haklı, Harry... Bunu bir öğrencinin yapmış olabileceğini sanmıyorum... Kadeh'i hayatta kandıramazlardı, ayrıca Dumbledore'un koyduğu engeli de -"
"Ron'u gördün mü?" diye lafını kesti Harry.
Hermione tereddüt etti.
"Şeyy... evet... kahvaltıdaydı."
"Hâlâ kendim katıldığımı mı düşünüyor?"
"Şeyy... hayır, sanmıyorum... aslında hayır," dedi Hermione, ne söyleyeceğini bilemeyerek.
"Aslında hayır da ne demek?"
"Aman, Harry, çok belli değil mi?" dedi Hermione sabırsızca. "Kıskanıyor!"
341
"Kıskanıyor mu?" dedi Harry inanamayarak. "Neyi kıskaruyormuş? Kendini bütün okulun önünde maskara etmek mi istiyormuş?"

"Bak," dedi Hermione sabırla, "ilgiyi toplayan hep sensin, bunu biliyorsun." Harry'nin hiddetle ağzını açtığını görünce, "Biliyorum, bu senin suçun değil," diye ekledi. "Biliyorum, sen istiyorsun diye olmuyor bunlar... ama - şeyy - biliyorsun, Ron'un evde de bir sürü kardeşiyle rekabet etmesi gerekiyor. Sen onun en iyi arkadaşısın ve çok ünlüsün - insanlar seni gördüğünde o hep bir kenara itiliyor, o da buna katlanıyor ve hiç lafını etmiyor, ama sanırım artık bu bardağı taşıran son damla oldu..."
"Harika," dedi Harry sert sert. "Gerçekten harika. Ona söyle, istediği zaman yer değiştirebiliriz. Söyle, ben buna çok memnun olurum... Nereye gitsem, insanlar ağızlan bir kanş açık ahuma bakıyorlar..."
"Ben Ron'a hiçbir şey söylemiyorum," diye kestirip attı Hermione. "Kendin söyle. Bu sorunu çözmenin tek yolu bu."
"O büyüsün diye peşinden koşacak değilim!" dedi Harry. O kadar yüksek sesle konuşmuştu ki, yakındaki bir ağaçta duran baykuşlar ürküp havalandı. "Belki boynum kırılınca halimden hiç de memnun olmadığıma inanır, ya da belki bir tarafım -"
"Komik değil," dedi Hermione usulca. "Hiç komik değil." Son derece kaygılı görünüyordu. "Harry, düşünüyordum da - ne yapmamız lazım, biliyor musun? Derhal, şatoya döner dönmez?"
342
"Evet, Ron'a bir tekme -"
"Sirius'a yazmamız lazım. Olanları ona anlatman gerekiyor. Onu Hogwarts'ta olan biten her şeyden haberdar etmeni istemişti... Böyle bir şeyin olmasını bekliyordu sanki. Yanımda parşömenle tüy kalem getirdim -"
"Yapma," dedi Harry. Biri kulak misafiri olmuş mudur diye çevresine bakındı, ama okul arazisi bomboştu. "Sırf yara izim acıyor diye ülkeye geri döndü. Birinin beni Üçbüyücü Turnuvası'na soktuğunu söylersem herhalde tozu dumana katarak gelir şatoya -"
"Ona söylemeni isterdi," diye ısrar etti Hermione. "Nasılsa bir şekilde öğrenecektir -"
"Nasıl?"
"Harry, bu konu hasıraltı edilmeyecek," dedi Hermione, çok ciddi bir edayla. 'Turnuva ünlü, sen de ünlüsün. Gelecek Postası''nda senin Turnuva'y a katılacağınla ilgili bir şey çıkmazsa çok şaşırırım... Biliyorsun, zaten şimdiden Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le ilgili kitapların yarısında adın geçiyor... Üstelik Sirius bu haberi senden duymayı tercih ederdi, eminim buna."
'Tamam, tamam, ona yazacağım," dedi Harry, tostundan arta kalan parçayı göle atarak. Orada öylece durup ekmek parçasının suyun üzerinde yüzmesini seyrederlerken, sudan büyük bir dokunaç uzandı ve onu yüzeyin altına çekti. Sonra ikisi geri dönüp şatoya gittiler.
"Kimin baykuşunu kullanacağım?" dedi Harry, merdiveni çıkarlarken. "Bir daha Hedwig'i kullanma demişti."
"Ron'a sorsana bakalım, onunkini ödünç -"
343
"Ron'dan hiçbir şey istemem," diye noktayı koydu Harry.
"Eh, okul baykuşlarından birini al o zaman, onları herkes kullanabiliyor," dedi Hermione.
Baykuşhane'ye çıktılar. Hermione, Harr/ye bir parşömen parçası, bir tüy kalem ve bir şişe mürekkep verdi. Sonra da sıra sıra tüneklerin arasında dolaşıp çeşit çeşit baykuşlara baktı, bu arada Harry de bir duvarın dibine oturup mektubunu yazdı.
Sevgili Sirius,
Hogıvarts'ta olan biten her şeyden seni haberdar etmemi söylemiştin, işte ben de ediyorum - duydun mu bilmiyorum, ama bu yıl Üçbüyücü Turnuvası düzenleniyor ve cumartesi gecesi ben dördüncü şampiyon olarak seçildim. Adımı Ateş Kadehi'ne kim koydu bilmiyorum, çünkü ben koymadım, öteki Hogıvarts şampiyonu, Huff-lepuff'tan Cedric Diggory.
O anda durup düşündü. Önceki geceden beri böğrüne yerleşen o devasa kaygı konusunda bir şeyler söylemek istiyordu, ama bu hissi sözcüklere nasıl dökeceğini bilmiyordu. Bu yüzden tüy kalemini mürekkep şişesine bir kez daha banrıp şöyle yazdı:
Umanm iyisindir, Şahgaga da - Harry.
"Bitti," dedi Hermione'ye. Ayağa kalkıp cüppesinin üstündeki samanları temizledi. Bunun üzerine

344
Hedwig uçarak gelip omzuna kondu ve bacağını uzattı.
"Seni kullanamam," dedi Harry. Okul baykuşlarına göz gezdirdi. "Bunlardan birini kullanmak zorundayım..."
Hedvvig kulak tırmalayıcı bir sesle öttü. Sonra öyle ani yükseldi ki, pençeleri Harry'nin omzunu kesti. Harry mektubunu iri bir hüthüt kuşunun bacağına bağlarken, Hedwig sırtı ona dönük oturdu. Hüthüt kuşu uçup gittikten sonra, Harry uzanıp Hedwig'i okşamak istedi, ama o hiddetle gagasını şaklattı ve çatı kirişlerine doğru yükselip gitti.
"Önce Ron, sonra da sen," dedi Harry kızgın kızgın. "Bu benim suçum değil."
*
Harry insanlar onun şampiyon olduğu fikrine alışınca işler biraz düzelir sanmıştı belki, ama ertesi gün ne kadar yanıldığı ortaya çıktı. Artık derslere döndüğü için, okulun geri kalanını görmezden gelemiyordu - ve belli ki okulun geri kalanı da, tıpkı Gryffindor'lar gibi, Harry'nin Kadeh'e adını kendisinin koyduğuna inanıyordu. Ancak Gryffindor'lann aksine, onlar bunu pek hoş karşılamışa benzemiyorlardı.
Genellikle Gryffindor'larla araları çok iyi olan Huff-lepufflar, şimdi hepsine karşı çok soğuk davranıyorlardı. Bu durumun açıkça ortaya çıkması için bir Bitki-bilim dersi yetti. Belli ki Hufflepuff lar, Harry'nin, şampiyonlarının zaferine gölge düşürdüğünü düşünüyorlardı. Hufflepuff binasının tarihinde zaten çok az zafer
345
vardı. Bu az sayıdaki zaferlerden birini onlara yine Cedric'in, Gryffindor'u Quidditch'te yenerek kazandırmış olması, kırgınlıklarını daha da artırıyordu. Normalde Harry'nin çok iyi geçindiği Ernie Macmillan ve Jus-tin Finch-Fletchley, Sıçrayan Soğan'lann saksılannı değiştirirken aynı tepsiyi kullanmalarına rağmen, onunla konuşmadılar - ama Sıçrayan Soğanlardan biri Harry'nin elinden fırlayıp yüzüne çarpınca sevimsiz sevimsiz gülmeyi ihmal etmediler. Ron da Harry'yle konuşmuyordu. Hermione ikisinin ortasında oturuyor, kendini zorlayarak bir sohbet ortamı yaratmaya çalışıyordu. Her ne kadar ikisi de normal cevaplar verseler de, göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Harry, Profesör Sprout'un bile ona mesafeli davrandığını düşünüyordu - ama o da zaten Hufflepuff Bina Sorumlusu'ydu.
Normal koşullar altında Harry, Hagrid'le görüşmeyi iple çekerdi. Ne var ki, Sihirli Yaratıkların Bakımı dersi demek, Slytherin'lerle bir arada olmak demekti -şampiyon seçildiğinden beri onlarla ilk kez yüz yüze gelecekti.
Tahmin edilebileceği üzere, Malfoy, Hagrid'in kulübesine vardığında yine pis pis sırıtıyordu. Harry'nin işitme menziline girer girmez, "Aa, çocuklar, bakın, şampiyon," dedi Crabbe ve Goyle'a. "imza albümleriniz yanınızda mı? imzasını hemen alsanız iyi olur, çünkü pek uzun süre bizimle kalacağını sanmıyorum... tarihteki Üçbüyücü şampiyonlarının yarısı ölmüştür... sence sen ne kadar dayanacaksın, Potter? İddiaya vanm, ilk görevin onuncu dakikasını çıkaramazsın."
346
Crabbe ve Goyle dalkavukça güldüler. Ama Malfoy daha ileri gidemedi, çünkü Hagrid kucağında sandıklardan oluşan bir kuleyle kulübesinin köşesini dönmüştü. Sandıkların her birinin içinde çok iri bir Patlar-Uçlu Keleker vardı. Hagrid dehşete düşmüş olan sınıfa, Ke-leker'lerin birbirlerini öldürme nedeninin fazladan enerji birikmesi olduğunu, çözümün de her öğrencinin bir Keleker'e tasma takıp kısa bir yürüyüşe çıkarmasında yattığını açıkladı. Bu planın tek iyi yanı, Malfoy'un dikkatini tamamen başka yöne çekmesiydi.
Kutulardan birinin içine bakarak, "Bu şeyi yürüyüşe çıkarmak ha?" dedi tiksinti dolu bir sesle. "Peki ya tasmayı nereye geçireceğiz? İğneye mi, patlar ucuna mı, yoksa vantuzuna mı?"
"Ortaya bir yere," dedi Hagrid, nasıl yapılacağını göstererek. "Şeyy - evet, belki ejderha derisi eldivenlerinizi taksanız iyi olur, hani iyicene güvenli olsun diye. Harry - gel de şu iri olanı bağlamada bana yardım et..."
Ancak Hagrid'in asıl niyeti, Harry'yle sınıftaki diğer öğrencilerden uzak bir yerde konuşmaktı. Herkes kendi Keleker'iyle uzaklaşana dek bekledi, sonra da Harry'ye dönüp çok ciddi bir sesle, "Ee - katılıyorsun, Harry," dedi. "Turnuva'ya yani. Okul şampiyonu."

"Şampiyonlarından biri," diye düzeltti Harry.
Hagrid'in çalı gibi kaşlarının altındaki böcek karası gözleri çok kaygılı görünüyordu. "Adını Kadeh'e kim koydu, hiçbir fikrin yok mu, Harry?"
"Benim koymadığıma inanıyor musun yani?" dedi
347
?T
Harry. Hagrid'in sözlerinin içinde yarattığı minnettarlık hissinin yüzüne vurmasını zar zor engelledi.
'Tabii inanıyorum," diye homurdandı Hagrid. "Yapmadım diyorsun, ben de sana inanıyorum
-Dumbledore falan da inanıyor."
"Keşke kimin yaptığını bilseydim," dedi Harry aa aa.
İkisi öylece durup çimenliğe baktılar; öğrenciler şimdi iyice dağılmıştı, hepsi de çok zor durumdaydı. Boylan bir metreye erişmiş olan Keleker'ler çok güçlüydü. Artık kabuksuz ve renksiz değillerdi, üstlerinde kalın, grimsi, parlak bir zırh çıkmıştı. Dev akreplerle, çekip uzatılmış yengeçlerin karışımına benziyorlardı -ama görünürde hâlâ kafaları ya da gözleri yoktu. Çok kuvvetlenmişlerdi, onlan kontrol alfanda tutmak çok zordu.
"Görünüşe bakılırsa bayağı eğleniyorlar, ne dersin?" dedi Hagrid mutlu mutlu. Harry onun Kele-ker'lerden bahsettiğine karar verdi, çünkü sınıf arkadaşlarının, eğlenmediği kesindi; arada bir endişe verici bir bam sesi çıkıyor, Keleker'lerden birinin ucu patlıyor ve Keleker birkaç metre öteye fırlıyordu. Onun arkasından birkaç kişi karnının üstünde sürükleniyor, çaresizce yeniden ayağa kalkmaya çabalıyordu.
"Off, bilemiyorum, Harry," diye iç geçirdi Hagrid birden. Harry'ye bakan yüzünde kaygılı bir ifade vardı. "Okul şampiyonu... her şey de senin başına geliyor gibi, değü mi?"
Harry yanıt vermedi. Evet, her şey onun başına geliyor gibiydi... Gölün çevresinde yürürlerken Hermione
348
de aşağı yukarı bunu söylemişti. Ve yine Hermione'ye göre, Ron'un Harry'ye küsmesinin nedeni de buydu.
*
Sonraki birkaç gün Haır/nin Hogwarts'ta geçirdiği en kötü günler arasındaydı. Sadece ikinci sınıfta geçirdiği o kötü aylar şimdikiyle kıyaslanabilirdi; o sıralar okulun büyük bir bölümü onun diğer öğrencilere saldırdığından şüphelenmişti. Ancak o zaman Ron onun tarafındaydı. Ron yine arkadaşı olsa bütün okulun davranışlarına katlanabilirdi, ama Ron istemiyorsa Harry de gidip onu kendisiyle barışsın diye ikna etmeye çalışacak değildi. Öte yandan, her taraftan üzerine antipati akarken insan kendini çok yalnız hissediyordu.
Hufflepuffların tavrını beğenmese de arılayabiliyordu; onların destekleyecek kendi şampiyonlan vardı. Slytherin'lerden gelen acımasız hakaretleri de bekliyordu zaten - o binanın öğrencileri arasında hiçbir zaman sevilmezdi, çünkü Gryffindor'un onları hem Quid-ditch'te, hem de Binalar-Arası Şampiyona'da defalarca yenmesinde önemli payı olmuştu. Ama Ravenclavv'la-nn kalplerini dinleyip onu da Cedric kadar destekleyeceklerini ummuştu. Ne var ki, yanılmıştı. Ravenclaw'la-nn çoğu Harr/nin biraz daha şöhrete kavuşabilmek için Kadeh'i kandırıp adını kabul ettirdiğini düşünüyordu.
Bir de Cedric'in şampiyona ondan çok daha fazla benzediği gerçeği vardı. Düzgün burnu, koyu renk saçları ve kurşuni gözleriyle son derece yakışıklı olan Cedric'in de artık Viktor Krum kadar hayranı vardı. Hatta
349
Harry daha önce Krum'un imzasını almak için ellerinden geleni yapan altıncı sınıf öğrencisi kızların, bir öğle yemeği sırasında Cedric'e çantalarını imzalatmak için yalvardıklarını gördü.
Bu arada Sirius'tan cevap gelmemişti, Hedwig yanına gelmeyi reddediyordu, Profesör Trelavmey onun öleceğine dair kehanetine her zamankinden de çok güveniyordu ve Profesör Flitwick'in dersinde Çağırma Büyüsü'nde öyle körüydü ki fazladan ev ödevi aldı -Neville dışında bir tek kendisi fazladan ev ödevi almıştı.
Flitvvick'in dersinden çıkarlarken, Hermione ona cesaret vermek istercesine, "O kadar da zor değil,

Harry," dedi. Hermione bütün ders boyunca sınıfın her tarafındaki nesneleri kendisine doğru uçurup durmuştu; tahta silgilerini, çöp sepetlerini ve Ayskop'lan çeken bir mıknatıs gibiydi. "Doğru dürüst konsantre olamı-yordun, o kadar -"
"Neden acaba," dedi Harry sıkıntıyla. Cedric Dig-gory yânlarından geçiyordu, pişmiş kelle gibi sırıtan kızlarla çevriliydi. Kızların hepsi de Harry'ye sanki çok iri bir Patlar-Uçlu Keleker'miş gibi baktı. "Amaan -boşvereyim, değil mi? Nasılsa bu öğleden sonra her zaman iple çektiğim bir şey var: üst üste iki ders İksir..."
Gerçi üst üste iki ders İksir'e girmek her zaman korkunç bir deneyimdi, ama şu sıralar iyiden iyiye işkence halini almıştı. Snape'le ve Slytherin'lerle birlikte bir buçuk saat boyunca bir zindanda kapalı kalmak, Harry'nin aklına gelip gelebilecek en nahoş şeydi.
350
Slytherin'lerin hepsi de Harry'yi, okul şampiyonu olmaya cüret ettiği için ellerinden geldiğince cezalandırmaya kararlı görünüyordu. Zaten koca bir cuma günü boyunca Hermione yanında oturup sürekli "Aldırma onlara, aldırma onlara, aldırma onlara" diye fısıldayıp durmuştu. Bugünün daha iyi geçmesi için de bir neden göremiyordu.
Öğle yemeğinden sonra Hermione'yle birlikte Sna-pe'in zindanına vardıklarında, Slytherin'lerin dışarıda bekleştiğini gördüler. Hepsi de cüppesinin göğsüne büyük bir rozet tutturmuştu. Harry bir an çılgın bir düşünceye kapılarak onlann E. R. İ. T. rozetleri olduğunu sandı - ama sonra hepsinin üstünde, yeraltı geçidinin loşluğunda parlayan ışıl ışıl kırmızı harflerle aynı yazının bulunduğunu gördü:
\
CEDRIC DIGGORY'yi Destekle - j GERÇEK Hogıvarts Şampiyonunu!
"Hoşuna gitti mi, Potter?" dedi Malfoy yüksek sesle, Harry yaklaşırken. "Tek yapabildikleri de bu değil -bak!"
Rozeti göğsüne bastırınca üstündeki yazı kayboldu ve yerine yeşil yeşil parlayan yeni bir yazı belirdi:
DANDtK POTTER
Slytherin'ler uluya uluya gülmeye başladılar. Hepsi aynım yapıp rozetini göğsüne bastırdı ve Harry'nin
351
çevresi parıldayan DANDÎK POTTER yazılarıyla doldu. Harry yüzünün ve ensesinin kızarmaya başladığını hissediyordu.
Hermione herkesten daha çok gülen Pansy Parkin-son ve Slytherin kız grubuna, "Aman, ne komik," dedi alaya bir ses tonuyla. "Gerçekten çok esprili."
Ron, Dean ve Seamus'la birlikte duvarın yanında duruyordu. Gülmüyordu, ama Harry'ye arka çıkıyor da değildi.
"Sen de bir tane ister misin, Granger?" dedi Malfoy, Hermione'ye bir rozet uzatarak. "Bende bir sürü var. Ama şu anda elime dokunma en iyisi. Daha yeni yıkadım; bir Bulanık'in kirletmesini istemem."
Harry'nin günlerdir duyduğu kızgınlık göğsündeki bir barajı yıkıp dışan püskürmüştü sanki. Daha kendi de ne yaptığının farkına varamadan, eli asasına gitmişti. Çevrelerindeki insanlar önlerinden kaçıp koridorda gerilemeye başladılar.
"Hany!" dedi Hermione, uyaran bir sesle.
"Haydi, Potter," dedi Malfoy sakin sakin. O da kendi asasını çıkardı. "Burada sana göz kulak olacak Mo-ody yok - davran, gözün yiyorsa -"
Bir an için birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, sonra aynı anda ikisi de harekete geçti.
"Furnunculus!" diye bağırdı Harry.
"Densaugeo!" diye haykırdı Malfoy.
İki asadan da ışık huzmeleri fırladı, havada birbirlerine çarpıp yön değiştirdiler - Harr/ninki Goyle'un yüzüne, Malfoy'unki de Hermione'ye isabet etti. Goyle
352
böğürüp ellerini burnuna götürdü, burnunda kocaman, iğrenç çıbanlar çıkmaya başlamıştı. Panik

içinde inildeyen Hermione ise ağzını eliyle kapatmıştı.
"Hermione!" Ron onun nesi olduğuna bakmak için hızla fırlamıştı.
Harry döndü ve Ron'un Hermione'nin elini ağzından çektiğini gördü. Hiç hoş bir manzara değildi. Hermione'nin zaten normalden daha iri olan ön dişleri şimdi endişe verici bir hızla uzuyordu, kız gitgide bir kunduza benzemeye başlamıştı. Dişleri uzadı, uzadı, alt dudağını geçti, çenesine vardı - panik içindeki Hermione onlara dokununca dehşet dolu bir çığlık koyuverdi.
"Bu tantananın sebebi nedir?" dedi yumuşak, ölümcül bir ses. Snape gelmişti.
Slytherin'ler yaygara koparıp açıklama yarışma giriştiler. Snape uzun, sarı parmağını Malfoy'a doğrultarak, "Açıkla," dedi.
"Potter bana saldırdı, efendim -"
"Birbirimize aynı anda saldırdık!" diye bağırdı Harry.
"- ve Goyle'u vurdu - bakın -"
Snape, Goyle'u inceledi. Goyle'ur yüzünün şu halinin resmi zehirli mantarlarla ilgili bu kitaba konsa kimse yadırgamazdı.
"Hastane kanadına, Goyle," dedi Snape sakin sakin.
"Malfoy da Hermione'yi yurdu!" dedi Ron. "Bakini"
Snape'e dişlerini göstermesi için Hermione'yi zorla-
353
di - Hermione elleriyle onlan saklamak için çırpınıyordu, ama yaka hizasını geçmiş oldukları için bu hayli güç bir işti. Pansy Parkinson ve diğer Slytherin kızları Snape'in arkasında sessiz kahkahalardan iki büklüm olmuş, parmaklarıyla Hermione'yi gösteriyorlardı.
Snape, Hermione'y e soğuk soğuk baktı ve, "Ben bir fark göremiyorum," dedi.
Hermione'den bir inilti çıktı; gözleri yaşla doldu ve arkasını dönüp koşmaya başladı. Koşa koşa koridordan çıkıp gözden kayboldu.
Belki de Harry ile Ron'un Snape'e bağırmaya aynı anda başlamaları bir şanstı; taş koridorda seslerinin o kadar yankılanması da. Bu sayede Snape o şamatanın içinde ona tam olarak ne sıfatlar yakıştırdıklarını duyamadı. Yine de özünü anlamıştı besbelli.
"Bir bakalım," dedi en ipeksi sesiyle. "Gryffin-dor'dan elli puan, ayrıca Potter'a ve VVeasley'ye birer ceza. Şimdi çabuk içeri girin, yoksa bir haftalık ceza alırsınız."
Harry'nin kulakları çınlıyordu. Durumun adaletsizliğini düşününce, Snape'e bir lanet yollayıp onu bin yıvışık parçaya ayırmak istiyordu. Snape'in yanından geçti, Ron'la birlikte zindanın arka tarafına doğru yürüdü ve çantasını masanın üstüne vurdu. Ron da sinirden tir tir titriyordu - bir an için sanki ikisinin arasında her şey normale dönmüş gibiydi, ama sonra Ron gidip Dean ve Seamus'la birlikte oturdu ve Harry'yi masasında yalnız bıraktı. Zindanın öbür ucunda, Malfoy, Snape'e arkasını döndü ve pis pis sırıtarak rozetini göğsüne
354
bastırdı. Odanın içinde bir kez daha DANDİK POTTER yazısı parladı.
Ders başlarken Harry orada öylece oturup Snape'e bakarak, onun başına korkunç şeyler geldiğini canlandırdı kafasında... ah, Cruciatus lanetini yapmayı bir bilseydi... Snape'i tıpkı o örümcek gibi yerde sırtüstü süründürür, titretir, kasardı...
"Panzehirler!" dedi Snape, nahoş nahoş parıldayan soğuk, kara gözleriyle onlara bakarak. "Şimdiye kadar hepinizin tariflerinizi hazırlamış olmanız gerekiyordu. Hepinizin panzehirini dikkatlice karıştırmasını istiyorum, bir tanesini test etmek içini aranızdan birini seçeceğiz..."
Snape, Harry'yle göz göze geldi ve Harry o anda başına gelecekleri anladı. Snape onu zehirleyecekti. Harry kazanını alıp koşarak sınıfın ön tarafına gittiğini ve kazanın içindekileri Snape'in yağh kafasından sşaği boca ettiğini hayal etti -
Tam o anda birisi zindan kapısını çaldı ve Harry'nin düşünceleri dağıldı.
Gelen Colin Creevey'ydi; Harry'ye gülen gözlerle bakarak usulca içeri girdi ve Snape'in masasına doğru yürüdü.
"Evet?" dedi Snape.
"İzninizle, efendim, Harry Potter'ı yukarı götürmem gerekiyor."
Snape kanca burnunun üzerinden Colin'e dik dik baktı. Colin'in hevesli yüzündeki gülümseme

kayboldu.
355
"Potter'ın İksir dersinin bitmesine daha bir saat var," dedi Snape soğuk soğuk. "Ders bitince yukarı gelir."
Colin hafifçe kızardı.
"Efendim - efendim, onu Mr Bagman istiyor," dedi tedirgin bir sesle. "Bütün şampiyonların gitmesi gerekiyor, sanırım fotoğraf çekmek istiyorlar..."
Harry, Colin'in o son birkaç kelimeyi söylememesi için sahip olduğu her şeyi verebilirdi. Cesaret edip göz ucuyla Ron'a baka, ama Ron gözlerini kararlı bir şekilde tavana dikmişti.
"Peki, peki," ded^ Snape sinirle. "Potter, eşyalannı burada bırak, daha sonra panzehirini denemek için buraya dönmeni istiyorum."
"Efendim, lütfen - eşyalarını da alması gerekiyor," dedi Colin cikcik bir sesle. "Bütün şampiyonlar -"
"Peki, temam!" dedi Snape. "Potter - çantanı al da kaybol gözümün önünden!"
Harry çantasını sırtına attı, kalkıp kapıya gitti. Slytherin'lerin sıralarının arasından yürürken, her tarafta VANDÎK POTTER yazdan parlıyordu.
Harry zindan kapısını arkasından kapatır kapatmaz konuşmaya başlayan Colin, "İnanılmaz bir şey, değil mı, Harry?" dedi. "Değil mi ama? Yani şampiyon seçilmen?"
"Evet, gerçekten inanılmaz," dedi Harry ağır ağır, Giriş Salonu'nun basamaklarına doğru yürürlerken. "Niçin fotoğraf istiyorlar, Colin?"
"Sarunm Gelecek Postası için!"
356
"Harika," dedi Harry donuk bir sesle. "Bir bu eksikti. Daha çok reklam."
Gidecekleri odaya vardıklarında, Colin, "İyi şanslar!" dedi. Harry kapıyı çalıp içeri girdi.
Oldukça küçük bir sınıfa gelmişti; sıraların çoğu odanın arka tarafına itilmiş, ortada geniş bir açıklık oluşturulmuşu. Sadece üç sıra, karatahtanın önünde yan yana dizilmiş ve üstlerine uzun bir kadife örtü örtülmüştü. Kadife kaplı sıraların arkasına beş sandalye yerleştirilmişti. Bunlardan birinde Ludo Bagman oturmuş, Harr/nin daha önce hiç görmediği, bordo cüppeli bir cadıyla konuşuyordu.
Viktor Krum her zamanki gibi düşünceli bir halde bir köşede duruyor ve kimseyle konuşmuyordu. Cedric ve Fleur sohbet ediyorlardı. Fleur, Harr/nin o zamana kadar gördüğünden çok daha mutlu görünüyordu; başını arkaya atıp duruyor, böylece uzun, gümüşi saçlan ışıkta panldıyordu. Elinde hafif hafif tüten büyük, siyah bir fotoğraf makinesi tutan şiş göbekli bir adam, gözünün ucuyla Fleur'ü izliyordu.
Bagman birden Harry'yi fark etti ve çabucak ayağa kalkıp ona doğru ilerledi. "Hah, işte geldi! Dördüncü şampiyon! Gel bakalım, Harry, gel bakalım... Endişelenecek bir durum yok, sadece Asa Tartma töreni yapılacak. Diğer jüri üyeleri de birazdan burada olurlar -"
"Asa Tartma mı?" dedi Harry gergin bir halde.
"Asalarınızın tamamen işler durumda olup olmadığını kontrol etmemiz gerekiyor. Bir sorun falan çıkmasın diye, çünkü biliyorsun, önünüzdeki görevlerde kul-
- 357
lanacağmız en önemli araç onlar," dedi Bagman. "Uzman şu anda yukarıda, Dumbledore'la birlikte. Sonra da küçük bir fotoğraf çekimi olacak. Bu, Rita Skeeter," diye ekledi, bordo cüppeli cadıyı işaret ederek. "Gelecek Postası için Turnuva'yla ilgili küçük bir yazı hazırlıyor..."
"Belki o kadar da küçük olmaz, Ludo," dedi Rita Skeeter, Harry'den gözlerini ayırmadan.
Saçının şatafatlı ve tuhaf bir şekilde sert bukleleri, iri çeneli yüzüyle tuhaf bir tezat oluşturuyordu. Gözündeki gözlük mücevherlerle bezeliydi. Timsah derisi el çantasını tutan kalın parmaklarının ucunda beş santimlik, kırmızıya boyanmış tırnaklar vardı.
"Başlamadan önce Harry'yle biraz konuşabilir miyim?" chedi Bagman'a. Gözlerini ısrarla Harry'den ayır-mıyord^. "Biliyorsun, o en küçük şampiyon... Biraz renk katar, ne dersin?"
"Elbette!" diye haykırdı Bagman. "Yani tabii eğer -Harry için bir mahzuru yoksa."
"Şeyy -" dedi Harry.

"Harika," dedi Rita Skeeter. Bir anda kırmızı tırnaklı parmakları Harry'nin kolunu şaşırtıcı bir kuvvetle kavramıştı. Onu odadan dışarı sürükledi ve yakındaki bir kapıyı açtı.
"O gürültünün ortasında olmayı istemeyiz herhal- 1 de," dedi. "Bakayım... evet, burası güzel, samimi bir l yer." •
Orası bir süpürge dolabıydı. Harry gözlerini ona _" çevirdi. \
358
"Gel, canım - işte böyle - harika," dedi Rita Skeeter. Ters dönmüş bir kovanın üstüne tasasızca tünedi, Harry'yi mukavva bir kutunun üstüne oturttu ve kapıyı kapattı. İçerisi karanlığa büründü. "Şimdi, dur bakayım..."
Timsah derisi çantasını açtı ve içinden bir avuç dolusu mum çıkardı. Asasını şöyle bir sallayıp mumları yaktı, sonra da çevrelerini görebilsinler diye onları sihirli bir şekilde kaldırıp havada asılı durmalarını sağladı.
"Harry, Tez-Tekrar Tüyü kullanmama bir itirazın yoktur herhalde. Bu sayede elim boş kalır ve seninle normal bir şekilde konuşabiliriz..."
"Ne tüyü, ne tüyü?" dedi Harry.
Rita Skeeter'm gülümsemesi bütün yüzünü kapladı. Harry üç tane altın diş saydı. Rita Skeeter elini bir kez daha çantasına sokup asit yeşili, uzun bir tüy kalem ve bir rulo parşömen çıkardı. Parşömeni Mrs Skovver'ın Her Amaca Uygun Sihirli Pislik-Gidericisi'yle dolu bir sandığın üzerine koyup açtı. Yeşil tüy kalemin ucunu ağzına sokup gözle görülür bir hazla bir süre emdikten sonra, parşömenin üzerine dimdik koydu. Tüy kalem hafifçe titreyerek ucunun üstünde dengede durdu.
"Deneme... benim adım Rita Skeeter, Gelecek Postası muhabiri."
Harry hemen tüy kaleme baktı. Rita Skeeter konuşur konuşmaz, yeşil tüy kalem parşömenin üzerinde gezinerek bir şeyler yazmaya başlamıştı.
359
Amansız tüy kalemi nice şöhret balonunu patlatan, kırk üç yaşındaki çekici sarışın Rita Skeeter - Rita Skeeter yine, "Harika," dedi. Parşömenin üst kısmını yırtıp buruşturdu ve çantasına tıktı. Sonra da Harry'ye doğru eğilip, "Ee, Harry..." dedi, "Üçbüyücü Turnuvası'na girme kararını nasıl verdin?"
"Şeyy -" dedi Harry yine, ama tüy kalem dikkatini dağıtıyordu. Henüz o konuşmaya başlamadığı halde, parşömenin üzerinde son sürat geziniyordu. Hanenin gözü tüy kalemin yazmakta olduğu cümleye gitti:
Trajik bir geçmişin yadigârı olan çirkin bir yara izini saymazsanız, Harry Potter'ın çekici bir yüzü var, gözleriyse -
"Tüy kaleme aldırma, Harry," dedi Rita Skeeter sert bir sesle. Harry isteksizce başını kaldırıp gözlerini ona dikti. "Pekâlâ - niye Turnuva'ya girmeye karar verdin, ? Harry?"
"Vermedim," dedi Harry. "Nasıl oldu da adım Ateş Kadehi'ne girdi, bilmiyorum. Ben koymadım."
Rita Skeeter epey kalem çekilmiş olan kaşlarından birini kaldırdı. "Yapma, Harry, başım belaya girecek diye korkmana gerek yok. Turnuva'ya hiç girmemiş olman gerektiğini hepimiz biliyoruz. Ama bu konuda endişelenme. Okurlarımız asilere bayılır."
"Ama ben adımı koymadım," diye tekrarladı Harry. "Kim yaptı bilmi-"
360
"Seni bekleyen görevler konusunda kendini nasıl hissediyorsun?" dedi Rita Skeeter. "Heyecanlı mısın? Gergin misin?"
"Pek düşünmedim... Evet, gerginim sanırım," dedi Harry. Konuşurken içi rahatsız edici bir şekilde burkuluyordu.
"Geçmişte, ölen şampiyonlar olmuş, değil mi?" dedi Rita Skeeter canlı bir sesle. "Bu konuyu hiç düşündün mü?"
"Şey... bu y ü çok daha güvenli olacak diyorlar," dedi Harry.
Tüy kalem ikisinin arasındaki parşömenin üstünde paten yaparcasına kayıp duruyordu.
"Tabii ki daha önce de ölümün gözlerinin içine bakmıştın, öyle değil mi?" dedi Rita Skeeter, onu dikkatle izleyerek. "Sence bu seni nasıl etkiledi?"
"Şeyy," dedi Harry yine.

"Sence geçmişindeki bu travma sende kendini kanıtlama arzusu yaratmış olabilir mi? Şöhretine layık olma arzusu? Sence Üçbüyücü Turnuvası'na girmek istemenin nedenlerinden biri de -"
"Ben kendim girmedim," dedi Harry. Sinirlenmeye başlamışa.
"Annenle babanı hatırlayabiliyor musun hiç?" dedi Rita Skeeter, Harry'nin tepesinden.
"Hayır," dedi Harry.
"Sence Üçbüyücü Turnuvası'na katıldığını bilseler ne hissederlerdi? Gurur mu? Endişe mi? Kızgınlık mı?"
Harry'nin şimdi iyice canı sıkılmıştı. Annesiyle ba-
361
basının hayatta olsalar neler hissedeceklerini o nereden bilecekti ki? Rita Skeeter'm onu büyük bir dikkatle izlediğini hissedebiliyordu. Kaşlarını çattı, onunla göz göze gelmekten kaçınarak bakışlarını tüy kalemin yeni yazdığı kelimelere dikti.
Konu çok az hatırlayabildiği annesiyle babasına geldiğinde, o müthiş yeşil gözler yaşlarla doluyor.
"Gözümde yaş YOK!" dedi Harry yüksek sesle.
Rita Skeeter bir şey diyemeden, süpürge dolabının kapısı açıldı. Parlak ışıktan kamaşan gözlerini kırpıştıran Harry çevresine baktı. Albus Dumbledore'du bu. Orada durmuş, dolabın içinde sıkış hkış oturan Rita ile Harry'ye bakıyordu.
"Dumbledore!" diye haykırdı Rita Skeeter. Sesinde belirgin bir sevinç vardı, ama Harry tüy kalemle parşömenin Sihirli Pislik-Giderici sandığının üzerinden kaybolduğunu ve Rita'nın pençe gibi ellerinin timsah derisi çantasının ağzını alelacele kapattığını gördü. "Nasılsın?" dedi Rita, ayağa kalkıp Dumbledore'a iri, erkeksi elini uzatarak. "Umarım yazın Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu Kongresi hakkındaki yazımı görmüş-sündür."
"Enfes bir nahoşluğu vardı," dedi Dumbledore, gözleri ışıldayarak. "Özellikle beni antika bir kenar süsü olarak betimlemene bayıldım."
Rita Skeeter'm yüzünde en ufak bir mahcubiyet belirtisi yoktu. "Sadece bazı fikirlerinin biraz eski moda
362
olduğunu vurgulamak istemiştim, Dumbledore, sokaktaki büyücü -"
"Kabalığın arkasındaki mantığı duymak çok hoşuma gider, Rita," dedi Dumbledore. Nezaketle eğilip selam verdi ve gülümsedi. "Ama korkarım ki bu meseleyi daha sonraya bırakmamız gerekecek. Asa Tartma töreni başlamak üzere ve şampiyonlarımızdan biri bir süpürge dolabındayken başlaması imkânsız."
Rita Skeeter'dan uzaklaşmaktan çok memnun olan Harry çabucak odaya döndü. Diğer şampiyonlar kapının yakınındaki sandalyelere oturmuşlardı. O da hemen Cedric'in yanına oturdu ve gözlerini kadife kaplı masaya çevirdi. Beş jüri üyesinin dördü masadaydı şimdi - Profesör Karkaroff, Madam Maxime, Mr Cro-uch ve Ludo Bagman. Rita Skeeter gelip köşede bir yere oturdu; Harry onun parşömeni yeniden çantasından çıkarıp dizine yaydığını, Tez-Tekrar Tüyü'nün ucunu emdiğini ve onu bir kez daha parşömenin üzerine yerleştirdiğini gördü.
Dumbledore jüri masasındaki yerini alarak, şampiyonlara dönüp, "Size Mr Ollivander'ı takdim edeyim," dedi. "Asalarınızı kontrol edip Turnuva'dan önce iyi durumda olduklarından emin olmamızı sağlayacak."
Harry çevresine bakındı ve pencerenin yanında sessiz sessiz duran, iri ve solgun gözlü yaşlı büyücüyü görünce bir hayli şaşırdı. Daha önce Mr Ollivander'la karşılaşmıştı - yıllar önce Diagon Yolu'nda asasını aldığı asa yapımcısıydı.
"Matmazel Delacour, önce sizi alabilir miyiz lüt-
363
fen?" dedi Mr Ollivânder, odanın ortasındaki açıklığa gelerek.
Fleur Delacovır, Mr Ollivander'ın yanına doğru azametle yürüdü ve asasını verdi.
"Hmmm..." dedi Mr Ollivânder.
Baston çevirirmiş gibi uzun parmaklarının arasında çevirdiği asadan birtakım pembe ve alan rengi kıvılcımlar çıktı. Sonra Mr Ollivânder onu gözlerine yaklaştırıp dikkatle incelemeye başladı.
"Evet," dedi usulca, "yirmi dört santim... esnemez... gül ağacından yapılma ... ve içinde de... vay

vay..."
"Veela kafasından alınmış bi' saç teliy," dedi Fleur. "Büüyükanemin saçından."
Demek Fleur'de gerçekten de biraz Veela'lık var, diye düşündü Harry, bunu Ron'a söylemek için aklının bir kösesine yazarak... Sonra Ron'un ona küs olduğunu hatırladı.
"Evet," dedi Mr Ollivânder, "evet, tabii ki ben kendim hiç Veela saçı kullanmadım. Kanımca asaların hayli asabi olmasına yol açıyorlar... Yine de, herkesin tercihi kendine... madem size uyuyor..."
Mr Ollivânder parmaklarını asanın üzerinde gezdirdi, belli ki çizik ya da çıkıntı var mı diye bakıyordu. Sonra, "Orchideous!" diye mırıldandı ve asanın ucundan bir demet çiçek fışkırdı.
"Güzel, güzel, iyi durumda," dedi Mr Ollivânder, çiçekleri toplayıp asayla birlikte Fleur'e vererek. "Mr Diggory, sıra sizde."
364
Fleur süzülürcesine gidip yerine otururken, yanından geçen Cedric'e gülümsedi.
Cedric asasını uzatırken, "Ah, işte bu benimkilerden biri, öyle değil mi?" dedi Mr Ollivander, Fleur'ün asasına gösterdiğinden çok daha büyük bir şevkle. "Evet, çok iyi hatırlıyorum. Üstünde tek boynuzlu bir erkek atın kuyruğundan alınmış tek bir kıl var... Çok güzel bir yaratıkta... En az 1.70 yükseklikte olmalı; kuyruğundan kılı çektikten sonra neredeyse boynuzuyla beni deşiyordu. Otuz buçuk santim... dişbudak ağacından... hoş bir esnekliğe sahip. İyi durumda... ona düzenli bakım yapıyor musun?"
"Dün gece cilaladım," dedi Cedric sırıtarak.
Harry kendi asasına baktı. Her tarafında parmak izleri görebiliyordu. Cüppesini diz hizasından çekiştirip asasını çaktırmadan silmeye çalıştı. Ucundan altın renginde kıvılcımlar püskürdü. Fleur Delacour dönüp ona hor gören bir bakış atınca, Harry vazgeçti.
Mr Ollivander, Cedric'in asasının ucundan bir dizi gümüşi duman halkası çıkarıp odanın öbür ucuna yolladı, tatmin olduğunu söyledi ve, "Mr Krum, buyrun lütfen," dedi.
Viktor Krum kalkıp düşük omuzlar ve paytak adımlarla Mr Ollivander'a doğru ilerledi. Asasını uzattı ve elleri cüppesinin ceplerinde, somurtarak bekledi.
"Hmm..." dedi Mr Ollivander, "yanılmıyorsam bu bir Gregoroviç eseri, öyle değil mi? İyi bir asa yapımcısı, her ne kadar üslubu benim hiç... ancak..."
Asayı kaldırdı ve gözlerinin önünde defalarca çevirerek, büyük bir dikkatle inceledi.
365
"Evet... gürgen ve ejderha yürek lifi, değil mi?" dedi Krum'a bakarak, Krum da başıyla onayladı. "Genellikle gördüklerimizden oldukça kalın... epey katı... yirmi beş buçuk santim... Avis!"
Gürgen asadan tabanca sesi gibi bir patlama duyuldu. Ucundan bir dizi küçük, cik cik öten kuş çıkıp açık pencereden dışan, puslu gün ışığına uçtu.
"Güzel," dedi Mr Ollivander, Krum'a asasını geri vererek. "Geriye bir kişi kaldı... Mr Potter."
Harry kalktı ve Krum'un yanından geçerek Mr Ollivander'a doğru yürüdü. Asasını verdi.
" Aaah, evet," dedi Mr Ollivander. Solgun gözleri birden panldamıştı. "Evet, evet, evet. Çok iyi hatırlıyorum."
Harry de hatırlıyordu. Sanki dün olmuş gibi hatırlıyordu...
Dört yaz önce, on birinci doğum gününde, kendine bir asa almak için Hagrid'le birlikte Mr Ollivander'ın dükkânına girmişti. Mr Ollivander ölçü almış ve denemesi için eline çeşitli asalar tutuşturmuştu. Haır/ye sanki dükkândaki bütün asaları tek tek alıp sallamış gibi gelmişti, ama sonunda ona uyan bir tane bulmuştu -dikenli defneden yapılma, yirmi sekiz santim uzunluğunda, üstünde bir anka kuşu teleği bulunan, işte bu asa. Mr Ollivander, Harry'nin asasına bu kadar uyum göstermesine çok şaşırmıştı. "Enteresan," demişti, "... çok enteresan." En sonunda Harry ona neyin enteresan olduğunu sorunca, Mr Ollivander, Harry'nin asasında-ki anka kuşu teleğinin Lord Voldemort'un asasındakiy-le aynı kuştan geldiğini açıklamıştı.
366
Harry bu bilgiyi kimseyle paylaşmamışh. Asasını çok seviyordu ve Lord Voldemort'la bağının asanın kabahati olmadığını düşünüyordu - nasıl ki Petunia Teyze'yle kan bağı olması Harry'nin kabahati değilse. Yine de Mr Olli-vander'ın bunu odadakilere söylemeyeceğini umuyordu. Söylerse,

Rita Skeeter'm Tez-Tekrar Tüyü'nün heyecandan patlayacağına dair bir his vardı içinde.
Mr Ollivander, Harry'nin asasını diğerlerinden çok daha uzun süre inceledi. Yine de, en sonunda ucundan bir şarap pınarı fışkırttı ve onu Harry'ye geri verip, odadakilere asanın hâlâ mükemmel durumda olduğunu duyurdu.
"Hepinize teşekkürler," dedi Dumbledore, jüri masasında ayağa kalkarak. "Şimdi derslerinize dönebilirsiniz - ya da belki doğruca akşam yemeğine inseniz <iaha iyi, çünkü dersler bitmek üzere -"
Bugün en azından bir şeyin iyi gittiğini düşünen Harry çıkmak için ayağa kalktı, ama siyah fotoğraf makineli adam ortaya fırlayıp boğazını temizledi.
"Fotoğraflar, Dumbledore, fotoğraflar!" diye heyecanla bağırdı Bagman. "Jüri üyeleri ve şampiyonlar birlikte, ne dersin, Rita?"
"Eee - evet, önce onları çekelim," dedi Rita Skeeter. Gözleri yine Harry'nin üstündeydi. "Belki sonra da tek tek çekeriz."
Fotoğraf çekimi çok uzun sürdü. Madam Maxime nerede dursa yanmdakilerin üstüne gölgesi düşüyordu ve fotoğrafçı onu çerçevenin içine alacak kadar geri gidemiyordu. Sonunda, çevresindeki herkes ayakta
367
dururken Madam Maxime oturmak zorunda kaldı. Karkaroff keçi sakalını parmağıyla burup iyice kıvrık-laştırmaya çalışıyordu; Harry'nin bu tür şeylere alışık olacağını sandığı Krum ise grubun arkasında, yarı gizlenmiş halde duruyordu. Fotoğrafçı Fleur'ü en öne çıkarmaya çok hevesli görünüyordu, ama Rita Skeeter ikide bir gelip Harry'yi önlere sürüklüyordu. Sonra da bütün şampiyonların ayrı ayrı fotoğraflarının çekilmesinde ısrar etti. Nihayet, iş bitti ve serbest kaldılar.
Harry yemeğe indi. Hermione orada değildi -Harry onun dişlerini düzelttirmek için hâlâ hastane kanadında olduğunu tahmin etti. Masanın bir ucunda tek başına yemeğini yedi, sonra da yapması gereken Çağırma Büyüsü ödevini düşünerek Gryffindor Kulesi'ne döndü. Yatakhanede Ron'la karşılaştı.
Harry içeri girer girmez, Ron, "Sana bir baykuş geldi," dedi ters ters. Parmağıyla Harry'nin yastığını işaret ediyordu. Okula ait hüthüt kuşu onu orada bekliyordu.
"Ha - tamam," dedi Harry.
"Bir de yarın akşam cezaya kalıyoruz, Snape'in zindanında," dedi Ron.
Sonra da Harry'ye bakmadan odadan çıktı gitti. Bir an için Harry onun peşinden gitmeyi düşündü -onunla konuşmayı mı, yoksa ona bir tane patlatmayı mı istediğinden pek emin değildi, iki seçenek de oldukça cazip görünüyordu- ama Sirius'un yanıtını çok merak ediyordu. Hızla hüthüt kuşunun yanına gitti, mektubu onun bacağından çıkardı ve açtı.
368
Harry-
Söylemek istediklerimin hepsini bir mektupta söyleyemem, baykuşun yakalanması halinde çok riskli olur bu - yüz yüze konuşmamız gerekiyor. 22 Kasım sabahı saat birde Gryffindor Kulesi'ndeki şöminenin orada tek başına olabilir misin?
Kendi başının çaresine bakabileceğini ben herkesten iyi biliyorum, hele Dumbledore ile Moody de oradayken kimsenin sana zarar verebileceğini sanmıyorum. Yine de, anlaşılan birisi bu konuda elinden geleni ardına koymuyor. Seni o Turnuva'ya sokmak çok riskli bir iş olmuş olmalı, özellikle de bunun Dumbledore'un burnunun dibinde yapıldığını düşünürsen.
Tetikte ol, Harry. Alışılmadık şeyler olursa duymak istiyorum hâlâ. 22 Kasım konusunda da beni mümkün olduğunca çabuk haberdar et.
Sirius
369
ON DOKUZUNCU BOLUM
Macar Boynuzkuyruk
Ondan sonraki on beş gün boyunca Sirius'la yüz yüze konuşma beklentisi, gittikçe daha da karanlık görünen bir ufuktaki tek parlak nokta haline gelerek Harry'yi ayakta tuttu. Kendini okul şampiyonu olmuş bulmanın yol açtığı şok şimdi birazcık hafiflemişti. Ama neyle karşı karşıya

olduğunu düşündükçe yavaş yavaş içinde bir korku kabarmaya başlamıştı. İlk görev gitgide yaklaşıyordu; Harry bu görevin sanki dehşet verici bir canavarmış gibi ileride çömelmiş, yolunu kestiği hissine kapılmıştı. Hiçbir zaman böylesine kaygı-lanmamıştı, Quidditch maçlarında bile. Hatta Quid-ditch Kupası'nı kimin kazanacağını belirleyen Slytherin maçından önce bile böyle büyük bir endişeye kapılmamıştı. Harry geleceği düşünmekte gitgide daha fazla zorluk çekiyordu. Sanki bütün hayatı ilk göreve doğru ilerliyormuş ve onunla birlikte sona erecekmiş gibi geliyordu... Doğrusu Sirius'un elinden ne geleceğini de bilemiyordu. Yüzlerce kişinin önünde zor ve tehlikeli bir bu-
370
yü yaparken kendini iyi hissetmesini nasıl sağlayacaktı id? Ama o anda dost bir yüz görmek bile iyi gelebilirdi. Harry, Sirius'a cevap yazarak, söylediği saatte ortak salon şöminesinin yanında olacağını bildirdi. Hermione ile birlikte, o saatte salonda bulunabilecek kişileri zorla nasıl dışarı çıkaracaklarım planlayarak hayli vakit geçirdiler. En kötü ihtimalle bir torba Tezekbombası atacaklardı, ama bu çareye başvurmak mecburiyetinde kalmayacaklarını umuyorlardı - Filch canlı canlı derilerini yüzerdi yoksa.
Bu arada, şato sınırlan dahilinde sürdürdüğü hayat da eskisinden beter bir hal almıştı. Çünkü Rıta Skeeter, Üçbüyücü Turnuvası yazısını yayımlamıştı, Yazının Turnuva üzerine bir haberden çok, Harry'nin fevkalade renkli hayat hikâyesi olduğu anlaşılmıştı. Binnci sayfanın büyük kısmı Harry'nin bir resmine ayrılmıştı; ikinci, altıncı ve yedinci sayfalarda devam eden yazı da tümüyle Harry üzerineydi. Beauxbatons ve Durmstrang şampiyonlarının isimleri (yanlış yazılmış olarak) son satıra sıkıştırılmıştı. Cedric'in adından ise eser bile yoktu.
Yazı on gün önce yayımlanmıştı, ama Ham- onu her düşündüğünde hâlâ midesi bulanıyor, her yanı utançla yanıyordu. Rita Skçeter bir sürü korkunç şey yazmıştı. Harry bunları, değil o süpürge dolabında, hayatı boyunca söylediğini hatırlamıyordu.
"Sanırım gücümü annemle babamdan alıyorum. Şimdi beni görseler çok iftihar edeceklerini biliyorum Evet, bazen geceleri hâlâ onları düşünüp ağlıyorum,
371
bunu hiç utanıp sıkılmadan itiraf edebilirim... Turnuva sırasında hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini biliyorum, çünkü onlar beni kolluyor..."
Ama Rita Skeeter onun "şeyy..."lerini uzun, mide bulandırıcı cümlelere çevirmenin daha bile ötesine gitmiş, başkalarıyla onun hakkında söyleşi yapmıştı.
Harry sonunda Hogmarts'ta aşkı yakaladı. Yakın arkadaşı Colin Creevey, onun Hermione Granger'sız dolaşmadığını söylüyor. Muggle anne babadan doğma, çarpıcı güzellikte bir kız olan Hermione de tıpkı Harry gibi okulun en iyi öğrencilerinden biri.
Yazı yayımlandığı andan itibaren Harry insanların -daha çok Siytherin'lerin- onun yanından geçerlerken yazıdan bölümler söylemelerine ve alaya yorumlarda bulunmalarına katlanmak zorunda kalmıştı.
"Mendil ister misin, Potter, hani Biçim Değiştirme'de ağlamaya başlarsan diye soruyorum."
"Sen ne zamandan beri okulun en iyi öğrencilerinden biri oldun, Potter? Yoksa bu Longbottom'la ikinizin birlikte kurduğu bir okul mu?"
"Hey-Harry!"
Harry birden kendini koridorda hızla geriye dönmüş, "Evet, doğru!" diye haykırırken buldu. Artık canına yetmişti. "Ölmüş annem için hâlâ gözyaşı döküyorum, zaten şimdi de gidip biraz daha gözyaşı dökeyim diyordum..."
372
"Hayır - sadece - tüy kalemini düşürdün diyecektim."
Cho'ydu bu. Harry yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti.
"Ah - evet - pardon," diye mırıldanıp tüy kalemi aldı.
"Şey... salı günü için iyi şanslar," dedi Cho. "Sana gerçekten basarılar diliyorum."
Harry kendini sırılsıklam salakmış gibi hissetti.
Hermione de bu tatsızlıklardan nasibini almıştı, ama o henüz yoluna çıkan masumlara bağırmaya başlama raddesine gelmemişti. Aslında Harry, durumu nasıl iyi idare ettiğine bakınca, ona

hayranlık duyuyordu.
"Çarpıcı güzellikte, ha? O mu?" diye feryat etmişti Pansy Parkinson, Rita'nın yazısından sonra Hermione'yle ilk karşılaştığında. "Neyle mukayese etmiş acaba - bir kunduzla herhalde."
"Aldırma," dedi Hermione vakur bir sesle. Alaylı alaylı gülen Slytherin kızlarının yanından, sanki onları duymuyormuş gibi, başını dik tutarak geçti. "Onlara aldırma, Harry."
Ama Harry aldırmamazlık edemiyordu. Ron, Snape'in cezasından söz ettiğinden beri onunla konuşmamıştı. Harry, Snape'in zindanında fare beyinlerini ayıklayarak geçirmek zorunda kaldıkları iki saat boyunca belki barışırlar diye birazcık umuda kapılmıştı. Aksilik bu ya, Rita'nın yazısı da tam o gün çıktı ve anlaşılan Ron, Harry'nin bütün bu ilgiden aslında hoşlandığına daha da çok inanmaya başladı.
373
Hermione ikisine de fena halde kızıyordu. Bir birine bir ötekine gidiyor, ikisini birbiriyle konuşmaya zorlamak için çırpmıyordu, ama Harry zerre kadar taviz vermiyordu. Ron'la ancak, o, Ateş Kadehi'ne Harry'nin kendi adını koymadığını kabul ederse ve ona yalancı dediği için özür dilerse barışacaktı.
Harry inatla, "Bunu ben başlatmadım," dedi. "Onun sorunu."
"Onu özlüyörsün!" dedi Hermione sabırsızlıkla. "Onun da seni özlediğini biliyorum -"
"özlemek mi?" dedi Harry. "Ben onu özlemiyorum..."
Ama bu düpedüz yalandı. Harry, Hermione'yi çok sevse de, Ron başkaydı. Hermione en iyi arkadaşın oldu mu daha az gülerdin, kütüphaneye de daha çok takılırdın. Harry hâlâ Çağırma Büyüsü'nün üstesinden gelememişti, eli ayağı bağlanmıştı sanki, Hermione de kuramları öğrenmenin faydası olacağında ısrar etmişti. Bu yüzden de öğle yemeği vaktinde uzun uzun kitap karıştırıyorlardı.
Viktor Krum da kütüphanede saatlerce kalıyordu, Harry onun ne işler çevirdiğini merak ediyordu. Çalışıyor muydu, yoksa ilk görevde ona yardımcı olabilecek bir şeyler mi arıyordu? Hermione sık sık Krum'un orada oluşundan şikâyet ediyordu - onları rahatsız ettiği için değil; hiç etmiyordu. Ama Krum'u gözlemek için gelen kız grupları kitap raflarının ardında mevzilenip kıkırdıyorlardı. Hermione de onların çıkardığı gürültünün dikkatini dağıttığını söylüyordu.
Krum'un sert profiline ateş saçan gözlerle bakarak,
374
"Yakışıklı bile değil!" diye mırıldandı öfkeyle. "Sadece ünlü olduğu için hoşlanıyorlar ondan! O Vrıransekti Aldatmacası'nı yapmasa, dönüp bir daha yüzüne bakmazlardı bile -"
"VVronski Aldatmacası," dedi Harry, dişlerini sıkarak. Evet, Quidditch deyimlerinin doğru söylenmesinden hoşlanırdı, ama hepsi bu değildi ki. Hermione, Vuransekti Atlamacalarından söz edince Ron'un yüzünün nasıl bir ifadeye bürüneceğini hayal etmek de içini acıtıyordu.
*
Tuhaftır, eğer bir şeyden korkuyorsanız ve zamanı yavaşlatmak için her şeyi vermeye hazırsanız, zaman hızlanmak gibi tatsız bir alışkanlık edinir. Birinci görevden önceki günler, sanki birisi saatleri iki misli hızla çalışmaya ayarlamış gibi akıp gitti. Harry nereye gitse, güçlükle kontrol ettiği panik duygusundan kurtulamayordu, tıpkı Gelecek Postası'ndaki yazıya ilişkin kötü niyetli yorumlardan kurtulamadığı gibi.
İlk görevden önceki cumartesi günü üçüncü ve daha üst sınıflardaki bütün öğrencilerin Hogsmeade köyünü ziyaret etmesine izin verilmişti. Hermione Harry'ye, şatodan biraz uzaklaşmanın ona iyi geleceğini söyledi. Doğrusu Harry de aklının çelinmesine hevesliydi.
"Peki ama, ya Ron?" dedi. "Onunla gitmek istemiyor musun?"
"Ah... şey..." Hermione hafifçe kızardı. "Onunla Üç Süpürge'de karşılaşabiliriz diye düşünmüştüm .."
375
"Hayır," dedi Harry peşinen.
"Öf, Harry, bu öyle aptalca ki -"
"Gelirim, ama Ron'la buluşacak değilim ve Görün-mezlik Pelerini'mi giyeceğim."
"Eh, peki öyleyse," dedi Hermione, "Ama o Pele-rin'i giydiğinde seninle konuşmaktan nefret

ediyorum, sana bakıp bakmadığımı asla bilemiyorum çünkü."
Böylece Harry yatakhanede Görünmezlik Pelerini' rü sırtına geçirdi, aşağı kata indi ve Hermione'yle ikisi Hogsmeade'e doğru yola koyuldular.
Harry sırtında Pelerin varken kendini müthiş özgür hissediyordu. Köye girerlerken yanlarından, çoğu CED-RIC DIGGORY'yi Destekle! rozetleri takmış öğrencilerin geçişini izledi. Doğrusu, kimsenin ona berbat laflar etmemesi hoş bir değişildik oldu. Üstelik o aptal gazete yazısından alıntı yapan da yoktu.
Daha sonra koca kremalı çikolatalarını yiyerek Bal-yumruk'tan çıkarlarken, Hermione, "Şimdi de bana bakıp duruyorlar," diye somurttu. "Kendi kendime konuşuyorum sanıyorlar".
"Öyleyse sen de dudaklarını o kadar çok oynatma."
"Hadi, n'olur, Pelerin'ini birazcık olsun çıkar. Burada seni kimse rahatsız etmez."
"Öyle mi diyorsun?" dedi Harry. "Arkana bak."
Rita Skeeterla fotoğrafçı arkadaşı Üç Süpürge'den henüz çıkmışlardı. Alçak sesle konuşarak Hermione'nin yanından geçtiler, onun yüzüne bile bakmadılar. Harn Rita Skeeter timsah derisi çantasıyla ona çarpmasın d ye Balyumruk'un duvarına yapışa.
376
Onlar gidince de, "Köyde kalıyor," dedi. "Bahse girerim ki ilk görevi izlemeye gelecektir."
Bunu söylerken midesi sıcak bir panik dalgasıyla bir kez daha sarsıldı sanki. Söylemedi ama; Hermi-one'yle ikisi ilk görevde neler olacağı hakkında pek ko-nuşmamışlardı. Harry onun bu konuda düşünmek istemediğini seziyordu.
Hermione, gözleri Harry'ye çevrili olduğu halde onu görmeden High Street'in sonuna doğru bakarak, "Gitti," dedi. "Baksana, niye Üç Süpürge'de Kaymak-birası içmiyoruz? Hava biraz soğuk, değil mi?" Sonra onun suskunluğunun ne anlama geldiğini anlayıp telaşla, "Ron'la konuşmak zorunda değilsin!" diye ekledi.
Üç Süpürge ağzına kadar doluydu, içeridekilerin çoğu bu serbest akşamüstünün tadını çıkaran Hog-warts öğrencileriydi, ama Harr/nin başka yerlerde nadiren gördüğü çeşit çeşit sihirli kişiler de vardı. Harry, İngiltere'de halkı büyücülerden ibaret tek köy olan Hogsmeade'in, kendilerini gizlemekte büyücüler kadar usta olmayan cadalozlar gibi yaratıklar için bir tür sığınak olduğunu düşündü.
Görünmezlik Pelerini'yle kalabalık içinde hareket etmek çok zordu, kazayla birisinin ayağına basmak tuhaf sorulara yol açabiliyordu. Hermione içecekleri almaya giderken, Harry de yavaş yavaş, kıyıdan kıyıdan ilerleyerek köşedeki boş bir masaya sokuldu. Meyhanenin içinden geçerken Ron'u gördü. Fred, George ve Lee Jordan'la birlikte oturuyordu. Ron'un başının arkasına
377
sağlam bir yumruk indirme isteğine karşı koyarak, sonunda masaya ulaştı ve oturdu.
Biraz sonra Hermione de ona katıldı ve Pelerin'in altından Harry'ye bir Kaymakbirası uzatıverdi.
"Burada böyle tek başıma otururken tam bir budalaya benziyorum," diye mırıldandı Hermione.
"Neyse ki yapacak bir şey getirdim."
E. R. İ. T. üyelerinin kaydını tuttuğu defteri çıkardı. Harry çok kısa listenin en tepesinde Ron'la kendisinin adlarını gördü. İkisinin oturup birlikte kehanetlerde bulunmalarının ve Hermione'nin gelip onları sekreterle mali sorumlu ilan etmesinin üstünden çok uzun zaman geçmiş gibiydi.
Hermione, bakışlarını meyhanede dolaştırarak, düşünceli düşünceli, "Baksana, belki de köylülerden bir kısmını E. R. İ. T.'e kaydetsem iyi olur," dedi.
"Ha, tabii," dedi Harry. Pelerin'inin altında bir yudum Kaymakbirası içti. "Hermione, bu E. R. İ. T. işinden ne zaman vazgeçeceksin?"
Hermione hemen, "Ev cinleri doğru dürüst ücretlere ve çalışma koşullarına kavuştukları zaman!" diye tısladı. "Biliyor musun, düşünüyorum da, daha dolaysız bir eyleme geçmenin vakti geldi artık. Acaba okul mutfağına nasıl giriliyor?"
"En ufak bir fikrim yok," dedi Harry. "Fred'le Geor-ge'a sor."
Hermione daldı gitti, bu arada Harry de Kaymakbirası'm içerek meyhanedeki insanları gözledi. Hepsi neşeli ve rahat görünüyordu. Ernie Macmillan ve Hannah
378

Abbott yakındaki bir masada Çikolatalı Kurbağa değiş tokuş ediyorlardı. Her ikisi de pelerinlerine CEDRIC DIGGOKY'yi Destekle! rozetleri takmıştı. Hemen kapının yanında, Ravenclaw'daki arkadaşlarından oluşan kalabalık bir grubun içinde Cho'yu gördü. Neyse ki hiç değilse o CEDRIC rozeti takmamıştı... Bu, Harrv'yi birazcık keyiflendirdi...
Bu insanlardan biri olmak, ödevlerden başka hiçbir şeyi kafasına takmadan orada oturup gülmek, konuşmak için neler vermezdi? Adı Ateş Kadehi'nden çıkmamış olsa, burada bulunmanın nasıl olacağını hayal etmeye çahşh. Görünmezlik Pelerini'ni giymeyecekti bir kere. Ron yanında oturuyor olacaktı. Büyük bir ihtimalle üçü keyifli keyifli, okul şampiyonlarının salı günü ne kadar tehlikeli hatta ölümcül bir görevle karşılaşacaklarını hayal edeceklerdi. Bu birinci görev her neyse, Harry onu başarmaya çalışmalarını izlemeyi gerçekten de hevesle bekliyor olacaktı... Herkes gibi o da, tribünlerin arkasındaki bir sırada Cedric'e tezahürat yapıyor olacaktı...
Öteki şampiyonların neler hissettiklerini merak etti. Son zamanlarda Cedric'i her gördüğünde hayranlarıyla sarılıydı, tedirgin ama heyecanlı görünüyordu. Fleur Delacour da zaman zaman koridorlarda gözüne çarpıyordu. Her zamankinden farksızdı, kibirli ve telaşsız. Krum ise sadece kütüphanede oturup kitap karıştırıyordu.
Harry, Sirius'u düşündü, böğründeki sımsıkı düğüm biraz gevşer gibi oldu. On iki saatten biraz daha
379
sonra onunla konuşuyor olacaktı. Bu gece ortak salon şöminesinde buluşacakları geceydi - tabii son zamanlardaki her şey gibi bu da ters gitmezse...
"Bak, Hagrid," dedi Hermione.
Hagrid'in salkımsaçak saçlarıyla muazzam büyüklükteki başının arkası -neyse ki saçlarını iki hevenk halinde toplamaktan vazgeçmişti- kalabalığın bir baş üstünde yükseliyordu. Harry neden onu daha önce fark etmediğini merak etti, Hagrid öyle kocamandı ki. Ama Harry ihtiyatla ayağa kalkınca, onun eğilmiş, Profesör Mood/yle konuştuğunu gördü. Hagrid'in önünde her zamanki gibi kendisi kadar muazzam büyüklükte maşrapası vardı, Moody ise cep şişesinden içiyordu. Meyhanenin güzel sahibesi Madam Rosmerta ise bundan pek hoşnut kalmamış görünüyordu. Çevrelerindeki masalardan bardakları toplarken, Mcod/ye yan yan bakıyordu. Belki de bunun kendi tatlı, mayah içkisine hakaret anlamına geldiği fikrindeydi. Oysa Harry işin aslını biliyordu. Moody, son Karanlık Sanatlara Karşı Savunma derslerinde, daima kendi yiyeceğiyle içeceğini hazırlamayı tercih ettiğini söylemişti. Karanlık büyücülerin bir an boş bırakılan bir kaba zehir koymaları öyle kolaydı ki.
Harry gözlerken, Hagrid ve Moody'nin gitmek üzere ayağa kalktıklarını gördü. Elini salladı, sonra Hagrid'in onu göremeyeceğini hatırladı. Ancak Moody durakladı, sihirli gözü Harry'nin ayakta durduğu köşedeydi. Arkadan Hagrid'in beline dokundu (omzuna ye-tişemiyordu), bir şeyler mırıldandı ve ikisi geri dönüp
380
meyhaneyi boydan boya aşarak Harry ile Hermione'nin masasına geldiler.
"İyisin ya, Hermione?" diye sordu Hagrid yüksek sesle.
Hermione ona gülümsedi. "Merhaba."
Moody topallayarak masanın çevresini dolaştı ve eğildi. Harry onun E. R. İ. T. defterini okuduğunu sandı. Derken Moody mırıldandı: "Güzel Pelerin, Potter."
Harry hayretle ona bakakaldı. Mood/nin burnundan büyük bir parçanın eksik olduğu özellikle birkaç santim mesafeden çok belli oluyordu. Moody sırıttı.
"Gözünüz - yani, demek istiyorum ki, siz -?"
Moody alçak sesle, "Evet, Görünmezlik Pelerinle-ri'nin içini görebilir," dedi. "Şu kadarını söyleyeyim, zaman zaman çok faydalı oluyor."
Hagrid de, ağzı kulaklarında, Hany'ye bakıyordu. Harry onun kendisini göremediğini biliyordu, ama belli ki Moody ona Harry'nin orada olduğunu söylemişti.
Hagrid de E. R. İ. T. defterini okuma bahanesiyle eğildi ve ancak Harry'nin duyabileceği bir fısıltıyla, "Harry," dedi, "bu gece yarısı kulübeme gel. O Pelerin'i
giy-"

Sonra doğruldu, yüksek sesle, "Seni gördüğümüze sevindik, Hermione," dedi. Göz kırptı ve gitti. Moody de onu izledi.
Harry, adamakıllı şaşırmış, "Niye onunla gece yarısı buluşmamı istiyor ki?" diye sordu.
"Gece yarısı buluşmanı mı istiyor?" dedi Hermione hayretle. "Ne işler karıştırıyor acaba? Gitmen doğru
381
mu, bilemiyorum, Harry..." Tedirgin tedirgin çevresine bakındı, sonra fısıldadı: "Sirius'a geç kalabilirsin."
Gerçekten de gece yarısı Hagrid'e gitmek Sirius'la randevusunu tehlikeye atabilirdi. Hermione, Hedwig'i yollayarak Hagrid'e ona gelemeyeceğini haber vermesini önerdi -tabii, Hedwig lütfedip de mesajı götürmeyi kabul ederse- ama Harry'ye göre en iyisi, Hagrid onu ne için istemişse o işi kısa kesmekti. Ne istediğini çok merak ediyordu. Hagrid şimdiye kadar Harry'yi gecenin bunca geç bir saatinde evine çağırmamıştı hiç.
*
O akşam erkenden uyumak istiyormuş numarası yapıp yatan Harry saat on bir buçukta kalktı. Sırtına Görünmezlik Pelerini'ni geçirdi ve merdivenden aşağı süzülüp ortak salondan geçti. İçeride hâlâ epey insan vardı. Creevey kardeşler bir kucak dolusu CED-RIC DIGGOKY'yi Destekle! rozeti bulmayı başarmışlardı. Onları büyü yoluyla HARRY POTTER'ı Destek-le/'ye çevirmeye çalışıyorlardı. Ama şimdiye kadar tek yapabildikleri, rozetleri DANDÎK POTTER'da kilitlemek olmuştu. Harry onların yanından usulca geçip portre deliğine geldi ve, gözü saatinde, bir iki dakika bekledi. Sonra Hermione, planladıkları gibi Şişman Hanım'ı dışarıdan onun için açtı. Harry, "Sağ ol!" diye fısıldayarak Hermione'nin yanından geçip şatodan çıktı.
Arazi çok karanlıktı. Harry çimenlerden Hagrid'in kulübesinin ışıklarına doğru yürüdü. Muazzam Beaux-batons arabasında da ışık yanıyordu. Harry, Hagrid'in
382
ön kapısını çalarken, arabada Madam Maxime'in konuştuğunu duydu.
Hagrid kapıyı açıp çevreye bir göz atarak, "Orada mısın, Harry?" diye fısıldadı.
"Evet," dedi Harry, sessizce içeri girdi ve Pelerin'i çıkardı. "Ne oldu?"
"Sana bir şey göstermem gerekiyor," dedi Hagrid.
Çok heyecanlı görünüyordu. Düğme deliğine, a?-man bir enginarı andıran bir çiçek takmıştı. Makine yağı kullanmaktan vazgeçmişti anlaşılan ama, belli ki saçını taramaya çalışmıştı - Harry onun saçma takılmış kırık tarak dişlerini görebiliyordu.
İhtiyatla, "Bana ne göstereceksin?" diye sordu. Bir yandan da, acaba Keleker'ler mi yumurtladı, ya da Hagrid meyhanedeki bir yabancıdan yine üç başlı dev bir köpek mi aldı, diye merak ediyordu.
Hagrid, "Benimle gel, sesini çıkarma, o Pelerin'i de giy," dedi. "Fang'i yanımıza almayacağız, hiç hoşuna gitmez..."
"Dinle, Hagrid, fazla kalamam... Saat birde yukarıda, şatoda olmam gerek -"
Ama Hagrid onu dinlemiyordu bile, kulübenin kapısını açıp dışarı, geceye çıkmıştı. Harry ona yetişmek için arkasından koştu ve şaşkınlık içinde, Hagrid'in öne düşmüş, onu Beauxbatons arabasına doğru götürdüğünü fark etti.
"Hagrid, ne -?"
"Şişşt!" dedi Hagrid. Üzerinde çapraz, altın asaların bulunduğu kapıya üç kez vurdu.
383
Madam Maxime kapıyı açtı. Kocaman omuzlarına ipek bir şal atmıştı. Hagrid'i görünce gülümsedi.
"Aa, 'Agrid... gitme vakti geldi?"
Hagrid ona bakıp ağzı kulaklarında gülerek, "Bo-nusu-var," dedi. Sonra da alhn merdivenden aşağı inmesine yardım etmek için elini uzattı.
Madam Maxime kapıyı arkasından kapattı. Hagrid bu sefer ona kolunu takdim etti, Madam Maxime'in devasa, kanatlı atlarının bulunduğu padokun kenarından yürüyerek yola koyuldular. Harry ise, iyice şaşırmış halde, onlara yetişmek için koşuyordu. Acaba Hagrid ona Madam Maxime'i mi göstermek istemişti? Oysa Harry onu ne zaman istese görebilirdi... pek gözden kaçacak bir kadın değildi çünkü...

Ama anlaşılan Madam Maxime de Harry'yle aynı durumdaydı, çünkü bir süre sonra cilveli cilveli, "Beni ne'eye götürüyo'sun, 'Agrid?" diye sordu.
Hagrid boğuk bir sesle, "Hoşuna gidecek," dedi. "Görmeye değer, inan bana. Yalnız - sakın kimseye sana gösterdiğimi söyleme, tamam mı? Senin bilmemen gerekiyor."
"Tabii ki bilmiyo'um," dedi Madam Maxime, uzun, kara kirpiklerini kırpıştırarak.
Yürümeye devam ettiler. Harry arkalanndan koşarken gittikçe daha çok sinirleniyor, ikide bir saatine bakıyordu. Anlaşılan Hagrid'in ! kuş beyinli bir planı vardı, bu yüzden de Sirius'u kaçırabilirdi. Eğer oraya bir an önce varmazlarsa, geri dönecek, doğruca şatoya gidecek ve Hagrid, Madam Maxime'le mehtap se-
384
fasının keyfini çıkarsın diye ikisini baş başa bırakacaktı...
Orman'm çevresinde, şatoyla gölü gözden kaybedecek kadar uzun bir mesafeyi katettiklerinde, Harry bir şey duydu. İleride adamlar bağrışıyordu... sonra sağır edici, kulak zarını patlatacak cinsten bir kükreme yükseldi...
Hagrid öne düşüp Madam Maxime'i bir ağaç öbeğinin çevresinden döndürdü, sonra durdu. Harry koşarak yanlarına gelmişti. Bir an için şenlik ateşleri gördüğünü, insanların bu ateşlerin çevresinde .koşturduklarını sandı - sonra da ağzı açık kaldı.
Ejderhalar.
Dört tane yetişkin, muazzam büyüklükte, kötücül görünüşlü ejderha, çevresi kalın kerestelerle çevrilmiş bir bölme içinde arka ayaklarının üzerinde dikilmiş, kükrüyor ve burunlarından soluyorlardı. Yerden on beş metre yüksekliğe kadar uzanan boyunlarının ucundaki ardına kadar açık, sivri dişli ağızlarından karanlık gökyüzüne ateş selleri fışkırıyordu. Bir tanesi gümüşi maviydi, uzun, sivri boynuzları vardı. Koca ağzıyla yerdeki büyücüleri kapmaya çalışıyor, hırlıyordu. Bir tanesi pürüzsüz pullu, yeşil bir ejderhaydı, bütün gücüyle kıvranıp ayaklarıyla yere vuruyordu. Yüzünde ince, altın dikenlerden tuhaf bir saçak olan kırmızı bir ejderha havaya mantar biçimi ateş bulutları salıyordu. En yakınlarındaki ise, kertenkeleye diğerlerinden çok daha fazla benzeyen, devasa bir kara ejderhaydı.
385
Ejderha başına yedi sekiz tane olmak üzere, en az otuz büyücü onları zaptetmeye çalışıyor, boyunlarıyla bacaklanndaki ağır, deri kayışlara bağlı zincirleri çekiyorlardı. Harry ipnotize edilmiş gibi başını kaldırıp baktı ve tepesinde bir yerlerde kara ejderhanın gözlerini gördü. Bir kedininki gibi dikey gözbebekleri vardı, korku ya da öfkeyle -Harry hangisi olduğunu kestire-medi- koskocaman olmuşlardı... Korkunç bir ses çıkarıyordu, uluma gibi, acı bir çığlık...
Parmaklığın yakınındaki bir büyücü, "Geride dur, Hagrid!" diye bağırdı. Elindeki zinciri var gücüyle çekiyordu. "Neredeyse yedi metreye ateş püskürtebiliyorlar, biliyorsun! Bu Boynuzkuyruk'un on üç metrenin ötesine püskürttüğünü gördüm!"
Hagrid yavaşça, "Ne güzel, değil mi?" dedi.
Başka bir büyücü, "Yaran yok!" diye bağırdı. "Üç deyince Sersemletme Büyüsü, hadi!"
Harry ejderha bakıcılarının hepsinin asalannı çıkardıklarını gördü.
"Sersemleş!" diye bağırdılar hep bir ağızdan. Sersemletme Büyüleri ateş saçan füzeler gibi karanlığın içine fırlatıldı, ejdeıhaların pullu derilerinde yıldız sağanaklarına dönüştü -
Harry en yakınlarındaki ejderhanın arka ayaklan ü*/*rnde tehlikeli bir şekilde sendeleyişini gözledi; ağzı sessiz bir ulumayla kocaman açılmıştı; burun delikle-rindeki alevler birden yok olmuştu, ama hâlâ duman çıkıyordu - sonra, ağır ağır düştü - tonlarca ağırlıktaki kaslı, pullu, kara ejderha toprağa öyle bir gümbürtüyle
386
çarptı ki, Harry arkasındaki ağaçların sallandığına yemin edebilirdi.
Ejderha bakıcıları asalarını indirdiler ve yere düşmüş hayvanlara doğru yürüdüler. Ejderhaların her biri küçük birer tepe boyundaydı. Büyücüler hemen zincirleri sıkıp demir kazıklara sıkıca bağladılar, kazıkları da asa marifetiyle toprağa iyice gömdüler.
Hagrid, Madam Maxime'e heyecanla, "Yakından bakmak ister misin?" dedi. İkisi parmaklığa doğru yürüdü, Harry de arkalanndan gitti. Hagrid'i daha yakına gelmemesi için uyaran büyücü geriye

döndü. Harry de onun kim olduğunu gördü - Charlie VVeasley.
Konuşmak için yanlarına gelerek, soluk soluğa, "Tamam mı, Hagrid?" dedi. "Artık sorun çıkarmazlar h?rh?_lde - volda onlara Uyku İlacı vermiştik. Karanlıkta, sessizlikte uyanırlarsa daha iyi olur diye duşunduk - ama gördün ya, hiç memnun olmadılar, hem de hiç -"
Hagrid en yakındaki ejderhaya -kara olana- saygıya yakın bir ifadeyle bakarak, "Burada hangi türler var, Charlie?" diye sordu. Ejderhanın gözleri hâlâ açıktı. Harry kırışık, kara gözkapaklarının ardında parıldayan bir san şerit görebiliyordu.
"Bu bir Macar Boynuzkuyruk," dedi Charlie. "Oradaki, daha küçük olan, Sıradan Gal Yeşili - o gri mavi, bir İsveç Kısaburnu - kırmızı olan da Çin Ateştopu."
Charlie çevreye baktı; Madam Maxime bölmenin çevresinde yürüyüp Sersemletilmiş ejderhalara bakıyordu.
Charlie kaşla nnı çatarak, "Onu getireceğini bilmı-
" 387
yordum, Hagrid," dedi. "Şampiyonların karşılarına ne çıkacağını bilmemeleri gerek - öğrencisine söylemez mi yani? Mutlaka söyler."
Hagrid, "Ben sadece onları görmek ister dedim," diye omuz silkti, hâlâ kendinden geçmiş halde ejderhalara bakıyordu.
Charlie başını salladı. "Gerçekten de romantik bir randevu, ha, Hagrid?"
"Dört..." dedi Hagrid, "yani her şampiyona bir tane, öyle mi? Ne yapacaklar - onlarla savaşacaklar mı?"
"Sanırım sadece yanlarından geçecekler," dedi Charlie. "İşler kötüye giderse diye biz de orada olacağız, söndürme büyülerimiz hazır olacak. Kuluçkaya yatmış anneler istediler, niye bilmem... Ama sana su kadarını söyleyeyim, Boynuzkuyruk'u alanın yerinde olmak istemezdim. Melun bir yaratık. Hem arkası da önüj kadar tehlikeli, bak."
_ Charlie, Boynuzkuyruk'un kuyruğunu işaret etti.| Harry kuyruğun birkaç santim aralıklarla fışkır uzun, bronz renkte dikenlerle dolu olduğunu gördü.
O sırada Charlie'nin bakıcı arkadaşlarından beş ta-| nesi, uçlarından tuttukları bir battaniyeye konmuş granit grisi, muazzam büyüklükte yumurtalar taşıyara sendeleye sendeleye Boynuzkuyruk'un yanına geldile Yumurtaları dikkatle Boynuzkuyruk'un yanına yerle tirdiler. Hagrid'den özlem dolu bir inilti yükseldi.
Charlie sert sert, "Onları saydım, Hagrid, ona göjj re," dedi. Sonra, "Harry nasıl?" diye sordu.
388
"İyi," dedi Hagrid. Gözlerim yumurtalardan alamıyordu.
Charlie ejderhaların bölmesine bakarak, ters ters, "Umarım bunlarla karşılaştıktan sonra da iyi olur," dedi. "Anneme ilk görevin ne olduğunu söylemeye cesaret edemedim, zaten onun için endişelenip duruyor..." Charlie annesinin endişeli sesini taklit etti. " 'Nasıl olur da onun Turnuva'ya katılmasına izin verirler, daha çok genç! Hepsinin güvende olacağını sanıyordum, bir yaş sının olacak sanıyordum!' Onun hakkında Gelecek Postasz'nda çıkan yazıyı okuduktan sonra gözyaşlarına boğuldu. 'Demek hâlâ annesiyle babası için ağlıyor! Ah, zavallı yavrucak, hiç bilmiyordum!'"
Bu kadarı Harry'ye yetmişti. Hagrid'in onun yokluğunu fark etmeyeceğinden emindi. Dört ejderha ile Madam Maxime onun kafasını yeterince meşgul ederdi. Sessizce döndü ve geriye, şatoya doğru yürümeye koyuldu.
Karşısına ne çıkacağını görmekten memnun olup olmadığını bilmiyordu. Belki de böylesi daha iyiydi. Artık ilk şoku atlatmıştı. Belki de ejderhaları ilk kez salı günü görseydi, bütün okulun önünde bayılıp kalırdı... Ama belki yine de bayılıp kalırdı... Tek silahı, asası olacaktı - o da şimdi gözüne sadece ufak bir tahta değnek gibi görünüyordu - hele boyu on beş metreden uzun, pullu, dikenli, ateş üfleyen bir ejderhaya karşı. Bir de yanından geçecekti ha? Üstelik herkes bakarken, iyi de, nasıl?
Harry hızlanarak Orman'ın kıyısından dolaştı. Şö-
389
mineye varıp Sinüs'la konuşmak için on beş dakikası kalmıştı. Hayatında birisiyle konuşmayı şu

andaki kadar çok istediğini hatırlamıyordu, hem de hiç. Derken, neye uğradığını anlamadan, çok sert bir şeye çarptı.
Harry-sırtüstü düştü, gözlüğü yerinden uğradı, Pe-lerin'e sımsıkı sarıldı. Yakınlarda bir ses, "Ah!" dedi. "Kim var orada?"
Harry, Pelerin'in onu iyice örtüp örtıaediğini kontrol etti telaşla, yukan doğru bakıp çarptığı büyücünün karanlık siluetini süzdü. Keçi sakalını tanıdı... Karka-rofftubu.
"Kim var orada?" dedi Karkaroff yeniden. Büyük bir şüphe içinde karanlıkta çevresine bakmıyordu. Harry hiç kıpırdamadan ve sesini çıkarmadan olduğu yerde yattı. Bir dakika kadar sonra Karkaroff kendisine çarpanın bir tur hayvan olduğuna karar verdi. Sanki bir köpek görmeyi bekliyormuş gibi bel hizasına bakıyordu zaten. Sonra da ağaçların arasında kayboldu, yavaş yavaş ejderhaların bulunduğu yere sokulmaya başladı. |
Harry çok yavaşça ve ihtiyatla ayağa kalkıp yeni- | den yola koyuldu. Fazla gürültü etmeden gidebüdiğin-ce hızlı gidiyor, karanlığın içinde bir an önce Hog-vvarts'a varmaya çalışıyordu. Karkaroff un ne tür bir dolap çevirdiği belliydi: İlk görevin ne olduğunu öğrenmeye çalışmak için gizlice İ gemisinden çıkmıştı. Hatta Hagrid'le Madam Maxi-me'in beraberce Orman'a doğru gittiklerini bile görmüş olabilirdi - uzaktan bile olsa, seçilmeyecek gibi değildi-
390
ler çünkü... Ve şimdi de Karkaroffun, kulağına gelen sesleri izlemesi yetecekti. O da Madam Maxime gibi şampiyonları neyin beklediğini anlayacaktı. Görüldüğü kadarıyla, salı günü meçhul bir şeyle karşılaşacak tek şampiyon Cedric olacaktı.
Harry şatoya vardı, ön kapılardan içeri sessizce girdi ve mermer merdiveni tırmanmaya koyuldu. Soluk soluğa kalmıştı, ama yavaşlamadı... Şömineye varmak için üç dakikadan az vakti kalmıştı... Portre deliğinin önüne gelince, çerçevesinin içinde şekerleme yapan Şişman Hanım'a bir solukta, "Zırya!" dedi.
Şişman Hanım gözlerini açmadan, mahmur, mahmur, "Öyle diyorsan öyledir," diye mırıldandı. Tablo, o içeri girebilsin diye, öne doğru savruldu. Harry delikten tırmandı. Ortak salon boştu. Ortalıkta da anormal bir koku olmadığına göre, Hermione, Sirius'la tek başlarına kalabilsinler diye Tezekbombası atmak zorunda kalmamıştı anlaşılan.
Harry, Görünmezlik Pelerini'ni çıkarıp kendini şö-* minenin önündeki koltuğa attı. Salon adamakıllı loştu, tek ışık kaynağı şöminedeki alevlerdi. Yakındaki bir masanın üstünde, Creevey'lerin düzeltmeye çalıştığı CEDRİC DIGGOKY'yi Destekle! rozetleri ateşin ışığında parıldıyordu. Şimdi üzerlerinde HEPTEN DANDİK POTTER yazıyordu. Harry yeniden alevlere baktı ve yerinden sıçradı. Sirius'un başı ateşin içinde duruyordu. Eğer Harry,
391
Mr Diggory'nin başının Weasley'lerin mutfağında tıpatıp aynı şeyi yaptığını görmemiş olsaydı, korkudan aklını kaçırırdı herhalde. Şimdiyse tam tersine, yüzüne günlerdir ilk kez bir gülümseme yayıldı. Koltuğundan kalkıp şöminenin yanına çömeldi ve, "Sirius," dedi, "nasılsın?"
Sirius, Harry'nin onu hatırladığından çok farklı görünüyordu. Vedalaştıklarında yüzü çok zayıftı, çöküktü; uzun, kara, keçeleşmiş saçlarla sarılıydı - oysa şimdi saçları kısa ve tertemizdi. Sirius'un yüzü de dolgunlaş-mıştı, üstelik daha genç görünüyordu. Harry'nin elindeki tek fotoğrafına, Potter'lann düğününde çekilmiş fotoğrafa çok daha fazla benziyordu.
Sirius ciddi ciddi, "Beni boşver, sen nasılsın?" dedi.
"Ben -" Harry bir an için "iyiyim" demeyi düşündü. Ama yapamadı. Kendini tutmasına fırsat kalmadan, günlerdir içinde birikenleri dökmeye başladı - Turnu-va'ya kendi özgür iradesiyle katılmadığına nasıl kimsenin inanmadığından, Rita Skeeter'ın Gelecek Postası'nda onun için ne yalanlar uydurduğundan, insanların alaycı gülmelerine hedef olmadan koridorda nasıl tek adım bile atamadığından söz etti - bir de Ron'dan. Ron'un nasıl ona inanmadığından, kıskançlığından...
"... ve az önce de Hagrid bana birinci görevin ne olduğunu gösterdi. Ejderhalar, Sirius, işim bitti," diye noktaladı umutsuzca.
Sirius ona baktı, gözleri endişe doluydu. Bunlar, Azkaban'da yerleşen o bakışı henüz kaybetmemiş olan
392

gözlerdi - o ölgün, ıstırap dolu bakış. Harry'nin konuşmasını, o susana kadar sözünü hiç kesmeden dinledi. Sonunda, "Ejderhalarla başa çıkabiliriz, Harry," dedi, "ama o daha sonraki iş - çok fazla vaktim yok... Şömineyi kullanmak için bir büyücü evine girdim, ancak her an geri dönebilirler. Bazı konularda seni uyarmam gerek."
"Ne?" dedi Harry, morali biraz daha bozulmuştu... Önünde ejderhalardan daha beter bir şey olamazdı, değil mi?
"Karkaroff," dedi Sirius. "Harry, o bir Ölüm Yi-yen'di. Ölüm Yiyen'lerin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"
"Evet - o - ne?"
"Yakalandı, benimle birlikte Azkaban'daydı, ama serbest bırakıldı. Nesine istersen iddiaya girerim ki, Dumbledore bu yıl Hogwarts'ta bir Seherbaz bulunmasını bunun için istedi - onu gözaltında tutmak için. Kar-karoffu Moody yakaladı. Onu Azkaban'a koyan kişi oydu."
Harry ağır ağır, "Karkaroff serbest mi bırakıldı?" dedi - beyni bir sarsıcı bilgiyi daha hazmetmek için mücadele ediyordu sanki. "Niye serbest bıraktılar onu?"
Sirius acı acı, "Sihir Bakanlığı'yla anlaştı," dedi. "Yaptıklarının hatalı olduğunu anladığını söyledi, sonra da isimler verdi... Azkaban'a kendi yerine birçok insan yolladı... Sana şunu söyleyeyim, orada hiç popüler
393
I
değil. Ve anladığım kadarıyla dışarı çıktığından beri okulundan geçen her öğrenciye Karanlık Sanatlar'1 öğretiyor. Yani Durmstrang şampiyonunu da kollasan fena olmaz."
"Tamam," dedi Harry yavaşça. "Yani... sen şimdi benim adımı Ateş Kadehi'ne Karkaroff un koyduğunu mu söylüyorsun? Çünkü, o koyduysa eğer, gerçekten iyi bir aktör demektir. Çok kızmış gibiydi. Benim yarışmamın engellenmesini istiyordu."
"İyi bir aktör olduğunu biliyoruz zaten," dedi Siri-us. "Sonuçta, onu serbest bırakmalan için Sihir Bakanlı-ğı'nı ikna etti, değil mi? Şimdi, gözüm Gelecek Postası'nın üstünde, Harry -"
Harry acı acı, "Senin ve bütün dünyanın gözü," dedi.
"- ve o Skeeter denen kadının geçen ayki yazısının satır aralannda neler olduğuna dikkat ettim de, Moody, Hogwarts'ta işe başlamadan önceki gece saldırıya uğradı. Evet, biliyorum, Skeeter bunun yine yalancı çobanlık olduğunu söylüyor ama," diye ekledi Sirius çabuk çabuk, Harry'nin konuşmaya hazırlandığını görünce, "ben öyle sanmıyorum. Bana öyle geliyor ki, nasıl olduysa birisi onun Hogvvarts'a gelişini engellemeye çalıştı. Sanırım birisi onun ayak altında olmasını istemedi. Kimse de bu meseleyi kurcalamaz, Deli-Göz sık sık evine birilerinin girmeye çalıştığını ileri sürüyor. Ama bu, gerçek olanı ayırt edemeyeceği anlamına gelmez. Moody, Bakanlık'in şimdiye kadarki ı n iyi Seherbaz'ıdır."
394
"Yani... ne diyorsun?" dedi Harry yavaşça. "Kar-karoff beni öldürmeye mi çalışıyor? Peki ama - niye?"
Sirius durakladı.
"Çok tuhaf şeyler duyuyorum," dedi ağır ağır. "Ölüm Yiyen'ler son zamanlarda her zamankinden biraz daha faal görünüyorlar. Quidditch Dünya Kupa-sı'nda ortaya çıktılar, değil mi? Birisi Karanlık Işaret'i gönderdi... hem sonra - kaybolan Sihir Bakanlığı cadısı olayını duydun mu?"
"Bertha Jorkins mi?" dedi Harry.
"Ta kendisi... Arnavutluk'ta ortadan kayboldu, Vol-demort'un en son orada olduğunu söylüyorlardı, burası kesin... Bertha, Üçbüyücü Kupası'nın yapılacağını da biliyordu herhalde, değil mi?"
"Evet, ama... Voldemort'a çatmış olması çok akla yakın değil, ne dersin?" dedi Harry.
"Dinle," dedi Sirius büyük bir ciddiyetle. "Bertha Jorkins'i tanırım. Ben Hogwarts'ta okurken o da buradaydı. Babanla benden birkaç sınıf büyüktü. Ve budalanın tekiydi. Her şeye burnunu sokardı, ama kafası çalışmazdı, hem de hiç. Bu iyi bir bileşim değildir, Harry. Bence onu bir tuzağa çekmek çok kolay olmuştur."
"Yani... yani Voldemort Turnuva'yı mı öğrendi?" dedi Harry. "Bunu mu söylemek istiyorsun? Karkaroff buraya onun emriyle mi gelmiştir diyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Sirius usulca. "Gerçekten bilmi-
395
yorum... Bana kalırsa Karkaroff, Voldemorf un onu koruyacak kadar güçlü olduğunu bilmediği sürece ona dönecek bir tip değil. Ama senin adını Kadeh'e koyan her kimse, bunun için esaslı bir nedeni vardı. Ben de Turnuva'nın sana saldırmak ve buna kaza süsü vermek için iyi bir yöntem olduğunu düşünmeden edemiyorum."
Harry kasvete kapılarak, "Buradan bakınca gerçekten iyi bir plana benziyor," dedi. "Onların tek yapması gereken, geri çekilip ejderhaların işi bitirmesini beklemek."
Sirius, "Evet - ejderhalar," dedi. Artık hızlı hızlı konuşuyordu. "Bir yöntemi var, Harry. Sersemletme Büyüsü kullanmaya kalkışma - ejderhalar hem kuvvetlidir, hem de tek bir Sersemletici tarafından yıkılmayacak kadar sihirlidirler. Bir ejderhayı alt etmek için aynı anda altı büyücü gerek -"
"Evet, biliyorum, az önce gördüm," dedi Harry.
"Ama tek başına da yapabilirsin," dedi Sirius. "Bir yöntemi var. Gereken tek şey, basit bir büyü. Sen sadece -"
Ama Harry onu susturmak için elini kaldırdı, kalbi birden sanki patlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Arkasındaki döne döne yükselen merdivenden ayak sesleri geliyordu.
"Git!" diye fısıldadı Sirius'a. "Git! Birisi geliyor!"
Harry yerinden fırlayarak ateşin önüne siper oldu -birisi Hogwarts duvarlan içinde Sirius'un yüzünü görecek olursa, kıyamet kopardı - Bakanlık işin içine girerdi - Harr/yi, Sirius nerede diye sorguya çekebilirlerdi -
396
Harry arkasındaki ateşten minik bir pop sesi duydu, Sirius'un gittiğini anladı - merdivenin altım kolladı -sabahın birinde kim gezinmeye çıkmıştı da, Sirius'un ona bir ejderhanın yanından nasıl geçeceğini söylemesini engellemişti acaba?
Ron'du. Çizgili, açık kahverengi pijamasını giymişti. Ron odanın öbür tarafında Harry'yi görünce olduğu yerde kalakaldı, çevresine baktı.
"Kiminle konuşuyordun?" dedi.
"Sana ne?" diye hırladı Harry. "Gecenin bu vakti burada ne arıyorsun?"
"Ben sadece senin nerede -" Ron durdu, omuz silk-ti. "Hiçbir şey. Yeniden yatmaya gidiyorum."
"Gelip her şeye maydanoz olmak istedin, değil mi?" diye haykırdı Harry. Ron'un neye çattığının farkında olmadığını biliyordu, bunu kasten yapmadığını da biliyordu, ama umrunda değildi - şu anda onun her şeyinden nefret ediyordu; pijamasının altından görünen çıplak ayak bilekleri de dahil olmak üzere.
Ron'un yüzü öfkeden kızardı. "Kusura bakma. Rahatsız edilmek istemeyeceğini bilmeliydim. Seni bırakayım da bir sonraki söyleşinin provasını huzur içinde yap."
Harry masadan, üzerinde HEPTEN DANDÎK POT-TER yazan rozetlerden birini aldı ve var gücüyle odanın öbür yanma fırlattı. Rozet Ron'un alnına vurup geri döndü.
"Al bakalım," dedi Harry. "Salı günü bunu takar-
397
sın. Hatta şimdi bir yara izin bile olabilir, şansın varsa... İstediğin de buydu zaten, değil mi?"
Hızla salonu geçip merdivene doğru yürüdü. Ron'un onu durdurmasını bekler gibiydi, hatta ona bir yumruk atmasından memnun bile olabilirdi. Ama Ron, üzerine küçük gelen pijamasıyla orada öylece durdu. Fırtına gibi yukarı çıkan Harry ise daha sonra yatağına uzanıp uzun süre burnundan soluyarak uyanık yattı. Ron'un yatakhaneye çıktığını da duymadı.
I
398

YİRMİNCİ BOLUM

Birinci Görev

Pazar sabahı kalkıp giyinmeye başladığında Harry öylesine dalgındı ki, ayağına çorap niyetine şapkasını geçirmeye çalıştığını fark edebilmesi için epey vakit geçmesi gerekti. Sonunda bütün giysilerini bedeninin doğru yerlerine geçirmeyi başardıktan sonra, hemen gidip Hermione'yi buldu.

Hermione, Büyük Salon'daki Gryffindor masasında oturmuş, Ginny'yle kahvaltı ediyordu. Bir şey yiyemeyecek kadar midesi bulanan Harry, Hermione yulaf ezmesinden son lokmayı da yutana kadar bekledi, sonra da onu tutup bir kez daha arazide yürüyüşe çıkardı. Dışarıda, gölün çevresinde yine uzun uzun dolaşırlarken, Hermione'ye ejderhaları ve Sirius'un bütün dediklerini anlattı.
Sirius'un Karkaroff konusundaki uyarılarından dolayı endişelenen Hermione, yine de ejderhaların daha öncelikli bir sorun oluşturduğunu düşünüyordu.
"Seni salı akşamına kadar hayatta tutmaya çalışalım da," dedi çaresizce, "Karkaroff u sonra düşünürüz."
Bir ejderhayı zaptedecek basit bir büyü bulmaya ça-
399
hşarak, gölün çevresini üç kere dolaştılar. Akıllarına hiçbir şey gelmeyince de, elleri mahkûm, kütüphaneye gittiler. Harry ejderhalar hakkında bulabildiği bütün kitapları çıkardı ve ikisi oturup hepsine tek tek bakmaya başladılar.
"Büyü yoluyla tırnak-kesimi... pul çürümesine tedavi... bunlar işe yaramaz, Hagrid gibi onları sağlıklı tutmak isteyen çatlaklar için bunlar..."
"Kalın derilerinin içine işlemiş çok eski sihir nedeniyle, ejderhaların öldürülmesi son derece zordur ve bu sihrin ötesine en güçlü büyüler dışında hiçbir şey geçemez... Ama Siri-us basit bir büyünün işi göreceğini söylemişti..."
"Biraz da basit büyü kitaplarına bakalım o zaman," dedi Harry, Ejderhaları Fazlaca Seven Adamlar'1 bir kenara fırlatarak.
Bir süre sonra kucak dolusu büyü kitabıyla döndü, onlan masaya yığdı ve tek tek hepsine bakmaya başladı. Hermione ise dirseğinin dibinde durmaksızın fısıldıyordu. "Değiştirme Büyüleri var örneğin... ama Değiştirmenin ne anlamı var ki? Tabii dişlerinin yerine şarap sakızı falan koyarsan o başka, böylece daha tehlikesiz hale gelirdi... Sorun şu ki, o kitapta da dediği gibi, bir ejderhanın derisinin arkasına pek az büyü geçebiliyor... Biçim Değiştir derdim ama, o kadar kocaman bir şeyde şansın çok az, Profesör McGonagall'ın bile yapabileceğinden şüpheliyim... Peki ya onun yerine büyüyü kendine yapsan? Ekstra güçler falan versen kendine? Ama işte onu yapan büyüler de basit büyüler değil, yani sınıfta falan görmedik, benim onları bilme-
400
min tek nedeni, bir süredir S. B. D. hazırlık çalışmaları yapıyor olmam..."
"Hermione," dedi Harry dişlerini sıkarak, "biraz sesini keser misin lütfen? Konsantre olmaya çalışıyorum."
Ama Hermione sustuktan sonra da konsantre olamadı, bu sefer de beynini sabit bir uğultu kaplamıştı. Meşgul ve Kızgın Olanlar için Temel Uğursuzluk Büyüle-ri'nin dizinine çaresizce göz gezdiriyordu: anında kafa derisi yüzme... ama ejderhaların saçı yoktu ki... biber nefes... bu, büyük ihtimalle ejderhanın ateş gücünü daha da artırırdı... boynuz dil... işte bir bu eksikti, kalkıp ejderhaya bir silah daha vermiş olurdu...
"Yo, hayır, yine geldi, niye o aptal gemisinde oturup okumuyor sanki?" dedi Hermione sinirli sinirli. İçeri Viktor Krum girmişti. Somurtarak ikisine baktı, sonra da elinde bir yığın kitapla kambur kambur gidip uzakta bir köşeye oturdu. "Hadi, Harry, ortak salona dönüyoruz... Hayran kulübü birazdan burada olur, cik cik ötmeye başlarlar..."
Gerçekten de onlar kütüphaneden çıkarken, bir grup kız parmak uçlarında yürüyerek yanlarından geçip kütüphaneye girdi. Birinin beline bir Bulgaristan
kaşkolü sarılıydı.
*
Harry o gece çok az uyuyabildi. Pazartesi sabahı uyandığında, hayatında ilk defa Hogvvarts'tan kaçmayı ciddi olarak düşündü. Ama kahvaltı sırasında Büyük Salon'da çevresine bakıp da şatodan ayrılmanın ne an-
401
lama geleceğini fark ettiğinde, yapamayacağını anladı. Hayatında mutluluğu yaşadığı tek yerdi burası... Gerçi büyük ihtimalle annesiyle ve babasıylayken de mutluydu, ama onu

hatırlayamıyordu.
Privet Drive'da Dudley'yle birlikte olmaktansa, burada olup bir ejderhanın karşısına dikilmeyi yeğlediğini bilmek bir bakıma iyi bir şeydi; az da olsa sakinleşmesini sağladı. Pastırmasını güçlükle bitirdi (yutkunmakta güçlük çekiyordu) ve, tam Hermione'yle birlikte kalkarken, Cedric Diggory'nin de Hufflepuff masasından kalktığını gördü.
Cedric hâlâ ejderhaları bilmiyordu... ve eğer Harry, Maxime ve Karkaroff un Fleur ve Krum'a anlattıklarını düşünmekte haklıysa, bilmeyen tek şampiyon da oydu...
Harry, Cedric'in Salon'dan çıkmasını izlerken kararını verdi ve, "Hermione, seninle seralarda görüşürüz," dedi. "Sen git, ben sana yetişirim."
"Harry, geç kalırsın, zil çalmak üzere -"
"Yetişirim dedim ya."
Harry mermer merdivenin başına vardığında, Cedric merdiveni çıkmıştı bile. Çevresinde altıncı sınıftan bir sürü arkadaşı vardı. Harry, Cedric'le onlann önünde konuşmak istemiyordu; ne zaman civarlanndan geçse, Rita Skeeter'ın yazısından alıntı yapan öğrencilerdi onlar. Cedric'i uzaktan izledi ve onun Muska koridoruna yöneldiğini gördü. Harry'nin aklına bir fikir geldi. Onlardan uzakta durup asasını çıkardı ve dikkatlice nişan aldı.
402
"Diffindo!"
Cedric'in çantası yırtıldı. İçindeki parşömen, tüy kalemler ve kitaplar ortalığa saçıldı. Birkaç tane mürekkep şişesi yere düşüp patladı.
Arkadaşları eğilip yardım etmeye çalışırlarken, Cedric, "Zahmet etmeyin," dedi sıkkın bir sesle. "Flit-vvick'e söyleyin, geliyorum. Haydi..."
Harry'nin umduğu da buydu zaten. Asasını cüppesinin içine soktu, Cedric'in arkadaşlarının sınıfa girmelerini bekledi ve hızla ona doğru yürüdü. Koridorda ikisinden başkası kalmamıştı.
"Merhaba," dedi Cedric, yerden mürekkebe bulanmış bir ileri Düzey Biçim Değiştirme Rehberi kitabını alarak. "Çantam yırtıldı da... yeniydi falan ama..."
"Cedric," dedi Harry. "İlk görev, ejderhalar."
"Ne?" dedi Cedric, başını kaldırıp ona bakarak.
"Ejderhalar," dedi Harry. Profesör Flitvvick'in Cedric nerede kaldı diye bakmak için sınıftan çıkabileceği korkusuyla çabuk çabuk konuşuyordu. "Dört tane var, hepimiz için birer tane. Yanlarından geçmemiz gerekiyor."
Cedric ona bakakaldı. Harry onun gri gözlerinde, kendisinin cumartesi gecesinden beri hissettiği panik duygusunu gördü.
"Emin misin?" dedi Cedric alçak sesle.
"Yüzde yüz eminim," dedi Harry. "Onları gördüm."
"Ama nasıl öğrendin? Bilmememiz gerekiyor..."
"Boşver," dedi Harry hemen - söylerse Hagrid'in
403
başının derde gireceğini biliyordu. "Ama tek bilen ben değilim. Şimdiye kadar Fleur'le Krum da öğrenmiş olmalı - Maxime de, Karkaroff da gördü ejderhaları."
Cedric ayağa kalktı. Kucağı mürekkebe bulanmış tüy kalemler, parşömen ve kitaplarla doluydu, yırtık çantası da bir omzunda sallanıyordu. Harr/ye uzun uzun baktı, yüzünde şaşkın, neredeyse şüpheci bir ifade vardı.
"Niye söyledin bana?" diye sordu. Harry ona inanamayan gözlerle baktı. Şunu biliyordu ki, Cedric ejderhaları bir görse hayatta böyle bir soru sormazdı. Harry en kötü düşmanının bile o canavarların karşısına hazırlıksız çıkmasına izin vermezdi - eh, belki Malfoy ya da Snape...
"Yani böylesi... adil, öyle değil mi?" dedi Cedric'e. "Şimdi hepimiz biliyoruz... şimdi şanslar eşit, öyle değil mi?" 1
.s
Cedric ona hâlâ hafiften şüphe dolu gözlerle bakıyordu. O anda Harry arkasında tanıdık bir takırtı duy-ş du. Arkasına dönünce, Deli-Göz Moody'nin yakındak bir sınıftan çıktığını gördü.
"Benimle gel, Potter," diye homurdandı Moody.

"Diggory, sen sınıfına." i Harry, Moody'ye endişeyle baktı. Acaba konuştuklarını duymuş muydu? "Eee - Profesör, benim Bitkibi-lim'de olmam gerekiyor -"
"Sen onu kafana takma, Potter. Odama gel, lüfc
fen..." ^ Harry, şimdi başına ne geleceğini kara kara düşüm
404
rek, onun peşi sıra yürüdü. Ya Moody ejderhaları nereden öğrendiğini anlatmasını isterse? Moody gidip Hag-rid'i Dumbledore'a ihbar eder miydi, yoksa Harr/yi bir gelinciğe döndürmekle mi yetinirdi? Eh, gelincik olsam ejderhanın yanından geçmem daha kolay olabilir, diye düşündü Harry sıkıntıyla. O zaman daha küçük olurdu ve on yedi metre yükseklikten görülmesi zorlaşırdı...
Moody'nin arkasından onun odasına girdi. Moody kapıyı kapadı ve dönüp Harry'ye baktı, hem normal gözü hem de sihirli gözü onun üzerindeydi.
"Az önce yaptığın çok düşünceli bir hareketti, Pot-ter," dedi Moody usulca.
Harry ne diyeceğini bilemiyordu; beklediği tepki bu değildi.
"Otur," dedi Moody. Harry oturup çevresine bakmaya başladı.
Bu odaya daha önceki iki sahibinin döneminde de gelmişti. Profesör Lockhart'ın zamanında, duvarlar Lockhart'm kendisinin gülümseyen ve göz kırpan re-simleriyle doluydu. Lupin burada yaşarken ise, derste kullanmak için edindiği yeni ve şaşırtıcı bir Karanlık yaratık türünün örneğiyle karşılaşmanız daha yüksek bir ihtimaldi. Ancak şu anda, oda çok sayıda son derece tuhaf nesneyle doluydu. Harry bunların Moody'nin Se-herbaz'lık zamanından kalma olabileceğini düşündü.
Masasının üstünde büyük, çatlak, camdan bir topaca benzeyen bir şey duruyordu. Harry bunun bir Sinsi-oskop olduğunu hemen anladı, çünkü kendisinde de
405
bundan bir tane vardı, ama o Moody'ninkinden çok daha küçüktü. Köşede, küçük bir masanın üstünde eğri büğrü, altın televizyon antenine benzeyen bir nesne vardı. Hafif hafif vınlıyordu. Harry'nin tam karşısındaki duvarda aynaya benzer bir şey asılıydı, ama odayı yansıtmıyordu. İçinde karanlık şekiller hareket ediyordu, hiçbiri net görünmüyordu.
"Karanlık dedektörlerim hoşuna gitti, ha?" dedi Moody. Harry'yi dikkatle izliyordu.
"O ne?" diye sordu Harry, eğri büğrü, altın anteni işaret ederek.
"Sır Sezici. Gizli kapaklı bir durum ve yalan saptayınca titrer... Burada işe yaramıyor, tabii, çok parazit var - her taraf ödevlerini niye yapmadıkları konusunda yalan söyleyen öğrencilerle dolu. Buraya geldiğimden beri vınlayıp duruyor. Sinsioskop'umu kapatmak zorunda kaldım, çünkü ötmeyi bırakmıyordu. Ekstra hassas, bir kilometre uzaktan büe alabiliyor. Tabii, aslında çocuklarınki dışında da bir şeyler alıyor olabilir," diye ekledi homurtuyla.
"Peki ya o ayna ne işe yarıyor?"
"Haa, o benim Düşman-Camı'm. Görüyor musun onları, orada sinsi sinsi saklananları? Aslında şimdi başım belada değil, ta ki gözlerinin akını görene kadar. İşte o zaman sandığımı açıyorum."
Kısa, sert bir kahkaha patlattı ve pencerenin altındaki iri sandığı gösterdi. Sandığın üzerinde yan yana yedi anahtar deliği vardı. Harry içinde ne olduğunu merak J ediyordu ki, Moody'nin sorusuyla dünyaya döndü.
406
"Ee... demek ejderhaları öğrendin, ha?"
Harry duraksadı. Korktuğu başına gelmişti - ama Hagrid'in kuralları çiğnediğini Cedric'e söylememişti, Moody'ye de kesinlikle söylemeyecekti.
"Merak etme," dedi Moody, oturup tahta bacağını iniltiyle uzatarak. "Hile, Üçbüyücü Turnuvası'nm geleneksel bir parçasıdır, her zaman öyle olmuştur."
"Hile yapmadım," dedi Harry sert bir sesle. "Ben -rastlantı sonucu öğrendim."
Moody sırıttı. "Seni suçlamıyordum, evlat. Dumble-dore'a başından beri söylüyorum, o istediği kadar soyluca davranabilir, ama iddiaya varım ki ihtiyar Karka-roff ve Maxime öyle davranmayacaklar. Şampiyonlarına söyleyebilecekleri her şeyi söylemiş olacaklar. Onlar kazanmak istiyor. Dumbledore'u yenmek istiyorlar. Sonuçta onun da bir insan olduğunu kanıtlamak istiyorlar."
Moody yine sert bir kahkaha attı, sihirli gözü öyle bir fır döndü ki, ona bakan Harry'nin midesi

bulandı.
"Ee... ejderhanın yanından nasıl geçeceğin konusunda bir fikrin var mı?" dedi Moody.
"Hayır," dedi Harry.
"Eh, ben de kalkıp sana söyleyecek değilim," dedi Moody boğuk bir sesle. "Taraf tutmam ben. Sana sadece birkaç iyi, genel tavsiyede bulunacağım, ilki şu -güçlü yanına oyna."
"Yok ki," dedi Harry, kendine hâkim olamadan laf ağzından çıkmıştı.
"Kusura bakma," diye homurdandı Moody, "ben
407
güçlü yanın var diyorsam vardır. Şimdi düşün. En iyi olduğun şey ne?"
Harry kafasını toplamaya çalıştı. En iyi olduğu şey neydi sahi? Eh, bunun cevabı kolaydı aslında -
"Quidditch," dedi duygusuz bir sesle, "bunun da pek faydası -"
"Doğru," dedi Moody. Ona büyük bir dikkatle bakıyordu, sihirli gözü neredeyse hiç kıpırdamıyordu. "Duyduğum kadanyla bayağı sıkı uçuyormuşsun."
"Evet de..." Harry gözlerini ona dikti. "Süpürge götürmeme izin verilmiyor, yanımda bir tek asam -"
"İkinci tavsiyem," diye araya girdi Moody, yüksek sesle konuşarak, "ihtiyacın olanı almanı sağlayacak güzel, basit bir büyü kullanman."
Harry ona boş boş baktı. Neye ihtiyacı vardı?
"Hadi, oğlum..." diye fısıldadı Moody. ''Parçalan birleştir... o kadar zor değil..."
Birden jeton düştü. Harr/nin en iyi olduğu konu uçmaktı. Ejderhayı havadan geçmesi gerekiyordu. Bunun için de Ateşoku'na ihtiyacı vardı. Ateşoku için de -
"Hermione," diye fısıldadı Harry. On dakika sonra koşarak üç numaralı seraya girmiş, yanından geçerken Profesör Sprout'tan aceleyle özür dilemişti. "Hermione - yardımına ihtiyacım var."
"Peki benim ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun, I laı ı \ ?" diye fısıldadı Hermione de ona. Budadığı Pır-pn Çalı'run üzerinden görünen gözleri kaygıyla iri iri açılmıştı.
"Hermione, yarın öğleden sonraya kadar doğru
408
dürüst Çağırma Büyüsü yapmayı öğrenmem gerekiyor."
*
Böylece beraber alıştırma yapmaya başladılar. Öğle yemeğine gitmeyip boş bir sınıf buldular ve Harry oradaki çeşitli nesneleri odanın öbür ucundan kendisine uçurmaya çalıştı. Hâlâ zorluk çekiyordu. Kitaplar ve tüy kalemler yarı yolda cesaretlerini yitiriyor, taş gibi düşüyorlardı.
"Konsantre ol, Harry, konsantre ol..."
"Ben ne yapmaya çalışıyorum sanıyorsun?" dedi Harry kızarak. "Nedense zihnimde koca bir edjerha beliriyor ikide bir... Peki, tekrar deneyelim..."
Kehanet'e girmeyip alıştırma yapmaya devam etmek istiyordu, ama Hermione Aritmansi'yi asma fikrini peşinen reddetti. Onsuz devam etmenin de bir anlamı olmadığından, Harry bir saat boyunca Profesör Trelaw-ney'ye katlanmak zorunda kaldı. Profesör dersin yansını sınıftakilere, Mars'ın Satürn'e göre o anki konumu nedeniyle, temmuz ayında doğan kişiler için ani, vahşi 'ölüm tehlikesi bulunduğunu anlatarak geçirdi.
"E iyi bari," dedi sinirlerine hâkim olamayan Harry yüksek sesle. "Uzamasın da. Acı çekmek istemiyorum."
Ron gülecekmiş gibi oldu; günlerdir ilk kez Harry'yle göz göze gelmişti, ama Harry Ron'a öyle içer-lemişti ki umrunda değildi. Dersin geri kalanını sıranın altında asasıyla küçük nesneleri kendine çekmeye çalışarak geçirdi. Bir sineği dümdüz elinin içine doğru sürüklemeyi başardı, ama bunun nedeninin Çağırma Bu-
409
yüsü'ndeki becerisi olduğuna emin değildi - belki de sadece sinek salaktı, o kadar.
Kehanet'ten sonra kendini zorlayarak biraz akşam yemeği yedi, sonra da Hermione'yle birlikte, öğretmenleri atlatmak için üzerlerine Görünmezlik Pelerini'ni geçirerek, yine aynı boş sınıfa gittiler. Vakit gece yarısını geçene kadar çalıştılar. Daha da kalırlardı, ama Peeves çı-kageldi ve "Harry üstüne bir şeyler fırlatılmasını istiyor" diye düşünmüş numarası yaparak, odanın her tarafındaki

sandalyeleri ona doğru atmaya başladı. Harry ve Her-mione çıkan gürültünün Filch'i oraya getirmesine fırsat bırakmadan, sınıftan çabucak çıkıp Gryffindor ortak salonuna döndüler. Neyse ki ortak salon şimdi boştu.
Saat sabahın ikisinde, Harry şöminenin yanında, çevresinde sürüyle nesne yığılmış halde duruyordu -kitaplar, tüy kalemler, tersyüz edilmiş birkaç tane sandalye, eski bir Tükürenbilye takımı ve Neville'in kurbağası Trevor. Harry ancak son bir saatte Çağırma Büyüsü'nün kolayını almaya başlamıştı.
"Daha iyi, Harry, çok daha iyi," dedi Hermione. Bitkin âmâ çok memnun görünüyordu.
"Eh, bir daha bir büyüyü beceremediğimde ne yapacağımızı biliyoruz artık," dedi Harry. Elindeki Eski Tılsımlar Sözlüğü'nü gerisingeri Hermione'ye fırlatıp, yeniden denemeye hazırlandı. "Beni bir ejderhayla tehdit edeceğiz. Pekâlâ..." Bir kez daha asasını kaldırdı. "Accio Sözlük!"
Ağır kitap Hermione'nin elinden fırlayıp odanın öbür tarafına uçtu. Harry sözlüğü yakaladı.
410
"Harry, sanırım gerçekten kıvırdın bu işi!" dedi Hermione sevinçle.
"Yarın işe yarasın da," dedi Harry. "Ateşoku buradaki eşyalardan çok daha uzakta olacak. O, şatonun içinde olacak, bense dışarıda, arazide..."
"Bunun önemi yok," dedi Hermione azimle. "Sen çok, çok iyi konsantre ol yeter, o gelir. Harry, biraz uyu-
sak iyi olur... ihtiyacın olacak."
*
Harry o akşam kendini Çağırma Büyüsü'nü öğrenmeye öyle bir vermişti ki, paniğinin bir kısmı geçmişti. Ama ertesi sabah kalktığında, panik duygusu tüm ağırlığıyla geri döndü. Okula büyük bir gerginlik ve heyecan havası hâkimdi. Derslere gün ortasında son verilecek, böylece öğrencilerin ejderhaların olduğu bölmeye gitmek için bol bol vakitleri olacaktı - ama tabii ki orada onları neyin beklediğini daha bilmiyorlardı.
Harry kendim çevresindeki herkesten tuhaf bir şekilde uzak hissediyordu, ister ona şans dilesinler, ister yanından geçerken "Biz bir kutu kâğıt mendili hazır edeceğiz, Potter" diye tıslasınlar. Bu öylesine ileri bir tedirginlik haliydi ki, ejderhanın önüne çıkardıklarında aklımı yitirir de önüme geleni lanetlemeye kalkışır mıyım, diye merak etmeye başlamıştı.
Zaman iyiden iyiye tuhaf davranmaya başlamıştı, koştura koştura geçiyordu, öyle ki Harry hop ilk dersi Sihir Tarihi için sırasına oturuyor, hop kendini öğle yemeğine giderken buluyordu... Sonra hop (sabah nereye gitmişti? Ejderhadan uzak o son saatler nereye gitmiş-
411
ti?) Profesör McGonagall Büyük Salon'da aceleyle ona doğru yürüyordu. Bir suru insan onlara bakıyordu.
"Potter, şampiyonların artık dışan gelmesi gerekiyor... İlk göreviniz için hazırlanmanız lazım."
"Tamam," dedi Harry, ayağa kalkarak. Çatalı tangırtıyla tabağının üstüne düştü.
"İyi şanslar, Harry," diye fısıldadı Hermione. "Merak etme, başaracaksın!"
"Evet," dedi Harry. Sesi sanki başkasının sesi gibi çıkmıştı.
, Profesör McGonagall'la birlikte Büyük Salon'dan çıktı. Profesör de kendinde değilmiş gibiydi; hatta neredeyse Hermione kadar kaygılı görünüyordu. Harry'yle birlikte taş merdivenden inip dışarıdaki soğuk kasım havasına çıkarken, elini onun omzuna koydu.
"Dinle, paniğe kapılma," dedi, "soğukkanlı ol... Durum kontrolden çıkarsa müdahale etmek üzere orada bekleyen büyücülerimiz var... Asıl mesele elinden geleni yapmak, o zaman kimsenin gözünde değerin düşmez. ~ İyi misin?"
Harry kendisinin, "Evet," dediğini duydu. "Evet, iyiyim."
Profesör McGonagall onu ejderhaların olduğu yere, Orman'ın arka tarafına götürüyordu. İlerideki ağaç kümesinin arkasında bölmenin net bir şekilde görülmesi gerekiyordu. Ama kümeye yaklaşırlarken, Harry oraya ejderhaları gözden saklayan dev bir çadır dikilmiş olduğunu gördü. Çadırın girişi onlara bakıyordu.
Profesör McGonagall oldukça titrek bir sesle, "Di-
412

ger şampiyonlarla birlikte buraya girip sıranı bekleyeceksin, Potter," dedi. "Mr Bagman orada... Sana - prosedürü anlatacak... İyi şanslar."
"Teşekkürler," dedi Harry, donuk ve dalgın bir sesle. Profesör çadırın girişinde ondan ayrıldı. Harry içeri girdi.
Fleur Delacour bir köşede alçak bir tahta taburede oturuyordu. Her zamankinin aksine, kendine hâkim değil, hayli solgun ve içine kapanık görünüyordu. Viktor Krum ise her zamankinden de somurtkandı. Harry onun tedirginliğini bu şekilde ifade ettiğini düşündü. Cedric volta atıp duruyordu. Harry içeri girdiğinde Cedric ona hafifçe gülümsedi, Harry de ona gülümseyerek yanıt verdi. Yüzündeki kasların oldukça zorlandığını hissetti, sanki bu işin nasıl yapıldığını unutmuş gibiydiler.
"Harry! Cancağızım!" dedi Bagman neşeyle, çevresine bakarak. "Gel, gel, evindeymişsin gibi davran!"
Solgun yüzlü şampiyonların ortasında, Bagman hafiften şişirilmiş bir çizgi karakter gibi duruyordu. Yine eski Wasp cüppesini giymişti.
"Eveet, madem hepimiz buradayız - size gerekli bilgileri verme vakti geldi!" dedi Bagman coşkuyla. "Seyirciler yerlerini aldıkları zaman, hepinize birer birer bu torbayı vereceğim," - mor ipekten küçük bir torbayı kaldırıp salladı - "hepiniz bunun içinden, karşınıza çıkacak şeyin küçük bir modelini seçeceksiniz! Anlarsınız ya, şeyy - farklı farklı çeşitler var. Bir de bir şey aaha söylemem gerekiyor... ya, evet... göreviniz altın yumurtayı almak\"
413
Harry çevresine göz attı. Cedric, Bagman'ın söylediklerini anladığını belirtmek için başını bir kez sallamıştı, sonra yine bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı; hafiften yeşermiş gibi bir hali vardı. Fleur Delacour ve Krum hiçbir tepki vermemişlerdi. Belki ağızlarını açarlarsa midelerinin bulanacağını sanıyorlardı; çünkü Harry kendini tam da böyle hissediyordu. Ama en azından onlar gönüllü olarak katılmışlardı...
Çok az vakit geçmişti ki, yüzlerce çift ayağın çadırın yanından geçişini duydular, ayakların sahipleri heyecanla konuşuyor, gülüyor, şakalaşıyorlardı... Harry kendini kalabalıktan öyle uzak hissediyordu ki, sanki bambaşka bir türdü onlar. Sonra birden -Harry'ye henüz bir saniye geçmiş gibi gelmişti- Bagman mor ipekten torbanın ağzım açmaya koyuldu.
"Önce bayanlar," dedi, torbayı Fleur Delacour'a uzatarak.
Fleur titreyen elini çantanın içine soktu ve minnacık, kusursuz bir ejderha modeli çıkardı - bir Gal Yeşili. Boynunda "iki" sayısı vardı. Fleur'ün şaşırma belirtisi değil de kararlı bir teslimiyet ifadesi takınmasından, Harry haklı olduğunu anladı: Madam Maxime ona şampiyonları neyin beklediğini söylemişti.
Aynısı Krum için de geçerliydi. Kırmızı Çin Ateşto-pu'nu çekmişti. Boynunda "üç" sayısı vardı. Krum gözünü bile kırpmadı, tekrar oturup yere bakmaya başladı.
Cedric elini torbaya soktu ve mavimsi-gri İsveç Kı-saburnu'nu çekti, boynunda "bir" sayısı vardı. Geriye
414
neyin kaldığını bilen Harry, ipek torbaya elini sokup Macar Boynuzkuyruk'u, "dört" numarayı çekti. Harry ona bakarken model kanatlarını açtı ve dişlerini gösterdi.
"Evet, işte oldu!" dedi Bagman. "Hepiniz karşılaşacağınız ejderhanın bir modelini çektiniz, sayüarsa onların karşısına hangi sırada çıkacağınızı gösteriyor, anladınız mı? Birazdan sizden ayrılmak zorundayım, çünkü spikerlik yapıyorum. Mr Diggory, önce siz çıkıyorsunuz, bir düdük sesi duyar duymaz bölmeye geçin, oldu mu? Şimdi... Harry... seninle dışanda biraz konuşabilir miyim?"
"Şeyy... evet," dedi Harry donuk bir sesle. Kalkıp Bagman'la birlikte çadırdan çıktı. Birkaç adım yürüyüp ağaçların arasında girdiklerinde, Bagman yüzünde babacan bir ifadeyle ona döndü.
"Kendini iyi hissediyor musun, Harry? Bir şey ister misin?"
"Ne?" dedi Harry. "Ben - hayır, istemem."
"Bir planın var mı?" dedi Bagman, sesini bir sır veriyormuş gibi alçaltarak. "Çünkü birkaç ipucu vermeye itirazım yok, tabii eğer sen istersen. Yani," diye devam etti Bagman, sesini daha da alçaltarak, "burada şansı az olan sensin, Harry... Yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa..."

"Hayır," dedi Harry. Bunu öyle çabuk söylemişti ki, biraz kabalık gibi olmuştu, farkındaydı. "Hayır - ben -ben ne yapacağımı biliyorum, teşekkür ederim."
"Kimse bilemez, Harry," dedi Bagman, ona göz kırparak.
415
"Yo, iyiyim ben," dedi Harry. Niye herkese bunu söylediğini bilmiyordu, hayatında hiç bundan daha az iyi olmuş muydu, merak ediyordu. "Bir plan yaptım, ben-"
Bir yerde bir düdük çaldı.
"Aman Tanrım, gitmek zorundayım!" dedi Bagman telaşla. Hızla uzaklaştı.
Harry çadıra dönerken Cedric'in dışarı çıktığını gördü, iyice yeşermişti. Harry yanından geçerken ona şans dilemeye çalıştı, ama ağzından boğuk bir inilti çıktı.
Harry içeri, Fleur'le Krum'un yanma döndü. Birkaç saniye sonra seyircinin gürlemesini duydular, bu, Cedric'in bölmeye girdiği ve seçtiği modelin canlısıyla şu anda karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu...
Orada oturup dinlemek, Harry'nin tahmin ettiğinden de kötüydü. Cedric, İsveç Kısaburnu'nu geçmek için artık ne yapıyorsa yaparken, seyirciler çığlık atıyorlardı... bağırıyorlardı... çok kafalı tek bir varlıkmışçası-na ayna anda soluklarını tutuyorlardı. Krum hâlâ yere bakıyordu. Fleur ise Cedric'in görevini devralmışçasına çadırda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bagman'ın anlatımı ise her şeyi çok daha kötvLeştiriyordu... Onu dinlerken Harry'nin zihninde korkunç resimler canlanıyordu: "Ufff, kupayı kurtuldu, kupayı"... "Epey risk alıyor bu yarışmacı!"... "Zekice bir hareketti - yazık ki işe yaramadı!"
Derken, on beş dakika kadar sonra, Harry sağır edici bir tezahürat duydu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi:
416
Cedric ejderhasının yanından geçip altın yumurtayı almıştı.
"Çok güzel!" diye bağırıyordu Bagman. "Şimdi jüriden puanları alıyoruz!"
Ama puanları yüksek sesle okumadı; Harry jüri üyelerinin puanları yukarı kaldırıp seyircilere gösterdiklerini varsaydı.
"Biri bitti, üçü kaldı!" diye bağırdı Bagman, düdük yine öterken. "Miss Delacour, buyrun lütfen!"
Fleur tir tir titriyordu; elinde asası, başı dik, çadırdan çıkarken, Harry ona karşı o zamana kadar duyduğundan çok daha büyük bir sıcaklık hissetti. Çadırda Krum'la yalnız kalmışlardı. Tam birbirlerinin karşısında oturuyor, göz göze gelmemeye çalışıyorlardı.
Aynı süreç yeniden başladı... Bagman'ın neşeyle, "Off, bu ne kadar akıllıcaydı bilmiyorum!" diye bağırdığını duydular. "Uff... az daha! Dikkat... aman Tanrım, bir an hapı yuttu sandım!"
On dakika sonra, Harry yine büyük bir alkış koptuğunu duydu... Fleur de başarmış olmalıydı.
Fleur'un puanlan gösterilirken bir sessizlik oldu... Yine alkış... sonra da, üçüncü kez, düdük.
"Şimdi de Mr Krum geliyor!" diye haykırdı Bagman ve Krum kambur kambur dışarı çıkarak Harrv'\ ı içeride yalnız bıraktı.
Harry bedenini her zamankinden çok daha fazla hissediyordu; kalbinin hızla çarptığının, parmaklarının korkuyla karıncalandığının fazlasıyla farkındaydı. Ama aynı zamanda da, sanki bedeninin dışrna çıkmış
417
gibiydi. Sanki çadırın duvarlannı uzaktan bir yerden görüyor, kalabalığın sesini uzaktan bir yerden duyuyordu...
"Çok cesurca!" diye bağırıyordu Bagman. Harry, Çin At eş topu'nün korkunç, ortalığı inleten bir çığlık attığım ve seyircinin soluğunu tuttuğunu duydu. "Bayağı sağlam sinirleri varmış - ve - evet, yumurtayı aldı!"
Alkış sesi kış havasım kırılan cam gibi parçaladı; Krum işini bitirmişti - artık sıranın Harry'ye gelmesi an meselesiydi.
Ayağa kalktı. Bacaklarının krema gibi yumuşadığını hayal meyal hissetti. Bekledi. Ve düdüğün öttüğünü duydu. Çadırın girişinden dışarı yürüdü, içindeki panik doruk noktasına yükseliyordu. Şimdi ağaçlann yanından, bölmeyi çeviren çitin arasındaki bir açıklıktan geçiyordu.
Çevresindeki her şeyi, sanki bunlar çok renkli bir rüyanın parçasıymış gibi görüyordu. Geçen gece

buraya gelişinden sonra sihir yoluyla dikilmiş olan tribünlerden yüzlerce surat ona bakıyordu.
Bölmenin öbür ucundaysa Boynuzkuyruk duruyordu. Yumurtalarının üzerim-, eğilmiş, kanatlan yan açılmış, melun san gözleriyle o • ı bakıyordu. Devasa, pullu, siyah kertenkele dikenli k lyru-ğunu yere vurdukça, sert zeminde birer metrelik yarıklar açıyordu. Kalabalıktan inanılmaz bir gürültü yükseliyordu, ama Harry bu seslerin dostça mı düşmanca mı olduğunu ne biliyor, ne de umursuyordu. Yapması gereken şeyi yapma vakti gelmişti... Bütün zihnini, ona tek şansını verecek şeyin üzerine odaklamalıydı...
418.
Asasını kaldırdı.
"Acciû Ateşoku!" diye bağırdı.
Bekledi, her bir zerresiyle umuyor, dua e Ya işe yaramadıysa... Ya gelmezse... Çevresindeki r.er şeye, parıldayan ve saydam bir tur perdenin, sanki M-caktan oluşmuş bir sisin arkasından bakıyormuş gibiydi. Bu da bölmenin ve çevresindeki yüzlerce suratın yüzüyormuş gibi görünmelerine neden oluyordu...
Sonra bir ses duydu, arkasından hızla yaklaşan bir şeyin sesi; arkasını döndü ve Ateşoku'nün Orman'ın kıyısından kıvrılıp hızla ona doğıaı geldiğini gördü Süpürge uçarak bölmeye girdi ve o binsin diye tam yanında, havada durdu. Kalabalıktan daha da büyük bir tezahürat yükselmeye başladı... Bagman bağırarak bir şeyler söylüyordu... ama Harry'nin kulakları artık duymuyordu... dinlemek önemli değildi...
Bacağını süpürgesinin üzerinden attı ve havalandı Ve bir saniye sonra, mucizevi bir şey oldu...
Yükseliyordu, rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu, aşağıdaki seyircilerin yüzleri et renginde birer noktaya dönüşmüş, Boynuzkuyruk ise bir köpek boyutuna inmişti Harry birden sadece zemini değil, korkusunu da ardında bıraktığını fark etti... Yine ait olduğu yerdeydi
Bu sadece bir Quidditch maçıydı, o kadar... sadece bir Quidditch maçıydı ve Boynuzkuyruk da sadece çirkin bir rakip takımdı..
Aşağı, yumurta öbeğine baktı ve altın renkli olanı gördü. Çimento renkli arkadaşlarının ortasında parlıyordu, ejderhanın on ayaklarının arasında güvene ahn-
41°
mıştı "Tamam," dedi Harry kendi kendine, "şaşırtma taktikleri... hadi bakalım..."
Dalışa geçti. Boynuzkuyruk'un kafası onu takip etti; Harry onun ne yapacağını bildiği için tam zamanında dalıştan çıktı; dönmese> ejderhanın püskürttüğü aleve hedef olacaktı... ama Harry'nin umrunda değildi... bunun bir Bludger'dan kaçmaktan farkı yoktu...
"Vay canına, bayağı iyi uçuyor!" diye haykırdı Bag-man, seyirciler çığlık atıp soluklarını tutarlarken. "İzliyor musunuz, Mr Krum?"
Harry çember çizerek daha da yükseldi; Boynuz-kuyruk hâlâ onu takip ediyordu; başı uzun boynunun üzerinde dönüyordu - Harry devam etse onun başını döndürebilirdi - ama en iyisi daha fazla zorlamamaktı, yoksa yine ateş püskürürdü -
Boynuzkuyrûk tam ağzını açarken Harry dalışa geçti, ama bu kez o kadar şanslı değildi - alevler onu ıskaladı, ama onun yerine kuyruk yukarı doğru savru'du ve Harry tam sola saparken uzun dikenlerden biri omzunu sıyırıp cüppesini yırttı -
Omzunun acıdığını hissedebiliyordu, seyircilerden çığlıkların ve iniltilerin yükseldiğini duyabiliyordu, ama kesik pek derine benzemiyordu . Şimdi hızla Boynuzkuyruk'un arkasına dolanmıştı Bir olasılık belirmişti...
Boynuzkuyrûk havalanmak istemiyordu, aklı fikri yumurtalarını korumaktaydı. Her ne kadar kivi ilip V-ı-külse de, kanatlarım kapatıp açsa da, o dehşet \ erıcı - >. rı gözlerini Harry'den ayırmasa da yumurtabrını r
rakmaktan korkuyordu... ama Harry'nır-ayrılmaya ikna etmesi gerekiyordu, yoksa aş,^
\v.rr;;/-talann yakınına gidemeyecekti.. Butun mertle DU -.y. dikkatlice, adım adım yapmaktı...
Bir o yana bir bu yana uçmaya başladı Ejderhalar ateş püskürtmesini ya da ona vurmasını mümkün kılacak kadar yakında değildi, ama yine de yeterli bir tehdit oluşturup Boynuzkuyruk'un gözlerini ona diknusini sağlayacak kadar yakındaydı. Ejderha kar "mı bir r yana bir bu yana sallıyor, dişlerini çıkarmış o dikey gozbebekleriyle onu izliyordu...

Harry daha da yükseldi. Boynuzkuyruk un kafası da onunla yükseldi, boynu şimdi uzanabileceği kadar uzanmıştı ve hâlâ oynatıcısının önündeki bir yılan gibi bir sağa bir sola salınıyordu...
Harry birkaç metre daha yükselince, ejderhadan öfke dolu bir kükreme çıktı. Harry onun için bir sinek gibiydi, ezmek için yanıp tutuştuğu bir sinek; kuyruğu yine savruldu, ama Harry şimdi erişemeyeceği kadar yüksekteydi... Havaya ateş püskürttü, Harry kaçtı Boynuzkuyruk ağzını kocaman açtı...
"Hadi," diye tısladı Harry, tepesinde donup onu g.-cık ederek. "Hadi, gel de beni yakala, kalk ayağa .."
Ve Boynuzkuyruk küçük bir'uçağınkiler kadar geniş olan siyah, kösele gibi kanatlarını açarak arka a\ aklan üzerinde yükseldi - ve Harry dalışa geçti. Ejderha daha onun ne yaptığının ya da nereyt kaybolduğunun farkına varamadan, Harry son surat vere doğru artık ejderhanın pençeli on ayaklarının korumasın ia olma
421
yan yumurtalara doğru gidiyordu - ellerini Ateşo-ku'ndan çekmişti - altın yumurtayı almıştı -
Ve muazzam bir hız patlamasıyla ileri atılarak yeniden havalanmıştı. Yaralanmamış kolunun altında tuttuğu ağır yumurtayla tribünlerin üstünde geziniyordu. Sanki birisi tekrar sesi açmıştı - ilk defa kalabalığın sesinin doğru dürüst farkına vardı, Dünya Kupası'ndakı İrlanda taraftarları kadar yüksek sesle bağırıyor, alkışlıyorlardı -
"Şuna bakın!" diye bağırıyordu Bagman. "Şuna bakar mısınız! En küçük şampiyonumuz yumurtayı en çabuk alan oldu! Eh, bu durum Mr Potter üzerine bahislerin oranını düşürecek!"
Harry ejderha bakıcılarının Boynuzkuyruk'u zaptetmek için yerlerinden fırladıklarını gördü. Bölmenin girişindeyse, Profesör McGonagall, Profesör Moody ve Hagrid onu karşılamak için koşar adım aşağı iniyorlardı. Hepsi el sallıyordu, yüzlerindeki gülümseme uzak- j tan bile seçiliyordu. Harry, kulaklarında kalabalığın i uğultusu, tribünlerin üstünden uçarak geri döndü ve yumuşak bir iniş yaptı. Kendini haftalardır olduğundan, çok daha hafif hissediyordu... Birinci görevi atlatmıştı,-hayatta kalmıştı...
"Mükemmeldi, Potter!" diye haykırdı Profesör! McGonagall, Harry Ateşoku'ndan inerken - ^u, Profesör McGonagall'dan duyulmamış bir övgüydü. Parma- j ğım Harry'nin omzuna doğrulttuğunda, Harry onunl elinin titrediğini fark etti. "Jüri üyeleri puanlarını açık-| lamadan önce Madam Pomfrey'yi görmen gerekiyor...
422
Orada, senden önce de Diggory'yi halletmek zorunda kaldı..."
"Basardın, Harry!" dedi Hagrid boğuk bir sesle. "Basardın! Boynuzkuyruk Moynuzkuyruk dinlemedin, biliyorsun Charlie onun en kötüsü -"
"Teşekkürler, Hagrid," dedi Harry yüksek sesle. Sözünü kesmese Hagrid'in çam devirip Harry'ye daha önce ejderhaları gösterdiğini açık etmesinden çekiniyordu.
Profesör Moody de çok memnun görünüyordu; sihirli gözü yuvasında adeta dans ediyordu.
"İşte böyle hafif hafif, Potter," dedi hırıltılı sesiyle.
"Pekâlâ, Potter, ilkyardım çadırına lütfen..." dedi Profesör McGonagall.
Harry bölmeden çıktı. Hâlâ soluk soluğaydı. Madam Pomfrey'nin ikinci bir çadırın girişinde endişeli endişeli beklediğini gördü.
"Ejderhaymış!" dedi tiksinti dolu bir sesle. Harry'yi içeri soktu. Çadır bölmelere ayrılmıştı; çadır bezinin ardındaki Cedric'in gölgesini görebiliyordu. Cedric çok kötü yaralanmışa benzemiyordu; en azından yatağında doğrulmuş oturuyordu. Madam Pomfrey, bir taraftan çok kızgın bir ses tonuyla kendi kendine konuşarak, Harry'nin omzunu inceledi. "Geçen yıl Ruh Emici'ler, bu yıl ejderhalar, bakalım bir dahaki sefere ne getirecekler bu okula? Çok şanslısın... derin değil... yine de iyileştirmeden önce temizlemek gerekecek..."
Kesiği bir miktar mor sıvıyla temizledi. Sıvı hem tütüyor hem de can yakıyordu, ama az sonra Madam
423
I
Pomfrey omzunu asasıyla dürtünce, Harry kesiğin hemen iyileştiğini hissetti.

"Şimdi, bir dakika burada sessizce bekle - otur! Sonra gidip puanlarına bakabilirsin."
Hızla çadırdan çıktı. Harry onun yan kapıdan girdiğini ve, "Şimdi nasılsın, Diggory?" dediğini duydu.
Harry oturmak istemiyordu: Fazlasıyla adrenalin doluydu. Dışarıda neler olduğunu görmek istiyordu. Ayağa kalktı, ama daha çadınn ağzına ulaşamadan, iki kişi koşarak içeri girmişti - Hermione, hemen arkasında da Ron.
"Harry, müthiştin!" dedi Hermione ciyak ciyak bağırarak. Yüzünde tırnak izleri ^ardı, belli ki korkudan parmaklarını sıkı sıkı yüzüne bastırmıştı. "İnanılmazdın! Gerçekten!"
Ama Harry'nin gözleri Ron'daydı. Ron bembeyaz kesilmişti ve Harry'ye hayalet görmüş gibi bakıyordu.
"Harry," dedi, çok ciddi bir sesle, "o Kadeh'e adını kim koyduysa - bence - bence senin işini bitirmeye çalışıyor!"
Sanki son birkaç hafta hiç yaşanmamıştı - sanki Harry şampiyon seçildikten sonra Ron'la ilk kez karşılaşıyordu,
"Demek kafan bastı sonunda, ha?" dedi Harry soğuk bir ifadeyle. "Bayağı uzun sürdü."
Hermione ikisinin arasında endişeli bir halde duruyor, bir birine bir ötekine bakıyordu. Ron ağzını açtı, ama ne diyeceğini bilemedi. Harry, Ron'un özür dilemek üzere olduğunu hissetti ve birden bunu duymaya ihtiyacı olmadığını anladı.
424
"Önemi yok," dedi, daha Ron bir şey söyleyeme-den. "Boşver."
"Hayır," dedi Ron, "yapmamalıydım -"
"Boşver," dedi Harry.
Ron ona tedirgin tedirgin sırıttı, Harry de ona sırıttı.
Hermione gözyaşlarına boğuldu.
"Ağlayacak bir şey yok!" dedi Harry ona, hayretle.
Hermione, "Siz ikiniz öyle aptalsınız ki!" diye bağırdı, ayağını yere vurarak. Yüzünden aşağı yaşlar akıyordu. Sonra, ikisinden biri onu engelleyemeden, onlan kucakladı ve fırlayıp gitti. Şimdi resmen uluyordu.
"Zır deli," dedi Ron, başını iki yana sallayarak. "Harry, hadi, puanlannı açıklayacaklar..."
Harry altın yumurtayı ve Ateşoku'nu alıp, bir saat önce hiç ihtimal vermeyeceği kadar mutlu bir halde, eğilerek çadırdan dışarı çıktı. Ron yanında hızlı hızlı konuşuyordu.
"En iyisi sendin, biliyor musun, ona hiç şüphe yok. Cedric tuhaf bir şey yaptı, kalkıp yerdeki bir kayaya Biçim Değiştirtti... onu bir köpeğe çevirdi... Ejderhanın onun yerine köpeğin peşinden gitmesini sağlamaya çalışıyordu. Sıkı bir Biçim Değiştirme'y di, üstelik işe de yaradı, çünkü yumurtayı almayı başardı, ama bu arada kendi de yandı - ejderha yarı yolda fikir değiştirip lab-rador yerine ona saldırmayı tercih etti; Cedric kıl payı kurtuldu. O Fleur denen kızsa bir büyü denedi, sanırım ejderhayı transa sokmaya çalışıyordu - eh, o da işe yaradı, ejderha birden uyuklamaya başladı. Ama sonra
425
horlamaya başlayınca öyle bir alev fışkırdı ki, Fleur'ün eteği tutuştu - o da asasından biraz su akıtıp söndürdü. Krum ise - inanmayacaksın ama, uçmayı hiç düşünmedi bile! Yine de galiba senden sonra en iyisi oydu. Bir büyüyle ejderhayı tam gözünden vurdu. Yalnız, ejderha bu sefer de acı içinde sağa sola hamle edip sahici yumurtaların yansını kırdı - bunun için ondan puan düştüler, yumurtalara zarar vermemesi gerekiyordu."
Harry ile birlikte bölmenin ucuna geldiklerinde, Ron soluklandı. Boynuzkuyruk götürülmüştü ve Harry şimdi beş jüri üyesinin nerede oturduğunu görebiliyordu - tam karşı tarafta, altınla süslenmiş ve yükseltilmiş koltuklarda oturuyorlardı.
"Hepsi on üzerinden puan veriyor," dedi Ron. Gözlerini kısarak ileri bakan Harry ilk jüri üyesinin -Madam Maxime'in- asasını havaya kaldırdığını gördü. Asadan uzun, gümüş bir şeride benzeyen bir şey fırladı ve kıvrılıp sekiz rakamının şeklini aldı.
"Fena değil!" dedi Ron, kalabalık alkışlarken. "Sanırım î>mzun yüzünden puan kırdı..."
Sırada Mr Crouch vardı. Havaya büyük bir dokuz fırlattı.

"İyi gidiyor!" diye bağırdı Ron, Harry'nin sırtına bir şaplak indirerek.
Sonra, Dumbledore. O da bir dokuz kaldırdı. Seyirciler her zamankinden de çılgınca haykırıyordu.
Ludo Bagman - on.
"On mu?" dedi Harry inanamayarak. "Ama... yaralandım... Ne yapmaya çalışıyor?"
426
"Harry, hiç şikâyet etme!" diye bağırdı Ron heyecanla.
Şimdi de Karkaroff asasını kaldırmıştı. Bir an du-raksadı, sonra onun da asasından bir rakam fırladı -dört.
"Ne?" diye böğürdü Ron hiddetle. "Dört mü? Seni pis, taraf tutan alçak, Krum'a on vermiştin!"
Ama Harry'nin umrunda değildi, Karkaroff sıfır verse de umrunda olmazdı; Ron'un onun adına sinirlenmiş olması Harry için yüz puan değerindeydi. Bunu Ron'a söylemedi tabii, ama dönüp bölmeden çıkarken kendini tüy gibi hafif hissediyordu. Dahası, bunun nedeni sırf Ron değildi... Alkışlayan seyirciler sadece Gryffindor'lardan ibaret değildi. Dananın kuyruğu kopup da onun neyle karşı karşıya olduğunu gördükleri zaman, okulun büyük bir bölümü sadece Cedric'i değil, onu da desteklemişti... Slytherin'ler umrunda değildi, ona ne yapsalar katlanabilirdi artık.
Okula dönerlerken, Charlie VVeasley aceleyle yanlarına gfcüp, "Krum'la birinciliği paylaşıyorsunuz, Harry!" dedi. "Dinle, gitmem gerekiyor. Gidip anneme bir baykuş göndereceğim, neler olduğunu anlatacağıma yemin ettim - ama inanılmaz bir şeydi bu! Haa, bir de, birkaç dakika daha buralarda takılman gerekiyor... Bag-man bir şeyler söyleyecekmiş, şampiyonlar çadırında."
Ron bekleyeceğini söyledi, Harry de çadıra döndü. Şimdi çadır çok daha farklı görünüyordu: Dostane ve sıcak. Boynuzkuyruk'u atlatmaya çalışırken kendini nasıl hissettiğini duşundu ve bunu ejderhanın karşısına
427
çıkmadan önceki haliyle karşılaştırdı... Kıyas kabul etmezdi; bekleyiş çok daha kötüydü.
Fleur, Cedric ve Krum birlikte içeri girdiler.
Cedric'in yüzünün bir tarafı portakal rengi, kaim bir macunla kaplıydı, büyük ihtimalle yanığını iyileş-tirsin diye. Harry'yi görünce sırıttı. "Çok iyiydin, Harry."
"Sen de," dedi Harry, o da süitti.
"Hepinize aferin!" dedi Ludo Bagman, çadıra adeta hoplaya zıplaya girerek. Yüzünde, sanki az önce ejderhanın yanından geçen kendisiymiş gibi bir memnuniyet vardı. "Şimdi, birkaç şey söyleyeceğim. Önünüzde uzun, güzel bir ara var, ikinci görev şubatın yirmi dördünde, sabah saat dokuz buçukta gerçekleştirilecek. Ama size, o zamana kadar kafanızı meşgul edecek bir şey veriyoruz! Eğer elinizdeki o altın yumurtalara bakarsanız, açılabildiklerini göreceksiniz... oradaki menteşeleri görüyor musunuz? Yumurtanın içindeki ipucunu çözmeniz gerekiyor - çünkü o ipucu size ikinci görevin ne olduğunu söyleyip, görev için hazırlanmanızı mümkün kılacak! Hepsi anlaşıldı mı? Emin misiniz? Tamam, yürüyün bakalım öyleyse!"
Harry çadırdan çıktı, Ron'la ikisi Orman'ın çevresinden yürüyüp soluk almaksızın konuşmaya başladılar; Harry öteki şampiyonların ne yaptığını daha ayrıntılı olarak duymak istiyordu. Sonra, tam Harry'nin ejderhaların kükrediğini ilk kez duyduğu ağaç kümesim döndüklerinde, önlerine bir cadı atladı.
428
Rıta Skeeter'dı bu. Bugün üzerinde asit yeşili bir cüppe vardı; rengi elindeki Tez-Tekrar Tüyü'yle mükemmel kaynaşıyordu.
"Tebrikler, Harry!" dedi, ona gülümseyerek. "Acaba iki kelime bir şey söyleyebilir misin? O ejderhanın karşısına çıktığında kendini nasıl hissettin? Puanlamanın adil olup olmadığı konusunda şimdi ne düşünüyorsun?"
"Evet, iki kelime söyleyebilirim," dedi Harry hiddetle. "Hoşça kal."
Ve Ron'la birlikte şatonun yolunu tuttu.
YİRMİ BİRİNCİ BOLUM
Ev Cini Kurtuluş Cephesi
Harry, Ron ve Hermione o akşam Pigwidgeon'ı bulmak için Bay kuşhane'ye gittiler. Harry onunla Sirius'a bir mektup gönderip, ejderhasının yanından sağ salim geçmeyi başardığını haber vermek

istiyordu. Harry yolda Ron'a, Sirius'un ona Karkaroff hakkında bütün söylediklerini anlattı. Ron, Karkaroff un bir Ölüm Yiyen olduğunu ilk duyduğunda şok geçirdiği halde, Baykuş-hane'ye girdiklerinde ta en başından beri bundan şüp-helenmeliydik demeye başlamıştı bile.
"Cttk oturuyor, değil mi?" dedi. "Malfoy'un trende ne dediğini hatırlıyor musun, hani babam Karkaroff la arkadaş demişti? Şimdi birbirlerini nereden tanıdıklarını biliyoruz. Herhalde Dünya Kupası'nda yüzlerinde maskelerle yan yana dolaşıyorlardı... Baksana, bir şey diyeceğim, Harry. Eğer adını Kadeh'e atan gerçekten Karkaroff sa, şimdi kendini nasıl salak gibi hissediyordur, değil mi? Tutmadı, değil mi? Sadece bir sıyrığın var! Gel buraya - ben yaparım -"
Pigwidgeon teslimat yapma fikriyle öyle heyecan-
430
lanmıştı ki, Harry'nin başının çevresinde uçarak dönüp duruyor, hiç durmaksızın ötüyordu. Ron, Pigwidgeon'ı havada yakaladı ve Harry mektubu bacağına iliştirirken onu sımsıkı tuttu.
Baykuşu pencereye götürürken de konuşmaya devam etti: "Diğer görevler bu kadar tehlikeli olamaz artık, değil mi? Hem, biliyor musun, bence sen bu Turnu-va'yı kazanabilirsin, Harry, ciddi söylüyorum."
Harry onun son birkaç haftaki davranışını telafi etmek için böyle konuştuğunu biliyordu ama, yine de hoşuna gitti. Hermione ise Bay kuşhane'nin duvarına yaslanıp kollarını kavuşturmuş, Ron'a kaşlan çatık bakıyordu.
Ciddi ciddi, "Harry'nin bu Turnuva'yı tamamlamasına daha çok var," dedi. "Eğer birinci görev buysa, sonrakileri düşünmek bile istemiyorum."
"Sen de bir güneş ışını gibi iyimserlik saçıyorsun yani!" dedi Ron. "Profesör Trelavvney ile bir ara kafa kafaya vermelisiniz."
Pigwidgeon'ı pencereden dışarı salıverdi. Pigvvid-geon önce dört metre kadar düştü, sonra kendini toparlayıp yeniden yükseldi. Bacağına ilişik mektup her zamankinden uzun ve ağırdı - Harry kendini tutamamış ve Sirius'a, Macar Boynuzkuyruk'un çevresinde nasıl fır döndüğünü, nasıl da çevresinde daireler çizip ona şaşırtmaca verdiğini hamle hamle anlatmıştı.
Pigvvidgeon'ın karanlığa karışıp yok olmasını izlediler. Sonra Ron, "Sürpriz partin için aşağı insek iyi olur, Harry," dedi. "Fred ve George şimdiye kadar mutfaktan yeterince yiyecek aşırmış olmalı."
431
Gerçekten de, Gryffindor ortak salonuna girdiklerinde ortalık tezahüratla ve feryatlarla inledi. Her yerde dağ gibi pastalar, sürahi sürahi balkabağı suyu ve Kaymakbi-rası vardı. Lee Jordan birkaç tane Filibuster Maytabı yakmıştı. Hava yıldızlar ve kıvılcımlarla doluydu. Ve çok iyi resim yapan Dean Thomas, etkileyici yeni pankartlar hazırlamıştı. Bunların çoğu, Ateşoku'na binmiş, Boynuzkuy-ruk'un başının çevresinde ok gibi dönen Harry'yi gösteriyordu. Bir iki tanesinde de başı alev almış Cedric vardı.
Harry afiyetle yedi; doğru dürüst acıkmanın nasıl bir şey olduğunu bir süredir unutmuştu; sonra da Ron ve Hermione'nin yanına oturdu. Bu kadar mutlu olduğuna inanamıyordu; Ron yine onun yanındaydı, ilk görevi atlatmıştı, ikincisi ise ta üç ay sonraydı.
Lee Jordan, "Vay canına, amma ağır," dedi. Harry'rün bir masaya bıraktığı altın yumurtayı almış, elinde tartıyordu. "Aç onu, Harry, hadi! Bakalım içinde ne var!"
Hermione hemen, "O ipucunu kendi başına çözmesi gerek," dedi. 'Turnuva'nın kuralları..."
Harry sadece Hermione'nin duyabileceği bir sesle "Ejderhanın yanından nasıl geçeceğimi de kendi başıma çözmem gerekiyordu," dedi. Hermione suçlu suçlu gülümsedi.
Birçok kişi hep bir ağızdan, "Evet, Harry, hadi, aç şunu," dedi.
Lee yumurtayı Harry'ye verdi, Harry de yumurtayı çepeçevre dolanan oluğa tırnaklarını soktu ve kanırtıp açtı.
432
İçi oyuktu ve tamamen boştu - ama daha Harry açtığı anda, odayı en korkunç cinsinden bir ses, gürültülü ve tiz bir çığlık doldurdu. Harry'nin duyduğu sesler arasında buna en yakın olanı, Neredeyse Kafasız Nick'in Olum Günü Partisi'ndeki, hepsi müzikli testere çalan hayalet orkestrasının çıkardığı sesti.
Fred kulaklarını elleriyle örtüp, "Kapat şunu!" diye haykırdı.

Seamus Finnigan, Harry'nin bir hamlede kapattığı yumurtaya bakarak, "O da neydi öyle?" diye sordu. "Ölüm perisine benziyordu... Belki de bir dahaki sefere onlardan birinin yanından geçmen gerekiyordur, Harry!"
"İşkence gören birinin sesiydi!" dedi Neville. Bembeyaz olmuştu, sosis rulolarını yerlere dökmüştü. "Cru-ciatus lanetiyle mücadele etmek zorunda kalacaksın!"
"Aptal aptal konuşma, Neville, o yasadışı bir lanet," dedi George. "Şampiyonlar için Cruciarus lanetini kullanamazlar. Bana biraz Percy'nin şarkı söylemesi gibi geldi... Belki de duştayken ona saldırman gerekecek, Harry."
"Marmeladı turta ister misin, Hermione?" diye sordu Fred.
Hermione onun uzattığı tabağa kuşkuyla baktı. Fred sırıttı.
"Bir şey yok," dedi. "Onlara bir şey yapmadım. Sen asıl hardallı kremalı keklere dikkat et -"
Tam o sırada hardallı kremalı kekten bir ısırık almış olan Neville, tıkanır gibi öksürüp keki tukürdu.
433
Fred güldü. "Küçük bir şaka yaptım, Neville..."
Hermione marmeladı bir turta aldı.
Sonra da, "Bunların hepsini mutfaktan mı getirdiniz, Fred?" diye sordu.
Fred ona sırıtarak, "Evet," dedi. Sonra da tiz bir cik-lemeyle bir ev cinini taklit etti: " 'Elimizden ne gelirse, efendim, ne isterseniz!' Acayip yardımcı oluyorlar... Midem kazınıyor desem, kızarmış öküz getirirler."
Hermione masum ve kayıtsız bir sesle, "Oraya nasıl giriyorsunuz?" diye sordu.
"Kolay," dedi Fred, "bir meyve kâsesi tablosunun arkasında gizli bir kapı var. Armudu gıdıklayınca kıkırdamaya başlıyor, sonra da -" Susup kuşkuyla ona baktı. "Niye sordun?"
Hermione hemen, "Hiç," dedi.
George, "Yoksa şimdi de gidip grev yapsınlar diye ev cinlerine önderlik etmeye mi kalkacaksın?" dedi. "O broşür işlerini bırakıp onları isyana mı teşvik edeceksin?"
Epeyce kıkırdayan oldu. Hermione cevap vermedi.
Fred, "Sakın gidip de onların rahatım bozmaya, giysi ve ücret istemeleri gerektiğini söylemeye kalkma," dedi uyarırcasına. "Yemek yapmalanna engel olursun!"
Tam o sırada Neville koca bir kanaryaya dönüşerek dikkatleri dağıttı.
Fred kahkahaları bastıran bir feryatla, "Ah - kusura bakma, Neville!" dedi. "Unuttum - biz gerçekten de hardallı kremalı keklere biraz büyü yapmıştık -"
434
Ancak Neville bir dakikada tüy dökmüş ve son derece normal görünmeye başlamıştı. Hatta kahkahalara o bile katıldı.
"Kanarya Kreması!" diye bağırdı Fred, heyecanlanmış topluluğa. "George'la ben icat ettik - tanesi yedi Sickle, kelepir!"
Harry sonunda Ron, Neville, Searnus ve Dean'le birlikte yatakhaneye çıktığında, saat gecenin biri olmuştu. Dört direkli karyolasının perdelerini çekmeden önce, küçük Macar Boynuzkuyruk modelini yatağının yanındaki komodinin üstüne koydu. Minik ejderha esnedi, kıvrıldı ve gözlerini yumdu Gerçekten de, diye düşündü Harry, dört direkli karyolasının perdelerini çekerken, Hagrid haklıymış... hiç de fena değiller gerçekten, bu ejderhalar...
*
Aralık ayıyla birlikte Hogwarts'a rüzgâr ve sulu sepken kar geldi. Şato kışın hep rüzgârlı olurdu ama, Harry göldeki Durmstrang gemisinin yanından her geçişinde, şatonun şömineleriyle kalın duvarlarına şükrediyordu. Gemi şiddetli rüzgârda baş kıç vuruyor, kara yelkenleri karanlık gökyüzünün altında şişip duruyordu. Beauxba-tons arabasının da hayli soğuk olacağını düşünüyordu Harry. Hagrid'm Madam Maxime'in malt viskiyi tercih eden atlarına iyi baktığının farkındaydı, Padoklanndaki yalaktan yükselen buharlar bütün Sihirli Yaratıkların Bakımı sırıl-.^.n başını döndürmeye yeterliydi. Bunun da pek faydası olmuyordu, çünkü hâlâ korkunç Kelekerlere bakıyorlardı ve akıllarının başlannda olması gerekiyordu.
435
Hagrid bir sonraki derste rüzgârlı balkabağı tarhında titreyen sınıfa, "Kış uykusuna yatıp

yatmadıklarını bilmiyorum," dedi. "Diyorum ki bir deneyelim bakalım, canlan şöyle bir kestirmek istiyor mu... Onları şu kutulara koyuverelim..."
Artık kala kala on Keleker kalmıştı, belli ki birbirle-rini öldürme arzuları henüz dinmemişti. Her birinin boyu iki metreye yaklaşıyordu. Kalın, gri zırhlarıyla; güçlü, hızlı koşan bacaklarıyla; ateş püskürен uçlarıyla; iğneleri ve vantuzlarıyla Keleker'ler, Harry'nin gördüğü en iğrenç şeylerdi. Sınıf Hagrid'in getirdiği kocaman kutulara neşesi kaçmış halde baktı; bütün kurularda yastıklar ve yumuşacık tüylü battaniyeler vardı.
Hagrid, "Onları bunlara sokalım," dedi, "ve kapakları kapatalım. Bakalım ne olacak?"
Ama anlaşıldı ki, Keleker'ler kış uykusuna yatmadıkları gibi, yastıklı kutulara zorla sokulup kapaklarının çivilenmesinden de hiç hoşlanmıyorlardı. Çok geçmeden, kutuların duman tüten enkazıyla dolu balkabağı tarlasında oraya buraya saldırırlarken, Hagrid, "Paniğe kapılmayın, paniğe kapılmayın millet!" diye feryat meye başlamıştı. Sınıfın çoğu -Malfoy, Crabbe ve Goylej başta olmak üzere- arka kapıdan Hagrid'in kulübesine' kaçmıştı. Harry, Ron ve Hermione ise, dışanda kalıp Hagrid'e yardım etmeye çalışanlar arasındaydı. El birliğiyle Keleker'lerin dokuz tanesini zaptetmeyi ve bağla-, mayı başardılar Bu da onlara sayısız yanığa ve kesiğe J mal oldu. Sonunda dışarıda sadece tek bir Keleker kal-ijj mıştı.
436
Ron ve Harry, Keleker'e ateşli kıvılcımlar :ışk.r:.v,.ı-için asalarını kullanırlarken, Hagrid, 'Onu korkutma yın, ha!" diye bağırdı. Bu arada, iğnesi sırırda kerr-r gibi bükülmüş Keleker hem titriyor, hem de tahdit e J;." bir tavırla onlara yanaşıyordu. Hagrid, "Ipı ianesin der geçirin yeter," dedi, "ki ötekilerin canını yakr~ î.-^ın
Ron, "Böyle bir şey ister miyiz hiç1'' dıve bağırdı et keyle. Harry ile ikisi geri geri Hagnd'ın kulübe^.n,P duvarına doğru gidiyorlardı, hâlâ kıvılcımları\ la Kele-ker'i kendilerinden uzakta tutuyorlardı.
"Bak sen... Bu çok eğlenceli bir şeye benziyor
Rita Skeeter, Hagrıd'in bahçe çitine yaslanmış kar şısındaki kargaşayı izliyordu. Bugün yakası mor kn.-k lü, kalın, bordo renkli bir pelerin giymişti. Timsah d^-rı si çantasını da koluna takmıştı.
Hagrid kendini, Harry ve Ron'u köşeye kı=nnn -olan Keleker'in üstüne ath. Keleker'in ucundan bir aie\ çıktı, yakındaki balkabaklarım soldurdu
"Sen de kimsin?" diye sordu Hagrid, bir yandan dj Keleker'in iğnesine bir ip ilmiği atıp sıkıştırırken.
"Rita Skeeter, Gelecek Poslası muhabiri," deaı R.ra ona gulümseyince altın dişleri ışıldadı.
Hagrid, "Dumbledore senin okula girmene artık izin yok dedi sanıyordum." dedi, kaşlarını hafitçe çatarak. Birazcık ezilmiş Keleker'in üstünden kalktı ve ura arkadaşlarının yanına doğru çekiştirmeye koyuldu.
Rita, Hagrid'in dediğini duymamış gibi davrandı
Bu sefer ağzı kulaklarına varan bir gülümsemeyle Bu büyüleyici yaratıkların adı ne7" diye sordu
"Patlar-Uçlu Keleker," diye homurdandı Hagrid.
"Öyle mi?" diye sordu Rita, baştan aşağı ilgi kesilmiş gibi bir hali vardı. "Daha önce hiç adlarını duymamıştım. .. Nereden buldun?"
Harry, Hagrid'in dağınık, kara sakalının üstüne bir kızarıklık yükseldiğim fark etti ve kalbi sıkıştı. Gerçekten de Hagrid nereden almıştı Keleker'leri?
Onunla aynı şeyi düşünüyor gibi görünen Hermi-one hemen, "Çok ilginçler, değil mi?" dedi. "Değil mi, Harry?"
"Ne? Ya, evet... ayy... ilginç," dedi Harry, Hermione ayağına basınca.
Çevresine bakman Rita Skeeter, "Ah, sen de buradasın, Harry!" dedi. "Demek sen de Sihirli Yaratıkların Bakımı dersinden hoşlanıyorsun, öyle mi? En sevdiğin derslerden biri mi?"
"Evet," dedi Harry kararlı bir şekilde. Hagrid ona bakıp sırıttı.
"Harika," dedi Rita. "Cidden harika. Uzun süredir mi ders veriyorsun?" diye sordu Hagrid'e.
Harry onun bakışlarının Dean (bir yanağında berbat bir kesik vardı), Lavender (cüppesi fena halde alaz-lanmıştı) ve Seamus (yanmış birkaç parmağının acısını dindirmeye çalışıyordu) üzerinde dolaştığım, sonra da kulübenin pencerelerine çevrildiğini gördü. Sınıfın çoğu pencereye burnunu yapıştırmış, tehlikenin geçmesini bekliyordu.

"Daha ikinci yılım," dedi Hagrid.
"Harika... Bilmiyorum, söyleşi yapmak ister miv-
438
din? Sihirli yaratıklarla yaşadığın şeylerin bir kısmını paylaşmak için. Her çarşamba Geleceğin bir zooloji sûrunu var, eminim biliyorsundur. Bu - şey - Patpat-Uçlu Kelek'ler hakkında bir yazı yazabiliriz."
Hagrid hevesle, "Patlar-Uçlu Kelekerler," dedi. "Şey - evet, neden olmasın?"
Bu iş Harry'nin hiç hoşuna gitmemişti. Ama Rita Skeeter görmeden Hagrid'i uyarması da imkânsızdı. Hagrid ile Rita Skeeter o hafta içinde Üç Süpurge'de buluşup şöyle upuzun bir söyleşi yapmayı kararlaştırırlarken, orada durup sessizce gözledi. Sonra şatoda zil çaldı ve ders sona erdi.
Rita Skeeter, Ron ve Hermione ile ayrılan Harry'ye neşeyle, "Güle güle, Harry!" diye seslendi.
"Öyleyse, cuma gecesi görüşürüz, Hagrid."
Harry, "Hagrid'in söylediği her şeyi çarpıtacak," diye fısıldadı.
Hermione de çaresizce, "O Keleker'leri yasadışı biçimde ithal falan etmemiş olsun da," dedi.
Birbirlerine baktılar, bu tam da Hagrid'den beklenecek bir şeydi.
Ron onları teskin etti. "Hagrid'in daha önce de başı çok derde girdi ve Dumbledore onu kovmadı. En kötü ihtimalle Keleker'lerden kurtulmak zorunda kalır. Pardon... en kötü mü dedim? En iyi ihtimal demek istemiştim."
Harry ve Hermione gülüştüler, kendilerini biraz daha iyi hissederek öğle yemeğine gittiler.
Harry o öğleden sonraki iki saatlik Kehanet dersinin iyice tadını çıkardı. Gerçi yine yıldız haritaları çıka-
439
rıp tahminlerde bulunuyorlardı ama, Ron'la yeniden arkadaş oldukları için her şey ona yine komik görünmeye başlamıştı. Kendi korkunç ölümlerine ilişkin tahminlerde bulundukları sırada ikisinden de pek hoşnut kalmış olan Profesör Trelavvney, az sonra Plüton'un gündelik hayatı bozma biçimlerini açıklarken bıyık altından gülüp durdular diye onlara kızdı.
Apaçık kızgınlığını gizlemekten uzak kalan gizemli bir fısıltıyla, "Sanırım ki," dedi, "bazılarımız" -pek anlamlı bir şekilde Harry'ye baktı- "dün gece kristalime bakarken benim görmüş olduklarımı görseler, bu kadar ciddiyetsiz davranmazlardı. Burada oturup kendimi elimdeki nakısa vermiştim ki, karşı konulmaz bir şekilde küreme danışma arzusuna kapıldım. Kalktım, önüne oturdum ve billur derinliklerine baktım... Bana oradan ne bakıyordu dersiniz?"
Ron alçak sesle, "Kocaman gözlüklü, çirkin ve yaşlı bir yarasa mı?" diye sordu.
Harry gülmemek için kendini zor tuttu.
"ölüm, canlarım."
Parvaü de, Lavender da ellerini ağızlarına götürdüler. Dehşete kapılmış görünüyorlardı.
"Evet," dedi Profesör Trelavvney, çok önemli bir şey söylüyormuş edasıyla başını sallayarak. "Gittikçe yaklaşıyor, tepede akbaba gibi daireler çiziyor, gittikçe alçalıyor. .. şatonun üstünde daha da alçalıyor..."
Anlamlı anlamlı Harry'ye baktı. O da hiç saklamadan ağzını ardına kadar açıp esnedi.
Profesör Trelavvney nin odasının altındaki merdi-
440
vende yeniden temiz havaya kavuştuklarında, "Daha önce seksen kez falan aynı şeyi yapmamış olsa, daha etkili olabilirdi," dedi Harry. "Ama bana öleceğimi her söylediğinde ölmüş olsaydım eğer, şimdi tıbbi bir mucize haline gelmiştim."
Kıkır kıkır gülen Ron, fincan gibi gözleri tekinsiz bir edayla bakarak karşıdan gelen Kanlı Baron'un yanından geçerlerken, "Fazlaca yoğunlaşmış bir hayalet olurdun," dedi. "Neyse bari, hiç değilse ödev vermedi. Umarım Profesör Vector, Hermione'ye bir sürü ödev vermiştir. O ders yaparken boş oturmaya bayılıyorum..."
Ama Hermione akşam yemeğine gelmedi, daha sonra onu aramaya gidince kütüphanede de bulamadılar. Oradaki tek kişi Viktor Krum'du. Ron bir süre rafların arkasında dikilerek Krum'u gözledi. Harry'ye fısıldayarak acaba imzasını alsam mı diye sordu - derken bir sonraki raf sırasının oraya sinmiş altı yedi kızın da aynı şeyi tartıştıklarını fark etti ve coşkusunu yitirdi

Harry'yle ikisi Gryffindor Kulesi'ne dönerlerken, "Hermione nereye gitti acaba?" dedi Ron.
"Bilmiyorum... Zırva."
Ama Şişman Hanım henüz ileri savrulup açılmaya başlamıştı ki, arkalarından koşar adım ayak sesleri duydular. Gelen Hermione'ydi.
Yanlarında pat diye durup, soluk soluğa, "Harry!" dedi (Şişman Hanım, kaşlar havada, tepeden ona baktı). "Harry, gelmen gerek - mutlaka gelmelisin. Çok hayret verici bir şey oldu - lütfen -"
441
I
Harry'nin kolunu yakalayıp onu koridorda geriye doğru çekmeye çalıştı.
"Neler oluyor?" dedi Harry.
"Oraya gidince gösteririm sana - gel ama hadi, çabuk-"
Harry dönüp Ron'a baktı. Ron da ona. Neler olduğunu anlamamıştı.
"Peki," dedi Harry. Hermione ile koridorda geri dönüp yürümeye koyuldu. Ron yetişmek için telaşla peşlerinden gitti.
Şişman Hanım öfkeyle arkalanndan seslendi: "Aa, tabii canım, bana aldırmayın hiç! Beni rahatsız ettiğiniz için özür dilemeyin! Ben burada böyle siz gelene dek ardıma kadar açık durup bekleyeyim, öyle mi?"
"Evet, sağ ol!" diye bağırdı Ron omzunun üstünden.
Hermione onlan altı kat aşağı indirip, sonra da Giriş Salonu'na giden mermer merdivenden inmeye başlayınca, Harry, "Hermione, nereye gidiyoruz?" diye sordu.
Hermione heyecanla, "Görürsün," dedi, "şimdi görürsün!"
Merdiveni indikten sonra sola döndü. Ateş Kadehi'nin Cedric Diggory ile Harry'nin adlarını püskürttüğünün ertesi gecesi Cedric'in geçtiği kapıya yöneldi aceleyle. Harry daha önce bu kapıdan hiç geçmemişti. Ron'la ikisi Hermione'nin ardı sıra birkaç basamak taş merdiven indiler. Ama kendilerini Snape'in zindanına giden karanlık yeraltı geçidi gibi bir yerde bulacaklarına, geniş bir taş koridora çıktılar. Meşalelerle pırıl pırıl
442
aydınlatılmıştı, daha çok yiyecekleri konu alan neşeli tablolarla süslenmişti.
Harry koridorun ortasında yavaşlayarak, "Ağır ol," dedi. "Dur bir dakika, Hermione..."
"Ne var?" Hermione dönüp ona baktı, yüzünden beklenti akıyordu.
"Niyetini biliyorum," dedi Harry.
Ron'u dürtüp Hermione'nin tam arkasındaki tabloyu gösterdi. Tabloda devasa bir gümüş meyve tabağı vardı.
"Hermione!" dedi neler olup bittiğim kavrayan Ron. "Sen bizi yine o erit işine bulaştıracaksın!"
Hermione hemen, "Hayır, yok öyle bir şey!" dedi. "Ayrıca, onun adı erit değil, Ron -"
Ron ona bakıp kaşlarını çatarak, "Adını değiştirdin, öyle mi?" dedi. "Şimdi ne oldu peki? Ev Cini Kurtuluş Cephesi mi? Ben o mutfağa dalıp onları işlerini bırakmaya falan zorlayacak değilim. Yapmayacağım diyorum sana -"
Hermione sabırsızlıkla, "Senden böyle bir şey isteyen yok!" dedi. "Ben az önce buraya geldim, onlarla konuşmak için. Bir de baktım ki - haydi gel ama, Harry. Sana göstermek istiyorum!"
Yeniden kolunu yakaladı, onu devasa meyve tabağı tablosunun önüne çekti, işaret parmağını uzatıp koskoca yeşil armudu gıdıkladı Armut kıvranıp kıkırdamaya başladı ve birden büyük, yeşil bir kapı koluna dönüştü Hermione kolu tuttu, kapıyı açtı ve Harry yi sırtından ittirip onu zorla içeri soktu
44'-*
I
Harry yukarıdaki Büyük Salon'dan aşağı kalmayan, muazzam büyüklükteki, yüksek tavanlı odaya şöyle bir göz attı. Taş duvarların önüne ışıl ışıl pirinç tencerelerle tavalar yığılmıştı, öteki uçta tuğladan yapılmış koca bir şömine vardı. Derken küçük bir şey odanın orta yerinden ona doğru ok gibi fırladı, bir yandan da, "Harry Potter, efendim! Harry Potter!" diye cik cik bağırıyordu.
Bir saniye sonra, ciyaklayan bir cin karnına hızla vurunca Harry'nin soluğu kesildi. Cin ona öyle sıkı sıkı sarıldı ki, Harry kaburgalarının kırılacağını sandı.

Harry, "Do-Dobby?" dedi, soluğu kesilmiş halde.
Ses onun göbeği hizasında bir yerlerden, "Evet, Dobby, efendim, Dobby!" diye cikledi. "Dobby, Harry Potter'ı görmeyi ümit edip duruyordu, efendim. Şu işe bakın, Harry Potter onu görmeye geldi, efendim!"
Dobby onu bırakıp birkaç adım geri çekildi, başını kaldırıp ağzı kulaklarında Harry'ye baktı. Tenis topu gibi, patlak yeşil gözleri mutluluk gözyaşlarıyla dolmuştu Jlıpatıp Harry'nin onu hatırladığı gibiydi. Düğme gibi burun, yarasa gibi kulaklar, uzun parmaklarla ayaklar - giysileri hariç, onlar çok farklıydı çünkü.
Dobby, Malfoy'ların yanında çalışırken, hep aynı eski, pis yastık kılıfını giyerdi. Şimdi ise, sırtında Harry'nin o güne kadar gördüğü en tuhaf giysi çeşitlemesi vardı. Hani, Dünya Kupası'ndaki büyücülerden bile beter giyinmişti. Şapka niyetine başına bir çay peçetesi takmıştı, onun üzerine de birkaç parlak rozet tutturmuştu. Çıplak göğsündeki kravatı at nalı desenleriy-
444
le süslüydü, çocukların futbol şortlarına benzer bir sor: giymişti, çorapları birbirinden farklıydı. Harry bunlardan birinin, kendi ayağından çıkarıp, Mr Malfoy'a numara çekerek Dobby'ye vermesini sağladığı siyah çorap olduğunu gördü. Dobby'yi böyle serbest bırakmıştı. Öteki çorap pembe-turuncu çizgiliydi.
Harry hayretle, "Dobby, sen burada ne arıyorsun?" dedi.
Dobby heyecan içinde, "Dobby, Hogwarts'ta çalışmaya geldi, efendim!" diye cikledi. "Profesör Dumble-dore, Dobby ile VVinky'ye iş verdi, efendim!"
"VVinky mi?" dedi Harry. "O da mı burada?"
"Evet, efendim, evet!" dedi Dobby. Harry'yi elinden tutup, oradaki dört uzun tahta masanın arasından mutfağın içine çekti. Harry yanlarından geçerken, bu masaların yukarıda, Büyük Salon'daki dört bina masasının tam altına yerleştirilmiş olduklarını gördü. O anda üzerlerinde yiyecek yoktu, çünkü akşam yemeği bitmişti. Ama bir saat önce hepsinin tabaklarla dolu olduğundan emindi. Sonra da bu tabaklar tavandan geçerek yukarıda, tam üstlerinde duran masalara gönderiliyordu.
Mutfakta en azından yüz küçük cin duruyordu. Dobby, Harry'yi onların yanından geçirirken gülümsediler, eğilip selam verdiler, reverans yaptılar. Hepsi aynı üniformayı giymişti: Üzerinde Hogvvarts arması olan ve daha önce VVinky'nin sarındığını gördükleri birer çay peçetesi.
Dobby tuğladan yapılmış şöminenin önünde durdu ve parmağıyla işaret etti.
445
"Winky, efendim!"
Winky ateşin yanındaki bir taburede oturuyordu. Dobby'nin aksine, belli ki o giysi peşinde dolanmamış-tı. Derli toplu, küçük bir etekle bluz giymiş, bir de onlara uygun mavi şapka takmıştı. Şapkasında koca kulakları için delikler vardı. Buna karşılık, Dobby'nin tuhaf giysi çeşitlemesi son derece temiz ve bakımlı olduğu için yepyeni görünürken, VVinky giysilerine hiç bakmıyor gibiydi. Bluzunda boydan boya çorba lekeleri, eteğinde de bir yanık vardı.
"Merhaba, VVinky," dedi Harry.
VVinky'nin dudakları titredi. Sonra da gözyaşlarına boğuldu. Yaşlar kocaman, kahverengi gözlerinden süzülüyor ve önünden aşağı akıyordu, tıpkı Quidditch Dünya Kupası'nda olduğu gibi.
"Ah, canım," dedi Hermione. O ve Ron mutfağın ucuna kadar Harry ile Dobby'yi izlemişlerdi. "VVinky, ağlama, lütfen ağlama..."
Ama VVinky daha da beter ağlamaya koyuldu. Dobby ise Harry'ye bakarak sırıttı.
VVinky'nin hıçkırıklarını bastırmak için yüksek sesle, "Harry Potter bir fincan çay ister miydi?" diye ciyak-ladı.
"Şey - evet, olur," dedi Harry.
O anda altı tane ev cini koşturarak arkasından geldi. Ellerindeki kocaman, gümüş tepside bir çaydanlık, Harry, Ron ve Hermione için fincanlar, bir süt sürahisi ve büyük bir bisküvi tabağı vardı.
"Sağlam servis!" dedi Ron, etkilendiği sesinden an-
446
laşıhyordu. Hermione ona kaşlarını çatarak baktı, ama cinlerin hepsi çok sevinçli görünüyordu.

Yerlere kadar eğilip selam vererek çekildiler.
Dobby çaylarını verirken, Harry ona, "Ne zamandır buradasın, Dobby?" diye sordu.
Dobby halinden memnun bir şekilde, "Sadece bir hafta, Harry Potter, efendim!" dedi. "Dobby, Profesör Dumbledore'u görmeye geldi, efendim. Görüyorsunuz ya, efendim, sahibinin yol verdiği bir ev cininin yeni bir iş bulması zor, efendim, cidden çok zor -"
YVinky bunu duyunca daha da beter uludu, ezilmiş domates gibi burnu da şırıl şırıl önüne akıyordu. Önüne akıyordu ama, VVinky bunu durdurmak için en ufak bir çaba göstermiyordu.
"Dobby tam iki yıl boyunca iş bulmaya çalışarak bütün ülkeyi dolaştı, efendim!" diye cikledi Dobby. "Ama Dobby iş bulamadı, efendim, niye, çünkü Dobby şimdi ücret istiyor!"
Mutfakta onları ilgiyle dinleyen ve gözleyen bütün ev cinleri, bu kelimeleri duyunca, sanki Dobby kaba ve utandırıcı bir şey söylemiş gibi, başlarını çevirdiler.
Hermione ise, "Aferin sana, Dobby!" dedi.
"Teşekkür ederim, küçükhanım!" dedi Dobby, dişlerini açığa çıkaran bir gülümsemeyle. "Ama çoğu büyücü ücret isteyen bir ev cini istemiyor, küçükhanım. 'Ev cini bu demek değil,' dediler, kapıyı Dobby'nin yüzüne kapattılar! Dobby çalışmayı seviyor, ama giysiler istiyor, ona para versinler istiyor, Harry Potter... Dobby özgür olmayı seviyor!"
447
Hogvvarts ev cinleri, sanki Dobby'de bulaşıcı bir hastalık varmış gibi ondan uzaklaşmaya başlamışlardı şimdi. VVinky'ye gelince, o olduğu yerde kaldı, ama daha da şiddetle ağlamaya koyuldu.
"Ve sonra, Harry Potter, Dobby, Winky'yi ziyarete gitti ve onun da özgür kaldığını öğrendi, efendim!" dedi Dobby keyifle.
VVinky bunu duyunca kendini taburesinden aşağı attı ve taş döşemede yüzü koyun yatıp minik yumruk-lanyla yeri döverek üzüntüden resmen çığlık atmaya başladı. Hermione hemen onun yanına diz çöktü ve teselli etmeye çalıştı. Ama söylediklerinin en ufak bir yaran olmadı.
Dobby, Winky'nin tiz feryatlarını bastırmak için ciyak ciyak haykırarak hikâyesini sürdürdü: "Ve sonra Dobb/nin aklına bir şey geldi, Harry Potter, efendim!" 'Dobby ile VVinky niye birlikte iş bulmuyorlar?' dedi Dobby. 'İki ev cinine de yetecek iş nerede var?' dedi VVinky. Ve Dobby düşündü ve aklına geldi, efendim! Hogıvarts! Böylece Dobby ile VVinky, Profesör Dumble-dore'u görmeye geldiler, efendim, Profesör Dumbledo-re da bizi işe aldı!"
Dobby ağzı kulaklarında sırıttı ve gözlerine yeniden sevinç yaşlan doldu.
"Ve Profesör Dumbledore, Dobby'ye ücret vereceğini söyledi, efendim, eğer Dobby ücret istiyorsa! Ve Dobby özgür bir cin, efendim. Haftada bir Galleon alıyor, ayda bir gün de izin!"
"Bu yeterli değil!" diye isyanla haykırdı Hermione,
448
Winky'nin sürüp giden çığlıklarını ve yumruğuyla yeri dövme sesini bastırarak.
Dobby, "Profesör Dumbledore, Dobby'ye haftada on Galleon, hafta sonlarında da izin önerdi," dedi. Sanki böylesine boş vakit ve servet fikri onu korkuruyor-muş gibi, hafiften titredi. "Ama Dobby pazarlık edip fiyatı indirdi, küçükhamm... Dobby özgürlük seviyor, küçükhanım, ama fazlasını istemiyor, küçükhamm. Dobby çalışmayı daha çok seviyor."
Hermione şefkatle, "Peki, Profesör Dumbledore sana ne kadar ücret veriyor, VVinky?" diye sordu.
Bunun Winky'yi neşelendireceğini düşündüyse eğer, fena halde yanılmıştı. VVinky ağlamayı bıraktı, ama doğrulup oturduğunda muazzam, kahverengi gözlerinden ateşler saçarak Hermione'ye baktı. Bütün yüzü sırılsıklam olmuştu ve birden öfkeli bir ifade ta-^ kınmıştı.
"VVinky onurunu yitirmiş bir cin, ama VVinky daha ücret almıyor!" diye cıyakladı. "VVinky daha o kadar düşmedi! VVinky özgür kalmaktan utanacak kadar edepli!"
"Utanmak mı?" dedi neye uğradığını şaşıran Hermione. "Ama - haydi, VVinky! Utanması gereken sen değilsin, Mr Crouch! Sen yanlış bir şey yapmadın, o sana korkunç davrandı -"
Ama o böyle deyince, VVinky sanki tek kelime daha duymak istemiyormuş gibi ellerini şapkasındaki deliklere kapatıp kulaklarını yassılttı. "Efendime hakaret edemez, küçükhamm! Siz Mr Crouch'a hakaret ede-
449

mez! Mr Crouch iyi büyücü, küçükhanım! Mr Crouch kötü Winky'yi kovmakta haklı!"
Dobby bir sır verir gibi, "Winky yeni durumuna uyum göstermekte zorluk çekiyor, Harry Potter," diye ci-yakladı. "VVinky artık Mr Crouch'a bağlı olmadığını unutuyor. Arak ne istese söyleyebilir, ama bunu yapmıyor."
"Yani ev cinleri efendileri hakkında düşündüklerini söyleyemezler mi?" diye sordu Harry.
"Ah, hayır, efendim, hayır," dedi Dobby. Birden ciddileşmiş görünüyordu. "Bu, ev cinlerinin köleliğinin bir parçasıdır, efendim. Biz efendilerin sırlarım tutarız, suskun kalırız, efendim. Ailenin şerefini her şeyden üstün tutarız, onlar hakkında kötü konuşmayız efendim -ama Profesör Dumbledore bu şart değil dedi. Profesör Dumbledore dedi ki, özgürmüşüz - şeyde -"
Dobby birden tedirginleşti, eliyle Harry'y e yaklaşmasını işaret etti. Harry öne eğildi.
Dobby fısıldadı: "Dedi ki, istersek ona - kaçık bir ihtiyar demekte özgürmüşüz, efendim!"
Dobby ürkmüş gibi kikirdedi.
"Ama Dobby istemiyor,, Harry Potter," dedi. Yeniden normal konuşmaya başlamıştı, başını öyle bir hızla salladı ki, kulakları lap lap etti. "Dobby, Profesör Dumbledore'u çok seviyor, efendim ve onun sırlarını tutmaktan gurur duyuyor."
Harry sırıtarak, "Arna artık Malfoy'lar hakkında is-; tediğini söyleyebilirsin, değil mi?" dedi.
Dobby'nin koskocaman gözlerine biraz korkmuş bir bakış geldi.
450
Kuşkulu bir şekilde, "Dobby - Dobby istese söyleyebilir," dedi. Sonra küçük omuzlarını dikleştirdi.
"Dobby, Harry Potter'a diyebilir ki, eski efendileri -efendileri - kötü Kara büyücülerdü"
Dobby bir an durdu, tir tir titriyordu, kendi cüretinden dehşete düşmüştü - sonra en yakın masaya koştu ve başını hızla masaya vurup ciyaklamaya koyuldu: "Kötü Dobby! Kötü Dobby!"
Harry onu kravatının arkasından yakalayıp masadan uzaklaştırdı.
Dobby başını ovuşturarak, soluk soluğa, "Teşekkürler, Harry Potter, teşekkürler," dedi.
Harry, "Biraz alıştırma yapman gerek, hepsi bu," dedi.
"Alıştırma, ha!" diye cikledi VVinky öfke içinde. "Kendinden utanmalısın, Dobby, efendilerin hakkında böyle konuşmak!"
Dobby meydan okurcasına, "Onlar artık benim efendilerim değil, Winky!" dedi. "Dobby artık onların ne düşündüğüne aldırmıyor!"
VVinky, yaşlar yüzünden bir kez daha akmaya başlarken, "Ah, sen kötü bir cin, Dobby!" diye inledi. "Zavallı Mr Crouch'um, VVinky'siz ne yapıyor? Bana ihtiyacı var onun, yardımıma ihtiyacı var! Ben ömür boyu Crouch'lar baktım, benden önce annem baktı, ondan önce ninem... Ah, VVinky özgür kaldı bilseler ne derler? Ah, ne ayıp, ne ayıp!" Yüzünü yeniden eteğine gömdü ve böğürdü.
Hermione kararlı bir şekilde, "VVinky," dedi, "emi-
451
nim Mr Crouch sem.z de pek güzel idare ediyordur. Anlıyorsun ya, onu gördük -"
Winky soluk ^oluğa, "Efendimi görüyor siz?" dedi. Yaşlarla kaplı yüzünü bir kez daha eteğinden kaldırmıştı, gözleri faltaşı gibi açılmış, Hermione'ye bakıyordu. "Onu burada, Hogwarts'ta görüyor?"
"Evet," dedi Hermione. "Mr Bagman'la ikisi Üçbü-yücü Turnuvası'nın jürisindeler."
"Mr Bagman da mı geliyor?" diye cikledi Winky. Ve Harry'yi çok şaşırtarak (yüzlerindeki ifadelere bakılırsa, Ron'la Hermione'yi de) yeniden öfkelendi. "Mr Bagman kötü büyücü! Çok kötü büyücü! Efendim onu sevmiyor, ah hayır, hiç!"
"Bagman - kötü mü?" dedi Harry.
"Ah evet," dedi VVinky, şiddetle başını sallayarak. "Efendim VVinky'ye bir şeyler söylüyor. Ama VVinky kimseye söylemiyor... VVinky - VVinky efendisinin sırrını saklıyor..."
Yeniden gözyaşlarına boğuldu. Başını eteğine gömüp konuşmaya devam etti: "Zavallı efendi, zavallı efendi, ona yardım edecek VVinky'si de yok artık!"
VVinky'den akla yakın tek kelime daha alamadılar. Onu ağlar halde bırakıp çaylannı bitirdiler. Bu arada Dobby de pek keyifli bir şekilde, özgür bir cin olarak sürdüğü hayatı ve parasıyla neler yapacağını anlatıyordu.
"Dobby bundan sonra bir de kazak alacak, Harry Potter!" dedi neşeyle, çıplak göğsünü göstererek.

Cinden çok hoşlanmışa benzeyen Ron, "Bak ne di-
452
yeceğim, Dobby" dedi. "Sana bu Noel'de annemin benim için ördüğü kazağı vereyim. Her Noel bir tane yollar. Açık kahverengiye itirazın yok ya?"
Dobby çok sevindi.
Ron, "Senin için biraz çektirmemiz gerekebilir," dedi. "Ama çay peçetene pek uyar."
Ayrılmaya hazırlanırlarken, çevredeki cinlerin çoğu gelip onlara, yukarı götürmeleri için yiyecek bir şeyler ikram etti. Cinler boyuna eğilip selam verdikleri ve reverans yaptıkları için acılı bir ifade takınan Hermione reddetti ama, Harry ile Ron ceplerini kremalı kekler ve pastalarla doldurdular.
Harry iyi geceler demek için kapı ağzına yığılan cinlere, "Çok teşekkürler!" dedi. "Görüşürüz, Dobby!"
Dobby duraksayarak, "Harry Potter..." dedi, "Dobby bazen gelip sizi görebilir mi, efendim?"
Harry, "Tabii," deyince, Dobby sırıttı.
Ron, Hermione ve Harry mutfağı geride bırakıp merdivenden yine Giriş Salonu'na doğru çıkarlarken, Ron, "Biliyor musunuz?" dedi. "Bunca yıldır Fred ve George'un mutfaktan yiyecek aşırmasından çok etkilenmiştim - eh, pek de zor değilmiş, ha? Vermek için amma hevesliler!"
Hermione öne düşmüş, mermer merdivenden çıkarken, "Bence bu cinlerin başına gelebilecek en hayırlı şey bu," dedi. "Dobby'nin buraya çalışmaya gelmesi yani. Öteki cinler onun özgür olduğu için ne kadar nuıtlu olduğunu görecek ve yavaş yavaş kendilerinin de bunu istediğini anlayacaklar!"
- 453
"Dua et de VVinky'ye pek yakından bakmasınlar," dedi Harry.
Hermione, "Eh, o da yakında kendine gelir," dedi ama, sesinde biraz kuşkucu bir ton vardı. "Şok etkisi geçince ve Hogwarts'a alışınca, o Crouch denen adamdan uzakta kalmanın onun için çok daha iyi olduğunu anlayacaktır."
Ron boğuk bir sesle (bir kremalı kek yemeye başlamıştı), "Onu çok seviyora benziyor," dedi.
Harry, "Ama Bagman için pek iyi şeyler düşünmüyor, değil mi?" dedi. "Crouch evde Bagman için neler diyor acaba?"
Hermione, "Herhalde iyi bir Daire Başkam olmadığım söylüyordur," dedi. "Doğrusu... haksız sayılmaz, değil mi?"
"İhtiyar Crouch'un yanında çalışacağıma onun yanında çalışırım, daha iyi," dedi Ron. "Hiç değilse Bagman'in espri anlayışı var."
"Aman Percy bunu dediğini duymasın," dedi Her-miöne, hafifçe gülümseyerek.
Ron şimdi de bir çikolatalı ekler atıştırmaya başlayarak, "Eh, ama zaten Percy espri anlayışı olan biriyle çalışmak istemez, değil mi?" dedi. "Percy şakadan ne'4 anlar? Espriyi Dobby'nin çay peçetesine sarıp gözünün önünde dans ettirsen, tanımaz."
454
YİRMİ İKİNCİ BOLUM
Beklenmedik Görev
"Potter! VVeasley! Dikkatinizi buraya verir misiniz?!"
Perşembe günü Biçim Değiştirme dersinde Profesör McGonagall'ın kızgın sesi bir kırbaç gibi saklamış, Harry ve Ron'u yerlerinden zıplatmıştı. Başlarını kaldırıp Profesör'e baktılar.
Dersin sonuydu; işlerini bitirmişlerdi; Hint domuzuna çevirmekle meşgul oldukları Afrika tavukları Profesör McGonagall'ın masasındaki büyük bir kafese kapatılmıştı (Neville'inki hâlâ kuş tüyleriyle kaplıydı); karatahtada yazılı olan ödevlerini not etmişlerdi ("Türler-Arası Değiştirme yaparken kullanılan Dönüştürme Büyüleri'nin nasıl uyarlanması gerektiğini örneklerle açıklayın"). Zil ha çaldı ha çalacaktı. Harry ve Ron sınıfın arka tarafında Fred'le George'un sahte asalarıyla kılıç tokuşturmaya dalmışlardı. Başlarını kaldırıp baktıklarında, Ron'un elinde bir papağan, Harry'ninkinde ise lastik bir mezgit balığı vardı.
"Nihayet Potter ve VVeasley yaşlarına yakışır bir şekilde davranacak nezaketi gösterdiklerine göre," dedi
455

Profesör McGonagall, ikisine öfkeyle bakarak -bu arada Harry'nin mezgit balığının başı sessizce yere düştü, Ron'un papağanının gagası az önce koparmıştı onu-, "size bir duyuruda bulunacağım.
"Noel Balosu yaklaşıyor. Bu balo Üçbüyücü Turnuvası'mn geleneksel bir parçasıdır, yabancı konuklarımızla kaynaşmamız için de bize bir fırsat verir. Balo sadece dördüncü sınıflara ve daha büyüklere açık olacak - ama isterseniz, daha küçük bir öğrenciyi davet edebilirsiniz -"
Lavender Brown'dan bir kikirti çıktı. Parvati Patil dirseğiyle Lavender'ı böğründen sertçe dürttü, ama o da kikirdememek için zor tutuyordu kendini. İkisi de dönüp Harry'ye baktılar. Profesör McGonagall onları görmezden geldi. Harry bunun büyük bir haksızlık olduğunu düşündü, çünkü Profesör daha biraz önce onu ve Ron'u azarlamıştı.
"Resmi cüppe giyilecek," diye devam etti Profesör McGonagall, "balo Noel Günü saat sekizde Büyük Salon'da başlayacak. Gece yarısı sona erecek. Şimdi -"
Profesör McGonagall sınıfa uzun uzun göz gezdirdi.
"Noel Balosu elbette hepimiz için iyi bir - eee - dağıtma fırsatı oluşturuyor," dedi, onaylamayan bir sesle.
Lavender daha da beter kikirdedi, sesi bastırmak için elini ağzına götürdü. Harry bu defa neyin komik olduğunu anlayabiliyordu. Saçı sıkı sıkı topuz yapılmış olan Profesör McGonagall hayatında hiçbir yerini hiçbir şekilde dağıtmamış gibi görünüyordu - ister kelime anlamında, ister mecazi anlamda.
456
"Ama bu demek DEĞİL ki," diye devam etti Profesör McGonagall, "Hogwarts öğrencilerinden beklediğimiz davranış standartlarından taviz vereceğiz. Bir Gryffindor Öğrencisi okulu herhangi bir şekilde utandı-rırsa şahsen hiç hoşuma gitmez."
Zil çaldı ve her zamanki koşuşturma başladı, öğrenciler çantalarını toplayıp omuzlarına atıyorlardı. Profesör McGonagall gürültünün içinde sesini duyurabilmek için bağırdı: "Potter - seninle biraz konuşmak istiyorum, bir mahzuru yoksa."
Bunun başsız mezgit balığıyla ilgili bir şey olduğunu sanan Harry sıkkın sıkkın öğretmen masasına doğru yürüdü.
Profesör McGonagall sınıf boşalana kadar bekledi ve sonra, "Potter," dedi, "şampiyonlar ve partnerleri -"
"Ne partneri?" dedi Harry.
Profesör McGonagall ona şüpheyle baktı, Harry'nin komik olmaya çalıştığını düşünüyor gibiydi.
"Noel Balosu için partnerleriniz, Potter," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Dans partnerleriniz."
Harry'nin böğrü kıvrılıp büzüşmüştü sanki. "Dans partnerleri mi?"
Kızardığını hissediyordu. "Ben dans etmem ki," dedi çabucak.
"Ah, öyle bir edersin ki," dedi Profesör McGonagall ournundan soluyarak. "Ben de sana bunu söylüyordum. Geleneksel olarak, baloyu şampiyonlar ve partnerleri açar."
Harry'nin zihninde birden bir tablo belirdi: Bir si-
457
î
lindir şapka ve frak giymişti, Vernon Enişte'nin iş partilerine giderken Petunia Teyze'nin giydiği türden fırfırlı elbiseli bir kızla birlikteydi.
"Ben dans etmiyorum," dedi.
"Gelenek böyle," dedi Profesör McGonagall kararlı bir sesle. "Sen bir Hogwarts şampiyonusun ve okulun temsilcisi olarak senden ne bekleniyorsa onu yapacaksın. Bu yüzden mutlaka kendine bir partner bul, Pot-ter."
"Ama-ben-"
"Beni duydun, Potter," dedi Profesör McGonagall,
noktayı koyarcasına.
*
Bir hafta önce sorsalar, Harry, Macar Boynuzkuy-ruk'la kapışmanın yanında dansa partner bulmanın çantada keklik olduğunu söylerdi. Ama şimdi ilkini yapmış ve bir kızı baloya davet etme zorunluluğuyla karşı karşıya kalmış biri olarak, Boynuzkuyruk'la bir kez daha boğuşmayı

yeğliyordu.
Harry daha önce hiç bu kadar insanın Noel'de Hog-warts'ta kalmak için adını yazdırdığını görmemişti. Elbette kendi hep yapıyordu bunu, çünkü alternatif genellikle Privet Drive'a dönmek anlamına geliyordu. Ama Harry şimdiye kadar ciddi şekilde azınlıkta kalmıştı. Ancak bu yıl, görünüşe bakılırsa, dördüncü sınıfta ya da daha büyük olan herkes kalıyordu ve hepsi de yaklaşan baloya kafayı takmış gibi geliyordu Harry'ye - ya da en azından kızlar takmıştı. Hogwarts birdenbire hayret verici sayıda kıza sahip gibi görünmeye başla-
458
mıştı; Harry bunu daha önce hiç fark etmemişti. Koridorlarda kikirdeyen ve hsıldaşan kızlar, oğlanlar yanlarından geçerken tiz kahkahalar atan kızlar, Noel gecesi ne giyecekleri konusundaki notlarını birbirlerine gösteren kızlar...
Kikirdeyip Harry'ye bakan on kadar kız yanlarından geçerken, "Sürü halinde mi dolaşmak zorundalar?" diye sordu Harry, Ron'a. "Bu şekilde nasıl yalnız yakalayıp da soracaksın ki?"
"Kement atmaya ne dersin?" dedi Ron. "Kime soracağın hakkında bir fikrin var mı?"
Harry cevap vermedi. Kime sormak istediğini çok iyi biliyordu da, cesaretini toplamak ayrı bir konuydu... Cho ondan bir yaş büyüktü; çok güzeldi; çok iyi bir Qu-idditch oyuncusuydu, ayrıca çok da popülerdi.
Ron, Harry'nin aklından geçenleri okumuş gibiydi.
"Dinle, sana sorun olmaz. Sen bir şampiyonsun. Daha yeni bir Macar Boynuzkuyruk'u yendin. Eminim seninle gitmek için sıraya girerler."
Aralarının yeni düzelmiş olmasının hatırına, Ron sesindeki burukluğu en azda tutmuştu. Dahası, Harry her ne kadar sasırsa da, Ron haklı çıktı.
Daha ertesi gün, Hufflepuff tan, Harry ile hayatında konuşmuşluğu olmayan kıvırcık saçlı bir üçüncü sınıf öğrencisi gelip baloya onunla gitmesini teklif etti. Harry öylesine gafil avlanmıştı ki, daha meseleyi hiç tartmadan "hayır" dedi. Kız epey incinmiş bir halde uzaklaştı ve Harry bütün Sihir Tarihi boyunca Dean, Seamus ve Ron'un sataşmalarına katlanmak zorunda
459
kaldı. Sonraki gün iki kız daha gelip ona teklifte bulundu. Biri ikinci sınıftandı. Öbürüyse Harry'yi dehşete düşürdü: Beşinci sınıftandı ve Harry reddederse onu bir yumrukta devirecekmiş gibi bir hali vardı.
"Bayağı güzeldi," dedi Ron dürüstçe, tabii kahkaha krizi sona erdikten sonra.
"Benden otuz santim falan uzundu," dedi Harry, cesareti kırılmış halde. "Düşünsene bir, onunla dans etmeye çalıştığımda nasıl görünürdüm."
Hermione'nin Krum'la ilgili söyledikleri ikide bir aklına geliyordu: "Sadece ünlü olduğu için hoşlanıyorlar ondan!" Harry, okul şampiyonu olmasa, ona eşlik etmeyi teklif eden kızlardan herhangi birinin onunla baloya gitmeyi isteyeceğinden şüpheliydi. Sonra, Cho gelip teklif etse bu açıdan rahatsız olur muydum, diye düşündü.
Yine de Harry genel tabloya baktığında, yaklaşan balonun sıkıntısına rağmen, ilk görevi bitirdiğinden beri hayatın kesinlikle iyiye doğru gittiğini kabul etmek zorundaydı. Koridorlarda eskisine kıyasla çok daha az tatsızlıkla karşılaşıyordu ve bunda Cedric'in büyük payı olduğunu düşünüyordu. Tahminine göre, ona ejderhalardan bahsetmiş olmasına minnet duyan Cedric, Hufflepufflara Harry'yi rahat bırakmalarını söylemişti. Ortalıktaki CEDRİC DIGGORY'yi Destekle! rozetlerinin sayısı da azalmıştı. Tabii'ki Draco Malfoy her fırsatta ona Rita Skeeter'ın yazısından alıntılar yapıyordu, ama bunlara gülenlerin sayısı da giderek azalmıştı - ve sanki Harry'nin mutluluğu daha da pe-
460
kişsin diye, Gelecek Postası'nda Hagrid'le ilgili bir yazı çıkmamıştı.
Harry, Ron ve Hermione sömestrin son Sihirli Yaratıkların Bakımı dersi sırasında Hagrid'e Rita Skeeter'la söyleşisinin nasıl gittiğini sorduklarında, Hagrid, "Aslına bakarsanız, sihirli yaratıklarla pek ilgileniyormuşa benzemiyordu," dedi. Çok şükür Hagrid artık Kele-ker'lerle doğrudan teması bırakmıştı. Bugün onun kulübesinin arkasına sığınmış, tahta bir masada oturmuş, Keleker'leri ayartacak yeni bir yemek çeşitlemesi hazırlıyorlardı.

"Sadece senden bahsetmemi istedi, Harry," diye devam etti Hagrid alçak sesle. "Ben de ona seni getirmek için Dursley'lere gittiğimden beridir arkadaş olduğumuzu söyledim. 'Yıllardır hiç azarlaman gerekmedi mi?' dedi. 'Derslerde hiç başını ağrıtmadı mı?' dedi. Hayır dedim, hiç hoşuna gitmiş gibi görünmedi. Sanırdın ki senin için korkunçtur dememi istiyor, Harry."
"Tabii ki onu istiyor," dedi Harry, koca koca ejderha ciğerlerini büyük bir metal kaba atıp, biraz daha ciğer kesmek için bıçağını eline alarak. "Sürekli benim nasıl trajik, küçük bir kahraman olduğumu yazamaz. Sıkıcı bir hal alır."
"Yeni bir açı istiyor, Hagrid," dedi Ron bilgiç bir edayla, semender yumurtalarının kabuğunu soyarken. "Harry'nin çılgın bir asi genç olduğunu söylemen gerekiyordu!"
"Ama değil ki!" dedi Hagrid. Gerçekten şok geçirmiş gibi görünüyordu.
461
"Snape'le söyleşi yapmalıymış," dedi Harry acı acı. "Zevkle ipliğimi pazara çıkarırdı. Potter okula adım attığı günden beri çizgiyi aşıp duruyor..."
"Öyle dedi, ha?" dedi Hagrid, Ron'la Hermione gülerken. "Eh, birkaç kuralı zorlamış olabilirsin, Harry, ama iyisin, değil mi?"
"Sağ ol, Hagrid," dedi Harry sırıtarak.
"Noel Günü şu balo zımbırtısına geliyor musun, Hagrid?" dedi Ron.
"Evet, bir bakarım diyordum," dedi Hagrid boğuk bir sesle. "İyi bir şey olacak sanırım. Dansı sen açacaksın, değil mi, Harry? Kimi götürüyorsun?"
"Şimdilik kimseyi," dedi Harry. Yine kızardığını hissediyordu. Hagrid üstelemedi.
Sömestrin son haftası giderek daha da şamatalı bir hal aldı. Her tarafta Noel Balosu'yla ilgili dedikodular uçuşuyordu, ama Harry bunların yansına bile inanmıyordu - örneğin, Dumbledore'un Madam Rosmer-ta'dan sekiz yüz fıçı tatlı içki aldığına. Öte yandan, anlaşılan Acayip Kızkardeşler'i ayarladığı doğruydu. Harry, Acayip Kızkardeşler'in tam olarak kim ya da ne olduklarını bilmiyordu, ama BTA'yı (yani Büyücü Telsiz Ağı'nı) dinleyerek büyümüş olanların delice heyecanından, çok ünlü bir müzik grubu olduklarını çıkardı.
Öğretmenlerden bazısı, akıllan bu kadar açık bir şekilde başka bir yerdeyken onlara bir şey öğretmeye çalışmaktan vazgeçti; örneğin, ufak tefek Profesör Flit-wick çarşamba günkü dersinde oyun oynamalarına izin verdi ve dersin büyük bir bölümünü Harry ile Üçbüyü-
462
cü Turnuvası'nın birinci görevinde kullandığı kusursuz Çağırma Büyüsü hakkında konuşarak geçirdi. Öteki öğretmenlerse aynı derecede cömert değildiler. Örneğin, hiçbir şey Profesör Binns'i elinde cincüce ayaklanmaları üzerine notlarıyla derse devam etmekten alıkoyamazdı - Binns'in kendi ölümü bile ders vermeyi sürdürmesine engel olmadığına göre, Noel gibi ufak bir şey onu yolundan saptıramaz diye düşündüler. Kanlı ve vahşi cincüce ayaklanmalarını bile Percy'nin kazandibi raporu kadar sıkıcı hale getirebilmesi inanılmazdı. Profesör McGonagall ve Profesör Moody de onları derslerinin son saniyesine kadar çalıştırdılar. Snape'in oyun oynamalarına izin verdiğini düşünmek ise, Harry'yi evlat edinmesini düşünmekten farksızdı. Hepsine pis pis bakarak, sömestrin son dersinde onlara panzehirlerden sınav yapacağını söyledi.
"Kötücül o, orası kesin," dedi Ron o gece nefretle, Gryffindor ortak salonunda otururlarken. "Son gün başımıza sınav çıkarıyor. Bize ders çalıştırarak sömestrin sonunu berbat ediyor."
"Hmrnm... ama kendini pek de hırpalıyörmüş gibi bir halin yok, değil mi?" dedi Hermione, İksir notlarının üzerinden ona bakarak. Ron, Patlamak Pişti destesiyle kâğıttan şato yapmakla meşguldü - bu, bütün yapının her an patlayabilecek olmasından dolayı, aynı işi Muggle kartlarıyla yapmaktan çok daha ilginç bir uğraştı.
"Noel geldi, Hermione," dedi Harry tembel tembel; ateşe yakın bir koltuğa kurulmuş, Cannon'larla Uçmak'ı onuncu kez okuyordu.
463
Hermione ona da ters ters baktı. "Panzehirlerim öğrenmek istemiyorsan bile, daha yapıcı bir şeyle meşgul olacağını sanırdım, Harry!"
"Ne gibi?" dedi Harry, Cannon'lardan Joey Jen-kins'in bir Bludger'ı Ballycastle Yarasalan Kovalayıcı-sı'na doğru göndermesini izleyerek.

"Yumurta!" diye tısladı Hermione.
"Yapma, Hermione, 24 Şubaf a kadar vaktim var," dedi Harry.
Altın yumurtayı yukarıdaki sandığına koymuş ve birinci görevden sonraki kutlamadan beri bir kez bile açmamıştı. O gıcırtıya benzeyen çığlığın ne anlama geldiğini bulmak için önünde daha iki buçuk ay vardı ne de olsa.
"Ama çözmesi haftalar alabilir!" dedi Hermione. "Ötekiler bir sonraki görevin ne olduğunu bilir de sen bilmezsen, tam bir budala durumuna düşersin!"
"Onu rahat bırak, Hermione, biraz eğlenmeyi hak etti," dedi Ron. Son iki kartı da şatonun üzerine yerleştirince, bütün deste patlayıp kaşlarım alazladı.
"Yakıştı, Ron... resmi cüppenle çok iyi gidecek."
Fred'le George gelmişlerdi. Ron ne kadar zarar gördüğünü anlamaya çalışırken, Fred'le George onlann masasına oturdu.
"Ron, Pigwidgeon'ı ödünç alabilir miyiz?" diye sordu George.
"Olmaz, şu anda bir mektup götürüyor," dedi Ron. "Niye?"
"Çünkü George onu baloya davet etmek istiyor," dedi Fred alaya bir sesle.
464
"Çünkü biz de bir mektup göndermek istiyoruz, ?e-ni koca sersem," dedi George.
"Siz ikiniz kime yazıp duruyorsunuz öyle, ha7" dedi Ron.
"Burnunu sokma Ron, yoksa onu da ben yakarım " dedi Fred, asasını tehditkâr bir şekilde sallayarak. "Ee balo için eş buldunuz mu?"
"I-ıh," dedi Ron.
"Eh, acele etseniz iyi olur, oğlum, yoksa iyi olanların hepsi kapılmış olacak," dedi Fred.
"Sen kimle gidiyorsun peki?" dedi Ron.
"Angelina," dedi Fred hemen. Sesinde en ufak bir çekinme belirtisi yoktu.
"Ne?" dedi Ron şaşırarak. "Ona sordun mu yani?"
"İyi dedin," dedi Fred. Başını çevirip ortak salonun öbür tarafına seslendi: "Hey! Angelina!"
Ateşin yanı başında Alicia Spinnet'la çene çalmakta olan Angelina ona baktı.
"Ne?" diye seslendi o da.
"Benle baloya gelmek ister misin?"
Angelina, Fred'e ölçüp biçen gözlerle baktı.
"Olur," dedi ve Alicia'ya dönüp, yüzünde hafif bir sırıtmayla, çene çalmaya devam etti.
"İşte bak," dedi Fred, Harry ile Ron'a, "çocuk oyun-cağı."
Esneyerek ayağa kalktı ve, "O halde bir okul baykuşu kullanacağız, George, hadi..." dedi.
Çıktılar. Ron kaşlanna dokunmayı bırakıp, hâlâ tut-mekte olan kâğıttan şatosunun üzerinden Harry'ye baktı
465
"Harekete geçsek iyi olacak artık... yani gidip birine sorsak. Fred haklı. Bir çift ifritle gitmek istemeyiz herhalde."
Hermione sinirden kekelemeye başladı. "Anlayamadım, bir çift... ne?"
"Şeyy - bilirsin," dedi Ron, omuz silkerek. "Yalnız giderim de, Eloise Midgen'la gitmem örneğin."
"Son zamanlarda sivilceleri çok daha iyi durumda -üstelik çok hoş birisi!"
"Burnu yüzünün ortasında değil onun," dedi Ron.
"Haa, anladım," dedi Hermione, sinirli bir halde. "Yani temelde, seni kabul edecek en güzel kızla birlikte gideceksin, isterse tahammül edilmez biri olsun, öyle mi?"
"Şeyy - evet, aşağı yukan öyle," dedi Ron.
"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Hermione ters ters. Tek kelime daha etmeden kalkıp, kızlann yatakhanesine giden merdivene doğru hızla uzaklaştı.
*
Beauxbatons ve Durmstrang'dan gelen ziyaretçile- > ri etkilemek için bitmek tükenmek bilmez bir ar gösteren Hogvvarts çalışanları, Noel'de şatoyu mum-! kün olduğunca güzel göstermekte kararlıydılar. O yıl-" ki süslemeler Harry'nin okulda gördüğü en müthiş süslemelerdi. Mermer merdivenin tırabzanlarına erimeyen buz saçakları yapıştırılmıştı; Büyük Salon'un alışıldık on iki

Noel ağacı, ışıldayan çobanpüskülü* meyvelerinden gerçek, öten, altın baykuşlara kadar! akla hayale gelebilecek her şeyle donatılmıştı. Zırhlar/
466
yanlarından biri geçtiğinde Noel şarkıları söylemek üzere büyülenmişlerdi. "Bütün İnananlar, Toplanın"ı sözlerin sadece yarısını bilen boş bir miğferden dinlemek tuhaf bir şeydi. Hademe Filch birkaç kez Peeves'i zırhın içinden çıkarmak zorunda kalmıştı. Peeves durmadan oraya saklanıp, şarkı sözlerindeki boşlukları kendi uydurduğu ve hepsi de çok kaba olan sözlerle dolduruyordu.
Ve Harry hâlâ Cho'yu baloya davet etmemişti. Hem Harry hem de Ron artık giderek tedirginleşmeye başlamışlardı, ama Harry'nin de dediği gibi, Ron partnersiz giderse onun kadar aptal durumuna düşmezdi; Harry'nin diğer şampiyonlarla birlikte dansı başlatması gerekiyordu.
"Hiç olmazsa Mızmız Myrtle var," dedi Harry kasvetle, ikinci kattaki kızlar tuvaletine dadanmış olan hayaleti kastederek.
"Harry, dişimizi sıkıp yapmalıyız," dedi Ron cuma sabahı. Sesinde sanki fethedilmez bir kaleye saldırmaktan bahsediyormuş gibi bir ton vardı. "Bu gece ortak salona döndüğümüzde, ikimiz de partner bulmuş olacağız - anlaştık mı?"
"Şeyy... tamam," dedi Harry.
Ama o gün Cho'yu ne zaman görse -önce teneffüste, sonra öğle yemeği sırasında, bir kez de Sihir Tari-hi'ne giderken- kızın çevresi arkadaşlarıyla çevriliydi. Bir yere yalnız gittiği olmaz mıydı hiç? Harry onu tuvalete giderken pusuya düşürebilir miydi acaba? Ama hayır - oraya bile dort-beş kız eşliğinde gidi)"r gibiydi.
467
Ama Harry ona gecikmeden sormazsa, mutlaka başka biri sorardı.
Snape'in Panzehir sınavında konsantre olmakta zorlandı ve bunun sonucunda kilit bileşeni -mide taşını- eklemeyi unutup çok düşük not aldı. Ama umrun-da değildi; yapmaya niyetlendiği şey için cesaretini toplamakla meşguldü. Zil çaldığında çantasını kaptı ve zindan kapısına doğru fırladı.
Ron ve Hermione'ye, "Sizinle akşam yemeğinde görüşürüz," deyip merdivenden koşa koşa çıktı.
Cho'ya gidip bir dakika Özel konuşmalarını isteyecekti, o kadar... Kalabalık koridorlarda telaşla dolaşıp onu aramaya başladı. Onu bulduğunda (beklediğinden çok daha çabuk buldu), Cho, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinden çıkıyordu.
"Şeyy - Cho? Seninle biraz konuşabilir miyim?"
Kikirdemek kanunen yasaklanmalı, diye düşündü Harry hiddetle, çünkü Cho'nün çevresindeki kızların hepsi kikirdemeye başlamıştı. Cho hariç. O, "Tamam," dedi ve Harry'yle birlikte sınıf arkadaşlarının duyamayacağı bir köşeye yürüdü.
Harry dönüp ona baktığında, midesinde sanki merdiven inerken bir adımını boşluğa atmış gibi bir düşme hissi duydu.
"Şeyy," dedi.
Soramıyordu. Yapamıyordu. Ama sormak zorundaydı. Cho şaşırmış bir halde orada durmuş, ona bakıyordu.
Harry daha dilini buna tam olarak hazırlamadan, sözcükler ağzından fırlamıştı bile.
468
"Balyabenlegermisin?"
"Pardon?" dedi Cho.
"Balo - baloya benle gitmek ister misin?" dedi Harry. Neden kızarmak zorundaydı ki şimdi? Neden?
"Ah!" dedi Cho ve o da kızardı. "Ah, Harry, çok üzgünüm." Gerçekten de öyle görünüyordu.
"Başkasına söz verdim bile."
"Ah," dedi Harry.
Tuhaf bir şeydi; az önce iç organları yılan gibi kıvrım kıvrım kıvranıyordu, şimdiyse birden kendini hiç iç organı yokmuş gibi hissediyordu.
"Ha, tamam," dedi, "sorun değil."
"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Cho yine.
"Zararı yok," dedi Harry.
Bir süre orada öylece durup birbirlerine bakakaldı-lar, sonra Cho, "Şeyy -" dedi.

"Evet," dedi Harry.
"Şeyy, hoşça kal," dedi Cho, hâlâ kıpkırmızı haldp Sonra dönüp uzaklaştı.
Harry kendine hâkim olamadan, onun arkasından seslenmişti bile.
"Kiminle gidiyorsun?"
"Ha - Cedric," dedi Cho. "Cedric Diggory."
"Ha, tamam," dedi Harry.
İç organları geri geldi. Yok oldukları sırada kurşunla doldurulmuş gibiydiler.
Akşam yemeğini tamamen unutup, ağır ağır yürüyerek Gryffindor Kulesi'ne döndü. Attığı her adımda Cho'nun sesi kulaklarında yankılanıyordu: "Cedric -
469
Cedric Diggory." Cedric'i epey sevmeye başlamıştı - onu Quidditch'te yendiğini, yakışıklı olduğunu, popüler olduğunu ve neredeyse herkesin en sevdiği şampiyon olduğunu unutmaya hazırdı. Ama şimdi birden Cedric'in aslında bir yumurta kabını dolduracak kadar beyni olmayan, işe yaramaz bir güzel çocuk olduğunun farkına varmıştı.
"Peri ışıkları," dedi Şişman Hanım'a, donuk bir sesle - parola önceki gün değiştirilmişti.
"Gerçekten de öyle, canım!" dedi Şişman Hanım titreyen bir sesle. Bir taraftan da yeni, madeni saç bandım düzeltiyordu. Öne savrulup onu içeri aldı.
Ortak salona giren Harry çevresine bakınca, Ron'un bir köşede kül rengi bir yüzle oturduğunu görüp çok şaşırdı. Ginny yanında oturuyor ve göründüğü kadarıyla onunla usul usul, yatıştırıcı bir sesle konuşuyordu.
"Ne oldu, Ron?" dedi Harry, onlara katılarak.
Ron başını kaldırıp Harry'ye baktı. Yüzünde adeta | bir dehşet ifadesi vardı.
"Niye yaptım ki?" dedi hiddetle. "Beni ne dürttü de böyle bir şey yaptım, bilmiyorum!"
"Neyi?" dedi Harry.
"O - şeyy - Fleur Delacour'u baloya davet etti," dedi Ginny. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi, ama bir yandan da Ron'un kolunu şefkatle okşuyordu.
"N'aptın, n'aptın?" dedi Harry.
"Beni ne dürttü de böyle bir şey yaptım, bilmiyorum!" dedi Ron yine bir solukta. "Ne yapmaya çalışı- J| yordum ki? İnsanlar vardı - her tarafta - çıldırmıştım -
470
herkes izliyordu! Giriş Salonu'nda onun önünden geçiyordum sadece - orada durmuş, Diggory'yle konuşuyordu - birden içimi öyle bir istek kapladı - ben de gidip ona teklif ettim!"
Ron inleyip yüzünü ellerinin arasına aldı. Hâlâ konuşuyordu, ama sözcükler zar zor anlaşılıyordu.
"Bana bir sülükmüşüm falan gibi baktı. Cevap bile vermedi. Sonra - bilmiyorum - birden kendime geldim ve koşa koşa uzaklaştım."
"Onda Veela'hk var," dedi Harry. "Haklıydın - büyükannesi Veela'ymış. Senin suçun değil. Eminim tam sen oradan geçerken, Fleur, Diggory için o eski cazibe sihrine başvuruyordu, sen de sihre yakalandın - ama zaten Fleur de vaktini boşa harcıyormuş. Cedric, Cho Chang ile gidiyor."
Ron başını kaldırıp baktı.
"Demin Cho'dan benimle gelmesini istedim," dedi Harry duygusuz bir sesle, "o da bana söyledi."
Ginny'nin gülümsemesi birden silinmişti.
"Bu çılgınlık," dedi Ron. "Birini bulmayan bir tek biz kaldık - yani, Neville hariç. Hey - bil bakalım o kime sordu? Hermione!"
"Ne?" dedi Harry. Bu şaşırtıcı haber dikkatini tamamen dağıtmıştı.
"Evet, evet!" dedi Ron. Gülmeye başladı, yüzünün rengi geri gelmişti biraz. "İksirden çıktıktan sonra söyledi Neville bana! Hermione'nın ona hep iyi davrandığını, işlerinde yardım ettiğini falan - ama Hennione ona başkasına söz verdiğini söylemiş. Hah! Sanki doğ-
471
ruymuş gibi! Sadece Neville'le gitmek istemedi, o kadar... Yani, kim ister ki?"
"Gülme!" dedi Ginny, sinirli sinirli. "Gülme -"
Tam o sırada Hermione portre deliğinden içeri tırmandı.
"Siz ikiniz niye yemekte yoktunuz?" dedi, gelip onlara katılarak.

"Çünkü - kessenize gülmeyi - ikisi de baloya davet ettikleri kızlar tarafından reddedildiler!" dedi Ginny.
Harr/nin de, Ron'un da sesi kesildi.
"Çok sağ ol, Ginny," dedi Ron ekşi bir sesle.
"Güzel olanların hepsi kapıldı demek, ha Ron?" dedi Hermione mağrur bir edayla. "Eloise Midgen şimdi gözüne bayağı güzel görünmeye başladı, değil mi? Eh, eminim bir yerlerde seni isteyen birilerini bulursun."
Ama Ron şimdi Hermione'ye, sanki onu yepyeni bir açıdan görüyormuşçasına bakıyordu.
"Hermione, Neville haklı - sen gerçekten de bir kızsın..."
"Aa, fark ettin demek," dedi Hermione iğneleyici bir şekilde.
"Ee - ikimizden biriyle gelebilirsin!"
"Hayır, gelemem," diye çıkıştı Hermione.
"Hadi, yapma," dedi Ron sabırsızca, "partnere ihtiyacımız var, yalnız gidersek gerçekten aptal durumuna düşeceğiz, başka herkesin partneri var..."
"Sizinle gelemem," dedi Hermione Şimdi kızarmıştı. "Çünkü zaten başkasıyla gidiyorum."
"Hayır, gitmiyorsun!" dedi Ron. "Onu sadece Ne-1. ville'den kurtulmak için söyledin!"
472
"Aa, öyle mi?" dedi Hermione. Gözleri tehlikeli tehlikeli parlıyordu. "Sırf sen benim bir kız olduğumu üç sene sonra fark ettin diye, Ron, sanma ki başkası fark etmedi!"
Ron ona bakakalmıştı. Sonra yine sırıttı.
"Tamam, tamam, senin bir kız olduğunu biliyoruz," dedi. "Oldu mu? Gelecek misin şimdi?"
"Söyledim ya!" dedi Hermione büyük bir kızgınlıkla. "Başka biriyle gidiyorum!"
Ve hızla kızların yatakhanesine doğru uzaklaştı.
"Yalan söylüyor," dedi Ron kendinden emin bir sesle, onun uzaklaşmasını izleyerek.
"Söylemiyor," dedi Ginny usulca.
"Kimle gidiyor o zaman?" dedi Ron sertçe.
"Ben söylemem, onun kendi bileceği iş," dedi Ginny.
"Tamam," dedi Ron. Şimdi adamakıllı canı sıkılmış gibi görünüyordu. "Bu iş giderek saçmalaşıyor. Ginny, sen Harry ile gidersin, ben de -"
"Gidemem," dedi Ginny. O da kıpkırmızı kesilmişti. "Ben - Neville'le gidiyorum. Hermione hayır deyince bana teklif etti, ben de düşündüm ki... şeyy... nasılsa başka türlü gidemeyeceğim, dördüncü sınıfta değilim." Fena halde üzgün görünüyordu. "Sanırım gidip akşam yemeği yesem iyi olacak," dedi, kalkıp boynu bükük bir halde portre deliğine gitti.
Ron fincan gibi gözlerle Harry'ye baktı.
"Onlara ne oldu böyle?" diye sordu.
Ama Harry tam o anda Parvati'yle Lavender'm portre deliğinden içeri girdiklerini görmüştü Harekete
geçme vakti gelmişti. |
"
473
"Burada bekle/' dedi Ron'a. Kalkıp doğruca Parva-ti'nin yanma gitti ve, "Parvati?" dedi. "Benimle baloya gelir misin?"
Parvati bir kikirdeme nöbetine tutuldu. Harry, elleri cüppesinin ceplerinde, onun kikirdemesinin dinmesini bekledi.
"Evet, olur," dedi kız sonunda ve feci şekilde kızardı.
"Teşekkürler," dedi Harry, rahatlayarak. "Lavender - sen de Ron'la gider misin?"
"O Seamus'la gidiyor," dedi Parvati. İkisi daha da beter kikirdemeye başladılar.
Harry of çekti.
"Ron'la gidecek biri geliyor mu aklına?" dedi, Ron'un duymaması için sesini alçaltarak.
"Peki ya Hermione Granger?" dedi Parvati.
"O başkasıyla gidiyor."
Parvati afalladı kaldı.

"Aaaaa - kimle?" dedi merakla.
Harry omuz silkti. "En ufak fikrim yok," dedi. "Ee, Ron ne olacak?"
"Şeyy<.." dedi Parvati ağır ağır, "sanırım kardeşimi onunla gidebilir... biliyorsun, Padma... Ravenclavv'danj İstersen ona sorarım."
"Evet, çok iyi olur," dedi Harry. "Bana haber ve misin?"
Ve bu balonun fazlaca zahmetli olduğunu düşünüpj Padma Patil'in burnunun yüzünün tam ortasında olma- i smı ümit ederek, Ron'un yanına döndü.
474
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Noel Balosu
Dördüncü sınıflara tatil için verilen ödevler çok ağırdı, ama sömestr sonunda Harry'nin canı hiç mi hiç çalışmak istemiyordu. Noel'den bir önceki haftayı diğerleriyle birlikte eğlenebildiğince eğlenerek geçirdi. Gryffindor Kulesi neredeyse sömestrde olduğu kadar kalabalıktı. Sakinleri her zamankinden daha gürültücü oldukları için de sanki biraz küçülmüş gibi görünüyordu. Fred ve George, Kanarya Kremaları'yla büyük başarı kazanmışlardı, tatilin ilk iki gününde dört bir yanda insanlar tüy çıkarıp durdular. Ancak çok geçmeden bütün Gryffindor'lar başka birinin onlara ikram ettiği yiyeceğe, ya ortasında gizlenmiş bir Kanarya Kreması varsa diye büyük bir şüpheyle yaklaşmayı öğrendiler. George da Harry'ye bir sır vererek, Fred'le ikisinin şimdi başka bir şey üzerinde çalıştıklarım söyledi. Harry ileride Fred ile George'dan tek bir cips bile almamayı aklının bir köşesine yazdı. Dudley'yi ve Dolma-Dil Şekerlemesi'ni henüz unutmamıştı.
Artık şatoya ve onu çevreleyen araziye lapa lapa
475
kar yağıyordu. Açık mavi Beauxbatons arabası Hag-rid'in zencefilli çöreğe benzeyen kulübesinin yanında kocaman, soğuk, donmuş bir balkabağma benziyordu. Durmstrang gemisinin lomboz delikleri buzla kaplanmıştı, direk halattan dondan beyazlanmışh. Mutfaktaki ev cinleri besleyici, iç ısıtan yahniler ve lezzetli pudinglerle, kendilerini aşmışlardı. Şikâyet edecek bir şey bulabilen tek kişi Fleur Delacour'du.
Bir akşam onun arkasından Büyük Salon'dan çıkarlarken (Ron, Fleur onu görmesin diye Harry'nin ardına sinmişti), onun aksi aksi, "Çok ağğır, bütün bu 'Og-warts yemekle'i," dediğini duydular. "Resmi cüppemin içine sığğmayacağım!"
Fleur Giriş Salonu'na geçince, Hermione patladı: "Ayy, ne trajedi! Kendini bir şey sanıyor gerçekten, değil mi?"
Ron, "Hermione - baloya kiminle gidiyorsun?" dedi.
Ona bu soruyu ikide bir soruyor, gafil avlayıp cevap alırım diye umuyordu. Oysa Hermione sadece kaşlarını çatmakla yetindi ve, "Söylemiyorum," dedi, "benimle alay edersiniz."
"Şaka ediyorsun, VVeasley," dedi Malfoy arkalarından. "Bana birisinin bunu baloya ılavet ettiğini söylemiyorsun ya? Kazma dişli Bulanık'ı?"
Harry ve Ron anında geri döndüler. Hermione ise Malfoy'un omzu üzerinden birine el sallayarak, yüksek sesle, "Merhaba, Profesör Moody!" dedi.
Malfoy bembeyaz oldu, geriye doğru zıpladı, çılgın
476
gibi etrafta Moody'yi aramaya koyuldu. Oysa Moody hâlâ öğretmenler masasındaydı. Yahnisini bitiriyordu.
Hermione iğneli iğneli, "Seni işkilli, küçük dağ gelinciği," dedi Malfoy'a. O, Harry ve Ron neşeyle gülerek mermer merdiveni çıktılar.
Yan yan ona bakan Ron, birden kaşlarını çatarak, "Hermione," dedi, "dişlerin..."
"N'olmuş dişlerime?"
"Yani, farklılar... Şimdi baktım da..."
"Elbette farklılar - ömür boyu Malfoy'un bana verdiği o köpek dişleriyle mi dolaşacağım sandın?"
"Hayır, yani demek istiyorum ki, o sana büyü yapmadan önce de böyle değillerdi... Hepsi şey... düzgün ve - ve normal boyda."
Hermione birden muzip muzip güldü. Harry de durumu fark etti: Bu, hatırladığından çok daha

farklı bir gülümsemeydi.
"Eh... Onları küçültmek için Madam Pomfrey'ye gittiğimde, bir ayna tuttu ve normal boylarına geldikleri zaman ona haber vermemi istedi. Ben de... bıraktım, biraz devam etsin." Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Annemle babamın hiç hoşuna gitmeyecek Ne zamandır onları küçültmeme izin versinler diye razı etmeye çalışıyorum, onlar da tellerini takmaya devam et diyorlar. İkisi de dişçi, biliyorsunuz, dişlerle sihrin - bakın! Pigwidgeon dönmüş!"
Ron'un minik baykuşu, bacağına bağlı bir parşömen rulosuyla, buz tutmuş tırabzanların tepesinde deli gibi cıvıldıyordu. Yanından geçenler onu işaret ediyor ve gü-
477
Ilıyorlardı. Üçüncü sınıftan bir grup kız da durup, "Ah, şu küçümen baykuşa bakın! Ne şeker, değil mi?" dediler.
Ron, "Aptal, küçük, tüylü rezil!" diye tısladı. Merdivenden yukarı koşup Pigvvidgeon'ı yakaladı. "Mektup adresteki kişiye getirilir! Yolda durup gösteriş yapılmaz!"
Pigvvidgeon keyifli keyifli öttü, başı Ron'un yumruğunun içinden çıkmıştı. Üçüncü sınıftan kızlar şok geçirmiş görünüyorlardı.
"Çekilin buradan!" diye tersledi Ron onları. Bir yandan da Pigwidgeon'ı tutan elini havada sallıyordu, Pigwidgeon ise havada süzülürken daha da keyifle ötüyordu. Üçüncü sınıftaki kızlar duyguları incinmiş halde kaçışırlarken, "İşte - al şunu, Harry," dedi Ron alçak sesle. Sirius'un cevabını Pigwidgeon'ın bacağından çekip aldı. Harry mektubu cebine koydu ve üçü onu okumak için telaşla Gryffindor Kulesi'ne döndüler.
Ortak salondaki herkes tatil enerjisini atmakla meşguldü, kimsenin başkasını gözleyecek hali yoktu. Harry,,Ron ve Hermione herkesten uzağa, yavaş yavaş karla dolan karanlık bir pencerenin yanına oturdular. Harry yüksek sesle okudu:
Sevgili Harry,
Boynuzkuyruk'un yanından geçişin için tebrikler. O Kadeh'e adını her kim koyduysa, herhalde şu anda kendini pek mutlu hissetmiyördür! Ben sana bir Conjunctivi-tis laneti önerecektim, çünkü bir ejderhanın gözlen onun en zayıf noktasıdır -
478
"Krum bunu yaptı işte!" diye fısıldadı Hermione.
- ama senin yöntemin daha iyiydi, çok etkilendim.
Ama sakın rehavete kapılma, Harry. Sadece birinci görevi yerine getirdin. Seni Turnuva'ya sokanlar eğer sana zarar vermek istiyorlarsa, daha ellerine çok fırsat geçecek. Gözlerini açık tut -özellikle sözünü ettiğimiz kişi civardayken- ve bütün dikkatini beladan uzak durmak üzerinde yoğunlaştır.
Teması kesme, sıradışı olan her şeyi hâlâ öğrenmek istiyorum.
Sirius
Harry mektubu tekrar cüppesinin içine sokarken, "Moody'den farkı yok," dedi yavaşça. " 'Sürekli tetikte ol!' Sanki gözlerim kapalı, duvarlara çarpa çarpa dolaşıyorum sanırsın..."
"Ama haklı, Harry," dedi Hermione. "Önünde hâlâ iki görev var. O yumurtaya gerçekten bakmalısın, yani, ne anlama geldiğini anlamak için uğraşmalısın..."
Ron, "Yapma, Hermione, dünya kadar vakti var!" diye cevabı yapıştırdı. "Satranç oynamak ister misin, Harry?"
"Evet, tamam," dedi Harry. Sonra Hermione'nin yüzündeki ifadeyi görünce, ekledi: "Hadi ama, çevrede bunca gürültü varken nasıl konsantre olabilirim? Bunların şamatasından yumurtayı duymam bile."
Hermione, "Eh, duymazsın herhalde," diye içini çekti. O da oyunlarını izlemeye oturdu. Oyun, Ron'un,
479
iki pervasızca cesur piyonu ve çok vahşi bir fili içeren heyecanlı bir şah-mahyla sona erdi.
Harry, Noel sabahı birden uyandı. Nasıl olup da bilinç dünyasına bu kadar çabuk döndüğünü merak ederek gözlerini açtı ve karanlıkta ona bakan çok büyük, yuvarlak, yeşil gözlü bir şey gördü. Gözler öyle yakı-nındaydı ki, sanki burun buruna gibiydiler.

Harry, "Dobby!" diye haykırdı. Cinden kaçmak için öyle hızla geriye atıldı ki, az daha yataktan düşüyordu. "Yapma şöyle!"
"Dobby çok üzgün, efendim!" diye cikledi Dobby endişeyle. Uzun parmaklan ağzında, geriye doğru zıpladı. "Dobby sadece Harry Potter'a 'Mutlu Noeller' demek istedi, ona armağan getirmek istedi, efendim! Harry Potter, Dobby'ye, bazen gelip onu görebileceğim söylemişti, efendim!"
"Tamam," dedi Harry, hâlâ normalden hızlı soluk alıyordu, ama kalp atışları normale dönmüştü. "Sen -sen bir dahaki sefere beni dürtükle falan, yeter, öyle üzerime eğilme..."
Harry dört direkli yatağının perdelerini çekti, komodinden gözlüğünü aldı ve taktı. Çığlığı Ron, Se-amus, Dean ve Neville'i de uyandırmıştı. Hepsi, gözler mahmur, saçlar karmakarışık, kendi perdelerindeki aralıktan dışarıyı gözetliyorlardı.
Seamus uykulu uykulu, "Biri sana saldırıyor mu, Harry?" diye sordu.
Harry, "Hayır, sadece Dobby," diye mırıldandı.
480
"Uyumana bak sen."
"Ahha, armağanlar!" dedi Seamus. Yatağının ayakucundaki koca yığını görmüştü. Ron, Dean ve Neville de, nasıl olsa uyandıklarına göre, bir an önce armağan paketlerini açabileceklerini düşündüler. Harry yeniden Dobby'ye döndü. Dobby şimdi Harry'nin yatağının yanında tedirgin tedirgin duruyor, onu huzursuz ettiği için hâlâ üzgün görünüyordu. Çay peçetesinin üstüne bir Noel süsü bağlanmıştı.
Çekinerek, "Dobby, Harry Potter'a armağanını verebilir mi?" diye sordu.
"Elbette verebilirsin," dedi Harry. "Şey... benim de senin için bir armağanım var."
Yalandı bu; Dobby'ye hiçbir şey almamıştı, ama çabucak sandığını açıp pek yamru yumru, katlanmış bir çift çorap çıkardı. Bunlar en eski ve en berbat çoraplarıydı, hardal rengiydiler, bir vakitler Vernon Enişte'ye aittiler. Pek yamru yumru olmalarının nedeniyse, Harry'nin onlan bir yıldan uzun süredir Sinsios-kop'unu korumak için kılıf olarak kullanmasıydı. Sinsi-oskop'u çıkardı ve çorapları Dobby'ye verdi. "Kusura bakma, paket yapmayı unutmuşum..."
Ama Dobby son derece sevinmişti.
"Çoraplar Dobby'nin en çok, en çok sevdiği giysi, efendim!" dedi, birbirinden farklı çoraplarını çıkarıp Vernon Enişte'ninkileri giyerken. "Şimdi yedi çorabım var, efendim... Ama efendim..." dedi, gözleri faltaşı gibi açılarak. İyice çektiği çoraplar şimdi şortunun dibine kadar uzanıyordu. "Dükkânda bir yanlışlık yap-
481
mışlar, Harry Potter, size aynı çoraptan iki tane ver-* misler!"
Ron şimdi ambalaj kağıdıyla kaplı olan kendi yatağından uzanıp sıntarak, "Ay, ama Harry, nasıl fark etmezsin!" dedi. "Bak ne diyeceğim, Dobby - işte - şu ikisini de al, istediğin gibi karıştırırsın. İşte, kazağın da burada."
Dobby'ye az önce açtığı paketten çıkan menekşe rengi bir çift çorabı ve Mrs VVeasley'nin gönderdiği el örgüsü kazağı attı.
Dobby hayli etkilenmiş görünüyordu. "Efendi çok iyi kalpli!" diye ciyakladı, gözlerine yeniden yaşlar dolmuştu. Ron'a yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Dobby biliyor, efendi büyük bir büyücü olmalı, çünkü Harry Potter'in en iyi arkadaşı, ama Dobby bilmiyordu ki bu kadar cömert ruhlu, asil, bencillikten uzak -"
Ron, "Sadece çorap, canım," dedi. Kulakları hafiften kızarmıştı, ama yine de pek memnun görünüyordu. "Vay canına, Harry -" o anda Harry'nin hediyesini açmıştı: Bir Chudley Cannon şapkası. "Süper!" Hemen başına geçirdi, şapka saçının rengiyle korkunç bir tezat oluşturdu.
Dobby de şimdi Harry'ye ufak bir paket uzatıyordu. İçinden ne çıksa beğenirsiniz? Çorap.
Cin sevinçle, "Dobby onları kendi yapıyor, efendim!" dedi. "Yünü kendi ücretiyle alıyor, efendim!"
Sol çorap parldk bir kırmızıydı, üzerinde süpürge desenleri vardı. Sağ çorap ise Snitch desenli ve yeşildi.
Harry, "Bunlar... bunlar gerçekten de... teşekkürler,
482
Dobby," dedi ve çorapları giyerek Dobby'nin gözlerinin yine yaşarmasına yol açtı.

"Dobby artık gitmeli, efendim," dedi Dobby, "mutfakta Noel yemeği yapmaya başladık bile!" Sonra da yatakhaneden telaşla çıkıp gitti, yanlarından geçerken Ron'a ve diğerlerine el salladı.
Harry'nin diğer armağanları Dobby'nin birbirinden farklı çoraplarından çok daha tatmin ediciydi - elbette, tek bir kâğıt mendille kendi kötü armağan rekorlarını bile kıran Dursley'lerinki hariç - Harry onların Dolma-Dil Şekerlemesi olayını hâlâ unutmadıklarını tahmin etti. Hermione, Harry'ye ingiltere ve irlanda'nın Quidditch Takımları adlı bir kitap, Ron ise tombul bir paket Tezekbombası vermişti; Sirius'tan, her kilidi açacak ve her düğümü çözecek parçalan olan çok kullanışlı bir çakı gelmişti; Hagrid'den ise Harry'nin en çok sevdiklerini içeren muazzam bir tatlı kutusu: Bertie Botts'un Bin Bir Çeşit Fasulye Şekerlemesi, Çikolatalı Kurbağalar, Droobles En İyi Balonlu Sakız ve Fışırdayan Vızvızlar. Tabii Mrs VVeasley'nin her zamanki paketi de vardı: Yeni bir kazak (yeşildi, •izerinde bir ejderha resmi vardı - Harry, Charlie'nin ona Boynuzkuyruk'u anlattığını düşündü) ve bol miktarda ev yapımı kıymalı börek.
Harry ve Ron ortak salonda Hermione ile buluştular ve kahvaltıya birlikte indiler. Sabahın çoğunu, herkesin armağanlarının keyfini çıkardığı Gryffindor Kule-si'nde geçirdiler. Sonra da nefis bir öğle yemeği için Büyük Salon'a döndüler. Yemekte en az yüz tane hindi ile
483
Noel pudingi ve yığın yığın Cribbages Büyücü Kraker-leri vardı.
Öğleden sonra dışarı çıktılar; yerde, Durmstrang ve Beauxbatons öğrencilerinin şatoya çıkarken açtıkları derin izler dışında el değmemiş bir kar örtüsü vardı. Hermione, Harry ile Weasley'lerin kartopu savaşma katılacağına, onları izlemeyi tercih etti. Saat beşte de, baloya hazırlanmak için yukan çıkacağım söyledi.
"Ne, üç saate mi ihtiyacın var?" dedi Ron, inanamayan gözlerle ona bakarak. Dikkatinin dağılmasının bedelini, George'un attığı kocaman bir kartopunun başının yanına, hızla vurmasıyla ödedi. "Kiminle gidiyorsun?" diye haykırdı Hermione'nin ardından, ama o el sallamakla yetindi, şatoya çıkan merdiveni tırmanarak gözden kayboldu.
Baloya bir de şölen dahil olduğu' için, bugün Noel çayı yoktu. Bu yüzden saat yedide, doğru dürüst nişan almak zorlaşınca, diğerleri de kartopu savaşlarını bırakıp grup halinde ortak salona gittiler. Şişman Hanım alt kattan arkadaşı Violet ile birlikte çerçevesinde oturuyordu. İkisinin de kafası iyiydi, tablonun alt tarafını boş çikolata likörü şişeleri doldurmuştu.
Ona parolayı söyledikleri zaman, "Seri kaşıkları, işte böyle!" diye kıkırdadı ve içeri girsinler diye öne savruldu.
Harry, Ron, Seamus, Dean ve Neville yatakhanede resmi cüppelerini giydiler. Hepsi de hayli rahatsız görünüyordu, hele Ron. Yüzünde yılgın bir bakışla köşedeki uzun aynada kendini gözden geçirdi. Onun cüp-
484
peşinin daha çok kız giysisine benzediği gerçeğini inkâr etmek imkânsızdı. Onu daha erkekçe gösterme yolunda umutsuz bir çabayla, yakasıyla kol ağızlarına bir Koparma Büyüsü uyguladı. İşe de yaradı, hiç değilse şimdi dantelleri kalmamıştı. Ama pek de temiz iş yapmış sayılmazdı. Hepsi birlikte aşağı inerlerken, yakayla kol ağızlarının yerleri moral bozacak şekilde iplik iplik görünüyordu hâlâ.
Dean, "Sizin ikinizin yılın en güzel kızlarını nasıl kaptığınızı anlamış değilim," diye mırıldandı Dean.
Ron kasvetle, "Hayvansı çekicilik," dedi, bir yandan da kol ağızlarından çıkmış iplikleri çekiştiriyordu.
Ortak salon tuhaf görünüyordu, her zamanki simsiyah cüppe denizinin yerini şimdi farklı renklerde giyinmiş insanlar almıştı. Parvati merdivenin altında Harry'yi bekliyordu. Gerçekten de pek güzeldi, çarpıcı pembe bir resmi cüppesi vardı. Uzun, siyah saçları altınla örülmüştü, bileklerinde altın bilezikler parıldıyor-du. Onun kikirdemediğini görünce Harry'nin içi rahatladı.
Sıkıntılı sıkıntılı, "Sen - şey - güzel görünüyorsun," dedi.
"Teşekkürler," dedi Parvati. Ron'a dönerek, "Pad-ma seninle Giriş Salonu'nda buluşacak," diye ekledi.
"Tamam," dedi Ron, çevresine bakarak. "Hermione nerede?"
Parvati omuzlarını silkti. "Öyleyse aşağı inelim mi, Harry?"

"Peki," dedi Harry, bir yandan da keşke ortak sa-
- 485
londa kalabüsem diye düşünüyordu. Fred portre deliğinden çıkarken yanından geçti, Harry'ye göz kırptı.
Giriş Salonu, çevrede dolanıp saat sekizde Büyü v Salon'un kapılarının açılmasını bekleyen öğrencilerle ağzına kadar doluydu. Başka binalardan partnerlerle buluşacak olanlar kalabalığın içinden yol açarak birbirlerini bulmaya çalışıyorlardı. Parvati kızkardeşi Pad-ma'yı buldu ve Harry ile Ron'un yanına getirdi.
Parlak turkuazdan giysisi içinde Parvati kadar güzel görünen Padma, "Selam," dedi. Ama Ron'un partneri olmasından pek memnun kalmışa benzemiyordu. Onu baştan aşağı süzerken, kara gözleri Ron'un resmi cüppesinin yıpranmış yakasıyla kol ağızlarına takıldı.
"Selam," dedi Ron, ona bakmayıp çevresindeki kalabalığı süzerek. "Yo, hayır..."
Harry'nin arkasına saklanmak için dizlerini biraz büktü, çünkü gümüş grisi satenden resmi cüppesiyle çok çarpıcı görünen ve Ravenclaw Quidditch kaptanı Roger Davies'in eşlik ettiği Fleur Delacour geçiyordu. Onlar gözden kaybolunca, Ron yeniden doğruldu ve kalabalığın başları üzerinden çevreye baktı.
"İyi ama nerede bu Hermione?" dedi tekrar.
Bir grup Slytherin zindandaki ortak salonlarının merdiveninden çıkıp geldi. Malfoy öndeydi; yüksek yakalı, siyah kadifeden bir resmi cüppe giymişti. Harry'nin fikrine göre, papaza benzemişti. Pansy Par-kinson, açık pembe, bol fırfırlı resmi cüppesiyle, Mal-foy'un kolunu sıkı sıkı tutuyordu. Crabbe de, Goyle da yeşil giymişti; yosun bağlamış kayalara benziyorlardı
1
486
ve Harry ikisinin de baloya davet edecek birini bulamadığını memnuniyetle gördü.
Meşe ön kapılar açıldı, Durmstrang öğrencileri Profesör Karkaroff la birlikte içeri girerken herkes donup onlara baktı. Grubun en önünde, yanında Harrv'nin tanımadığı mavi cüppeli, güzel bir kızla, Krum vardı. Harry onların başlarının üstünden, şatonun hemen önündeki bir bölüm çimenin peri ışıklarıyla dolu bir tür doğal mağaraya dönüştürülmüş olduğunu gördü - yani yüzlerce canlı perinin bir kısmı oraya sihirle konmuş gül fidanlarına oturmuştu, bir kısmı da Noel Baba ile rengeyiklerine ait olduğu anlaşılan heykeller üzerinde kanat çırpıyordu.
Derken Profesör McGonagall'm sesi, "Şampiyonlar buraya, lütfen!" dedi.
Parvati gülümseyerek bileziklerini düzeltti. O ve Harry, Ron ile Padma'ya "Biraz sonra görüşürüz" diyerek öne doğru yürüdüler. Sohbete dalmış kalabalık ayrılıp^ onlara yol açtı. Kırmızı ekoseden bir resmi cüppe giymiş, şapkasının kenarına da hayli çirkin bir devedikeni çelenk düzenlemesi yapmış olan Profesör McGo-nagall, onlara, herkes içeri girerken kapıların bir yanında beklemelerini söyledi. Diğer öğrenciler yerlerine oturduktan sonra, sıra halinde Büyük Salon'a gireceklerdi. Fleur Delacour ve Roger Davies kapılara en yakın veri tutmuşlardı. Davies baloya Fleur'le gelecek kadar talihli olmasına öyle şaşırmış görünüyordu ki, gözlerini ondan alamıyordu. Cedric ve Cho da Harrv'nin çok ya-kımndaydılar. Harry onlarla konuşmak zorunda kalma-
487
mak için bakışlarını kaçırdı. Gözleri Krum'un yanındaki kıza takıldı. Ağzı açık kaldı.
Bu kız, Hermione'ydi.
Ama Hermione'ye hiç benzemiyordu. Saçına bir şeyler yapmıştı; artık gür değil, düz ve parlaktı. Üstelik de onu başının arkasında büküp şık bir şekilde toplamıştı. Sırtında uçuşan, Cezayir menekşesi renginde bir resmi cüppe vardı. Duruşu da değişmişti sanki - ama belki de çoğu kez sırtında taşıdığı yirmi kadar kitap olmadığı için. Gülümsüyordu da -evet, hayli tedirgin bir şekilde- ama ön dişlerinin boyunun küçüldüğü şimdi her zamankinden daha belliydi. Harry daha önce bunu nasıl olup da fark etmediğini anlayamadı.
"Merhaba, Harry!" dedi Hermione. "Merhaba, Par-vati!"
Parvati hiç de iltifatkâr olmayan bir inanmazlık ifadesiyle Hermione'ye bakakalmıştı. Üstelik bir tek o da değil; Büyük Salon'un kapıları açılınca, Krum'un kütüphanedeki hayran tayfası yanlarından azametle yürüyüp geçerken, Hermione'ye en derin nefretleriyle dolu bakışlar yolladılar. Pansy

Parkinson, Malfoy'la birlikte onun yanından geçerken ağzı açık bakakaldı. Hatta Malfoy bile ona edecek hakaret bulamadı. Buna karşılık Ron, yüzüne bile bakmadan Hermione'nin yanından geçip gitti.
Salon'da herkes yerine oturunca, Profesör McGona-gall şampiyonlara ve partnerlerine çift sıra olmalarını ve kendisini izlemelerini söyledi. Öyle yaptılar. Onlar içeri girip de Salon'un başındaki, jürinin oturduğu bü-
488
yük, yuvarlak masaya doğru yürürlerken, Büyük Sa-lon'daki herkes alkışladı.
Salon'un duvarları pırıl pırıl parıldayan gümüş buz saçaklarıyla tamamen örtülüydü, yıldızlı siyah tavan yüzlerce ökseotu ve sarmaşık çelengiyle boydan boya kaplıydı. Bina masaları ortadan kalkmıştı, onlann yerini yüz tane kadar daha küçük, fenerle aydınlanmış masa almıştı, hepsi on ikişer kişi alıyordu.
Harry tökezlememek için tüm dikkatini topladı. Parvati hayatından memnun görünüyordu; herkese gülücükler dağıtıyordu. Harry'yi öyle hızla sürüklüyordu ki, Harry kendisini, ritmini Parvati'nin ayarladığı bir gösteri köpeği gibi hissetti. Salon'un başındaki masaya yaklaşırken, Ron ve Padma gözüne çarptı. Ron kısık gözlerle Hermione'nin geçişini izliyordu. Padma somurtuyordu.
Şampiyonlar baştaki masaya yaklaşırlarken, Dumb-ledore mutlu mutlu gülümsedi. Oysa Krum ve Hermione'nin yaklaşmasını izleyen Karkaroffun yüzünde Ron'unkini çok andıran bir ifade vardı. Bu akşam büyük san yıldızlı, parlak mor bir cüppe giymiş olan Lu-do Bagman bir öğrenci coşkusuyla alkışlıyordu; her zamanki siyah saten üniformasını çıkarıp, dokumlu bir eflatun ipek tuvalet giymiş olan Madam Maxime ise kibarca ellerini çırpıyordu. Harry birden Mr Crouch'un orada olmadığını fark etti. Masadaki beşinci sandalyede Percy VVeasley oturuyordu.
Şampiyonlar ve partnerleri masaya varınca, Percy yanındaki boş sandalyeyi çekip anlamlı anlamlı
489
Harry'ye baktı. Harry onun ne demek istediğini anlayıp, yepyeni, denizci mavisi bir resmi cüppe giymiş olan Percy'nin yanına oturdu. Percy'nin yüzünde son derece kendini beğenmiş bir ifade vardı.
Daha Harry'nin bir şey sormasına fırsat kalmadan, Percy, "Terfi ettim," dedi. Sesinin tonuna bakarsanız, sanki Evrenin Tek Hâkimi seçilmiş sanırdınız. "Artık Mr Crouch'un kişisel yardımcısıyım ve burada onu temsil ediyorum."
"O niye gelmedi?" diye sordu Harry. Akşam yemeği boyunca kazan dipleri hakkında bir konferans dinlemeye hiç de hevesli değildi.
"Korkarım Mr Croüch iyi değil, hiç iyi değil. Dünya Kupası'ndan sonra bir türlü kendine gelemedi. Bunda şaşacak bir şey yok - aşırı çalışma. Eskisi kadar genç değil - ama tabii hâlâ oldukça zeki, beyni eskisi kadar iyi çalışıyor. Ama Dünya Kupası bütün Bakanlık için bir fiyaskoydu. Mr Croüch da o ev cini yüzünden, adı Blinky^ miydi neydi, muazzam bir kişisel şok geçirdi. Tabii hemen ardından ona yol verdi ama - işte, dediğim gibi, yaşı ilerliyor, bakıma ihtiyacı var ve sanırım cin gittikten sonra evde yaşadığı konforda da belirgin bir düşüş oldu. Sonra Turnuva'yı düzenlememiz gerekti, Kupa'dan sonraki dönemle uğraşmak zorunda kaldık -Skeeter denen o iğrenç kadın da çevrede vızır vızır dolanıp duruyordu - hayır, zavallı adam fazlasıyla hak ettiği, sakin bir Noel geçiriyor. Ben sadece, görevini üstlenecek güvenilir birini bulduğu için memnunum, o kadar."
490
Mr Crouch, Percy'ye artık "VVeatherby" demekten vazgeçti mi diye sormak için Harry'nin içi gidiyordu ama, içindeki bu isteğe karşı koydu.
Pırıl pırıl altın tabaklarda henüz yiyecek yoktu, ama hepsinin önünde küçük menüler duruyordu. Harry kendininkini kararsızlık içinde eline alıp çevresine bakındı - meydanda garson görünmüyordu. Ancak Dumbledore dikkatle kendi menusunu inceledi ve sonra tabağına bakıp tane tane konuşarak, "Domuz pirzolası!" dedi.
Ve domuz pirzolaları göründü. Masadakiler durumu anlayıp kendi tabaklarına sipariş verdiler. Harry bu yeni ve daha karmaşık yemek yeme yöntemi hakkında neler hissettiğini görmek için Hermione'ye baktı -ne de olsa bu durum ev cinlerinin fazla mesai yapmaları anlamına geliyordu- ama Hermione bu seferlik E. R. İ. T.'i düşünmüyor gibiydi. Viktor Krum'la koyu bir sohbete

dalmıştı, ne yediğinin de farkında bile değildi.
Harry daha önce Krum'u hiç konuşurken duymadığını ancak şimdi fark etti. Ama şimdi pekâlâ konuşuyordu, hatta konuşmaya hevesli görünüyordu.
"İjte bizim de birr şatomuz var, bu kaddarr büyük de'il, konforlu da de'il sanırım," diyordu Hermione'ye. "Sadece dörrt katı varr ve atej yalnız sihir için yakılır. Ha, arrazimiz buradan büyük - ama kıj geldi mi çok az ıjık alır, onun için keyif almayız. Yazın ise herr gün uçarız, göller ve da'lar üzerinde -"
"Aman ha, Viktor!" dedi Karkaroff, soğuk gözlerine ulaşmayan bir kahkahayla. "Sakın sırlarımızı ele ver-
491
me, yoksa cazip arkadaşın bizi tam olarak nerede bulacağım anlar!"
Dumbledore gülümsedi, gözleri panldadı. "Igor, bütün bu gizlilik... hani insan neredeyse ziyaretçi istemiyorsunuz sanacak."
"Eh, Dumbledore," dedi Karkaroff, sararmakta olan dişlerini sonuna kadar göstererek, "hepimiz kendi özel mülklerimizi koruruz, değil mi? Bize emanet edilen irfan yuvalarımızı kıskançlıkla muhafaza etmez miyiz? Ve okulumuzun sırlarını sadece biz biliyoruz, biz koruyoruz diye gurur duymaya hakkımız yok mu?"
Dumbledore dostça bir edayla, "Yo, ben asla Hog-warts'ın bütün sırlarını bildiğim hayaline kapılmam, Igor," dedi. "Örneğin, daha bu sabah banyoya giderken yanlış bir dönüş yaptım ve kendimi daha önce hiç görmediğim, nefis orantıları olan bir odada buldum. İçinde gerçekten hayli görkemli bir lazımlık koleksiyonu vardı. Sonra daha yakından incelemek için tekrar gittiğimde, odanın yerinde yeller estiğini keşfettim. Ama gözümü hep açık'tutacağım. Belki oraya sadece sabahlan beş buçukta giriliyordur. Ya da hilâlde ortaya çıkıyordur - ya da arayanın idrar kesesi tamamen dolu olduğunda."
Harry güldüğünü göstermemek için gulaş tabağının üzerine kapandı. Percy kaşlarını çattı, ama Harry, Dumbledore'un kendisine belli belirsiz göz kırptığına yemin edebilirdi.
Bu arada Fleur Delacour da Roger Davies'e Hog-warts dekorasyonu konusundaki eleştirilerini aktarıyordu.
492
Büyük Salon'un pırıldayan duvarlarına bakarak, önemsemez bir edayla, "Bu bi' şey değil," dedi. "Bizim Beauxbatons sa'ayında Noel'de yemek salonunda hep busdan heykelle' olur. E'imezler, tabiy... Koca, elmas heykelle' gibidi'ler, pı'ıl pı'ıl pa'larlar. Ve yemek de müüteşemdir. Ve orman pe'isi korolar va'dır, yemek ye'ken bise serenat yapa'lar. Duva'larda bu çi'kin zırhlar hiç yoktur ve Beauxbatons'a bir ho'tlak gi'se eğer, bööyle dışa'ı atılır." Elini sabırsızlıkla masaya vurdu.
Roger Davies onun konuşmasını, gözlerinde sersemlemiş bir bakışla izliyordu, çatalı da bir türlü ağzını bulamıyordu. Gözlerini dikmiş, Fleur'e bakıyordu. Harry onun Fleur'ün söylediği tek kelimeyi bile anlamadığı izlenimine kapıldı.
Davies hemen, "Tamamen haklısın," dedi. Elini tıpkı Fleur gibi masaya vurdu. "Böyle. Evet."
Harry, Salon'a baktı. Hagrid diğer öğretmen masalarından birinde oturuyordu. Yine o korkunç, kıllı, kahverengi takımını giymişti ve baştaki masaya bakıyordu. Harry onun usulca elini salladığını gördü, başını çevirince de, Madam Maxime'in, opalleri mum ışığında pa-rıldayarak bu selama karşılık verdiğini fark etti.
Hermione şimdi Krum'a adını doğru dürüst söylemeyi öğretiyordu. Krum ona ısrarla, "Hörmi-ovn" diyordu.
Hermione ağır ağır ve tane tane, "Hor - may - o -nii," dedi.
"Hörm - ovn - nini."
493
"Yaklaştın." Harry'nin baktığını gören Hermione, ona sırıttı.
Yemekler yenip bitince, Dumbledore ayağa kalktı ve öğrencilerden de aynı şeyi yapmalarını istedi. Asasının bir hareketiyle bütün masalar bir anda duvar diplerine çekildi, zemin boşaldı. Sonra da sağ duvar boyunca yükseltilmiş bir platform yarattı. Üzerinde bir davul seti, birkaç gitar, bir lavta, bir çello ve birkaç gayda duruyordu.

Acayip Kızkardeşler fevkalade coşkulu alkışlarla sahneye çıktı. Hepsi fazlasıyla saçlıydı, sanatsal biçimde yırtılıp parçalanmış siyah cüppeler giymişlerdi. Çalgılarını aldılar, onlan büyük bir ilgiyle izlediği için başına gelecekleri unutan Harry, birden bütün diğer masalardaki fenerlerin söndüğünü ve öteki şampiyonlarla partnerlerinin ayağa kalktıklarını fark etti.
"Celsene!" diye tısladı Parvati. "Dans etmemiz gerekiyor!"
Harry ayağa kalkarken resmi cüppesine takıldı. Acayip Kızkardeşler ağır, yaslı bir hava tutturmuştu. Harry apaydınlık dans pistine yürürken, kimseyle göz göze gelmemeye özen gösterdi (Seamus ve Dean'in ona el sallayıp kıs kıs güldüklerini görebiliyordu); bir an sonra da Parvati ellerini yakalamış, birini beline koymuştu, ötekini de kendi elinde sıkı sıkı tutuyordu.
Harry olduğu yerde yavaş yavaş dönerek (Parvati onu idare ediyordu), daha da beter olabilirdi, diye düşündü. Bakışlarını onları izleyen insanların başları üstünde sabit tutuyordu. Zaten az^sonra da çoğu dans
494
pistine geldi, şampiyonlar ilgi odağı olmaktan çıktı. Ne-vüle ve Ginny yakınlarında dans ediyorlardı - Harry, Neville sık sık ayağına bastıkça Ginny'nin yüzünü buruşturduğunu görebiliyordu.
Dumbledore ise Madam Maxime'le vals yapıyordu. Onun yanında öyle cüce gibi kalmıştı ki, sivri uçlu şapkasının tepesi ancak kadının çenesini gıdıklıyordu. Ama Madam Maxime bu cüssede bir kadına göre çok zarif hareket ediyordu. De-li-Göz Moody, Profesör Sinistra ile pek hantal bir dans tutturmuştu. Profesör Sinistra tedirgin bir halde onun tahta bacağına çarpmamaya çalışıyordu.
Moody yanlarından geçerken, sihirli gözünü Harry'nin resmi cüppesinin içine dikip, "Güzel çoraplar, Potter," dedi.
"Ya - evet, onları benim için ev cini Dobby ördü," dedi Harry sırıtarak.
Moody takırdayarak uzaklaşırken, Parvati, "Öyle ürpertici ki!" diye fısıldadı. "Bence o göze izin verilmemeli]"
Harry gaydanın son titreşen notasını duyunca rahat bir soluk aldı. Acayip Kızkardeşler çalmayı bıraktı, Salon bir kez daha alkışla çınladı. Harry hemen Parva-ti'den ayrıldı. "Oturalım mı?"
"Ah - ama - bu gerçekten çok iyi!" dedi Parvati, Acayip Kızkardeşler çok daha hızlı tempolu, yeni bir şarkıya başlarken.
Harry, "Hayır, benim hiç hoşuma gitmiyor," diye yalan söyledi ve onu dans pistinden uzaklaştırdı. Fred ve Angelina'nın yanından geçtiler. O ikisi öyle deli dolu
495
dans ediyorlardı ki, çevrelerindeki insanlar sakatlık korkusuyla geriye çekiliyordu. Harry ve Parvati, Ron ve Padma'nm oturduğu masaya vardılar.
Harry yerine oturup bir şişe Kaymakbirası açarken, "Nasıl gidiyor?" diye sordu Ron'a.
Ron cevap vermedi. Yakınlarda dans eden Hermi-one ve Krum'a gözlerinden ateş saçarak bakıyordu. Padma kollarını kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Bir ayağıyla müziğe tempo tutuyordu. Arada bir, onu tamamen ihmal eden Ron'a küskün bir bakış atıyordu. Parvati, Harry'nin öbür yanına oturdu, o da kollarını kavuşturup bacak bacak üstüne attı. Birkaç dakika sonra Beauxbatons'dan bir çocuk onu dansa kaldırdı.
"Bir sakıncası yok, değil mi, Harry?" diye sordu Parvati.
O anda Cho ve Cedric'i izlemekte olan Harry, "Ne?" dedi.
Parvati, "Yok bir şey," dedi ters ters, sonra da Be-auxbatpns'lu çocukla gitti. Şarkı bitince de geri dönmedi.
Hermione gelip Parvati'nin boş sandalyesine oturdu. Dans etmekten yüzü biraz pembeleşmişti.
"Selam," dedi Harry. Ron hiçbir şey söylemedi.
Hermione eliyle kendini yelpazeleyerek, "Sıcak, değil mi?" diye sordu. "Viktor içki almaya gitti."
Ron ona utandırmak ister gibi baktı.
"Viktor mu?" dedi. "Senden ona Vicky demeni istemedi mi daha?"
496
Hermione hayretle ona baktı.
"Senin nen var?" dedi.
"Eğer arılamıyorsan," dedi Ron iğneli iğneli, "sana ben söyleyecek değilim."

Hermione önce ona, sonra Harry'ye baktı. Harry omuz silkti. "Ron, ne -?" diye söze başladı Hermione.
"O, Durmstrang'dan!" dedi Ron öfkeyle. "Harry'nin rakibi! Hogwarts'ın rakibi! Sen - sen -" Ron besbelli Hermione'nin suçunu tanımlamak için yeterince kuvvetli kelimeler anyordu, "düşmanla dostça ilişkiler içindesin, yaptığın bu!"
Hermione'nin ağzı açık kaldı.
"Salaklık etme!" dedi bir an sonra. "Düşman, ha! Aşkolsun - onun geldiğini görünce heyecandan eli ayağına dolanan kimdi? İmzasını isteyen kimdi? Kimin yatakhanesinde onun küçük bir modeli var?"
Ron bunu duymazdan gelmeyi tercih etti. "Herhalde ikiniz de kütüphanedeyken seni baloya çağırmıştır, ha?"
"Evet, öyle yaptı," dedi Hermione. Yanaklarındaki pembe lekeler daha da pembeleşmişti. "N'olmuş yani?"
"Ne oldu - onu da en?e sokmaya mı çalıştın?"
"Hayır, çalışmadım! Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, dedi ki - dedi ki, kütüphaneye her gün benimle konuşmak için geliyormuş, ama bir türlü cesaretini top-layamıyormuş!"
Hermione bunu çabucak söyledi ve öyle kızardı ki, yüzü Parvati'nin cüppesiyle aynı renk oldu.
Ron kızgınlıkla, "E tabii öyle diyecek," dedi.
497

"Ne demekmiş bu?"
"Çok belli değil mi? O, Karkaroffun öğrencisi, değil mi? Senin kimlerle takıldığını biliyor... Sadece Harry'ye yaklaşmaya çalışıyor - onun hakkında içerden bilgi almak istiyor - ya da uğursuz büyüler yapacak kadar yakınına gelmek -"
Hermione sanki Ron onu tokatlamış gibi baktı. Konuştuğunda sesi titriyordu. "Belki bilmek istersin, bana Harry hakkında tek bir şey sormadı, tek bir -"
Ron jet hızıyla kulvar değiştirdi. "Belki de yumurtasının ne demek olduğunu anlamasına yardım edersin diye umut ediyor! Herhalde o samimi, küçük kütüphane seanslarında kafa kafaya veriyordunuz -"
Hermione, öfkeden kanı beynine sıçramış halde, "Ben ona yumurtayı çözmesi için asla yardım etmezdim!" dedi. "Asla. Bunu nasıl söylersin - ben Turnuva'yi Harry'nin kazanmasını istiyorum. Harry bunu bi- ; liyor, değil mi, Harry?"
"Bunu tuhaf bir şekilde gösteriyorsun," diye pis pis' güldü Ron.
Hermione hararetle, "Bütün bu Turnuva'nın amacı, < yabancı büyücüleri tanıyıp onlarla dost olmak!" dedi.
"Hayır, değil!" diye haykırdı Ron. "Amacı, kazanmak!"
İnsanlar gözlerini dikip onlara bakmaya başlamışlardı.
"Ron," dedi Harry usulca, "Hermione'nin Krum'la gelmesinin bence hiçbir sakıncası -"
Ama Ron ona da aldırmadı.
498
"Niye gidip Vicky'yi bulmuyorsun, nerede olduğunu merak edecek," dedi.
"Ona Vicky deme!" Hermione fırlayıp ayağa kalktı, dans pistini fırtına gibi geçti, kalabalığın arasında gözden kayboldu.
Ron yüzünde kızgınlık ve memnuniyet karışımı bir ifadeyle onun gidişini izledi.
Padma ona, "Beni dansa kaldıracak mısın sen?*' diye sordu.
Hâlâ gözlerinden ateşler saçarak Hermione'nin ardından bakan Ron, "Hayır," dedi.
"İyi," diye tersledi onu Padma, sonra da gidip Par-vati ile Beauxbatons'lu çocuğa katıldı. Çocuk arkadaşlarından birinin yanlarına gelmesini öyle çabuk sağladı ki, Harry onun bir Çağırma Büyüsü kullandığına yemin edebilirdi.
Bir ses, "Hörm-ovn-nini nerdde?" diye sordu.
İki Kaymakbirası kapmış olan Krum o sırada masalarına gelmişti.
Başını kaldırıp ona bakan Ron, "Hiçbir fikrim yok," dedi inatçı inatçı. "Onu kaybettin, ha?"

Krum yeniden somurtmuştu.
"E, onu görrürsen, de ki içkiller bende," dedi ve kamburunu çıkararak uzaklaştı.
"Viktor Krum'la ahbap oldun, öyle mi, Ron?"
Percy bir anda yanlarında bitmişti, ellerini ovuşturuyor ve pek azametli görünüyordu. "Mükemmel! Bütün mesele bu işte, anlarsın ya - uluslararası sihirsel işbirliği!"
499
I
Harry, Padma'nın boş sandalyesine Percy'nin oturmasından hiç hoşnut kalmadı. Baştaki masa şimdi boşalmıştı; Profesör Dumbledore, Profesör Sprout'la dans ediyordu, Ludo Bagman da Profesör McGonagaU'la; Madam Maxime ile Hagrid ise dans pistinde vals yaparlarken öğrencilerin arasından kendilerine geniş bir yol açıyorlardı. Karkaroff ortalarda yoktu. Bir sonraki şarkı da bitince, herkes yine alkışladı. Harry, Ludo Bagman'in Profesör McGonagall'ın elini öptüğünü ve kalabalığa karıştığını gördü. Tam o anda Fred'le George onun yanına yanaştılar.
"Üst kademe Bakanlık üyelerini sinirlendirerek ne yapaklarını sanıyorlar?" diye tısladı Percy. Fred ve Ge-orge'u şüpheyle süzüyordu. "Saygı diye bir şey yok..."
Ancak Ludo Bagman, Fred ve George'u çabucak başından attı ve Harry'yi görünce el sallayarak masalarına geldi.
"Umarım kardeşlerim sizi rahatsız etmiyorlardı, Mr Bagman?" dedi Percy hemen.
"Ne? Yok canım, ilgisi yok!" dedi Bagman. "Hayır, bana o sahte asalan hakkında bir şeyler daha anlattılar. Pazarlama konusunda tavsiye verir miyim diye merak ediyorlarmış. Onları Zonko'nun Şaka Dükkânı'ndaki bazı tanıdıklarımla temasa geçirmeye söz verdim..."
Percy bundan hiç memnun kalmadı. Harry onun | eve gider gitmez Mrs VVeasley'ye koşup olanları anlatacağı konusunda bahse girebilirdi. İcatlarını halka sat- \ mak istediklerine göre, Fred ve George'un planlan da-" ha da ciddi bir hal almıştı besbelli.
500
Bagman, Harry'ye bir şey sormak için ağzını açtı, ama Percy onun dikkatini çeldi. "Turnuva nasıl gidiyor sizce, Mr Bagman? Bizim dairemiz durumdan hayli memnun - Ateş Kadehi pürüzü"
-Harry'ye bir baktı-"biraz talihsizlikti tabii, ama o andan beri her şey yolunda gidiyor, değil mi?"
"Ya, evet," dedi Bagman neşeyle. "Çok eğlenceli. İhtiyar Barty ne yapıyor? Gelememesi ne yazık."
Percy kendini beğenmiş bir tavırla, "Ah, eminim ki Mr Crouch kısa sürede ayağa kalkar," dedi, "ama bu arada ben işleri üstlenmeye hazırım, hem de tam anlamıyla. Sadece balolara gitmek değil tabii -" havai bir edayla güldü - "yo, hayır, onun yokluğunda birikmiş her şeyle ilgilenmek zorunda kaldım. Ali Beşir'in bir parti uçan halıyı ülkeye kaçak olarak sokmaya çalışırken yakalandığını duymuşsunuzdur herhalde. Bir de, Uluslararası Düello Yasağı'ru imzalasınlar diye Transilvanyahlan ikna etmeye çalışıyoruz. Yeni yılda onların Sihirsel İşbirliği Daire Başkanları'yla bir toplantım var -"
Ron, Harry'ye, "Hadi çıkıp yürüyelim," diye mırıldandı, "Percy'den uzaklaşahm..."
Harry ve Ron içki almak istedikleri bahanesiyle masayı terk edip, dans pistinin yanından geçerek Giriş Sa-lonu'na süzüldüler. Ön kapılar açıktı, onlar ön merdivenden inerken, gül bahçesindeki titreşen peri ışıkları göz kırpıp ışıldıyordu. Aşağıda kendilerini çalılar, dolambaçlı, dekoratif patikalar ve büyük, taş heykellerle çevrilmiş buldular. Harry bir su şıpırtısı duydu, fıskiyeye benziyordu. İnsanlar orada burada oyma banklara
501
oturmuşlardı. O ve Ron gül fidanlarının içinden geçen dolambaçlı patikalardan birinde yürümeye koyuldular, ama henüz biraz girmişlerdi ki, tanıdık ve nahoş bir ses duydular.
"... telaşlanacak ne var anlamıyorum, Igor."
"Severus, bunlar olmuyormuş gibi davranamazsın!" Karkaroffun sesi endişeli ve kısıktı, sanki duyulmak istemiyormuş gibi. "Birkaç aydır gitgide daha açık bir hale geliyor. Ben ciddi olarak kaygılanıyorum, bunu inkâr edemem -"
"Kaç öyleyse," dedi Snape'in sesi, ters ters. "Kaç -ben senin yerine mazeret beyan ederim. Ama ben Hog-vvarts'ta kalıyorum."
Snape ve Karkarotf köşeden çıktılar. Snape asasını çıkarmış, onunla gül fidanlarını parçalıyordu, yüzünde çok huysuz bir ifade vardı. Fidanların çoğundan ayaklamalar geliyordu ve aralarından

karanlık siluetler fırlıyordu.
"Hufflepufftan on puan, Fawcett!" diye hırladı Snapje, bir kız koşarak yanından geçerken. Kızın arkasından koşan oğlana da, "Ye Ravenclaw'dan da on puan, Stebbins!" dedi. "Ya siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"; dedi, ileride yürüyen Harry ve Ron'u görünce. Harry, Karkaroffun onları orada görünce biraz bozulduğunu fark etti. Karkaroffun eli sinirli b:r şekilde keçi sakalına gitti, sakalı parmağına dolay ip bükmeye koyuldu.
Ron kısaca, "Yürüyoruz,' ded; Snape'e. "Yasaya aykırı değil herhalde."
vurümeve di'vam edin!" dive hıı
Snape, "Öyleys
502
ladı. Sonra da kara pelerini arkasında dalgalanarak, sürtünürcesine yanlarından geçti. Karkaroff onun peşi sıra koşturdu. Harry ve Ron patikada yürümeye devam ettiler.
Ron, "Karkaroff niye kaygılanmış öyle?" diye mırıldandı.
Harry ağır ağır, "Ve Snape'le ikisi ne vakittir birbirlerine adlarıyla hitap ediyorlar?" dedi.
Şimdi büyük, taştan bir rengeyiğine varmışlardı, onun üstünden yüksek bir fıskiyenin ışıldayan sularını görebiliyorlardı. Taş bankta, mehtapta suyu izleyen iki muazzam kişinin siluetleri göze çarpıyordu. Ve sonra Harry, Hagrid'in sesini duydu.
"Seni gördüğüm anda anladım," diyordu, tuhaf bir şekilde kısık bir sesle.
Harry ve Ron donakaldılar. Durum paldır küldür yanlarına gitmeye hiç de uygun gibi görünmüyordu... Harry çevreye, gerideki patikaya baktı ve Fleur Delaco-ur ile Roger Davies'in yakındaki bir gül fidanıyla yarı gizlenmiş halde ayakta durduklarını gördü. Ron'un omzuna dokunup başıyla onları işaret etti. Onlar farkına varmadan kolayca oradan sıvışabileceklerini ima ediyordu (Fleur ve Davies, Harry'ye çok meşgul görünmüşlerdi), ama Fleur'ü görünce gözleri dehşetle açılan Ron şiddetle başını salladı, sonra da Harry'yi rengeyiği-nin arkasına, gölgelerin iyice içine doğru çekti.
Madam Maxime, alçak sesinde bir mırlama tmısıy-la, "Neyi anladın, 'Agrid?" diye sordu.
Harry kesinlikle bunları dinlemek istemiyordu.
503
Hagrid'in böyle bir durumda söylediklerinin duyulmasından nefret edeceğini biliyordu (kendisi olsa, kesinlikle ederdi) - mümkün olsa parmaklarını kulaklarına tıkar ve yüksek sesle bir şarkı mırıldanırdı, ama buna imkân yoktu. Bunun yerine, taştan rengeyiğinin sırtında sürünen bir böcekle ilgilenmeye çalıştı, ama ne yazık ki böcek Hagrid'in o anda söylediklerini duymamasını sağlayacak kadar ilginç değildi.
."Anladım işte... benim gibi olduğunu anladım... Annen miydi, baban mı?"
"Ben - ben ne demek istediğini anlamıyo'um, 'Ag-rid..."
Hagrid usulca, "Benim annemdi," dedi. "İngiltere'de en sona kalanlardan biriydi. Tabii, çok hatırlamıyorum onu... Gitti, anlıyorsun ya? Ben üç yaşında falanken. Pek anaç biri değildi. Eh... doğalarında yok, ha? Ona ne oldu, bilmiyorum... Ölmüş de olabilir..."
Madam Maxime bir şey demedi. Ve Harry onca gayretine rağmen gözlerini böcekten ayırdı, rengeyiğinin boynuzlarının üstünden bakarak dinlemeye koyuldu... Daha önce Hagrid'in çocukluğundan söz ettiğini hiç duymamıştı.
"O gidince babamın kalbi kırıldı. Küçücük bir adamdı, babam. Daha ben alta yaşındayken, ne zaman tepemi attırsa onu yakaladığım gibi konsolun üstüne koyuverirdim. Onu güldürürdüm..."
Hagrid'in sesi çatlak çatlak oldu. Madam Maxime kıpırdamadan dinliyor, görünürde gümüşi fıskiyeye bakıyordu. "Beni babam büyüttü... ama ben okula başlayınca öldü, tabii.
504
Ondan sonra kendi başımın çaresine baktım işte. Bak, Dumbledore'un da çok yardımı oldu. Bana çok iyi davrandı, o..."
Hagrid koca bir benekli, ipek mendil çıkarıp gürültüyle burnunu sildi. "İşte... neyse... benden konuştuğumuz yeter. Ya sen? Seninki hangi taraftandı?"
Ama Madam Maxime birden ayağa kalktı.
"Hava söğüdü," dedi - ama hava ne kadar soğusa da, onun sesi kadar soğuk olamazdı. "Sanırım

içeri gireceğim."
"Ne?" dedi Hagrid afallamış halde. "Hayır, gitme! Ben - ben daha önce başka birine hiç rastlamamıştım!"
Madam Maxime buz gibi bir ses tonuyla, "Başşka ne, tam ola'ak?" dedi.
Harry, Hagrid'e en iyisinin cevap vermemek olduğunu söyleyebilirdi. Orada, gölgede durup dişlerini sıktı ve hiç umut olmadığı halde onun cevap vermemesini diledi - faydası olmadı tabii.
"Başka bir yarı-dev, tabii!" dedi Hagrid.
Madam Maxime, "Ne cü'et!" diye haykırdı. Sesi sakin gecede bir sis borusu gibi patladı. Harry arkalarından, Fleur ve Roger'ın gizlendikleri gül fidanının oradan bir düşme sesi duydu.
"Hayatımda kimse bana böyle haka'et etmedi! Ya'ı-dev, ha! Moi? Benim - benim kemikle'im iri!"
Öfkeyle uzaklaşıp gitti. O, çalıları kızgınlıkla iki yana itip geçerken, ardından rengârenk, koca peri kümeleri havalandı. Hagrid hâlâ bankta oturuyor, onun arkasından bakıyordu. Hava, yüzünün ifadesini çıkarama-
505
yacakları kadar karanlıktı. Sonra, bir dakika kadar geçince, ayağa kalktı, yürüyüp gitti. Ama şatoya dönmedi, kendi kulübesi yönünde karanlık araziye daldı.
"Hadi," dedi Harry, çok usulca Ron'a. "Gidelim..."
Ama Ron yerinden kıpırdamadı.
Harry ona bakarak, "Ne var?" diye sordu.
Ron, Harry'ye baktı, yüzünde gerçekten çok ciddi bir ifade vardı.
"Sen biliyor muydun?" diye fısıldadı. "Hagrid'in yarı-dev olduğunu?"
"Hayır," dedi Harry, omuz silkerek. "N'olmuş?"
Ron'un ona bakışından, bir kez daha büyücüler dünyası konusundaki cehaletini gösterdiğini anladı hemen. Dursley'ler tarafından yetiştirildiği için, büyücülerin olduğu gibi kabul ettikleri birçok şey Harry'ye şaşırtıcı bir açıklama gibi gelebiliyordu. Gerçi bu sürprizler okuldaki her yılla birlikte daha da azalmıştı, ama şimdi çoğu büyücünün, arkadaşlarının annesinin dev olduğunu öğrenince "N'olmuş?" demeyeceklerini anlıyordu.
"İçeride açıklarım," dedi Ron alçak sesle. "Hadi..."
Reur ve Roger Davies yok olmuşlardı, belki de daha özel bir çalı kümesine girmişlerdi. Harry ve Ron, Büyük Salon'a döndüler. Parvati ve Padma şimdi uzaktaki bir masada Beauxbatons'dan bir sürü oğlanla birlikte oturuyorlardı. Hermione de yine Krum'la dans ediyordu. Harry ve Ron dans pistinden çok uzakta bir masaya oturdular.
Harry, "Ee?" diye sordu Ron'a, "Devlerin nesi varmış?"
t
506
"Eh, işte, onlar... onlar..." Ron kelime bulmak için çırpındı, "hoş değiller işte," dedi sonunda acemice.
"Kime ne?" dedi Harry. "Hagrid'in bir şeyi yok!"
"Olmadığını biliyorum ama... Vay canına, onun için saklıyormuş," dedi Ron, başını sallayarak. "Ben de hep çocukken falan kötü bir Devleştirme Büyüsü'nün önüne çıktı sanıyordum. Sözünü etmek istemedi..."
"Ee, annesi devse ne olacak?" diye sordu Harry.
"Eh... onu tanıyanlar aldırmaz, çünkü tehlikeli olmadığını bilirler," dedi Ron yavaşça. "Ama... Harry, kötüdür onlar, devler yani. Hagrid'in dediği gibi, doğalarında var, ifritlerden farksızdırlar... öldürmeyi severler işte, herkes bilir bunu. Gerçi ingiltere'de onlardan hiç kalmadı ya."
"N'oldu onlara?"
"Eh, zaten ölüp gidiyorlardı, sonra da Seherbaz'lar bir sürüsünü öldürdü. Ama İngiltere dışında devler varmış diyorlar... Daha çok dağlarda saklanırlar..."
Harry, yüzünde çok karanlık bir ifadeyle jüri masasında tek başına oturan Madam Maxime'e .bakarak, "Maxime kimi kandırdığını sanıyor, bilmem," dedi. "Eğer Hagrid yarı-devse, o da kesinlikle öyle. İn ke-mikmiş... Kemikleri ondan iri olan tek şey dinozordur."
Harry ve Ron balonun geri kalanını kendi köşelerinde oturup devler hakkında konuşarak geçirdiler.

İkisinin de canı dans etmek istemiyordu. Harry, Cho'yla Cedric'e fazla bakmamaya çalıştı; yoksa içinden bir şeyleri tekmelemek yolunda kuvvetli bir arzu yükseliyordu.
507
Gece yarısı Acayip Kızkardeşler çalmayı bırakınca, herkes onlan son bir kez gürültüyle alkışladı ve yavaş yavaş Giriş Salonu'na doğru gitmeye koyuldu. Birçok kişi keşke balo daha uzun sürseydl diyordu, ama Harry yatmaya gideceği için son derece memnundu. Ona göre, akşam pek eğlenceli geçmemişti.
Harry ve Ron dışarıda, Giriş Salonu'nda, Krum, Durmstrang gemisine dönmeden önce Hermione'nin ona iyi geceler dilediğini gördüler. Hermione, Ron'a buz gibi bir bakış attı ve konuşmadan onun yanından geçip mermer merdivenden yukarı çıktı. Harry ve Ron onu izlediler ama, Harry merdivenin yarısına gelmişken, birinin ona seslendiğini duydu.
"Hey-Harry!"
Seslenen Cedric Diggöry'ydi. Harry aşağıdaki Giriş Salonu'nda Cho'nun onu beklediğini gördü.
"Evet?" dedi Harry soğuk soğuk, Cedric merdivenden yukarı, ona doğru koşarken.
Cedric, sanki söyleyeceği her neyse, onu Ron'un önünde^ söylemek istemez gibiydi. Aksi bir tavır takınan Ron omuzlarını silkti ve merdivenden yukarı çıkmaya devam etti.
"Dinle..." Ron gözden kaybolurken Cedric sesini al-çalttı. "Bana ejderhaları söylediğin için sana borcum var. Altın yumurta var ya? Seninki de açınca bağınyor mu?'?
"Evet," dedi Harry.
"Şey... banyo yap, tamam mı?"
"Ne?"
508
"Banyo yap ve - ee - yumurtayı da yanına al ve -ee - sıcak suya sok biraz. Sanırım faydası olacak... güven bana."
Harry ona bakakaldı.
"Bak ne diyeceğim," dedi Cedric. "Sınıf Başkanları'nın banyosunu kullan. Beşinci kattaki Bozum Olmuş Boris heykelinin soluna doğru dördüncü kapı. Parolası Çam ferahlığı. Gitmem gerek... iyi geceler demek istiyorum-"
Harry'ye sınttı ve telaşla merdivenden aşağı, Cho'nun yanına indi.
Harry tek başına Gryffindor Kulesi'ne yürüdü. Çok tuhaf bir tavsiyeydi bu. Çığlık atan bir yumurtanın ne dediğini anlamasına bir banyonun ne yararı olacaktı ki? Cedric onunla kafa mı buluyordu? Harry'nin kendini aptal yerine koymasını mı istiyordu? Cho ikisini mukayese edip Cedric'i daha çok beğensin diye?
Şişman Hamm'la arkadaşı Vi portre deliğinin üstündeki tabloda kestiriyorlardı. Harry onlar uyanana kadar "Peri ışıklan!" diye feryat etmek zorunda kaldı, uyanınca da çok kızdılar. Harry ortak salona tırmandığında, Ron ve Hermione'nin fena halde kapıştığını gördü. Birbirlerinden üç metre uzakta durmuşlar, ikisinin de yüzü kıpkırmızı, böğürerek kavga ediyorlardı.
"Eh, madem hoşuna gitmiyor, çözümün ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye haykırdı Hermione. Saçının şık topuzu dağılmaya başlamıştı, yüzü öfkeyle kasılmıştı.
"Ya, öyle mi?" diye feryat etti Ron. "Neymiş peki?"
509
"Bir daha balo olduğunda, beni başkası çağırmadan sen çağır. Son çare gözüyle bakma!"
Hermione hızla dönüp kızların yatakhanesine çıkan merdiveni fırtına gibi tırmanırken, Ron sudan çıkmış bir süs balığı gibi ağzını sessizce açıp kapadı. Sonra da dönüp Harry'ye baktı.
Başına yıldırım düşmüş gibi, "Eh," dedi tükürürce-sine, "eh - bu da gösteriyor ki - meselenin özünü atlıyor-"
Harry hiçbir şey söylemedi. Ron'la barıştığı için öyle memnundu ki, düşündüklerini dile getirmek istemiyordu - ama nedense Hermione'nin meselenin özünü Ron'dan çok daha iyi anladığı fikrindeydi.
I
İ
510

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BOLUM
Rüa Skeeter'ın Atlatma Haberi
Noel'in ertesi günü herkes geç kalktı. Gryffindor ortak salonu son zamanlarda olduğundan çok daha sessizdi; odadaki tembel sohbetler sık sık esnemelerle bölünüyordu. Hermione'nin saçı yine gürleşip kıvırcıklaş-mıştı; Harry'ye balo için bol miktarda Şıpşık Saç İksiri kullandığını itiraf etti.
"Ama çok zahmetli, her gün uğraşılmaz," dedi kayıtsız bir sesle, mırıl mırıl mırlayan Crookshanks'in kulaklarının arkasını kaşıyarak.
Ron ve Hermione tartışmaları hakkında konuşmamak üzerine gizli bir anlaşmaya varmış gibiydiler. Birbirlerine çok iyi davranıyorlardı, ama tuhaf bir şekilde de resmiydiler. Ron ve Harry, Madam Maxime'le Hag-rid arasında geçen, kulak misafiri oldukları konuşmayı hiç vakit kaybetmeden Hermiöne'ye anlattılar. Ancak Hermione, Ron'un aksine, Hagrid'in bir yarı-dev olduğu haberini hiç şaşırtıcı bulmadı,
"Eh, öyle olmalı diye düşünmüştüm zaten," dedi omuz silkerek. "Safkan dev olamayacağım biliyordum, onlar yedi metre falan oluyorlar çünkü. Ama cidden,
511
nedir bu devler hakkındaki isteri? Hepsi de korkunç olamaz ya... İnsanların kurtadamlara karşı besledikleri önyargıyla hemen hemen aynı bu... Bağnazlık, değil mi?"
Ron buna sert bir cevap vermekten çok hoşlanacak-mış gibi görünüyordu, ama belki de yine çıngar çıkmasını istemiyordu. Hermione'nin bakmadığı bir anda başını inanamıyormuş gibi iki yana sallamakla yetindi.
Tatilin ilk haftası boyunca ihmal ettikleri ödevlerini düşünme vakti gelmişti. Noel geride kaldığı için herkesin oldukça cansız bir hali vardı - yani Harry hariç herkesin. O (bir kez daha) tedirginleşmeye başlamıştı.
Mesele, Noel'in bu tarafından bakınca 24 Şubat'm çok daha yakın görünmesiydi. Altın yumurtadaki ipucunu çözme konusunda hâlâ hiçbir şey yapmamıştı. Bu yüzden, yatakhaneye her gidişinde yumurtayı sandıktan çıkarıp açmaya ve belki bu defa bir şey ifade eder diye dikkatle dinlemeye başlamıştı. Sesin ona otuz tane müzikli testere dışında neyi hatırlattığını bulmak için yanıp tutuşuyordu, ama daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Yumurtayı kapadı, deli gibi salladı ve yeniden açıp sesin değişip değişmediğine baktı, ama değişmemişti. Yumurtaya sorular sormayı deneyip, çığlığın içinde sesi duyulsun diye haykırdı durdu, ama hiçbir şey olmadı. Hatta yumurtayı odanın karşı duvarına fırlattı - ama bunun pek işe yaramasını beklemiyordu zaten.
Harry, Cedric'in verdiği ipucunu unutmamıştı, ama şimdi Cedric'e karşı pek de sıcak duygular beslemediği
512
için, mümkünse onun yardımını almamaya niyetliydi. Ayrıca, Cedric gerçekten de yardım etmek istese çok daha anlaşılır bir tavsiyede bulunurdu, diye düşünüyordu. O, yani Harry, Cedric'e birinci görevde onları tam olarak neyin beklediğini söylemişti - Cedric'in borcunu hakkıyla ödemekten anladığı ise, Harry'ye gidip banyo yapmasını söylemek olmuştu. Aman, öyle yarım yamalak türden bir yardıma ihtiyacı yoktu - hele koridorlarda sürekli Cho'yla el ele dolaşan birinin yardımına, hiç.
Böylece yeni sömestrin ilk günü geldi ve Harry derslere başladı. Ama artık kitaplarının, parşömeninin ve tüy kalemlerinin yanı sıra, midesinde bir yere oturmuş olan yumurta kaygısını da nereye gitse beraberinde götürüyordu.
Arazi hâlâ kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı, sera pencereleri öyle buğulanmıştı ki, Bitkibilim'de dışarısını göremiyorlardı. Kimse bu havada Sihirli Yaratıkların Bakımı'nı dört gözle beklemiyordu. Gerçi, Ron'un da dediği gibi, Keleker'ler büyük ihtimalle onları sıcak tutardı - ya onları kovalayarak, ya da büyük bir güçle patlayıp Hagrid'in kulübesini tutuşturarak.
Ancak Hagrid'in kulübesine vardıklarında, kapının önünde kısa kesilmiş gri saçlı ve çok çıkık çeneli, yaşlı bir cadı buldular.
"Haydi, acele edin, zil çalalı beş dakika oldu," diye bağırdı cadı, karın içinde ona doğru ilerlemeye çabalayan öğrencilere.
"Sen kimsin?" dedi Ron, ona bakarak. "Hagrid nerede?"
513

"Adım Profesör Grubbly-Plank," dedi cadı, canlı bir sesle. "Geçici olarak Sihirli Yaratıkların Bakımı dersinin öğretmeniyim."
"Hagrid nerede?" diye yüksek sesle tekrar etti Harry.
"Rahatsız," dedi Profesör Grubbly-Plank kısaca.
Harr/nin kulaklarına yumuşak ve nahoş bir kahkaha geldi. Arkasına döndü; Draco Malfoy ve diğer Slytherin'ler gelmişti. Hepsi neşeli görünüyordu ve hiçbiri de Profesör Grubbly-Plank'i orada bulduğu için şaşırmışa benzemiyordu.
Profesör Grubbly-Plank, "Bu taraftan, lütfen," dedi ve devasa Beauxbatons atlarının tir tir titrediği padokun yanından yürümeye koyuldu. Harry, Ron ve Hermione onun peşinden gittiler, sık sık omuzlanrun üzerinden Hagrid'in kulübesine bakıyorlardı. Bütün perdeler çeki- ;, liydi. Hagrid orada, yalnız ve hasta mıydı acaba?
"Hagrid'in nesi var?" dedi Harry, Profesör Grubbly-Plank'e yetişmek için hızlanarak.
"Merak etme sen," dedi Profesör, Harry'nin burnunu soktuğunu düşünüyormuş gibi bir tavırla.
"Ama ediyorum," dedi Harry hararetle. "Ne oldu ona?"
Profesör Grubbly-Plank onu duymamış numarası yaptı. Beauxbatons atlarının soğuğa karşı birbirlerine sokulmuş halde durdukları padoku geçip, Orman'ın kıyısına doğru ilerlediler. Orada bir ağaca bağlanmış halde, büyük ve güzel bir tek boynuzlu at duruyordu.
Tek boynuzlu atı görünce kızların çoğundan "pooo-sesleri yükseldi.
1
OO!
514
"Ay, ne kadar güzel!" diye fısıldadı Lavender Brown. "Nereden buldu onu acaba? Çok zor yakalanıyorlar diye duymuştum!"
Tek boynuzlu at öyle parlak beyazdı ki, çevresindeki karın gri gibi görünmesine neden oluyordu. Altın toynaklarıyla yeri eşeliyor, boynuzlu kafasını geri atıp duruyordu.
"Erkekler, geri durun!" diye bağırdı Profesör Grubbly-Plank, kolunu Harry'nin önüne uzatıp onu sertçe durdurarak. "Kadın dokunuşunu tercih eder tek boynuzlu atlar. Kızlar öne. Dikkatlice yaklaşın, haydi, yavaş yavaş..."
O ve kızlar tek boynuzlu ata doğru ağır a*ğır ilerlediler, erkeklerse padok çitinin yanında durup izlediler.
Profesör Grubbly-Plank işitme menzilinden çıkar çıkmaz, Harry, Ron'a döndü. "Sence ne oldu Hagrid'e? Sakın bir Keleker falan -?"
"Hayır, Potter, merak ettiğin buysa, saldırıya uğramadı," dedi Malfoy yumuşak bir sesle. "Hayır, sadece o koca, çirkin suratını göstermeye utanıyor."
"Ne demek istiyorsun?" dedi Harry ters ters.
Malfoy elini cüppesinin cebine sokup, katlanmış bir gazete kupürü çıkardı.
O pis pis sırıtadursun, Harry gazete kâğıdını kaptı, açtı ve okudu. Ron, Seamus, Dean ve Neville de omzunun üstünden okuyorlardı. Bu, tepesinde Hagrid'in son derece kuşku verici görünümlü bir fotoğrafı bulunan bir yazıydı.
515
DUMBLEDORE'UN DEV HATASI
Hogıvarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nun egzant-rik Müdürü Albus Dumbledore tartışmalı öğretmenlere iş vermekten hiçbir zaman çekinmemiştir, diye yazıyor Özel Muhabirimiz Rita Skeeter. Geçtiğimiz eylül ayında, asa çekmeye düşkünlüğüyle ünlü eski Seherbaz Alastor "Deli-Göz" Moody'yi, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeni olarak işe almıştı. Moody'nin civarda ani bir harekette bulunan herkese saldırma huyu çok iyi bilindiğinden, bu karar Sihir Bakanlığı'nda birçok kaşın kalkmasına neden olmuştu. Ancak Deli-Göz Mpody, Dumbledore'un Sihirli Yaratıkların Bakımı dersi için görevlendirdiği kısmi-insanla karşılaştırıldığında, sorumluluk sahibi ve nazik kalıyor.
Üçüncü yılında Hogıvarts'tan atıldığını itiraf eden Rubeus Hagrid, o zamandan beri, Dumbledore'un kendisine verdiği okul bekçiliği görevinin keyfini sürüyordu. Ancak geçen yıl Hagrid, Müdür üzerindeki esrarengiz etkisini kullanarak, bu iş için çok daha uygun adayların önünde, Sihirli

Yaratıkların Bakımı dersinin öğretmenliğine yerleşti.
Kaygı verecek derecede iri ve vahşi görünümlü bir adam olan Hagrid, bu yeni yetkisini, soru,mluluğundaki öğrencileri bir dizi dehşet verici yaratıkla korkutmada kullanıyor. Dumbledore olanları görmezden gelirken, Hagrid çoğunun "çok korkutucu" bulduğu derslerde birçok öğrenciyi sakatladı.
"Ben bir Hipogrifin saldırısına uğradım, arkadaşım Vincent Crabbe'yi ise bir Pıtırkurt ısırdı," diyor dördün-
516
cü sınıf öğrencisi Draco Malfoy. "Hepimiz Hagrid'den nefret ediyoruz, ama korktuğumuz için bir şey diyemiyoruz."
öte yandan, Hagrid göz korkutma kampanyasına son vermeye niyetli görünmüyor. Geçen ay bir Gelecek Postası muhabirinin onunla yaptığı söyleşide, "Patlar-Uçlu Keleker'ler" olarak adlandırdığı yeni bir tür ürettiğini itiraf etti. Bu tür, ateş yengeçleriyle insan başlı, aslan gövdeli ve akrep kuyruklu mantikorların tehlikeli bir kırması. Yeni sihirli yaratık türlerinin yaratılması, Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi tarafından sıkı gözetim altında tutulan bir faaliyet, elbette. Ancak Hagrid kendini böyle önemsiz (!) kısıtlamaların üstünde görüyor.
"Sadece biraz eğleniyordum," diyor, alelacele konuyu değiştirmeden önce.
Bu yetmezmiş gibi, Gelecek Postası şimdi de Hag-rid'in -her zaman öyleymiş numarası yapmasına karşın-safkan bir büyücü olmadığına ilişkin deliller ortaya çıkarmış bulunuyor. Hatta Hagrid saf insan bile değil. Herkesten önce duyuruyoruz: Hagrid'in annesi, şu anda nerede olduğu bilinmeyen, Fridıvulfa adındaki devden başkası değil.
Gözünü kan bürümüş, zalim varlıklar olan devler geçen yüzyılda kendi aralarında savaşarak nesillerini tükenme noktasına getirdiler. Arta kalan birkaç dev Adı Anılmaması Gereken Kişiye katıldı ve onun korku dolu saltanatının gelmiş geçmiş en berbat kitlesel Muggle katliamlarından bazılarını gerçekleştirdi.
517
Adı Anılmaması Gereken Kişi'ye hizmet eden devlerin büyük bir bölümü Karanlık yana karşı savaşan Se-herbaz'lar tarafından öldürülse de, Fridıvulfa bunlardan biri değildi. Kaçıp, hâlâ yabancı dağlık alanlarda yaşayan dev toplumlarından birine katılmış olması mümkün. Ancak Sihirli Yaratıkların Bakımı dersindeki tuhaf davranışlarına bakılırsa, Fridwulfa'nın oğlu da annesinin zalim doğasını miras almış gibi görünüyor.
Kaderin tuhaf bir cilvesi sonucu, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in düşüşüne yol açan -ve böylece bütün Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen destekçileri gibi Hagrid'in annesinin, de kaçıp saklanmasına neden olan- çocuk ile Hagrid arasında yakın bir arkadaşlık olduğu söyleniyor. Belki Harry Potter iri arkadaşı hakkındaki bu tatsız gerçekten haberdar değildir, ama Albus Dumbledore'un hem Harry Potter'ı, hem de diğer öğrencileri, kısmi-devlerle ilişkide bulunmanın tehlikeleri konusunda uyarmakla görevli olduğu kesin.
Harry okumayı bitirdi ve başını kaldırıp Ron'a baktı. Ron'un ağzı bir kanş açıktı.
"Nereden öğrenmiş ki?" diye fısıldadı.
Ama Harry'yi rahatsız eden şey bu değildi.
"Ne demek 'Hepimiz Hagrid'den nefret ediyoruz'?" diye çıkışa Malfo/a. "Peki onun" -parmağıyla Crabbe'yi işaret etti- "hakkındaki bu saçmalık da ne, yok Pıtırkurt ısırmış falan? Pıurkurt'ların dişleri bile yok!"
Crabbe kıs kıs gülüyordu, belli ki halinden çok memnundu.
İ
518
"Eh, sanırım bu durum o angutun öğretmenlik kariyerine noktayı koyar," dedi Malfoy, gözleri parıldaya-rak. "Yarı-dev demek... ben de sanıyordum ki küçükken bir şişe İske-Büy falan yuttu... Annelerle babaların hiç hoşuna gitmeyecek bu... Çocuklarım yer diye endişelenecekler, ha, ha..."
"Seni-"
"Oradakiler, buraya dikkat ediyor musunuz?"
Seslenen Profesör Grubbly-Plank'ti; kızlar şimdi tek boynuzlu atın çevresinde toplanmış, onu

okşuyorlardı. Harry öyle sinirliydi ki, tek boynuzlu ata bakmak üzere döndüğünde Gelecek Postası yazısı elinde titriyordu. Profesör Grubbly-Plank tek boynuzlu atın çok sayıdaki sihirli özelliğini, oğlanlar da duyabilsinler diye yüksek sesle bir bir anlatıyordu.
"Umarım o kadın burada kalır!" dedi Parvati Patil. Ders bitmiş, öğle yemeği için şatoya dönüyorlardı. "Ben en başta Sihirli Yaratıkların Bakımı'nın böyle bir şey olmasını bekliyordum zaten... tek boynuzlu at gibi düzgün yaratıklar, canavarlar değil..."
"Peki ya Hagrid?" dedi Harry kızgın kızgın, merdiveni çıkarlarken.
"Ne olmuş Hagrid'e?" dedi Parvati sert bir sesle. "Hâlâ bekçi olabilir, değil mi?"
Parvati balodan beri Harr/ye çok soğuk davranıyordu. Harry, belki onunla biraz daha fazla ilgilensem iyi olurdu, diye düşünüyordu, ama göründüğü kadarıyla Parvati yine de iyi vakit geçirmişti. Dinleyen herkese, bir dahaki hafta sonu gezisinde Beauxbatons'lu
519
çocukla Hogsmeade'de buluşma ayarladığını anlatıyordu.
"Çok iyi bir dersti," dedi Hermione, Büyük Salon'a girerlerken. "Profesör Grubbly-Plank'in tek boynuzlu atlar hakkında anlattıklarının yansını bile bilmi-"
"Şuna bak!" diye hırladı Harry, Gelecek Postasz'nda çıkan yazıyı onun burnunun dibine sokarak. Hermione yazıyı okurken ağzı açık kaldı. Tepkisi Ron'unkinin tıpatıp aynıydı. "Skeeter denen o korkunç kadın nereden öğrenmiş bunu? Hagrid ona söylemiş olamaz, değil mi?"
"Hayır," dedi Harry, Gryffindor masasına gidip kendini öfkeyle bir sandalyeye fırlatarak. "Bize bile söylemedi hiç, öyle değil mi? Herhalde Hagrid benim hakkımda korkunç şeyler söylemiyor diye Skeeter ona öyle kızdı ki, intikam için arayıp taramaya başladı."
"Belki baloda Madam Maxime'e söylerken duymuştur onu," dedi Hermione sessizce.
"Bahçede olsa görürdük!" dedi Ron. "Neyse, Skeeter zaten artık okula giremiyormuş, Hagrid, Dumble-dore'un yasak koyduğunu söyledi..."
"Belki bir Görünmezlik Pelerini vardır," dedi Harry, tabağına tavuk güveç koyarken sinirden her tarafa sıçratarak. "Tam onun yapacağı şey, değil mi, çalıların arasına saklanıp insanları dinlemek."
"Yani Ron'la senin yaptığınız gibi," dedi Hermione.
"Onu dinlemeye çalışmıyorduk ki!" dedi Ron kızarak. "Başka şansımız yoktu! Koca aptal, herkesin duyabileceği bir yerde kalkıp dev annesinden söz ediyor!"
520
"Gidip onu görmeliyiz," dedi Harry. "Bu akşam, Kehanet'ten sonra. Ona onu geri istediğimizi söylemeliyiz... Onu geri istiyorsun, değil mi?" diye çıkıştı Hermione'ye.
"Ben - şeyy, itiraf etmeliyim ki, doğru dürüst bir Sihirli Yaratıkların Bakımı dersine girmek hoş bir değişiklik oldu - ama Hagrid'i geri istiyorum tabii!" diye çabucak ekledi Hermione, Harry'nin hiddet dolu bakışlarının altında sinerek.
Böylece o akşam yemekten sonra, üçü bir kez daha şatodan çıkıp donmuş araziden geçerek Hagrid'in kulübesine gittiler. Kapıyı çaldıklarında, Fang'in ortalığı inleten havlaması duyuldu.
"Hagrid, biziz!" diye bağırdı Harry, kapıya güm güm vurarak. "Aç!"
Hagrid yanıt vermedi. Fang'in kapıyı tırmaladığını, inildediğini duyabiliyorlardı, ama kapı açılmadı. On dakika daha kapıya vurmaya devam ettiler; hatta Ron gidip pencerelerden birine bile vurdu, ama yanıt yoktu.
"Bizi niye görmek istemiyor ki?" dedi Hermione, sonunda vazgeçip okulun yolunu tuttuklarında. "Yarı-dev olmasına bizim önem vereceğimizi sanmıyordur herhalde!"
Ama anlaşılan Hagrid önem veriyordu. Bunun hafta ondan ses seda çıkmadı. Yemeklerde öğretmenler masasında yoktu, onu arazide bekçilik görevlerini yerine getirirken görmüyorlardı, Profesör Grubbly-Plank de Sihirli Yaratıkların Bakımı derslerine girmeye devam ediyordu. Malfoy her fırsatta oh çekiyordu.
Ne zaman çevrede bir öğretmen olsa, Harr/nin öç alamayacağını bildiğinden, "Kırma arkadaşınızı mı öz-
521

iviyorsunuz?" diye fısıldıyordu. "Fil adamı mı özlüyor-sunuz?"

Ocak ayının ortalarında bir Hogsmeade gezisi vardı. Hermione, Harry'nin gideceğini duyduğunda çok şaşırdı.
"Ortak salonun sakin olmasından faydalanırsın diye düşünmüştüm/' dedi. "O yumurta üzerinde rahat rahat çalışırsın."
"Haa - sanırım ne olduğunu aşağı yukarı çözmüş durumdayım," diye yalan söyledi Harry.
"Gerçekten mi?" dedi Hermione. Etkilenmişe benziyordu. "Aferin!"
Harry'nin içi suçluluk duygusuyla burkuldu, ama aldırmadı. Yumurtadaki ipucu üzerinde çalışmak için hâlâ beş haftası vardı nasılsa, bu da çok uzun bir süreydi... Öte yandan, Hogsmeade'e giderse Hagrid'e rastlayabilir, onu geri dönmek için ikna edebilirdi.
O, Ron ve Hermione cumartesi günü şatodan birlikte ayrılıp soğuk, ıslak araziden kapılara doğru ilerlediler. Göle demir atmış Durmstrang gemisinin yanından geçerlerken, Viktor Krum'un, üzerinde sadece bir mayoyla, güvertede belirdiğini gördüler. Gerçekten de çok zayıftı, ama belli ki göründüğünden çok daha dayanıklıydı: Geminin yan tarafına tırmandı, kollarını açtı ve gölün içine balıklama atladı.
"Delirmiş bu!" dedi Harry, Krum'un gölün içinde bir görünüp bir kaybolan başına bakarak. "Su dondurucu olmalı, ocak ayındayız!"
"Onun geldiği yer çok daha soğuk," dedi Hermione. "Sanırım ona burası sıcak geliyor."
522
"Evet de, orada dev mürekkep balığı da var," dedi Ron. Kaygılanmış gibi değildi - olsa olsa umutlu denebilirdi. Hermione onun ses tonunun farkına varıp kaşlarını çattı.
"Çok iyi biri, biliyor musun?" dedi. "Durmst-rang'dan olmasına karşın, hiç de sandığınız gibi biri değil. Burayı daha çok sevmiş, bana öyle söyledi."
Ron hiçbir şey söylemedi. Balodan beri Viktor Krum'dan bahsetmemişti, ama - Noel'in ertesi günü Harry onun yatağının altında, Bulgar Quidditch cüppesi giymiş bir modelden koparılmışa çok benzeyen, minyatür bir kol bulmuştu.
Harry, Hagrid'in izine rastlar mıyım diye çamurlu High Street boyunca gözünü açık tuttu. Dükkânlardan hiçbirinde Hagrid'i göremeyince de, Üç Süpürge'ye gitmeyi önerdi.
Meyhane her zamanki gibi kalabalıktı, ama Harry masalara şöyle çabucak bir göz gezdirdiğinde, Hagrid'in orada olmadığını gördü. Umutsuzluğa düşen Harry, Ron ve Hermione'yle birlikte bara gitti, Madam Rosmerta'dan üç Kaymakbirası istedi ve kederli kederli, pekâlâ şatoda kalıp yumurtanın çığlığını dinleyebi-lirmişim, diye ^üşündü.
"Büroya hiç mi gitmiyor?" diye fısıldadı Hermione birden. "Bakın!"
Barın arkasındaki aynayı işaret ediyordu. Harry orada Ludo Bagman'ın yansımasını gördü, bir grup cincüceyle karanlık bir köşede oturmuştu. Bagman cin-cücelerle çok alçak sesle, hızlı hızlı konuşuyordu, cincü-
523
çeler ise kollarım önlerinde kavuşturmuşlardı. Oldukça tehdit edici bir halleri vardı.
Çok tuhaf, diye düşündü Harry. Üçbüyücü etkinliğinin olmadığı, dolayısıyla da jürilik yapılmasının gerekmediği bir hafta sonu Bagman'in burada, Üç Süpürge'de ne işi vardı? Aynada Bagman'ı izledi. Yine çok gergin görünüyordu, o gece ağaçlıkta, Karanlık İşaret'in ortaya çıkmasından önce olduğu gibi. Ama tam o sırada Bagman bara bir göz attı, Harry'yi gördü ve ayağa kalktı.
Harry onun cincücelere ters ters, "Birazdan, birazdan!" dediğini duydu. Bagman meyhanedeki kalabalığın arasından geçerek hızla Harr/ye doğru ilerledi, çocuksu gülümsemesi yine yüzündeydi.
"Harry!" dedi. "Nasılsın? Ben de sana rastlamayı umuyordum! Her şey yolunda mı?"
"İyiyim, teşekkürler," dedi Harry.
"Senle biraz baş başa konuşabilir miyiz, Harry?" dedi Bagman hevesle. "Siz ikiniz bize biraz izin verir misiniz?"
"Şeyy - peki," dedi Ron. Hermione'yle ikisi kendilerine bir masa bulmaya gittiler.
Bagman, Harry'yi, barın Madam Rosmerta'dan en uzak köşesine götürdü.
"Seni o Boynuzkuyruk'a karşı fevkalade performansından dolayı bir kez daha kutlayayım dedim, Harry," dedi Bagman. "Gerçekten müthişti."
"Teşekkürler," dedi Harry, ama Bagman'in asıl söylemek istediğinin bu olmadığını biliyordu, çünkü

onu
524
Ron'la Hermione'nin önünde de kutlayabilirdi. Ama Bagman ağzındaki baklayı çıkarmada çok da acelesi varmış gibi görünmüyordu. Harry onun barın arkasındaki aynadan cincücelere göz attığını gördü. Cincücele-rin hepsi sessizlik içinde, karanlık ve çekik gözleriyle Bagman'ı ve Harry'yi izliyorlardı.
Bagman, Harry'nin de cincüceleri izlediğini görünce, "Tam bir kâbus," dedi alçak sesle. "İngilizceleri pek iyi değil... Quidditch Dünya Kupası'nda Bulgarlarla birlikte olmak gibi bir şey bu... ama hiç olmazsa onlar diğer insanların anlayabileceği bir işaret dili kullanıyorlardı. Bunlarsa Ecişbücüşçe bir şeyler geveleyip duruyorlar... ve ben sadece bir kelime Ecişbücüşçe biliyorum. Bladvak. 'Kazma' anlamına geliyor. Ama onu da kullanmak istemiyorum, neme lazım, tehdit sanırlar falan." Kısa ve gürültülü bir kahkaha attı.
"Ne istiyorlar?" dedi Harry, cincücelerin Bagman'ı hâlâ büyük bir dikkatle izlediklerini fark ederek.
"Eee - şeyy..." dedi Bagman, birden tedirginleşerek. "Onlar... eee... Barty Crouch'u arıyorlar."
"Onu niye burada arıyorlar ki?" dedi Harry. "Londra'da Bakanlık'ta o, değil mi?"
"Eee... aslına bakarsan, nerede olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok," dedi Bagman. "Yani... iki haftadır falan işe gelmiyor. Genç Percy, yardımcısı, hasta olduğunu söylüyor. Baykuşla talimat gönderiyormuş sadece. Ama bundan kimseye bahsetmemem rica edeceğim, Harry. Çünkü Rita Skeeter hâlâ her yere burnunu sokuyor, eminim ki Barty'nin hastalığını şişirip kötü bir
525
şey çıkarır. Büyük ihtimalle onun da Bertha Jorkins gibi kayıp olduğunu söyler."
"Bertha Jorkins'ten haber var mı?" diye sordu Harry.
"Yok," dedi Bagman, yine gerilmişti. "Birilerine onu aratıyorum tabii..." (Nihayet, diye düşündü Harry) "çok tuhaf bir durum. Arnavutluk'a varmış, orası kesin, çünkü orada kardeşinin torunuyla buluşmuş. Sonra onun evinden ayrılıp, bir teyzesini görmek için güneye doğru yola koyulmuş... ve görünüşe bakılırsa, arkasında hiç iz bırakmadan, yolda kaybolmuş. Nereye kayboldu, anlıyorsam ne olayım... Evlenmek için evden kaçacak bir tip değil örneğin... ama yine de... Amaan, biz de kalkmış cincücelerden ve Bertha Jorkins'ten bahsediyoruz. Sana asıl sormak istediğim şey," sesini alçalttı, "altın yumurta işi nasıl gidiyor?"
"Şeyy... fena değil," dedi Harry, yalan söyleyerek.
Bagman onun doğruyu söylemediğini anlamış gibiydi.
"Dinle, Harry," dedi (hâlâ çok alçak sesle), "bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum... Gönüllü olmadığın bu Turnuva'mn içinde buldun kendini birden... ve e.ger" (şimdi sesini öyle alçaltmıştı ki, Harry duyabilmek için öne eğilmek zorunda kaldı) "... eğer herhangi bir yardımım dokunabilecekse... doğru yöne ufak bir itekleme... senden hoşlandım... o ejderhanın yanından geçişin neydi öyle!.. Yani, sen söyle yeter."
Harry başını kaldırıp Bagman'ın yuvarlak, al yüzüne ve iri, bebek mavisi gözlerine baktı.
526
"İpuçlarını kendi başımıza çözmemiz gerekmiyor mu?" dedi. Rahat bir ses tonuyla konuşmaya ve Sihirli Oyunlar ve Sporlar Dairesi Başkanı'm kuralları çiğnemekle suçluyormuş gibi görünmemeye dikkat ediyordu. •
"Şeyy... şeyy, evet," dedi Bagman sabırsızca, "ama -yapma, Harry - hepimiz bir Hogvvarts zaferi istiyoruz, değil mi?"
"Cedric'e yardım teklif ettiniz mi?" dedi Harry.
Bagman'm pürüzsüz alnı, olabilecek en hafif şekilde kırıştı.
"Hayır, etmedim," dedi. "Ben - şeyy, diyorum ya, senden hoşlandım. Düşündüm de, yardım..."
"Teşekkürler," dedi Harry, "ama sanırım yumurtayı çözmek üzereyim... bir iki gün sonra halletmiş olurum herhalde."
Bagman'in yardım teklifini niye reddettiğinden tam olarak emin değildi. Sadece, Bagman onun için bir yabancıydı ve ondan yardım almak, Ron, Hermione ya da Sirius'a danışmakla aynı şey değildi. Nedense, hile yapmaya çok daha fazla benziyordu.
Bagman ona neredeyse hakarete uğramış gibi baktı, ama tam o anda Fred'le George çıkageldiği

için bir şey söyleyemedi.
"Merhaba, Mr Bagman," dedi Fred neşeyle. "Size bir içki ısmarlayabilir miyiz?"
"Şey... hayır," dedi Bagman, Harry'ye hayal kırıklı-ğıyla dolu son bir bakış atarak, "hayır, teşekkürler, çocuklar..."
527
I
Fred'le George da en az Bagman kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. Bagman ise Harry'yi, beni çok fena yüzüstü bıraktın dercesine süzüyordu.
"Eh, benim gitmem gerekiyor/' dedi. "Hepinizi gördüğüme sevindim. İyi şanslar, Harry."
Aceleyle meyhaneden dışarı çıktı. Cincüceler de sandalyelerinden aşağı kayıp onun peşinden çıktılar. Harry gidip yeniden Ron'la Hermione'ye katıldı.
"Ne istiyormuş?" dedi Ron, Harry oturur oturmaz.
"Bana altın yumurta konusunda yardım etmeyi önerdi," dedi Harry.
"Ama bunu yapmaması gerekiyor!" dedi Hermi-one, sarsılmış bir halde. "O, jüri üyelerinden biri! Neyse, sen zaten çözdün bile - değil mi?"
"Şeyy... hemen hemen," dedi Harry.
"Eh yani, Dumbledore, Bagman'm seni hileye ikna etmeye çalıştığını duysa, pek memnun olmazdı sanırım!" dedi Hermione. Yüzünde onaylamaz bir ifade vardı hâlâ. "Umarım Cedric'e de aynı şekilde yardım etmeye çalışıyordur!"
"Çalışmıyor, sordum," dedi Harry.
"Cedric'in yardım alıp almadığı kimin umrunda?" dedi Ron. Harry içten içe ona hak verdi.
"O cincüceler pek iyi niyetli görünmüyorlardı," dedi Hermione, Kaymakbirası'nı yudumlayarak. "Burada ne işleri varmış?"
"Bagman'a sorarsan, Crouch'u arıyorlarmış," dedi Harry. "Hâlâ hastaymış. İşe gitmiyormuş."
"Belki Percy onu zehirliyordur," dedi Ron. "Büyük
528
ihtimalle, Crouch nalları dikerse Uluslararası Sihirsel İşbirliği Dairesi'nin Başkam olacağını düşünüyor."
Hermione, Ron'a, bu-tür-şeylerin-şakası-olmaz gibisinden bir bakış attı ve, "Cincücelerin Mr Crouch'u aramaları çok tuhaf," dedi. "Normalde işlerini Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi'yle görürler onlar."
"Ama Crouch bir sürü dil konuşabiliyor," dedi Harry. "Belki bir tercümana ihtiyaçları vardır."
"Şimdi de zavallı cincücecikler için endişeleniyorsun, öyle mi?" dedi Ron, Hermione'ye. "Nedir, şimdi de İ. C. K. T. falan mı kuracaksın? İğrenç Cincüceleri Koruma Topluluğu."
"Ha, ha, ha," dedi Hermione alay ederek. "Cincücelerin korunmaya ihtiyaçları yok. Profesör Binns'in cin-cüce ayaklanmaları hakkında anlattıklarını dinlemedin mi?"
"Hayır," dedi Ron ve Harry aynı anda.
"Büyücülerle kendileri baş edebiliyorlar," dedi Hermione, Kaymakbirası'ndan bir yudum daha alarak. "Çok akıllılar. Hiçbir zaman haklarını aramayan ev cinleri gibi değiller."
"Aha," dedi Ron, kapıya bakarak.
İçeri Rita Skeeter girmişti. Bugün muz sarısı bir cüppe giymişti; uzun tırnakları pasparlak pembeye boyalıydı, yanındaysa şişman fotoğrafçısı vardı. İçki aldı ve Harry, Ron ve Hermione kızgın bakışlarla onu izlerlerken, fotoğrafçıyla birlikte kalabalığın içinden yakındaki bir masaya doğru ilerledi. Hızlı hızlı konu-
529
şuyordu ve bir şeyden dolayı pek tatmin olmuş görünüyordu.
"... bizle konuşmaya pek de hevesli bir hali yoktu, değil mi, Bozo? Neden dersin? Ayrıca, beraberinde bir cincüce sürüsüyle ne yapıyordu acaba? Kasabayı gezdi-riyormuş... ne saçmalık... her zaman körü bir yalancı olmuştur zaten. Bir şeyler mi dönüyor dersin? Biraz eşe-lemeli miyiz sence? Sihirli Sporlar'ın itibardan Düşmüş Eski Başkanı, Ludo Bagman... çok fiyakalı bir cümle başlangıcı, Bozo - şimdi geriye bir tek, bunu kullanacağımız bir öykü bulmak kalıyor -"
"Şimdi de başka birinin hayatını mı berbat etmeye çalışıyorsun?" dedi Harry yüksek sesle.

Birkaç kişi dönüp baktı. Konuşanın kim olduğunu görünce, Rita Skeeter'ın gözleri mücevherlerle bezeli gözlüğünün arkasında iri iri açıldı.
"Harry!" dedi gülümseyerek. "Ne harika! Niye gelip bize katıl-"
"Üç metrelik bir süpürgeyle bile yaklaşmam sana," dedi^iarry hiddetle. "Hagrid'e bunu niye yaptın, ha?"
Rita Skeeter epey kalem çekilmiş kaşlannı kaldırdı.
"Okurlarımızın gerçeği öğrenmeye hakkı var, Harry. Ben sadece işimi -"
"Yan-devse kimin umrunda?" diye bağırdı Harry "Kötü biri değil o!"
Bütün meyhane sessizleşti. Madam Rosmerta barın arkasından onlara bakıyordu, belli ki doldurduğu maşrapanın taştığının farkında değildi.
Rita Skeeter'ın gülümsemesi hafifçe titredi, ama he-
530
men kendini toparladı; timsah derisi çantasını açtı, Tez-Tekrar Tüyü'nü çıkardı ve, "Peki, bana senin tanıdığın Hagrid hakkında bir söyleşi vermeye ne dersin, Harry?" dedi. "Kas yığınının arkasındaki adam hakkında? Alışılmadık dostluğunuz ve bunun arkasındaki nedenler. Onu babanın yerine koyduğunu söyleyebilir misin?"
Hermione birden ayağa fırladı. Elindeki Kaymakbi-rası'nı bir el bombasıymış gibi tutuyordu.
"Seni korkunç kadın," dedi dişlerini sıkarak. "Umrunda değil, değil mi? Öykü olsun da, ne olursa, kim olursa olsun, değil mi? Ludo Bagman bile olsa -"
"Otur yerine, seni aptal küçük kız, bilmediğin konularda da konuşma," dedi Rita Skeeter soğuk bir ses tonuyla. Hermione'ye bakan gözleri kısılmıştı. "Ludo Bagman hakkında bildiklerimi anlatsam saçların diken diken olurdu... gerçi pek ihtiyacı yok ya -" diye ekledi, Hermione'nin çalı gibi saçlarına bakarak.
"Gidelim," dedi Hermione. "Hadi, Harry - Ron..."
Kalkıp gittiler; çıkarlarken bir sürü insan onlara bakıyordu. Kapıya vardıklarında, Harry arkasına dönüp baktı. Rita Skeeter'ın Tez-Tekrar Tüyü iş başındaydı; masadaki parşömenin üzerinde bir ileri bir geri kayıyordu.
"Şimdi de seninle uğraşmaya başlayacak, Hermione," dedi Ron usul usul, endişeli bir sesle. Çabucak caddeye çıkıp yürümeye başladılar.
"Bir denesin bakalım!" dedi Hermione, boyun eğmez bir tavırla; öfkeden titriyordu. "Ben ona gösteri-
531
r im! Aptal küçük kız, ha? Ah, bunun acısını çıkaracağım ondan. Önce Harry, sonra Hagrid..."
"Rita Skeçteki kızdırmak istemezsin," dedi Ron tedirgin bir sesle. "Ciddiyim, Hermione, eşeleyip senin hakkında da bir şey çıkarır -"
"Benim annemle babam Gelecek Postası okumuyor. Beni korkutup kaçıramaz!" dedi Hermione. Şimdi öyle hızlı yürüyordu ki, Harry ve Ron ona yetişmekte güçlük çekiyorlardı. Harry onu en son böyle sinirli gördüğünde, Hermione, Draco Malfoy'un suratına bir tane patlatmıştı. "Hagrid de daha fazla saklanmayacak artık! O insan müsveddesinin onu üzmesine hiç izin vermemeliydi! Yürüyün!"
Koşmaya başlayarak bütün yolu önden gitti, kanatlı yaban domuzlarının arasındaki kapılardan geçtiler ve araziyi aşıp Hagrid'in kulübesinin yolunu tuttular.
Perdeler hâlâ çekiliydi ve yaklaşırlarken Fang'in havlamasını duyabiliyorlardı.
"Hagrid!" diye bağırdı Hermione, ön kapıya hızla vurarak. "Hagrid, yeter artık! Orada olduğunu biliyoruz! Annenin bir dev olması kimsenin umrunda değil, Hagrid! Rita Skeeter denen o aşağılık kadının sana bunu yapmasına izin veremezsin! Hagrid, çık artık, bu yaptığın -"
Kapı açıldı. Hermione "E nihaye-!" dedi ve birden sustu, çünkü karşısında Hagrid'i değil, Albus Dumble-dore'u bulmuştu.
"İyi günler," dedi Dumbledore kibarca, onlara ba-1 kıp gülümseyerek.
532
"Biz - eee - biz Hagrid'i görmek istemiştik de," dedi Hermione çok cılız bir sesle.
"Evet, o kadarını tahmin ettim/' dedi Dumbledore, gözleri ışıldayarak. "Niye içeri girmiyorsunuz?"
"Aa... ehem... peki," dedi Hermione.

O, Ron ve Harry kulübeye girdiler; Harry içeri girer girmez, Fang onun üzerine atladı, deli gibi havlıyor, onun kulaklarını yalamaya çalışıyordu. Harry, Fang'i savuşturup çevresine bakındı. Hagrid masasında oturuyordu. Masanın üstünde iki büyük çay fincanı vardı. Hagrid perişan görünüyordu. Yüzü parça parça kızarmıştı, gözleri şişmişti. Saçına gelince, bu sefer de öbür uca sürüklenmişti; düz durmak şöyle dursun, dikenli tele benziyordu.
"Merhaba, Hagrid," dedi Harry.
Hagrid başını kaldırıp baktı.
"Selam," dedi, çok boğuk bir sesle.
"Biraz daha çay iyi olur sanırım," dedi Dumbledore. Harry, Ron ve Hermione'nin arkasından kapıyı kapattı, asasını çekti ve parmaklarının arasında çevirdi; havada, dönen bir çay tepsisi ve bir tabak kek belirdi. Dumbledore sihir yoluyla tepsiyi masaya indirdi ve herkes oturdu. Kısa bir sessizliğin ardından, Dumbledore konuştu: "Bir ihtimal, Miss Granger'ın ne diye bağırdığını duymuş olabilir misin, Hagrid?"
Hermione hafiften kızardı, ama Dumbledore ona gülümseyip devam etti: "Kapıyı nasıl kırmaya çalıştıklarına bakılırsa, Hermione, Harry ve Ron hâlâ seni görmek istiyorlar."
533
'Tabii ki hâlâ seni görmek istiyoruz!" dedi Harry, gözlerini Hagrid'e dikerek. "Herhalde o Skeeter ineğinin - affedersiniz, Profesör," diye ekledi hemen, Dumb-ledore'a bakarak.
"Geçici olarak sağırlaştım, ne dediğin konusunda en ufak bir fikrim yok, Harry," dedi Dumbledore, başparmaklarını birbirlerinin etrafında çevirip tavana bakarak.
"Şeyy - peki," dedi Harry utangaç bir halde. "De--mek istediğim - Hagrid, o - kadının - senin hakkında; yazdıklarını umursayacağmuzı nasıl düşünürsün?"
Hagrid'in böcek karası gözlerinden iki koca yaş damlası süzülüp yavaşça çalı gibi sakalına aktı.
"İşte benim söylediklerimin canlı kanıtı, Hagrid," dedi Dumbledore, hâlâ dikkatle tavana bakarak. "Seni buradaki günlerinden hatırlayan anne babalardan gelmiş sayısız mektup gösterdim sana. Seni kovarsam, bu konuda bana söyleyecek bir çift lafları olacağını açık bir şekilde belirtiyorlar -"
"Hepsi değil," dedi Hagrid boğuk bir sesle. "Hepsi kalmamı istemiyor."
"Hagrid, kuzum, evrensel popülerlik için ayak diriyorsan, daha uzun süre bu kulübede kalacaksın demektir," dedi Dumbledore, yanm ay biçimindeki gözlüğünün üzerinden sert sert bakarak. "Bu okula Müdür olduğumdan beri, okulu yönetme biçimimle ilgili şikâyet ileten en azından bir baykuş almadığım tek bir hafta bile olmadı. Ben ne yapayım? Kendimi çalışma odama kapatıp herkesle konuşmayı ret mi edeyim?"
534
r
"Siz - siz yarı-dev değilsiniz ama!" dedi Hagrid çatlak bir sesle.
"Hagrid, bir de benim akrabalarıma baksana!" dedi Harry öfkeyle. "Dursley'lere baksana!"
"Çok iyi bir noktaya değindi," dedi Profesör Dumbledore. "Öz kardeşim Aberforth'a, bir keçiye uygunsuz büyüler yaptığı gerekçesiyle dava açıldı. Bütün gazeteler yazdı, ama Aberforth saklandı mı? Hayır, saklanmadı! Başı dik, her zamanki işlerine devam etti! Tabii, onun okuma bildiğinden pek emin değilim, o yüzden onunki cesaret olmayabilir..."
"Öğretmenliğe geri dön, Hagrid," dedi Hermione usulca. "Lütfen geri dön, seni çok özlüyoruz."
Hagrid yutkundu. Yanağından aşağı yine gözyaşları süzülüp çalı gibi sakalına karıştı. Dumbledore ayağa kalktı.
"İstifanı kabul etmiyorum, Hagrid ve pazartesi günü işinin başında olmanı bekliyorum," dedi. "Saat sekiz buçukta Büyük Salon'da birlikte kahvaltı edeceğiz. Mazeret istemem. Hepinize iyi günler."
Dumbledore durup Fang'in kulaklarını kaşıdıktan sonra, kulübeden çıktı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Hagrid yüzünü çöp bidonu kapağı büyüklüğündeki ellerinin içine alarak ağlamaya başladı. Hermione uzun uzun kolunu okşadı ve sonunda Hagrid başını kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Büyük adam, Dumbledore..." dedi, "büyük adam..."
"Evet, öyle," dedi Ron. "Şu keklerlerden birini alabilir miyim, Hagrid?"
535
"Keyfine bak," dedi Hagrid, elinin tersiyle gözlerini silerek. "Off, haklı tabii - hepiniz haklısınız...

aptallık ettim... Babam hayatta olsa, davranışımdan utanırdı..." Gözlerinden yine yaşlar boşandı, ama onları daha da kuvvetle sildi. "Size babamın resmini göstermedim hiç, değil mi?" dedi. "Bi' dakka..."
Hagrid kalkıp şifoniyerine gitti, bir çekmeceyi açtı ve bir resim çıkarıp onlara gösterdi. Hagrid'in kırışmış, siyah gözlerine sahip, kısa boylu bir büyücü onun omzunda oturmuş, gülümsüyordu. Yanındaki elma ağacından, Hagrid'in o zamanlar aşağı yukarı iki buçuk metre boyunda olduğu anlaşılıyordu. Ama yüzü sakalsız, genç, yuvarlak ve pürüzsüzdü - on bir yaşından büyük göstermiyordu.
"Bu resim ben Hogvvarts'a girdikten hemen sonra çekildi," dedi Hagrid çatlak bir sesle. "Babam sevinçten kendinden geçti... benim büyücü olmayabileceğimi düşünüyordu, çünkü annem... şey, neyse. Tabii, sihir işinde hiçbir zaman öyle ahım şahım değildim, gerçekten... ama en azından atıldığımı görmedi. İkinci yılımda öldü çünkü...
"Babam öldükten sonra beni hep Dumbledore korudu. Bana bekçilik işini verdi... insanlara güvenir o. İkinci bir şans verir... onu diğer Müdürlerden ayıran da bu ya. Yeteneği olduğu sürece herkesi alır Hog-warts'a. İnsanın ailesi iyi olmasa da kendisinin iyi olabileceğini bilir... evet... saygı duyulacak şeyler bunlar. Ama bazıları bunu anlamaz. Bazıları her zaman bunu sana karşı kullanır... hatta bazıları iri kemikli-
yim der de çıkıp gerçeği söylemez - ben neysem oyum ve bundan utanmıyorum demez. 'Hiçbir zaman utanma/ derdi babam bana, 'bazıları bunu sana karşı kullanacaktır, ama onları kafana takmana değmez' Haklıydı da. Budalalık ettim. Size söz veriyorum, artık o kadını kafama takmayacağım. İri kemikmiş... ben gösteririm ona iri kemiği."
Harry, Ron ve Hermione tedirgin bir halde birbirlerine baktılar. Harry, Hagrid'e, Madam Maxime'le konuşmasına kulak misafiri olduğunu söylemektense, elli tane Patlar-Uçlu-Keleker'i gezintiye çıkarmayı yeğlerdi Ama Hagrid hâlâ konuşuyordu, belli ki tuhaf bir şey söylediğinin farkında değildi.
"Biliyor musun, Harry?" dedi, parlak gözlerini babasının fotoğrafından kaldırarak. "Seninle ilk karşılaştığımda, bana biraz beni hatırlattın. Annen baban yoktu, Hogvvarts'a uyum sağlayamayacağını hissediyordun, hatırlıyor musun? Becerebileceğinden emin değildin... şimdi kendine bir bak, Harry! Okul şampiyonu!"
Bir süre Harry'ye baktı ve sonra, çok ciddi bir sesle, "Neyi çok isterdim biliyor musun, Harry?" dedi. "Senin kazanmanı çok isterdim, gerçekten. Hepsine gösterirdi bu... başarmak için ille de safkan olman gerekmiyor. Neysen osun, utanman gerekmiyor. Doğrusunun Dumbledore'unki olduğunu, sihir yapabildiği sürece herkesi okula almak olduğunu gösterirdi onlara. Yumurta isi nasıl gidiyor, Harry?"
"Çok iyi," dedi Harry. "Gerçekten çok iyi."
Hagrid'in perişan yüzüne kocaman, ıslak bir gü-
537
lümseme yayıldı. "Afferim be sana... Göster onlara, Harry, göster onlara. Hepsini yen."
Hagrid'e yalan söylemek başka birine yalan söylemeye benzemiyordu hiç. Harry öğleden sonra Ron ve Hermione'yle birlikte şatoya döndüğünde, onun Tur-nuva'yı kazandığım hayal ederken Hagrid'in sakallı yüzünde beliren mutluluk ifadesini aklından çıkaramadı. Anlaşılmaz yumurtanın ağırlığı o akşam Hanenin vicdanında daha da büyük bir yük haline geldi ve yatağına yattığında, kararını vermişti - gururu bir kenara bırakıp, Cedric'in ipucunun işe yarayıp yaramayacağını görmenin vakti gelmişti artık.
538
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
Yumurta ve Göz
Altın yumurtanın sırrını çözmek için ne kadar süre banyo yapması gerektiğini bilmeyen Harry bu işi gece halletmeye karar verdi. Çünkü geceleyin istediğince oyalanabilirdi. Cedric'in öteki önerisini de dinleyip kendini ona daha fazla borçlu hissetmek istemediği halde, Sınıf Başkanları'nın banyosunu kullanmaya da karar verdi. Buraya çok daha az sayıda kişinin girmesine izin vardı, yani rahatsız edilme ihtimali de çok daha azdı.

Harry oraya nasıl gideceğini dikkatle planladı, çünkü daha önce bir kez hademe Filch tarafından gece yarısı yatağının dışında, olmaması gereken bir yerde yakalanmıştı; aynı deneyimi yeniden yaşamaya hiç niyeti yoktu. Görünmezlik Pelerini şarttı elbette. Harry, ek bir önlem olarak, Pelerin dışındaki en yararlı kural çiğneme aracı olan Çapulcu Haritası'm da alayım dedi. Harita, birçok kestirme yolu ve gizli geçidi de dahil, Hog-vvarts'ın tamamını gösteriyordu. En önemlisi, şatodaki insanları da, altlarında adlan yazan minnacık noktalar
539
biçiminde koridorlarda dolaşırken gösteriyordu. Böylece, banyoya biri yaklaşırsa Harry önceden uyarılmış olacaktı.
Perşembe gecesi Harry kimseye görünmeden yukarı çıktı, Pelerin'i giydi, merdivenden aşağı süzüldü. Tıpkı Hagrid'in ona ejderhaları gösterdiği gece yaptığı gibi, yine portre deliğinin açılmasını bekledi. Bu sefer dışanda bekleyip Şişman Hanım'a parolayı ("Muzlu börek") veren, Ron'du. Harry yanından sessizce geçerken ortak salona tırmanan Ron, "İyi şanslar," diye mırıldandı.
Harry bu gece Pelerin'in altında acemice hareket ediyordu, çünkü bir kolunun altında ağır yumurtayı taşıyordu, diğeriyle de haritayı burnunun ucunda tutuyordu. Neyse ki, mehtabın aydınlattığı koridorlar boş ve sessizdi. Stratejik aralıklarla haritaya bakarak, kaçınmak istediği kimseye rastlamamayı garanti altına alacak durumdaydı. Eldivenlerini yanlış ellerine takmış, şaşkın ifadeli bir büyücü olan Bozum Olmuş Boris'in heykeline vardığı zaman, doğru kapıyı buldu ve yanına gidip parolayı mırıldandı: "Çam ferahlığı". Tıpkı Ced-ric'in ona söylediği gibi.
Kapı gıcırdayarak açıldı. Harry içeri süzüldü, kapıyı arkasından sürgüledi ve Görünmezlik Pelerini'ni çıkartarak çevreye baktı.
İlk tepkisi, sırf bu banyoyu kullanmak için Sınıf Başkanı olmaya değeceğini düşünmek oldu. Muhteşem bir mumlu avizeden yumuşak bir ışık yayılıyordu, her şey beyaz mermerden yapılmıştı. Hatta zeminin orta
540
yerine gömülü ve dikdörtgen biçiminde, boş bir yüzme havuzunu andıran şey bile. Havuzun çevresinde yüz kadar altın musluk vardı, her birinin sapına farklı renkte bir mücevher konmuştu. Bir de atlama tahtası vardı. Pencerelerde uzun, beyaz keten perdeler asılıydı. Bir köşede yumuşak, beyaz havlulardan oluşan büyük bir yığın duruyordu, duvarda da altın çerçeveli tek bir tablo vardı. Tablo, bir kayada uyuyakalmış, uzun saçı yüzünü kaplamış bir denizkızmı gösteriyordu. Burnundan her soluk verişinde, saçları uçuşuyordu.
Harry, Pelerin'ini, yumurtayı ve haritayı bıraktı ve çevresine bakınarak ilerledi, ayak sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Banyo harika olduğu halde -ve o musluklardan bazılarını denemeye çok hevesli olduğu halde- şimdi buraya gelince Cedric'in onu işlettiği duygusunu bashramıyordu. Burası yumurtanın esrarını çözmeye nasıl yardım edecekti ki? Yine de, yumuşak havlulardan birini, Pelerin'i, haritayı ve yumurtayı yüzme havuzu büyüklüğündeki küvetin kenarına koydu. Sonra da eğilip musluklardan bazılarını açtı.
Hepsinden suyla karışık, farklı türlerde banyo köpükleri geldiğini hemen fark etti, ama bunlar Harry'nin bildiği banyo köpüklerine hiç benzemiyordu. Bir musluktan futbol topu büyüklüğünde pembe-mavi kabarcıklar akıyordu; bir başkasından ise öyle yoğun bir buz-beyazı köpük geliyordu ki, Harry, eğer üstüne çıkmayı denesem belki ağırlığımı çeker, diye düşündü. Üçüncüsünden ağır parfümlü, mor bulutlar akıyor, suyun üzerinde asılı kalıyorlardı. Harry bir süre muslukları açıp
541
kapatarak oyalandı. Özelikle bir tanesinden çok hoşlandı: Bu musluğun fışkırttığı su, yüzeye çarpıp geri sıçrayarak havada büyük su kemerleri oluşturuyordu. Derin havuz (büyüklüğüne göre çok kısa sayılacak sürede) sıcak su, köpük ve kabarcıkla dolunca, Harry bütün muslukları kapattı; pijamasını, terliklerini ve sabahlığını çıkarıp suya girdi.
Su öyle derindi ki, ayakları dibe ancak değebiliyor-du. Yeniden kenara yüzüp suda ayaklannı çırparak yumurtaya bakmadan önce, birkaç kulaç atmayı ihmal etmedi. Sıcak ve köpüklü suda, çevresini kaplayan farklı renklerdeki buharlann içinde yüzmek çok keyifli bir şeydi gerçi... ama hâlâ aklına hiçbir parlak fikir gelmiyor, kafasında ampul falan yanmıyordu.
Harry kollarını uzattı, ıslak ellerindeki yumurtayı yukarı kaldırdı ve açtı. Ağlayan, inleyen ses

banyoyu doldurdu, mermer duvarlardan yankılandı, ama yine aynı derecede anlaşılmazdı. Hatta bütün o yankıyla daha da anlaşılmaz bir hal almıştı. Harry bu sesin Filch'm dikkatini çekeceğinden endişelenerek yumurtayı yeniden kapatıverdi ve Cedric'in planı bu muydu acaba diye merak etti. O sırada, biri konuştu. Harry yerinden öyle bir zıpladı ki, yumurtayı düşürdü. Yumurta zeminde tıngırdayarak banyonun öbür ucuna gitti.
"Senin yerinde olsam, onu suyun içine koymayı denerdim."
Harry geçirdiği şok yüzünden hatın sayılır miktarda kabarcık yutmuştu. Ağzından sular püskürterek
542
ayağa kalktı. Çok kasvetli görünen bir kızın hayaleti,, bacak bacak üstüne atmış, musluklardan birinin tepesinde oturuyordu. Mızmız Myrtle'dı bu, genellikle üç kat aşağıdaki tuvaletin S borusundan hıçkırıkları duyulan hayalet.
Harry büyük bir öfkeyle, "Myrtle!" dedi. "Üstümde - üstümde hiçbir şey yok!"
Köpük öyle yoğundu ki, aslında bunun önemi yoktu, ama Harry, geldiği andan beri Myrtle'in onu muslukların birinden gözlediği yolunda tatsız bir duyguya kapılmıştı.
Myrtle kalın gözlük camlarının arkasından gözlerini kırpıştırarak, "Sen suya girerken gözlerimi yumdum," dedi. "Ne zamandır beni görmeye geliniyorsun."
"Evet... şey..." dedi Harry, Myrtle gerçekten de başından başka yerini göremesin diye dizlerini hafifçe bükerek. "Senin tuvaletine gelmemem gerek, değil mi7 Orası bir kızlar tuvaleti."
"Eskiden aldırmazdın," dedi Myrtle, üzüntülü üzüntülü. "Hep gelirdin oraya."
Bu doğruydu, ama Harry, Ron ve Hermione, Myrtle'm bozuk tuvaletine, oranın gizlice Çok Özlü İksir kaynatmaya uygun bir yer olduğunu düşündükleri için gitmişlerdi sadece. Bu yasak iksir Harry ve Ron'u bir saatliğine Crabbe ve Goyle'un canlı birer kopyası haline getirmiş, böylece Slytherin ortak salonuna girmelerini sağlamıştı.
"Oraya gittiğim için azar işittim," dedi Harry, ki bu az çok doğruydu; Percy bir keresinde onu Myrtle'm tu-
543
vaktinden çıkarken yakalamıştı. "Ondan sonra gelme-sem daha iyi olur diye düşündüm."
"Ya... anlıyorum..." dedi Myrtle, mutsuz bir şekilde çenesindeki bir sivilceyle oynayarak. "Eh... neyse... Ben olsam o yumurtayı suda denerdim. Cedric Diggory öyle yaptı."
Çok içerleyen Harry, "Onu da mı casus gibi gözle-din?" dedi. "Ne yapıyorsun sen, akşamları buraya süzülüp Sınıf Başkanları'nın banyo yapmasını mı seyrediyorsun?"
"Bazen," dedi Myrtle, sinsi bir şekilde. "Ama daha önce ortaya çıkıp kimseyle konuşmadım."
"Şeref duydum," dedi Harry sıkıntıyla. "Sen gözlerini yumulu tut, anlaşıldı mı?"
Banyodan çıkmadan önce Myrtle'in eliyle gözlüğünü iyice kapattığından emin oldu, havluyu sıkıca beline sardı ve yumurtayı almaya gitti.
Tekrar suya girdiğinde, Myrtle parmaklarının arasından bakarak, "Hadi bakalım... onu suyun içinde aç," dedi. *
Harry yumurtayı köpüklü suyun içine soktu ve açtı... bu sefer yumurtadan çığlıklar yükselmedi. Onun yerine gurultulu bir şarkı yükseliyordu, sudan geçerek gelen bu şarkının sözlerini anlayamadı.
Ona patronluk taslamaktan pek hoşlanıyormuşa benzeyen Myrtle, "Senin de başını suyun içine sokman gerekiyor," dedi. "Hadisene!"
Harry derin bir soluk aldı ve suyun altına kaydı -şimdi, kabarcıklarla dolu küvetin mermer zemininde
544
otururken, elindeki açık yumurtadan yükselen tekinsiz sesler korosunun söylediği şarkıyı duyabiliyordu:
"Gel, bul bizi seslendiğimiz yerde, Şarkı söyleyemeyiz yerin üstünde. Ve ararken sakın unutma şunu: En özleyeceğin neyse aldık onu. Bir saatin var onu aramak için Ve bizdekini geri almak için. Bir saat sonra - iş işten geçecek, Çok geç, gitti, geri dönmeyecek."
Harry yeniden yükseldi, kabarcıklı yüzeyi yarıp çıktı, gözlerinin önündeki saçlarım silkeledi.

"Duydun mu?" dedi Myrtle.
"Evet... 'Gel, bul bizi seslendiğimiz yerde...' Beni buna ikna etmek için de... Dur, bekle, yeniden dinlemem gerek..." Yeniden suyun dibine daldı.
Yumurta şarkısını suyun altında üç kez daha söyledikten sonra, Harry şarkıyı ezberlemişti. Sonra bir süre derin derin düşünerek suda ayaklarını çırptı, Myrtle da oturup onu gözledi.
"Gidip, seslerini yerin üstünde kullanamayan insanları bulmam gerekiyor..." dedi ağır ağır. "Şey... kim olabilir dersin?"
"Kafan ağır çalışıyor biraz galiba, ha?"
Harry, Mızmız Myrtle'ı hiç bu kadar neşeli görmemişti; bir doz Çok Özlü İksir yüzünden Hermione'nin yüzünü kıllar basıp arkasında da bir kedi kuyruğu çıktığı gün hariç.
545
Harry gözlerini banyoda gezdirdi, düşünüyordu... Eğer sesler sadece suyun altında duyuluyorsa, mantığa göre sualtı yaratıklarına ait olmaları gerekirdi. Bu teoriyi Myrtle'a iletti, o da Harry 'ye bakıp yılışık yılışık sırıttı.
"Diggory de böyle düşünmüştü," dedi. "Orada yatıp saatlerce kendi kendine konuştu. Saatlerce... banyoda neredeyse hiç kabarak kalmayıncaya kadar..."
"Suyun alanda..." dedi Harry yavaşça. "Myrtle... gölde dev mürekkep balığı dışında ne yaşıyor?"
"Ah, her tür şey," dedi Myrtle. "Bazen oraya giderim... bazen başka seçeneğim olmaz, beklemediğim anda birisi tuvaletimin sifonunu çekerse..."
Harry, Mızmız Myrtle' in tuvaletin içindekilerle birlikte bir borudan ok gibi göle sürüklenişini düşünme-meye çalıştı. "Ee, orada insan sesi çıkaran var mı? Dur 'bakayım-"
Harry'nin gözleri, duvardaki uyuklayan denizkızı resmine takılmıştı. "Myrtle, orada denizhalkı yok, değil
Myrtle, gözlüğünün kalın camlan parlayarak, "Aaa, çok iyi," dedi. "Diggory bunu çok daha uzun sürede bulmuştu! Üstelik o da uyanık olduğu halde" -asık yüzünde büyük bir hoşnutsuzluk ifadesiyle denizkızını ışa:?t etti- "kikirdiyordu, gösteriş yapıyordu ve yüzgeçlerini ışıldatıyordu..."
"Öyle, değil mi?" dedi Ha -ry heyecanla. "İkinci görev, gidip gölün altında denizhalkım bulmak ve... ve..."
Ama birden dediklerinin ne anlama geldiğini kav-
546
radı, birisi karnında bir tıpayı çekmiş gibi, içindeki bütün heyecanın boşalıp gittiğini hissetti. İyi bir yüzücü değildi, yüzmeye fırsat bulamamıştı pek. Dudley küçükken ders almıştı, ama Petunia Teyze ile Vernon Enişte, kuşkusuz Harry'nin bir gün boğulacağını ümit ettikleri için, ona yüzme dersi aldırma zahmetine katlanmamışlardı. Bu banyoda birkaç kulaç atmak iyiydi, ama göl çok büyüktü, hem de çok derin... üstelik denizhalkı mutlaka dipte yaşıyordu...
Harry ağır ağır, "Myrtle," dedi, "nasıl soluk alacağım?"
Bunu duyunca Myrtle'm birden yine gözleri doldu.
"Ne kadar densizsin!" diye mırıldandı, cüppesinin içinde el yordamıyla bir mendil ararken.
Harry şaşkın şaşkın, "Niye densiz oluyormuşum?" diye sordu.
"Kalkıp benim önümde soluk almaktan söz ediyorsun!", dedi Myrtle tiz bir sesle. Sesi banyoda gümbür gümbür yankılandı, "Ben yapamazken... yapmamışken... yıllardır..." Yüzünü mendiline gömüp yüksek sesle burnunu çekti.
Harry, Myrtle'in ölü olma konusunda nasıl hep hassasiyet gösterdiğini hatırladı. Oysa tanıdığı başka hiçbir hayalet bu konuda böyle yaygara koparmazdı. "Kusura bakma," dedi Harry sabırsızca. "Onu kastetmedim -unutmuştum..."
Şişmiş gözleriyle ona bakıp yutkunan Myrtle, "Ya, tabii, Myrtle'in ölü olduğunu unutmak kolay," dedi. "Beni yaşarken bile kimse özlememişti. Cesedimi bulmaları sa-
547
atler aldı - biliyorum, çünkü orada oturmuş onları bekliyordum. Olive Hornby tuvalete geldi - Tine orada oturmuş somurtuyor musun, Myrtle?' dedi. 'Çünkü Profesör Dippet seni aramamı istedi -' Ve o anda cesedimi gördü... ooooh, öldüğü güne kadar da unutmadı, bunu ben garantiye aldım... peşinden dolaştım, hiç unutturmadım, evet. Hatırlıyorum da, erkek kardeşinin düğününde -"

Ama Harry onu dinlemiyordu. Yeniden denizhalkı-nın şarkısını düşünüyordu. "En özleyeceğin neyse aldık onu." Anlaşılan ona ait bir şeyi çalacaklardı, onun da geri alması gerekecekti. Ne alacaklardı acaba?
"- ve tabii sonra Sihir Bakanlığı' na gitti, peşinden dolaşmama bir son vermek için. Ben de buraya dönüp tuvaletimde yaşamak zorunda kaldım."
"İyi," dedi Harry dalgın dalgın. "Eh, bayağı bir ilerleme kaydettim... Gözlerini yine yum, olur mu? Çıkıyorum."
Yumurtayı küvetin zemininden aldı, dışarı çıktı, kurulandı, pijamasıyla sabahlığını giydi.
Jiarry, Görünmezlik Pelerini'ni alırken, Mızmız Myrtle mahzun mahzun, "Bir gün gelip beni tuvaletimde yine ziyaret eder misin?" diye sordu.
"Şeyy... denerim," dedi Harry. Ama içten içe, Myrtle' in tuvaletini ancak şatodaki bütün diğer tuvalet- S ler tıkanırsa ziyaret edeceğini düşünüyordu. "Görüşü- , rüz, Myrtle... Yardımın için teşekkürler."
Myrtle kasvetle, "Hoşça kal," dedi. Harry, Görün-1 mezlik Pelerini'ni giyerken, onun ok gibi musluğa dal-dığını gördü.
548
Dışarıda, karanlık koridorda, Harry yolun hâlâ açık olup olmadığını kontrol etmek için Çapulcu Haritası'm inceledi. Evet, Filch ile kedisi Mrs Norris'e ait noktalar sağ salim odalarındaydı... Peeves'den başka hiçbir şey hareket etmez gibiydi, o ise bir üst kattaki ödül odasında hoplayıp zıplıyordu... Harry, Gryffindor Kulesi'ne dönmek için ilk adımını atmıştı ki, haritadaki başka bir şey gözüne çarptı... kesinlikle tuhaf bir şey.
Hareket eden tek şey Peeves değildi. Tek bir nokta haritanın sol alt köşesindeki bir odada hızla hareket ediyordu - Snape'in odasında. Ama noktanın altında "Severus Snape" yazmıyordu... Bartemius Crouch yazıyordu.
Harry noktaya bakakaldı. Mr Crouch işe gidemeyecek ya da Noel Balosu'na gelemeyecek kadar hastaydı sözde - öyleyse ne demeye gece saat birde sinsi sinsi Hogvvarts'a giriyordu? Harry noktanın odada dolaşmasını, orada burada duraklamasını dikkatle izledi...
Durup düşündü... Sonra merakına yenildi. Dönüp ters yöne, en yakındaki merdivene doğru yürüdü. Cro-uch'un ne dolap çevirdiğini öğrenecekti.
Harry mümkün olduğunca sessiz bir şekilde merdivenden indi. Ama portrelerdeki yüzlerden bazıları döşeme tahtalarının gıcırdaması ve pijamasının hışırdaması üzerine yine de merakla dönüp baktılar Aşağıdaki koridorda çıt çıkarmadan ilerledi, koridorun orta yerindeki duvar halısını itip geçti ve daha dar bir merdivenden inmeye koyuldu. Burası, onu iki kat aşağı indirecek kestirme bir yoldu. Boyuna haritaya bakıyor, me-
549
rak ediyordu... Dürüst, yasalara uyan Mr Crouch'un gecenin bu geç saatinde başka birinin odasına sinsice girmesi hiç de onun karakterine uygun bir şey değildi...
Sonra, merdivenin tam orta yerinde, ne yaptığını düşünmeksizin, Mr Crouch'un tuhaf davranışından başka hiçbir şey üzerinde dikkatini toplamaksızm giderken, Harry'nin bacağı birden, Neville'in hep üzerinden atlamayı unuttuğu tuzaklı basamağa gömüldü. Sakar sakar yalpaladı, hâlâ ıslak olan altın yumurta kolunun altından kaydı - Harry onu yakalamak için ileri fırladı ama, çok geç; yumurta her basamakta davul sesi kadar yüksek birer gümbürtü çıkararak uzun merdivenden aşağı düştü - Görünmezlik Pelerini kaydı -Harry onu kaptı, ama bu defa da Çapulcu Haritası elinden fırladı. Altı basamak aşağı, dizine kadar basamağa gömülü olan Harry'nin ulaşamadığı bir yere gitti.
Altın yumurta merdivenin bittiği yerde asılı duran duvar halısının içinden geçip yere düştü ve çat diye açıldı. Aşağıdaki koridorda feryat figan bağırmaya başladı. Harry asasını çekti ve Çapulcu Haritası'na dokunup onu silmeye çalıştı, ancak harita çok uzaktaydı -
Harry, Pelerin'i tekrar üstüne çekerek doğruldu, gözleri korkuyla kısılmış halde dikkatle dinledi... vt_ neredeyse o anda -
"PEEVES!"
Bu, hademe Füch'in hiçbir yanılmaya meydan vermeyecek av narasıydı. Harry onun hızlı hızlı,

ayağını sürüye sürüye yaklaştığını ve hırıltılı sesinin öfkeyle yükseldiğini duyabiliyordu.
550
"Bu yaygara da ne oluyor? Bütün şatoyu uyandıracaksın, öyle mi? Seni elime geçireceğim, Peeves, mutlaka elime geçireceğim ve sen... bu da ne?"
Filch'in ayak sesleri durdu; metalin metale çarpması duyuldu ve tiz çığlık kesildi - Filch yumurtayı almış ve kapatmıştı. Bir ayağı hâlâ sihirli basamakta sıkışık olan Harry hiç hareketsiz durup dinledi. Filch şimdi her an, Peeves'i görmeyi bekleyerek, duvar halısını çekebilirdi... ve orada Peeves olmayacaktı... ama merdivenden çıkarsa, Çapulcu Haritası'nı görecekti... ve Gö-rünmezlik Pelerini olsa da olmasa da, harita "Harry Potter"ı tam da durduğu yerde gösterecekti.
"Yumurta?" dedi Filch usulca, merdivenin en alt basamağında. "Tatlım!" -Mrs Norris de yanındaydı besbelli- "Bu bir Üçbüyücü ipucu! Bu bir okul şampiyonuna ait!"
Harry kendini kötü hissetti; kalbi güm güm atıyordu-
Filch, "PEEVES!" diye kükredi neşeyle. "Hırsızlık etmişsin!"
Aşağıdaki duvar halısını yırtarcasına çekti ve Harry onun, gözlerinin altı torba torba olmuş korkunç yüzünü gördü. Filch patlak, solgun gözleriyle karanlık ve ona göre ıssız merdivene bakıyordu.
"Saklanıyorsun, ha?" dedi tatlı bir sesle. "Seni almaya geliyorum, Peeves... Gidip bir Üçbüyücü ipucu çalmışsın, Peeves... Dumbledore bu yüzden seni buradan atacak, seni pis, soyguncu hortlak..."
Filch merdiveni tırmanmaya başladı; sıska, toz ren-
551
l
gi kedisi de hemen topuklarının dibindeydi. Mrs Nor-ris'in sahibininkilere çok benzeyen ampul misali gözleri dosdoğru Harry'nin üstüne dikilmişti. Harry'nin daha önce de Görünmezlik Pelerini'nin kedileri etkileyip etkilemediğini merak ettiği olmuştu... Korkudan midesi bulanarak, Filch'in eski, pazen sabahlığıyla gitgide yaklaşmasını izledi - tuzağa gömülmüş bacağını umutsuzca kurtarmaya çalıştı, ama bu gayret bacağının birkaç santim daha batmasından başka işe yaramadı - Filch'in haritayı görmesi ya da ona çarpması an meselesiydi.
"Filch? Neler oluyor?"
Filch, Harry'den birkaç basamak aşağıda durup arkasına döndü. Merdivenin dibinde, Harry'nin durumunu daha da berbat hale getirebilecek olan tek kişi duruyordu - Snape. Uzun, gri bir gecelik giymişti ve öfkeden mosmor görünüyordu.
Filch melun bir edayla, "Peeves, Profesör," diye fısıldadı. "Bu yumurtayı merdivenden aşağı attı."
Snape basamakları hızla tırmandı ve Filch'in yanında durdu.. Harry dişlerini sıktı, deli gibi çarpan kalbinin onu her an ele vermesinden korkuyordu.
Snape, Filch'in elindeki yumurtaya bakarak, yumuşak bir sesle, "Peeves mi?" dedi. "Ama Peeves benim odama giremez ki..."
"Bu yumurta odanızda mıydı, Profesör?"
"Elbette hayır," diye tersledi onu Snape. "Gümbürtüler ve feryatlar duydum -"
"Evet, Profesör, onlar yumurtadan çıktı -"
"- Ne var diye bakmaya geliyordum -"
552
"- Peeves attı, Profesör -"
"- ve odamdan geçerken, meşalelerin yandığım, bir dolap kapısının da aralık olduğunu gördüm! Biri odamı karıştırmış!"
"Ama Peeves bunu yapamaz ki -"
Snape, "Yapamayacağını biliyorum, Filch!" diye yine tersledi hademeyi. "Ben odamı yalnızca bir büyücünün açabileceği sihirli bir mühürle kapalı tutarım!" Snape merdivenden yukarı baktı, bakışları dosdoğru Harry'nin içinden geçti, sonra da aşağıdaki koridoru taradı. "Benimle gelmeni ve odama giren davetsiz misafiri bulmama yardım etmeni istiyorum, Filch."
"Ben - evet, Profesör - ama -"
Filch özlemle merdivenden yukarı baktı, onun bakışları da dosdoğru Harry'nin içinden geçti. Harry onun Peeves'i köşeye sıkıştırma fırsatını kaçırmak istemediğini anladı. Git, diye sessizce yalvardı

Harry ona, Snape'le git... git hadi... Mrs Norris, Filch'in bacağının arkasından uzanmış bakıyordu... Harry kedinin kesinlikle onun kokusunu alabildiği izlenimini edindi... Niye küveti o kadar çok parfümlü köpükle doldurmuştu ki?
Filch merhamet dilenircesine, "Diyorum ki, Profesör," dedi, "Müdür bu kez beni dinlemek zorunda kalacak. Peeves bir öğrenciden bir şey çalmış. Bu benim onu şatodan temelli attırma şansım olabilir -"
"Filch, o sefil hortlak umrumda bile değil, burada benim odam -"
Takır. Takır. Takır.
Snape birden sustu. O da, Filch de merdivenden aşa-
553
ğı baktılar. Harry, onların başlarının arasındaki dar aralıktan, Deli-Göz Mood/nin topallayarak ortaya çıktığını gördü. Moody geceliğinin üstüne eski seyahat pelerinini giymişti, her zamanki gibi bastonuna dayanıyordu.
"Pijama partisi, öyle mi?" diye homurdandı yukarı doğru.
Filch hemen, "Profesör Snape ve ben birtakım sesler duyduk da, Profesör," dedi. "Hortlak Peeves her zamanki gibi çevreye bir şeyler fırlatmış - sonra da Profesör Snape fark etmiş ki, birisi izinsiz onun -"
Snape, Filch'e, "Kes sesini!" dedi tıslarcasına.
Moody merdivenin ilk basamağına bir adım daha yaklaştı. Harry onun sihirli gözünün Snape'in üzerinde dolaştığını, sonra da, hiçbir yanılgıya meydan vermeyecek şekilde, kendi üzerinde durduğunu gördü.
Harry'nin yüreği ağzına geldi. Moody, Görünmezlik Pelerinlerinin içini görebiliyordu... Sahnenin tuhaflığını tam anlamıyla görebilecek tek kişi oydu: Geceliğiyle Snape, yumurtaya sıkı sıkı sarılmış olan Filch, onların tam arkalarında, merdivende kapana kısılmış Harry. Moody'nin bir kesiğe benzeyen yamuk ağzı hayretle açıldı. Birkaç saniye Harry'yle ikisi birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sonra Moody ağzını kapadı ve mavi gözünü yine Snape'e çevirdi.
"Doğru mu duydum, Snape?" diye sordu ağır ağır. "Birisi izinsiz odana mı girdi?"
Snape soğuk soğuk, "Önemli değil," dedi.
"Tam tersine," diye homurdandı Moody, "çok önemli. Odana kim izinsiz girmek ister ki?"
554
Snape, "Bir öğrenci herhalde," dedi. Harry onun yağlı şakağında bir damarın fena halde atmaya başladığını görebiliyordu. "Daha önce de olmuştu. Özel depo dolabımdan iksir malzemesi kayboldu... yasadışı karışımlar yapmaya çalışan öğrenciler, kuşkusuz..."
"Onların iksir malzemesi peşinde olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" dedi Moody. "Odanda başka bir şey saklamıyorsun, değil mi?"
Harry, Snape'in solgun yüzünün pis bir tuğla kırmızısına döndüğünü gördü. Şakağındaki damar daha da hızla atmaya başlamıştı. •
Yumuşak ve tehlikeli bir sesle, "Hiçbir şey saklamadığımı biliyorsun, Moody," dedi. "Çünkü odamı sen de titizlikle aradın."
Moody'nin yüzü bir gülümsemeyle çarpıldı. "Se-herbaz ayrıcalığı, Snape. Dumbledore benden göz kulak olmamı istemişti -"
Snape sıkılı dişlerinin arasından, "Dumbledore bana itimat eder," dedi. "Sana benim odamı araman için emir verdiğine inanmayı reddediyorum!"
"Dumbledore elbette sana itimat eder," diye homurdandı Moody. "O itimat sahibi bir adam, değil mi? İkinci şanslara da inanıyor. Ama ben - ben diyorum ki, çıkmayan lekeler vardır, Snape. Hiç çıkmayan lekeler, anlıyor musun?"
Snape birden çok tuhaf bir şey yaptı. Aniden sağ eliyle sol kolunu tuttu, sanki kolu aniden acımış gibi.
Moody güldü. "Yatağına geri dön, Snape."
"Beni hiçbir yere göndermeye yetkin yok!" diye tıs-
555
ladı Snape. Kendine kızmış gibi kolunu bıraktı. "Benim de karanlık bastıktan sonra bu okulu

kolaçan etmeye senin kadar hakkım var!"
"Kolaçan et, öyleyse," dedi Moody, ama sesi tehdit doluydu. "Bir ara karanlık bir koridorda seninle karşılaşmayı dört gözle bekliyorum... Bu arada, bir şey düşürmüşsün..."
Harry, içini bıçak gibi yaran bir dehşet hissiyle, Moody'nin hâlâ merdivende, kendisinin altı basamak altında duran Çapulcu Haritası'nı işaret ettiğini gördü. Hem Snape, hem de Filch bakmak için dönerlerken, Harry ihtiyatı elden bıraktı; Pelerin'in altında kollarını kaldırdı, Moody'nin dikkatini çekmek için şiddetle ona doğru salladı. Ağzıyla da sessizce, "Harita benim!" kelimelerini oluşturdu. "Benim!"
Snape, yüzünde korkunç bir kavrayış ifadesiyle, haritaya doğru uzanmıştı -
"Accio parşömen!"
Harita havaya uçtu, Snape'in öne uzanmış parmaklarının .arasından kayıp geçti ve merdivenden aşağı süzülerek Moody'nin eline kondu.
"Benim hatam," dedi Moody sakin sakin. "Benim-miş - daha önce düşürmüş olmalıyım -"
Ama Snape'in kara gözleri Filch'in kollarındaki yumurta ile Moody'nin elindeki harita arasında hızla gidip geliyordu ve Harry onun, ancak Snape'in yapacağı gibi, ikiyle ikiyi topladığım görebiliyordu...
Snape usulca, "Potter," dedi.
"O da ne?" diye sordu Moody sükûnetle. Bir yan-
556
dan da haritayı katlayıp cebine koyuyordu.
Snape, "Potter!"diye hırladı, dahası başını çevirerek tam Harry'nin olduğu yere baktı, sanki birden onu görebilmeye başlamış gibi. "O yumurta Potter'ın yumurtası. O parşömen de ona ait. Daha önce görmüştüm. Onu tanıdım! Potter burada! Görünmezlik Pelerini'ni giymiş!"
Snape kör bir adam gibi ellerini uzattı ve merdivenden yukarı çıkmaya koyuldu. Harry onun haddinden fazla büyük burun deliklerinin, kendisinin kokusunu almak için açılıp kapandığına yemin edebilirdi - kendini kapana kısılmış hissederek, Snape'in parmak uçlarından kaçınmak için geriye doğru yaslandı. Ama artık her an-
"Orda bir şey yok, Snape!" dedi Moody havlarcası-na. "Ama aklına nasıl da hemen Harry Potter'ın geldiğini Müdüre anlatmaktan mutluluk duyacağım!"
"Ne demek istiyorsun?" diye hırlayan Snape, dönüp Moody'ye baktı. Hâlâ ileri uzanmış halde olan elleri Harry'nin göğsünden birkaç santim uzaktaydı.
"Demek istiyorum ki, Dumbledore o çocuğa kimin kafayı taktığını öğrenmeyi çok istiyor!" dedi Moody, to-pallaya topallaya merdivenin dibine daha da yaklaşarak. "Ben de, Snape... çok istiyorum..." Meşale ışıklan yamru yumru yüzüne vurdu, yara izleri ve burnunun eksik kısmı her zamankinden de derin ve karanlık görünüyordu.
Snape aşağı, Moody'ye bakıyordu ve Harry onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu. Bir an kimse ne kıpır-
557
dadı, ne konuştu. Sonra Snape ağır ağır ellerini indirdi.
Zorla sakinleştirdiği sesiyle, "Ben sadece," dedi, "Potter yine geç saatlerde çevrede mi dolaşıyor diye düşündüm... yersiz bir alışkanlık... bunu yapmasına son verilmeli. Kendi - kendi güvenliği için."
Moody tatlı tatlı,."Ah, anlıyorum," dedi. "Sadece Potter'ın çıkarlarını koruyordun, ha?"
Bir sessizlik oldu. Snape ve Moody hâlâ birbirlerine bakıyorlardı. Mrs Norris yüksek sesle miyavladı. Filch'in bacaklarının arkasından kafasını uzatmış, Harr/nin banyo köpüğü kokusunun kaynağını arıyordu hâlâ.
Snape ters ters, "Ben yatağıma döneyim," dedi.
"İşte bu, bütün gece boyunca aklına gelen en parlak fikir," dedi Moody. "Şimdi, Filch, o yumurtayı bana verirsen -"
"Hayır!" dedi Filch. Yumurtaya sanki ilk erkek ev-ladıymış gibi sıkı sıkı sarılmıştı, "Profesör Moody, bu yumurta Peeves'in ihanetinin kanıtı!"
Moody, "Çaldığı şampiyonun malı o," dedi, "Ver şunu bana, hemen."
Snape merdivenden rüzgâr gibi inerek, tek kelime etmeden Moody'nin yanından geçti. Filch

cıvıldar gibi bir ses çıkararak Mrs Norris'i çağırdı. Kedi dönüp sahibini izlemeden önce birkaç saniye daha boş boş Harr/nin yüzüne baktı. Hâlâ hızlı hızlı soluyan Harry, Snape'in koridordan aşağı doğru yürüdüğünü duydu. Filch yumurtayı Moody'y e uzattı, sonra o da ortadan kayboldu. Bir yandan da Mrs Norris'e mırıldanıyordu:
558
"Aldırma, tatlım... sabah Dumbledore'a çıkacağız... ona Peeves'in ne dolaplar çevirdiğini söyleyeceğiz..."
Bir kapı güm diye kapatıldı. Moody asasını en alttaki basamağa koyup, her basamakta hafifçe tıkırdaya-rak, zahmetle Harry'ye doğru çıkmaya başladı.
"Ucu ucuna yırttın, Potter," diye mırıldandı.
"Evet... ben - şey... teşekkürler," dedi Harry halsizce.
Moody cebinden Çapulcu Haritası'nı çıkarıp katlarını açarak, "Bu nedir?" diye sordu.
Harry, Moody'nin onu vakit geçirmeden basamağın içinden çıkaracağını umut ederek, "Hogvvarts haritası", dedi. Bacağı bayağı acımaya başlamıştı.
Moody, "Merlin'in sakalı," diye fısıldadı. Haritaya bakan sihirli gözü yine zıvanadan çıkmıştı. "Bu... bu bayağı esaslı bir harita, Potter!"
"Evet... hayli yararlı," dedi Harry. Gözleri acıdan yaşarmaya başlamıştı. "Şey - Profesör Moody, bana yardım edebilir miydiniz acaba -?"
"Ne? Ah! Evet... evet, elbette..."
Moddy, Harry'yi kollarından yakalayıp çekti. Harr/nin bacağı tuzaklı basamaktan kurtuldu, Harry de bir üsttekine tırmandı.
Moody hâlâ haritaya bakıyordu. "Potter..." dedi yavaş yavaş, "Snape'in odasına kimin gizlice girdiğini görmüş olma ihtimalin yok, değil mi? Yani, bu haritada demek istiyorum."
"Şey... evet, gördüm..." diye itiraf etti Harry. "Mr Crouch'tu."
559
Moody'nin sihirli gözü bütün haritanın üstünde hızla gezindi. Birden çok telaşlanmıştı.
"Crouch, ha?" dedi. "Bundan - bundan emin misin, Potter?"
"Kesinlikle," dedi Harry.
Moody, gözü hâlâ haritada vızır vızır dolaşarak, "Eh, artık burada değil," dedi. "Crouch demek... bu çok - çok ilginç..."
Moody bir dakika boyunca hiçbir şey demedi, hâlâ haritaya bakıyordu. Harry bu haberin Moody için bir anlam taşıdığım anlamıştı, bu anlamın ne olduğunu öğrenmeyi de çok istiyordu. Sorma cesareti göster-sem mi, diye düşündü. Moody onu biraz korkutuyordu... ama onu bir sürü beladan kurtaran da Moody olmuştu...
"Şey... Profesör Moody... Mr Crouch, Snape'in odasında ne arıyordu dersiniz?"
Moody'nin sihirli gözü haritadan ayrıldı ve titrey> rek Harry üzerinde sabitleşti. Derinlere inen bir bakıştı, HarryJVloody'nin onu ölçüp biçtiği, ona cevap verse mi vermese mi, ya da ne kadarını anlatsa diye tarttığı izlenimine kapıldı.
Sonunda, "Şöyle diyelim, Potter," diye mırıldandı Moody. "İhtiyar Deli-Göz'ün, kafasını Karanlık büyücüleri yakalamakla bozduğunu söylerler... ama ben Barty Crouch'un yanında bir hiçim - bir hiç."
Haritaya bakmayı sürdürdü. Harry'nin daha fazlasını öğrenmek için içi gidiyordu.
"Profesör Moody?" dedi yine. "Sizce..', bunun şeyle
560
bir ilgisi olabilir mi... belki Mr Crouch bir şeyler döndüğünü düşünüyordur..."
"Ne gibi?" dedi Moody sertçe.
Harry, ne kadarını söylemeye cüret edeceğini düşündü. Moody'nin* Hogvvarts dışında bir bilgi kaynağı olduğunu tahmin etmesini istemiyordu. Böyle bir tahmin Sirius hakkında cevabı zor sorulara yol açabilirdi.
"Bilmiyorum," diye mırıldandı Harry. "Son zamanlarda tuhaf şeyler oluyor, değil mi? Gelecek Postası da yazdı... Dünya Kupası'ndaki Karanlık İşaret, Ölüm Yi-yen'ler falan..."
Moody' nin birbirinden farklı gözlerinin ikisi birden faltaşı gibi açıldı.

"Sen uyanık bir çocuksun, Potter," dedi. Sihirli gözü yeniden Çapulcu Haritası'na çevrildi. "Crouch da benzer şeyler düşünmüş olabilir," dedi ağır ağır. "Çok mümkün... Son zamanlarda etrafta tuhaf rivayetler dolaşıyor - Rita Skeeter da bunları körüklüyor, tabii. Bir sürü insanı tedirgin ediyor, farkındayım." Yamuk ağzı amansız bir gülümsemeyle çarpıldı. Sihirli gözü haritanın sol alt köşesinde sabitleşmiş halde ve sanki Harry'den çok kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Nefret ettiğim bir şey varsa," dedi, "serbest kalmış bir Ölüm Yiyen'dir..."
Harry ona bakakaldı. Acaba Moody gerçekten de Harry'nin anladığı şeyi söylemiş olabilir miydi?
Moody sadede gelelim dercesine, "Şimdi de ben sana bir soru soracağım, Potter," dedi.
Harry'nin kalbi sıkıştı. Bunu bekliyordu zaten. Mo-
561
ody çok kuşku verici bir sihirli nesne olan bu haritayı nereden aldığını soracaktı ona - bu haritanın Harry'nin eline nasıl geçtiğinin hikâyesi, yalnızca Harry'y i değil, babasını, Fred ile George VVeasley'yi ve son Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenleri Profesör Lupin'i de suçlu duruma düşürecekti. Moody haritayı Harry'nin gözü önünde salladı, Harry kendini olabileceklerin en kötüsüne hazırladı -
"Bunu ödünç alabilir miyim?"
"Oh!" dedi Harry. Bu haritadan çok memnundu, ama öte yandan, Moody onu nereden aldığını sormadığı için çok rahatlamıştı. Ayrıca, ona bir gönül borcu da vardı şüphesiz. "Evet, tabii."
"Aferin sana," diye homurdandı Moody. "Bu çok işime yarayacak... bu tam da benim istediğim şey... Tamam, yatağa, Potter, hadi bakalım, yürü.:."
Birlikte merdivenin tepesine çıktılar. Moody haritayı, sanki daha önce eşini hiç görmediği bir hazineymiş gibi hâlâ inceliyordu. Sessizce Moody'nin odasının kapısına yürüdüler. Moody orada durup Harry'ye baktı. "Hiç kendine meslek olarak Seherbaz'hğı seçmeyi düşündün mü, Potter?"
"Hayır," dedi Harry, afallamıştı.
"Bir düşünsen iyi olur," dedi Moody, başını sallayıp düşünceli düşünceli Harry'ye bakarak. "Evet, gerçekten... ve aklıma gelmişken... bu gece o yumurtayı sadece gezmeye çıkarmamıştın, değil mi?"
Harry sırıtarak, "Şey - hayır," dedi. "İpucu üzerinde çalışıyordum."
562
Moody ona göz kırptı. Sihirli gözü yeniden sapıt-mıştı. "Gece gezmeleri gibisi yoktur, Potter... insanın yeni fikirler bulması için birebirdir... Sabaha görüşürüz..." Yeniden Çapulcu Haritası'na bakarak odasına döndü ve kapıyı arkasından kapattı.
Harry, Snape, Crouch ve bütün bunların ne anlama geldiği hakkında düşüncelere dalmış halde, ağır ağır Gryffindor Kulesi'ne yürüdü... Crouch, eğer istediği zaman Hogwarts'a gelebiliyorsa, neden kendine hasta süsü veriyordu? Snape'in odasında ne sakladığını sanıyordu?
Ve Moody onun, Harry'nin, bir Seherbaz olması gerektiğini düşünüyordu, ha! İlginç bir fikir... ama, diye düşündü Harry, on dakika sonra yumurtayla Pelerin'i emin bir şekilde sandığına yerleştirip dört direkli yatağına sessizce girerken, bu işi meslek olarak seçmeden önce, diğer Seherbaz'larda ne kadar hasar var diye bir kontrol etsem iyi olacak.
563
i
YİRMİ ALTINCI BOLUM
ikinci Görev
Hermione içerlemiş gibi, "Yumurtadaki ipucunu daha önce çözdüğünü söylemiştin!" dedi.
Harry kızgın kızgın, "Alçak sesle konuş!" dedi. "Sadece şey kaldı - bir tür ince ayar, tamam mı?"
O, Ron ve Hermione, Muska sınıfının en gerisinde kendilerine ait bir masada oturuyorlardı. Bugün Çağırma Büyüsü'nün tersini uygulamaları gerekiyordu -Uzaklaştırma Büyüsü. Nesneler odanın bir ucundan bir ucuna uçarken ortaya tehlikeli kazalar çıkmasın diye, Profesör Flitwick alıştırma yapmaları için her öğrenciye bir yığın yastık vermişti. Hedefi şaşırırlarsa, bunların kimsenin canını acıtmayacağı yolunda bir teorisi vardı. İyi bir teoriydi, ama pek iyi işlemiyordu. Neville öyle kötü nişan alıyordu ki, daha ağır şeyleri kazayla odanın öbür yanına gönderip duruyordu - örneğin, Profesör Flitwick'i.

"Bırak şu yumurtayı bir dakika, olur mu?" diye fısıldadı Harry, Profesör Flitwick kadere rıza göstermiş bir halde yanlanndan vınn diye geçip büyük bir dola-
564
bin tepesine düşerken. "Sana Snape'le Moody'yi anlatmaya çalışıyorum..."
Bu ders özel şeyleri rahat rahat konuşmak için idealdi. Herkes o kadar eğleniyordu ki, onlara dikkat bile etmiyordu. Harry son yarım saattir bir önceki gecenin maceralarını fısıltılı bölümler halinde anlatmakla meşguldü.
Ron, "Snape odasını Moody'nin de aradığını söyledi, ha?" diye fısıldadı. Bir yastığı asasının bir savrulu-şuyla Uzaklaştırırken (yastık havada yükseldi ve Parva-ti'nin şapkasını uçurdu), gözleri ilgiden pırıl pırıl parlıyordu. "Ne... yani Moody, Snape'e olduğu gibi Karka-roff a da göz kulak olmak için mi burada dersin?"
"Dumbledore böyle bir şey istedi mi bilmem., ama onun bunu yaptığı kesin," dedi Harry. Pek dikkat etmeden asasını dalgalandırınca, yastığı bir tür göbek atma hareketi yaparak sırasından düştü. "Moody dedi ki, Dumbledore, Snape'in burada kalmasına, sadece ona ikinci bir şans tanıdığı için izin veriyormuş, onun gibi bir şey..."
"Ne?" dedi Ron, gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir sonraki yastığı dönerek havaya yükseldi, avizeden sekti ve güm diye Flitvvick'in masasına düştü. "Harry... belki de Moody senin adını Ateş Kadehi'ne Snape'in koyduğunu düşünüyordur!"
Hermione kuşkuyla başını sallayarak, "Ama Ron," dedi, "biz daha önce de Snape'in Harry'y i öldürmeye çalıştığını düşünmüştük, sonradan Harry'nin canını kurtardığı anlaşıldı, hatırladın mı?"
565
O da bir yastığı Uzaklaştırdı, yastık odanın öbür yanına uçup, hepsinin nişan alıyor olması gereken kutuya indi. Harry, Hermione'ye bakıp düşündü... Sna-pe'in bir seferinde onun hayatını kurtardığı doğruydu, ama işin tuhaf yanı, Snape'in kesinlikle ondan nefret etmesiydi. Tıpkı birlikte okulda okurlarken Harry'nin babasından nefret ettiği gibi. Snape, Harry'den puan düşürmeye bayılırdı ve onun cezalandırılması için hiçbir fırsatı kaçırmadığı gibi, okuldan uzaklaştırılmasını bile önermişti.
Hermione, "Moody'nin ne dediği umrumda değil," dedi. "Dumbledore aptal değildir. Hagrid'e ve Profesör Lupin'e güvenmekte haklıydı, oysa bir sürü insan onlara is vermezdi. Öyleyse niye Snape konusunda da haklı olmasın ki, Snape biraz -'"'"
"... kötü olsa da," dedi Ron hemen. "Hadi, Hermione, öyleyse niye bütün bu Kara büyücü avcıları onun odasını arıyorlar?"
Hermione ona aldırış bile etmeden, "Niye Mr Cro-uch kendine hasta süsü veriyor?" dedi. "Biraz tuhaf değil mi, yani Noel Balosu'na katılamayıp da canı isteyince gecenin yansında kalkıp buraya gelebilmesi?"
"Sen o Winky denen cin yüzünden Crouch'u sevmiyorsun," dedi Ron, bir yastığı pencereye doğru uçurarak.
"Sen de Snape'in ille bir işler çeviriyor olmasını istiyorsun," dedi Hermione ve yastığını dosdoğru kutuya kondurdu.
Harry kararlı bir şekilde, "Bense, kendisine ikinci
566
bir şans verildiğine göre, Snape'in ilk şansıyla ne yaptığım bilmek istiyorum," dedi. Yastığı onu çok şaşırtarak 'dosdoğru odanın karşı tarafına uçtu ve tam Hermi-
one'ninkinin üstüne düştü.
*
Sirius'un Hogwarts'taki her sıradışı olayı bilme isteğine boyun eğen Harry, o gece ona kahverengi bir baykuşla mektup göndererek, Mr Crouch'un Snape'in odasına gizlice girişini ve Moody ile Snape'in konuş-rnasmı anlattı. Sonra da bütün dikkatini karşısındaki en acil soruna çevirdi: Şubatın yirmi dördünde bir saat süreyle nasıl suyun altında kalmalı?
Ron yeniden Çağırma Büyüsü kullanma fikrinden yanaydı - Harry ona dalgıçlık aygıtlarından söz etmişti, Ron da neden en yakın Muggle kentinden bir tane Çağırmasın diye düşünüyordu. Hermione bu planı bozdu: Harry'nin, görev süresi olan bir saat içinde bu aygıtı çalıştırmayı öğrenebilse bile, Uluslararası Büyücülük Sırları Yönetmeliği'ne karşı geldiği için kesinlikle

diskalifiye edileceğini söyledi - kırların üstünden uçarak son hızla Hogwarts'a giden bir dalgıçlık aygıtını hiçbir Muggle'in görmeyeceğini ummak da biraz fazlaydı doğrusu.
Hermione, "Tabii, ideal çözüm, senin Biçim Değiştirerek bir denizaltıya falan dönüşmen olurdu," dedi. "Keşke insan Biçim Değiştirmelerini işlemiş olsaydık! Ama bunlara altıncı yıldan önce başlamıyoruz ve eğer ne yaptığını bilmiyorsan, sonuçları gerçekten kötü olabilir..."
567
"Evet, başımdan çıkan bir periskopla ortada dolaşmak istemem," dedi Harry. "Tabii, en olmadı, Mo-ody'nin önünde birine saldırabilirim herhalde; benim yerime Biçim Değiştirme işini o halledebilir..."
Hermione ciddi ciddi, "Neye dönüşeceğini seçmene izin vermez bence," dedi. "Hayır, bence senin işine en çok yarayacak şey, bir tür büyü."
Böylece, kütüphanede ona neredeyse ömür boyu yetecek kadar vakit geçirdiğini düşünen Harry, bir kez daha tozlu ciltler arasına gömüldü, insanın oksijensiz hayatta kalmasını sağlayacak bir büyü aradı. Ama o, Ron ve Hermione öğle yemeği saatlerinde, akşamlan ve hafta sonlan hiç durmadan araştırdıkları halde, Harry'nin bir saati sualtında geçirip sonra da yaşadıklarını anlatabilmesini mümkün kılacak hiçbir şey bulamadılar - üstelik de Hany, Profesör McGonagall'dan, Kısıtlı Bölüm'ü kullanmak için yazılı izin aldığı, hatta o çabucak sinirlenen, akbaba kılıklı kütüphaneci Madam Fince'ten yardım istediği halde.
Artık o bildik panik hissi Harry'yi rahatsız etmeye başlamıştı, sınıfta konsantre olmakta yine zorlanıyordu. O güne kadar sadece arazideki yerlerden biri gözüyle baktığı göl, şimdi ne zaman bir sınıf penceresi önüne gelse, gözlerini mıknatıs gibi çekiyordu: Karanlık ve buzlu derinlikleri ona ay kadar uzak görünmeye başlayan büyük, demir grisi bir soğuk su kütlesi.
Tjpkı Boynuzkuyruk'un karşısına çıkmadan önce olduğu gibi, zaman hızla akıp gidiyordu; sanki birisi çok daha büyük bir hızla çalışsınlar diye saatleri büyü-
568
lemisti. 24 Şubat'a bir hafta kalmıştı (hâlâ vakit vardı)... beş gün kalmıştı (çok geçmeden bir şey bulacaktı elbet)... üç gün kalmıştı (n'olur bir şeyler bulayım... n'olur...).
İki gün kalınca, Harry'nin boğazından yine yemek geçmemeye başladı. Pazartesi günkü kahvaltının tek iyi yanı, Sirius'a gönderdiği kahverengi baykuşun geri dönmesiydi. Parşömeni çekip aldı ve açtı. Bu, Sirius'un ona yazdığı en kısa mektuptu.
Bundan sonraki ilk Hogsmeade hafta sonu izninin tarihini bana aynı baykuşla bildir.
Hany parşömeni çevirip, başka bir şeyler bulma umuduyla arkasına baktı, ama boştu.
Notu Harry'nin omzundan okumuş olan Hermione, "Bundan bir sonraki hafta sonu," diye fısıldadı. "İşte -tüy kalemimi al ve bu baykuşu hemen geri gönder."
Harry tarihi Sirius'un mektubunun arkasına yazdı, kahverengi baykuşun bacağına bağladı ve onun yeniden havalanarak gitmesini izledi. Ne bekliyordu ki? Sualtında sağ kalmaya ilişkin bir tavsiye mi? Sirius'a Sna-pe ve Moody'yi anlatmayı kafasına öyle takmıştı ki, yumurtadaki ipucundan söz etmeyi tamamen unutmuştu.
"Bir sonraki Hogsmeade hafta sonu iznini niye öğrenmek istiyor ki?" diye sordu Ron.
Harry keyifsiz bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. Baykuşu görünce içinde parlayan anlık mutluluk ölüp gitmişti. "Gel hadi... Sihirli Yaratıkların Bakımı."
569
Artık Patlar-Uçlu Kelekerleri telafi etmeye çalıştığı için mi, zaten kala kala iki Keleker kaldığı için mi, yoksa Profesör Grubbly-Plank'in yaptığı her şeyi kendisinin de yapabileceğini kanıtlama amacıyla mı, bilinmez, Hagrid işine döndüğünden beri 4.ek boynuzlu at derslerini sürdürüyordu. Onun tek boynuzlu atlar hakkında da neredeyse canavarlar hakkında olduğu kadar bilgi sahibi olduğu anlaşıldı, ama zehirli dişleri olmamasına hayal kırıklığı yaratan bir şey gözüyle baktığı her halinden belliydi.
Bugün, nasıl yaptıysa, iki tane tek boynuzlu tay yakalamayı başarmıştı. Yetişkin tek boynuzlu atların aksine, baştan aşağı altındılar. Parvati ve Lavender onları görünce sevinçten kendilerinden geçtiler. Hatta Pansy Parkinson bile onlardan ne kadar hoşlandığını gizlemekte zorluk çekti.
Hagrid sınıfa, "Onları fark etmek, yetişkinleri fark etmekten kolay," dedi. "İki yaşında falanken

gümüşe dönüşüyorlar, dört yaş civarında da boynuzlan çıkıyor. Tamamen büyüyünceye kadar bembeyaz olmuyorlar, yani yedi yaşına kadar falan. Bebekken daha fazla güven duyarlar... erkek çocuklara pek aldırmazlar... Hadi, gelin biraz, istiyorsanız okşayın... onlara şu kesme şekerlerden verin biraz...
"Sen iyi misin, Harry?" dedi Hagrid, ötekilerin çoğu bebek tek boynuzlu atların çevresine üşüşmüşken, bir kenara çekilerek.
"Evet," dedi Harry.
"Heyecan var galiba?" dedi Hagrid.
j:
570
"Biraz," dedi Harry.
"Harry," dedi Hagrid. Omzuna muazzam elini koyunca, Harry'nin dizleri taşıdığı ağırlığın altında büküldü. "Senin Boynuzkuyruk'un hakkından gelişini görmeden önce kaygılıydım, ama şimdi kafana koyduğun her şeyi yapabileceğini biliyorum. Hiç mi hiç kaygım yok. Becereceksin. İpucunu çözdün, değil mi?"
Harry evet anlamına başını salladı, ama daha sallarken bile, bir saat gölün dibinde nasıl sağ kalacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını itiraf etme yolunda çılgınca bir arzuya kapıldı. Başını kaldırıp Hagrid'e baktı -belki de orada yaşayan canavarlarla ilgilenmek için göle girmesi gerekiyordu bazen. Okul arazisindeki her şeye o bakıyordu nasılsa -
"Kazanacaksın," diye homurdandı Hagrid, Harr/nin omzuna yine bir şaplak atarak. Harry yumuşak toprağa resmen birkaç santim gömüldüğünü hissetti. "Biliyorum. Hissedebiliyorum. Kazanacaksın, Harry."
Hagrid'in yüzündeki o mutlu, güvenli gülümsemeyi silmeye Harry'nin içi elvermedi. Genç tek boynuzlu atlarla ilgileniyormuş gibi yaparak zorla gülümsedi ve diğerleriyle birlikte atlan okşamak için öne doğru yürüdü.
*
İkinci görevden önceki akşam Harry kendini bir kâbusta kısılı kalmış gibi hissediyordu. Bir mucize sonucu uygun bir büyü bulsa bile, bir gecede bu büyüde ustalaşmasının çok çetin bir iş olacağının tamamen farkındaydı. Bunun böyle olmasına nasıl izin vermişti? Nasıl
571
l
olmuştu da yumurtadaki ipucu üzerinde daha önceden çalışmaya başlamamıştı? Derslerde neden dalga geçmişti - ya öğretmenlerden biri sualtında nasıl soluk alınacağından söz ettiyse?
Dışanda güneş batarken, Hermione ve Ron ile kütüphanede oturmuş deliler gibi, sayfa sayfa büyü kitaplarını karıştırıyorlardı. Önlerindeki masalarda duran muazzam kitap yığınlarından birbirlerini göremi-yorlardı. Sayfada "su" kelimesini her gördüğünde Harry'nin kalbi fena halde çarpıyordu, ama bu kelimenin orada bulunuş nedeni çoğu kez şöyle bir şeydi: "Bir litre su alın, 250 gram kıyılmış adamotu yaprağı, bir de keler..."
Ron'un sesi masanın öbür yarandan cansız cansız, "Bence yapılacak iş değil," dedi. "Bu konuda hiçbir şey yok. Hiçbir şey. En yakın olanı, su birikintileriyle gölcükleri kurutmaya yarayan o Kuraklık Büyüsü'ydü, ama o da bir gölün sularını boşaltacak kadar güçlü değil, hem de hiç."
Hermione oradaki bir mumu kendine doğru çekerek, "Bir şey olmalı," diye mırıldandı. Gözleri öyle yorgundu ki, Kadim ve Unutulmuş Sihirler ve Tılsımlar kitabının minicik harfli baskısını, burnu sayfadan iki üç santim mesafede okuyordu. "Asla yerine getirilemeyecek bir görev koymazlar."
"Koymuşlar işte," dedi Ron. "Harry yann göle git, tamam mı, başını içine sok, denizhalkına her ne aşırdı-larsa geri vermelerini bağır, sonra da bak bakalım dışarı fırlatacaklar mı. Elinden ancak bu gelir, oğlum."
572
Hermione ters ters, "Bunu yapmanın bir yolu var!" dedi. "Mutlaka olmalı, o kadar!"
Kütüphanede bu konuda faydalı bir bilgi olmayışını şahsına hakaret olarak kabul ediyordu sanki; daha önce kütüphane onu hiç yaya bırakmamıştı.
Harry, yüzünü Numaracılar için Fiyakalı Numaralar'o. yaslamış halde, "Aslında ne yapmam

gerekirdi, biliyorum," dedi. "Sirius gibi bir Animagus olmayı öğrenmeliydim."
"Öyle ya," dedi Ron, "istediğin anda süs balığına dönüşebilirdin!"
"Ya da bir kurbağaya," diye esnedi Harry. Bitkin düşmüştü.
Hermione, "Animagus olmak yıllar alır, sonra da kendini kaydettirmen falan gerekir," diye belli belirsiz mırıldandı. Şimdi de Acayip Büyücülük Çıkmazları ve Çö-züm/en'nin İçindekiler bölümüne şaşı şaşı göz gezdiriyordu. "Hatırlasanıza, Profesör McGonagall anlatmıştı... gidip Sihrin Uygunsuz Kullanımı Dairesi'ne kaydolman gerekiyor... hangi hayvan olacağını, bedenindeki işaretleri yazdıracaksın, yeteneğini kötüye kullanamayasın diye..."
"Hermione, şaka ediyordum," dedi Harry yorgun yorgun. "Yarın sabaha kadar kurbağaya dönüşme şansım olmadığını biliyorum..."
"Öff, bunun hiç faydası yok," dedi Hermione, Acayip Büyücülük Çıkmazları'm pat diye kapatarak. "Burun kıllarının bukle bukle olmasını kim ister ki?"
Fred VVeasley'nin sesi, "Bana göre hava hoş," dedi. "Konuşacak bir şey olurdu, değil mi?"
573
Harry, Ron ve Hermione başlarını kaldırıp baktılar. Fred ve George kitap raflarının ardından belirivermiş-lerdi.
"Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?" diye sordu Ron.
"Sizi arıyorduk," dedi George. "McGonagall seni istiyor, Ron. Seni de, Hermione."
"Niye?" dedi Hermione, şaşkın görünüyordu.
"Bilmem... ama hayli keyifsiz görünüyordu," dedi Fred.
"Sizi onun odasına götürmemiz gerek," dedi Geor-
ge-
Ron ve Hermione, Harry'y e baktılar, Harry içinin
çekildiğini hissetti. Profesör McGonagall, Ron ve Her-mione'yi azarlayacak mıydı? Belki de Harry'nin görevi tek başına çözmesi gerektiği halde ona ne kadar yardım ettiklerini fark etmişti.
Hermione gitmek için Ron'la birlikte kalkarken, Harry'ye, "Ortak salonda buluşuruz," dedi - ikisi de çok endişeli görünüyorlardı. "Getirebildiğin kadar kitap getir, tamam mı?"
Harry tedirgin tedirgin, "Tamam," dedi.
Saat sekizde Madam Fince bütün lambaları söndürmüştü, bir an önce kütüphaneden kışkışlamak için Harry'nin yanına geldi. Taşıyabildiği kadar kitabın ağırlığı altında sendeleye sendeleye yürüyen Harry, Gryffindor ortak salonuna gitti, köşeye bir masa çekti ve araştırmasını sürdürdü. Şaşkın Büyücüler için Delişmen Sihirler''de bir şey yoktu... Ortaçağ Büyücülüğü Reh-
574
beri'nde de... On Sekizinci Yüzyıl Tılsımları Antolojisi, Derinliklerin Dehşet Verici Sakinleri, Sahip Olduğunuzu Asla Bilmediğiniz Güçler ve Artık Öğrendiğinize Göre Onlarla Yapabileceğiniz Şeyler'de de sualtı maceralarından hiç söz edilmiyordu.
Crookshanks, Harry'nin kucağına tırmandı ve kıvrılarak usul usul mırıldandı. Harry orada otururken ortak salon yavaş yavaş boşaldı. İnsanlar ona tıpkı Hag-rid'inki gibi neşeli, güven dolu seslerle ertesi sabah için şans dileyip duruyordu. Belli ki hepsi, ilk görevdeki gibi şaşırtıcı bir performans daha sunacağından emindi. Harry onlara cevap veremedi, başını sallamakla yetindi, boğazına golf topu kaçmış gibi hissediyordu. Gece yarısına on kala, salonda Crookshanks'le yalnızdı. Geri kalan tüm kitapları araştırmıştı, Ron ve Hermione de geri gelmemişlerdi.
Bitti, dedi kendi kendine. Yapamayacaksın. Sabah göle gidip jüriye söylersin, olur biter...
Kendini, görevi yerine getiremeyeceğini açıklarken hayal etti. Bagman'ın gözlerinin faltaşı gibi açılmasını, Karkaroff un halinden memnun, sarı dişli gülümsemesini gözünün önüne getirdi. Fleur Delacour'u duyar gibiydi: "Biliyo'dum... çok küççük o, sadece küççük bir çoğ-cuk." Malfoy'un kalabalığın en önünde DANDÎK POT-TER rozetini gösterişini gördü, Hagrid'in hayal kırıklı-ğıyla, inanmazlıkla dolu yüzünü gördü...
Harry, Crookshanks'in kucağında olduğunu unutarak birden ayağa kalktı. Crookshanks yere düşünce öfkeyle tısladı, Harry'ye tiksintiyle baktı ve tüylü kuyru-
575
ğunu havaya dikerek ondan uzaklaştı. Ama Harry yatakhanesine çıkmak için döner merdivene

doğru telaşla gidiyordu bile... Görünmezlik Pelerini'ni alacak, yeniden kütüphaneye gidecekti, gerekiyorsa bütün gece orada kalacaktı.
On beş dakika sonra kütüphane kapısını açarken, "Lumos," diye fısıldadı Harry.
Asasının ucu ışıklı halde, kitap raflarının arasında dolaştı, bir sürü kitap aldı - uğursuz büyülerle tılsımlar hakkında kitaplar, denizhalkı ve su canavarlan hakkında kitaplar, ünlü cadılarla büyücüleri, sihirli icatları anlatan kitaplar, sualtında sağ kalmaya yakından uzaktan değinebilecek her şey. Onları masaya taşıdı. Sonra da asasından süzülen dar ışık huzmesinde, zaman zaman saatine bakarak, çalışmaya koyuldu...
Sabahın biri... sabahın ikisi... devam edebilmesini, kendi kendine defalarca, Diğer kitapta... bir sonrakinde...
işte şu kitapta... demesine borçluydu.
*
Sınıf Başkanlan banyosunda asılı tablodaki denizkızı gülüyordu. Harry onun kayasının yakınındaki kabarcıklı suda şişe mantarı gibi batıp çıkarken, denizkızı Ateşoku'nu Harry'nin başının üstünde tutuyordu.
Hain hain, "Gel de al!" diye kıkırdadı. "Gel hadi, atla!"
Harry soluk soluğa, "Yapamam," dedi, Ateşoku'nu kapmaya çalışü, batmamak için çırpındı. "Ver onu bana!"
Ama o Harry'yi süpürgenin ucuyla böğründen dürtüp canını aartı, bir yandan da gülüyordu.
576
"Acıyor - çekil - ayy -"
"Harry Potter uyanmalı, efendim!"
"Bırak beni dürtmeyi -"
"Dobby, Harry Potter'ı dürtmeli, efendim, uyanması gerek!"
Harry gözlerini açtı. Hâlâ kütüphanedeydi. Uyurken Görünmezlik Pelerini başından kaymıştı, yüzü Asa Varsa Çare de Vardır'm sayfalarına yapışmıştı. Doğruldu, gözlüğünü düzeltti, parlak gün ışığında gözlerini kırpıştırdı.
"Harry Potter acele etmeli!" diye ciyakladı Dobby. "İkinci görev on dakika içinde başlıyor ve Harry Potter -"
"On dakika mı?" dedi Harry çatlak bir sesle. "On -on dakika mı?"
Saatine baktı. Dobby haklıydı. Saat dokuzu yirmi geçiyordu. Harry'nin midesine taş gibi bir ağırlık çökmüştü sanki.
Dobby, Harry'nin kol ağzını tutup çekiştirerek, "Çabuk olun, Harry Potter!" diye cıyakladı. "Diğer şampiyonlarla birlikte gölde olmanız gerekiyor, efendim!"
Harry umutsuzca, "Çok geç, Dobby," dedi. "Görevi yerine getirmiyorum, nasıl yapılacağını bilmiyorum -"
"Harry Potter görevi yapacak!" diye cikledi cin. "Dobby, Harry Potter'ın doğru kitabı bulamadığını biliyordu, onun için de Dobby onun yerine buldu!"
"Ne?" dedi Harry. "Ama sen ikinci görevin ne olduğunu bilmiyorsun ki - "
"Dobby biliyor, efendim! Harry Potter göle inip VVheezy'sini bulacak -"
577
"Neyimi, neyimi?"
"- ve Wheezy'sini denizhalkından geri alacak!"
"VVheezy de ne?"
"Sizin Wheezy'niz, efendim, sizin Wheezy'niz -Dobby'ye kazağını veren VVheezy!"
Dobby şortunun üstüne giydiği, çekip küçülmüş, açık kahverengi kazağı tutup gösterdi.
"Ne?" diye soluğunu tuttu Harry. "Ellerinde ha... Ron ellerinde mi?"
"Harry Potter'ın en özleyeceği şey, efendim!" diye ciyakladı Dobby. "Ama bir saat sonra -"
"- 'iş işten geçecek'," diye ezberden okudu Harry, cine dehşet dolu gözlerle bakarak. " 'Çok geç, gitti, geri dönmeyecek...'Dobby - ne yapacağım?"
"Bunu yemeniz gerek, efendim!" diye cikledi cin. Elini şortunun cebine sokarak top gibi bir şey çıkardı. Yapışkan, grimsi yeşil sıçan kuyrukları gibi bir şeydi bu. "Göle girmeden önce, efendim -

Galsamotu!"
"Ne işe yarar?" dedi Harry, gözlerini dikip Galsamotu'na bakarak.
"Harry Potter'a sualtında soluk aldırır, efendim!"
"Dobby," dedi Harry, çılgıncasına bir endişeyle, "dinle - emin misin bundan?" m
Dobby'nin son kez ona "yardım" etmeye çalışması- " m pek unutamamıştı, sonunda sağ kolu kemiksiz kalmıştı çünkü.
Cin samimiyetle, "Dobby çok emin, efendim!" dedi. l "Dobby'nin kulağı delik, efendim, o bir ev cini, şömineleri yakıp yerleri silerken şatonun her yanını dolaşır.
578
Dobby, Profesör McGonagall ile Profesör Moody'yi öğretmenler odasında duydu, bir sonraki görevi konuşuyorlardı... Dobby, Harry Potter'ın VVheezy'sini kaybetmesine izin veremez!"
Harry'nin bütün kuşkulan silinip gitti. Fırlayıp ayağa kalkarak Görünmezlik Pelerini'ni sırtından çıkardı, çantasına tıktı, Galsamotu'nu kaptığı gibi cebine soktu, sonra da peşinde Dobby'yle kütüphaneden ok gibi çıktı.
Kendilerini koridora atarlarken, Dobby, "Dobby'nin mutfakta olması gerek, efendim!" diye ciyakladı. "Dobby'nin yokluğunu anlarlar - iyi şanslar, Harry Potter, efendim, iyi şanslar!"
Koridorda deli gibi koşup basamakları üçer üçer inerken, "Görüşürüz, Dobby!" diye haykırdı Harry.
Giriş Salonu'nda son dakikaya kalmış birkaç kişi vardı. Hepsi kahvaltısını bitirmiş, Büyük Salon'u terk ediyor ve çifte meşe kapıdan çıkıp ikinci görevi izlemeye gidiyordu. Herkes ona bakıyordu.
Harry yanlarından son sürat geçti, taş merdivenden indiği sırada Co-lin ile Dennis Creevey'ye çarparak onları uçurdu ve ışıklı, soğuk araziye çıktı.
Çimenlerde paldır küldür koşarken, kasımda ejderhaların bölmesini çevrelemiş olan oturma yerlerinin şimdi karşı kıyıya dizilmiş olduğunu gördü. Ağzına kadar dolu tribünlerin görüntüsü aşağıdaki göle yansıyordu. Kalabalığın heyecanlı uğultusu tuhaf bir şekilde sudan yansırken, Harry, koşmaktan bitkin düşmüş halde, gölün öbür yanındaki jüriye doğru ilerledi. Jüri üye-
579
leri suyun kenarındaki altın rengi örtülü bir masada oturuyorlardı. Cedric, Fleur ve Krum jüri masasının yanında durmuş, Harr/nin onlara doğru koşturmasını izliyorlardı.
Harry çamurda kayarak durup, kazayla Fleur'ün cüppesine de çamur sıçrattı. "Ben... buradayım..." dedi soluk soluğa.
"Nerede kaldın?" dedi patron edalı, onaylamayan bir ses. "Görev başlamak üzere!"
Hany dönüp baktı. Jüri masasında Percy VVeasley oturuyordu - Mr Crouch yine gelmemişti.
Hany'yi gördüğü için çok rahatlamışa benzeyen Ludo Bagman, "Hadi ama, Percy!" dedi. "Bırak da bir soluk alsın!"
Dumbledore, Harry'ye gülümsedi, ama Karkaroff ile Madam Maxime onu gördüklerine hiç de sevinmişe benzemiyorlardı... Bakışlarından, Harry'nin gelmeyeceğini sanmış oldukları belliydi.
Harry eğildi, elleri dizlerinde soluk almaya çalıştı; böğründe, sanki kaburgalarına bir bıçak sokulmuş hissr veren bir batma vardı, ama bundan kurtulacak vakti yoktu. Ludo Bagman şampiyonların arasında dolaşıyor, onları üç metrelik aralıklarla gölün kıyısına diziyordu. Harry sıranın en sonunda, Krum'un hemen yanındaydı. Krum mayo giymişti, asasını hazır tutuyordu.
Bagman, Hany'yi Krum'un biraz daha uzağına çekerken, 'Tamam mı, Harry?" diye fısıldadı. "Ne yapacağını biliyor musun?"
580
"Evet," diye soludu Harry, kaburgalarına masaj yaparak.
Bagman, Harry' nin omzunu çabucak sıktıktan sonra jüri masasına döndü. Dünya Kupası'nda yaptığı gibi asasını kendi gırtlağına çevirdi, "Sonorus!" dedi ve sesi karanlık suyun öbür yanındaki tribünlerde gürledi.
"Evet, şampiyonlarımız ikinci göreve hazır, görev ben düdük çalınca başlayacak. Onlardan alınanı geri almak için tam bir saatleri var. Öyleyse, üç deyince başlayın. Bir... iki... uf!"
Düdük soğuk ve durgun havada tiz bir yankı yaptı. Tribünler alkış ve tezahüratla canlandı. Harry, diğer şampiyonlann ne yaptığına bakmadan, ayakkabılanyla çoraplarını çıkardı, cebinden bir avuç Galsamotu aldı, ağzına tıktı ve göle girdi.

Göl öyle soğuktu ki, bacaklarının derisinin, sanki bu buzlu su değil de ateşmiş gibi dağlandığını hissetti. Daha derine doğru yürüdükçe, ıslanan cüppesi onu aşağı çekmeye başladı; su şimdi dizlerine kadar gelmişti, hızla uyuşan ayakları balçıkta ve yassı, kaygan taşlarda kayıyordu. Galsamotu'nu çiğneyebildiği hızla, hatır hutur çiğniyordu. Otun pis bir kayganlığı vardı, lastik gibiydi, ahtapot dokunacına benziyordu. Dondurucu su beline geldiğinde Harry durdu, yutkundu ve bir şeylerin olmasını bekledi.
Kalabalıktan kahkahalar duyuyordu ve herhangi bir sihirli güç belirtisi göstermeden göle yürürken aptala benzediğini biliyordu. Bedeninin hâlâ kuru olan kısmı soğuktan diken diken olmuştu. Buz gibi suya yarı
, 581
yarıya gömülmüştü, acımasız bir rüzgâr saçını uçuşturuyordu. Harry şiddetle titremeye başladı. Tribünlere bakmaktan kaçınıyordu; kahkahalar gittikçe daha gürültülü bir hal alıyordu, Slytherin'lerin tarafından ıslıklar ve yuhalar da gelmeye başlamıştı...
Sonra, adeta bir anda, Harry ağzıyla burnuna görünmez bir yasak bastınhyormuş duygusuna kapıldı. Soluk almaya çalıştı, ama başı döndü. Ciğerleri boşalmıştı, birden boynunun iki yanında yakıcı bir ağrı hissetti -
Harry ellerini boğazına götürdü, kulaklarının hemen altında, soğuk havada çırpınan iki büyük yarık hissetti... solungaçları vardı. Durup düşünmeden, ona mantıklı gelen tek şeyi yaptı - kendini suya attı.
Buz gibi göl suyunun ilk yudumu ona hayat soluğu gibi geldi. Başının dönmesi durmuştu. Büyük bir yudum daha aldı ve suyun solungaçlarından rahatlıkla geçip beynine oksijen gönderdiğini hissetti. Ellerini önüne uzatıp onlara bakh. Suyun altında yeşil görünüyorlardı, hayalet elleri gibiydiler ve perdeli olmuşlardı. Arkasına dönüp çıplak ayaklarına baktı - onlar da uzamışa, ayak parmaklarının arasında da perdeler vardı. Bir balık gibi yüzgeçleri çıkmıştı anlaşılan.
Su artık ona buz gibi gelmiyordu... aksine, hoş bir serinliği vardı ve çok hafifti... Harry bir kez daha ileri atıldı, yüzgeç gibi ayaklarının onu suda ne hızla ne kadar uzağa götürdüğüne hayret etti. Artık net görebildiğini ve gözlerini kırpma ihtiyacı hissetmediğini fark etti. Gölde o kadar açılmıştı ki, artık dibi göremiyordu. Döndü ve dibe daldı.
582
m
\
İ
Tuhaf, karanlık, sisli bir panoramanın üzerinde yüzerken, kulaklarını mutlak bir sessizlik sardı. Sadece üç metre mesafeyi görebiliyordu, onun için de suda hızla giderken gözüne ilişen her şey, sanki üzerine gelen karanlığın içinden birden fırlar gibiydi: Hafif hafif dalgalanan, arapsaçı gibi siyah otlar, hem mat hem parlak taşlarla dolu geniş çamur düzlükleri. Gitgide daha derinlere yüzdü, gölün ortasına doğru açıldı. Gözlerini açmış, tekinsiz bir gri ışıkla aydınlanmış suyun ötelerine, suyun saydamlığını yitirdiği yerdeki gölgelere bakıyordu.
Küçük balıklar yanından pırpır ederek gümüş birer ok gibi geçiyordu. Bir iki kez ileride daha büyük bir şeyin hareket ettiğini sandı, ama yakına gidince bunun büyük, kararmış bir kütük ya da sık bir ot öbeğinden başka bir şey olmadığını anladı. Diğer şampiyonlardan, denizhalkından, Ron'dan eser yoktu - neyse ki, dev mürekkep balığından da.
Çevresinde, göz alabildiğine, açık yeşil otlar uzanıyordu. Bir metreden az derinlikteydiler, çimleri fazlaca büyümüş bir çayın andırıyorlardı. Harry gözlerini kırpmadan önüne bakarak bu loşluktaki şekilleri ayırt etmeye çalışıyordu... ve sonra, ansızın, bir şey ayak bileğini yakaladı.
Harry gövdesini geri çevirdi ve otların içinden bakan bir Garkenez gördü; küçük, boynuzlu bir su cini. Uzun parmakları Harry'nin bacağını sıkı sıkı yakalamıştı, açık ağzından sivri dişleri görünüyordu - Harry perdeli elini hemen cüppesinin içine soktu ve el yorda-
.583
I
mıyla asasını aradı. O asasını kavrayana kadar iki Gar-kenez daha otlardan çıkmıştı, Harry'nin cüppesine yapışmış, onu aşağı çekmeye çalışıyorlardı.

"Relashio!" diye bağırdı Harry, ama hiç ses çıkmadı... Ağzından büyük bir kabarcık fırladı ve asası Gar-kenez'lere kıvılcımlar göndereceğine, bir şey püskürttü. Herhalde kaynar suydu bu, çünkü Garkenez'lerin neresine değse, yeşil derilerinde kıpkırmızı lekeler meydana getirdi. Harry ayak bileğim Garkenez'den kurtardı ve zaman zaman omzunun üstünden biraz daha sıcak su püskürterek, elinden geldiğince hızlı yüzdü. Arada bir Garkenez'lerden birinin yine ayağını yakaladığını hissediyordu, ama sıkı bir tekme atarak kurtuluyordu. Sonunda ayağı boynuzlu bir kafa-tasına isabet etti. Geri dönünce, aptallaşmış Garke-nez'in, gözler şaşı halde, uzağa sürüklendiğini gördü. Arkadaşları ise Harry'ye yumruklarını salladıktan sonra yeniden otların içine gömüldüler.
Harry biraz yavaşladı, asasını yeniden cüppesine soktu ve çevreye bakınıp dinledi. Suda tam bir daire çizerek geri döndü, sessizlik kulak zarlarını her zamankinden de sıkı sarmıştı. Artık gölün daha da derinliklerinde olması gerektiğini biliyordu, ama dalgalanan otlardan başka hareket eden bir şey yoktu.
"Nasıl gidiyor bakalım?"
Harry kalp krizi geçirdiğini sandı. Hızla dönünce, Mızmız Myrtle'ın puslar içinde önünde yüzdüğünü ve kalın, incili gözlüğünün ardından ona baktığını gördü.
"Myrtle!" diye bağırmaya çalıştı Harry - ama yine
584
ağzından sadece çok büyük bir kabarcık çıktı. Mızmız Myrtle resmen kikirdedi.
Eliyle göstererek, "Bir de orayı dene istersen!" dedi. "Ben seninle gelmiyorum... onları pek sevmem, çok yakına gidince beni hep kovalıyorlar..."
Harry başparmağını havaya kaldırarak ona teşekkürlerim bildirdi ve bir kez daha yola çıktı. Otların içinde sinmiş bekleyen Garkenez'lerden kaçınmak için şimdi biraz daha yüksekten yüzüyordu.
Ona yirmi dakika gibi gelen bir süre boyunca yüzmeye devam etti. O suları yardıkça karanlık anaforlar-ların oluştuğu muazzam, kara çamur alanlarından geçiyordu artık. Nihayet, akıllara durgunluk veren deniz-şarkısından bölümler duydu.
"Bir saatin var onu aramak için Ve bizdekinigeri almak için..."
Harry daha da hızla yüzmeye başladı ve çok geçmeden ileride çamurlu suların içinden yükselen kocaman bir kaya gördü. Üzerinde denizhalkının resimleri vardı; ellerinde mızraklarla dev mürekkep balığına benzeyen bir şeyi kovalıyorlardı. Harry, denizşarkısını izleyerek, kayanın yanından yüzüp geçti.
"... Süren yarıya indi, oyalanma artık Yoksa aradığın burada kalır, çürür, yazık..."
Birden, her yanı saran koyu karanlığın içinden, su
585
yosunlarıyla lekelenmiş kaba taştan bir barınak yığını ortaya çıktı. Harry orada burada, karanlık pencerelerde yüzler gördü... Sınıf Başkanları banyosundaki denizkızı tablosuna hiç mi hiç benzemeyen yüzler...
Denizhalkının grimsi renkte ciltleri ve uzun, dağınık, koyu yeşil saçları vardı. Gözleri de tıpkı kırık dişleri gibi sanydı ve boyunlarına iplere dizili çakıl taşları takmışlardı. Yanlarından geçerken Harry'ye bakıp alaycı alaycı güldüler; bir iki tanesi onu daha iyi görmek için mağaralarından çıktı. Balıklarmkine benzeyen güçlü, gümüş rengi kuyrukları suyu dövüyordu, mızraklarını ellerinde sımsıkı tutmuşlardı.
Harry çevresine bakarak daha da hızlandı, çok geçmeden barınakların sayısı daha da arttı. Bazılarının çevresinde yabani otlardan bahçeler vardı, hatta Harry bir kapının dışındaki kazığa bağlanmış ehli bir Garkenez bile gördü. Denizhalkı artık her yandan ortaya çıkıyordu. Merakla ona bakıyor, parmaklarıyla onun perdeli ellerini ve solungaçlarını gösteriyor, elleriyle ağızlarını örtüp birbirlerine gizlice bir şeyler söylüyorlardı. Harry bir köşeyi döndü ve çok tuhaf bir manzarayla karşılaştı.
Büyük bir denizhalkı kalabalığı, suyun altındaki bir köy meydanını çevreleyen evlerin önünde yüzüyordu. Ortada bir denizhalkı korosu durmuş, şarkı söyleyerek şampiyonlan kendilerine doğru çağırıyordu. Arkalarında ise kabaca yapılmış bir tür heykel vardı. Bir kayadan yontulmuş, dev gibi bir suinsanı. Dört kişi taştan suin-sanının kuyruğuna sıkı sıkıya bağlanmıştı.

Ron, Hermione ile Cho Chang'ın ortasına bağlan-
586
mıştı. Sekiz yaşından büyük görünmeyen bir kız da vardı, Harry onun bulut gibi gümüşi saçlarını görür görmez Fleur Delacour'un kardeşi olduğunu anladı. Dördü de derin derin uyuyormuş gibi görünüyorlardı. Başları omuzlarına düşmüştü ve ağızlarından birbiri ardınca kabarcıklar çıkıyordu.
Harry hızla rehinelere doğru yüzdü. Denizhalkı mızraklarını indirip ona hücum eder mi diye bir endişesi de vardı, ama hiçbir şey yapmadılar. Rehineleri heykele bağlayan ottan ipler kalın, kaygan ve çok sağlamdı. Bir an için aklından Sirius'un ona Noel'de aldığı çakı geçti - dört yüz metre uzakta, şatodaki sandığında kilitliydi, ona hiç faydası yoktu.
Şöyle bir bakındı. Çevresindeki denizhalkının çoğunun ellerinde mızraklar vardı. İki metre boyundaki, uzun, yeşil sakallı, köpekbalığı dişlerinden kolyesi olan bir denizerkeğinin yanına yüzdü hızla, mızrağını almak istediğini işaret etti. Denizerkeği güldü ve başını hayır anlamında iki yana salladı.
Sert bir sesle, vıraklar gibi, "Yardım etmeyiz," dedi.
Harry öfkeyle, "HADİ AMA!" dedi (oysa ağzından sadece kabarcıklar çıktı). Mızrağı denizerkeğinden almaya çalıştıysa da, hâlâ başım sallayan ve gülen deni-zerkeği mızrağı çabucak geri çekti.
Harry hızla dönerek çevresine bakındı. Sivri bir şey.., ne olursa...
Gölün dibinde büyük taşlar vardı. Harry daldı ve en çentikli görünenini kapıp yeniden heykele döndü. Ron'u bağlayan ipleri kesmeye çalıştı. Birkaç dakikalık zahmetli
587
bir çalışmanın ardından, ipler koptu. Ron, bilinçsiz halde, gölün dibinin birkaç santim üstüne yükseldi, suyun gel-gitiyle birlikte ordan oraya sürükleniyordu.
Harry yeniden çevresine bakındı. Öbür şampiyonlardan eser yoktu. Nerede oyalanıyorlardı? Niye acele etmiyorlardı? Hermione'ye döndü, çentikli taşı kaldırıp onun iplerini de kesmeye koyuldu -
Birden birçok kuvvetli, gri el onu yakaladı. Beş altı denizerkeği onu Hermione'den uzaklaştırdı, yeşil saçlı başlarını sallıyor ve gülüyorlardı.
Bir tanesi, "Kendi rehineni alacaksın," dedi. "Diğerlerini bırak..."
Harry kızgın kızgın, "Asla!" dedi - ama ağzından sadece koca bir kabarcık çıktı.
"Görevin kendi arkadaşını geri almak... ötekileri bırak..."
"Ama o da benim arkadaşım!" diye haykırdı Harry, Hermione'yi işaret ederek. Ağzından sessiz, muazzam bir gümüş kabarcık çıktı. "Ben onların da ölmesini istemiyorum!"
Cho'nun başı Hermione'nin omzundaydı; küçük, gümüş saçlı kız bir hayalet gibi yeşil ve solgundu.
Harry denizerkeklerini başından atmaya çalıştı, ama daha da fazla gülerek onu geri çektiler. Harry çılgın gibi çevreye bakındı. Diğer şampiyonlar neredeydi? Ron'u yüzeye çıkarıp Hermione ile diğerleri için geri dönmeye vakti olacak mıydı? Onları yeniden bulabilecek miydi? Ne kadar vakti kaldığını görmek için saatine baktı -durmuştu.
588
Derken çevresindeki denizhalkı heyecanla başının üstünde bir şeyi işaret etti. Harry başını kaldırıp bakınca, Cedric'in onlara doğru yüzdüğünü gördü. Başının çevresinde muazzam bir kabarcık vardı, yüz hatlarını haddinden fazla geniş ve yayık gösteriyordu.
Paniğe kapılmış bir halde ağzını oynatarak, "Kayboldum!" dedi. "Fleur ve Krum da geliyorlar!"
Kendim çok rahatlamış hisseden Harry, Cedric'in, cebinden bir bıçak çıkarıp Cho'nun iplerini kesmesini izledi. Cedric kızı yukarı taşıyıp gözden kayboldu.
Harry bakınıp bekledi. Fleur ile Krum neredeydi? Süre kısalıyordu ve şarkıya göre, rehineler bir saat sonra kaybolacaktı...
Denizhalkı heyecana kapılarak bağrışmaya başladı. Harry'yi tutanlar ellerini gevşettiler, dönüp arkalarına baktılar. Harry de döndü ve suda onlara doğru canava-rımsı bir şeyin geldiğini gördü: Köpekbalığı başlı, mayolu bir insan... Krum'du bu. Biçim Değiştirmişe benziyordu - ama başarısız bir şekilde.
Köpekbalığı-adam dosdoğru Hermione'ye yüzdü ve iplerini ısırıp koparmaya çalıştı. Mesele şuydu ki, Krum'un yeni dişlerinin aralıkları yunustan küçük bir şeyi ısırmaya elverişli değildi. Harry, Krum'un, dikkat etmezse Hermione'yi ikiye böleceğini fark etti. İleri atılarak onun omzunu dürttü

ve çentikli taşı uzattı. Krum taşı kaptı ve Hermione'nin iplerini kesmeye koyuldu. Birkaç saniyede işini bitirmişti. Hermione'yi belinden yakaladı ve geriye bakmadan onunla birlikte ^ süratle yüzeye doğru yükseldi.
589
Şimdi ne olacak? diye düşündü Harry çaresizlik içinde. Fleur'ün geldiğinden emin olsaydı... ama hâlâ ondan bir iz yoktu. Yapılacak tek şey vardı öyleyse...
Krum'un düşürdüğü taşı kaptı, ama denizerkekleri Ron ve küçük kızın çevresinde toplanarak Harry'ye başlarını salladılar.
Harry asasını çıkardı. "Çekilin yolumdan!"
Ağzından sadece kabarcıklar çıktı, ama denizerkekle-rirün onu anladığını hissetti, çünkü birden gülmeyi kesmişlerdi. Sarımsı gözleri Harry'nin asasına dikiliydi ve korkmuş görünüyorlardı. Sayıca Harry'ye göre çok üstündüler, ama Harry onların yüzlerindeki bakıştan, dev mürekkep balığı gibi onların da sihir bilmediklerini anladı.
Harry, "Üçe kadar sayıyorum!" diye bağırdı; ağzından büyük bir kabarcık seli boşandı. Ne dediğini anlasınlar diye üç parmağını gösterdi. "Bir..." (bir parmağını indirdi) - "iki..." (ikinciyi de indirdi) - Kaçıştılar. Harry ileri atıldı ve küçük kızı heykele bağlayan ipleri kesmeye koyuldu. Küçük kız sonunda serbest kaldı. Harry onu belinden yakaladı, Ron'un cüppesinin boyun kısmını tuttu ve ayaklarını dibe vurup yükselmeye başladı.
Çok yavaş ilerliyorlardı. Harry artık kendini ileri atmak için perdeli ellerini kullanamıyordu; yüzgeçlerini büyük bir süratle çırpıyordu, ama Ron ile Fleur'ün kız-kardeşi onu aşağı çeken patates çuvallarından farksızdılar... Gözlerini göğe doğru kaldırdı, oysa henüz çok derinlerde olması gerektiğini biliyordu, üstündeki su öyle karanlıktı ki...
İ
590
Denizhalkı da onunla birlikte yükseliyordu. Çevresinde rahat rahat döndüklerini, onun sudaki çırpınmasını izlediklerini görüyordu... Süre dolunca onu derinliklere mi çekeceklerdi? İnsanları yiyorlar mıydı yoksa? Yüzmeye devam etme çabasından Harry'nin bacaklan kasılmıştı. Ron'u ve kızı sürükleme çabasından omuzları fena halde ağrıyordu...
Büyük bir zorlukla soluk alıyordu. Boynunun iki yanının yeniden acımaya başladığını hissediyordu... ağzındaki suyun ne kadar ıslak olduğunu fark etmeye başlamıştı... ama karanlık da kesinlikle seyrelmeye başlamıştı... tepede gün ışığını görebiliyordu...
Yüzgeçleriyle suyu kuvvetlice dövdü ve onların arak yüzgeç değil, ayak olduklarım fark etti... ağzından ciğerlerine su doluyordu... başı dönmeye başlamıştı, ama ışık ve havanın sadece üç metre yukarıda olduğunu biliyordu... oraya varmalıydı... varmalıydı...
Harry ayaklarını öyle kuvvetle ve süratle çırptı ki, kasları protesto çığlıkları attı sanki. Beyni bile suyla dolmuştu adeta, soluk alamıyordu; oksijene ihtiyacı vardı, devam etmesi gerekiyordu, duramazdı -
Ve sonra başının gölün yüzeyinden çıktığını hissetti; harika, soğuk, temiz hava ıslak yüzünü yakıyordu; havayı yutarcasına, sanki daha önce hiç solumamış gibi soludu ve Ron'la küçük kızı da yukarı çekti. Soluk soluğa kalmıştı. Her tarafındaki dağınık, yeşil saçlı başlar da onunla birlikte sudan çıkıyordu, ama ona gülümsü-yorlardı.
Tribünlerdeki kalabalık büyük gürültü çıkarıyordu;
591
bağınp haykınyorlardı, hepsi ayakta gibiydi; Harry onların Ron'la küçük kızın ölmüş olabileceği izlenimine kapıldıklarını düşündü. Ama yanılıyorlardı... ikisi de gözlerini açmıştı; küçük kızın korkmuş ve kafası karışmış bir hali vardı, Ron ise büyük bir su sütunu fışkırtmakla yetindi, parlak ışıkta gözlerini kırpıştırdı, Harry'ye döndü ve, "Islak, değil mi?" dedi. Sonra Fle-ur'ün kızkardeşini gördü. "Onu niye getirdin ki?"
"Fleur görünmedi, onu arkada bırakamazdım," diye soludu Harry.
"Harry, seni salak," dedi Ron, "o şarkıyı ciddiye almadın, değil mi? Dumbledore hiçbirimizin boğulmasına izin vermezdi!"
"Ama şarkıda diyordu ki - "

"O sadece görevi vaktinde tamamlamanı sağlamak içindi!" dedi Ron. "Umanm aşağıda kahramanlık yaparak vakit kaybetmemişsindir!"
Harry kendini aptal gibi hissetti, canı da sıkıldı. Ron'a göre hava hoştu, tabii; o uykuya dalmıştı. Her an cinayet işleyebilecekmiş gibi görünen, eli mızraklı de-nizhalkîyla çevrili haldeyken göl dibinin ne kadar tekinsiz göründüğünün farkına varmamıştı.
Harry, "Gel," dedi kısaca, "yardım et de onu götürelim, iyi yüzdüğünü sanmıyorum."
Fleur'ün kardeşini suda sürükleyerek, jürinin onları gözlediği kıyıya doğru götürdüler. Yirmi denizinsanı, bir şeref kıtası gibi, korkunç gıcırtılı şarkılarını söyleyerek onlara eşlik ediyordu.
Harry, Madam Pomfrey'yi gördü; Hermione, Krum,
592
Cedric ve Cho'nun üzerine titriyor gibiydi. Hepsi kalın battaniyelere sarılmışlardı. Dumbledore ve Ludo Bag-man kıyıda durmuş, yüzerek onlara yaklaşan Harry ve Ron'a gülümsüyorlardı. Bembeyaz kesilmiş ve bir şekilde her zamankinden genç görünen Percy ise, dayanamayıp onları karşılamak için suya daldı. Bu arada Madam Maxime, isteri krizi geçiriyor gibi görünen, suya dönmek için var gücüyle mücadele eden Fleur Delaco-ur'u tutmaya çalışıyordu.
"Gabrielle! Gabridle! Yaşıyoğ mu? Ya'ah mı?"
Harry, "O iyi!" demek istedi, ama öyle yorgundu ki, bağırmak bir yana, konuşmakta bile güçlük çekiyordu.
Percy, Ron'u yakalamış, kıyıya çekiyordu ("Bırrak beni, Percy, bir şeyim yok!"); Dumbledore ve Bagman, Harry'yi ayağa kaldırmaya çalışıyorlardı; Reur, Madam Maxime'in ellerinden kurtulmuş, kardeşine sarılmıştı.
"Ga'kenes'ler... bana saldı'dılar... ah, Gabrielle, sandım ki... sandın; ki..."
"Sen, gel bakayım buraya," dedi Madam Pomfrey. Harry'yi yakaladığı gibi Hermione ile diğerlerinin yanına çekti, elindeki battaniyeyle onu öyle sıkı sardı ki, Harry kendini deli gömleği giymiş gibi hissetti. Madam Pomfrey onun boğazından aşağı çok sıcak bir iksir boşalttı. Harry'nin kulaklarından dumanlar çıktı.
Hermione, "Harry, aferin sana!" diye bağırdı. "Basardın, nasıl başaracağını kendi başına buldun!"
"Doğrusu -" diye başladı Harry. Ona Dobby'yi anlatırdı, ama tam o sırada Karkaroff un kendisini gözle-
593
diğini fark etti. Masadan ayrılmayan tek jüri üyesi oydu. Harry ve Ron'la Fleur'ün kızkardeşi sağ salim geri döndüler diye memnun olmuş ve içi rahatlamış görünmeyen tek jüri üyesi de oydu.
Harry, "Evet, öyle," dedi. Sırf Karkaroff onu duysun diye sesini biraz yükseltmişti.
Krum, "Saçında bir su bözceği varr, Hörm-ovn-nin-ni," dedi.
Harry onun Hermione'nin dikkatini yeniden kendi üzerine çekmeye çalıştığını düşündü; belki de onu gölden kurtaranın kendisi olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Ama Hermione böceği elinin sabırsız bir hareketiyle uzaklaştırdıktan sonra, "Ama zaman sınırım çok aştın, Harry..." dedi. "Bizi bulman çok mu uzun sürdü?"
"Yo, hayır., sizi bulmakta zorluk çekmedim..."
Harry her an kendini daha da aptal hissediyordu. Sudan çıktıktan sonra şunu kesinlikle anlamıştı: Dumb-ledore'un aldığı güvenlik önlemleri, sırf şampiyon gelip kurtarmadı diye bir rehinenin ölüme terk edilmesine meydan vermezdi. Niye Ron'u yakalayıp da gitmemişti sanki? Geriye ilk o dönmüş olurdu... Cedric ve Krum başkası için kaygılanarak vakit kaybetmemişlerdi; de-nizşarkısım ciddiye almamışlardı...
Dumbledore suyun kenarında çömelmiş, denizhal-kının reisiymiş gibi duran biriyle, çok vahşi ve yırtıcı görünen bir kadınla derin bir sohbete dalmıştı. Deniz-halkının su üstünde oldukları zaman çıkardıkları gıcırtılı seslerin aynısını çıkarıyordu. Besbelli Dumbledore
594
Denizdili konuşabiliyordu. Sonunda doğruldu, diğer jüri üyelerine döndü ve, "Puan vermeden önce bir top-lansak iyi olacak, sanırım," dedi.
Jüri üyeleri baş başa verdiler. Madam Pomfrey, Ron'u Perc/nin pençelerinden kurtarmaya gitmişti. Onu Harry'nin yanma getirdi, battaniye ve Biberli İksir7! verdi, sonra da Fleuı'le kardeşini almaya

gitti. Fleur'ün yüzünde ve kollarında birçok kesik vardı, cüppesi de yırtılmıştı, ama belli ki hiç aldırmıyordu. Madam Pomfrey'nin kesikleri temizlemesine de izin vermedi.
"Gabrielle'e bakın," dedi ona. Sonra Harry'ye döndü. Soluğu kesilmiş gibi, "Onu kurta'dın," dedi. "Hem de senin rehinen deyildi bile."
O anda, keşke üç kızı da heykele bağlı halde bırak-saydım, diye düşünen Harry, "Evet," dedi.
Fleur eğildi, Harry'yi iki yanağından da ikişer kere öptü (Harry yüzünün alev alev yandığım hissetti, kulaklarından yine duman çıkıyor olsa şaşmazdı), sonra da Ron'a, "Sen de - ya'dım ettin -" dedi.
"Evet," dedi Ron, son derece umutlu görünüyordu, "evet, biraz -"
Fleur üzerine atılıp onu da öptü. Hermione çok kızmış görünüyordu, ama tam o sırada Ludo Bagman'ın sihirle güçlendirilmiş sesi gümledi, hepsini yerinden sıçrattı. Tribünlerdeki kalabalığın da susmasına yol açtı.
"Hanımlar beyler, kararımızı verdik. Denizhalkı Re-isesi Murcus bize gölün dibinde tam olarak neler olduğunu anlattı, biz de şampiyonların her birine 50 puan üzerinden aşağıdaki puanlan verdik...
595
"Miss Fleur Delacour, Kabarcık-Kafa Büyüsü'nü kusursuz biçimde kullandığı halde, hedefine yaklaşırken Garkenez'lerin saldırısına uğradı ve rehinesini kurtarmayı başaramadı. Ona yirmi beş puan veriyoruz."
Tribünlerden alkışlar duyuldu.
Fleur görkemli başını iki yana sallayarak, "Sıfığ hak ettim," dedi boğuk bir sesle.
"Mr Cedric Diggory de Kabarcık-Kafa Büyüsü kullandı ve rehinesiyle geriye dönen ilk kişi oldu. Ama bir saatlik kısıtlı süreyi bir dakika aştı." Kalabalıktaki Huff-lepuff lardan muazzam bir tezahürat yükseldi. Harry, Cho'nun Cedric'e takdir dolu bir bakış attığını gördü. "Bu nedenle ona kırk yedi puan veriyoruz."
Harry'nin yüreğine indi. Eğer Cedric süreyi aştıysa, kendisi de kesinlikle aşmış demekti.
"Mr Viktor Krum her ne kadar eksik bir Biçim Değiştirme gerçekleştirse de, bu yöntemi etkin biçimde kullandı, rehinesiyle ikinci olarak geriye döndü. Ona kırk guan veriyoruz."
Pek tepeden bakan Karkaroff büyük bir coşkuyla alkışladı.
"Mr Harry Potter ise Galsamotu'nu etkin biçimde kullandı," diye devam etti Bagman. "Sonuncu olarak döndü, bir saatlik kısıtlı süreyi çok aştı. Ancak Deniz-halkı Reisesi bize Mr Potter'ın rehinelere ilk ulaşan kişi olduğunu ve dönüşündeki gecikmenin yalnızca kendi-sininkini değil, bütün rehineleri güvenliğe kavuşturmadaki azminden kaynaklandığım söylüyor."
596
Ron ve Hermione, Hany'ye yan kızan, yarı acıyan bakışlar attılar.
"Jüri üyelerinin çoğu," -Bagman burada Karka-roff a çok pis bir bakış attı- "bunun ahlaklı bir karaktere işaret ettiğini ve tam puan hak ettiğini düşünüyor. Ancak... Mr Potter kırk beş puan aldı."
Harry'nin kalbi hopladı - Cedric'le eşit puanla birinci sıradaydı. Bir an şaşıran Ron ve Hermione, Harry'ye bakakaldüar, sonra da güldüler ve kalabalıkla birlikte alkışlamaya başladılar.
Ron gürültünün üstünde duyulsun diye sesini yükselterek, "Buyur bakalım, Harry!" dedi. "Ahmak değil-mişsin - ahlaklı karakterin varmış!"
Fleur de heyecanla alkışlıyordu, ama Krum hiç de sevinmiş görünmüyordu. Yeniden Hermione'vlp hcriu-şarak onun dikkatini çekrn.eyc Çalıştı, oysa Hermione Harry için sevinç naraları atmakla öyle meşguldü ki, onu dinlemedi bile.
Bagman, "Üçüncü ve son görev 24 Haziran akşamı güneş batınca yerine getirilecek," dedi. "Şampiyonlara onları neyin beklediği tam bir ay önce bildirilecek. Şampiyonları desteklediğiniz için hepinize teşekkür ederiz."
Madam Pomfrey şampiyonlarla rehineleri, hepsine kuru giysiler giydirmek için önüne katıp şatoya götürmeye koyulurken, Harry sersemlemiş halde, bitti, diye düşündü... bitmişti, görevi başarmıştı... artık 24 Haziran'a kadar hiçbir şey hakkında kaygılanması gerekmiyordu...
Harry taş merdivenden şatoya çıkarken, bir daha Hogsmeade'e gittiğinde Dobb/ye yılın her günü için bir çift çorap almaya karar verdi.

597
YİRMİ YEDİNCİ BOLUM
Patiayak'ın Dönüşü
İkinci görevin sonrasındaki en iyi şeylerden biri, herkesin gölde olup bitenlerin ayrıntılarını dinlemeye pek hevesli olmasıydı: Böylelikle Ron bir kerelik de olsa Harry ile sahne ışıklarını paylaşma fırsatı buldu. Harry, ^n'un olaylan yorumlama şeklinin her anlatışta birazcık değiştiğini tark CttÎ. Önceleri, gerçeği çok andıran şeyler anlatıyordu; en azından, anlattıkları Hermi-one'nin hikâyesine uyuyordu - Dumbledore bütün rehineleri Profesör McGonagall'm odasında büyülü bir uykuya yatırmıştı ve onları uyutmadan önce, hayli emniyette olacakları ve suyun yüzüne çıktıkları anda uyanacakları konusunda güvence vermişti. Oysa bir hafta sonra Ron heyecan verici bir kaçırılma hikâyesi anlatmaya başlamışta. Sözde ağır silahlı, elli denizinsamna karşı tek başına boğuşmuş da, onu bağlamadan önce boyun eğsin diye dayak atmışlar.
Padma Patil'e, "Ama asam cüppemin kolu içinde gizliydi," diye güvence verdi. Ron büyük bir ilgi gördüğü için Padma da artık onunla çok daha fazla ilgileni-
598
yordu ve koridorda yanından her geçişinde Ron'la konuşmayı ihmal etmiyordu. "İstediğim an o deniz-buda-lalarıyla kapışabilirdim."
Hermione, "Ne yapacaktın onlara, horlayacak miydin?" dedi huysuz huysuz. Viktor Krum'un en çok özleyeceği şey olduğu için insanlar ona öyle sataşıyorlardı ki, pek hırçınlaşmıştı.
Ron'un kulakları kıpkırmızı oldu ve ondan sonra da olayların büyülü uyku versiyonuna sadık kaldı.
Mart ayı gelince hava biraz daha kurudu, ama dışarı her çıktıklarında amansız rüzgâr ellerini ve yüzlerini yakıyordu. Postada gecikmeler vardı, çünkü rüzgâr baykuşları rota dışına savuruyordu. Harry'nin Sirrus'a Hogsmeade hafta sonu izni tarihini bildirmek için gönderdiği kahverengi baykuş, tüylerinin yansı ters dönmüş halde, cuma sabahı kahvaltıda göründü. Harry bacağından Sirius'un cevabını alır almaz da derhal uçup gitti. Besbelli, yeniden dışan gönderileceğinden korkmuştu.
Sirius'un bu mektubu da neredeyse bir önceki kadar kısaydı.
Cumartesi öğleden sonra saat ikide, Hogsmeade'ın dışına çıkan yolun sonundaki çitte (Dervish ve Ban-ges'den sonra) ol. Getirebildiğin kadar yiyecek getir.
Ron kulaklarına inanamaz gibi, "Hogsmeade'e dönmüş olamaz herhalde," dedi.
Hermione de, "Dönmüş gibi görünüyor, değil mi?" dedi.
599
Harry gergin bir şekilde, "Ona inanamıyorum," dedi, "bir yakalansa..."
"Ama buraya kadar gelmiş sonuçta," dedi Ron. "Hem artık burası da pek Ruh Emici kaynıyor sayılmaz."
Harry dalgın dalgın mektubu katladı. Kendine karşı dürüst davranması gerekirse, Sirius'u tekrar görmeyi gerçekten istiyordu. Bu yüzden de öğleden sonranın son dersine -iki saat üst üste İksir-girerken, zindanlara giden basamakları inerken genelde olduğundan çok daha neşeliydi.
Malfoy, Crabbe ve Goyle, Pansy Parkinson'ın Slytherin kızları çetesiyle birlikte, sınıf kapısının önünde toplanmışlardı. Hepsi Harr/nin göremediği bir şeye bakıp kıkır kıkır gülüyordu. Harry, Ron ve Hermione yaklaşırlarken, Pansy'nin buldoku andıran yüzü Goy-le'un geniş sırtının arkasından heyecanla onlara bakıyordu.
"Geldiler, geldiler!" diye kıkırdadı ve Slytherin'le-rin düğümü çözüldü. Harry, Pansy'nin elinde bir dergi olduğunu gördü - Cadı Gündemi. Kapaktaki hareket eden resim, dişleri meydanda gülümseyen ve asasıyla büyük bir pandispanyayı işaret eden kıvırcık saçlı bir cadıyı gösteriyordu.
Pansy yüksek sesle, "Burada seni ilgilendirecek bir şey bulabilirsin, Granger!" dedi, sonra da dergiyi Her-mione'ye attı. Şaşıran Hermione dergiyi yakaladı. Tam o anda zindan kapısı açıldı ve Snape hepsine içeri gelmelerini işaret etti.
600
Hermione, Harry ve Ron her zaman olduğu gibi zindanın arkasındaki bir masaya gittiler. Snape bugünün iksirinin malzemelerini tahtaya yazmak için onlara arkasını dönünce de, Hermione sıranın altında telaşla derginin sayfalarını karıştırdı. Sonunda, orta sayfalarda, aradıkları şeyi buldu. Harry ve Ron Hraz daha yakından görmek için eğildiler. Harry'nü. r2r.*ai bir resmi kısa bir haberin

tepesinde duruyordu.
HARRY POTTER'IN GiZLi AŞKI Belki de başka kimselere benzemeyen bir çocuk - ama ergenliğin bütün sıradan acılarım çeken bir çocuk, diye yazıyor Rita Skeeter. Annesiyle babasının trajik ölümünden sonra, on dört yaşındaki Harry Potter teselliyi Hogıvarts'taki uzun süreli kız arkadaşı olan, Muggle anne babadan doğma Hermione Granger'da bulduğunu düşünmüştü. Kısa süre sonra, zaten kişisel kayıplarla dolu olan hayatında yeni bir duygusal darbe yiyeceğini bilemezdi, tabii. Gösterişsiz ama hırslı bir kız olan Miss Granger'ın ünlü büyücülere karşı, Harry'nin tek başına tatmin edemeyeceği bir düşkünlüğü var gibi görünüyor. Bulgaristan Arayıcısı ve son Dünya Quidditch Kupasının kahramanı Viktor Krum'un Hogzvarts'a gelişinden beri, Miss Granger her iki çocuğun da sevgileriyle oynuyor. Entrikacı Miss Granger'a açıkça abayı yakmış olan Krıım, onu yaz tatilinde Bulgaristan'a gelip kendisini ziyaret etmeye davet etti bile. Krum ısrarla "daha önce bir kız hakkında hiç böyle şeyler hissetmediğini" söylüyor.
601
Ancak, bu iki bahtsız çocuğun ilgisini çeken yalnızca Miss Granger'ın şüpheli doğal cazibesi olmayabilir.
Güzel ve hayat dolu bir dördüncü sınıf öğrencisi olan Pansy Parkinson, "O kız gerçekten çirkin," diyor. "Ama bir Aşk iksiri yapıyor olabilir, kafası epeyce çalışır. Bence işi böyle götürüyor."
Aşk iksirleri elbette Hogwarts'ta yasak, Albus Dumbledore'un bu iddiaları soruşturacağına da hiç şüphe yok. Bu arada, Harry Potter'ın iyiliğini dileyenlere, bir dahaki sefere kalbini buna daha fazla layık olan birine vermesini ümit etmek düşüyor.
Hermione yazıya bakarken, Ron, "Demiştim sana!" diye tısladı. "Sana Rita Skeeter'ı kızdırma demiştiml Seni bir tür - kötü kadına çevirmiş işte!"
Hermione şaşkınlığını atıp kahkahayı koyuverdi.
"Kötü kadın mı?" diye tekrarladı, dönüp Ron'a bakarken kıkırdamama çabasıyla sarsılarak.
Ron, kulakları kızararak, "Annem onlara öyle der," dedi.
Hermione hâlâ kıkırdayarak, "Eğer Rita'nın elinden bundan fazlası gelmiyorsa," dedi, "ustalığını kaybediyor demektir." Elinde tuttuğu Cadı Gündemi'ni yanındaki boş sandalyeye attı. "Bir yığın eski moda saçmalık."
Başını kaldırıp, yazıdan rahatsız olup olmadıklarını anlamak için onu ve Harry'yi gözleyen Slytherin'lere baktı. Hermione alaycı bir gülüşle onlara el salladı. O, Harry ve Ron, Zekâ-Bileyici İksir için gerekecek malzemeleri çıkarmaya başladılar.
602
Hermione on dakika sonra, elindeki tokmağı havada, bir kâse dolusu bokböceği ü/erinde tutarken, "Ama bunda bir tuhaflık var," dedi. "Rita Skeeter nasıl bilebilir ki...?"
Ron hemen, "Neyi nasıl bilir?" dedi. "Aşk İksirleri karıştırmıyordun, değil mi?"
Hermione, "Aptallaşma," diye cevabı yapıştırdı, yeniden böceklerini dövmeye başladı. "Hayır, sadece... Viktor'un beni yazın davet ettiğini nereden bildi?"
Hermione bunu söylerken kıpkırmızı kesildi ve gözlerini kararlı bir şekilde Ron'dan kaçırdı.
"Ne?" dedi Ron, tokmağını büyük bir gümbürtüyle düşürerek.
"Beni gölden çıkarır çıkarmaz söyledi," diye mırıldandı Hermione. "Köpekbalığı kafasını çıkardıktan sonra. Madam Pomfrey bize battaniye vermişti, Viktor beni, duymasınlar diye jüriden biraz uzağa çekti ve yazın bir şey yapmıyorsam ona gitmek ister miyim diye sordu -"
"Peki sen ne dedin?" dedi Ron. Tokmağını almıştı ve gözleri Hermione'nin üstünde olduğu için, onu kâsesinden yirmi beş santim kadar uzağa vuruyor, sırayı dövüyordu.
Hermione, "Ve başka kimse için böyle şeyler hissetmediğini gerçekten söyledi," diye devam etti. Artık öyle kızarmıştı ki, çevreye sıcaklık yayıyormuş gibi geldi Harry'ye. "Ama Rita Skeeter onu nasıl duymuş olabilir? Orada değildi... orada mıydı yoksa? Belki gerçekten de bir Görünmezlik Pelerini var; belki de ikinci görevi izlemek için gizlice okul arazisine girdi..."
603
"Peki sen ne dedin?" diye tekrarladı Ron. Tokmağı öyle şiddetle vuruyordu ki, sırayı göçertmişti.
"Şey, aklım fikrim seninle Harry'nin kurtulup kurtulmadığınızda olduğu için -"
Arkalarından gelen buz gibi bir ses, "Sosyal hayatınız mutlaka büyüleyicidir, Miss Granger," dedi,

"yine de sizden bunu sınıfımda tartışmamanızı istemek zorundayım. Gryffindor'dan on puan."
Onlar konuşurken Snape sessizce yanlarına gelmişti. Şimdi bütün sınıf dönmüş onlara bakıyordu. Malfoy bu fırsattan faydalanarak zindanın öbür ucundan DAN-DÎK POTTER rozetini Harry'ye gösterdi.
"Ah... demek masa altında dergi de okuyorsunuz?" dedi Snape, Cadı Gündemi'ni kaparak. "Gryffindor'dan on puan daha... ah, ama elbette..." Snape'in kara gözleri Rita Skeeter'ın yazısını görünce parladı. "Potter'm gazete kupürlerini saklaması gerek..."
Zindan Slytherin'lerin kahkahasıyla çınladı, Snape'in ince ağzı da sevimsiz bir gülümsemeyle büküldü. Harry'yi öfkeden kudurtarak, yazıyı yüksek sesle okumaya koyuldu.
"Harry Potter'm Gizli Aşkı... aman aman, Potter, şimdi derdin ne böyle? Belki de başka kimselere benzemeyen bir çocuk..."
Harry yüzünün yandığını hissedebiliyordu. Snape, Slytherin'ler şöyle gür bir kahkaha atabilsinler diye, her cümlenin sonunda duruyordu. Yazı, o okuduğu zaman, gerçekte olduğundan on kat beter geliyordu kulağa.
"... Bu arada, Harry Potter'm iyiliğini dileyenlere, bir
604
dahaki sefere kalbini buna daha fazla layık olan birine vermesini ümit etmek düşüyor. Ne kadar dokunaklı," diye alaycı alaycı güldü Snape. Slytherin'lerin sınıfı çınlatan kahkahaları sürerken, dergiyi katladı. "Eh, sanırım en iyisi üçünüzü ayırmak. Belki de böylece kafanızı karmaşık aşk hayatlarınıza değil, iksirlerinize yorabilirsiniz. We-asley, sen burada kal. Miss Granger, oraya, Miss Parkin-son'ın yanına. Potter - benim masamın önündeki masaya. Hadi. Hemen."
Öfkeden deliye dönen Harry, malzemeleriyle çantasını kazanının içine attı ve kazanı zindanın baş tarafındaki boş masaya sürükledi. Snape arkasından geldi, masasına oturup Harry'nin kazanını boşaltmasını izledi. Snape'e bakmamaya kararlı olan Harry, bokböceklerini ezmeyi sürdürdü. Her birisinin Snape'in yüzü olduğunu hayal ediyordu.
Sınıfın geri kalanı yeniden çalışmaya başlayınca, Snape alçak sesle, "Basının sana olan bu ilgisi, zaten büyümüş olan burnunu daha da büyütmüşe benziyor, Potter," dedi.
Harry cevap vermedi. Snape'in onu kışkırtmaya çalıştığım biliyordu; bunu daha önce de yapmıştı. Hiç kuşkusuz, ders sona ermeden Gryffindor'dan yuvarlak hesap elli puan indirmek için bahane anyordu.
Snape, "Bütün büyücülük dünyasının senden etkilendiği şeklinde bir yanılgıya düşmüş olabilirsin," diye devam etti. Öyle alçak sesle konuşuyordu ki, başka hiç kimse onu duyamıyordu (Harry bokböceklerini ezmeyi sürdürdü, oysa onları çoktan incecik toz haline getir-
605
t
İ
misti bile). "Ama ben resminin gazetelerde kaç kez çıktığına aldırmıyorum. Bana göre, Potter, sen kendini kuralların üstünde gören pis bir küçük çocuktan başka bir şey değilsin."
Harry toz haline gelmiş böcekleri kazanına koyup, zencefil köklerini kesmeye başladı. Elleri sinirden hafifçe titriyordu, ama sanki Snape'in ona söylediklerini du-yamıyormuş gibi, başını kaldırmadı.
Snape daha da yumuşak ve tehlikeli bir sesle, "Bunun için seni adil bir şekilde uyanyorum, Potter," dedi, "minik çaplı bir şöhret olsan da olmasan da - bir kez daha gizlice odama girerken seni yakalarsam -"
Harry sağırlık tasladığını unutarak, öfkeyle, "Ben odanızın yakınına bile gitmedim!" dedi.
"Bana yalan söyleme," diye tısladı Snape. Dipleri görünmeyen kara gözleri Harry'ninkileri burgu gibi de-liyordu sanki. "Kanguru derisi. Galsamotu. Her ikisi de benim özel stoğumdan ve onları kimin çaldığını biliyorum."
Harry dik dik Snape'e baktı, gözlerini kırpmamaya ya da suçlu görünmemeye kararlıydı. Aslında, bunların ikisini de Snape'ten o çalmamıştı. Onlar ikinci sınıftayken, kanguru derisini Hermione almıştı -Çok Özlü İksir için gerekiyordu- ve Snape o sıralar Harry'den şüphelendiği halde, bunu

asla kamtlayamamıştı. Galsamotu'nü ise Dobby almıştı, tabii.
Harry soğukkanlılıkla, "Neden söz ettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söyledi.
"Odama girildiği gece sen yatağında değildin!" di-
606
İ
ye tısladı Snape. "Biliyorum, Potter! Deli-Göz Moody de senin hayranlar kulübüne katılmış olabilir ama, ben davranışını hoş görmeyeceğim! Bir kere daha gece gezintisine çıkıp odama girersen, Potter, bedelini ödersin!"
"Tamam," dedi Harry sakin bir şekilde, zencefil köklerine dönerek. "Eğer içimden oraya gitmek gelirse, bunu aklımdan çıkarmayacağım."
Snape'in gözleri ateşler saçtı. Bir elini kara cüppesinin içine daldırdı. Harry bir an Snape'in asasını çekip ona bir lanet yapmak üzere olduğunu sandı - sonra Snape'in, içinde tamamen berrak bir iksir olan küçük bir kristal şişe çıkardığını gördü ve bakakaldı.
"Bunun ne olduğunu biliyor musun, Potter?" dedi Snape, gözleri yeniden tehlikeli bir şekilde parıldamaya başlamıştı.
"Hayır," dedi Harry, bu kez doğru söylüyordu.
"Veritaserum - öylesine güçlü bir Hakikat İksiri ki, üç damlası bile en gizli sırlarını bütün sınıfın önünde ortaya dökmene yeter," dedi Snape, kötücül bir edayla. "Şimdi, bu iksirin kullanımı çok sert Bakanlık talimatlarıyla kontrol edilir. Ama eğer sen ayağını denk almazsan, bir bakarsın elim kayıvermiş -" kristal şişeyi hafifçe salladı "- hem de tam akşamları içtiğin balkabağı suyunun üstünde. İşte o zaman, Potter... işte p zaman benim odama girip girmediğini anlarız."
Harry hiçbir şey söylemedi. Yeniden zencefil köklerine döndü, bıçağını aldı ve onları bölmeye koyuldu. Bu Hakikat İksiri işinden hiç hoşlanmamıştı, doğrusu
607
Snape'ten de elinin kayıp ona iksir vermesini beklerdi hani. Snape böyle bir şey yaparsa ağzından neler dökü-lebileceğini düşününce, titremesini zorlukla önledi... Bir sürü insanın başına dert açmak bir yana -başta Her-mione ve Dobby olmak üzere- sakladığı bütün o diğer şeyler de vardı... Sirius'la bağlantısı olduğu gerçeği gibi... ve -düşününce içi burkuldu- Cho'ya karşı duygulan gibi... Zencefil köklerini de kazana attı ve acaba Moody'nin izinden gidip sadece özel bir cep şişesinden mi içmeye başlasa diye düşündü.
Zindan kapısı çalındı.
Snape her zamanki sesiyle, "Girin," dedi.
Kapı açılırken sınıf dönüp baktı. Profesör Karkaroff içeri girdi. Snape'ın masasına yürürken herkes onu izledi. Parmağını yine keçi sakalına dolamış, kıvırıp duruyordu ve endişeli görünüyordu.
Snape'in masasına varır varmaz, "Konuşmamız gerek," dedi. Söylediklerini kimsenin duymamasına öyle dikkat ediyordu ki, dudaklarını belli belirsiz oynatıyordu; başarısız bir vantrilok gibiydi. Harry gözlerini zencefil köklerinden ayırmadan kulak kabarttı.
Snape, "Seninle dersimden sonra konuşurum, Karkaroff -" diye mırıldandı. Ama Karkaroff onun sözünü kesti.
"Beni atlatma, Severus, ben şimdi konuşmak istiyorum. Benden kaçıyoısun."
"Dersten sonra," diye tersledi onu Snape.
Harry, yeterince armadülo safrası döküp dökmediğini anlamak için ölçme kabına bir göz atma bahanesiy-
608
le, ikisine yan yan baktı. Karkaroff çok endişeli, Snape de kızgın görünüyordu.
Karkaroff iki saatlik ders sona erene kadar Snape'in masasının başında dikilip durdu. Ders sonunda Sna-pe'in ondan kaçmasını önlemeye azmetmiş görünüyordu. Karkaroff un ne diyeceğini merak eden Harry, zilden iki dakika önce armadillo safrası şişesini bile bile döktü. Böylece de sınıfın geri kalanı gürültüyle kapıya doğru giderken, kazanının arkasına saklanıp yeri silmek için bir bahanesi oldu.
Snape'in Karkaroff a, tıslarmış gibi, "Neymiş bu kadar acele olan?" dediğini duydu.
"Bu," dedi Karkaroff. Kazanının yanından gözetleyen Harry, Karkaroff un, cüppesinin sol kolunun

yenini yukarı çekip Snape'e dirseğinin altında, kolun iç tarafında bir şeyi gösterdiğini gördü.
"Ee?" dedi Karkaroff, hâlâ dudaklarını oynatmamak için elinden geleni yapıyordu. "Görüyor musun? Asla bu kadar net olmamıştı, ta o zamandan -"
Kara gözleriyle sınıfı tarayan Snape, "Kapat şunu!" diye hırladı.
"Ama sen de fark etmiş olmalısın -" diye başladı Karkaroff, endişeli bir sesle.
"Daha sonra konuşabiliriz, Karkaroff!" diye tersledi Snape. "Potter! Ne yapıyorsun sen orada?"
Harry masum masum, "Armadillo saframı temizliyorum, Profesör," dedi. Doğrulup Snape'e elindeki sırılsıklam bezi gösterdi.
Karkaroff bir anda geri dönüp zindandan çıktı.
609
Hem kaygılı, hem öfkeli görünüyordu. Fevkalade kızgın bir Snape'le yalnız kalmak istemeyen Harry de kitaplarıyla malzemelerini çantasına attı ve az önce tanık olduğu şeyi Ron ile Hermione'ye anlatmak için son hızla sınıfı terk etti.
*
Ertesi gün öğleyin şatodan ayrıldıklarında, dışanda gümüş renkli zayıf bir güneşin parladığım gördüler. Hava bütün yıl olduğundan daha ılımlıydı ve Hogsme-ade'e geldiklerinde üçü de pelerinlerini çıkartıp omuzlarına atmışlardı. Sirrus'un getirmelerini söylediği yiyecekler Harry'nin çantasındaydı. Öğle yemeğinde masadan bir düzine tavuk budu, bir somun ekmek ve bir sürahi balkabağı suyu yürütmüşlerdi.
Dobby'ye hediye almak için Bayramlık Büyücügi-yim dükkânına girdiler. Orada bulabilecekleri en renkli çoraplan seçerek hoşça vakit geçirdiler. Aralarında, parıldayan altın ve gümüş yıldızlı deseni olan bir çift çorapla, çok koktuğu zaman yüksek sesle bağıran bir çift çorap da vardı. Sonra, saat bir buçukta High Street'ten yukarı doğru yola koyuldular, Dervish ve Banges'i geçtiler ve köyün ucuna doğru yürüdüler.
Harry daha önce hiç bu yönde gitmemişti. Dolambaçlı yol onlan, Hogsmeade'i çevreleyen yabanıl kırlara götürüyordu. Burada az sayıda kulübe vardı, bahçeleri de daha büyüktü; Hogsmeade'in gölgesinde yattığı dağın eteğine doğru yürüyorlardı. Bir köşeyi dönünce, yolun sonunda bir çit gördüler. Çok büyük, salkımsaçak tüylü, kara bir köpek, ön ayaklan en üst tahtada, onlan
610
bekliyordu. Ağzında gazeteler vardı ve pek tanıdık görünüyordu...
Yanma vardıkları zaman Harry, "Merhaba, Sirius/' dedi.
Kara köpek hevesle Harry'nin çantasını kokladı, kuyruğunu bir kez salladı, sonra döndü ve yükselerek dağın kayalık eteğine giden çalılığı geçip yoluna devam etti. Harry, Ron ve Hermione çiti aşıp onun peşinden gittiler.
Sirius önlerine düşüp onları, yerin taşlarla ve kayalarla kaplı olduğu dağın eteğine götürdü. Ona göre hava hoştu tabii, dört ayağı vardı. Ama Harry, Ron ve Hermione'nin çok geçmeden soluğu kesildi. Daha yükseklere, dağın tepesine doğru giden Sirius'u takip ettiler. Yarım saat kadar dik, dolambaçlı ve taşlı bir patikadan tırmandılar, güneş altında terleyerek Sirius'un sallanan kuyruğunu izlediler. Harry'nin çantasının kayışları omzunu kesiyordu.
Nihayet, Sirius birden gözden kayboldu, yok olduğu yere vardıklarında kayada dar bir yarık gördüler. Güçlükle içeri girdiklerinde, kendilerini serin ve loş bir mağarada buldular. Mağaranın bir ucunda, ipinin ucu büyük bir kayaya bağlı, Hipogrif Şahgaga duruyordu. Yan gri at, yan dev kartal olan Şahgaga'nın yırtıa bakışlı, turuncu gözü onlan görünce parladı. Hepsi eğilip ona selam verdiler. Şahgaga üçünü bir an hükmeden bakışlarla süzdükten sonra, pullu ön dizlerini eğdi ve Hermione'nin koşup tüylü boynunu okşamasına izin verdi. Harry ise kara köpeğe bakıyordu. Köpek vaftiz babasına dönüşmüştü.
611
Sirius yırtık pırtık, gri bir cüppe giymişti, Azkaban'dan çıktığında üzerinde olan cüppe. Siyah saçları, şöminenin içinde belirdiği zamankinden daha uzundu, hem karmakarışıktı, hem de keçeleşmişti. Çok zayıf görünüyordu.
Ağzındaki eski Gelecek Postası gazetelerini mağaranın zeminine fırlattıktan sonra, boğuk bir sesle, "Tavuk!" dedi.

Harry çantasını açtı ve tavuk butlarıyla ekmek çıkınını ona verdi.
Sirius çıkını açıp bir but kaparak, "Sağ ol," dedi. Yere oturdu, dişiyle koca bir parça kopardı. "Daha çok fare yiyorum. Hogsmeade'den fazla yiyecek çalamam; dikkati üstüme çekerim."
Harry'ye sırıttı, ama Harry onun sırıtışına gönülsüz bir şekilde karşılık verdi.
"Burada ne işin var, Sirius?" dedi.
Sirius köpeği andıran bir şekilde tavuk kemiğini geveleyerek, "Vaftiz baban olarak görevimi yerine getiriyorum," dedi. "Endişelenme, kendime sevimli bir sokak köpeği süsü veriyorum."
Hâlâ sırıtıyordu, ama Harry'nin yüzündeki kaygıyı görünce daha ciddi bir şekilde, "Olay yerinde olmak istedim," dedi. "Son mektubun... eh, diyelim ki işler daha da karışık bir hal aldı. Birisi gazeteyi attığında hemen çalıyorum ve anlaşıldığı kadarıyla tek kaygılanan da ben değilim."
Başıyla mağara zeminindeki, sayfalan sararmakta olan Gelecek Postası gazetelerini işaret etti, Ron da gazeteleri alıp açtı.
612
Ama Harry hâlâ gözlerini dikmiş, Sirius'a bakıyordu. "Ya seni yakalarlarsa? Ya görünürsen?"
"Burada benim Animagus olduğumu bilen kişiler, yalnızca siz üçünüz ve Dumbledore," dedi Sirius, omuz silkerek. Bir yandan da tavuk budunu kıtlıktan çıkmış gibi yemeyi sürdürüyordu.
Ron, Harry'yi dürttü ve Gelecek Postası gazetelerini ona verdi. İki taneydi. Birinin manşeti Bartemius Cro-uch'un Esrarengiz Hastalığı'y dr, ötekininki de Bakanlık Cadısı Hâlâ Kayıp - Sihir Bakam Şimdi Şahsen ilgileniyor.
Harry, Crouch hakkındaki yazıya bir göz atfa. Cümlecikler gözüne doğru zıplıyordu sanki: Kasımdan beri halk arasında görünmedi... evi terk edilmiş gibi... St Mungo Sihirsel Hastalıklar Hastanesi yorum yapmaktan kaçınıyor... Bakanlık ciddi hastalık rivayetlerini doğrulamayı reddediyor...
Harry yavaş yavaş, "Sanki ölüyormuş gibi bir hava yaratıyorlar," dedi. "Ama eğer buraya gelebildiyse, o kadar hasta olamaz..."
Ron, Sirius'a, "Ağabeyim, Crouch'un özel yardım-cısıdır," dedi. "O, Crouch'un fazla çalışmaktan bitap düştüğünü söylüyor."
Harry ağır ağır, hâlâ yazıyı Okuyarak, "Bak, son kez yakından gördüğümde gerçekten hasta gibiydi," dedi. "Adımın Kadeh'ten çıktığı gece..."
Hermione soğuk bir sesle, "Winky'yi atmanın cezasını çekiyor, değil mi?" dedi. Sirius'un tavuk kemiklerini çatır çutur yiyen Şahgaga'yı okşuyordu. ''Bahse girerim ki, şimdi keşke yapmamış olsam diyordur - VVinky
613
artık yanında değil, artık ona bakmıyor ya, bahse girerim ki şimdi aradaki farkı anlamıştır."
Ron, Hermione'ye karanlık bir bakış atarak, "Her-mione kafayı ev cinleriyle bozdu," diye mırıldandı Siri-us'a.
Ama Sirius ilgilenmiş görünüyordu. "Crouch ev cinini mi kovdu?"
"Evet, Quidditch Dünya Kupası'nda," dedi Harry. Karanlık İşaret'in ortaya çıkışını, VVinky'nin, elinde sıkı sıkı tuttuğu Harry'nin asasıyla bulunuşunu ve Mr Crouch'un korkunç öfkesini anlatmaya koyuldu.
Harry anlatmayı bitirdiğinde, Sirius yeniden ayağa kalkmış, mağarada volta atıp duruyordu. Biraz sonra, yeni bir tavuk kemiğini sallayarak, "Şurasını iyice anla-yayım," dedi. "Cini önce Üst Loca'da gördünüz. Crouch'a yer ayırmıştı, değil mi?"
Harry, Ron ve Hermione bir ağızdan, "Doğru," dediler.
"Ama Crouch maça gelmedi, ha?"
"Hayır," dedi Harry. "Sanırım çok meşgul olduğunu söyledi."
Sirius mağarayı sessizce bir uçtan bir uca adımladı. Sonra da, "Harry," dedi, "Üst Loca'dan çıktıktan sonra asan cebinde mi diye kontrol etmiş miydin?"
"Hımmm..." Harry iyice düşündü. Sonunda, "Hayır," dedi. "Ağaçlığa girmeden önce kullanmam gerekmedi. Elimi cebime soktuğumda da, orada sadece En-vaigöz vardı." Sirius'a baktı. "Yani sen, İşaret'i yapan kimse, Üst Loca'da benim asamı mı çaldı demek istiyorsun?"
614

"Mümkündür," dedi Sirius.
Hermione, "O asayı VVinky çalmadı!" diye ısrar etti.
Sirius, kaşları çatık, mağarayı adımlamaya devam ederken, "O locada sadece cin yoktu," dedi. "Arkanızda başka kim oturuyordu?"
"Bir sürü insan," dedi Harry. "Bulgar bakanlar... Cornelius Fudge... Malfoy'lar..."
Ron birden, "Malfoy'lar!" dedi. Öyle bağırmıştı ki, sesi mağaranın dört bir yanında yankılandı, Şahgaga da sinirli sinirli başını savurdu. "Bahse girerim Lucius Malfoy'dur!"
"Başka kimse yok muydu?" dedi Sirius.
Harry, "Kimse yoktu," dedi.
Hermione, "Vardı, Ludo Bagman, vardı," diye hatırlattı ona.
"Aa, evet..."
Sirius volta atmayı sürdürerek, "Bagman hakkında, eskiden VVimbourne VVasps'in Vurucusu olduğu dışında bir şey bilmiyorum," dedi. "Nasıl biri?"
"İdare eder," dedi Harry. "Bana Üçbüyücü Turnuvası'nda yardım teklif edip duruyor."
Sirius kaşlarını daha da fazla çatarak, "Öyle mi?" dedi. "Niye ediyor acaba?"
"Benden hoşlanmış," dedi Harry.
"Hımm," dedi Sirius, düşünceli görünüyordu.
Hermione, "Karanlık İşaret belirmeden hemen önce ağaçlıkta gördük onu," dedi Sirius'a. "Hatırlıyor musunuz?" dedi Harry ile Ron'a.
Ron, "Evet ama, ağaçlıkta kalmadı, değil mi?" dedi.
615
"Biz ona ayaklanmadan söz eder etmez, kamp yerine1 geri döndü."
"Nereden biliyorsun?" diye cevabı yapıştırdı Her-mione. "Nereye Buharlaştığını nereden biliyorsun?"
Ron kulaklarına inanamayarak, "Hadi canım," dedi, "yani sen şimdi Karanlık İşaret'i Ludo Bagman mı yaptı diyorsun?"
Hermione inatla, "Onun yapmış olması VVinky'nin yapmış olmasından daha akla yakın," dedi.
Ron anlamlı anlamlı Sirius'a baktı. "Demiştim sana. Kafayı ev cinlerine -"
Ama Sirius elini kaldırıp Ron'u susturdu. "Karanlık İşaret yaratıldığında, cin elinde Harry'nin asasıyla yakalanınca, Crouch ne yaptı?"
"Çalılıklara bakmaya gitti," dedi Harry, "ama başka kimse yoktu."
'Tabii," diye mırıldandı Sirius, yukarı aşağı volta atarak, "tabii, bunu kendi cinine kondurmak istemiyordu... sonra da onu kovdu mu?"
"Evet," dedi Hermione hararetle, "onu kovdu, sırf çadırînda kalmadı ve onu ezmelerine -"
"Hermione," dedi Ron, "şu cinden bahsetmeyi keser misin!"
Sirius başını salladı. "O, Crouch'un notunu senden iyi vermiş, Ron. Bir adamın nasıl biri olduğunu anlamak istiyorsan, kendisiyle eşit olanlara değil, astlarına nasıl muamele ettiğine bak."
Elini tıraş olmamış yüzünde gezdirdi, belli ki harıl hani düşünüyordu. "Barty Crouch'un ortadan kaybol-
616
maları... Quidditch Dünya Kupası'nda ev cininin kendisine yer ayırmasını sağlama zahmetine katlanıyor, ama sonra da kalkıp maçı izlemeye gelmiyor. Üçbüyü-cü Turnuvası'nı yeniden başlatmak için çok çalışıyor ve sonra ona da gelmekten vazgeçiyor... Crouch'a yakışmayan şeyler bunlar. Eğer daha önce hastalık yüzünden bir gün olsun izin aldıysa, Şahgaga'yı yerim."
"Crouch'u tanıyor musun yani?" diye sordu Harry.
Sirius'un yüzü karardı. Birden, Harry'nin onunla ilk karşılaştığı geceki kadar tehdit edici göründü. Harry'nin Sirius'u hâlâ katil sandığı geceki kadar.
Sirius alçak sesle, "Haa, Crouch'u tanıyorum tabii," dedi. "Benim Azkaban'a gönderilmem için emir veren oydu - mahkemeye çıkarılmadan."
Ron ve Hermione bir ağızdan, "Ne?" dediler.
"Şaka ediyorsun!" dedi Harry.
Sirius tavuktan büyük bir lokma daha ısırarak, "Hayır, etmiyorum," dedi. "Crouch eskiden Sihirli

Yasal Yaptırım Dairesi Başkanı'ydı, bilmiyor muydunuz?"
Harry, Ron ve Hermione hayır anlamında başlarını salladılar.
"Herkes onun Sihir Bakam obuasını bekliyordu," dedi Sirius. "Büyük bir büyücüdür, Barty Crouch, sihir gücü yüksektir - ve iktidar hırsıyla doludur. Yo, asla bir Voldemort destekçisi olmadı," dedi, Harry'nin yüzündeki bakışı okuyarak. "Hayır, Barty Crouch her zaman Karanlık yana ilişkin hislerini yüksek sesle belirtirdi. Ama Karanlık yana karşı olan bir sürü insan... neyse, anlamazsınız... çok gençsiniz..."
617
Ron sesinde sinirli bir tınıyla, "Babam da Dünya Kupası'nda böyle demişti," dedi. "Sen yine de bir denesene, niye denemiyorsun?"
Sirius'un zayıf yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Pekâlâ, deneyeyim..."
Mağaranın üst kısmına doğru yürüdü, geri geldi ve, "Voldemort'un şu anda güçlü olduğunu varsayın," dedi. "Kimlerin onu desteklediğini bilmiyorsunuz, kimin onun için çalışıp kimin çalışmadığını bilmiyorsunuz. Ama biliyorsunuz ki, insanları kontrol ediyor, onlara ellerinde olmadan korkunç şeyler yaptırabiliyor. Kendiniz, aileniz ve dostlarınız için korkuyorsunuz. Her hafta daha fazla ölüm, daha fazla kaybolma, daha fazla işkence haberi geliyor... Sihir Bakanlığı karmakarışık, ne yapacaklarını bilmiyorlar, her şeyi Muggle'lar-dan saklamaya çalışıyorlar, ama bu arada Muggle'lar da ölüyor. Her yerde terör var... panik... kargaşa... Böyle günlerdi işte.
"İşte böyle günler bazı insanların en iyi, bazılarının da en kötü taraflarını ortaya çıkarır. Crouch'un ilkeleri başlangıçta iyi olabilir - ben bilemiyorum. Bakanlık'ta hızla yükseldi ve Voldemorf un destekçilerine karşı çok sert önlemler almaya başladı. Seherbaz'lara yeni haklar verildi - örneğin, esir alma yerine öldürme hakkı. Ayrıca, mahkemeye çıkarılmadan dosdoğru Ruh Emici'lere teslim edilen tek kişi de ben değildim. Crouch şiddete şiddetle karşılık verdi ve şüphelilere karşı Affedilmez Lanef lerin kullanılması için yetki verdi. Bana kalırsa, Karanlık yandakilerin çoğu kadar amansız ve acımasız-
618
laştı. Yanlış anlamayın, onu destekleyenler vardı - birçok kişi onun işleri yapma şeklinin doğru olduğunu düşünüyordu ve bir sürü cadıyla büyücü onun Sihir Bakanı olması için yaygara ediyordu. Voldemort kaybolunca, Crouch'un bu üst mevkiye gelmesine an meselesi gözüyle bakılmaya başlandı. Ama sonra hayli talihsiz bir olay meydana geldi..." Sirius acı acı güldü. "Crouch'un kendi oğlu, ikna güçleri sayesinde Azkaban'dan uzak kalmayı beceren bir grup Ölüm Yiyen'le birlikte yakalandı. Besbelli Voldemort'u bulup onu yeniden iktidara getirmeye çalışıyorlardı."
"Crouch'un oğlu mu yakalandı?" dedi, soluğu kesilen Hermione.
"Aynen," dedi Sirius. Tavuk kemiğini Şahgaga'ya attı, kendisi de yere, ekmek somununun yanına sırtüstü uzanarak onu ikiye böldü. "İhtiyar Barty için bayağı kötü bir şoktu sanırım. Ailesiyle evde biraz daha fazla vakit geçirmeliymiş, değil mi? Arada bir bürosundan erken saatte çıkmalıymış... kendi oğlunu tanımalıymış."
Ekmeği koca parçalar halinde yutmaya başlamıştı.
"Oğlu gerçekten bir Ölüm Yiyen miydi?" diye sordu Hany.
"En ufak bir fikrim yok," dedi Sirius, hâlâ ağzına ekmek tıkıyordu. "O getirildiğinde ben de Azka-ban'daydım. Bunların çoğunu çıktıktan sonra öğrendim. Oğlan gerçekten de, Ölüm Yiyen olduklarına hayatım üzerine bahse girebileceğim kişilerle yakalanmıştı - ama o da yanlış zamanda yanlış yerdeydi belki, tıpkı ev cini gibi."
619
Hermione, "Crouch oğlunu oradan çıkarmaya çalıştı mı?" diye fısıldadı.
Sirius havlamaya çok benzeyen bir kahkaha attı. "Crouch oğlunu çıkaracak, ha? Onun notunu verdin sanıyordum, Hermione. İtibannı lekeleme tehdidinde bulunan her şey gitmeliydi; bütün hayatını Sihir Bakanı olmaya adamıştı. Kendisini ona adamış bir ev cinini, yeniden Kara İşaret'le arasında bağlantı kurduğu için kovuşunu gördünüz - bu size onun nasıl biri olduğu hakkında bir fikir vermiyor mu? Crouch'un baba muhabbeti sadece oğlunun mahkemeye çıkmasını sağlamakla sınırlı kaldı ve, anlatılanlara göre, bu mahkeme de Crouch'un oğlandan ne kadar nefret ettiğini göstermesi için bir araçtan öte bir şey değildi... sonra da onu dosdoğru Azkaban'a yolladı."

Harry alçak sesle, "Kendi oğlunu Ruh Emici'lere mi teslim etti?" diye sordu.
"Öyle," dedi Sirius, artık hiç de eğleniyormuş gibi görünmüyordu. "Ben Ruh Emici'lerin onu içeri getirişini gördüm, hücremin kapısındaki parmaklıkların arasından izledim. Taş çatlasa on dokuz yaşından fazla değildi. Onu benimkinin yakınında bir hücreye koydular. Gece olunca, anne, anne, diye bağırmaya başladı. Ama birkaç gün sonra sesi kesildi... sonunda hepsinin sesi kesilir zaten... yani uykularında haykırmadıklan sürece..."
Bir an için, Sirius'un gözlerindeki ölgün bakış her zamankinden daha belirgin hale geldi, sanki üstüne panjur kapanmış gibi.
620
"Yani hâlâ Azkaban'da mı?" dedi Harry.
"Hayır," dedi Sirius donuk bir sesle. "Hayır, artık orada değil. Onu getirmelerinden bir yıl sonra öldü."
"Öldü mü?"
"Tek ölen o değil," dedi Sirius acı acı. "Çoğu orada çıldırır ve sonunda çoğu yemek yemekten vazgeçer. Yaşama arzusunu yitirirler. Bir ölümün yaklaştığını daima anlayabilirdin, çünkü Ruh Emici'ler bunu hissederlerdi ve heyecanlanırlardı. O çocuk geldiğinde de hayli hasta gibiydi. Crouch, Bakanlık'ın önemli bir üyesi olduğu için, karısıyla ikisine oğullarını ölüm döşeğinde ziyaret etme izni verilmişti. Barty Crouch'u en son o zaman gördüm, karısını yarı yarıya taşıyarak hücremin önünden geçti. Anlaşılan kadının kendi de kısa süre sonra öldü. Kederden. Tıpkı çocuğu gibi tükenip gitti. Crouch oğlunun cenazesini almaya gelmedi. Ruh Emici'ler onu kalenin dışına gömdüler. Gömerlerken izledim."
Sirius az önce ağzına götürdüğü ekmeği kenara attı ve onun yerine balkabağı suyu sürahisini alıp başına dikti.
"İşte böyle, ihtiyar Crouch tam başarıya ulaştığını sandığı anda her şeyi kaybetti," diye devam etti, elinin tersiyle ağzını silerek. "Bir an, bir kahraman, Sihir Bakanı olmanın eşiğinde... bir an sonraysa, oğlu ölmüş, karısı ölmüş, aile itibarına leke sürülmüş biri. Kaçtıktan sonra duyduğum kadanyla, eski popülerliğini de kaybetmiş. Oğlu öldükten sonra insanlar çocuğa karşı biraz daha sempati duymaya ve iyi bir aileden genç, hoş bir çocuğun nasıl olup da böyle yoldan çıktığını sormaya
621
i
başladılar. Babasının onunla hiç ilgilenmediği sonucuna vardılar. Böylece en üst kademedeki işi Cornelius Fud-ge aldı, Crouch da Uluslararası Sihirsel İşbirliği Dairesi'ne kaydırıldı."
Uzun bir sessizlik oldu. Harry, Quidditch Dünya Kupası'nda, ağaçlıkta, onun sözünü dinlemeyen ev cinine tepeden bakarken Crouch'un gözlerinin nasıl fincan gibi olduğunu düşünüyordu. Crouch, VVinky'nin Karanlık İşaret'in altında bulunmasına bu yüzden aşırı tepki göstermişti demek. Ona oğlunu ve eski skandali hatırlatmıştı ve Bakanlık'ta gözden düşüşünü...
Harry, "Moody diyor ki, Crouch kafayı Karanlık büyücüleri yakalamakla bozmuş," dedi Sirius'a.
"Evet, ben de bunun onda bir tür manyaklık halini aldığını duydum," dedi Sirius, başını sallayarak. "Bana sorarsan, bir Ölüm Yiyen daha yakalayarak eski popülerliğine kavuşacağını sanıyor hâlâ."
Ron zafer duygusuyla, "Ve şatoya gizlice girip Sna-pe'in odasını karıştırdı!" dedi, Hermione'ye bakarak.
"Evet," dedi Sirius, "ve bu da hiç akla yakın değil."
"Hayır, yakın!" dedi Ron heyecanla.
Ama Sirius başını sallad . "Dinle bak, eğer Cr juch, Snape hakkında araştırma yapmak istediyse, niye Tur-nuva'nın jürisine katılmak için gelmiyor? Hogwarts'ı düzenli olarak ziyaret etmek ve gözünü Snape'in üzerinden ayırmamak için ideal bir bahane olurdu."
"Demek sen Snape'in bir işler karıştırıyor olabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu Harry, ama Hermione hemen lafını kesti.
622
"Bak, ne dersen de ben aldırmıyorum, Dumbledore, Snape'e güveniyor -"
"Öf, bırak artık, Hermione," dedi Ron sabırsızca. "Biliyorum, Dumbledore zeki falan ama, bu

gerçekten de uyanık bir Karanlık büyücünün onu kandıramayacağı anlamına -"
"Öyleyse birinci sınıftayken Snape niye Harry'nin hayatını kurtardı? Neden bırakmadı ölsün?"
"Bilmiyorum - belki de Dumbledore'un onu kovacağını düşündü -"
"Sen ne dersin, Sirius?" dedi Harry yüksek sesle. Ron ve Hermione de dinleyebilmek için didişmeyi bıraktılar.
Sirius, Ron ile Hermione'ye düşünceli düşünceli bakarak, "Bence ikisinin de haklı olduğu yanlar var," dedi. "Snape'in burada ders verdiğini öğrendiğimden beri, Dumbledore'un onu niye işe aldığını merak ediyorum. Karanlık Sanatlar, Snape'i hep büyülemiştir, okulda da bununla ünlüydü. Pis, kılçık, yağlı saçlı bir çocuktu," diye ekledi Sirius. Harry ve Ron da birbirlerine bakıp sırıttılar. "Snape okula geldiğinde yedinci sınıftaki çocukların yarısından fazla lanet biliyordu ve girdiği Slytherin çetesinin hemen hemen bütün üyeleri sonunda Ölüm Yiyen oldu."
Sirius parmaklarını kaldırdı ve tek tek saymaya başladı. "Rosier ve VVilkes - ikisi de Voldemort'un düşüşünden bir yıl önce Seherbaz'lar tarafından öldürüldüler. Lestrange'lar -evli bir çift- Azkaban'dalar. Avery - duyduğum kadarıyla, yaptıklarını Imperius lanetinin
623
etkisi altında yaptığını söyleyerek başını dertten kurtarmış - hâlâ kaçak. Ama benim bildiğim kadarıyla, Snape asla bir Ölüm Yiyen olmakla suçlanmadı - hoş, bunun da pek anlamı yok ya, neyse. Çünkü çoğu hiç yakalan-mamıştı. Ve Snape de başını derde sokmayacak kadar akıllı ve kurnazdır, burası kesin."
"Snape, Karkaroff u yakından tanıyor, ama bunun duyulmasını pek istemiyor," dedi Ron.
Harry hemen, "Evet, dün Karkaroff İksir dersine geldiğinde Snape'in yüzünü görecektin!" dedi. "Karkaroff onunla konuşmak istiyordu, Snape'in ondan kaçtığını söylüyordu. Karkaroff gerçekten kaygılanmış görünüyordu. Snape'e kolundaki bir şeyi gösterdi, ama ben ne olduğunu göremedim."
Sirius samimi bir hayretle, "Snape'e kolundaki bir şeyi mi gösterdi?" dedi. Parmaklarını dalgın dalgın kirli saçlarından geçirdi, sonra da yine omuz silkti. "Eh, bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok... ama eğer Karkaroff gerçekten kaygüanmışsa ve derdine çare bulmak için Snape'e gidiyorsa..."
Sirius bakışlarını mağara duvarına dikti ve çaresizlikle dişlerini sıktı. 'Tabii, Dumbledore'un Snape'e güvenme meselesi de var. Dumbledore'un başkalarının güvenmeyeceği kişilere güvendiğini biliyorum ama, Voldemort için çalışmış olsa Snape'in Hogwarts'ta ders vermesine izin vereceğini hiç sanmam."
Ron inatla, "Peki öyleyse Moody ve Crouch niye ille de Snape'in odasına girmek istiyorlar?" diye sordu.
Sirius ağır ağır, "Eh," dedi, "Deli-Göz, Hogvvarts'a
624
geldikten sonra tek tek her öğretmenin odasını aradıysa şaşmam. Moody, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'yı ciddiye alır. Onun pek kimseye güvendiğini sanmıyorum, yaşadıklarından sonra bunda şaşacak bir şey de yok. Ama Moody için şunu söyleyeyim: Mecbur kalmadıkça hiç öldürmedi. Mümkünse eğer, insanları hep sağ olarak teslim etti. Serttir ama, asla Ölüm Yiyen'lerin düzeyine inmemiştir. Crouch'a gelince... o farklı bir konu, bak... Gerçekten hasta mı? Eğer öyleyse, niye sürüne sürüne Snape'in odasına gelme zahmetine katlandı? Değilse... neler karıştırıyor? Dünya Kupası'nda o kadar önemli ne yapıyordu da Üst Loca'ya gelmedi? Turnu-va'nın jürisinde yer alması gerektiği sırada neler yapıyordu?"
Sirius sustu, bakışları hâlâ mağaranın duvannday-dı. Şahgaga kayalık zeminde dolanıyor, gözünden kaçmış olabilecek kemikleri anyordu.
Sonunda Sirius başını kaldırıp Ron'a baktı. "Ağabeyin, Crouch'un özel yardımcısı dedin, değil mi? Ona son zamanlarda Crouch'u görüp görmediğini sorabilir misin acaba?"
Ron kuşkulu bir şekilde, "Deneyebilirim," dedi. "Ama Crouch'un bir şeyler çevirdiği havasını verme-sem iyi olur. Percy, Crouch'u sever."
Sirius, Gelecek Postosı'nın ikinci nüshasını işaret ederek, "Hazır sormuşken, Bertha Jorkins hakkında ellerinde herhangi bir ipucu olup olmadığını da öğrenmeye çalış," dedi.
"Bagman olmadığını söylemişti," dedi Harry.

. 625
Sirius başıyla gazeteyi işaret ederek, "Evet, oradaki yazıda öyle deniyor," dedi. "Bertha'nın hafızasının ne kadar zayıf olduğu konusunda vır vır edip durmuş. Belki ben onu tanıyalı beri değişmiştir ama, benim bildiğim Bertha hiç de unutkan değildi - tam tersi. Biraz ap-talcaydı ama, dedikodu için kusursuz bir hafızası vardı. Bu yüzden başını çok belaya soktu; ne zaman çenesini kapatması gerektiğini bilmezdi çünkü. Düşünüyorum da, Sihir Bakanlığı için bayağı bir sorun olmuştur herhalde... Belki de Bagman bunun için onca uzun süredir Bertha'yı arama zahmetine katlanmadı..."
Sirius derin derin içini çekti ve gölgeli gözlerini ovuşturdu. "Saat kaç?"
Harry saatine baktı, sonra saatin gölde bir saat kaldığından beri çalışmadığını hatırladı.
"Üç buçuk," dedi Hermione.
Sirius ayağa kalkarak, "Okula dönseniz iyi olur," dedi. "Şimdi, dinleyin..." Harry'ye sert sert baktı - "Beni görmek için okuldan sıvışmanızı istemiyorum, ta-maırî mı? Bana buraya mesaj yollayın yeter. Sıradışı bulduğunuz her şeyi bana bildirmenizi hâlâ istiyorum. Ama sen izin almadan Hogwarts'tan ayrılmayacaksın. Bu birisinin sana saldırması için ideal bir fırsat olur."
Harry, "Şimdiye kadar kimse bana saldırmadı," dedi. "Bir ejderhayla iki Garkenez hariç."
Ama Sirius ona kaşlarını çatıp baktı. "Umrumda bile değil... Ben ancak bu Turnuva sona erince rahat bir soluk alacağım, o da ancak haziranda bitiyor. Ve unutmayın, aranızda benden söz ederseniz, bana Fırtik deyin, tamam mı?"
626
Harry'ye boş peçeteyle şişeyi verdi ve vedalaşmak için Şahgaga'nm yanına gidip onu okşadı. "Ben de sizinle köyün kıyısına kadar yürüyeceğim," dedi. "Bakalım bir gazete daha aşırabilecek miyim?"
Mağaradan çıkmadan önce biçim değiştirip yeniden kocaman, kara köpek oldu. Dağdan aşağı, kayalık arazide onunla birlikte yürüyüp yine çite geldiler. Burada her birinin onun kafasını okşamasına izin verdi, sonra da dönüp köyün dışına doğru bir koşu tutturdu.
Harry, Ron ve Hermione, Hogsmeade'e yürüyüp, oradan da Hogwarts'a doğru yola koyuldular.
Şatoya çıkan yoldan yukarı doğru yürürlerken, Ron, "Acaba Percy, Crouch hakkında bütün bunları biliyor mu?" diye sordu. "Ama belki de aldırmıyördür... Belki bunlar onun Crouch'a daha da fazla hayran olmasına yol açıyordur. Evet, Percy kurallara bayılır. O olsa olsa, Crouch kendi oğlu için bile kuralları çiğnemeyi reddediyor, der."
Hermione, "Percy kendi ailesinden birini asla Ruh Emici'lerin önüne atmaz," dedi şiddetle.
"Bilmiyorum," dedi Ron. "Eğer mesleğine engel olduğunu düşünüyorsa... Percy gerçekten hırslıdır yani..."
Taş basamaklardan çıkıp Giriş Salonu'na geldiler, Büyük Salon'dan yükselen nefis yemek kokulan oraya kadar geliyordu.
Ron derin derin soluk alarak, "Zavallı yaşlı Pırtık," dedi. "Seni gerçekten seviyor olmalı, Harry... Düşünsene bir, fareyle besleniyor."
627
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
Mr Crouch'un Deliliği
Harry, Ron ve Hermione pazar günü kahvaltının ardından Baykuşhane'ye gidip Percy'ye mektup yolladılar. Sirius'un önerdiği gibi, ona son zamanlarda Mr Crouch'u görüp görmediğini sordular. Hedwig'i kullandılar, çünkü çok uzun zamandır ona hiç iş verilmemişti. Baykuşhane penceresinden onun uçarak uzaklaşmasını seyrettikten sonra, Dobby'ye yeni çoraplarını vermek için mutfağa indiler.
Ev cinleri onlan neşeyle karşıladılar. Yine eğilerek selam,.verdiler, reverans yaptılar ve çay hazırlamak için etrafta koşuşturup durdular. Dobby hediyesini görünce resmen coştu.
"Harry Potter, Dobby'ye çok iyi davranıyor!" diye ci-yakladı, kocaman gözlerindeki iri iri gözyaşlarını silerek.
"O Galsamotu'yla hayatımı kurtardın, Dobby, gerçekten," dedi Harry.
"Şu eklerlerden biraz daha yoktur herhalde, değil mi?" dedi Ron, gülümseyen ve ısrarla eğilerek selam veren ev cinlerine bakarak.

628
Hermione sinirli bir şekilde, "Daha yeni kahvaltı ettin!" dedi, ama dört cinin taşıdığı koca bir gümüş tepsi dolusu ekler onlara doğru geliyordu bile.
"Fırtık'a göndermek için bir şeyler alsak iyi olur," diye mırıldandı Harry.
"İyi fikir," dedi Ron. "Pig'e yapacak iş çıkar. Bize fazladan biraz yiyecek veremezsiniz herhalde, değil mi?" dedi çevresindeki cinlere. Cinler sevinçle eğilip selam verdiler ve biraz daha yiyecek getirmeye gittiler.
"Dobby, VVinky nerede?" dedi Hermione, çevresine bakarak.
Dobby'nin kulakları hafifçe düştü. "Winky orada, ateşin yanında, küçükhanım," dedi alçak sesle.
"Ah canım," dedi Hermione, VVinky'yi görünce.
Harry de şömineye baktı. VVinky yine aynı taburede oturuyordu. Kendini koyverip öyle pislenmişti ki, arkasındaki isten kararmış tuğlalardan zar zor ayırt edilebiliyordu. Giysileri yıkanmamış ve paçavraya dönmüştü. Gözlerini ateşe dikmiş, elinde bir şişe Kaymakbirası'yla taburesinin üstünde hafifçe sallanıyordu. Onu izlerlerken, şiddetle hıçkırdı.
"VVinky artık günde altı şişeyi düz ediyor," diye fısıldadı Dobby, Harry'ye.
"Eh, çok sert bir şey değil o içki," dedi Harry.
Ama Dobby başını iki yana salladı. "Bir ev cini için sert, efendim."
VVinky yine hıçkırdı. Eklerleri getiren cinler işlerinin başına dönerken, ona suçlayan gözlerle baktılar.
Dobby üzgün üzgün, "VVinky sıla hasreti çekiyor,
, 629
Harry Potter," diye fısıldadı. "Winky eve dönmek istiyor. Winky hâlâ efendisinin Mr Crouch olduğunu sanıyor, efendim ve Dobby ne derse desin, artık efendisinin Profesör Dumbledore olduğunu kabul etmiyor."
Birden Harry'rün aklına bir şey geldi. "Hey, VVinky," dedi, onun yanına gidip eğilerek. "Mr Crouch'un neler yaptığını bilmiyorsundur, değil mi? Üçbü-yücü Turnuvası'na gelmeyi bıraktı da."
VVinky'nin gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Kocaman gözbebekleri Harry'ye odaklandı. Yine hafifçe sallandı ve, "E-Efendi gelme mi - hık - bıraktı?" dedi.
"Evet," dedi Harry, "onu birinci görevden beri görmedik. Gelecek Postası hasta olduğunu söylüyor."
VVinky, Harry'ye buğulu gözlerle bakarak biraz daha sallandı. "Efendi - hık - hasta?"
Alt dudağı titremeye başladı.
"Ama bunun doğru olduğundan emin değiliz," dedi Hermione hemen.
"Efendi'nin VVinky'sine - kik - ihtiyacı var!" diye inledi- cin. "Efendi - hık - kendi başına - hık - yapamaz..."
"Diğer insanlar kendi ev işlerini kendileri yapıyorlar, biliyorsun, VVinky," dedi Hermione ciddi bir edayla.
"VVinky - hık - Mr Crouch için - hık - sadece ev işi yapmıyor!" diye kızgın kızgın ciyakladı VVinky. Bu sırada daha da beter sallanıp, zaten her tarafı leke içinde olan bluzuna Kaymakbirası döktü.
"Efendi - hık -Winky'ye güveniyor - hık - ve ona en önemli - hık - en gizli -"
630
"Ne?" dedi Harry.
Ama Winky başım şiddetle sallayıp, üstüne biraz daha Kaymakbirası döktü.
"Winky efendisinin - hık - sırlarını saklı tutar," dedi isyankâr bir tavırla. Şimdi fena halde sallanıyor, Harry'ye şaşı gözlerle bakıp kaşlarını çatıyordu. "Sen -hık - burnunu sokuyorsun sen."
"VVinky, Harry Potter'la bu şekilde konuşmamalı!" dedi Dobby kızarak. "Harry Potter cesur ve asil ve Harry Potter burnunu sokmaz!"
"Burnunu sokuyor - hık - efendimin - hık - özel ve gizli işlerine - hık - VVinky iyi bir ev cini - hık - VVinky sessizliğini korur - hık - insanlar - hık - kurcalar durur - hık -" VVinky'nin gözkapaklari düştü. Ansızın taburesinden şömineye kaydı ve orada horul horul horlamaya başladı. Boş Kaymakbirası şişesi taş döşeli zeminin üzerinde yuvarlanarak uzaklaştı.
Beş altı tane ev cini hemen oraya geldi, tiksinmiş görünüyorlardı. Biri şişeyi aldı; diğerleri VVinky'nin üstüne büyük, kareli bir masa örtüsü serip uçlarını altına tıkıştırarak onu tamamen

örttüler.
"Bunu görmek zorunda kaldığınız için biz özür diler, beyefendiler ve küçükhamm!" diye ciyakladı yakındaki bir cin. Başını iki yana salladı, çok mahcup bir hali vardı. "Bizi VVinky'ye bakıp da yargılamayacağınızı umuyor biz, beyefendiler ve küçükhamm!"
"O mutsuz!" dedi Hermione, sabrı tükenerek. "Niye onu örtüp saklayacağınıza neşelendirmeye çalışmıyorsunuz?"
631
"Affediyorsunuz, küçükhanım," dedi ev cini, uzun uzun eğilip selam vererek, "ama yapılacak iş ve hizmet edilecek efendiler Varken, ev cinlerinin mutlu olmama hakkı yoklardır."
"Yapmayın ama!" diye feryat etti Hermione. "Hepiniz beni dinleyin! Sizin de büyücüler kadar mutsuz olma hakkınız var! Ücret, tatil ve doğru dürüst giyecek alma hakkınız var, size söylenen her şeyi yapmak zorunda değilsiniz - Dobb/ye bakın bir!"
"Küçükhanım lütfen Dobby'yi bu işe karıştırmasın," diye geveledi Dobby, korkmuş bir halde.
Mutfaktaki ev cinlerinin yüzlerindeki neşeli gülümsemeler kaybolmuştu. Hermione'ye sanki deli ve tehlikeli biriymiş gibi bakıyorlardı.
"Fazladan yemeğinizi getirdi biz!" diye cıyakladı Harry'nin yanındaki bir cin. Getirdiği koca bir jambonu, bir yığın keki ve biraz meyveyi Harry'nin eline tu-tuşturuverdi. "Hoşça kalın!"
Ev cinleri Harry, Ron ve Hermione'nin çevresine toplanıp, küçük elleriyle onlan bellerinden itekleye itekleye mutfaktan çıkarmaya koyuldular.
"Çoraplar için teşekkürler, Harry Potter!" diye perişan bir halde bağırdı Dobby. Şöminenin orada, şişkin bir örtüymüş izlenimi veren VVinky'nin yanında duruyordu.
Mutfak kapısı arkalarından güm diye kapanırken, Ron kızgın bir sesle, "Dilini tutamadın, değil mi, Hermione?" dedi. "Artık onları ziyaret etmemizi istemeyecekler! VVinky'den Crouch hakkında daha çok şey öğrenebilirdik!"
632
"Öff, sanki senin de çok umrunda!" diye alay etti Hermione. "Buraya inmeyi sırf yemekler için istiyorsun!"
Sinir bozucu bir gün oldu. Harry, Ron'la Hermi-one'nin ortak salonda ödevlerini yaparken ha bire didişmelerinden öyle usandı ki, o akşam Sirius'un yemeğini Baykuşhane'ye kendi başına götürdü. Pigwidgeon koca bir jambonu kendi başına dağa götürmek için çok çok küçüktü, bu yüzden Harry okula ait iki hüthüt kuşunu yardımcı olarak kullandı. Baykuşlar günbatımına doğru uzaklaştılar, aralannda taşıdıkları koca paketle çok tuhaf görünüyorlardı. Harry pencere pervazına yaslanıp dışarıya, karanlığa, Yasak Orman'daki ağaçların hışırdayan tepelerine ve Durmst-rang gemisinin dalgalanan yelkenlerine baktı. Bir pu-hukuşu Hagrid'in kulübesinin bacasından yükselen duman halkasının içinden geçti; şatoya doğru uçtu, Bay-kuşhane'nin çevresinde şöyle bir turladı ve uzaklaşıp gözden kayboldu. Harry aşağı doğru baktığında, Hagrid'in, kulübesinin önünde büyük bir enerjiyle yeri kazdığını gördü. Harry onun niye kazdığını merak etti; yeni bir sebze tarhı yapıyor gibiydi. O izlerken, Beauxba-tons arabasından Madam Maxime belirdi ve Hagrid'in yanına gitti. Görünüşe bakılırsa, onunla konuşmaya çalışıyordu. Hagrid küreğine yaslandı, ama anlaşılan konuşmayı uzatmak istemiyordu. Az sonra Madam Maxi-me arabasına döndü.
Gryffindor Kulesi'ne gidip Ron'la Hermione'nin birbirlerine hırlamalarım dinlemeye niyeti olmayan
633
Harry, orada durup Hagrid'in yeri kazısını izledi; ta ki karanlık basıp onu yutana ve Harry'nin çevresindeki baykuşlar uyanmaya başlayıp, yanından hızla geçerek geceye kanşana kadar.
Ertesi sabah kahvaltıya indiklerinde, Ron'la Hermi-one'nin huysuzlukları sona ermişti. Harry, Ron'un karanlık kehanetinin de yanlış çıktığını memnuniyetle gördü: Ron, Hermione onlara kötü davrandı diye ev cinlerinin Gryffindor masasına standardın altında yemekler göndereceklerini söylemişti. Oysa pastırma, yumurtalar ve füme balıklar her zamanki kadar iyiydi.
Posta baykuşlan geldiğinde, Hermione hevesle başını kaldırıp yukan baktı; bir şey bekliyor gibi bir hali vardı.
"Percy bu kadar kısa sürede cevap yollamış olamaz," dedi Ron. "Hedwig'i daha dün gönderdik."
"Yok, o değil," dedi Hermione. "Gelecek Postası'na abone oldum. Her şeyi Slytherin'lerden

öğrenmekten bıkmaya^ başlamıştım."
"İyi düşünmüşsün!" dedi Harry. O da baykuşlara bakıyordu. "Hey, Hermione, şansın yerinde -"
Gri bir baykuş Hermione'ye doğru geliyordu.
"Ama yanında gazete yok," dedi Hermione, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Bu -"
Hermione büyük bir şaşkınlıkla, önce gri baykuşun, ardından da dört hüthüt kuşu, bir kahverengi baykuş ve bir esmer baykuşun gelip tabağının önüne konduklarını gördü.
634
"Kaç tane abonelik gönderdin?" dedi Harry. Hamle edip Hermione'nin kadehim kaptı, çünkü kadeh az kalsın devriliyordu. Baykuşlar itişip kakışıyor, hepsi de ilk önce kendi mektubunu vermeye çalışıyordu.
"Bu da neyin -?" dedi Hermione, gri baykuşun getirdiği mektubu alıp açtı ve okudu. "Aman yani!" dedi kekeleyerek, hayli kızarmıştı.
"Ne oldu?" dedi Ron.
"Bu - aman ne saçma yani -" Mektubu Harry'ye attı. Harry mektubun elyazısıyla yazılı olmadığını, Gelecek Postası''ndan kesilmiş harflerden oluştuğunu gördü.
Aşağılık bir kıZSın. HaRRy PottEr çok daha iYisine LayıK. NeREden gEldiYsen oraya dön, mUggle.
"Hepsi böyle!" dedi Hermione ümitsizce, mektupları bir bir açarak. " 'Harry Potter senin gibilerden çok daha iyisini bulabilir...' 'Kurbağa yumurtasının içinde kaynatılmayı hak ediyorsun...' Ayy!"
Açtığı son zarfın içinden çok fena benzin kokan sa-nmsı-yeşil bir sıvı akıp ellerine bulaşmıştı.
Ellerinde iri, san çıbanlar oluşmaya başladı.
"Sulandırılmamış Bezeliyumnı irini!" dedi Ron, zarfı dikkatle alıp koklayarak.
"Ah!" dedi Hermione. Gözleri yaşarmaya başlamıştı. Elindeki irini peçeteyle silmeye çalışıyordu, ama parmaklan şimdi acı verici yaralarla öylesine kaplıydı ki, bir çift kalın, yumrulu eldiven takmış gibiydi.
"Hastane kanadına gitsen iyi olur," dedi Harry,
635
Hermione'nin çevresindeki baykuşlar havalanırken. "Biz Profesör Sprout'a nereye gittiğini söyleriz..."
Hermione ellerini birbirine değdirmeden önünde tutarak hızla Büyük Salon'dan çıkarken, Ron, "Onu uyarmıştım!" dedi. "Onu Rita Skeeter'ı sinirlendirmemesi konusunda uyarmıştım! Şuna bak..." Hermione'nin arkasında bıraktığı mektuplardan birini okudu: " 'Harry Potter'a nasıl oyun oynadığım Cadı Gündemi'nde okudum, o çocuk zaten çok çekti, yeterince büyük bir zarf bulur bulmaz bir dahaki postayla sana bir lanet yollayacağım.' Vay be, kendine dikkat etse iyi olur."
Hermione, Bitkibilim'e gelmedi. Harry ve Ron, Sihirli Yaratıkların Bakımı dersine gitmek üzere seradan ayrılırlarken, Malfoy, Crabbe ve Goyle'un şatonun taş merdivenini indiklerini gördüler.
Arkalarında Pansy Parkinson, Slytherin'den kızlar çetesiyle fısıldaşıp kıkırdıyordu. Harry'yi gören Pansy, "Potter, yoksa kız arkadaşından ayrıldın mı? Kahvaltıda niye o kadar sinirliydi?" diye seslendi.
Harry onu duymazdan geldi; Cadı Gündemi yazısının ne kadar dert açtığını bilme zevkini tattırmak istemiyordu ona.
Geçen derste tek boynuzlu atlarla işlerinin bittiğini söyleyen Hagrid, onlan kulübesinin dışında, ayağının dibinde yeni bir parti ağzı açık kasayla bekliyordu. Kasaları görünce Harry'nin yüreğine indi - sakın yine Ke-leker yumurtası olmasın? Ama yeterince yaklaşınca, kasaların içinde uzun burunlu, yumuş yumuş tüylü, siyah yaratıklar olduğunu gördü. Ön patileri tuhaf bir şekil-
636
de, kürek gibi düzdü. Bunca ilgiden dolayı biraz şaşırmışa benziyor, öğrencilere bakıp kibar kibar gözlerini kırpıştırıyorlardı.
"Bunlar Burnuk," dedi Hagrid, sınıf çevresine toplandığında. "Onları genellikle madenlerde bulursunuz. Parıltılı şeylerden hoşlanırlar... İşte, bakın."
Burnuk'lardan biri aniden zıplayarak Pansy Parkin-son'ın kol saatini ısırıp koparmaya çalışmıştı.
Pansy çığlık çığlığa geri sıçradı.
"Faydalı, küçük hazine saptayıcılarıdır bunlar," dedi Hagrid mutlu mutlu. "Bugün onlarla biraz

eğleniriz diye düşündüm. Orayı görüyor musunuz?" Yeni eşilmiş, geniş bir toprak alanı işaret etti, Harry, Baykuşha-ne'nin penceresinden onu izlerken kazdığı yerdi bu. "Biraz altın para gömdüm. Kimin Burnuk'u en çok altını çıkarırsa, ona ödül var. Siz şimdi bütün ziynetlerinizi çıkarın, kendinize bir Burnuk seçin ve onu salıvermeye hazır olun."
Harry saatini çıkardı. Zaten sırf alışkanlıktan takıyordu, saat artık çalışmıyordu. Onu cebine koydu. Sonra bir Burnuk aldı. Burnuk uzun burnunu Harry'nin kulağına dayayıp hevesle kokladı. Gerçekten çok sevimliydi.
"Bi' dakka," dedi Hagrid, kasaya bakarak. "Burada fazladan bir Burnuk var... kim gelmedi? Hermione nerede?"
"Hastane kanadına gitmesi gerekti," dedi Ron.
"Sonra anlatırız," diye mırıldandı Harry; Pansy Parkinson kulak kesilmişti.
637
Bu şimdiye kadar Sihirli Yaratıkların Bakımı'nda en çok eğlendikleri ders oldu. Burnuk'lar toprağa sanki suya dalarmış gibi dalıyor, sonra da her biri onu salıvermiş olan öğrenciye koşuşturup, topladığı altını onun eline tükürüyordu. Ron'unki pek bir verimliydi; az sonra onun kucağını altınla doldurmuştu.
Burnuk'u yine toprağa dalıp, cüppesine toprak sıçratırken, Ron, "Bunları evcil hayvan olarak satın alabiliyor muyuz, Hagrid?" diye sordu heyecanla.
"Annenin pek hoşuna gitmezdi, Ron," dedi Hagrid sırıtarak. "Evleri alan talan ediyor bu Burnuk'lar. Sanırım bitirmek üzereler," diye ekledi, Burnuk'lar dalmaya devam ederken, eşilmiş toprak alanda gezinerek. "Sadece yüz altın gömmüştüm. Hah, işte Hermione de geldi!"
Hermione çimenlikte onlara doğru yürüyordu. Perişan görünüyordu, elleri sıkı sıkı bandajlanmıştı. Pansy Parkinson boncuk gibi gözleriyle onu izliyordu.
"Eveet, bakalım nasıl gitti!" dedi Hagrid. "Paralarınızı sayın! Çalmaya çalışmanın da bir anlamı yok, Goy-le," diye ekledi, böcek karası gözlerini kısarak. "Ayakkabıcı cin altını bu. Birkaç saat sonra yok oluyor."
Goyle son derece somurtkan bir halde ceplerini boşalttı. Sonuçta en başarılı olanın Ron'un Burnuk'u olduğu ortaya çıktı ve Hagrid ödül olarak ona kocaman bir parça Balyumruk çikolatası verdi. Arazinin öte yanında öğle yemeği zili çaldı; sınıfın geri kalanı şatoya doğru yola koyuldu, ama Harry, Ron ve Hermione orada kalıp Hagrid'in Burnuk'ları kutularına koymasına yardım et-
638
tiler. Harry, Madam Maxime'in, arabasının penceresinden onlan gözlediğini fark etti.
"Ellerine ne yaptın öyle, Hermione?" dedi Hagrid endişeyle.
Hermione ona sabahleyin aldığı nefret mektuplarını ve Bezeliyumru irini dolu zarfı anlattı.
"Off, hiç takma kafanı," dedi Hagrid şefkatle, ona bakarak. "Rita Skeeter annem hakkında o yazıyı yazınca ben de öyle mektuplar falan almıştım. 'Sen bir canavarsın, seni öldürmeleri gerekir.' 'Annen masum insanları öldürdü, eğer biraz utanman varsa gidip kendini göle atarsın.' "
"Olamaz!" dedi Hermione, hayretten donakalmış halde.
"Yaa," dedi Hagrid, Burnuk kasalarını kaldırıp kulübe duvarının yanına götürerek. "Çatlak onlar, Hermione. Başka gelirse açma. Doğruca ateşe at."
Şatoya dönerlerken, Harry, "Çok iyi bir dersi kaçırdın," dedi Hermione'ye. "Burnuk'lar bayağı iyi, değil mi Ron?"
Ancak Ron, kaşlarını çatmış, elindeki çikolataya bakarak dalıp gitmişti. Bir şeye çok bozulmuş gibiydi.
"Ne oldu?" dedi Harry. "Sevmediğin türden mi?"
"Hayır," dedi Ron. "Niye bana altını söylemedin?"
"Ne altını?" dedi Harry.
"Sana Quidditch Dünya Kupası'nda verdiğim altını," dedi Ron. "Envaigöz'üm için sana verdiğim ayakkabıcı cin altınını. Üst Loca'da. Niye yok olduğunu söylemedin?"
639
Ron'un neden bahsettiğini anlaması için Harry'nin biraz düşünmesi gerekti.
"Haa..." dedi, sonunda hatırlayınca. "Bilmem... yok olduğunu fark etmedim. O sırada asamı

aramakla meşguldüm ya."
Giriş Salonu'na çıkan basamakları tırmandılar ve öğle yemeği için Büyük Salon'a geçtiler.
Oturup tabaklanna rozbif ve Yorkshire puding; koyarlarken, "Güzel şey olmalı," dedi Ron birden. "Yani bir cep dolusu Galleon'un kaybolsa farkına varmayacak kadar çok paran olması."
"Bak, o gece kafam başka şeylerle meşguldü!" dedi Harry sabırsızca. "Hepimizin öyleydi, hatırlamıyor musun?"
"Ayakkabıcı cin alanının yok olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı Ron. "Sana borcumu ödediğimi sanmıştım. Noel'de bana o Chudley Cannon şapkasını vermemeliydin."
"Boşver, tamam mı?" dedi Harry.
Rorx çatalının ucuna bir kızarmış patates geçirip ona öfkeli gözlerle bakmaya başladı. "Fakir olmaktan nefret ediyorum," dedi sonra.
Harry ve Hermione birbirlerine baktılar. İkisi de ne diyeceklerini bilemiyorlardı.
"Berbat bir şey," dedi Ron, hâlâ öfkeli gözleriyle patatesine bakarak. "Fazladan biraz para kazanmak istedikleri için Fred'le George'u suçlamıyorum. Keşke ben de kazanabilseydim. Keşke bir Burnuk'um olsaydı."
"Eh, demek ki artık sana bir dahaki Noel'de ne ala-
640
cağımızı biliyoruz/' dedi Hermione neşeyle. Sonra, Ron'un hâlâ üzgün durduğunu görünce, "Hadi ama, Ron, daha kötü olabilirdi," dedi. "En azından parmakların irin kaplı değil." Hermione'nin parmakları öyle şişmiş, öyle kaskatı kesilmişti ki, çatalıyla bıçağını kullanmakta güçlük çekiyordu.
"O Skeeter denen kadından nefret ediyoruml" diye patladı. "Ondan bunun acısını çıkaracağım, hayatta yaptığım son şey bu olsa bile!"
*
Sonraki hafta boyunca Hermione'ye nefret mektupları gelmeye devam etti. Hagrid'in tavsiyesini tutup onları açmaktan vazgeçti. Öte yandan, ona düşman olanların çoğu, Gryffindor masasında patlayıp çığlık çığlığa bağırarak hakaret eden Çığırtkan'lar gönderiyor ve bütün Salon bunları duyuyordu. Cadı Gündemi'ni okumayanlar bile Harry-Krum-Hermione üçgenini biliyordu artık. Hermione'nin kız arkadaşı olmadığını insanlara söylemekten Harry'nin dilinde tüy bitmişti.
"Azalır biter, merak etme," dedi Hermione'y e, "yeter ki biz aldırmayalım... İnsanlar Rita'nm geçen sefer hakkımda yazdığı o şeylerden sıkılmışlardı sonunda -"
"Sözde okul arazisine giremiyorken, özel konuşmaları nasıl dinlediğini bilmek istiyorum!" dedi Hermione hiddetle.
Hermione bir sonraki Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinin sonunda, Profesör Moody'ye bir şey sormak için sınıfta bekledi. Sınıftaki diğer öğrencilerse çıkmaya can atıyorlardı; Moody uğursuzluk büyüsü savuşturma konusunda onları öyle sert bir sınavdan ge-
641
çirmişti ki, çoğunun ufak sakatlıkları vardı. Harry berbat bir Seğiren Kulak vakasına yakalanmıştı, sınıftan çıkarken ellerini kulaklarının üstüne kapatmak zorunda kaldı.
Hermione beş dakika sonra Harry ile Ron'u Giriş Salonu'nda yakaladı ve Harry duysun diye onun ellerini kıpırdanan kulaklarından çekip, "Şurası kesin, Rita bir Görünmezlik Pelerini kullanmıyor!" dedi. Soluk soluğa kalmıştı. "Moody onu ikinci görev sırasında jüri masasının yakınında ya da gölün civannda görmemiş!"
"Hermione, bundan vazgeçmeni söylememin bir anlamı var mı?" dedi Ron.
"Hayır!" dedi Hermione inatla. "Viktor'la konuşmamı nasıl duyduğunu öğrenmek istiyorum! Ayrıca Hagrid'in annesini nasıl öğrendiğini de!"
"İşin içinde minik antenler olmasın?" dedi Harry.
"Minik antenler mi?" dedi Ron, boş boş bakarak. "Nasıl yani... üstüne böcek falan mı koymuş?"
Harry ona gizli mikrofonları ve kayıt aygıtlarını anlatmaya koyuldu.
Ron hayran hayran dinliyordu ki, Hermione araya girdi. "Siz ikiniz Hogwarts: Bir Tarih'i hiç okumayacak mısınız?"
"Ne gereği var ki?" dedi Ron. "Sen ezbere biliyor--A;n zaten, sana sorabiliriz."
"Muggle'lann bihrin yerine kullandığı bütün o şeyler --elektrik, bilgisayarlar, radar ve diğerleri-

Hogwarts yakınına gelindiğinde sapıtıyor, havada çok fazla sihir var. Hayır, Rita dinlemek için sihir kullanıyor, mutlaka
642
öyle olmalı... Ne olduğunu bir öğrensem... ah, bir yasadışı çıksın, elimde demektir..."
"Zaten yeterince derdimiz yok mu?" diye sordu Ron. "Bir de Rita Skeeter'a karşı kan davası başlatmak zorunda mıyız?"
"Yardım isteyen oldu mu!" diye çıkıştı Hermione. "Kendi işimi kendim yaparım!"
Bir kere bile dönüp arkasına bakmadan mermer merdivenden çıktı. Harry onun kütüphaneye gittiğinden emindi.
"İddiaya var mısın, elinde bir kutu dolusu Rita Ske-eter'dan Nefret Ediyorum rozetiyle gen dönecek," dedi Ron.
Ancak Hermione, Rita Skeeter'dan öç alma çabası için Harry ve Ron'dan yardım istemedi. Buna çok memnun oldular, çünkü Paskalya tatilinden önceki günlerde yapmaları gereken işler giderek fazlalaşmıştı. Harry, Hermione'nin bütün o işler dışında bir de sihirli dinleme yöntemlerini araştırabilmesine hayret ediyordu. Onca ödevi bitirmek Harry'nin vaktinin tamamını alıyordu, ama Sirius için dağdaki mağaraya düzenli olarak yiyecek paketleri göndermeyi ihmal etmiyordu; geçen yazdan beri, sürekli aç olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmamıştı. Sirius'a notlar da yazıyor, sıradı-şı hiçbir şey olmadığını, hâlâ Percy'den cevap beklediklerim söylüyordu.
Hedwig ancak Paskalya tatilinin sonunda döndü. Percy'nin mektubu Mrs VVeasley'nin gönderdiği Paskalya yumurtalarıyla birlikte bir kutunun içindeydi. Harry
643
ve Ron'un yumurtaları ejderha yumurtası boyundaydı, içlerinde de ev yapımı karamela vardı. Ama Hermi-one'ninki tavuk yumurtasından küçüktü. Hermione onu görünce bozum oldu.
"Annen Cadı Gündemt'ni okuyor olamaz, değil mi, Ron?" diye sordu alçak sesle.
"Okuyor," dedi Ron, ağzı karamelayla dolu. "Yemek tarifleri için alıyor."
Hermione yüzünde üzgün bir ifadeyle minicik yumurtasına baktı.
Hany çabucak, "Perc/nin ne yazdığını görmek istemiyor musun?" diye sordu ona.
Percy'nin mektubu kısaydı, sinirli bir havası vardı.
Gelecek Postası'na da sürekli söylediğim gibi, Mr Crouch sonuna kadar hak ettiği bir istirahata çıkmış durumda. Düzenli olarak baykuşla talimat gönderiyor. Hayır, onu gözümle görmedim, "mü herhslds ksndi üstümün elyazısını tanıyabilirim. Şu anda zaten yeterince işim var, bir de bu saçma sapan dedikoduları bastırmakla uğraşamam. önemli bir şey olmadıkça bir daha beni rahatsız etmeyin lütfen. Mutlu Paskalyalar.
Normalde yaz sömestrinin başlangıcında Harry yılın son Quidditch maçı için sürekli antrenmana çıkıyor olurdu. Bu yıl ise Üçbüyücü Turnuvası'ndaki üçüncü ve son göreve hazırlanması gerekiyordu, ama bunun ne olduğunu hâlâ bilmiyordu. Nihayet, mayısın son hafta-
644
sında, Profesör McGonagall Biçim Değiştirme dersinin ardından ondan sınıfta beklemesini istedi.
"Bu gece saat dokuzda Quidditch sahasına gideceksin, Potter," dedi ona. "Mr Bagman orada olacak ve şampiyonlara üçüncü görevi anlatacak."
Böylece o gece saat sekiz buçukta Harry, Gryffindor Kulesi'nde Ron'la Hermione'den ayrılıp aşağı indi. Giriş Salonu'nu geçerken, Hufflepuff ortak salonundan Cedric Diggory çıktı.
"Ne olacak dersin?" diye sordu Harry'ye, birlikte taş basamakları inip bulutlu geceye çıkarlarken. "Fleur yeraltı tünellerinden bahsedip duruyor; hazine bulmamız gerekecek diye düşünüyor."
"Hiç fena olmazdı," dedi Harry, gidip bu iş içirV Hagrid'den bir Burnuk isteyebileceğini düşünerek.
Karanlık çimenlikten Quidditch stadyumuna doğru yürüdüler ve tribünlerdeki bir aralıktan geçip sahaya çıktılar.
Cedric aniden durarak, "Burayı ne hale getirmişler böyle?" dedi kızgın bir sesle.
Quidditch sahası pürüzsüz ve dümdüz değildi artık. Sanki birisi sahanın üzerine, her tarafa doğru uzayan, dönüp duran ve kesişen alçak duvarlar inşa etmişti.
"Çalı çitler bunlar!" dedi Harry, en yakındakini incelemek için eğilerek.
"Merhabalar!" diye seslendi neşeli bir ses.

Ludo Bagman, yanında Krum ve Fleur'le sahanın ortasında duruyordu. Harry ve Cedric çitlerin Üzerin-645
den tırmana turnana onlara doğru ilerlediler. Yaklaşırlarken, Fleur, Harry'ye bakıp gülümsedi. Kızkardeşini gölden kurtardığından beri ona karşı davranışları tamamen değişmişti.
Harry ve Cedric son çalı çitin üzerinden geçtikten sonra, Bagman mutlulukla, "Ee, ne diyorsunuz?" dedi. "Güzel büyüyorlar, değil mi? Hagrid'e bir ay verin, onları altı metre yapsın." Harry ve Cedric'in yüzlerindeki mutsuz ifadeyi fark edince, "Merak etmeyin," diye sırıtarak ekledi, "görev biter bitmez Quidditch sahanız eski haline dönecek! Eveet, sanırım buraya ne yapıldığını tahmin edebiliyorsunuzdur, ha?"
Bir an kimse konuşmadı. Sonra -
"Labirent," diye homurdandı Krum.
"Doğru!" dedi Bagman. "Bir labirent. Üçüncü görev çok açık bir görev. Uçbüyücü Kupası labirentin ortasına yerleştirilecek. Ona dokunan ilk şampiyon tam puan alacak."
"Saadece labi'enti mi tamamlayacağız yağni?" dedi Fleur.
"Engeller olacak," dedi Bagman mutlu mutlu, ayaklarının ucunda hoplayıp zıplayarak. "Hagrid birtakım yaratıklar ayarlıyor... ayrıca kırılması gereken büyüler de o|acak... bu tür şeyler işte. Puan sıralamasında zirvede olanlar labirente önden başlayacaklar." Bagman, Harry ve Cedric'e bakıp sırıttı. "Sonra Mr Krum girecek... sonra da Miss Delacour. Ama engelleri ne kadar iyi aştığınıza bağlı olarak hepinizin kazanma şansı var. Eğlenceli, ha?"
l
646
Hagrid'in bu tür bir etkinlik için ne tür yaratıklar ayarlayacağını çok iyi bilen Harry bu işin hiç de eğlenceli olmayacağını düşündü. Yine de, nezaketi elden bırakmayıp o da öteki şampiyonlar gibi başıyla onayladı.
"Çok güzel... Eğer başka sorunuz yoksa, şatoya dönelim diyorum, hava biraz soğuk da..."
Büyümekte olan labirentten çıkarlarken, Bagman çabucak Harry'nin yanına geldi. Harry'nin içinden bir ses, Bagman'in ona yine yardım teklif edeceğini söylüyordu. Ama tam o anda Krum, Harry'nin omzuna dokundu.
"Birraz konujabüir miyiz?"
"Evet, olur," dedi Harry, hafiften şaşırarak.
"Yürrüyelim mi?"
"Tamam," dedi Harry merakla.
Bunun üzerine Bagman biraz tedirgin oldu. "Ben seni burada bekleyeyim mi, Harry?"
"Hayır, gerek yok, Mr Bagman," dedi Harry, gülümsememek için kendini zor tutarak. "Şatoyu kendi başıma da bulabilirim, teşekkür ederim."
Harry ve Krum beraberce stadyumdan çıktılar, ama Krum, Durmstrang gemisine yönelmedi. Onun yerine, Orman'a doğru yürümeye başladı.
Hagrid'in kulübesini ve ışıl ışıl Beauxbatons arabasını geçerlerken, Harry, "Niye bu tarafa gidiyoruz?" dedi.
"Kimsennin duymasını işitemiyorum," diye kısaca açıkladı Krum.
Sonunda Beauxbatons atlarının padokundan az Öte-647
deki sakin bir bölgeye vardıklarında, Krum ağaçların gölgesinde durup Harry'ye döndü.
"Billmek isttiyorum," dedi, gözlerinden ateş saçarak, "Hörmi-ovn-ninni'yle arranızda ne var?"
Krum'un esrarengiz tutumu yüzünden bundan çok daha ciddi bir şey beklemiş olan Harry ona hayretle baktı.
"Hiçbir şey," dedi. Ama Krum ona gözlerinden ateş saçarak bakmaya devam etti ve onun ne kadar uzun boylu olduğunu bir kez daha fark eden Harry açıklamaya başladı. "Arkadaşız. O benim kız arkadaşım değil, hiçbir zaman da olmadı. O Skeeter denen kadın uyduruyor bunları."
"Hörmi-ovn-ninni sık sık senden söz eddiyor," dedi Krum, Harry'ye şüpheci bir ifadeyle bakarak.
"Evet," dedi Harry, "çünkü arkadaşız."
Ünlü uluslararası Quidditch oyuncusu Viktor Krum'la böyle bir konuşma yaptığına inanamıyordu. Sanki on sekiz yaşındaki Krum ona, yani Harry'ye, dengiymiş -gerçek bir rakipmiş- gibi

davranıyordu.
"Yani siz... siz hiçç..."
"Hayır," dedi Harry, kararlı bir sesle.
Krum biraz daha mutlu gibiydi. Birkaç saniye boyunca Harry'ye hiç konuşmadan baktı, sonra, "Çok iyi uççuyorsun," dedi. "İlk görrevde izleddim."
"Teşekkürler," dedi Harry sırıtarak. Birden Harry'ye kendi de çok uzun boyluymuş gibi gelmeye başladı. "Seni Quidditch Dünya Kupası'nda izledim. VVronski Aldatmacası - gerçekten çok -"
648
Ama tam o anda Krum'un arkasındaki ağaçlarda bir şey kıpırdadı. Orman'da nelerin saklandığı konusunda tecrübeye sahip olan Harry içgüdüsel olarak Krum'u kolundan yakalayıp çekti.
"Ne olddu?"
Harry kıpırtıyı gördüğü noktaya bakarak sus anlamına başını salladı. Elini cüppesinin içinde duran asasına görürdü.
Birden bir adam yalpalayarak yüksek bir meşenin ardından çıktı. Harry bir an onu tanıyamadı... sonra Mr Crouch olduğunu fark etti.
Günlerdir yoldaymış gibiydi. Cüppesinin dizleri yırtık ve kanlıydı, yüzü çizik içindeydi; tıraşsızdı ve bitkinlikten rengi uçmuştu. Normalde çok bakımlı olan saçı ve bıyığının yıkanmaya ve düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Ama görünüşünün tuhaflığı davranışının tuhaflığına kıyasla hiç sayılırdı. Mırıldanıp el kol hareketleri yapan Mr Crouch sadece kendisinin görebildiği biriyle konuşuyormuş gibiydi. Harry'ye bir gün Dursley'lerle alışveriş yaparken gördükleri yaşlı berduşu hatırlattı. O adam da havayla hararetli bir şekilde konuşuyordu; Pe-tunia Teyze adamla karşılaşmamak için Dudley'yi elinden yakalayıp yolun karşı tarafına geçirmişti; sonra da Vernon Enişte aileye, ona kalsa dilencilerle serseriler konusunda ne yapacağı hakkında uzun bir nutuk çekmişti.
"O bir jürri üyesi de'il miydi?" dedi Krum, Mr Cro-uch'a bakarak. "Sizin Bakkanlık'tan de'il mi?"
Harry evet anlamında başını salladı. Bir an tereddüt
649
etti, sonra ağır ağır Mr Crouch'a doğru yürüdü. Mr Crouch ona bakmıyor, yakındaki bir ağaçla konuşuyordu: "... o iş de bittikten sonra, VVeatherby, Dumbledo-re'a baykuş gönderip Turnuva'ya katılacak Durmstrang öğrencilerinin sayısını bildir. Karkaroff bize on iki kişinin geleceğini iletti..."
"Mr Crouch?" dedi Harry temkinli bir şekilde. "... sonra bir baykuş da M idam Maxime'e göne er. Karkaroff on iki kişi getireceği için, o da getireceği öğrenci sayısını artırmak isteyebilir... Yapacakların bunlar, oldu mu, VVeatherby? Oldu mu? O1-" Mr Crouch'un gözleri yerinden uğramıştı. Orada durmuş, ağaca bakıyor, ağzını sessizce bir şey söylüyormuşçasına oynatıyordu. Sonra yana doğru sendeledi ve dizlerinin üzerine düştü.
"Mr Crouch?" dedi Harry yüksek sesle. "İyi misiniz?"
Crouch'un gözleri fıldır fıldır dönmeye başlamıştı. Harry dönüp Krum'a baktı. Krum da Harry ile birlikte ağaçların arasına gelmişti ve kaygıyla Crouch'u izliyordu. *
"Nessi var onnun?"
"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Harry. "Dinle, gidip birini çağırsan iyi olur -"
"Dumbledore!" dedi Mr Crouch, soluk almakta güçlük çekerek. Uzanıp Harry'nin cüppesinin eteğini yakaladı ve onu kendine doğru çekmeye başladı, ama gözleri Harry'nin başının üstünde bir yere bakıyordu. "Dumbledore'u... görmem... gerek..."
650
"Tamam," dedi Harry. "Mr Crouch, kalkarsanız oraya gidebiliriz -"
"Aptalca... şey... yaptım..." dedi Mr Crouch soluk soluğa. Büsbütün çıldırmış gibiydi. Gözleri hem yuvalarından uğramıştı, hem de fıldır fıldır dönüyordu ve çenesinden aşağı bir damla tükürük süzülüyordu. Ağzından çıkan her kelime için büyük bir çaba harcıyor-muş gibiydi. "Dumbledore'a... söylemeli..."
"Kalkın, Mr Crouch/' dedi Harry yüksek sesle ve tane tane. "Kalkın, ben sizi Dumbledore'a götürürüm!"
Mr Crouch'un gözleri Harry'den tarafa devrildi.
"Sen... kim?" diye fısıldadı.

"Okulda öğrenciyim," dedi Harry, Krum'a bakıp ondan medet umarak. Ama Krum geri duruyordu, çok tedirgin bir hali vardı.
"Sen... ondan değilsin?" diye fısıldadı Crouch, bir dudağı sarkarak.
Harry, "Hayır," dedi, ama Crouch'un neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.
"Dumbledore'dan mısın?"
"Evet, öyle/' dedi Harry.
Crouch onu iyice kendine doğru çekti; Harry cüppesine yapışmış eli gevşetmeye çalıştı, ama Crouch çok sıkı tutuyordu.
"Dumbledore'u... uyar..."
"Beni bırakırsanız Dumbledore'u çağırabilirim," dedi Harry. "Beni bırakın, Mr Crouch, bırakın da gidip Dumbledore'u çağırayım..."
"Teşekkür ederim, Weatherby, o işi de hallet, sonra
651
f'
senden bir fincan çay rica edeceğim. Eşim ve oğlum kısa süre sonra geliyorlar, bu gece Mr ve Mrs Fudge'la birlikte bir konsere gidiyoruz." Crouch yine bir ağaca dönmüş, akıcı bir şekilde konuşmaya başlamıştı ve Harry'nin orada olduğunun hiçbir şekilde farkında değilmiş gibi davranıyordu. Bu, Harry'yi öylesine şaşırttı ki, Crouch'un onu bıraktığının farkına varmadı. "Evet, oğlum on iki tane S. B. D. aldı, çok tatmin edici bir durum, evet, teşekkürler, evet, çok gurur verici. Şimdi, Andorra Sihir Bakam'nın gönderdiği o mektubu getirmeni rica ediyorum, sanırım cevap yazdıracak vaktim var..."
"Sen onunla burada kal!" dedi Harry, Krum'a. "Ben gidip Dumbledore'u getireceğim. Ben daha hızlı giderim, odasının nerede olduğunu biliyorum -"
"Deli bu," dedi Krum, kuşku dolu bir sesle. Cro-uch'a bakıyordu. Crouch hâlâ ağaçla laklak ediyordu, belli ki onun Percy olduğuna emindi.
"Sen onunla kal," dedi Harry, ayağa kalkmaya davranarak. Ama onun hareket etmesi Mr Crouch'ta yine ani bir değişikliğe neden olmuş gibiydi: Harry'yi dizlerinden yakalayıp yere çekti.
"Beni... bırakma!" diye fısıldadı, gözleri yine yuvalarından uğramış gibi görünüyordu. "Kaçtım... uyarmalıyım... anlatmalıyım... Dumbledore'u görmeliyim... benim suçum... hepsi benim suçum... Bertha... öldü... hepsi benim suçum... oğlum... benim suçum... Dumble-dore'a söyle... Harry Potter... Karanlık Lord... güçlendi... Harry Potter... "
652
"Beni bırakırsanız Dumbledore'u getireceğim, Mr Crouch!" dedi Harry. Arkasına dönüp Krum'a hiddetle baktı. "Yardım eder misin!"
Son derece endişeli görünen Krum gelip Mr Cro-uch'un yanına çömeldi.
"Onu burada tut, yeter," dedi Harry, kendini Mr Crouch'tan kurtararak. "Ben Dumbledore'u alıp geliyorum."
"Elini çabbuk tut, olur mu?" diye seslendi Krum. Harry koşarak Orman'dan uzaklaşıp karanlık arazide ilerledi. Ortalık ıssızdı; Bagman, Cedric ve Fleur gitmişlerdi. Harry taş basamakları bir solukta aştı, meşe ön kapılardan geçti ve ikinci kata giden mermer merdiveni çıkmaya başladı. Beş dakika sonra, boş bir koridorun ortasında, büyük ve son derece çirkin bir hayvanı resmeden, taştan bir oluk ağzına gelmişti.
"Lim-limon şerbeti!" dedi soluk soluğa.
Bu, Dumbledore'un odasına giden gizli merdivenin parolasıydı - ya da, en azından, iki sene önce öyleydi. Ancak belli ki parola değişmişti, çünkü taştan oluk ağzı canlanıp kenara çekilmek yerine orada öylece durup Harry'ye kızgın gözlerle, melun melun baktı.
"Kıpırda!" diye bağırdı Harry. "Hadisene!"
Ama Hogwarts'taki hiçbir şey sırf Harry ona bağırdı diye kenara çekilmezdi; bunun işe yaramayacağını biliyordu. Karanlık koridorda göz gezdirdi. Dumbledo-re öğretmenler odasında olabilir miydi acaba? Merdivene doğru son sürat koşmaya başladı -
653
"POTTER!"

Harry kayarak durup çevresine bakındı.
Taştan oluk ağzının arkasındaki gizli merdivende az önce Snape belirmişti. Arkasındaki duvar kayara; kapanırken, eliyle Harry'ye yanına gelmesini işaret etti. "Burada ne arıyorsun, Potter?"
"Profesör Dumbledore'u görmem gerekiyor!" dedi Harry. Koridorda gerisingeri koşup bu sefer de Sna-pe'in önünde kayarak durdu. "Mr Crouch... az önce ortaya çıktı... Orman'da... dedi ki -"
"Ne saçmalıyorsun?" dedi Snape. Kara gözleri ışıldıyordu. "Neden bahsediyorsun?"
"Mr Crouch!" diye bağırdı Harry. "Bakanlık'tan! Hasta falan herhalde - Orman'da, Dumbledore'u görmek istiyor! Bana parolayı verin, yeter -"
"Müdür şu anda meşgul, Potter," dedi Snape. İnce dudakları nahoş bir gülümsemeyle kıvnlmıştı.
"Dumbledore'a söylemem gerekiyor!" diye bağırdı Harry.
"Beni duymadın mı, Potter?"
Harry, Snape'in bundan çok keyif aldığının farkındaydı. Harry böylesine panik içindeyken onun önünü tıkamak hoşuna gitmişti.
"Bakın," dedi Harry kızgın bir halde, "Crouch iyi değil - aklını - aklını kaçırmış - uyarmak istiyormuş -"
Snape'in arkasındaki taş duvar kayarak açıldı. Dumbledore orada duruyordu, üstünde uzun, yeşil bir cüppe, yüzünde de hafiften meraklı bir ifade vardı.
654
"Bir sorun mu var?" dedi, bir Harry'ye bir Snape'e bakarak.
"Profesör!" dedi Harry, Snape daha ağzını açama-ian onun önüne geçerek. "Mr Crouch geldi - aşağıda, Orman'da, sizinle konuşmak istiyor!"
Harry, Dumbledore'un sorular sormasını bekliyordu, ama çok şükür Dumbledore böyle bir şey yapmadı. "Önüme düş," dedi hemen. Ve Snape'i oluk ağzının yanında, oluk ağzından da çirkin bir suratla bırakıp, Harry'nin peşinden koridorda ilerlemeye başladı.
Mermer merdivenden hızla inerlerken, "Mr Crouch ne dedi, Harry?" dedi Dumbledore.
"Sizi uyarması gerekiyormuş... korkunç bir şey yapmış... oğlundan söz etti... bir de Bertha Jorkins'ten... ve - ve Voldemort'dan... Voldemort'un güçlendiğiyle ilgili bir şey söyledi..."
"Demek öyle," dedi Dumbledore ve zifiri karanlığa çıkarlarken adımlarını daha da hızlandırdı.
"Normal davranmıyor,", dedi Harry, Dumbledore'un yanında çabuk çabuk yürüyerek. "Nerede olduğunu bilmiyor galiba. Konuşup duruyor, sanki Percy VVeasley'nin orada olduğunu düşünüyor. Sonra birden değişiyor ve sizi görmesi gerektiğini söylüyor... onu Viktor Krum'la birlikte bıraktım."
Dumbledore sert bir sesle, "Öyle mi?" deyip daha da uzun adımlar atmaya başladı. Harry artık ona yetişebilmek için koşuyordu. "Başka birinin Mr Crouch'u görüp görmediğini biliyor musun?" dedi Dumbledore.
"Hayır," dedi Harry. "Krum'la konuşuyorduk. Mr
655
Bagman üçüncü görevi anlatmıştı, biz onlarla şatoya dönmedik. Sonra bir baktık, Mr Crouch Orman'dan çıkıyor -"
"Neredeler?" dedi Dumbledore, Beauxbatons arabası ileride görününce.
"Şurada," dedi Harry. Dumbledore'un önüne geçip ağaçların arasından yolu gösterdi. Artık Crouch'un sesi gelmiyordu, ama Harry yolu hatırlıyordu; Beauxbatons arabasının çok uzağında değildi... şuralarda bir yerdeydi...
"Viktor?" diye bağırdı Harry.
Cevap gelmedi.
"Buradaydılar," dedi Harry, Dumbledore'a. "Kesinlikle buralarda bir yerdeydiler..."
Dumbledore, "Lumos," dedi. Ucunda ışık yanan asasını havaya kaldırdı.
Asadan çıkan dar ışık huzmesi bir karanlık ağaç gövdesinden diğerine geziniyor, zemini aydınlatıyordu. Sonra birden bir çift ayağı aydınlattı.
Harry ve Dumbledore hemen oraya gittiler. Krum yerde yayılmış yatıyordu. Görünüşe göre bayılmıştı. Mr Crouch'tan eser yoktu. Dumbledore, Krum'un üzerine eğildi ve gözkapaklanndan birini hafifçe kaldırdı.
"Sersemletilmiş," dedi usulca. Çevrelerindeki ağaçlara göz gezdirirken, yarım ay biçimindeki

gözlüğü asa ışığında panldıyordu.
"Gidip birini çağırayım mı?" dedi Harry. "Madam Pomfrey'yi?"
"Hayır," dedi Dumbledore hemen. "Burada bekle."
656
Asasını kaldırıp Hagrid'in kulübesine doğru tuttu. Harry asanın ucundan gümüşi bir şeyin fırlayıp ağaçların arasından bir hayalet kuş gibi süzüldüğünü gördü. Sonra Dumbledore yeniden Knım'un üzerine eğildi, asasını ona doğrulttu ve, "Çözül," diye mırıldandı.
Krum gözlerini açtı. Afallamış görünüyordu. Dumbledore'u görünce doğrulup oturmaya çalıştı, ama Dumbledore elini onun omzuna koyarak onu uzanmaya zorladı.
"Bana saldırddı!" diye mırıldandı Krum, elini başına götürerek. "İhtiar deli bana salddırdı! Potter nereye gitti diye etraffa bakıyordum, bana arkkadan saldırdı!"
"Biraz uzan, hareket etme," dedi Dumbledore.
Gök gürültüsü gibi ayak sesleri duydular. Peşinde Fang'le Hagrid göründü. Elinde arbaleti vardı.
"Profesör Dumbledore!" dedi. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Harry - neler olu-?"
"Hagrid, gidip Profesör Karkaroff u getirmeni istiyorum," dedi Dumbledore. "Öğrencisi saldırıya uğradı. Ondan sonra da, lütfen Profesör Moody'ye söyler misin -"
"Gerek yok, Dumbledore," dedi hırıltılı bir ses. "Ben buradayım." Moody asasını ışıklandırmış, bastonuna dayanarak topallaya topallaya onlara doğru geliyordu.
"Lanet olası bacak," dedi hiddetle. "Daha hızlı gelirdim... ne oldu? Snape, Crouch'la ilgili bir şeyler söyledi -"
"Crouch mu?" dedi Hagrid, anlayamadan.
"Hagrid, lütfen Karkaroff u çağır!" dedi Dumbledore sert bir sesle.
657
"Ha, tamam... olur, Profesör..." dedi Hagrid. Dönüp karanlık ağaçların arasında gözden kayboldu, Fang de peşinden gitti.
"Barty Crouch'un nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Dumbledore, Moody'ye. "Ama onu bulmamız çok önemli."
"Tamamdır," diye homurdandı Moody. Asasını çekip topallaya topallaya Orman'm içlerine doğru ilerledi.
Hagrid'le Fang'in dönüşünü ilan eden sesleri duyana kadar Dumbledore da, Harry de konuşmadı. Karka-roff da onlarla birlikte, telaşla geliyordu. Gümüş rengi, şık kürkünü giymişti, solgun ve endişeli görünüyordu.
"Bu da ne?" diye feryat etti, Krum'u yerde, Dumb-ledore'la Harry'yi de onun yanında ayakta görünce. "Neler oluyor?"
"Salddırıya u'radım!" dedi Krum. Doğrulup oturdu ve başını sıvazlamaya başladı. "Mr Crouch mudur nedir-"
"Crouch mu saldırdı sana? Crouch mu saldırdı? Üç-büyücü jüri üyesi mi?"
"Igor," diye lafa başladı Dumbledore, ama Karka-roff omuzlarını dikleştirerek kürküne sıkı sıkı sarındı. Sinirden morarmıştı.
"İhanet!" diye böğürdü, parmağını Dumbledore'a doğrultarak. "Bir kumpas bu! Sen ve Sihir Bakanınız beni buraya sahte nedenler göstererek getirdiniz, Dumbledore! Bu eşit bir yarışma değil! Önce yaşı tutmamasına rağmen Potter1! gizlice turnuvaya sokuyor-
658
sun! Şimdi de Bakanlık'tan bir arkadaşın benim şampiyonumu safdışı bırakmaya çalışıyor! Bu işte burnuma sahtekârlık ve yozlaşma kokusu geliyor. Ve sen, Dumb-ledore, bir de kalkıp daha sıkı uluslararası büyücülük ilişkilerinden, eski bağlan yeniden kurmaktan, eski farklılıkları unutmaktan bahsediyorsun - işte senin hakkında bunu düşünüyorum!"
Karkaroff yere, Dumbledore'un ayağının dibine tü-kürdü. Hagrid tek bir harekette Karkaroff u kürkünün önünden yakaladı ve havaya kaldırıp oradaki bir ağaca çarptı.
"Özür dile!" diye hırladı Hagrid. Karkaroff soluk almaya çabaladı. Hagrid'in kocaman eli gırtlağına yapışmıştı, ayaklan havada sallanıyordu.
"Hagrid, hayır!" diye bağırdı Dumbledore, gözlerinde kıvılcımlar çakarak.

Hagrid, Karkaroffu ağaca yapıştırmış olan elini çekti ve Karkaroff ağacın gövdesinden aşağı kayıp kökün üzerine yığıldı; yukarıdan başına birkaç küçük dal ve yaprak döküldü.
"Lütfen Harry'yi şatoya götür, Hagrid," dedi Dumbledore sert bir sesle.
Derin derin soluk alan Hagrid, Karkaroff a dik dik baktı. "Belki burada kalsam daha iyi olur, Müdürüm..."
"Harry'yi okula götüreceksin, Hagrid," diye kararlı bir şekilde tekrarladı Dumbledore. "Onu Gryffindor Kulesi'ne çıkar. Harry - senden de orada kalmanı istiyorum. Yapmak istediğin bir şey varsa -örneğin gön-
659 •
dermek istediğin bir baykuş- sabahı beklemen gerekecek, anladın mı?"
"Şeyy - evet," dedi Harry, ona hayretle bakarak. Dumbledore, Harry'nin tam da o anda Pigvvidgeon'ı doğruca Sirius'a göndermeyi, ona olanları söylemeyi aklından geçirdiğini nasıl anlamıştı?
"Fang'i sizinle bırakacağım, Müdürüm," dedi Hagrid, hâlâ ağacın dibinde kürküne ve ağaç köküne dolanmış duran Karkaroff a tehdit edercesine bakarak. "Burada kal, Fang. Hadi, Harry."
Sessizlik içinde Beauxbatons arabasını geçip şatoya
doğru yürüdüler.
Gölü geçerlerken, Hagrid bir homurtuyla, "Nasıl cüret eder?" dedi. "Ne cüretle Dumbledore'u suçlar? Sanki Dumbledore böyle bir şey yaparmış gibi. Sanki Dumbledore senin Turnuva'ya girmeni istemiş gibi. Kaygılıydı! Dumbledore'u nicedir son zamanlardaki kadar kaygılı görmemiştim. Ya sana ne demeli!" dedi Hagrid birden Harry'ye, kızgın kızgın. Harry başını kaldırıp ona baktı, şaşırmıştı. "Ne işin vardı da, kalkıp o uğursuz Krum'la dolaşıyordun? O, Durmstrang'dan, Harry! Sana oracıkta bir uğursuzluk büyüsü yapabilirdi, değil mi? Moody sana hiçbir şey öğretmedi mi? Düşünsene, seni tek başına öyle bir yere çekip -"
"Krum iyi biri!" dedi Harry, Giriş Salonu'na giden basamakları çıkarlarken. "Bana büyü müyü yapmaya çalışmıyordu, Hermione hakkında konuşmak istedi, o İ
kadar-"
"Ona da bir çift lafım olacak," dedi Hagrid kararlı- j
660
lıkla, merdiveni bam bam çıkarken. "O yabancılarla ne kadar az işiniz olursa, o kadar mutlu olursunuz. Onların hiçbirine güvenemezsiniz."
"Sen Madam Maxime'le iyi geçiniyordun ama," dedi Harry sinirlenerek.
"Bana sakın ondan bahsetme!" dedi Hagrid. Bir an çok korkutucu görünmüştü. "Onun numarasını çaktım artık! Benimle yine iyi geçinmeye çalışıyor, üçüncü görevde neler çıkacağını anlathrmaya çalışıyor. Hah! Hiçbirine güvenemezsin!"
Hagrid'in kafası öyle bozuktu ki, Harry, Şişman Hanım'a gelip de ona hoşça kal demekten memnuniyet duydu. Portre deliğinden içeri tırmanıp ortak salona girdi ve hemen Ron'la Hermione'nin oturduğu köşeye, olanları anlatmaya gitti.
661
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
Rüya
I
Hermione alnını ovuşturarak, "Yani sonuç şu," dedi, "ya Mr Crouch Viktor'a saldırdı, ya da başka biri Viktor bakmazken ikisine birden saldırdı."
Ron hemen, "Crouch olmalı," dedi. "Onun için Harry ile Dumbledore oraya vardığında gitmişti. Sıvışmış demek."
"
Harry başını sallayarak, "Sanmıyorum," dedi. "Çok halsiz görünüyordu - Buharlaşacak ya da başka bir şey yapacak hali olduğunu sanmıyorum."
"Hogvvarts arazisinde Buharlaşamazsın," dedi Hermione. "Size defalarca söylemedim mi bunu?"
"Peki... şu teoriye ne dersiniz?" dedi Ron heyecanla. "Krum, Crouch'a saldırdı - hayır, durun, bekleyin -sonra da kendini Sersemletti!"

"Ve Mr Crouch da buhar olup uçtu, öyle mi?" dedi Hermione soğuk soğuk.
"Haa, evet..."
Gün doğuyordu. Harry, Ron ve Hermione yatakhanelerinden çok erken saatte çıkıp telaşla Baykuşhane'ye
662
gitmişlerdi, Sirius'a bir mesaj göndereceklerdi. Şimdi durmuş, sisli araziye bakıyorlardı. Hepsinin gözleri şiş, yüzleri solgundu, çünkü gece geç saatlere kadar Mr Crouch hakkında konuşmuşlardı.
"Bir kere daha tekrarlasana, Harry," dedi Hermi-one. "Mr Crouch tam olarak ne söyledi?"
"Dedim ya size, pek akla yakın şeyler söylemedi," diye cevap verdi Harry. "Dumbledore'u bir şey hakkında uyarmak istediğini söylüyordu. Bertha Jorkins'ten söz etti, orası kesin, onun öldüğünü düşünüyor gibiydi. Bir şeylerin kendi hatası olduğunu söyleyip durdu... Oğlundan söz etti."
Hermione burun kıvırarak, "Eh, o kendi hatasıydı," dedi.
"Aklını kaçırmıştı," dedi Harry. "Bazen karısıyla oğlunun yaşadığım düşünüyordu, boyuna Percy'yle iş hakkında konuşuyor, ona talimatlar verip duruyordu."
"Ve... Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen için neler demişti, bir hatırlatır mısın?" dedi Ron tereddütle.
"Dedim ya," diye tekrarladı Harry, donuk donuk. "Güçlendiğini söyledi."
Bir duraklama oldu.
Sonra Ron sesinde sahte bir güvenle, "Ama aklını kaçırdığına göre, sen dedin ya, belki de söylediklerinin yansı deli saçmasıdır..." dedi.
"En aklı başında olduğu anlar ondan söz ettiği anlardı," dedi Harry. "Yani Voldemort'dan." Ron adı duyunca ir kildi, Harry ona aldırmadı. "İki kelimeyi bir araya getirmekte bayağı güçlük çekiyordu, ama ondan
663
söz ederken nerede olduğunu, ne yapmak istediğini biliyor gibiydi. Boyuna, Dumbledore'u görmem lazım, deyip duruyordu."
Harry başını pencereden çevirip çatı kirişlerine baktı. Çok sayıdaki tüneğin yansı boştu. Arada bir gece avından gagasında bir fareyle dönen bir baykuş pencereden içeri süzülüyordu.
Harry acı acı, "Snape beni oyalamasaydı," dedi, "oraya vaktinde yetişebilirdik. 'Müdür şu anda meşgul, Potter... ne saçmalıyorsun, Potter?' Niye ayak altından çekilemedi ki sanki?"
Ron hemen, "Belki de senin oraya varmanı istememiştir!" dedi. "Belki de - dur bi' dakka - sence Orman'a ne kadar zamanda gidebilirdi? Servinle Dumble-dore'dan önce varır mıydı dersin?"
"Kendini bir yarasaya falan dönüştüremezse, hayır," dedi Harry.
Ron, "Ondan beklenir," diye mırıldandı.
Hermione, "Profesör Moody'yi görmemiz gerek," dediv "Mr Crouch'u bulup bulmadığını öğrenmeliyiz."
"Çapulcu Haritası yanındaysa kolay olmuştur," dedi Harry.
"Tabii, Crouch arazi dışına çıkmadıysa," dedi Ron, "çankü harita yalnızca arazinin sınırlan içindekileri gösteriyor -"
"Şışşt!" dedi birden Hermione.
Birisi Baykuşhane'nin merdivenini çıkıyordu. Harry tartışan ve gittikçe yakınlaşan iki ses duyuyordu.
664
"- buna şantaj derler, şantaj! Bu yüzden de başımız fena halde derde girebilir -"
"- kibar davranmayı denedik; artık pislik yapma zamanı, onun yaptığı gibi. Sihir Bakanlığı'nın onun neler çevirdiğini bilmesi hoşuna gitmez -"
"Sana söylüyorum, bak, yazılı hale getirirsen, bu düpedüz şantaj olur!"
"Ya, külahıma anlat. Karşılığında iyi para alsak şikâyet etmezsin, değil mi?"
Baykuşhane'nin kapısı güm diye açıldı. Fred ve Ge-orge içeri girdiler; Harry, Ron ve Hermione'yi görünce de donup kaldılar.
"Burada ne yapıyorsunuz?" dedi Ron ve Fred aynı anda.
"Mektup gönderiyoruz," dedi Harry ve George bir ağızdan.
"Ne, bu saatte mi?" dedi Hermione ve Fred.

Fred sırıttı. "İyi - biz size ne yaptığınızı sormayalım, siz de bize sormayın," dedi.
Elinde mühürlü bir zarf vardı. Harry şöyle bir göz ath, ama Fred, ya kazayla ya da bile bile, zarfın üstündeki isim okunmayacak şekilde elinin yerini değiştirdi.
Sonra da eğilip alaylı bir selam vererek eliyle kapıyı gösterdi. "Eh, biz sizi tutmayalım," dedi.
Ron yerinden kıpırdamadı. "Kime şantaj yapıyorsunuz?" diye sordu.
Fred'in yüzündeki sırıtma silindi. Harry, Geor-ge'un, Ron'a gülümsemeden önce Fred'e yan yan baktığını gördü.
665
Rahat bir tavırla, "Aptallaşma, şaka ediyordum sadece," dedi George.
"Şakaya hiç benzemiyordu," dedi Ron.
Fred ve George birbirlerine baktılar.
Sonra Fred birden, "Sana daha önce de söylemiştim, Ron," dedi. "Eğer burnunun şimdiki şeklinden memnunsan, onu bizim işimize sokma. Gerçi bu burundan niye memnun olasın, bilemiyorum ama -"
"Eğer birine şantaj yapıyorsanız, bu benim de işim sayılır," dedi Ron. "George haklı, bu yüzden başınız ciddi şekilde derde girebilir."
"Dedim ya sana, şaka ediyordum," dedi George. Fred'in yanına yürüdü, elindeki mektubu aldı ve onu en yakındaki hüthüt kuşunun bacağına bağlamaya koyuldu. "Sen yavaş yavaş sevgili ağabeyimiz gibi konuşmaya başladın, Ron. Böyle devam edersen Sınıf Başkanı olursun."
"Hayır, hayatta olmam!" dedi Ron hararetle.
George hüthüt kuşunu pencereye götürdü, kuş uçup gitti.
George dönüp Ron'a sırıttı. "Öyleyse insanlara ne yapmaları gerektiğini söylemekten vazgeç. Görüşürüz."
Fred'le ikisi Bay kuşhane'den çıktılar. Harry, Ron ve Hermione birbirlerine baktılar.
Hermione, "Olup bitenler hakkında bir şey bilmi-yorlardır, değil mi?" diye fısıldadı. "Yani Crouch falan?"
"Hayır," dedi Harry. "O kadar ciddi bir şey olsa, birine söylerlerdi. Dumbledore'a söylerlerdi."
666
Ancak Ron rahatsız görünüyordu.
"Ne var?" diye sordu Hermione.
Ron yavaş yavaş, "Eh..." dedi, "söylerler miydi, bilemiyorum. Akıllarını... akıllarım para kazanmayla bozmuşlar. Onlarla takılırken fark ettim bunu - şeyde - biliyorsun işte -"
Harry cümleyi onun için tamamladı: "Biz küsken. Evet, ama şantaj -"
Ron, "Her şey bu şaka dükkânı fikrinden çıkıyor," dedi. "Sadece annemi kızdırmak için söylüyorlar sanıyordum, ama niyetleri ciddi, bir dükkân açmak istiyorlar. Hogvvarts'ta sadece bir yılları kaldı, geleceklerini düşünmek zorunda olduklarını söyleyip duruyorlar. Eh, babam da onlara yardım edemez, başlamak için altına ihtiyaçları var."
Şimdi de Hermione'nin rahatsız bir hali vardı. "Evet, ama... altın elde etmek için kanuna aykırı bir şey yapmazlar. Öyle değil mi?"
"Yapmazlar mı?" dedi Ron şüpheyle. "Bilmiyorum... kurallara pek aldırdıkları yok, değil mi?"
Korkmuş görünen Hermione, "Evet, ama bu kanun," dedi. "Bu aptal bir okul kuralı değil... Şantaj yaparlarsa cezaya bırakılmakla kurtulamazlar! Ron... belki de Percy'ye söylesen iyi olur..."
"Aklını mı kaçırdın sen?" dedi Ron. "Percy'ye söylemek, ha? Crouch'luk edip onları teslim etsin diye mi?" Fred ve George'un kuşlarının çıktığı pencereden dışarı baktı. "Gelin hadi," dedi, "kahvaltı edelim."
Döner merdivenden inerlerken, Hermione, "Gidip
667
Profesör Moody'yi görmek için vakit erken midir dersiniz?" diye sordu.
"Evet," dedi Harry. "Onu sabahın köründe uyan-dırırsak herhalde bizi kapıdan uçurur. Uyurken ona saldırmaya kalkıştık sanır. Teneffüse kadar bekleyelim.'"
Sihir Tarihi dersi hiç bu kadar yavaş geçmemişti. Sonunda kendi saatini takmamaya karar veren Harry, Ron'un saatine bakıp duruyordu, ama o da öyle ağır ilerliyordu ki, onun da durmuş

olduğuna yemin edebilirdi. Üçü de öyle yorgundular ki, başlarını sıraya dayayıp uyuyabilseler mutlu olacaklardı. Hatta Hermione bile her zamanki gibi not almıyordu. Başı elinde oturmuş, boş gözlerle Profesör Binns'e bakıyordu.
Sonunda zil çalınca, koridorlardan telaşla Karanlık Sanatlar sınıfına gittiler ve Profesör Moody'yi sınıftan çıkarken buldular. O da onlar kadar yorgun görünüyordu. Normal gözünün kapağı sarkmıştı, yüzü sanki daha da yamulmuştu.
"Profesör Moody?" diye seslendi Harry, kalabalığın arasından ona doğru giderlerken.
"Merhaba, Potter," diye homurdandı Moody. Sihirli gözü yanından geçen iki birinci sınıf öğrencisini izledi. Huzursuz olan öğrenciler hızlandılar. Sihirli göz yuvarlanarak Moody'nin başının arkasına gitti, köşeyi dönen öğrencileri izlemeye devam etti. Sonra Moody yeniden konuştu: "Girin içeri."
Geri çekilerek onlara boş sınıfa girmeleri için yol verdi, topallayarak arkalarından gelip kapıyı kapattı.
668
Harry hemen lafa girerek, "Onu buldunuz mu?" dedi. "Mr Crouch'u?"
"Hayır," dedi Moody. Masasına gitti, oturdu, hafif bir iniltiyle tahta bacağını uzattı ve cep şişesini çıkardı.
Harry, "Haritadan yararlandınız mı?" diye sordu.
Şişesinden bir yudum içen Moody, "Tabii," dedi. "Seni kendime örnek aldım, Potter. Onu odamdan Or-man'a Çağırdım. Crouch oralarda hiçbir yerde yoktu."
"Öyleyse gerçekten Buharlaştı mı yani?" dedi Ron.
"Okul arazisinde Buharlaşamazsın, Ron!" dedi Hermi-one. "Ama başka yöntemlerle yok olmuş olabilir, değil mi, Profesör?"
Moody'nin sihirli gözü titreyerek Hermione üzerinde sabitleşti.
"Sen de kendine meslek olarak Seherbazlığı düşünebilirsin," dedi Moody ona. "Kafan doğru biçimde çalışıyor, Granger."
Hermione sevinçten kıpkırmızı oldu.
"Eh, görünmez değildi," dedi Harry. "Harita görünmez olanları gösterir. Öyleyse okul arazisinden çıkmış olmalı."
"Ama kendi imkânlarıyla mı?" dedi Hermione hevesle. "Yoksa birisi onu gitmeye mecbur ettiği için mi?"
"Evet, biri bunu yapmış olabilir - bir süpürgeye çekip onunla birlikte uçmuş olabilir, değil mi?" dedi Ron hemen. Sonra da umutla Moody'ye baktı, sanki ona da, Seherbaz olmaya yatkınsın, demesini bekliyor gibiydi.
"Kaçırılma olayını gözardı edemeyiz," diye homurdandı Moody.
669
"Öyleyse," dedi Ron, "sizce Hogsmeade'de bir yerlerde midir?"
Moody başını salladı. "Her yerde olabilir. Bildiğimiz tek bir şey var: Burada değil."
Ağzını ardına kadar açarak esneyince yara izleri de yayıldı, yamuk ağzının içinde birkaç eksik diş göründü.
Sonra da, "Şimdi," dedi, "Dumbledore siz üçünüzün soruşturmacılığa meraklı olduğunuzu söyledi, ama Crouch için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Onu artık Bakanlık aramaya başlayacak, Dumbledore onlara durumu bildirdi. Potter, sen aklını üçüncü göreve ver."
"Ne?" dedi Harry. "Ha, evet..."
Bir önceki gece Krum'la oradan ayrıldığından beri labirenti bir kere bile düşünmemişti.
Moody, Harry'ye bakıp yara izli ve hafiften sakallı çenesini kaşıdı. "Bu tam senin kalemin, bu görev. Dumbledore'un söylediğine göre, çoğu kez benzer şeyler yapmışsın. Birinci sınıftayken, Felsefe Taşı'm koruyan bir dizi engeli aştın, değil mi?"
Ron hemen, "Biz de yardım ettik," dedi. "Benle Hermione de yardım ettik."
Moody sırıttı. "Eh, bu sefer de alıştırma yapması için yardım edin, doğrusu kazanmazsa çok şaşırırım," dedi. "Bu arada... sürekli tetikte ol, Potter. Sürekli tetikte ol." Cep şişesinden koca bir yudum daha aldı, sihirli gözü kendi çevresinde dönüp pencereye yöneldi. Pencereden Durmstrang gemisinin en tepedeki yelkeni görünüyordu.

"Siz ikiniz" -Moody'nin normal gözü Ron ve Her-mione'nin üzerindeydi- "Potter'ın yanından ayrılma-
670
ym, tamam mı? Ben her şeye gözkulak oluyorum, ama
vine de... fazla gözden zarar gelmez."
*
Sirius baykuşu hemen ertesi sabah geri gönderdi. Kuş Harry'nin yanına kanat çırparak indiği anda, kahverengi bir baykuş da gagasında bir Gelecek Postası'nı sıkı sıkı tutarak Hermione'nin önüne konmuştu. Hermi-one gazeteyi aldı, ilk birkaç sayfayı taradı ve, "Hah! Crouch'u duymamış!" dedi. Sonra da önceki geçenin esrarlı olayları hakkında Sirius'un dediklerini okuyan Ron ve Harry'ye katıldı.
Harry - sen Viktor Krum'la Orman'a yürüyerek ne halt ettiğini sanıyorsun? Aynı baykuşu geri göndererek, bana bir daha geceleri kimseyle yürüyüşe çıkmayacağına yemin etmeni istiyorum. Hogıvarts'ta son derece tehlikeli birileri var. Bence, Crouch'un Dumbledore'u görmesini engellemeye çalıştıkları açık ve sen de karanlıkta onlardan belki de birkaç metre uzaktaydın. Öldürülebilirdin.
Adın Ateş Kadehi'ne kazayla girmedi. Eğer binleri sana saldırmaya çalışıyorsa, şu anda son şanslarını kullanıyorlar demektir. Ron ve Hermione'nin yanından ayrılma, Gryffindor Kulesi'nden geç saatlerde çıkma ve kendini üçüncü görev için donat. Sersemletmeyi ve Silahsız Bırakmayı çalış. Birkaç uğursuzluk büyüsü de bayağı işe yarar. Crouch konusunda yapabileceğin bir şey yok. Dikkati üstüne çekme, kendine göz kulak ol. Bir daha okul arazisi dışına çıkmayacağın konusunda bana söz veren mektubunu bekliyorum.
Sirius
671
Harry, Sirius'un mektubunu katlayıp cüppesine ko-yarkan, hafiften alınmış bir edayla, "O kim oluyor da bana okul arazisi dışına çıktığım için nutuk çekiyor?" dedi. "Okuldayken kendisinin yaptığı şeylerden sonra!"
"Senin için endişeleniyor!" dedi Hermione ters ters. 'Tıpkı Moody ve Hagrid gibi! Sen de onlan dinle!"
"Yıl boyunca kimse bana saldırmaya çalışmadı," dedi Harry. "Kimse bana bir şey yapmadı, hiç -"
"Adını Ateş Kadehi'ne koymak dışında," dedi Hermione. "Ve bunu da bir nedenle yapmış olmalılar, Harry. Pırtık haklı. Belki de vakit gelsin diye bekliyorlar. Belki de harekete geçmek için bu görevi bekliyorlar."
Harry sabırsızca, "Bak," dedi, "diyelim ki Pırtık haklı ve birileri Crouch'u kaçırmak için Krum'u Sersemletti. İyi ama, o zaman yakınımızda, ağaçların içinde olmaları gerekirdi, değil mi? Oysa onlar harekete geçmek için benim ayak altından çekilmemi beklediler, öyle 4eğü mi? Hedefleri benmişim gibi görünmüyor, ha?"
Hermione, "Seni Orman'in içinde öldürseler buna kaza süsü veremezlerdi!" dedi. "Ama bir görevi yerine getirirken ölürsen -"
"Ama Krum'a saldırmaya bir itirazları olmadı, değil mi?" dedi Harry. "Niye beni de aynı zamanda temizlemediler? Krum'la düello etmişiz süsü verebilirlerdi."
Hermione çaresizce, "Harry, ben de anlamıyorum,"
672
dedi. "Sadece çok tuhaf şeyler olduğunu biliyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor... Moody haklı - Pırtık haklı -üçüncü görev için derhal çalışmaya başlamalısın. Ve Pırtık'a yazıp, ona bir daha tek başına gizlice okuldan
çıkmayacağına söz vermelisin."
*
Harry'nin içeride kalması gerektiği günlerde Hog-vvarts arazisi gözüne daha önce hiç olmadığı kadar davetkâr göründü. Sonraki birkaç gün boş vakitlerini ya kütüphanede Hermione ve Ron'la uğursuzluk büyüleri arayarak, ya da çaktırmadan boş sınıflara girip alıştırma yaparak geçirdi. Harry dikkatini daha önce hiç kullanmadığı Sersemletme Büyüsü üzerinde toplamıştı. Aksiliğe

bakın ki, bu büyü Ron ve Hermione'nin birtakım fedakârlıklarda bulunmasını gerektiriyordu.
Bir pazartesi günü öğle tatilinde Muska sınıfının ortasında sırtüstü yatan Ron, "Mrs Norris'i kaçıramaz mıyız?" diye bir teklifte bulundu. Az önce Harry tarafından arka arkaya beşinci kez Sersemletilmiş ve sonra yeniden uyanmıştı. "Biraz da onu Sersemletelim. Ya da Dobby'den yararlanabilirsin, Harry, bahse girerim sana yardıma olmak için her şeyi yapar. Yanlış anlama ha, şikâyet falan ettiğim yok" -yavaşça ayağa kalktı, sırtını ovuşturdu- "ama her tarafım ağrıyor..."
Hermione sabırsızca, "Evet, ama düşerken yastıklara nişan alamıyorsun da ondan, değil mi?" dedi. Bir yandan da Uzaklaştırma Büyüsü için kullandıkları ve Flitvvick'in bir dolapta bıraktığı yastıkları yeniden yığınlar halinde diziyordu. "Sırtüstü düşmeye çalış!"
673
Ron hırsla, "İnsan bir kere Sersemledi mi, pek iyi nişan alamıyor, Hermione!" dedi. "Sen niye denemiyorsun?"
Hermione aceleyle, "Neyse, bence Harry bu işi kaptı/' dedi. "Silahsız Bırakma için de tasalanmamıza gerek yok, çünkü onu çok uzun zamandır yapıyor... Bence bu akşam şu uğursuzluk büyülerinden bir kısmına başlamamız gerek."
Kütüphanede yaptıkları listeye yukarıdan aşağı göz gezdirdi.
"Bunun görünüşü hoşuma gitti," dedi. "Bu Engelleme Büyüsü. Burada dediğine göre, sana saldırmaya kalkan her şeyin hızını kesiyormuş, Harry. Bununla başlayalım."
Zil çaldı. Yastıkları aceleyle Flitwick'in dolabına tıktılar ve kimseye görünmeden sınıftan çıktılar.
Hermione, Aritmansi'ye giderken, "Akşam yemeğinde görüşürüz!" dedi. Harry ve Ron ise Kuzey Kule-si'nin, Kehanet dersinin yolunu tuttular. Yüksekteki pencerelerden koridora vuran göz kamaştırıcı, altın rengi güneş ışığı geniş şeritler çizmişti. Dışanda gökyüzü öyle parlak bir maviydi ki, minelenmişe benziyordu.
Döner merdivenden Kehanet'in gümüş merdivenine ve kapağa doğru giderlerken, Ron, "Trelavvney'nin rrNsı sıcaktan kaynar şimdi," dedi, "o ateşi hiç söndürmüyor."
Haklıydı. Loş oda bayıltacak kadar sıcaktı. Parfümlü ateşten yükselen buharlar her zamankinden de ağırdı. Perdeli pencerelerden birine doğru yürüyen
674
Harry'nin başı döndü. Profesör Trelawney öbür yana bakıp bir lambaya takılan şalını kurtarırken, Harry pencereyi iki üç santim açıp kreton kaplı koltukta arkasına yaslandı ki, yumuşak bir meltem yüzüne vurabilsin. Son derece rahattı.
"Yavrularım," dedi Profesör Trelawney, sınıfın önündeki kanatlı koltuğuna oturarak. Onlara tuhaf bir şekilde büyümüş gözleriyle baktı. "Gezegensel kehanet çalışmalarımızı hemen hemen bitirdik. Ancak bugün Mars'm etkilerini incelemek için mükemmel bir fırsat var elimizde, çünkü şu sırada çok ilginç bir konumu var. Eğer hepiniz buraya bakarsanız, ışıkları karartaca-ğım..."
Asasını salladı, lambalar söndü. Şimdi tek ışık kaynağı, şöminedeki ateşti. Profesör Trelawney öne eğildi ve koltuğunun altından, güneş sisteminin bir cam kubbe içindeki minyatür bir modelini çıkardı. Çok güzel bir şeydi; ayların her biri dokuz gezegen ve ateşten güneşin çevresindeki yerlerinde parlıyordu, hepsi camın altındaki hafif havada asılıydı. Profesör Trelawney, Mars'm Neptün'le oluşturduğu büyüleyici açıya işaret ederken, Harry tembel tembel baktı. Ağır parfümlü buharlar onu sarmıştı, pencereden gelen meltem de yüzünde oynaşıyordu. Perdenin ardından bir böceğin tatlı tatlı vızıldadığını duyabiliyordu, Gözkapaklan düşmeye başladı...
Bir puhu kuşunun sırtına binmişti, berrak mavi gökyüzünden bir tepenin yamacında yükseklere konmuş eski ve sarmaşıklarla kaplı bir eve doğru süzülü-
675
yordu. Rüzgâr Harr/nin yüzüne doğru hoş bir şekilde eserken, gittikçe daha alçalddar; ta ki, evin üst katındaki karardık ve camı kırılmış bir pencereye gelene kadar. Pencereden içeri girdiler. Şimdi kasvetli bir koridordan en sondaki odaya doğru uçuyorlardı... kapıdan geçip, pencereleri tahtalarla kapatılmış karanlık bir odaya girdiler...
Harry puhu kuşunun sırtından inmişti... şimdi, kuş odada kanat çırpıp sırtı dönük bir koltuğa doğru giderken, Harry durmuş ona bakıyordu... yerde, koltuğun yanında iki kara siluet daha vardı... her ikisi de kımıldanıyordu...

Bir tanesi muazzam büyüklükte bir yılandı... öteki de bir adam... kısa boylu, saçları dökülmeye başlamış bir adam, sulu gözlü ve sivri burunlu bir adam... şöminenin önündeki halıda hırıltıyla soluyor ve hıçkınyor-du...
Puhu kuşunun konduğu koltuğun derinliklerinden gelen soğuk, tiz bir ses, "Şanslısın, Kılkuyruk," dedi. "Gerçekten de çok talihlisin. Hatan her şeyi mahvetmedi. O öldü."
"Lordum!" dedi yerdeki adam, soluk soluğa. "Lordum, ben... ben öyle memnunum ki... ve öyle üzgün..."
"Nagini," dedi soğuk ses, "şansın yokmuş, sana yi-yesin diye Kılkuyruk'u veremeyeceğim demek... ama aldırma, aldırma SCA . Sala Harry Potter var..."
Yılan tısladı. Harsv onun dilinin titreştiğini görebiliyordu.
"Şimdi, Kılkuyruk," dedi soğuk ses, "senden gele-
676
çek bir başka hatayı hoş görmeyeceğimi hatırlatmak için küçük bir şey daha belki de..."
"Lordum... hayır... yalvarırım..."
Koltuğun derinliklerinden bir asanın ucu göründü. Kılkuyruk'a doğrultulmuştu. Soğuk ses, "Crucio," dedi.
Kılkuyruk haykırdı, sanki bedenindeki her sinir alev almış gibi haykırdı, Harry'nin alnındaki yara izi acıyla yanarken onun feryadı kulaklarını doldurdu... Harry de haykınyordu... Voldemort onu duyacaktı, orada olduğunu anlayacaktı...
"Harry! Harry!"
Harry gözlerini açtı. Profesör Trelavvney'nin odasında, elleri yüzüne kapanmış halde yerde yatıyordu. Yara izi hâlâ öyle kötü yanıyordu ki, gözleri sulanmıştı. Acısı gerçekti. Bütün sınıf çevresinde ayakta duruyordu, dehşete kapılmış görünen Ron ise yanına diz çökmüştü.
"İyi misin?" dedi.
Son derece heyecanlanmış görünen Profesör Tre-lawney, "Elbette iyi değil!" dedi. Kocaman gözleri Harry'ye olduğundan da büyük görünerek, onu süzdüler. "Ne oldu, Potter? Bir önsezi mi? Bir hayalet mi? Ne gördün?"
"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Harry. Doğrulup oturdu. Titrediğini hissediyordu. Kendini çevreye, arkasındaki gölgelere bakmaktan alıkoyamıyordu; Voldemort'un sesi öyle yakından gelmişti ki...
Profesör Trelavvney, "Yara izini sıkı sıkı tutuyordun!" dedi. "Yerde yuvarlanıyor, yara izini sıkı sıkı tu-
677
tuyordun! Haydi, Potter, benim böyle konularda deneyimim vardır!"
Harry başını kaldırıp ona baktı.
"Sanırım, hastane kanadına gitmem gerek," dedi. "Başım çok ağrıyor."
"Yavrum, besbelli benim odamın olağanüstü gaip-ten-haber-verme titreşimleri seni uyardı!" dedi Profesör Trelawney. "Eğer şimdi gidersen, şimdiye kadar görmüş olduğundan çok daha ötesini görme fırsatını -"
Harry, "Bir baş ağnsı tedavisinden başka bir şey görmek istemiyorum," dedi.
Ayağa kalktı. Sınıf geriye çekildi. Hepsi huzursuz görünüyordu.
Harry, "Görüşürüz," diye mırıldandı Ron'a, çantasını alıp kapağa doğru gitti. Sanki o anda büyük bir zevk ondan esirgenmiş gibi ciddi bir hayal kırıklığı ifadesi takınmış olan Profesör Trelawney'yi görmezden geldi.
Ancak Harry gümüş merdivenin altına vardığında, hastane kanadına gitmedi. Zaten oraya gitmeye hiç ni-yetlenmemişti. Sirius ona yara izi tekrar acırsa ne yapması gerektiğini söylemişti, Harry de onun tavsiyesini tutacaktı: Dosdoğru Dumbledore'un odasına gidiyordu. Koridorlardan yürüdü, rüyasında gördüklerini düşündü... bu rüya da onu Privet Drive'da uyandıran rüya kadar canlıydı... Ayrıntıları zihninden geçirdi, onları hatırladığından emin olmaya <ahşü... Voldemort'uu Kılkuyruk'u bir hata işlemekle suçladığını duymuştu... ama baykuş iyi haberler getirmişti, hata telafi edilmiş,
678
biri ölmüştü... bu yüzden de Kılkuyruk yılana yediril-meyecekti... onun yerine kendisi, Harry, yılana verilecekti...

Harry farkına varmadan, Dumbledore'un odasının girişini koruyan taştan oluk ağzının yanından geçmişti. Gözlerini kırpıştırdı, çevresine baktı, ne yaptığının farkına vardı ve geriye dönüp onun önünde durdu. Sonra, parolayı bilmediğini hatırladı.
"Limon şerbeti?" diye denedi tereddütle.
Oluk ağzı kılını kıpırdatmadı.
"Peki," dedi Harry, gözlerini dikip ona bakarak. "Armut damlası. Şey - Meyankökü asası. Fışırdayan Vızvız. Drooble'ın En İyi Balonlu Sakızı. Bertie Botts'un Bin Bir Çeşit Fasulye Şekerlemesi... ah hayır, onları sevmez, değil mi?... Açılsana y av, n'olur sanki?" dedi öfkeyle. "Onu gerçekten görmem gerek, çok acil!"
Oluk ağzı kımıldamadan durmayı sürdürdü.
Harry onu tekmeledi, ama bu ona ayak başparma-ğındaki büyük bir acıdan başka bir şey getirmedi.
Tek bacağının üstünde durarak, hiddetle, "Çikolatalı Kurbağa!" diye bağırdı. "Şekerden tüy kalem! Karafatma sürüsü!"
Oluk ağzı birden canlandı ve yana sıçradı. Harry gözlerini kırpıştırdı.
Hayretle, "Karafatma sürüsü mü?" dedi. "Ben şaka ediyordum..."
Duvardaki aralıktan aceleyle geçti, döne döne çıkan taş bir merdivenin ilk basamağına adım attı. Kapılar arkasından kapanırken, yavaşça yukarı doğru hareket
679
eden merdiven onu pirinç tokmaklı, cilalı meşeden bir kapıya çıkardı.
Harry içeriden sesler geldiğini duyabiliyordu. Hareket eden merdivenden indi ve tereddütle dinledi.
"Dumbledore, korkarım ben bir bağlantı görmüyorum, hem de hiç!" Sihir Bakanı Cornelius Fudge'ın sesiydi bu. "Ludo, Bertha'nın rahatlıkla kaybolabilecek biri olduğunu söylüyor. Evet, bence de onu şimdiye kadar bulmamız gerekirdi, ama yine de cinayet kanıtı j yok, Dumbledore, hem de hiç. Onun kayboluşunun Barty Crouch'unkiyle bağlantılı olduğuna ilişkin kanıt da yok!"
Moody'nin homurdanan sesi, "Peki sizce Barty Cro-uch'a ne oldu, Bakan Bey?" dedi.
"Ben iki ihtimal görüyorum, Alastor," dedi Fudge. "Ya Crouch sonunda kafayı yedi - ki kişisel tarihine bakacak olursanız, bunun çok muhtemel olduğunu göreceksiniz - aklını kaçırdı, öylesine yürüyüp gitti -"
Dumbledore sakin sakin, "Eğer öyle olduysa, hayli hızlı yürümüş demektir, Cornelius," dedi.
"Ya da - şey..." Fudge'ın sesinde huzursuzluk seziliyordu. "Eh, bulunduğu yeri görene kadar karar vermeyeceğim ama, tam Beauxbatons arabasının ilerisi tideydi diyorsun, değil mi? Dumbledore, o kadının ne olduğunu biliyor musun?"
Dumbledore alçak sesle, "Onun çok yetkin bir Mü-dire olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ve mükemmel bir dansçı."
Fudge öfkeyle, "Haydi ama, Dumbledore!" dedi.
680
"Hagrid yüzünden önyargılı davranmıyor musun sence? Hepsi de zararsız olmaz - tabii, Hagrid'e zararsız diyebilirsen, o canavar saplantısıyla -"
Dumbledore aynı sükûnetle, "Hagrid'den nasıl kuşkulanmazsam, Madam Maxime'den de kuşkulanmıyorum," dedi. "Bence asıl senin önyargılı olma ihtimalin var, Cornelius."
Moody, "Bu tartışmayı bir sonuca bağlayabilir miyiz?" diye homurdandı.
"Evet, evet, öyleyse haydi aşağı, araziye inelim," dedi Cornelius sabırsızlıkla.
"Hayır, onu demek istemiyorum," dedi Moody. "Potter sana bir şeyler söylemek istiyor da onun için, Dumbledore. Hemen kapının dışında."
681
OTUZUNCU BÖLÜM
Düşünseli
Odarun kapısı açıldı.
"Merhaba, Potter," dedi Moody. "Gir bakalım." Harry içeri girdi. Daha önce Dumbledore'un odasına bir kez gelmişti; yuvarlak ve çok güzel bir odaydı. Duvarlarda Hogvvarts'ın daha önceki Müdür ve Müdi-re'lerinin resimleri vardı, hepsi de uyuyor, göğüsleri hafifçe şişip iniyordu.

Cornelius Fudge, Dumbledore'un masasının yanında ayakta duruyordu. Her zamanki ince çizgili pelerinini giymişti, limon yeşili melon şapkası da elindeydi.
"Harry!" dedi Fudge babacan bir tavırla, ona doğru yürüyerek. "Nasılsın?"
"İyiyim," diye yalan söyledi Harry. "Biz de şimdi Mr Crouch'un okul arazisinde göründüğü geceden bahsediyorduk," dedi Fudge. "Onu sen bulmuştun, değil mi?"
"Evet," dedi Harry. Sonra, onların konuştuklarını duymamış numarası yapmanın anlamsız olduğuna karar vererek, ekledi: "Ama hiçbir yerde Madam Maxi-
682
me'i görmemiştim, saklanmaya çalışsa bayağı zorlanırdı, değil mi?"
Dumbledore, Fudge'm arkasından Harry'ye gülümsedi. Gözleri ışıldıyordu.
"Evet, peki," dedi Fudge, bozum olarak. "Harry, izninle arazide kısa bir yürüyüşe çıkıyoruz... belki de sınıfına dönsen -"
"Sizinle konuşmak istiyordum, Profesör," dedi Harry hemen, Dumbledore'a bakarak. Dumbledore ona çabuk, sorgulayan bir bakış attı.
"Beni burada bekle, Harry," dedi. "Arazi incelememiz uzun sürmeyecek."
Hiç konuşmadan yanından geçip, arkalarından kapıyı kapadılar. Bir dakika sonra Moody'nin tahta bacağının koridordaki takırtısı uzaklaşıp duyulmaz hale gelmişti. Harry çevresine bakındı.
"Merhaba, Favvkes," dedi.
Profesör Dumbledore'un Anka kuşu Favvkes kapının yanındaki altın tüneğinde duruyordu. Muhteşem kırmızı-san tüyleri olan, bir kuğu büyüklüğündeki Favvkes uzun kuyruğunu sallayıp Harry'ye şefkatle gözlerini kırpıştırdı.
Harry, Profesör Dumbledore'un masasının önündeki sandalyeye oturdu. Birkaç dakika boyunca öylece durup, çerçevelerinin içinde mışıl mışıl uyuyan eski Müdür ve Müdire'leri seyretti, az önce duyduklarını düşünüp elini yara izine görürdü. Artık acımıyordu.
Harry daha sakindi şimdi, çünkü Dumbledore'un odasındaydı ve az sonra Dumbledore'un ona rüyanın
683
anlamını söyleyeceğim biliyordu. Harry masanın arkasındaki duvara baktı. Bir rafın üstünde, paçavraya dönmüş Seçmen Şapka duruyordu. Onun yanındaki bir cam kapta, kabzasında büyük yakutlar bulunan, muhteşem bir gümüş kılıç vardı. Harry bu kılıcı tanıdı: İkinci sınıftayken Seçmen Şapka'dan çıkardığı kılıçtı bu. Bir zamanlar, Harry'nin binasının kurucusu Godric Gryffindor'a aitti. Harry kılıca bakıp, tam bütün umudunu kaybetmişken onun nasıl da yardımına geldiğini hatırlıyordu ki, cam kapta dans edip ışıldayan gümüşi bir ışık yansımasının farkına vardı. Işığın kaynağını bulmak için çevresine bakındı ve arkasındaki siyah bir dolabın içinden gümüşi-beyaz bir parçanın pırıl pırıl parladığını gördü. Dolabın kapısı açık bırakılmıştı. Harry önce tereddüt etti, Fawkes'a bir baktı, sonra kalkıp odanın öbür ucuna yürüdü ve dolabın kapısını açtı.
İçinde taştan yapılma, sığ bir çanak duruyordu. Çanağın kenarlarında tuhaf oymalar vardı: Harry'ye tamdık gelmeyen eski harfler ve sen'boller. Gümüşi ışık ç ı-nağın içindekinden geliyordu. Harry'nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu bu. İçindeki maddenin sıvı mı gaz mı olduğunu ayırt edemiyordu. Parlak, beyazımsı gümüş rengiydi ve durmaksızın hareket ediyordu; yüzeyi rüzgârın altındaki su gibi kırıştı, sonra bulutlar gibi ayrıştı ve hafif hafif dönmeye başladı. Sıvılaştırılmış ışığa benziyordu - ya da katılaştınlmış rüzgâra - Harry karar veremiyordu.
Ona dokunmak, bunun nasıl bir his olduğunu anlamak istiyordu, ama sihir dünyasında geçirdiği neredey-
684
se dört yıllık sürede, içi bilinmeyen bir maddeyle dolu bir kaba elini sokmanın pek aptalca bir şey olduğunu öğrenmişti. O da bu yüzden cüppesinin içinden asasını çıkardı, odayı tedirgin gözlerle taradı, yine çanağın içindekine baktı ve asasıyla onu dürttü. Çanağın içindeki gümüşi şeyin yüzeyi büyük bir hızla dönmeye başladı.
Harry daha yakından bakmak için eğildi, başı dolabın içindeydi şimdi. Gümüşi madde saydamlaşmıştı; cama benziyordu. Harry maddenin içine baktı. Çanağın taştan dibini görmeyi bekliyordu, ama onun yerine esrarengiz maddenin yüzeyinin altında muazzam bir oda gördü. Bu

odaya, tavanındaki yuvarlak bir pencereden bakıyor gibiydi.
Oda loştu; Harry orasının yerin altında bile olabileceğim düşündü, çünkü hiç pencere yoktu, sadece Hog-vvarts'taki duvarları aydınlatan meşaleler gibi meşaleler vardı. Harry yüzünü, burnunun camsı maddeye değmesine bir iki santim kalana kadar yaklaştırınca, her duvarda kat kat yükseliyora benzeyen sıraların üstünde oturan dizi dizi cadılar ve büyücüler gördü. Odanın tam ortasında boş bir sandalye vardı. Harry'nin içinde kötü bir his uyandı. Sandalyenin kollan zincirlerle çevriliydi, sanki oraya oturanlar genellikle zincirleniyordu.
Burası neresiydi? Herhalde Hogwarts olamazdı; şatoda hiç böyle bir oda görmemişti. Dahası, çanağın dibindeki esrarengiz oda } etişkinlerle doluydu ve Harry Hogwarts'ta hayatta bu kadar çok öğretmen olmadığını biliyordu. Bir şey bekliyor gibiler, diye düşündü; sade-
685
ce sivri şapkalarının tepesini görebiliyordu ama, hepsinin yüzleri aynı yöne dönük gibiydi ve hiçbiri konuşmuyordu.
Çanak yuvarlak, Harry'nin gözetlediği odaysa kare biçiminde olduğundan, Harry odanın köşelerinde neler olduğunu göremiyordu. Daha da yaklaştı, başını eğdi, görmeye çalıştı...
Burnunun ucu, içine baktığı tuhaf maddeye değdi.
Dumbledore'un odası müthiş bir yalpa yaptı -Harry ileri doğru fırlatılmış, çanaktaki maddenin içine baş aşağı düşmüştü -
Ama başı çanağın taştan dibine çarpmadı. Buz gibi soğuk ve kapkara bir şeyin içinde düştükçe düşüyordu; karardık bir anafor tarafından emilmeye benziyordu bu -
Birden Harry kendini çanağın içindeki odanın bir ucunda bir sırada oturur buldu. Diğerlerinden daha yukarıda bir sıraydı bu. Başını kaldırıp yüksek, taş tavana baktı. Az önce içinden baktığı yuvarlak pencereyi görmeyi bekliyordu, ama yukarıda karanlık, sert taştan başka bir şey yoktu.
Harry soluk soluğa çevresine baktı. Odadaki cadılardan ve büyücülerden hiçbiri (an azından iki yüz kişi vardı) ona bakmıyordu. Az önce on dört yaşında bir çocuğun tavandan tam ortalarına düştüğünü hiçbiri fark etmemiş gibiydi. Harry yanındaki büyücüye döndü ve sessiz odanın her tarafında yankılanan bir şaşkınlık nidası koyuverdi.
Albus Dumbledore'un yanında oturuyordu.
"Profesör!" dedi Harry, gırtlağına tıkanan bir fısıl-
686
tıyla. "Özür dilerim - amacım - ben sadece dolabınız-daki çanağa bakıyordum - ben - neredeyiz?"
Ama Dumbledore ne bu; şey yaptı, ne de konuştu. Harry'yi tamamen görmezden geldi. Sıralarda oturan diğer büyücüler gibi o da gözlerini odanın öbür köşesine, bir kapıya dikmişti.
Harry ne yapacağını bilemez halde bir Dumbledore'a, bir sessizce izleyen kalabalığa, sonra yine Dumble-dore'a baktı. Sonra birden durumu kavradı...
Harry daha önce bir kez kendini, kimsenin onu göremediği ve duyamadığı bir yerde bulmuştu. O zaman, büyülü bir güncenin bir sayfasından içeri, başka birinin anılarının ortasına düşmüştü... ve fena halde yanılmı-yorsa, şimdiki de bu tür bir şeydi...
Harry sağ elini kaldırdı, şöyle bir duraksadı, sonra elini Dumbledore'un yüzünün önünde hızlı hızlı salladı. Dumbledore gözünü bile kırpmadı, dönüp Harry'ye bakmadı, hiç kıpırdamadı. Harry'ye göre, bu, durumu açıklıyordu. Dumbledore onu böyle görmezden gelmezdi. Harry şu anda bir anının içindeydi ve yanındaki, bugünün Dumbledore'u değildi. Yine de çok eski olamazdı... yanında oturan Dumbledore'un saçı gümüş rengiydi, tıpkı bugünün Dumbledore'u gibi. Ama burası neresiydi? Bütün bu büyücüler neyi bekliyorlardı?
Harry çevresine daha bir dikkatle baktı. Yukarıdan seyrederken de tahmin ettiği gibi, odanın yeraltında olduğu neredeyse kesindi - bir odadan çok bir zindan, diye düşündü Harry. Soğuk ve ürkütücü bir havası vardı; duvarlarda resim yoktu, hiç süsleme yoktu; sadece
687
it
odanın her tarafında kat kat yükselen, ortada duran zincirli sandalyeyi açıkça görebilecek şekilde konumlandırılmış bu sıkış tıkış sıralar vardı.
Harry bu yer hakkında kafasında herhangi bir sonuca yaramadan, ayak sesleri duydu. Zindanın

köşesindeki kapı açıldı ve içeri üç kişi girdi - bunlardan biri bir adamdı, iki yanındaysa birer Ruh Emici vardı.
Harry'nin içini bir soğuk dalgası kapladı. Yüzleri görünmeyen, kukuletalı, uzun boylu yaratıklar olan Ruh Emici'ler bir cesedinkine benzeyen çürümüş elleriyle adamı birer kolundan tutmuş, odanın ortasındaki sandalyeye doğru yavaş yavaş, süzülürcesine ilerliyorlardı. Aralarındaki adam bayıldı bayılacak gibiydi ve Harry onu suçlayamazdı... Ruh Emici'lerin bir anının içinde kendisine dokunamayacaklarını biliyordu, ama onların gücünü çok iyi hatırlıyordu. Kalabalık onlan biraz korkuyla izlerken, Ruh Emici'ler adamı zincirli sandalyeye yerleştirip yine süzülürcesine odadan çıktılar. Kapı arkalarından kapandı.
Harry sandalyede oturan adama baktı ve onun Kar-karoff olduğunu gördü.
Dumbledore'un aksine, Karkaroff çok daha genç görünüyordu; saçı ve keçi sakalı siyahtı. Üzerinde şık bir kürk değil, ince ve paçavraya dönmüş bir cüppe vardı. Titriyordu. Harry ona bakarken, sandalyenin kollarındaki zincirler birden altın renginde parlayıp, birer yılan gibi Karkaroff .*n kollarına dolanarak onu bağladı.
"Igor Karkaroff," dedi Harry'nin solundaki sert bir
688
ses. Harry başını o yöne çevirince, yanındaki sıranın ortasında ayağa kalkmış duran Mr Crouch'u gördü. Cro-uch'un saçı koyu renkti, yüzünde çok daha az kırışık vardı, zinde ve tetikte görünüyordu. "Sihir Bakanlığı'na kanıt sunman için Azkaban'dan getirildin. Söylediklerinden anladığımız kadanyla, bize vereceğin önemli bilgiler varmış."
Sandalyeye sıkı sıkı bağlı olan Karkaroff elinden geldiğince doğruldu.
"Var, efendim," dedi. Sesi korku doluydu, ama Harry yine de bu seste o tanıdık, riyakâr tonu duyabiliyordu. "Bakanlık'a faydalı olmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum. Ben - Bakanhk'ın - Karanlık Lord'un son destekçilerini de yakalamaya çalıştığını biliyorum. Elimden geldiğince yardıma olmaya istekliyim..."
Sıralarda bir uğultu oldu. Büyücülerle cadılardan bazıları Karkaroff u ilgiyle, bazılanysa belirgin bir kuşkuyla süzüyordu. Sonra Harry, Dumbledore'un öteki yanından çok tanıdık, homurtulu bir ses duydu: "Pislik."
Harry, Dumbledore'un öte yanını görebilmek için öne doğru eğildi. Orada Deli-Göz Moody oturuyordu -ama görünümünde çok belirgin bir değişiklik vardı. Sihirli gözü yoktu, iki tane normal gözü vardı. İkisi de nefretle kısılmış, Karkaroff a bakıyorlardı.
"Crouch onu salıverecek," diye iç geçirdi Moody, Dumbledore'a. "Onunla bir anlaşma yaptı. İzini bulmam altı ay sürdü, şimdi Crouch elinde yeterince yeni isim varsa onu salıverecek. Bana sorarsan, elinde ne bil-
689
I
gi varsa öğrenelim, sonra da onu yine Ruh Emicilere atalım."
Dumbledore'un uzun, kemerli burnundan, ona katılmadığını belirten hafif bir ses çıktı.
"Ah, unuttum tabii... Ruh Emici'lerden hoşlanmıyorsun, değil mi, Albus?" dedi Moody, alaycı bir gülümsemeyle.
"Hayır," dedi Dumbledore sakin sakin. "Korkarım hoşlanmıyorum. Bakanlık'in bu tür yaratıklarla işbirliği yapmasını nicedir yanlış buluyorum."
"Ama bu tür pisliklere..." dedi Moody yumuşak bir sesle.
"Elinde bizim için birtakım isimler olduğunu söylüyorsun, Karkaroff," dedi Mr Crouch. "Lütfen duyalım onları."
"Anlamanız gereken bir şey var," dedi Karkaroff telaşla, "Adı Arulmaması Gereken Kişi işlerini her zaman büyük bir gizlilik içinde yürütmüştür... bizim - yani, destekçilerinin demek istedim - ve şimdi kendimi de onların arasında görmüş olmamdan çok derin bir pişmanlık duyuyorum -''
"Hadii, devam et," dedi Moody, küçümseyen bir gülüşle.
"- diğerlerinin hepsinin adını asla bilmedik - hepimizin kim olduğunu sadece o biliyordu -"
"Akıllıca bir hareket, değil mi, Karkaroff, böylece senin gibi birinin çıkıp hepsini ele vermesi önlenmiş oluyor," diye mırıldandı Moody.

"Yine de bize bazı isimler verebileceğini söylüyorsun, değil mi?" dedi Mr Crouch.
690
"Evet - evet, öyle," dedi Karkaroff soluk soluğa. "Ve dikkatinizi çekerim, bunlar önemli destekçilerdi. Onun emirlerini yerine getirdiklerini gözlerimle gördüğüm kişilerdi bunlar. Bu bilgiyi sunarak onu şimdi hepten ve bütünüyle terk ettiğimi, nasü büyük bir pişmanlıkla ve -"
"Nedir bu isimler?" dedi Mr Crouch sert bir sesle.
Karkaroff derin bir soluk aldı.
"Biri Antonin Dolohov'du," dedi. "Onun - onun sayısız Muggle'a ve - ve Karanlık Lord'un destekçisi olmayanlara işkence ettiğini gördüm."
"Ve bunda ona yardım ettin," diye mırıldandı Mo-ody.
"Dolohov'u zaten tutukladık," dedi Crouch. "Senden kısa süre sonra yakalandı."
"Öyle mi?" dedi Karkaroff, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Bunu - bunu duyduğuma çok memnun oldum!"
Ama hiç de öyle göstermiyordu. Harry bu haberin ona ciddi bir darbe indirdiğini görebiliyordu. İsimlerinden biri değersiz çıkmıştı.
"Başka var mı?" dedi Crouch soğuk bir sesle.
"A, tabii... Rosier vardı," dedi Karkaroff telaşla. "Evan Rosier."
"Rosier öldü," dedi Crouch. "O da senden kısa süre sonra yakalandı. Mesele çıkarmadan gelmek yerine savaşmayı seçti ve bu mücadelede öldürüldü."
"Ama yanında benden bir parça da götürdü," diye fısıldadı Moody, Harry'nin sağ tarafına doğru. Harry ba-
691
şıru çevirip bir kez daha ona baktı. Moody, Dumbledo-re'a burnundan eksik olan iri parçayı işaret ediyordu.
"Tam - tam da Rosier'ın hak ettiği son!" dedi Karkaroff, şimdi sesinde bir panik havası vardı. Harry onun, elindeki hiçbir bilginin Bakanlık'a faydası olmayacağından kaygılanmaya başladığını anlamıştı. Karka-roff un gözleri bir an köşeye, hiç şüphesiz arkasında hâlâ Ruh Emici'lerin beklediği kapıya kaydı.
"Başka var mı?" dedi Crouch.
"Evet!" dedi Karkaroff. "Travers vardı - McKin-non'lann öldürülmesinde parmağı vardı! Mulciber -Imperius laneti üzerine uzmanlaşmıştı, sayısız insanı korkunç şeyler yapmaya zorladı! Rookvvood bir casustu, Adı Anılmaması Gereken Kişi'ye Bakanlık'ın içinden faydalı bilgiler iletiyordu!"
Harry bu defa Karkaroff un on ikiden vurduğunu anlamıştı. Seyredenlerin hepsi mırıldanmaya başlamıştı.
"Rookvvood mu?" dedi Mr Crouch. Başıyla önündeki bir cadıya işaret verdi ve cadı önündeki parşömene yazmaya başladı. "Gizem Dairesi'nden Augustus Rookvvood mu?"
"Ta kendisi," dedi Karkaroff hevesle. "Sanıyorum Bakanlık'ın içinde ve dışında, dikkatle konumlandırılmış büyücülerden oluşan bir ağı vardı, bilgi topluyordu -"
"Öte yandan, Travers ve Mulciber elimizde," dedi Mr Crouch. "Pekâlâ, Karkaroff, hepsi buysa, Azkaban'a geri götürülüp orada bizim kararımızı -"
"Daha değil!" diye feryat etti Karkaroff, çok çaresiz görünüyordu. "Bekleyin, dahası da var!"
692
Harry meşalelerin ışığı altında onun terlediğini, bembeyaz teninin siyah saçı ve sakalıyla sert bir tezat oluşturduğunu görebiliyordu.
"Snape!" diye bağırdı. "Severus Snape!"
"Snape bu konsey tarafından aklandı," dedi Crouch soğuk bir sesle. "Albus Dumbledore kendisine kefil oldu."
"Hayır!" diye bağırdı Karkaroff, kendisini sandalyeye bağlayan zincirleri zorlayarak. "Sizi temin ederim! Severus Snape bir Ölüm Yiyen!"
Dumbledore ayağa kalkmıştı. "Bu konuda daha önce delil sunmuştum," dedi sakin sakin. "Severus Snape eskiden gerçekten de bir Ölüm Yiyen'di. Ancak, Lord Voldemort'un düşüşünden önce tekrar bizim saflarımıza katıldı ve kendi hayatını büyük bir tehlikeye atarak bizim için casusluk yaptı.

Şimdi ben ne kadar Ölüm Yiyen'sem, o da o kadar Ölüm Yiyen."
Harry dönüp Deli-Gör (tm)CC±/>'; oalcn. Moody, Dumbledore'un arkasında, yüzünde derin bir kuşku ifadesiyle duruyordu.
"Pekâlâ, Karkaroff," dedi Crouch soğuk bir sesle. "Bize yardımcı oldun. Durumunu yeniden gözden geçireceğim. Sen de bu arada Azkaban'a dönüp..."
Mr Crouch'un sesi alçalıp kayboldu. Harry çevresine baktı; zindan sanki dumandan yapılmış gibi eriyor, her şey silinip gidiyordu; Harry şimdi sadece kendi bedenini görebiliyordu, gerisi dönüp duran bir karanlıktan ibaretti...
Sonra birden, zindan geri döndü. Harry başka bir
693
i*
yerde oturuyordu. Yine en yüksek sıradaydı, ama şimdi Mr Crouch'un solündaydı. Atmosfer oldukça farklıydı: Rahat, neredeyse neşeli bir hava vardı. Odayı çevreleyen cadılar ve büyücüler birbirleriyle konuşuyorlardı, bir spor karşılaşmasındaymış gibiydiler. Karşı taraftaki dizi dizi sıraların ortalanna doğru bir yerde oturan bir cadı Harry'nin gözüne çarptı. Kısa, san saçları vardı, bordo bir cüppe giymişti ve asit yeşili bir tüy kalemin ucunu emiyordu. Şüphesiz, daha genç bir Rita Ske-eter'dı bu. Harry çevresine baktı; Dumbledore yine yanında oturuyordu, üstünde farklı bir cüppe vardı. Mr Crouch daha yorgun, bir şekilde daha haşin ve zayıf görünüyordu... Harry neler olduğunu anladı. Bu başka bir anı, başka bir gündü... başka bir duruşma.
Köşedeki kapı açıldı ve odaya Ludo Bagman girdi.
Ancak bu, tohuma kaçmış bir Ludo Bagman değildi, Quidditch oynamanın getirdiği zindeliğin zirvesindeki bir Ludo Bagman'di. Burnu kınk değildi, kendisi de uzun, ince ve kaslıydı, öagman zincirli sandalyeye otururken tedirgin görünüyordu, ama sandalye, Karka-roff un tersine, onu bağlamadı. Bagman da, belki bundan cesaret alarak, seyreden kalabalığın üzerinde göz gezdirip aralarından bir iki tanesine el salladı, hatta hafifçe gülümsemeyi bile başardı.
"Ludo Bagman, Ölüm Yiyen'lerin faaliyetleriyle ilgili suçlamalara yanıt vermek için Sihirli Yasa Konse-yi'nin önüne getirildin," dedi Mr Crouch. "Aleyhine delilleri duyduk ve karara varmak üzereyiz. Kararımızı açıklamadan önce ifadene ekleyeceğin bir şey var mı?"
694
Harry kulaklarına inanamıyordu. Ludo Bagman bir Ölüm Yiyen, ha?
"Sadece şu," dedi Bagman, sıkıntıyla gülümseyerek, "şeyy - biliyorum, budalalık ettim -"
Zindanı çevreleyen sıralardaki bir iki büyücü ve cadı hoşgörüyle gülümsediler. Anlaşılan Mr Crouch onların hislerini paylaşmıyordu. Ludo Bagman'a, yüzünde son derece haşin ve tiksinti dolu bir ifadeyle bakıyordu.
Harry'nin arkasında biri, "Hayatında ettiğin en doğru laftı bu, evlat," diye soğuk soğuk mırıldandı Dumbledore'a. Harry arkasına döndüğünde, Mo-ody'nin yine orada oturduğunu gördü. "O Bludger'lar-dan biri beyninde kalıcı hasara yol açtı derdirn ama, her zaman böyle mankafaydı..."
"Ludovic Bagman, Lord Voldemort'un destekçilerine bilgi aktarırken yakalandın," dedi Mr Crouch. "Bunun için Azkaban'da hapsini öneriyorum, en az -"
Ama zindanı çevreleyen sıralardan öfke dolu bağırtılar yükseldi. Birçok cadı ve büyücü ayağa kalkıp Mr Crouch'a bakarak başlarını, hatta yumruklarını sallamaya başladı.
"Ama size söyledim, hiç farkında değildim!" diye bağırdı Bagman ciddi bir sesle, kalabalığın uğultusunun üzerinden sesini duyurmak için. Yuvarlak ve mavi gözleri iri iri açılmıştı. "Hem de hiç! İhtiyar Rookwood babamın arkadaşıydı... Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in tarafında olacağı hiç aklıma gelmedi! Bizim taraf için bilgi topladığımı sanıyordum! Rookvvood da daha sonra bana Bakanlık'ta iş ayarlayacağından bahsedip duru-
695
yordu... yani Quidditch oyunculuğu günlerim sona erdikten sonra... Yani, hayatımın sonuna kadar Blud-ger'lara hedef olup duramam, değil mi?"
Kalabalıktan kıkırtüar geldi.
"Oylamaya konulacak," dedi Mr Crouch soğuk soğuk. Zindanın sağ tarafına döndü. "Jüri üyeleri lütfen ellerini kaldırsınlar... mahkûmiyet diyenler..."

Harry zindanın sağ tarafına baktı. Bir kişi bile elini kaldırmamıştı. Seyreden cadılarla büyücülerin çoğu alkışlamaya başladı. Jüri üyeleri arasından bir cadı ayağa kalktı.
"Evet?" diye bağırdı Crouch sinirle.
"Sadece, Mr Bagman'ı geçen cumartesi günü İngiltere'nin Türkiye'ye karşı oynadığı Quidditch maçında sergilediği muhteşem performanstan ötürü tebrik etmek istemiştik," dedi cadı heyecanla.
Mr Crouch küplere binmişti. Zindan alkışlarla inliyordu. Bagman ayağa kalka ve yüzünde bir gülümsemeyle, eğilip selam verdi.
Bagman dışarı çıkarken, Mr Crouch yerine oturdu ve Dumbledore'a bakıp, "Rezillik," dedi kızgın kızgın. "Rookvvood ona iş ayarlayacakmış, ha... Ludo Bag-man'ın bize katılacağı gün Bakanlık için kara bir gün olacak..."
Sonra zindan yine yok oldu. Geri döndüğünde, Harry çevresine bakındı. O ve Dumbledore hâlâ Mr Crouch'un yanında oturuyorlardı, ama atmosfer ancak bu kadar farklı olabilirdi. Katıksız sessizliği bölen tek şey, Mr Crouch'un yanında oturan incecik, çelimsiz bir
696
cadının gözyaşsız hıçkırıklarıydı. Titreyen ellerle mendilini ağzına bastırıyordu. Harry, CrouLh'a baktığında, onu her zamankinden daha da zayıf ve solgun gördü. Şakağındaki damar seğirip duruyordu.
"Getirin," dedi. Sesi, çıt çıkmayan zindanın her tarafında yankılandı.
Köşedeki kapı bir kez daha açıldı. Bu defa içeri alü Ruh Emici girdi, beraberlerinde dört kişi vardı. Harry kalabalığın içindekilerin dönüp Mr Crouch'a baktıklarını gördü. Bazıları aralarında fısıldaştılar.
Şimdi zindanın ortasında dört tane zincirli sandalye vardı, Ruh Emici'ler yanlarındaki dört kişiyi o dört sandalyeye yerleştirdiler. Tıknaz olan adam Crouch'a boş gözlerle bakıyordu; daha sıska ve tedirgin görünüşlü adam ise, gözlerini hızla kalabalığın üzerinde gezdiriyordu; gür ve parlak saçlı, şiş gözkapaklı kadın zincirli sandalyede sanki bir tahttaymış gibi oturuyordu; dördüncü kişi ise, yirmi yaşının altında bir erkek çocuğuydu. Çocuk adeta taş kesilmişti. Titriyordu, saman sarısı saçları bütün yüzüne dağılmıştı, çilli teni süt beyazıydı. Crouch'un yanındaki incecik ve ufak tefek cadı oturduğu yerde öne arkaya sallanmaya başlamış, mendilim ağzına kapatmış inliyordu.
Crouch ayağa kalktı. Aşağıda duran dört kişiye, yüzünde katıksız bir nefretle baktı.
"Buraya, Sihirli Yasa Konseyi'nin huzuruna," dedi tane tane konuşarak, "hakkınızda karara varmamız amacıyla getirildiniz. Öyle iğrenç bir suçla suçlanıyorsunuz ki -"
697
"Baba," dedi saman sarısı saçlı çocuk. "Baba... lütfen..."
"- şimdiye kadar bu mahkemede eşine benzerine rastlamadık," dedi Crouch, daha yüksek sesle konuşmaya başlayıp oğlunun sesini bastırarak. "Aleyhinizde-ki delilleri dinledik. Siz dördünüz bir Seherbaz'ı -Frank Longbottom'ı- yakalayıp, sürgündeki efendiniz Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin yerini bildiği düşüncesiyle, üzerinde Cruciatus lanetini uygulamakla suçlanıyorsunuz -"
"Baba, yapmadım!" diye feryat figan bağırdı, aşağıda zincirlenmiş olan çocuk. "Yapmadım, yemin ederim, baba, beni yine Ruh Emici'lere gönderme -"
"Ayrıca," dedi Mr Crouch, "Frank Longbottom size bilgi vermeyince, Cruciatus lanetini onun karısı üzerinde uygulamakla da suçlanıyorsunuz. Adı Anılmaması Gereken Kişi'yi yeniden güce kavuşturup, onun güçlü olduğu dönemlerde sürdüğünüz varsayılan şiddet dolu hayata dönmeyi planlıyordunuz. Şimdi jüriden -"
"Anne!" diye feryat etti aşağıdaki çocuk. Crouch'un yanındaki incecik ve ufak tefek cadı ağlamaya, bir öne bir arkaya sallanmaya başladı. "Anne, ona engel ol, anne, ben yapmadım, ben değildim!"
"Şimdi jüriden," diye bağırdı Mr Crouch, "benle aynı kanıda olup bu suçlann Azkaban'da ömür boyu hapsi hak ettiğini düşünenlerin ellerini kaldırmalarını istiyorum!"
Zindanın sağ tarafındaki cadılar ve büyücüler aynı anda ellerini kaldırdılar. Zindanı çevreleyen sıralardaki
698
büyücüler ve cadılar Bagman'ı alkışladıkları gibi alkışlamaya başladılar. Yüzlerinde vahşi bir zafer ifadesi vardı. Çocuk feryat figan bağırmaya başladı.

"Yo! Anne, hayır! Ben yapmadım, yapmadım, bilmiyordum! Beni oraya gönderme, ona izin verme!"
Ruh Emici'ler yine süzülürcesine içeri girmişlerdi. Çocuğun yanındaki üç kişi sessizce ayağa kalktı; şiş gözkapaklı kadın başını kaldırıp Crouch'a baktı ve bağırdı: "Karanlık Lord yeniden güçlenecek, Crouch! Bizi Azkaban'a at; biz bekleriz! O yeniden güçlenecek ve bizi almaya gelecek, bizi diğer destekçilerinden çok daha fazla ödüllendirecek! Yalnız biz ona sadık kaldık! Yalnız biz onu bulmaya çalıştık!"
Çocuk ise Ruh Emici'leri savuşturmaya çalışıyordu, ama Harry Ruh Emici'lerin soğuk, insanı tüketen güçlerinin onu etkilemeye başladığını görüyordu. Kadın zindandan çıkarken kalabalık yuhalıyordu, kimileri ayağa kalkmıştı. Çocuksa mücadele etmeyi sürdürdü.
"Ben senin oğlunum!" diye bağırdı Crouch'a. "Ben senin oğlunum!"
"Sen benim oğlum değilsin!" diye böğürdü Mr Crouch. Birden gözleri yerinden uğramıştı. "Benim oğlum yok!"
Crouch'un yanındaki incecik cadı büyük bir iniltiyle oturduğu yere yığıldı. Bayılmıştı. Crouch farkında değil gibiydi.
"Götürün onları!" diye kükredi Ruh Emici'lere, ağzından tükürükler saçarak. "Götürün onları, dilerim orada çürürler!"
699
"Baba! Baba, ben aralannda değildim! Hayır! Hayır! Baba, lütfen!"
"Harry, sanınm odama dönme vakti geldi," dedi bir ses usulca, Harr/nin kulağına.
Harry irkildi. Şöyle bir çevreye bakındı. Sonra öbür tarafına baktı.
Bir Albus Dumbledore sağında oturmuş, Crouch'un oğlunun Ruh Emici'ler tarafından götürülmesini izliyordu - bir Albus Dumbledore ise sol tarafında durmuş, ona bakıyordu.
"Gel," dedi solundaki Dumbledore ve elini Harr/nin dirseğinin altına koydu. Harry havalandığını hissetti; zindan, çevresinde yok olup gitti; bir an için sadece karanlık vardı, sonra Harry kendini sanki ağır çekimde bir salto atmış ve birdenbire ayaklarının üstüne inmiş gibi hissetti.
Dumbledore'un güneş alan odasının aydınlığı gözlerini kamaştırmıştı. Taş çanak önünde, dolabın içinde ışıldıyordu. Albus Dumbledore ise yanında duruyordu.
"Profesör," dedi Harry soluk soluğa, "biliyorum, yapmamam gerekirdi - ben sadece - dolabın kapısı açıktı ve -"
"Gayet iyi anlıyorum," dedi Dumbledore. Çanağı kaldırdı, götürüp masasının cilalı yüzeyinin üstüne koydu ve masanın arkasındaki sandalyeye oturdu. Harry'ye de karşısına oturmasını işaret etti. Harry gözlerini taş çanaktan alamadan oturdu, içindeki madde eski gümüşi-beyaz haline dönmüştü, anaforlar oluşturuyor, dalgalanıyordu.
700
"Nedir bu?" diye sordu Harry titrek bir sesle.
"Bu mu? Buna Düşünseli deniyor," dedi Dumble-dore. "Bazen zihnime çok fazla düşünce ve anının tıkıştırılmış olduğunu hissediyorum, eminim bunun nasıl bir his olduğunu bilirsin."
"Şeyy," dedi Harry. Doğrusu hiç buna benzer bir şey hissettiğini hatırlamıyordu.
"Böyle zamanlarda," dedi Dumbledore, taş çanağı işaret ederek, "Düşünseli'ni kullanırım. Basit bir işlem: Zihnindeki fazla düşünceleri dışarı akıtıp çanağa dolduruyor, sonra da gönlünce inceleyebiliyorsun. Anlıyorsun ya, kalıplar ve bağlantılar bu biçimdeyken onları saptamak daha kolay oluyor."
"Yani... o şey sizin düşünceleriniz mi?" dedi Harry, çanaktaki dönüp duran beyaz maddeye hayretle bakarak.
"Elbette," dedi Dumbledore. "Bak göstereyim."
Dumbledore cüppesinin içinden asasını çıkardı ve ucunu gümüşi saçının içine, şakağına yakın bir yere dayadı. Asasını başından çektiğinde, ucuna saç yapışmış gibi görünüyordu - ama sonra Harry bunun saç değil, Düşünseli'ni dolduran gümüşi-beyaz maddenin aynısından, ıslak ıslak parlayan bir tel olduğunu gördü. Dumbledore bu taze düşünceyi de kaba ekledi ve Harry, hayretler içinde, kendi yüzünün de çanağın yüzeyinde yüzmeye başladığını gördü.
Dumbledore uzun parmaklı elleriyle Düşünseli'ni iki yanından tutup çevirmeye başladı, tıpkı bir

altın arayıcısının altın parçalarını ayıklaması gibi... Harry
701
kendi yüzünün yumuşak bir geçişle Snape'in yüzüne dönüştüğünü gördü. Snape ağzını açtı ve tavana doğru konuştu, sesi hafifçe yankılanıyordu. "Yeniden beliriyor... Karkaroff unki de... her zamankinden de güçlü ve belirgin..."
"Yardım almadan da kurabileceğim bir bağlantı," dedi Dumbledore iç çekerek, "ama neyse." Yarım ay biçimindeki gözlüğünün üzerinden Harry'ye baktı. Harry ağzını bir karış açmış, kabın içinde dönüp duran Snape'in yüzüne bakıyordu. "Mr Fudge toplantımız için geldiğinde Düşünseli'ni kullanıyordum, alelacele ortadan kaldırdım. Belli ki dolabın kapısını doğru dürüst kapatamamışım. Dikkatini çekmesi doğaldı."
"Özür dilerim," diye geveledi Harry.
Dumbledore başını salladı.
"Merak günah değildir," dedi. "Ama merak ederken, ihtiyatı elden bırakmamalıyız... hem de nasıl..."
Hafifçe kaşlarını çatıp, asasının ucuyla çanağın içindeki düşünceleri dürttü. Çanaktan hemen biri yükseldi, aşağı yukarı on altı yaşında, tombul, asık yüzlü bir kız. Ayaklan hâlâ çanağın içinde, yavaş yavaş kendi çevresinde dönmeye başladı. Harry'nin ya da Profesör Dumbledore'un orada olduklarının hiç farkında değilmiş gibiydi. Konuştuğunda sesi Snape'inki gibi yankılandı, sanki taş çanağın derinliklerinden geliyordu. "Bana bir uğursuzluk büyüsü yaptı, Profesör Dumbledore, bense sadece onunla dalga geçiyordum, efendim. Onu geçen perşembe seralann arkasında Florence'la öpüşürken gördüğümü söyledim yalnızca..."
702
"Ama neden, Bertha," dedi Dumbledore üzgün üzgün, şimdi sessizce kendi çevresinde dönüp duran kıza bakarak. "Neden onu takip ettin ki?"
"Bertha mı?" diye fısıldadı Harry, başını kaldırıp ona bakarak. "O - o Bertha Jorkins miydi?"
"Evet," dedi Dumbledore, çanağın içindeki düşünceleri bir kez daha dürterek; Bertha düşüncelerin arasına battı ve çanağın içi yeniden gümüşi ve donuk bir görünüme büründü. "Bertha'run, okul yıllarından hatırladığım hali."
Düşünseli'nden gelen gümüşi ışık Profesör Dumb-ledore'un yüzüne vuruyordu. Harry birden onun ne kadar yaşlı göründüğünü fark etti. Dumbledore'un yaşının epey ileri olduğunu elbette biliyordu, ama nedense daha önce onu yaşlı bir adam olarak görmemişti hiç.
"Evet, Harry," dedi Dumbledore usulca. "Benim düşüncelerime dalıp gitmeden önce, bana bir şey söylemek istiyordun."
"Evet," dedi Harry. "Profesör - az önce Keha-net'teydim ve - ee - uyuyakaldım."
Bunu söyledikten sonra, azar işitip işitmeyeceğini merak ederek durakladı. Ama Dumbledore sadece, "Gayet anlaşılır bir durum. Devam et," dedi.
"Şey, bir rüya gördüm/' dedi Harry. "Lord Volde-mort hakkında bir rüya. Kılkuyruk'a işkence ediyordu... Kılkuyruk'un kim olduğunu biliyor-"
"Biliyorum," dedi Dumbledore hemen. "Lütfen devam et."
"Voldemort'a bir baykuşla mektup geldi. Volde-
703
mort, Kılkuyruk'un hatasının onarüdığına benzer bir şey söyledi. Birinin öldüğünü söyledi. Sonra dedi ki, Kılkuyruk yılana yem olmayacakmış - koltuğunun yanında bir yılan vardı. Dedi ki - dedi ki, onun yerine yılana beni yedirecekmiş. Sonra Kılkuyruk'un üzerinde Cruciatus lanetini uyguladı - ve yara izim acıdı," dedi Harry. "Öyle fena acıdı ki, beni uyandırdı."
Dumbledore hâlâ suskun suskun ona bakıyordu.
"Seyy - bu kadar," dedi Harry.
"Anlıyorum," dedi Dumbledore usulca. "Anlıyorum. Peki, yazın seni uyandırdığından beri bu yıl yara izin bir daha acımış mıydı hiç?"
"Hayır, ben - yazın beni uyandırdığını nereden bildiniz?" dedi Harry şaşkınlıkla.
"Sirius'un tek mektup arkadaşı sen değilsin," dedi Dumbledore. "Geçen yıl Hogwarts'tan ayrıldığından beri onunla ben de temas halindeyim. Kalacağı en güvenli yer olarak dağdaki

mağarayı öneren de bendim."
Dumbledore ayağa kalktı ve masasının arkasında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Arada bir asasını şakağına götürüyor, gümüşi renkte parıldayan yeni bir düşünce çıkarıyor ve onu Düşünseli'ne katıyordu. Çanağın içindeki düşünceler öylesine büyük bir hızla dönüyorlardı ki, Harry hiçbir şey seçemiyordu: Her şey bulanık bir renk cümbüşünden ibaretti.
Birkaç dakika sonra Harry alçak sesle, "Profesör?" dedi.
Dumbledore bir aşağı bir yukarı yürümeyi bırakıp Harry'ye baktı.
704
"Özür dilerim," dedi usulca. Dönüp masasına oturdu.
"Acaba - acaba yara izimin niye acıdığını biliyor musunuz?"
Dumbledore, Harry'ye bir süre büyük bir dikkatle baktı, sonra da, "Bir teorim var sadece..." dedi. "Kanımca yara izin hem Lord Voldemort yakımndayken acıyor, hem de o, çok güçlü bir nefret dalgasına kapıldığı zaman."
"Ama... neden?"
"Çünkü ikiniz birbirinize, başarısızlığa uğrayan lanetle bağlısınız," dedi Dumbledore. "O sıradan bir yara izi değil."
"Yani size göre... o rüya... gerçek miydi?"
"Mümkün," dedi Dumbledore. "Hatta bence - yüksek bir olasılık. Harry - Voldemort'u gördün mü?"
"Hayır," dedi Harry. "Sadece koltuğunun arkasını gördüm. Ama - görülecek bir şey olmaması gerekir, değil mi? Yani, bir bedeni yok, değil mi? Ama... ama o zaman asayı nasıl tutmuş olabilir?" .dedi Harry ağır ağır.
"Evet, gerçekten de nasıl?" diye mırıldandı Dumbledore. "Gerçekten de nasıl..."
Bir süre Harry de, Dumbledore da konuşmadı. Dumbledore öylece durup çevresine bakıyor, arada bir asasının ucunu şakağına dayıyor ve gümüş renginde panldayan bir düşünceyi çekip Düşünseli'nin içindeki köpüren kütleye ekliyordu.
"Profesör," dedi Harry sonunda, "sizce o güçleni-vor mu?"
705
"Voldemort mu?" dedi Dumbledore, Düşünseli'nin üzerinden Harry'ye bakarak. Dumbledore'un Harry'ye zaman zaman yönelttiği o tamdık, delici bakıştı bu. Harry böyle zamanlarda Dumbledore'un onun içini, Moody'nin sihirli gözünün bile göremeyeceği bir şekilde gördüğü hissine kapılıyordu. "Harry, bu konuda da ancak tahminde bulunabilirim."
Dumbledore bir kez daha iç çekti. Her zamankinden daha yaşlı; daha yıpranmış görünüyordu.
"Voldemort'un yükseliş yılları," dedi," kaybolma vakalarının şıklığıyla da bilinirdi. Bertha Jorkins, Voldemort'un en son görüldüğü söylenen yerde, arkasında en ufak bir iz bırakmadan kayboldu. Mr Crouch da kayboldu... hem de burada, okul arazisinde. Üçüncü bir kaybolma olayı da var, üzüntüyle söyleyeyim ki, Bakanlık bir Muggle söz konusu olduğu için bu olayı önemsemiyor. Kaybolan kişinin adı Frank Bryce'tı. Voldemort'un babasının büyüdüğü köyde yaşıyordu ve geçen ağustostan beri görülmedi. Gördüğün gibi, Bakanlık'taki çoğu dostumun aksine, ben Muggle gazetelerini okurum."
Dumbledore, Harry'ye, yüzünde çok ciddi bir ifadeyle baktı. "Bu kaybolma vakalan bana birbirleriyle bağlantılı gibi görünüyor. Bakanlık aynı fikirde değil -odamın dışında beklerken sen de duymuşsundur."
Harry başıyla onayladı. Odaya yeniden bir sessizlik çöktü. Dumbledore arada bir düşüncelerini çıkarıyordu. Harry gitmesi gerektiğini hissediyordu, ama merakı onu sandalyesinde tuttu.
706
"Profesör?" dedi yine.
"Evet, Harry?" dedi Dumbledore.
"Şeyy... size şeyi sorabilir miyim... o mahkemeyi... hani Düşünseli'nin içindeki?"
"Sorabilirsin," dedi Dumbledore ciddiyetle. "O mahkemeye defalarca katıldım, ama bazı davaları diğerlerinden daha belirgin şekilde hatırlıyorum... özellikle de şu aralar..."
"Geldiğinizde - geldiğinizde izlediğim davayı biliyorsunuz, değil mi? Hani Crouch'un oğlunun olduğu davayı? Şeyy... Neville'in annesiyle babasından mı bahsediyorlardı?"

Dumbledore, Harry'ye, içe işleyen bakışlarla baktı.
"Neville onu niye ninesinin büyüttüğünü sana anlatmadı mı?" dedi.
Harry başını iki yana salladı. Neville'i dört yıldır tanıyordu, nasıl olup da bunu sormayı akıl etmediğini anlayamıyordu.
"Evet, Neville'in annesiyle babasından bahsediyorlardı," dedi Dumbledore. "Babası Frank tıpkı Profesör Moody gibi bir Seherbaz'dı. Duyduğun gibi, o ve eşi, Voldemort'un gücünü yitirdikten sonra nerede olduğunu söyletmek amacıyla işkence gördüler."
"Yani öldüler mi?" dedi Harry alçak sesle.
"Hayır," dedi Dumbledore. Sesinde Harry'nin daha önce hiç duymadığı bir acı vardı. "Delirdiler. İkisi de St ıMungo Sihirsel Hastalıklar ve Sakatlıklar Hastane-si'ndeler. Sanınm Neville tatillerde ninesivte birlikte onları ziyaret ediyor. Onu tanımıyorlar."
707
Harry öylece kaldı, dehşete düşmüştü. Bilmiyordu... dört yıldır hiç öğrenmeye çalışmamıştı...
"Longbottom'lar çok popülerdi," dedi Dumbledore. "Onlara yapılan saldırılar Voldemort'un düşüşünden sonra, tam herkes güvende olduğunu düşünürken gerçekleşti. O saldırılar benzerine hiç rastlamadığım şiddette bir öfkeye yol açtı. Bakanlık bunu yapanları yakalamak için büyük baskı altındaydı. Ne yazık ki, Long-bottom'ların sunduğu deliller -durumları göz önüne alınırsa- çok güvenilir değildi."
"O halde Mr Crouch'un oğlu işin içinde olmayabilirdi?" dedi Harry, ağır ağır konuşarak.
Dumbledore başını iki yana salladı. "Bu konuda hiçbir fikrim yok."
Harry bir süre daha sessizlik içinde oturup Düşün-seli'nin içindeki anaforu seyretti. Sormaya can attığı iki soru daha vardı... ama bunlar yaşayan kişilerin suçlarıyla ilgiliydi...
"Şeyy," dedi, "Mr Bagman..."
"... bir daha hiçbir Karanlık faaliyetle suçlanmadı," dedi Dumbledore sakince.
"Peki," dedi Harry çabucak. Gözleri yine Düşünseli' nin içine daldı. Dumbledore yeni düşünceler eklemeye son verdiğinden, şimdi çanağın içindekiler daha yavaş dönüyordu. "Bir de... şeyy..."
Ama Düşünseli, Harr/nin aklındaki soruyu onun yerine soruyordu adeta. Yüzeyde yine Snape'in yüzü belirdi. Dumbledore bir ona, bir de Harry'ye baktı.
"Profesör Snape için de aynı şey geçerli," dedi.
708
Harry, Profesör Dumbledore'un açık mavi gözlerine baktı. Daha kendine engel olamadan, asıl bilmek istediği şey ağzından dökülmüştü bile. "Niçin onun Volde-mort'u desteklemeyi gerçekten bıraktığını düşünüyorsunuz, Profesör?"
Dumbledore gözlerini bir süre Harry'nin gözlerine dikti. Sonra, "İşte bu konu, Harry," dedi, "Profesör Sna-pe'le benim aramda."
Harry konuşmanın sona erdiğini anladı; Dumbledore kızgın görünmüyordu, ama sesinde Harry'ye gitme vaktinin geldiğini söyleyen bir kesinlik vardı. Harry ayağa kalktı, Dumbledore da öyle.
"Harry," dedi, tam Harry kapıya ulaştığında. "Lütfen Neville'in annesiyle babasından kimseye bahsetme. Bunu insanlara kendisinin söylemeye hakkı var, hazır olduğu zaman."
"Peki, Profesör," dedi Harry. Çıkmak için arkasını döndü.
"Ve -"
Harry dönüp baktı.
Dumbledore, Düşünseli'nin önünde duruyordu. Yüzü çanaktan yükselen gümüşümsü ışıkla alttan aydınlanmıştı ve her zamankinden daha yaşlı görünüyordu. Harry'ye bir süre öylece baktı ve, "Üçüncü görevde iyi şanslar," dedi.
709

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Üçüncü Görev

"Dumbledore da Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in güçlendiğini mi düşünüyor?" diye fısıldadı Ron.
Harry, Düşünseli'nde gördüğü her şeyi ve Dumbledore'un daha sonra ona söyleyip gösterdiklerinin hemen hemen hepsini az önce Ron ve Hermione ile paylaşmıştı - ve tabii, Dumbledore'un odasından çıkar çıkmaz bir baykuş gönderdiği Sirius'la da. Harry, Ron ve Hermione o gece yine

ortak salonda geç saatlere kadar oturdular, Harry'nin başı dönene kadar her şeyi konuş-tular.~Öyle ki sonunda Harry, Dumbledore'un, insanın kafası bazen düşünceyle öyle dolar ki onları dışarı akıtmak rahatlık verir, derken neyi kastettiğini anladı.
Ron ortak salonun şöminesindeki ateşe bakıyordu. Ilık bir akşam olduğu halde, Harry onun hafifçe titrediğini de gördü.
"Ve Snape'e güveniyor, ha?" dedi Ron. "Snape'e gerçekten güveniyor, hem de eskiden Ölüm Yiyen olduğunu bildiği halde, öyle mi?" "Evet," dedi Harry.
710
Hermione on dakikadır konuşmuyordu. Alnını ellerine dayamış, dizlerine bakıyordu. Harry onun da bir Düşünseli'ne ihtiyacı varmış gibi göründüğünü düşündü.
Hermione sonunda, "Rita Skeeter," diye mırıldandı.
Ron kulaklarına inanamayarak, "Şu anda kafanı nasıl ona takarsın?" dedi.
"Kafamı takmıyorum," dedi Hermione, dizlerine bakarak. "Sadece düşünüyorum... Bana Üç Süpürge'de ne dediğini hatırlıyor musunuz? 'Ludo Bagman hakkında saçlarını diken diken edecek şeyler biliyorum.' Bunu kastetti, değil mi? Önün davasını haber yapmıştı, Ölüm Yiyen'lere bilgi aktardığını biliyordu. Winky de öyle, hatırladınız mı?.. 'Mr Bagman kötü bir büyücü.' Mr Crouch o kurtuldu diye fena halde öfkelenmiş olmalı, mutlaka evde de sözünü etmiştir."
"Evet, ama Bagman kasıtlı olarak bilgi aktarmadı, değil mi?"
Hermione omuz silkti.
Ron, Harry'ye dönerek, "Ve Fudge, Crouch'a Madam Maxime'm saldırdığını düşünüyor, ha?" dedi.
"Evet," dedi Harry, "ama bunu Crouch, Beauxba-tons arabasının yakınlarında yok oldu diye söylüyor sadece."
Ron ağır ağır, "Biz o kadını hiç düşünmedik, değil mi?" dedi. "Bakın, kesinlikle dev kanı var onda, kabul etmek de istemiyor -"
Hermione başını kaldırarak, hırçın hırçın, "Elbette istemez," dedi. "Rita annesinin kim olduğunu öğren-
711
dikten sonra Hagrid'in başına gelenlere baksanıza. Fudge'a baksanıza, sırf kadın kısmi dev diye onun için nasıl sonuçlara varıyor. Kim böyle bir önyargı ister ki? Gerçeği söyleyince başıma böyle şeyler geleceğini bilsem ben de iri kemiklerim var derdim herhalde."
Hermione saatine baktı.
"Hiç alıştırma yapmadık!" dedi, hayret ve dehşetle. "Engelleme Büyüsü'nü yapacaktık! Yann kesinlikle buna başlamamız gerek! Hadi, Harry, biraz uyumalısm."
Harry ve Ron merdivenden yavaş yavaş yatakhanelerine çıktılar. Harry pijamasını giyerken, Neville'in yatağına baktı. Dumbledore'a verdiği sözü tutmuş, Ron ve Hermione'ye Neville'in annesi ve babasından söz etmemişti. Harry gözlüğünü çıkarıp dört direkli karyolasına tırmanırken, insanın hâlâ yaşayan ama onu tanıya-mayan bir annesiyle babası olmasının nasıl bir şey olacağını düşündü. Kendisi yetim olduğu için çoğu kez yabancıların sempatisini kazanırdı, ama Neville'in horultularını dinlerken, onun bu sempatiye kendisinden fazla layık olduğunu düşündü. Karanlıkta yatarken, Mr ve Mrs Longbottom'a işkence edenlere karşı içinde bir öfke ve nefret dalgası yükseldiğini hissetti... Crouch'un oğlu ile arkadaşları Ruh Emici'ler tarafından mahkemeden sürüklenerek çıkarılırken kalabalığın yuhalamasını hatırladı... onların neler hissettiklerini anlıyordu... Sonra, çığlıklar atan çocuğun süt oeyazı yüzünü hatırladı ve onun bir yıl sonra öldüğünü kavrayıp sarsıldı...
Harry karanlıkta yatağının tentesine bakarak, Vol-demort'du, diye düşündü, her şey Voldemort'da dü-
712
ğümleniyordu.. Bütün bu aileleri parçalayan, bütün bu hayatları mahveden oydu...
*
Ron ve Hermione'nin, üçüncü görev günü sona erecek sınavlar için çalışmaları gerekiyordu, ama onlar tüm güçleriyle Harry'nin hazırlanmasına yardım edi-ı- arlardı.

Harry ikisine bunu hatırlatıp bir süre kendi başına da alıştırma yapabileceğini söyleyince, Hermione, "Sen merak etme," demekle yetindi. "Hiç değilse Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'dan en yüksek notları alacağız. Sınıfta bu uğursuzluk büyülerinin hiçbirini öğrenmemiştik."
Ron heyecanla, "Seherbaz olduğumuzda bu alıştırmalar işimize yarayacak," dedi. Vızıldayarak odaya giren bir eşekansı üzerinde Engelleme Büyüsü'nü denemiş ve onu havada hareketsiz hale getirmişti.
Haziran ayına girdikleri zaman şatoyu heyecanlı ve gergin bir hava kapladı. Herkes sömestr sonundan bir hafta önce yapılacak üçüncü görevi bekliyordu. Harry fırsat bulduğu her anda uğursuzluk büyüsü alıştırması yapıyordu. Bu görev için kendine diğerlerinde olduğundan çok daha fazla güveniyordu. Şüphesiz zor ve tehlikeli olacaktı ama, Moody haklıydı: Harry bundan önce de canavarımsı yaratıklar ve sihirli engeller arasından yolunu bulmuştu, üstelik bu sefer önceden haberi vardı ve karşısına çıkacaklar için kendini hazırlama şansına sahipti.
Profesör McGonagall okulda girdiği her yerde
713
Harry, Hermione ve Ron'u bulmaktan bıkınca, onlara öğle yemeği saatinde boş olan Biçim Değiştirme sınıfını kullanma izni verdi. Harry, çok geçmeden, saldırganları yavaşlatmaya ve önlerini kesmeye yarayan Engelleme Büyüsü'nün, katı cisimleri patlatarak yolundan kaldırmasını sağlayacak Eksiltme lanetinin ve Hermione'nin yararlı bir keşfi olan Dört-Nokta Büyüsü'nün ustası kesilmişti. Bu büyü, asasını kuzeye doğrultarak, labirentte doğru yönde gidip gitmediğini kontrol etmesini sağlayacaktı. Ancak, Kalkan Büyüsü ile hâlâ sorunları vardı. Bu büyü doğru yapıldığında, insanın çevresinde, küçük lanetleri yolundan saptıran geçici, görünmez bir duvar oluşturuyordu. Hermione bu duvarı çok isabetli bir Pelte-Bacak Büyüsü'yle parçalamayı başarmıştı. Ve Hermione bunun karşı-büyü-sünü bulana kadar, Harry on dakika süreyle odada yalpalayıp durmuştu.
Hermione cesaret verici bir şekilde, "Ama yine de gerçekten iyi gidiyorsun," dedi. Listesine bakıp, şimdiye kadar öğrenmiş oldukları bütün büyülerin üstünü çizdi. "Bunların bir kısmı mutlaka işine yarayacaktır."
Pencerenin yanında duran Ron, "Gelin de şuna bakın," dedi. Aşağıya, araziye bakıyordu. "Malfoy ne yapıyor öyle?"
Harry ve Hermione bakmaya gittiler. Malfoy, Crab-be ve Goyle aşağıda bir ağacın gölgesindeydiler. Crab-be ve Goyle gözcülük yapar gibiydiler, ikisi de yılışık yılışık sırıtıyordu. Malfoy elini ağzına tutmuştu. Eliyle konuşuyor gibiydi.
714
Harry merakla, "Telsiz kullanıyormuş gibi görünüyor," dedi.
"Kullanamaz," dedi Hermione. "Size söyledim, böyle şeyler Hogwarts civarında çalışmaz. Hadi, Harry," diye ekledi enerjik bir halde. Pencereye arkasını dönüp odanın ortasına gitti. "O Kalkan Büyüsü'nü yine
deneyelim."
*
Sirius artık her gün bir baykuş gönderiyordu. Hermione gibi o da, başka herhangi bir şeyle ilgilenmeden önce, Harry'ye son görevi de atlattırmaya odaklanmak istiyormuş gibiydi. Her mektubunda Harry'ye, Hog-vvarts duvar lan dışında olup bitenlerin Harry'nin sorumluluğu olmadığını, ayrıca bunları etkilemeye de gücünün yetmeyeceğini hatırlatıyordu.
Eğer Voldemort gerçekten yeniden güçleniyorsa [diye yazıyordu] benim için öncelikli olan, senin güvenliğini sağlamaktır. Dumbledore'un koruması altında olduğun sürece sem eline geçirmeyi umut edemez, ama sen yine de riske girme: Dikkatini o labirenti sağ salim tamamlamak üzerinde topla, ancak ondan sonra başka meselelerle ilgilenebiliriz.
24 Haziran yaklaştıkça, Harry de tedirginleşmeye başladı. Ama bu sefer birinci ve ikinci görevlerden önceki ka'dar huzursuz değildi. Her şeyden önce, bu kez göreve hazırlanmak için elinden geleni yaptığından emindi. Ayrıca, bu son engeldi ve ne kadar kotu bir per-
715
fomans çıkarırsa çıkarsın, Turnuva nihayet sona erecekti, bu da onu çok rahatlatacaktı.
*

Üçüncü görev sabahı Gryffindor masasında kahvaltı çok gürültülü geçti. Posta baykuşları Harry'ye Siri-us'tan bir iyi şanslar kartı getirdiler. Kart, ön yüzünde Çamurlu bir pati izi olan, katlanmış bir parşömen parçasından ibaretti sadece, ama Harry yine de çok memnun oldu. Bir cüce baykuş Hermione'ye her zamanki gibi o günkü Gelecek Postası'm getirdi. Hermione gazeteyi açtı, birinci sayfaya bir göz attı ve üzerine ağız dolusu balkabağı suyu püskürttü.
"Ne?" dediler Harry ve Ron bir ağızdan, ona bakarak.
Hermione hemen, "Hiç," diyerek gazeteyi ortadan kaldırmaya çalıştı, ama Ron elinden kaptı. Manşete baktı ve, "Olamaz," dedi. "Bugün olmaz. Vay yaşlı inek."
"Ne?" dedi Harry. "Yine Rita Skeeter mı?"
"Hayır," dedi Ron ve tıpkı Hermione gibi gazeteyi ortadan kaldırmaya çalıştı.
"Benim hakkımda, değil mi?" dedi Harry.
Ron hiç de ikna edici olmayan bir ses tonuyla, 'Hayır," dedi.
Ama daha Harry'nin gazeteyi ondan istemesine fırsat kalmadan, Draco Malfoy Büyük Salon'un öteki ucundan, Slytherin masasından bağırdı.
"Hey, Potter! Potter! Başın nasıl? Kendini iyi hissediyor musun? Çıldınp bize zarar vermeyeceğinden eminsin, değil mi?"
716
Malfoy'un elinde de bir Gelecek Postası vardı Masanın çevresindeki Slytherin'ler kıs kıs gülüyor, sandalyelerinde kıpırdanarak Harry'nin tepkisini görmeye çalışıyorlardı.
"Şunu göreyim," dedi Harry, Ron'a. "Ver şunu bana."
Ron istemeye istemeye gazeteyi verdi. Harry ön sayfayı çevirdi ve kendini, kendi resmine bakar halde buldu. Resim manşetin hemen altındaydı.
HARRY POTTER "DENGESİZ VE TEHLiKELi"
Adı Anılmaması Gereken Kişi'yi yenilgiye uğratan çocuk istikrarsız ve belki de tehlikeli, diye yazıyor Özel Muhabirimiz Rita Skeeter. Harry Potter'ın, Üçbüyücü Turnuvası gibi çetin bir yarışmaya katılmaya, hatta Hog-ıvarts'ta okumaya uygun olduğu konusunda kuşkular uyandıran tuhaf davranışlarına ilişkin olarak son zamanlarda korkutucu kanıtlar açığa çıktı.
Gelecek Postası, özel kaynaklarından, Potter'ın okulda sık sık baygınlık geçirdiğini ve çoğu kez de alnındaki bir yara izinin (Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin onu öldürmeye çalıştığı lanetin yadigârı) acıdığından şikâyet ettiğini haber aldı. Gelecek Postası muhabiri geçen pazartesi bir Kehanet dersinin ortasında, Potter'ın, yara izinin derse devam edemeyeceği kadar acıdığını iddia ederek sınıftan dışarı fırladığına tanık oldu.
St Mungo Sinirsel Hastalıklar ve Sakatlıklar Hastanesindeki en büyük uzmanlara göre, Potter'ın beyninin
717
Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in saldırısı sırasında etkilenmiş olması mümkün. Yara izinin hâlâ acıyor olduğu yolundaki ısrarının ise, ondaki derin bir zihinsel kargaşayı ifade edebileceği söyleniyor.
Bir uzman, "Açıyormuş gibi yapıyor bile olabilir," dedi. "Böylece dikkati üstüne çekmeye çalışıyor olabilir."
Ancak, Gelecek Postası, Harry Potter hakkında, Hogıvarts Müdürü Albus Dumbledore'un büyücü toplumundan özenle gizlediği bazı endişe verici gerçeklen açığa çıkarmış bulunuyor.
Hogwarts dördüncü sınıf öğrencilerinden Draco Malfoy, "Potter, Çataldili konuşabiliyor," diye açıklıyor, "iki yıl önce öğrencilere birçok saldırı düzenlenmişti ve çoğu kişi Potter'ın bir Düello Kulübünde öfkesine hâkim alamayıp başka bir çocuğun üzerine bir yılanı saldığını gördükten sonra, bu saldırıların arkasında onun olduğunu düşünmüştü. Ne var ki, bütün bunlar hasıraltı edildi. Ama Potter kurtadamlar ve devlerle de dostluk kurdu. Biraz güç sahibi olmak için her şeyi yapacağını düşünüyoruz. "
Yılanlarla konuşma yetisi olan Çatalağızlık nicedir bir Karanlık Sanat sayılıyor. Aslında çağımızın en ünlü Çatalağzı da Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in ta kendisiydi. Adının gizli kalmasını isteyen bir Karanlık Güç Savunma Birliği üyesi, Çataldili konuşabilen her büyücüye "soruşturmaya değer" gözüyle bakacağını söyledi. "Şahsen ben, yılanlarla konuşabilen herkesten çok şüphelenirim, çünkü yılanlar sık sık Karanlık Sihir'in en kötü türlerinde kullanılırlar, tarihsel olarak da kötülük

yapanlar-
718
la ilişkilendirilirler." Aynı şekilde, "kurtadamlar ya da devler gibi kötücül yaratıklarla arkadaş olan kişi, şiddeti seven biri sayılabilir."
Albus Dumbledore böyle bir çocuğun Üçbüyücü Turnuvası'nda yarışmasına izin verme konusunda gerçekten de uzun uzun düşünmeli. Kimileri Potter'ın, bu akşam üçüncü görevi yerine getirilecek olan Turnuva'yı kazanma hırsıyla Karanlık Sanatlar'a başvuracağından korkuyor.
Harry gazeteyi katlarken, okuduklarını ciddiye almaz bir edayla, "Bana karşı pek sevgisi kalmamış gibi görünüyor, değil mi?" dedi.
Slytherin masasında Malfoy, Crabbe ve Goyle ona bakıp gülüyor, parmaklarıyla başlarını dürtüyor, yüzlerini acayip şekillere sokuyor ve dillerini yılan gibi sallıyorlardı.
Ron, "Yara izinin Kehanet dersinde acıdığını nereden biliyor?" diye sordu. "Orada olması mümkün değil, duyabilmesi de mümkün değil -"
"Pencere açıktı," dedi Harry. "Soluk alabilmek için ben açtım."
"Kuzey Kulesi'nin tepesindeydin!" dedi Hermione. "Sesin aşağıya, ta araziye kadar gitmiş olamaz!"
Harry, "Eh, gizlice haber almanın sihirli yöntemlerini araştıran sensin sözde!" dedi. "Onun bunu nasıl yaptığını sen söyle!"
"Elimden geleni yapıyorum!" dedi Hermione. "Ama ben... ama..."
719
Birden Hermione'nin yüzüne tuhaf, hülyalı bir ifade yayıldı. Bir elini ağır ağır kaldırarak parmaklarını saçından geçirdi.
"İyi misin?" dedi Ron, ona kaşlarım çatıp bakarak.
Hermione soluğunu tutarak, "Evet," dedi. Parmaklarını yeniden saçından geçirdi, sonra görünmez bir telsizle konuşuyormuş gibi elini ağzına götürdü. Harry ve Ron bakıştılar.
Hermione boşluğa bakarak, "Aklıma bir şey geldi," dedi. "Biliyorum sanırım... çünkü o zaman kimse onu göremezdi... Moody bile... ve pencere pervazına da çıkabilirdi... ama yapmasına izin yok... kesinlikle izin yok... sanırım şimdi elimize düştü! Bana kütüphanede iki saniye müsaade edin - sadece emin olayım diye!"
Bunları söyler söylemez okul çantasını aldı ve koşarak Büyük Salon'dan çıktı.
"Hey!" diye seslendi Ron arkasından. "On daKİka sonra Sihir Tarihi sınavımız var!" Harry'ye dönerek, "Vay canına," dedi, "o Skeeter denen kadından gerçekten nefret ediyor olmalı, baksana, bir sınavın başını kaçırmayı göze alıyor. Binns'in dersinde ne yapacaksın -yine okuyacak mısın?"
Bir Üçbüyücü şampiyonu olarak yıl sonu sınavlarından muaf tutulan Harry, şimdiye kadar bütün sınavlarda sınıfın arkasında oturmuş, üçüncü görev için yeni uğursuzluk büyüleri aramıştı.
Harry, "Sanırım," dedi Ron'a. Ama tam o sırada Profesör McGonagall, Gryffindor masasının çevresinden dolaşarak onun yanına geldi.
720
"Potter, şampiyonlar kahvaltıdan sonra Salon'un oradaki odada toplanıyorlar," dedi.
"Ama görev bu geceden önce değil ki!" dedi Harry Zamanı yanlış mı biliyorum korkusuyla, çırpılmış yumurtayı kazara önüne döktü.
"Bunun farkındayım, Potter. Şampiyonların aileleri son görevi izlemek üzere davet ediliyor, biliyorsun. Bu, senin onlara hoş geldin demen için bir şans sadece," dedi Profesör.
Sonra da gitti. Harry onun arkasından ağzı açık ba-kakaldı.
"Dursley'lerin gelmesini beklemiyor, değil mi?" diye sordu Ron'a boş boş.
"Bilmem," dedi Ron. "Harry, acele etsem iyi olacak, Binns'in sınavına geç kalacağım. Sonra görüşürüz."
Harry boşalmakta olan Büyük Salon'da kahvaltısını bitirdi. Fleur Delacour'un Ravenclavv masasından kalktığını ve yan odaya doğru ilerleyip içeri giren Cedric'e katıldığını gördü. Kısa süre sonra Krum da onlara katılmak için kamburunu çıkartarak gitti. Harry olduğu yerde kaldı. O odaya gitmeyi gerçekten istemiyordu. Ailesi yoktu - vani, onun hayatını tehlikeye atmasını görmek ıqin gelecek bir ailesi yoktu. Ama tam da, kütüphaneye gidip biraz daha uğursuzluk büyüsü araştırsam iyi olur, diye düşünerek masadan kalkarken, yan odanın kapısı açıldı, Cedrıc başını dışarı uzattı.

"Harry, gel hadi, seni bekliyorlar!"
Tam anlamıyla afallayan Harry ayağa kalktı. Durs-
721
ley'ler burada olamazlardı herhalde, değil mi? Salon'u geçti ve odanın kapısını açtı.
Cedric ve annesiyle babası hemen kapının içinde duruyorlardı. Viktor Krum bir köşede siyah saçlı annesi ve babasıyla hızlı hızlı Bulgarca konuşuyordu. Babasının kanca burnunu miras almıştı. Odanın diğer yanında Fleur annesiyle çabuk çabuk Fransızca konuşuyordu. Fleur'ün küçük kardeşi Gabrielle annesinin elini tutuyordu. Harry'ye el salladı, Harry de gülümseyerek ona el salladı. Derken, şöminenin önünde durmuş, cna gülümseyen Mrs Weasley ile Büi'i gördü.
Harry ağzı kulaklarında gülümseyip onlara doğru yürürken, "Sürpriz!" dedi Mrs VVeasley heyecanla. "Gelip seni izleyelim dedik, Harry!" Eğilip onu yanağından öptü.
Bili, Harry'ye sırıtıp onun elini sıkarak, "İyisin ya?" dedi. "Charlie de gelmek istiyordu, ama izin alamadı. Dedi ki, Boynuzkuyruk'a karşı inanılmazmışsın."
Harry, Fleur Delacour'un, annesinin omzu üstünden büyük bir ilgiyle Bill'i süzdüğünü fark etti. Anlaşılan uzun saça da, ucunda diş olan küpelere de hiçbir itirazı yoktu.
Harry, Mrs VVeasley'ye, "Ne kadar iyisiniz," diye mırıldandı. "Bir an sandım ki - Dursley'ler -"
"Hımm," dedi Mrs VVeasley, dudaklarını büzerek. Harry'nin önünde Dursley'leri eleştirmekten hep kaçınmıştı, ama adları her geçtiğinde gözlerinde şimşekler çakardı.
Bili odaya bakarak, "Yeniden burada olmak harika," dedi (Şişman Hanım'm arkadaşı Violet ona çerçe-
722
vesinden göz kırptı). "Burasını beş yıldır görmedim. O deli şövalyenin resmi hâlâ duruyor mu? Sir Cado-gan'ın?"
Bir yıl önce Sir Cadogan'la karşılaşmış olan Harry, "Ha, evet/' dedi.
"Peki, ya Şişman Hanım?" dedi Bili.
Mrs VVeasley, "Ben okuldayken de buradaydı," dedi. "Bir gece yatakhaneye sabah dörtte geldim diye bana amma fırça atmıştı -"
Bili annesini şaşkınlıkla süzerek, "Sabahın dördünde yatakhanenin dışında ne işin vardı?" diye sordu.
Mrs VVeasley sırıttı, gözleri pırıl pırıl parlıyordu.
"Babanla ben gece yürüyüşüne çıkmıştık," dedi. "Baban Apollyon Pringle tarafından yakalandı - o sıralar hademe oydu - baban bugün bile izlerini taşır."
Bili, "Ne dersin, Harry," dedi, "bize bir tur attırır mısın?"
"Evet, tabii," dedi Harry. Büyük Salon'a açılan kapıya doğru yürüdüler.
Amos Diggory, yanından geçerlerken döndü. "Buradasın, ha?" dedi, Harry"yi tepeden tırnağa süzerek. "Cedric sana yetiştiğine göre, bahse girerim ki fiyakan bozulmuştur, değil mi?"
"Efendim?" dedi Harry.
"Aldırma ona," dedi Cedric alçak sesle Harry'ye. Babasına kaşlarını çattı. "Rita Skeeter'ın Üçbüyücü Turnuvası hakkındaki yazısından beri kızgın - biliyorsun, hani sen tek Hogwarts şampiyonuymuşsun gibi bir şeyler yazdıydı ya."
723
Amos Diggory, Mrs Weasley ve Bili'le birlikte kapıdan çıkmak üzere olan Harry'ye duyuracak kadar yüksek sesle, "Ama onun hatasmı düzeltme zahmetine de katlanmadı, değil mi?" dedi. "Yine de... göster ona, Ced. Onu daha önce de bir kez yenmiştin, ha?"
Mrs VVeasley kızgın kızgın, "Rita Skeeter mesele çıkarmak için elinden geleni ardına koymuyor, Amos!" dedi. "Bunu bilirsin sanıyordum, Bakanlık'ta çalıştığına göre!"
Mr Diggory öfkeyle bir şey söyleyecek gibi oldu, ama kansı elini onun koluna koyunca, omuz silkip geri dönmekle yetindi.
Harry güneşli arazide Bili ve Mrs VVeasley ile dolaşıp, onlara Beauxbatons arabasını ve Durmstrang gemisini göstererek çok keyifli bir sabah geçirdi. Mrs VVeasley, kendisi okuldan ayrıldıktan sonra dikilen Şamara Söğüt'u merak etmişti. Hagrid'den önceki bekçi olan Ogg adlı adama ilişkin hatıralarını da uzun uzun yâd etti.

Seraları dolaşırlarken, Harry, "Percy nasıl?" dedi.
"İyi değil," dedi Bili.
Mrs VVeasley sesini alçaltıp çevreye bakmarak, "Çok üzgün," dedi. "Bakanlık, Mr Crouch'un kayboluşunu hasıraltı etmek istiyor, ama Percy, Mr Crouch'un ona gönderdiği talimatlar konusunda sorguya çekilmek üzere çağrıldı. Bu talimatların aslında onun tarafından yazılmamış olabileceği ihtimalini göz önüne alıyor gibiler. Percy çok zorlandı. Bu gece onun Mr Crouch'un yerine beşinci jüri üyesi olmasına izin vermediler. Bu işi Cornelius Fudge yapacak."
724
Öğle yemeği için şatoya döndüler.
"Anne - Bili!" dedi Gryffindor masasına gelen Ron, aptallaşmış halde. "Burada ne işiniz var?"
Mrs VVeasley neşeyle, "Son görevinde Harry'yi izlemeye geldik!" dedi. "Yemek yapmak mecburiyetinde kalmamak da çok hoş bir değişiklik oluyor yani. Sınavın nasıl geçti?"
"Ha... fena sayılmaz," dedi Ron. "Bütün asi cincü-çelerin adlarını hatırlayamadım, ben de birkaç tane uydurdum." Mrs VYeasley ona sert sert bakarken, Corn bölgesine mahsus bir hamur işini tabağına koyarak, "Mesele yok," dedi. "Zaten hepsinin adlan Bodur Bod-rod ve Uyuz Urg gibi bir şeyler oluyor; zor değildi yani."
Fred, George ve Ginr.y CİG gelip oniann yanına oturdular. Harry öyle iyi vakit geçiriyordu ki, kendini Ko-vuk'a dönmüş gibi hissediyordu. Akşamki görev için kaygılanmak aklına bile gelmiyordu. Ancak yemeğin ortasında Hermione çıkagelince, Harry onun kahvaltıda Rita Skeeter konusunda parlak bir şey bulduğunu hatırladı.
"Bize söyleyecek misin -"
Hermione onu uyarır gibi başını iki yana salladı ve Mrs Weasley'ye göz attı.
Mrs VVeasley her zamankinden çok daha katı bir tavırla, "Merhaba, Hermione," dedi.
"Merhaba," dedi Hermione. Mrs VVeasley'nin yüzündeki soğuk ifadeyi görünce gülümsemesi silinmişti.
Harry bir ona, bir öbürüne baktıktan sonra, "Mrs
725
VVeasley," dedi, "Rita Skeeter'ın Cadı Gündemi'nde yazdığı o saçmalıklara inanmadınız, değil mi? Çünkü He. mione benim kız arkadaşım değil."
"Ya!" dedi Mrs Weasley. "Hayır - elbette inanmadım!"
Ama o andan sonra Hermione'ye karşı çok daha sıcak davrandı.
Harry, Bili ve Mrs Weasley öğleden sonrayı şatonun çevresinde uzun bir yürüyüşle geçirdiler, sonra da akşam şöleni için Büyük Salon'a döndüler. Ludo Bagman ile Cornelius Fudge da öğretmenler masasına katılmışlardı. Bagman hayli neşeliydi, ama Madam Maxime'in yanında oturan Cornelius Fudge'in çok katı bir hali vardı ve konuşmuyordu. Madam Maxime bütün dikkatini tabağına vermişti, Karry onun gözlerinin kızarmış olduğunu düşündü. Hagrid masanın öbür yanından ona bakıp duruyordu.
Yemek çeşitleri her zamankinden daha da zengindi, ama kendini gerçekten tedirgin hissetmeye başlayan Harry pek fazla yiyemedi. Tepedeki sihirli tavan maviden akşam alacası moruna dönerken, Dumbledore öğretmenler masasında ayağa kalktı. Salona sessizlik hâkim oldu.
"Hanımlar beyler, beş dakika içinde sizden Üçbü-yücü Turnuvası'nın üçüncü ve son görevi için Quid-ditch sahasına inmenizi isteyeceğim. Şampiyonlar lütfen şimdi Mr Bagman'in ardından stadyuma gitsin."
Harry ayağa kalktı. Masadaki bütün Gryffindor'lar j onu alkışlıyordu. VVeasley'ler ile Hermione ona iyi şans-İ
726
lar diledikten sonra, Harry, Büyük Salon'dan Cedric, Fleur ve Viktor'la birlikte çıktı.
Taş merdivenden araziye inerlerken, Bagman, "Kendini iyi hissediyor musun, Harry?" diye sordu. "Kendinden emin misin?"
"İyiyim," dedi Harry. Bir anlamda, doğruydu da. Tedirgindi ama, yürürken bir taraftan da üzerinde çalıştıkları bütün büyüleri aklından geçiriyordu. Hepsini hatırladığını bilmek kendini daha iyi hissetmesine yol açtı.

Şu anda tanınmaz halde olan Quidditch sahasına çıktılar. Altı buçuk metrelik bir çalı çit sahayı çepeçevre dolanıyordu. Tam önlerinde bir açıklık vardı: Muazzam labirentin girişi. Gerisindeki geçit karanhk ve tekinsiz görünüyordu.
Beş dakika sonra tribünler dolmaya başladı; yüzlerce öğrenci yerlerini alırken, hava heyecanlı seslerle ve ayakların gümbürtüsüyle doldu. Gökyüzü şimdi koyu, berrak bir maviydi, ilk yıldızlar çıkmaya başlamıştı. Hagrid, Profesör Moody, Profesör McGonagall ve Profesör Flitwick stadyuma geldiler, Bagman'la şampiyonlara yaklaştılar. Hepsinin şapkalarında büyük, kırmızı, ışıklı yıldızlar vardı; sadece Hagrid yıldızını köstebek derisi yeleğinin sırtına takmıştı.
Profesör McGonagall şampiyonlara, "Biz çalı çitin dışında devriye geziyor olacağız," dedi. "Eğer başınız sıkışır da kurtarılmak isterseniz, havaya kırmızı kıvılcımlar gönderin. Birimiz gelir sizi alırız, anlaşıldı mı?"
Şampiyonlar evet anlamına başlarını salladılar.
727
Bagman dört devriyeye neşeyle, "Öyleyse, hadi bakalım, iş başına!" dedi.
Hagrid, "İyi şanslar, Harry," diye fısıldadı ve dördü ayn yönlerde, labirentin çevresinde mevzilerini almak üzere yürüyüp gittiler. Bagman asasını boğazına doğrulttu, "Sonorus," diye mırıldandı ve sihir yoluyla gür-leşen sesi tribünlerde yankılandı.
"Hanımlar beyler, Üçbüyücü Turnuvası'nın üçüncü ve son görevi başlamak üzere! Size şu anki puan durumunu hatırlatayım! Birinci sırada, her ikisi de 85'er puanla - Mr Cedric Diggory ve Mr Harry Potter, ikisi de Hogvvarts Okulu'ndan!" Yükselen alkışlar ve tezahürat Yasak Orman'in kuşlarının kararmakta olan gökyüzüne doğru kanat çırparak kaçmalarına neden oldu. "İkinci sırada, 80 puanla - Mr Viktor Krum, Durmstrang Enstitüsü'nden!" Yine alkışlar. "Ve üçüncü sırada - Miss Fle-ur Delacour, Beauxbatons Akademisi'nden!"
Harry tribünlerin orta yerinde Fleur'ü kibar kibar alkışlayan Mrs Weasley, Bili, Ron ve Hermione'yi hayal meyal seçebiliyordu. Onlara el salladı, onlar da gülümseyip el sallayarak karşılık verdiler.
"Pekâlâ... ben düdük çalınca, Harry ve Cedric!" dedi Bagman. "Üç - iki - bir -"
Kısa bir düdük çaldı, Harry ve Cedric telaşla labirente daldılar.
Yüksek çalı çit, patikaya kara gölgeler düşürüyordu. Belki çalılar o kadar yüksek ve kalın oldukları için, belki de büyülendiklerinden, onları çevreleyen kalabalığın sesi labirente girdikleri anda kesildi. Harry kendi-
728
ni yeniden sualtmdaymış gibi hissetti adeta. Asasını çıkardı, "Lumos," diye mırıldandı ve hemen arkasında Cedric'in de aynı şeyi söylediğini duydu.
Elli metre kadar sonra yol çatallandı. Birbirlerine baktılar.
"Görüşürüz," dedi Harry ve sola saptı, Cedric de sağa.
Harry, Bagman'm ikinci kez düdüğünü çaldığını duydu. Krum labirente girmişti. Harry hızlandı. Seçtiği yol tamamen ıssız görünüyordu. Sağa saparak hızını iyice artırdı. Asasını yüksekte, başının üstünde tutuyor, görebildiğince ileriyi görmeye çalışıyordu. Yine de görünürde bir şey yoktu.
Uzaklardan Bagman'm düdüğü üçüncü kez çaldı. Şimdi bütün şampiyonlar labirentteydi.
Harry arkasına bakıp duruyordu. Gözlendiği yolundaki o bildik duyguya kapılmıştı yine. Tepedeki göğün rengi koyulup laciverde dönüşürken, labirent de her geçen dakika daha çok kararıyordu.
Harry ikinci bir yol aynmıyla karşılaştı.
Asasını avcuna yatırarak, "Yol göster," diye fısıldadı ona.
Asa olduğu yerde döndü ve sağını, yekpare çak çiti gösterdi. Burası kuzeydi ve Harry labirentin merkezine ulaşabilmek için kuzeybatıya gitmesi gerektiğini biliyordu. Yapabileceği en iyi şey, sola sapmak ve sonra da ilk fırsatta sağa dönmekti.
Önündeki patika da boştu, Harry bir sağ sapağa rastlayıp oraya girince, yolunun üstünde yine hiçbir şey
729
olmadığım gördü. Niye olduğunu bilmiyordu, ama önünde engel olmayışı sinirlerini bozuyordu. Şimdiye kadar bir şeylerle karşılaşmış olması gerekmiyor muydu? Sanki labirent onu kandırıp bir tür sahte güven duygusu veriyor gibiydi. Sonra hemen arkasında bir kıpırtı duydu. Saldırmaya

hazır halde asasını uzattı, ama ses sağdaki bir patikadan koşarak çıkan Cedric'ten gelmişti. Cedric fena halde sarsılmış görünüyordu. Cüppesinin kol ağzından dumanlar çıkıyordu.
"Hagrid'in Patlar-Uçlu Keleker'leri!" diye tısladı. "Muazzam boydalar - ucu ucuna sıyırdım!"
Başını salladı ve başka bir patikaya saparak gözden kayboldu. Kendisiyle Keleker'ler arasında mümkün olduğu kadar mesafe bırakmak isteyen Harry de aceleyle yeniden yola koyuldu. Sonra bir köşeyi döndü ve -
Ona doğru kayarcasına gelen bir Ruh Emici gördü. Dört metre boyundaydı, kukuletası yüzünü gözlerden saklıyordu, çürüme halindeki lekeli elleri öne uzanmıştı. Yönünü körlemesine sezerek Harry'ye doğru ilerledi. Harry ,onun hırıltılı soluğunu duyuyordu; yapış yapış soğuğua çevresini sardığını hissediyordu, neyse ki ne yapması gerektiğini biliyordu...
Aklına gelen en mutluluk verici düşünceyi çağırdı. Labirentten çıkıp Ron ve Hermione'yle bunu kutlama düşüncesine konsantre oldu, asasını kaldırdı ve bağırdı: "Expecto Patronum!"
Harry'nin asasının ucundan gümüş bir çatalboy-nuzlu geyik fırladı ve Ruh Emici'ye doğru dört nala gitti, Ruh Emici geri çekildi, cüppesinin eteğine takıldı...
730
Harry daha önce bir Ruh Emici'nin sendelediğini hiç görmemişti.
"Dur orda!" diye haykırdı, gümüş Patronus'unun ardından giderek. "Sen bir Böcürt'sün! Riddikulus!"
Gürültülü bir patlama duyuldu. Hemen sonra, biçim değiştirici yaratık patlayarak bir duman demetine dönüştü. Gümüşi çatalboynuzlu geyik gözden kayboldu. Keşke kalabilseydi, diye düşündü Harry, bir arkadaş işine yarardı... ama hızla ve olabildiğince sessizce ilerledi; kulak kesilmişti, asası bir kez daha havadaydı.
Sol... sağ... yeniden sol... iki keresinde çıkmaza çattı. Yeniden Dört-Nokta Büyüsü'nü yaptı, fazla doğuya gittiğini fark etti. Geri döndü, sağa saptı ve önünde havada yüzen tuhaf, altın bir sis gördü.
Harry ona dikkatle yaklaştı, asasının ışınını üstüne tuttu. Bir tür tılsıma benziyordu bu. Acaba bir Eksiltme lanetiyle onu patlatıp yolumdan çekebilir miyim, diye merak etti.
"Reducto!" dedi.
Lanet dosdoğru sisin içinden geçti, onu etkilemedi. Bilmem gerekirdi zaten, diye düşündü; Eksiltme, katı nesnelere etki eden bk lanetti. Peki, yürüyüp sisin içinden geçse ne olurdu acaba? Denemeye değer miydi, yoksa geri mi dönmeliydi?
Sessizliği bir çığlık deldiğinde, hâlâ tereddütteydi.
"Fleur?" diye haykırdı Harry.
Sessizlik sürdü. Harry her yanına baktı. Fleur'e ne olmuştu? Çığlığı ileride bir yerden geliyor gibiydi. Harry derin bir soluk aldı ve koşarak büyülü sisin içine girdi.
731
Dünya tersine döndü, Harry, saçları dikilmiş halde, yerden aşağı sarkıyordu. Gözlüğü burnunun ucundan sallanıyordu, dipsiz gökyüzüne düştü düşecek gibiydi. Gözlüğünü burnunun ucunda sıkı sıkı tuttu ve dehşet içinde orada asılı kaldı. Sanki ayaklan, artık tavan halini almış olan çimlere yapışmış gibiydi. Aşağıda karanlık, yıldızlarla bezeli semalar sonsuza kadar uzanıyordu. Bir ayağını oynatmaya çalışsa, yerküreden tamamen kopup gidecekmiş gibi hissetti kendini.
Düşün, dedi kendi kendine, bütün kanı başına hücum ederken, düşün...
Ama öğrendiği büyülerden hiçbiri yer ve göğün aniden yer değiştirmesiyle mücadele etmek üzere tasar-lanmamışh. Ayağım oynatmaya cesaret edebilir miydi? Kulaklarında kanın nabız gibi attığını duyabiliyordu. İki seçeneği vardı - hareket etmeye çalışmak ya da kırmızı kıvılcımlar gönderip kurtarılmak ve görevden diskalifiye olmak.
Altındaki sonsuz boşluğu görmemek için gözlerini yumdu-ve sağ ayağını çimlerden oluşan gökyüzünden becerebildiğince kuvvetle çekti.
Daha o an, dünya normal haline döndü. Harry harikulade bir şekilde kah olan toprağa, dizlerinin üstüne düştü. Şok yüzünden bedeni geçici bir süre gevşedi. Derin, sakinleştirici bir soluk aldıktan sonra yeniden ayağa kalktı ve aceleyle ileri atıldı. Mehtapta masum masum ona göz kırpan altın sisten koşarak uzaklaşırken, omzunun üzerinden geri bakıyordu.

İki yolun birleştiği bir sapakta durup Fleur'den bir
732
iz görmeye çalıştı. Çığlık atanın o olduğundan emindi. Neyle karşılaşmıştı acaba? İyi miydi? Ortada kırmızı kıvılcımlar görünmüyordu - bu, onun kendi başının çaresine baktığı anlamına mı geliyordu, yoksa asasına bile erişemeyecek kadar başı dertte miydi? Harry gittikçe artan bir huzursuzluk duygusuyla sağa saptı... ama aynı anda kendi kendine düşünmeden de edemedi: Bir şampiyon Turnuvadan çekilmişti...
Kupa yakınlarda bir yerdeydi ve anlaşıldığı kadarıyla Fleur artık yarışmıyordu. Harry buraya kadar gelmişti, değil mi? Ya gerçekten kazanabilirse? Bir an için, elinde olmadan şampiyon seçildiğinden beri ilk kez, kendisini okulun geri kalanı önünde Uçbüyücü Kupa-sı'm havaya kaldırırken gördü yine...
On dakika süreyle karşısına hiçbir şey çıkmadı, boyuna çıkmazlara sapıp duruyordu. İki kere aynı yanlış sapağa girdi. Sonunda yeni bir yol buldu ve koşmaya 3aşladı, asanın ışığı sallanıyor, Harry'nin çalı çit duvarlarındaki gölgesinin titremesine ve çarpılmasına yol açıyordu. Sonra Harry bir köşeyi daha döndü ve kendini bir Patlar-Uçlu Kelekerle karşı karşıya buldu.
Cedric haklıydı - gerçekten de muazzam boydaydılar. Üç metreden uzun olan Keleker her şeyden çok dev bir akrebe benziyordu. Uzun iğnesi sırtında kıvrılmıştı. Kalın zırhı Harry'nin ona doğrulttuğu asanın ışığında parıldıyordu.
"Sersemlet!"
Büyü Keleker'in zırhına vurup sekti; Harry tam vaktinde başını eğdi, ama burnuna yanmış saç kokusu
733
geldi; büyü başının tepesini alazlamıştı. Keleker ucundan bir ateş topu fırlattı ve ona doğru koştu.
"Impedimenta!" diye haykırdı Harry, Engelleme Bü-yüsü'ne başvurarak. Büyü yine Keleker'in zırhına çarpıp sekti. Harry geriye doğru sendeleyerek birkaç adım attı ve düştü. "IMPEDİMENTA/"
Keleker donup kaldığında ondan sadece birkaç santim uzaktaydı - Harry onu alttan, etli, kabuksuz karnından vurmayı başarmıştı. Soluk soluğa kalan Harry iterek ondan uzaklaştı ve aksi yönde son hızla koştu -Engelleme Büyüsü kalıcı değildi, Keleker her an yeniden bacaklarını kullanacak hale gelebilirdi.
Harry sola saptı ve çıkmaza tosladı, sağa ve başka bir çıkmaza; kendini durmaya zorlayarak, kalbi deli gibi atarken, yeniden Dört-Nokta Büyüsü'nü uyguladı. Geri döndü ve onu kuzeybahya götürecek bir patika seçti.
Yeni yolunda birkaç dakikadır hızla ilerliyordu ki, kendisininkine paralel olan patikada bir ses duydu, olduğu yerde kalakaldı.
Cedric'in sesi, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"
Ve sonra Harry, Krum'un sesini duydu.
"Crucio!"
Hava birden Cedric'in feryatlanyla doldu. Dehşete kapılan Harry kendi patikasında koşarak Cedric'inkine geçecek bir yol bulmaya çalıştı. Bulamayınca da, yeniden Eksiltme lanetini denedi. Çok etkili olmadı ama, çalı çiti yakarak küçük bir delik açtı. Harry kalın diken
734
ve dallara tekme atıp kırarak kendine bir geçit açtı; cüppesini yırtarak güçbela içinden geçti. Sağma bakınca, yerde kıvranıp bükülen Cedric'i gördü. Krum başında ayakta duruyordu.
Krum tam başım kaldırırken, Harry ayağa kalktı ve asasını ona doğrulttu. Krum dönüp kaçmaya koyuldu.
"Sersemlet!" diye haykırdı Harry.
Büyü Krum'un sırtına vurdu; Krum olduğu yerde kalakaldı, öne düştü ve çimenlere yüzükoyun, hareketsiz uzandı. Harry artık kıvranmayı bırakan, elleri yüzünün üstünde, soluk soluğa yatan Cedric'in yanına koştu.
Onun kolunu tutarak, telaşla, "İyi misin?" diye sordu.
"Evet," diye soludu Cedric. "Evet... buna inanamıyorum... arkamdan sinsice sokuldu... onu duydum, geri döndüm, asasını bana doğrultmuştu..."

Cedric ayağa kalktı. Hâlâ titriyordu. O ve Harry yerde yatan Krum'a baktılar.
"Buna inanamıyorum... onu doğru dürüst biri sanıyordum," dedi Harry, Krum'a bakarak.
"Ben de öyle," dedi Cedric.
"Az önce Fleur'ün çığlık attığını duydun mu?" dedi Harry.
"Evet," dedi Cedric. "Yoksa Krum ona da mı büyü yaptı dersin?"
Harry düşünceli düşünceli, "Bilmiyorum," dedi.
Cedric, "Onu burada bıraksak mı?" diye mırıldandı.
735
"Hayır," dedi Harry. "Sanırım kırmızı kıvılcımlar göndermemiz gerek. Biri gelip onu alsın... yoksa bir Ke-leker'e yem olabilir."
Cedric, "Layığı da bu," diye mırıldandı. Ama yine de asasını kaldırdı ve havaya bir kırmızı kıvılcım sağanağı boşalttı. Kıvılcımlar Krum'un tepesinde havada asılı kalarak, yattığı yeri işaretlediler.
Harry ve Cedric orada, karanlıkta bir an durarak çevrelerine baktılar. Sonra Cedric, "Eh... sanırım devam etmemiz gerek..." dedi.
"Ne?" dedi Harry. "Ha... evet... tamam..."
Tuhaf bir andı. O ve Cedric kısa bir süre Krum'a karşı birleşmişlerdi - şimdiyse, rakip oldukları gerçeğini hatırlamışlardı. İkisi karanlık patikada konuşmadan yürüdüler, sonra Harry sola döndü, Cedric de sağa. Kısa süre sonra Cedric'in ayak sesleri duyulmaz oldu.
Harry doğru yönde gittiğinden emin olmak için Dört-Nokta Büyüsü'nü kullanmayı sürdürerek yoluna devam etti. Yarışma artık onunla Cedric arasındaydı. Şimdi Kupa'ya ilk önce ulaşma isteği her zamankinden kuvvetliydi, ama Krum'un az önce yaptığı şeye inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Bir başka insana Affedilmez Lanet uygulamak Azkaban'da ömür boyu hapis demekti, Moody onlara öyle demişti. Krum, Üçbüyücü Kupası'nı bu kadar şiddetle istemiş olamazdı... Harry hızlandı. Arada sırada başka çıkmazlara da çatıyordu, ama gittikçe artan karanlık onun labirentin kalbine daha da yaklaştığından emin olmasını sağlıyordu. Sonra, uzun,
736
düz bir patikada giderken, yine bir hareket gördü ve asasından çıkan ışık huzmesi olağandışı bir yaratığı aydınlattı. Sadece Canavar Kitap: Canavarlar'da. resmini gördüğü bir yaratığı.
Bir sfenks. Haddinden büyük bir aslanın gövdesine sahipti: Büyük tırnaklı pençeleri ve kahverengi bir püskülle sona eren uzun, sarımsı bir kuyruğu vardı. Ama başı kadın başıydı. Uzun, badem biçimi gözlerini kendisine yaklaşan Harry'ye çevirdi. Harry asasını kaldırdı, duraksadı. Sfenks atlamak üzereymiş gibi çömelme-mişti, buna karşılık patikada enine yürüyor, Harry'nin yolunu kapatıyordu.
Sonra derin, kısık bir sesle konuştu: "Hedefine çok yaklaştın. En kestirme yolun, beni geçmek."
Harry, "Öyleyse... öyleyse çekilir misiniz, lütfen?" dedi. Ama alacağı cevabı biliyordu.
Sfenks yürümeyi sürdürerek, "Hayır," dedi. "Bilmeceme cevap veremezsen olmaz. İlk seferinde cevapla - geçmene izin vereyim. Yanlış cevap ver - saldırayım. Sessiz kal - incinmeden benden uzaklaşmana izin vereyim."
Harry'nin midesi birkaç santim aşağı düştü sanki. Bu tür şeylerde iyi olan Hermione'ydi, o değil. Seçeneklerini gözden geçirdi. Bilmece çok zorsa, sessiz kalabilir, zarar görmeden sfenksten uzaklaşıp labirentin merkezine giden başka bir yol bulmaya çalışabilirdi.
"Peki," dedi. "Bilmeceyi söyler misiniz?"
Sfenks arka ayaklan üzerine, patikanın tam ortasına oturdu ve konuştu:
737
"Ne dersem yaparsın, kış gecesinde Isınayım diye, iki kemikle. Sonra başı, yarına güvenmenin. Ya da sonu, çözmek istediğinin. Ûçüncüyse bir ek, kullanılacak, Dün değil, bugün de; yann olacak. Şimdi de güzelce birleştir şöyle, öpmeyeceğin şey ne, bana söyle."
Harry ağzı açık ona bakakaldı.
Düşünerek, "Lütfen bir daha söyler misiniz... daha ağır ağır?" dedi.
Sfenks gözlerini kırptı, gülümsedi ve şiiri tekrarladı.
Harry, "Bütün ipuçları bir araya gelip öpmek istemediğim bir yaratık mı olacak?" diye sordu.
Sfenks esrarlı bir şekilde gülümsemekle yetindi. Harry bunun "evet" anlamına geldiğini düşündü.

Kafasını zorladı. Öpmek istemeyeceği bir sürü yaratık vardı. Aklına hemen Patlar-Uçlu Keleker'ler gelmişti, ama içinden bir ses ona cevabın bu olmadığını söylüyordu. İpuçlarından bir şey bulmaya çalışması gerekti...
Harry ona bakarak, "Kış gecesinde ısınmak için," diye mırıldandı. "İki kemikle... rornmrn... bu bir - çorba. Hayır, tahminim bu değil! Bilemiyorum, buna yine döneceğim... bir sonraki ipucunu yine verir misiniz, lütfen?"
Sfenks şiirin geri kalan mısralarını tekrarladı.
Harry de tekrarladı: "Sonra başı, yarına güvenmenin," dedi. "Hımmm... ümidin mi? Ya da sonu, çözmek
738
istediğinin... düğüm? Son kısmım bir daha söyler misiniz?"
Sfenks son dört mısrayı yeniden okudu.
"Üçüncüyse bir ek, kullanılacak," dedi Harry. "Hımm... bu şey olmalı... olacak... yarın olacak... çak... bir ek... çek... durun - bu işte, 'çak' ya da 'çek'!"
Sfenks ona gülümsedi.
"Ümidin başı, düğümün sonu. Um! Hırnmm... üm-cak... üm-cek... hımmm..." dedi Harry, patikada volta atarak. "Öpmek istemeyeceğim bir yaratık... örümcek!"
Sfenksin gülümsemesi yüzüne büsbütün yayıldı. Ayağa kalktı, ön bacaklarını gerdi ve kenara çekilip yol verdi.
"Teşekkürler!" dedi Harry ve kendi zekâsına şaşırarak ileri atıldı.
Artık yaklaşmış olması gerekiyordu, mutlaka... Asası ona rotasının tastamam olduğunu söylüyordu. Korkunç bir şeyle karşılaşmadığı sürece, bir şansı olabilirdi...
Önünde birkaç patika vardı. Asasına yeniden, "Yol göster!" diye fısıldadı, asa döndü ve ona sağ patikayı gösterdi. Harry buraya atılınca ileride ışık gördü.
Üçbüyücü Kupası yüz metre kadar ötedeki bir kaidenin üstünde parıldıyordu. Harry tam koşmaya başlamıştı ki, aniden önüne bir gölge fırladı.
Cedric ondan önce varacaktı. Cedric, Kupa'ya doğru son hızla koşuyordu ve Harry onu asla yakalayamayacağını biliyordu. Cedric ondan çok uzundu, bacakları da öyle -
739
Derken Harry solundaki çalı çitin üzerinden muazzam bir şey gördü, kendisininkiyle çakışan bir patikada hızla koşuyordu; öyle hızla gidiyordu ki, Cedric ona çarpmak üzereydi. Ve gözleri Kupa'ya dikili olan Cedric henüz onu görmemişti -
"Cedric!" diye feryat etti Harry. "Soluna bak!"
Cedric tam vaktinde dönüp baktı ve o şeyin önünden kendini savurarak çarpışmayı önledi. Ama o telaşla tökezledi. Harry, devasa bir örümcek patikaya çıkarken, Cedric'in asasının elinden uçtuğunu gördü. Örümcek Cedric'e doğru ilerledi.
"Sersemlet!" diye haykırdı Harry; büyü örümceğin devasa, kıllı, kara gövdesine çarptı, ama hiçbir faydası olmadı, Harry taş atsa daha iyiydi; örümcek sıçradı, dönüp seğirtti ve Cedric yerine Harry'ye doğru koştu.
"Sersemlet! Impedimenta! Sersemlet!"
Ama faydası olmadı - örümcek ya çok büyüktü, ya da öyle sihirliydi ki, büyüler onu kızdırmaktan başka işe yaramıyordu - Harry, dehşet içinde, sekiz tane parıldayan, kara göz ye ustura gibi keskin kıskaçlar gördü, sonra örümcek ona ulaştı.
Onu ön bacaklarıyla havaya kaldırdı; Harry delice çırpınarak örümceği tekmelemeye çalıştı; bacağı kıskaçlara denk geldi ve korkunç bir aa hissetti. Cedric'in de "Sersemlet!" diye haykırdığını duyuyordu, ama onun büyüsünün de Harr/ninkinden fazla etkisi olmadı -örümcek kıskaçlarını bir kez daha açarken, Harry asasını kaldırdı ve "Expelliarmus!" diye bağırdı.
İşe yaradı - Silahsız Bırakma büyüsü örümceğin
740
onu düşürmesini sağladı, ama bu, Harry'nin dört metre yükseklikten yaralı bacağının üstüne düşmesi anlamına geliyordu ve bacağı bedeninin altında kalıp bütün bütün ezildi. Harry durup düşünmeden, tıpkı Keleker'e yaptığı gibi, örümceğin karnının altını nişanladı ve Cedric'le aynı

anda, "Sersemlet!" diye haykırdı.
Birleşen iki büyü tek büyünün yapamadığını yaptı -örümcek yana doğru devrildi, yakındaki bir çalı çiti yas-sılttı ve kıllı bacakları düğüm halinde patikaya yayıldı.
Cedric'in, "Harry!" diye bağırdığını duydu Harry. "İyi misin? Üstüne mi düştü?"
"Hayır," diye cevap verdi Harry, soluk soluğa. Bacağına baktı. Şakır şakır kanıyordu. Yırtık cüppesinde örümceğin kıskaçlarından çıkmış koyu, yapışkan bir salgı görebiliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacağı çok fena titriyordu ve onun ağırlığını taşımak istemez-miş gibiydi. Harry zorla soluk almaya çalışarak çalı çite yaslandı ve çevresine bakındı.
Cedric arkasında parlayan Üçbüyücü Kupası'ndan bir iki metre ötedeydi.
Harry soluk soluğa ona, "Al, öyleyse," dedi. "Haydi, al. Önce sen vardın oraya."
Ama Cedric kıpırdamadı. Orada durup Harry'ye bakmakla yetindi. Sonra dönüp Kupa'ya baktı. Harry, Kupa'mn altın ışığında onun yüzündeki özlem ifadesini gördü. Cedric dönüp, şimdi ayakta durabilmek için çalı çitten destek alan Harry'ye baktı yeniden.
Cedric derin bir soluk aldı. "Sen al. Sen kazanmalısın. Burada iki kez canımı kurtardın."
741
Harry, "Bu iş böyle olmuyor," dedi. İçinde bir öfke hissediyordu, bacağı çok acıyordu, örümceği üstünden atmaya çalıştığı için her yanı ağrıyordu. Ve bunca çabadan sonra Cedric onu yenmişti, tıpkı Harry'den önce davranıp Cho'yu baloya davet etmesi gibi. "Kupa'ya önce varan puanı alır. O da sensin. Bak, diyorum sana, ben bu bacakla yarış falan kazanamam."
Cedric, Sersemlemiş örümceğe doğru birkaç adım attı, Kupa'dan uzaklaştı, başını salladı.
"Hayır," dedi.
Harry sinirli sinirli, "Soylu davranmayı bırak," dedi. "Al şunu da, buradan gidelim."
Cedric onun çalı çite sıkı sıkı tutunarak dengesini bulmaya çalışmasını izledi.
"Ejderhaları bana sen söyledin," dedi Cedric. "Eğer karşıma ne çıkacağını bilmeseydim, daha ilk görevde yenilirdim."
Harry, "Onda bana da yardım ettiler," dedi hemen, bir yandan da cüppesiyle kanlı bacağını silmeye çalışıyordu. "Sen de bana yumurtada yardım ettin - ödeştik."
"Yumurtada bana da yardım etmişlerdi zaten," dedi Cedric.
Harry yavaşça bacağının üstüne basmayı deneyerek, "Yine de ödeşmiş sayılırız," dedi. Üzerine ağırlık verince bacağı fena halde titriyordu; örümcek onu düşürdüğünde bileğini burkmuş olmalıydı.
Cedric katır inadıyla, "İkinci görevde daha çok puan almalıydın," dedi. "Bütün rehineleri kurtarmak için orada kaldın. Bunu ben yapmalıydım."
742
Harry acı acı, "O şarkıyı ciddiye alacak kadar kalın kafalı olan bir tek bendim de ondan!" dedi. "Al şu Ku-pa'yı!"
"Hayır," dedi Cedric.
Ona bakakalan Harry'nin yanma gelmek için, örümceğin düğüm olmuş bacaklarının üstünden geçti. Cedric ciddiydi. Hufflepuff binasının yüzyıllardır görmediği bir zaferden uzaklaşıyordu.
"Haydi," dedi Cedric. Bunu söylemek sahip olduğu azmin her zerresine mal oluyormuş gibi bir hali vardı, ama yüzü kaskatıydı, kollarını kavuşturmuştu, kararlı görünüyordu.
Harry bir Cedric'e, bir Kupa'ya baktı. Bir an için kendini elinde Kupa'yla labirentten çıkarken gördü. Kendini Üçbüyücü Kupası'nı havaya kaldırmış olarak gözünün önüne getirdi, kalabalığın kükremesini işitti, Cho'nun yüzünün hayranlıkla aydınlandığın^ gördü; hem de şimdiye kadarkilerden çok daha net bir şekilde... Ve bu görüntü silinince, kendini Cedric'in gölgeli, inatçı yüzüne bakarken buldu.
"İkimiz birden," dedi Harry.
"Ne?"
"İkimiz birden alacağız. Yine de bir Hogvvarts zaferi olur. Berabere kalırız."
Cedric, Harry'ye bakakaldı. Kavuşturmuş olduğu kollarını açtı. "Sen - emin misin?"
"Evet," dedi Harry. "Evet... Şimdiye kadar birbirimize yardım ettik, değil mi? İkimiz de buraya vardık. Hadi, birlikte alalım."

743
Cedric bir an kulaklarına inanamıyormuş gibi göründü, sonra yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.
"Anlaştık," dedi. "Gel buraya."
Harry'yi omzunun hemen altından tuttu ve onun, Kupa'nm üstünde durduğu kaideye doğru seke seke yürümesine yardımcı oldu. Kupa'ya vardıklarında, ikisi de birer elini onun pırıl pınl saplanna uzattı.
"Üç deyince, tamam mı?" dedi Harry. "Bir - iki - üç -"
O da, Cedric de birer sapı kavradı.
Harry o anda göbeğinin gerisinde bir yerlerde bir sarsılma hissetti. Ayaklan yerden havalandı. Uçbüyücü Kupası'ru tutan elini saptan çekemiyordu; Kupa onu, uluyan bir rüzgârın ve bir renk cümbüşünün içinde, ileri doğru çekiyordu. Cedric de yanı başındaydı.
744
OTUZ İKİNCİ BOLUM
Et, Kan ve Kemik
Harry ayaklarının toprağa hızla çarptığını hissetti; yrralı bacağı bükülünce öne doğru düştü. Eli sonunda Üçbüyücü Kupası'nı bırakmıştı. Başını kaldırdı.
"Neredeyiz?" dedi.
Cedric bilmiyorum anlamına başını salladı. Ayağa kalktı, Harry'yi de kaldırdı. Çevrelerine baktılar. Hogwarts arazisinin tamamen dışına çıkmışlardı. Besbelli kilometrelerce -belki de yüzlerce kilometre-yol almışlardı, çünkü şatoyu çevreleyen dağlar bile gitmişti. Onun yerine, yabani otların bürüdüğü, karanlık bir mezarlıkta duruyorlardı; sağ taraflarındaki büyük bir porsuk ağacının gerisinde küçük bir kilisenin siyah dış hatları seçiliyordu. Sol taraflarında bir tepe yükseliyordu. Harry tepenin yamacında güzel, eski bir evin dış hatlarını hayal meyal seçebiliyordu.
Cedric önce yerdeki Üçbüyücü Kupası'na, sonra da Harry'ye baktı.
"Kimse sana Kupa'nın bir Anahtar olduğunu söyledi mi?" diye sordu.
745
"Hayır," dedi Harry. Mezarlığı gözden geçiriyordu. Tamamen sessiz, biraz da tekinsizdi. "Bu da görevin bir parçası mı, yani?"
"Bilmiyorum," dedi Cedric. Sesi biraz tedirgin çıkıyordu. "Asaları çıkaralım mı dersin?"
"Evet," dedi Harry. O teklif etmeden Cedric'in bunu teklif etmesine sevinmişti.
Asalarını çıkardılar. Harry çevresine bakıp duruyordu. Bir kez daha, gözlendikleri yolunda tuhaf bir duyguya kapılmıştı.
Birden, "Birisi geliyor," dedi.
Gözlerini kısarak karanlığın içine bakıp, bir siluetin mezarların arasından yaklaşmasını izlediler. Harry yaklaşanın yüzünü seçemiyordu, ama yürüyüşünden ve kollarının duruş şeklinden bir şey taşıdığını anladı. Her kimse, kısa boyluydu ve üstündeki pelerinin kukuletası yüzünü gizliyordu. Ve -birkaç metre daha yakına geldi, aralarındaki mesafe giderek kapanıyordu- Harry gelenin kollarındaki şeyin bir bebeğe benzediğini gördü... yoksa sarıp sarmalanmış bir cüppe miydi sadece?
Harry asasını biraz indirdi, gözleri yanındaki Ced-ric'e kaydı. Cedric de ona soran gözlerle baktı. İkisi de yaklaşan kişiyi izlemeye devam ettiler.
Gelen kişi onlardan sadece iki metre ötedeki yüksek bir mermer mezar taşının başında durdu. Harry, Cedric ve kısa boylu kişi bir iki saniye öylece birbirlerine baktılar.
Sonra birden, Harry'nin yara izine kivrandırıcı bir acı saplandı. Hayatında yaşamadığı türden bir acıydı
746
bu; ellerini yüzüne götürürken asası parmaklarının arasından kayıp düştü; dizleri boşaldı; yerdeydi ve hiçbir şey göremiyordu, başı her an ortadan ikiye ayrılacakmış gibiydi.
Uzaktan, başının üstünde bir yerden tiz, soğuk bir ses duydu: "Fazlalığı öldür."
Bir hışırtı ve hemen ardından gecenin karanlığına haykıran ikinci bir ses duydu: "Avada Kedavra!"
Yeşil bir ışık patlaması Harry'nin gözkapaklannın içine işleyip gözlerini kamaştırdı. Hemen sonra yanı başına, yere ağır bir şeyin düştüğünü duydu. Yara izinin acısı öyle bir düzeye varmıştı ki,

öğürdü. Sonra acı azaldı. Harry, göreceklerinden korkarak, sızlayan gözlerini açtı.
Cedric yanı başında, kollan ve bacakları iki yana açılmış, yatıyordu. Ölmüştü.
Sonsuzluğu içeren bir saniye boyunca, Harry, Cedric'in yüzüne, terk edilmiş bir evin pencereleri gibi boş bir ifadeyle açık kalmış kurşuni gözlerine, biraz şaşırmış gibi yarı açık duran ağzına baktı.
Sonra, henüz zihninin gördüklerini kabul etmesine fırsat kalmadan, henüz onu uyuşturan inanmazlıktan başka bir şey hisse-demeden, tutulup ayağa kaldırıldığını hissetti.
Pelerinli, kısa boylu adam yükünü bırakmış, asasını ışıklandırmış, Harry'yi mermer mezar taşına doğru sü-rüklüyordu. Harry, itilip mezar taşına çarpmadan önce, üstünde yazan ismi titrek asa ışığında gördü.
TOM RIDDLE 747
Pelerinli adam şimdi Harry'ye sıkı sıkı dolanan ipler yaratıyor, onu boynundan ayak bileklerine kadar mezar taşına bağlıyordu. Harry kukuletanın içinden kesik kesik soluk sesleri duyuyordu.
Mücadele edince, adam ona vurdu - ona vuran elinin bir parmağı eksikti. Ve Harry kukuletanın altındaki adamın kim olduğunu anladı: Kılkuyruk.
"Sen!" dedi soluksuzca.
Ama ipler yaratmayı bitirmiş olan Kılkuyruk cevap vermedi; ipler yeterince sıkı mı diye yoklamakla meşguldü, parmaklan kontrol edilemez bir şekilde titriyor, düğümlerin üzerinde beceriksizce geziniyordu. Harry'nin, mezar taşına, bir santim bile kıpırdayamaya-cak kadar sıkı bağlandığından emin olduktan sonra, Kılkuyruk cüppesinin içinden siyah bir kumaş parçası çıkanp hoyratça onun ağzına tıkadı; sonra, tek kelime bile etmeden, Harry'ye arkasını dönüp aceleyle uzaklaştı. Harry ses çıkaramıyordu, Kılkuyruk'un nereye gittiğini de göremiyordu; başını çevirip mezar taşının çevresinde ne olduğuna bakamıyordu; sadece tam önünü görebiliyordu.
Cedric'in bedeni altı yedi metre ileride yatıyordu. Ondan biraz daha ileride, yıldızların ışığında panlda-yan Üçbüyücü Kupası duruyordu. Harry'nin asası Cedric'in ayaklarının dibinde, yerdeydi.
Harry'nin bebek sandığı cüppe yığını yakında, mezann ayakucundaydı. Huysuz huysuz kıpırdanıyormuş gibi görünüyordu. Harry onu izledi ve yara izi yeniden acıyla yanmaya başladı... birden o sarmalanmış cüppenin içinde ne ol-
748
düğünü bilmek istemediğine karar verdi... açılmasını istemiyordu...
Ayaklarının dibinden bir ses geldiğini duyuyordu. Aşağı baktı ve devasa bir yılanın çimlerin içinde süründüğünü, kendisinin bağlı olduğu mezar taşının çevresinde döndüğünü gördü. Kılkuyruk'un hızlı hızlı, hırıltılı soluğu yine duyulmaya başlamıştı. Sanki ağır bir şeyi yerde iteklemeye çalışıyormuş gibiydi. Sonra yine Harry'rün görüş mesafesine girdi ve Harry onun taştan bir kazanı mezarın ayakucuna doğru ittiğini gördü. Kazan, içinden gelen şıpırtdara bakılırsa, suya benzeyen bir şeyle doluydu ve Harry'nin kullanmış olduğu bütün kazanlardan büyüktü. İçine yetişkin bir adamın sığabileceği kadar geniş bir bombesi vardı.
Bohça haline getirilmiş cüppenin içindeki şey serbest kalmak istercesine daha da inatla kıpırdanıyordu. Şimdi Kılkuyruk kazanın dibine çökmüş, elindeki asayla bir şey yapıyordu. Birden kazanın altında, çıtırdayan alevler belirdi. Büyük yılan sürünerek uzaklaşıp karanlığa karıştı.
Kazanın içindeki sıvı çok çabuk ısınıyora benziyordu. Yüzeyi kaynamakla kalmadı, yanıyormuş gibi alevli kıvılcımlar çıkarmaya başladı. Buhar giderek artıyor, ateşle ilgilenen Kılkuyruk'un hatlarını bulanıklaştın-yordu. Cüppenin altındaki kıpırtılar daha da şiddetlendi. Ve Harry yine o tiz, soğuk sesi duydu.
"Acele et!"
Şimdi suyun yüzeyinin tamamı kıvılcımlarla aydınlanmıştı. Elmasla bezeli gibi görünüyordu.
749
"Hazır, Efendimiz."
"Şimdi..." dedi soğuk ses.
Kılkuyruk yerdeki cüppeyi açtı ve içindeki şeyi gözler önüne serdi. Harry bir çığlık koyverdi, ama ağzına tıkanmış maddeden dolayı sesi çıkmadı.
Kılkuyruk bir taşı çevirmişti de altından çirkin, yapış yapış ve, kör bir şey çıkmıştı sanki - ama bu ondan daha kötüydü, yüz kat daha kötüydü. Kılkuyruk'un buraya kollarında taşıdığı şeyin biçimi,

çömelmiş bir insan çocuğunun biçimiydi, ama Harry hayatında çocuğa bu kadar benzemeyen bir şey görmemişti. Saçsızdı, pullu gibiydi, koyu, çiğ, kırmızımsı bir siyah renkteydi. Kolları ve bacakları ince ve güçsüz görünüyordu. Yüzü ise -yaşayan hiçbir çocuğun böyle bir yüzü olmamıştır-yamyassı ve yüansıydı, parıldayan kırmızı gözleri vardı.
Neredeyse yardıma muhtaç görünüyordu; incecik kollannı kaldırıp Kılkuyruk'un boynuna doladı, Kılkuyruk da onu kaldırdı. Bunu yaparken kukuletası düştü ve Harry ateşin ışığında, yaratığı kazanın kenarına taşıyan Kılkuyruk'un halsiz, solgun yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi gördü. Harry bir an için melun, yamyassı yüzün iksirin yüzeyinde oynaşan kıvılcımların ışığında aydınlanışını gördü. Sonra Kılkuyruk yaratığı kazanın içine bıraktı; bir cızırtı çıktı ve yaratık yüzeyin altına batıp kayboldu. Harry onun çelimsiz bedeninin hafif ve tok bir sesle dibe vurduğunu duydu.
N'olur boğulsun, diye düşündü Harry. Yara izinin acısı artık tahammül eşiğini çok çok geçmişti. Lütfen... boğulsun...
750
Kılkuyruk konuşmaya başlamıştı. Sesi titriyordu; korkudan aklını kaçırmak üzereymiş gibiydi. Asasını kaldırdı, gözlerini kapadı ve gecenin karanlığına konuştu: "Babanın bilmeden verilen kemiği, oğlunu yenileyeceksin!"
Harry'nin ayaklarının dibindeki mezarın yüzeyi ça-tırdadı. Harry, dehşete düşmüş halde, Kılkuyruk'un emriyle ince bir toz şeridinin havaya yükselişini ve kazanın içine yumuşak bir şekilde düşüşünü izledi. Suyun elmas gibi yüzeyi yarıldı ve cızırdadı; her tarafa kıvılcımlar saçtı ve parlak, zehir gibi bir maviye döndü.
Kılkuyruk şimdi inliyordu. Pelerininin içinden uzun, ince,, parlak bir gümüş hançer çıkardı. Korku dolu hıçkırıklarla ağlayarak konuşmaya başladı: "Hizmetkârın - gö-gönüllü olarak verilen - eti - Efendini - dirilteceksin."
Sağ elini öne doğru uzattı - eksik parmaklı elini. Sol eliyle hançeri sıkı sıkı tuttu ve yukarı doğru savurdu.
Harry, Kılkuyruk'un ne yapmak üzere olduğunu, yapmadan hemen bir saniye önce anladı - gözlerini sımsıkı kapadı, ama geceyi yaran çığlığın, Harry'yi sanki kendisi de hançerlenmiş gibi deşen çığlığın kulaklarına ulaşmasını engelleyemedi. Bir şeyin yere düştüğünü, Kılkuyruk'un acıyla hızlı hızlı soluk aldığını duydu. Sonra iğrenç bir şıpırtı duyuldu, kazana bir şey atılmıştı sanki. Harry bakmaya dayanamıyordu... ama iksir alev gibi bir kırmızı renk almıştı; Harry'nin kapalı gözkapaklarının içine işliyordu...
Kılkuyruk acıyla hızlı hızlı soluyor, inliyordu. Solu-
t
751
ğunu yüzünde hissedene kadar, Harry, Kılkuyruk'un onun önüne gelmiş olduğunu anlamadı.
"Düşmanın... zorla alınmış... ka-kanı... hasmını hayata döndüreceksin."
Harry engel olmak için hiçbir şey yapamazdı, çok "sıkı bağlanmıştı... Gözlerini kısıp yere bakarak, onu saran iplerle çaresizce mücadele ederken, Kılkuyruk'un geriye kalan elindeki parlak gümüş hançeri gördü. Hançerin ucunun sağ kolunun dirsek çukuruna girdiğini, kanının yırtılmış cüppesinin kolundan aşağı aktığını hissetti. Hâlâ acıyla hızlı hızlı soluyan Kılkuyruk cebinden küçük bir cam şişe çıkardı ve onu Harry'nin kesiğine dayayarak içine bir damla kan doldurdu.
Harry'nin kanıyla, sendeleye sendeleye kazanın başına gitti. Kanı kazanın içine döktü. Sıvı anında göz kamaştırıcı bir beyaza döndü. İşini bitirmiş olan Kılkuyruk kazanın yanına, dizlerinin üstüne yığıldı, sonra yana devrildi. Yerde yatmış, kolunun kanayan kesik yerini özenle koruyor, ağlıyor, sızlıyordu.
Kazan hafifçe kaynıyor, elmas rengi kıvılcımlarını her tarafa saçıyordu. Öylesine göz kamaştırıcı bir parlaklığı vardı ki, başka her şey simsiyah görünüyordu. Hiçbir şey olmadı...
N'olur boğulmuş olsun, diye düşündü Harry, n'olur ters gitmiş olsun...
Sonra birden, kıvılcımlar dindi. Onun yerine kazandan kalın, beyaz bir buhar dalgası yükselip Harry'nin önündeki her şeyi sildi. Ne Kılkuyruk'u, ne Cedric'i görebiliyordu, havadaki buhardan başka hiçbir şeyi göre-
752

miyordu... Ters gitti, diye düşündü... boğuldu... lütfen... lütfen ölmüş olsun...
Ama sonra, buz gibi bir dehşetle, önündeki sisin arasından, uzun boylu ve iskelet gibi sıska bir adamın karanlık siluetinin kazanın içinden yavaşça yükseldiğini gördü.
"Cüppemi giydir," dedi tiz, soğuk ses buharın arkasından. Kılkuyruk, sızlanıp inleyerek, eli koparılmış kolunu hâlâ koruyarak, koştu ve yerdeki siyah cüppeyi aldı. Ayağa kalktı, yukarı uzandı ve cüppeyi tek eliyle Efendisinin başından aşağı geçirdi.
Sıska adam kazanın içinden çıktı, gözlerini Harry'ye dikmişti... Harry de üç yıldır kâbuslarına giren yüze baktı. Bir kurukafadan da beyaz bir ten; iri iri açılmış, öfkeli, kırmızı gözler; delik niyetine iki ince yangı bulunan, bir yılanınki gibi yassı bir burun...
Lord Voldemort hayata dönmüştü.
753
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
I
Ölüm Yiyen'ler
Voldemort, Harry'ye bakmayı bırakıp kendi bedenini incelemeye koyuldu. Elleri büyük, soluk renkli örümcekleri andırıyordu. Uzun, beyaz parmakları kendi göğsünü, kollarını, yüzünü okşadı. Gözbebekleri tıpkı bir kedininki gibi incecik ve dikey olan kırmızı gözleri, karanlıkta daha da fazla parlıyordu. Ellerini kaldırıp parmaklarını büktü, yüzünde bir coşku, bir bayram sevinci ifadesi vardı. Yerde yatmış kıvranan, kanları akan Kılkuyruk'a da, yeniden sürünerek ortaya çıkıp tıslaya tıslaya Harry'nin çevresinde daireler çizen yılana da aldırmadı bile. Anormal derecede uzun parmaklı ellerinden birini cebine sokup bir asa çıkardı. Onu da şefkatle okşadı. Sonra kaldırdı ve Kılkuyruk'a çevirdi. Kılkuyruk havalanarak Harry'nin bağlı olduğu mezar taşına çarptı. Taşın dibine çöktü, yerde büzülerek ağladı. Voldemort kıpkırmızı gözlerini Harry'ye çevirdi; tiz, soğuk, neşesiz bir kahkaha attı.
Kılkuyruk'un cüppesi artık kanla parıldıyordu; kolunun kesik yerini cüppesine sarmıştı. "Lordum..." de-
754
di, tıkanarak, "Lordum... söz verdiniz... söz vermiştiniz..."
Voldemort tembel tembel, "Kolunu uzat," dedi.
"Ah, Efendimiz... teşekkür ederim, Efendimiz..."
Kanayan güdük kolunu uzattı, ama Voldemort yine güldü. "Öteki kolun, Kılkuyruk."
"Efendimiz, lütfen... lütfen..."
Voldemort yere eğilerek Kılkuyruk'un sol kolunu zorla altından çekti; onun cüppesinin kol ağzını dirseğinin yukarısına kadar açtı ve Harry o kolun derisinde, canlı bir kırmızı dövmeyi andıran bir şey gördü - ağzından bir yılan çıkan bir kafatası - Quidditch Dünya Kupası'nda gökte beliren görüntü: Karanlık İşaret. Voldemort onu dikkatle inceledi, Kılkuyruk'un artık kontrolden çıkmış ağlamasını da umursamadı.
Yumuşak bir sesle, "Geri gelmiş," dedi. "Hepsi fark etmiş olmalı... ve artık, göreceğiz... artık öğreneceğiz..."
Uzun, beyaz işaretparmağını Kılkuyruk'un kolundaki damgaya bastırdı.
Harry'nin alnındaki yara izi yeniden keskin bir acıyla dağlandı ve Kılkuyruk ulurcasma bağırdı; Voldemort parmaklarını Kılkuyruk'un İşaret'inden çekti; Harry, İşaret'in kapkara kesilmiş olduğunu gördü.
Voldemort yüzünde zalim bir memnuniyet ifadesiyle doğruldu, başını geriye attı ve karanlık mezarlığa göz gezdirdi.
"Kaç tanesi bunu hissedince geri dönme cesaretini gösterecek?" diye fısıldadı. Işıldayan kırmızı gözleri
755
yıldızlara dikilmişti. "Ve kaç tanesi budalalık edip gelmeyecek?"
Gözleri sürekli mezarlığı tarayarak, Harry ile Kıl-kuyruk'un önünde bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. Bir iki dakika sonra, yılan yüzünü andıran yüzünü çarpıtan zalim bir gülümsemeyle, yeniden Harry'ye baktı.

"Sen, Harry Potter, ölmüş babamın kalıntıları üzerinde duruyorsun," diye tısladı yavaşça. "Bir Muggle ve bir budala... tıpkı sevgili annen gibi. Ama ikisinin de faydası dokundu, değil mi? Annen sen çocukken seni savunmak için öldü... ve ben de babamı öldürdüm. Bak şimdi, ölüyken nasıl da faydası dokundu bana..."
Voldemort yeniden güldü. Yürürken dört bir yana bakınarak yeniden volta attı, yılan da çimenlikte daireler çizmeyi sürdürdü.
"Tepenin yamacındaki o evi görüyor musun, Potter? Orada babam otururdu. Bu köyde yaşayan bir cadı olan annem ona âşık olmuştu. Ama ne olduğunu söyleyince, babam onu terk etti... Sihirden hoşlanmazdı benim babam...
"Onu terk etti ve daha ben doğmadan Muggle annesiyle babasının yanına döndü, Potter. Annem beni doğururken öldü; bir Muggle yetimhanesinde büyüdüm... ama babamı bulmaya yemin etmiştim... ondan intikamımı aldım, bana adını veren o budaladan...Tom Riddle..."
Yine dolaşmayı sürdürdü, kırmızı gözleriyle mezarları tarıyordu.
756
Sakin bir sesle, "Bana da bakın bir," dedi, "aile tarihini yâd ediyorum... Eh, duygusallaştım herhalde... Ama bak, Harry! Gerçek ailem dönüyor..."
Hava birden pelerinlerin çıkardığı ıslık sesleriyle dolmuştu. Mezarlar arasında, porsuk ağacının arkasında, her gölgeli boşlukta, büyücüler Cisimleniyordu. Hepsi kukuletalı ve maskeliydi. Ve birer birer ilerliyorlardı... yavaşça, ihtiyatla, sanki gözlerine inanmakta güçlük çekiyormuş gibi.
Voldemort sessizce durup onları bekledi. Derken, Ölüm Yiyen'lerden biri dizlerinin üstüne çöktü, Voldemort'a doğru süründü, kara cüppesinin eteğini öptü.
"Efendimiz... Efendimiz..." diye mırıldandı.
Arkasındaki Ölüm Yiyen'ler de aynı şeyi yaptılar; teker teker hepsi dizleri üzerinde Voldemort'a yaklaştı ve cüppesini öptü, sonra da gerileyerek ayağa kalktılar. Tom Riddle'ın mezarını, Harry'yi, Voldemort'u ve hıç-kırıp kıvranan o yığını, yani Kılkuyruk'u çevreleyen sessiz bir çember çizdiler. Ancak çemberin içinde boşluklar bırakmışlardı, sanki başkalarını da bekliyorlarmış gibi. Voldemort ise başka kimseyi beklemiyor gibiydi. Kukuletalı yüzlere baktı ve rüzgâr esmediği halde sanki hepsi titremiş gibi çemberi baştan başa bir hışırtı dolaştı.
Voldemort usulca, "Hoş geldiniz, Ölüm Yiyen'ler," dedi. "On üç yıl... son buluşmamızdan bu yana on üç yıl geçti. Ama siz yine de benim çağrıma sanki dün buluşmuşuz gibi karşılık verdiniz... demek ki hâlâ Karanlık İşaref in altında birleşmiş haldeyiz! Acaba öyle miyiz?"
757
Tekrar korkunç yüzünü takındı ve birer yanktan oluşan burun delikleri genişleyerek çevreyi kokladılar.
"Suç kokusu alıyorum," dedi. "Havada pis bir suç kokusu var."
Çemberde yeniden bir titreyiş dolaştı. Çemberi oluşturanların hepsi Voldemort'tan uzaklaşmak istiyor da cesaret edemiyor gibiydi.
"Hepinizi görüyorum, eksiksiz ve sağlıklı, güçlerinize el değmemiş -ne de çabuk geldiniz!- ve kendi kendime soruyorum... neden bu büyücüler çetesi ebedi sadakat yemini ettikleri Efendilerinin yardımına asla koşmadı?"
Kimse konuşmadı. Kimse kıpırdamadı; yerde, kanayan koluna kapanmış, hâlâ hıçkıran Kılkuyruk dışında.
"Ve kendi kendime cevap veriyorum," diye fısıldadı Voldemort, "benim güçsüz düştüğümü sandılar, gittim sandılar. Düşmanlarımın arasına karıştılar ve masum olduklarını, hiçbir şeyden haberleri olmadığını, büyülendiklerini iddia ettiler...
"Ve sonra kendi kendime soruyorum, ama nasıl olur da benim dirilmeyeceğime inanırlar? Onlar ki, benim çok, çok önce kendimi fanilerin ölümüne karşı korumak için aldığım önlemleri biliyorlardı. Onlar ki, ben gelmiş geçmiş her büyücüden daha güçlüyken, benim gücümün sınırsızlığının kanıtlarını görmüşlerdi.
"Ve kendi kendime cevap veriyorum: Belki daha da büyük bir gücün var olabileceğine inandılar, Lord Vol-demort'u bile mağlup edebilecek bir gücün... belki de
758

bağlılıklarım başka birine sundular... belki de sıradan insanların, Bulanıkların ve Muggle'larm koruyucusuna, Albus Dumbledore'a."
Dumbledore'un adı geçince, çemberi oluşturanlar kımıldandılar, kimileri mırıldanıp başlarını hayır anlamında salladı.
Voldemort onlara aldırmadı. "Benim için bir hayal kırıklığı bu... hayal kırıklığına uğradığımı itiraf ediyorum..."
Adamlardan biri birden ileri atıldı, çemberden ayrıldı. Tepeden tırnağa titreyerek Voldemort'un ayakları dibine yığıldı.
"Efendimiz!" diye feryat etti. "Efendimiz, beni affedin! Hepimizi affedin!"
Voldemort gülmeye başladı. Asasını kaldırdı. "Cru-cio!"
Yerdeki Ölüm Yiyen kıvrandı ve haykırdı; Harry bu sesin civardaki evlere ulaşacağından emindi... N'olur polis gelsin, diye düşündü umutsuzca... kim olursa... ne olursa...
Voldemort asasını kaldırdı. İşkence görmüş Olum Yiyen yere yapışmış yatıyor, kesik kesik soluk alıyordu.
Voldemort yumuşak bir sesle, "Ayağa kalk, Avery," dedi. "Ayağa kalk. Affedilmek mi istiyorsun? Ben affetmem. Ben unutmam. On üç uzun yıl... Sizi affetmeden önce on üç yılın bedelini istiyorum. Kılkuyruk borçlarının bir kısmını ödedi bile, değil mi, Kılkuyruk?"
Yere, hıçkırmaya devam eden Kılkuyruk'a baktı.
"Sen sadakatin yüzünden değil, eski dostlarından
759
korktuğun için bana geri döndün. Bu acıyı hak ediyorsun, Kılkuyruk. Bunu biliyorsun, değil mi?"
"Evet, Efendimiz," diye inledi Kılkuyruk, "lütfen, Efendimiz... lütfen..."
Voldemort onun yerde hıçkırmasını soğukkanlılıkla izleyerek, "Yine de, bedenime dönmeme yardıma oldun," dedi. "Değersiz ve hain olduğun halde, bana yardım ettin... ve Lord Voldemort kendisine yardım edenleri ödüllendirir..."
Voldemort asasını yeniden kaldırdı ve havada döndürdü. Asasını indirince, erimiş gümüşe benzeyen parlak bir şerit havada asılı kaldı. Bir an şekilsiz durduktan sonra kıvrılıp büküldü ve sonra da bir insan elinin ışıldayan, ay kadar parlak bir kopyası halini aldı. Aşağı süzüldü, kendini Kılkuyruk'un kanayan bileğine yapıştırdı.
Kılkuyruk'un hıçkırıkları hemen kesildi. Sert sert, kesik kesik soluyarak başını kaldırdı ve inanamayan gözlerle gümüş ele baktı. El şimdi, sanki göz kamaştıran bir eldivenmiş gibi koluna bağlanmıştı, ek yeri belli olmuyordu bile. Kılkuyruk parlayan parmaklarını oynattı, titreyerek yerden küçük bir dal aldı, ezip toz haline getirdi.
"Lordum," diye fısıldadı. "Efendimiz... çok güzel... teşekkür ederim... teşekkür ederim..."
Dizleri üzerinde hızla öne doğru sürünerek Voldemort'un cüppesinin eteğini öptü.
"Dilerim sadakatin bir daha hiç sarsılmasın, Kılkuyruk," dedi Voldemort.
760
"Hayır, Lordum... asla, Lordum..."
Kılkuyruk ayağa kalktı ve çemberdeki yerini aldı; gözleri hâlâ yaşlarla panldayarak güçlü yeni eline bakıyordu. Voldemort, Kılkuyruk'un sağındaki adama yaklaştı.
Onun önünde durarak, "Lucius, benim kaypak arkadaşım," diye fısıldadı. "Dünyaya saygın bir çehre sunduğun halde, eski usullerden vazgeçmediğini söylediler bana. Sarunm Muggle'lara biraz işkence edilecek olsa yine önderlik etmeye hazırsın, değil mi? Ama beni bulmaya hiç çalışmadın, Lucius... Quidditch Dünya Kupası'ndaki maceralarının eğlenceli olduğunu söyleyebilirim... ama enerjini Efendini bulmaya ve ona yardımcı olmaya yöneltsen daha hayırlı olmaz mıydı?"
Lucius Malfo/un sesi kukuletasının altından hemen yükseldi: "Lordum, ben hep tetikteydim. Sizden en ufak bir işaret gelse, biri bana nerede olduğunuzu fı-sıldasa, derhal yanınıza gelirdim, hiçbir şey bana engel olamazdı -"
"Buna rağmen, geçen yaz sadık bir Ölüm Yiyen benim İşaret'imi gökyüzüne gönderdiğinde, ondan kaçtın," dedi Voldemort tembel tembel. Mr Malfoy hemen konuşmayı kesti. "Evet, bunu da biliyorum, Lucius... Beni hayal kırıklığına uğrattın... gelecekte daha sadık hizmet etmeni bekliyorum."

"Elbette, Lordum, elbette... Affetme büyüklüğü gösteriyorsunuz, teşekkür ederim..."
Voldemort ilerledi ve sonra durdu. Malfoy'la bir sonraki adam arasındaki -iki kişinin sığacağı kadar büyük- boşluğa bakıyordu.
761
Yavaşça, "Lestrange'lar burada olmalıydı," dedi. "Ama onlar Azkaban'da mezara tıkılmış gibiler. Sadıktılar. Beni inkâr etmektense, Azkaban'a gittiler... Azka-ban'ın kapıları kırılıp açılınca, Lestrange'lar hayallerinin de ötesinde onurlandırılacak. Ruh Emici'ler bize katılacak... onlar doğal müttefiklerimiz... sürgün edilen devleri de çağıracağız... Bütün vefakâr hizmetkârlarım bana geri dönecek, herkesin korktuğu bir yaratıklar ordusu da yanımda olacak..."
Yürümeye devam etti. Bazı Ölüm Yiyen'lerin yanından sessizce geçti, ama bazılarının önünde durup onlarla konuştu.
"Macnair... Kılkuyruk bana diyor ki, şimdi Sihir Bakanlığı için tehlikeli hayvanları ortadan kaldınyormuş-sun, öyle mi? Çok geçmeden daha iyi kurbanların olacak, Macnair. Onlan sana Lord Voldemort sağlayacak..."
"Teşekkür ederim, Efendimiz... teşekkür ederim,"
diye mırıldandı Macnair.
Voldemort kukuletalı adamlann en iriyan olanlan-na yaklaştı. "Ve işte - Crabbe burada... Bu sefer daha iyi hizmet sunacaksın, değil mi, Crabbe? Ya sen, Goyle?"
İkisi de beceriksizce eğilip selam verdiler, ahmak ahmak mırıldandılar. "Evet, Efendimiz..."
"Sunacağız, Efendimiz..."
"Aynı şey senin için de geçerli, Nott," dedi Voldemort usulca, Mr Goyle'un gölgesindeki kambur birinin yanından geçerken.
762
"Lordum, önünüzde yerlere kapanıyorum, ben sizin en sadık -"
"Yeter, yeter," dedi Voldemort.
Şimdi en büyük boşluğa gelmişti. İfadesiz, kırmızı gözleriyle durup bu boşluğu inceledi, sanki orada duran insanlar görüyormuş gibiydi.
"Ve burada altı Ölüm Yiyen eksik... üçü hizmetimde öldü. Biri, dönemeyecek kadar ödlek çıktı... bunu ödeyecek. Bir tanesi, sanırım beni ebediyen terk etti... öldürülecek, elbette... ve biri, hâlâ benim en sadık hizmetkârım, yeniden hizmetime girdi bile."
Ölüm Yiyen'ler kıpırdandılar, Harry maskelerinin altından birbirlerine çabucak yan yan baktıklarını gördü.
"O sadık hizmetkârım Hogwarts'ta ve genç arkada suruz da bu akşam buraya onun çabasıyla geldi..."
Çemberdekilerin gözleri hızla Harry'nin yönüne dönerken, "Evet," dedi Voldemort, dudaksız ağzını büken bir sırıtışla. "Harry Potter lütfedip yeniden doğuş partim için aramıza katıldı. Hatta biraz daha ileri gidip ona şeref misafirim bile diyebiliriz."
Bir sessizlik oldu. Sonra Kılkuyruk'un sağındaki Ölüm Yiyen öne çıktı ve maskenin altından Lucius Mal-foy'un sesi duyuldu.
"Efendimiz, bilmeyi çok arzu ediyoruz... bize anlatmanız için yalvanyoruz... bunu nasıl sağladınız... bu mucizeyi... bize dönmeyi nasıl başardınız?.."
"Ah, bir busen, ne hikâye, Lucius," dedi Voldemort. "Ve buradaki genç arkadaşımla başlıyor - onunla da bitiyor."
763
Tembel tembel yürüyerek Harr/nin yanına geldi, çemberdekilerin hepsinin gözü şimdi ikisinin üstündeydi. Yılan daireler çizmeyi sürdürüyordu.
Voldemort usulca, "Bu çocuğa benim mahvoluş nedenim dediklerini biliyorsunuz, elbette," dedi. Kırmızı gözleri, yara izi ona neredeyse bir ıstırap çığlığı attıracak kadar şiddetle yanmaya başlayan Harr/nin üstündeydi. "Hepiniz güçlerimi ve bedenimi yitirdiğim gece onu öldürmeye çalıştığımı biliyorsunuz. Annesi onu kurtarma çabası sırasında öldü - ve bilmeden ona bir koruma sağladı, itiraf edeyim ki, bunu önceden düşünmedim... Çocuğa dokunamıyordum."
Voldemort uzun, beyaz parmaklarından birini kaldırıp Harry'nin yanağının çok yakınına getirdi.

"Annesi onun üzerinde fedakârhğının izlerini bırakh... Bu, eski sihir, bunu hatırlamalıydım, göz ardı etmekle budalalık ettim... ama olsun. Şimdi ona dokunabiliyorum."
Harry uzun, beyaz parmağın soğuk ucunun kendi-'sine dokunduğunu hissetti, acıdan başının patlayacağını sandı.
Voldemort alçak sesle kulağının içine doğru güldü, sonra da parmağını çekti ve Ölüm Yiyen'lere hitap etmeye devam etti: "Yanlış hesapladım, dostlarım, bunu kabul ediyorum. Lanetim kadının budalaca fedakârlığı yüzünden geri tepti ve bana döndü. Aaah... acının da ötesinde bir acı, dostlarım; hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Bedenimden koparıldım, ruh bile değildim, en değersiz hayaletten de beterdim... ama yine de, hayattaydım. Neydim, ben bile bilmiyorum... Ben, Ölüm-
764
süzlüğe ulaşan yolda herkesten daha ileri gitmiş olan ben. Amacımı biliyorsunuz - ölümü fethetmek. Ve şimdi, sınandım ve anlaşıldı ki, deneylerimden bir ikisi işe yaramış... çünkü öldürülmedim, oysa lanet bunu yapmalıydı. Ne var ki, en zayıf canlı kadar güçsüzdüm ve kendime yardım etme olanağım yoktu... çünkü bedenim yoktu ve bana yardımcı olabilecek her büyü bir asa kullanılmasını gerektiriyordu...
"Kendimi, uykusuz, duraksız, saniye saniye, var olmaya zorladığımı hatırlıyorum sadece... Uzak bir yere, bir ormana yerleştim ve bekledim... Sadık Ölüm Yi-yen'lerimden biri mutlaka beni bulmaya çalışacaktı... bir tanesi gelecek ve benim yeniden bir bedene kavuşmak için yapamadığım sihri gerçekleştirecekti... ama boşuna bekledim..."
Voldemort'u dinleyen Ölüm Yıyen'ler çemberinde yine bir titreme dolaştı. Voldemort devam etmeden önce, sessizliğin dehşet verici bir noktaya tırmanmasına izin verdi. "Bir tek gücüm kalmıştı. Başkalarının bedenlerini ele geçirebiliyordum. Ama insanlann sayıca çok olduğu yerlere gitmeye cesaret edemiyordum, çünkü Seherbaz'lann hâlâ her ülkede beni aradıklarını biliyordum. Bazen hayvan bedenlerine giriyordum -tercihim yılanlardı elbette- ama onların içinde de saf bir ruhken olduğumdan daha iyi durumda sayılmazdım, çünkü bedenleri sihir yapmaya uygun değildi... ve benim onları ele geçirmem ömürlerini kısaltıyordu; hiçbiri fazla dayanamadı...
"Derken... dört yıl önce... dönüşüm garantiye alın-
765
mış gibi göründü. Bir büyücü -genç, budala ve aldatılmaya yatkın- kendime yuva edindiğim ormanda gezerken yoluma çıktı. Ah, o benim hayal ettiğim fırsata benziyordu... çünkü Dumbledore'un okulunda öğretmendi... onu irademin emrine almam kolay oldu... beni bu ülkeye geri getirdi ve bir süre sonra onun bedenini ele geçirdim ki, emirlerimi yerine getirmesini yakından denetleyeyim. Ancak planım başarısızlığa uğradı. Felsefe Taşı'nı çalamadım. Ebedi hayat garantisine kavuşamadım. Engellenmiştim... bir kere daha engellenmiştim, Harry Potter tarafından..."
Yeniden sessizlik; hiçbir şey kıpırdamıyordu, hatta porsuk ağacının yapraklan bile. Ölüm Yiyen'ler neredeyse hareketsizdi, maskelerindeki ışıldayan gözler Voldemort'un ve Harry'nin üzerine dikilmişti.
"Ben bedenini terk ettiğimde hizmetkâr öldü ve ben yine eskisi gibi zayıf kaldım," diye devam etti Vol-demort. "Uzaklardaki saklanma yerime geri döndüm; o sırada güçlerimi asla yeniden edinemeyeceğimden korktuğumu sizden saklayacak değilim... Evet, bu belki de benim en karanlık dönemimdi... Bedenini ele geçireceğim bir başka büyücünün gönderileceğini umut edemezdim... ve Ölüm Yiyen'lerimden herhangi birinin benim başıma neler geldiğine aldırdığını ummaktan da vazgeçmiştim..."
Çemberdeki bir iki maskeli büyücü rahatsız rahatsız kıpırdandılar, ama Voldemort aldırmadı.
"Ve sonra, bir yıldan az bir zaman önce, neredeyse bütün umutlarımı kaybetmişkf n, sonunda oldu... t ir
766
hizmetkâr bana geri döndü. Adaletten kaçmak için kendini öldü gibi göstermiş olan bu Kılkuyruk, bir vakitler dost saydığı kişiler tarafından saklandığı yerden çıkartılmıştı ve Efendisine dönmeye karar vermişti. Uzun zamandır saklandığımın rivayet olunduğu ülkede aradı beniv. tabii, yolda

rastladığı fareler de ona yardım ettiler. Kılkuyruk'un farelerle tuhaf bir ilişkisi vardır, değil mi, Kılkuyruk? Pis, küçük dostları ona bir Arnavutluk ormanının derinliklerinde, gitmekten kaçındıkları bir yer olduğunu söylediler. Burada onlar gibi küçük hayvanlar, onlan hükmü altına alan karardık bir gölgenin elinde ölüyorlardı...
"Ama onun bana dönüş yolculuğu pek de pürüzsüz sayılmazdı, değil mi, Kılkuyruk? Çünkü karnının aç olduğu bir gece, beni bulmayı umut ettiği ormanın kıyısında, budalalık edip yiyecek almak için bir hana uğradı... ve orada rastlaya rastlaya, Sihir Bakanlığı'ndan bir cadı olan Bertha Jorkins'e rastladı.
"Görüyorsunuz, kader Lord Voldemort'un yüzüne nasıl da gülüyor. Bu hem Kılkuyruk'un, hem de benim yeniden doğma umudumun sonu olabilirdi. Ama Kılkuyruk -ondan hiç ummayacağım bir soğukkanlılık örneği sergileyerek- Bertha Jorkins'i bir gece gezintisinde kendisine eşlik etmeye ikna etti. Onu zararsız hale getirdi... onu bana getirdi. Ve her şeyi mahvedebilecek olan Bertha Jorkins'in en çılgın hayallerimin bile ötesinde bir armağan olduğu ortaya çıktı... çünkü -biraz ikna edince- gerçek bir bilgi madeni haline geldi.
"Bu yıl Üçbüyücü Turnuvası'nın Hogwarts'ta yapı-
767
lacağını söyledi. Eğer temas kurabilirsem bana yardım etmeye can atacak sadık bir Ölüm Yiyen tanıdığını söyledi. Bana birçok şey söyledi... ama ondaki Hafıza Bü-yüsü'nü kırmak için kullandığım yöntemler çok güçlüydü. Ve ondan her türlü yararlı bilgiyi çektiğimde, hem zihni hem bedeni onanlamayacak kadar hasar görmüştü. Görevini yerine getirmişti artık. Ona hükmede-mezdim. İşini bitirdim."
Voldemort korkunç bir şekilde gülümsedi, kırmızı gözleri ifadesiz ve acımasızdı.
"Kılkuyruk'un bedeni ele geçirilmeye hiç uygun değildi elbette; herkes onu ölü sanıyordu ve görülürse çok dikkat çekerdi. Ancak, o benim ihtiyacım olan hizmetkârdı, elim ayağım oldu. Büyücü olarak beş para etmese de, ona verdiğim talimatları yerine getirebildi. Bu da beni, gerçek bir yeniden doğuşu meydana getirecek temel maddeleri beklerken, kendime ait güdük, zayıf bir bedene yerleşmeye döndürdü... Kendi icadım olan bir iki büyü... sevgili Nagini'mden biraz yardım" -Voldemorf un kırmızı gözleri hiç durmadan daireler çizen yılana çevrildi- "tek boynuzlu at kanından hazırlanmış bir iksir ve Nagini'nin sağladığı yılan zehi-ri... Çok geçmeden, neredeyse insani denebilecek bir biçime kavuştum ve seyahat edebilecek kadar kuvvetlendim.
"Artık Felsefe Taşı'm çalma umudu kalmamıştı, çünkü Dumbledore'un onun yok edilmesini sağladığından emindim. Ama ölümsüzlüğü kovalamaya başlamadan önce, fani hayatı yeniden kucaklamaya istekliydim.
768
Kendime daha mütevazı hedefler seçtim... Eski bedenime ve eski kuvvetime sahip olmakla yetinecektim.
"Biliyordum ki, bunu başarmak için -bu gece bana yeniden can veren iksir eski bir Kara Büyü'dür- üç güçlü malzemeye ihtiyacım olacaktı. Eh, bunlardan biri zaten elimin altındaydı, değil mi, Kılkuyruk? Bir hizmetkârın sunduğu et...
"Babamın kemiği ise, doğal olarak buraya, onun gömülü olduğu yere gelmemizi gerektirdi. Ama bir düşmanın kanı... Kılkuyruk'a kalsa herhangi bir büyücüyü kullanacaktım, değil mi, Kılkuyruk? Benden nefret etmiş olan herhangi bir büyücüyü... ve pek çoğu da hâlâ ediyor. Ama ben, eğer düştüğüm sıradakinden daha büyük bir güçle yükseleceksem, kimden yararlanmam gerektiğini biliyordum. Harry Potter"ın kanını istiyordum. On üç yıl önce benden gücümü almış olanın kanını istiyordum... çünkü o zaman annesinin ona sağladığı, etkisi geçmeyen koruma bu sayede benim de damarlarımda akacaktı...
"Ama Harry Potter'ı nasıl ele geçirmeliydi? Çünkü kendisinin bile bildiğini sanmadığım kadar iyi korunuyordu. Çok uzun yıllar önce çocuğun geleceğini düzenlemek ona düştüğünde Dumbledore'un bulduğu yöntemlerle korunuyordu. Dumbledore çocuğun, akrabalarının bakımı altında olduğu sürece korunmasını garantiye almak için çok eski bir sihir kullandı. Orada ona ben bile dokunamam... Sonra, tabii, Quiddıtch Dünya Kupası vardı... Orada, akrabaları ve Dumbledore'dan uzakta, korunmasının zayıflayabileceğim duşundum,

769
ama bir Bakardık büyücüleri sürüsünün ortasından insan kaçırmaya girişecek kadar kuvvetli değildim henüz. Ve sonra, çocuk Hogwarts'a dönecekti, ki orada sabahtan akşama kadar o Muggle-âşığı budalanın kanca burnunun altındaydı. Peki, nasıl alacaktım onu?
"Eh... Bertha Jorkins'in verdiği bilgilerden yararlanarak elbette. Hogwarts'a yerleştirilmiş olan sadık Ölüm Yiyen'imden yararlanıp çocuğun adının Ateş Kadehi'ne atılmasını sağlayarak. Çocuğun Turnuva'yı kazanmasını -Üçbüyücü Kupası'na ilk önce onun elinin değmesini- garantiye almak için Ölüm Yiyen'imden yararlanarak. Ölüm Yiyen'im Kupa'yı, çocuğu buraya, Dumbledore'un yardımı ve korumasından uzağa, benim bekleyen kollarıma getirecek bir Anahtar* a dönüştürdü. Ve işte burada... hepinizin benim mahvoluş nedenim olduğuna inandığınız çocuk..."
Voldemort ağır ağır ilerledi ve Harry'yle yüz yüze gelmek için dondu Asasını kaldırdı. "Crucio!"
Harry'nin o güne kadar çektiği bütün acıların ötesindeydi bu; kemikleri tutuşmuş gibiydi; başının yara izi boyunca yarıklığına emindi; gözleri başında deli gibi dönüyordu; sona ermesini istiyordu... her şeyin kart rmasını... ölmeyi...
Ve sonra bitti. Onu Voldemort'un babasının mezar taşına bağlayan iplerden güçsüzce sarkıyordu, bir tür sis arasından o parlak kırmızı gözlere bakıyordu. Ge< Ölüm Yiyen'lerin kahkahalarının sesiyle çınlıyordu.
"Bu çocuğun benden daha kuvvetli olabileceğini sanmanın ne kadar budalaca bir şev olduğunu anlıycn -
771
sunuz sanırım," dedi Voldemort. "Ama kimsenin aklında yanlış bir şey kalsın istemiyorum. Harry Potter benden şans eseri kaçtı. Ve şimdi onu burada, hepinizin önünde, ona yardım edecek bir Dumbledore yokken ve onun içiri ölecek bir anne yokken öldürerek, gücümü kanıtlayacağım. Ona bir şans tanıyacağım. Dövüşmesine izin verilecek ve sizin de kimin daha kuvvetli olduğu hakkında en ufak bir şüpheniz kalmayacak. Biraz daha bekle, Nagini," diye fısıldadı. Yılan otların arasından kayarak Ölüm Yiyen'lerin Harry ile Voldemort'u gözledikleri yere gitti.
"Şimdi, onun iplerini çöz, Kılkuyruk ve asasını ona geri ver."
771
OTUZ DÖRDÜNCÜ BOLUM
Priori Incantatem
Kılkuyruk, ayaklarını yeniden hissetmek, ipler çözülmeden önce kendi ağırlığını taşıyabilmek için debelenen Harryye yaklaştı. Yeni, gümüş elini kaldırdı, Harry'nin ağzını tıkayan kumaş tıkacı aldı ve onu mezar taşma bağlayan ipleri bir vuruşta kesti.
Harry'nin kaçmayı düşünmüş olabileceği kısacık bir an söz konusuydu belki; ama yabani otların bürü-düğü mezarda dururken, Ölüm Yiyen'ler orada olmayanların boşluklarını doldurup safları sıklaştırarak onun ye Voldemort'un çevresinde daha da sıkı bir çember oluştururken, yaralı bacağı titriyordu. Kılkuyruk çemberden ayrılarak Cedric'in cesedinin olduğu yere gitti ve Harry'nin asasıyla döndü. Onun yüzüne bile bakmadan asayı hoyratça eline tutuşturdu. Sonra da, seyreden Ölüm Yiyen'ler çemberindeki yerini aldı.
Voldemort usulca, "Sana nasıl düello edileceğini öğrettiler mi, Harry Potter?" diye sordu, kırmızı gözleri karanlıkta parıldıyordu.
Bu sözcüklerle birlikte Harry, sanki daha önce yaşa-
772
dığı bir hayata aitmiş gibi, iki yıl önce Hogvvarts'ta kısa süreyle katıldığı Düello Kulübü'nü hatırladı... Orada tek öğrendiği şey, Silahsız Bırakma büyüsü "Expelhar-mws"tu... Ve, eğer yapabilse bile, çevresini otuzdan fazla Ölüm Yiyen çevirmişken, Voldemort'u asasından yoksun bırakmak ne işe yarardı ki? Onu bu durum için donatacak bir şey hiç öğrenmemişti. Moody'nin her zaman uyardığı şeyle karşı karşıya olduğunu biliyordu... Önüne geçilmez Avada Kedavra laneti - ve Voldemort haklıydı - bu sefer annesi onun uğruna ölmek için orada değildi... Tamamen korunmasızdı...
Voldemort, "Karşılıklı eğiliyoruz, Harry," dedi, biraz eğildi, ama yılan yüzü gibi yüzünü Harry'ye dönük tuttu. "Haydi, bütün inceliklere uymalıyız... Dumble-dore senin kibar davranmanı isterdi...

Ölüm karşısında eğil, Harry..."
Ölüm Yiyen'ler yine gülüyorlardı. Voldemort'un dudaksız ağzı gülümsüyordu. Harry eğilmedi. Voldemort'un onu öldürmeden önce onunla oyun oynamasına izin vermeyecekti... ona bu zevki tattırmayacaktı.
"Eğil, dedim." Voldemort asasını kaldırdı - ve Harry sanki muazzam büyüklükte, görünmez bir el onu amansızca ileri doğru itiyormuş gibi omurgasının büküldüğünü hissetti; Ölüm Yiyen'ler daha da gürültülü kahkahalar attılar.
Voldemort usulca, "Çok iyi," dedi, o asasını kaldırırken Harry'nin üstündeki baskı da azaldı. "Ve şimdi bir erkek gibi benim karşıma çıkacaksın... sırtın dik ve gururlu, babanın öldüğü gibi...
773
"Ve şimdi de - düelloya başlıyoruz."
Voldemort asasını kaldırdı ve Harry daha kendini koruyacak bir şey yapamadan, hareket bile edemeden, Cruciatus laneti onu tekrar çarptı. Acı öyle yoğun, öyle yakıcıydı ki, nerede olduğunun bile farkında değildi artık... Akkor kesilmiş bıçaklar teninin her santimini deli-yordu, başı kesinlikle acıdan patlayacaktı; hayatında haykırmadığı kadar yüksek sesle haykırıyordu -
Ve sonra durdu. Harry yana yuvarlandı ve güçlükle ayağa kalka. Tıpkı eli kesildiği zaman Kılkuyruk'un titrediği gibi, kontrolsüzce titriyordu; sendeleyerek yan yan gidip, seyreden Ölüm Yiyen'lerin oluşturduğu duvara çarpa; onlar da onu geriye, Voldemorf a doğru ittiler.
"Küçük bir mola," dedi Voldemort, yanktan farksız burun delikleri heyecandan titriyordu, "küçük bir mola... Acıdı, değil mi, Harry? Sana bunu tekrar yapmamı istemezsin, değil mi?"
Harry cevap vermedi. Cedric gibi ölecekti, o acımasız kırmızı gözler ona öyle diyordu... ölecekti ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu... ama onun oyununa uymayacaktı. Voldemort'a boyun eğmeyecekti... yalvarmayacaktı...
Voldemort usulca, "Sana bunu tekrar yapmamı ister misin diye sordum," dedi. "Bana cevap ver! Imperio!"
Ve Harry, hayatında üçüncü kez, aklından bütün düşüncelerin silindiği hissini duydu... Ah, ne mutluluktu düşünmemek, yüzüyor gibiydi, rüya görüyordu... bana "hayır" de yeter... "hayır" de... bana "hayır" de yeter...
774
Başının gerisindeki daha baskın bir ses, demeyeceğim, dedi, cevap vermeyeceğim...
"Hayır" de yeter...
Yapmayacağım, demeyeceğim...
"Hayır" de yeter...
"YAPMAYACAĞIM!"
Ve Harr/nin ağzından bu söz çıktı; mezarlıkta yankılandı. Rüya hali, sanki üstüne soğuk su dökülmüş gibi bir anda ortadan kalktı - Cruciatus lanetinin bedeninin her yanında bıraktığı acılar bir anda geri döndü -nerede olduğunu ve neyle karşı karşıya olduğunu da bir anda fark etti...
"Yapmayacak mısın?" dedi Voldemort yavaşça, Ölüm Yiyen'ler artık gülmüyorlardı. " 'Hayır7 demeyecek misin? Harry, itaat, sana ölmenden önce öğretmem gereken bir erdem... belki bir doz daha acı gerek, ha?"
Voldemort asasını kaldırdı, ama bu sefer Harry hazırdı; Quidditch eğitiminden gelen reflekslerle kendini yanlamasına yere attı; Voldemort'un babasının mermer mezar taşının arkasına yuvarlandı ve lanet kendisini es geçerken, taşın çatladığını duydu.
Ölüm Yiyen'ler gülerken, Voldemort'un gittikçe yaklaşan yumuşak, soğuk sesi, "Saklambaç oynamıyoruz, Harry," dedi. "Benden saklanamazsın. Yoksa bu, düellomuzdan bezdiğin anlamına mı geliyor? Benim artık işi bitirmemi tercih ettiğin anlamına mı geliyor? Çık ordan, Harry... çık ordan da oyna, öyleyse... çabuk olacak... hatta acısız bile olabilir... ben bilemem... ben hiç ölmedim..."
775
Harry mezar taşının arkasına çömeldi, sonunun geldiğini anladı. Hiç umut yoktu... hiç yardım da yoktu. Voldemort'un daha da yakına geldiğini duyarken, sadece bir tek şey biliyordu, korku ya da mantığın ötesinde olan bir şey: Burada, saklambaç oynayan bir çocuk gibi çömelmiş halde

ölmeyecekti; Voldemort'un ayakları dibine diz çökmüş halde ölmeyecekti... babası gibi dimdik ölecekti ve kendini savunmaya çalışarak ölecekti, savunmak mümkün olmasa bile...
Voldemort yılan yüzü gibi yüzünü mezar taşının yanından uzatamadan, Harry ayağa kalktı... asasını elinde sımsıkı kavradı, önünde tuttu ve kendini mezar taşının yanından öne doğru atıp Voldemort'la yüz yüze geldi.
Voldemort hazırdı. Harry, "Expelliarmus!" diye bağırırken, Voldemort da, "Avada Kedavra!" diye feryat etti.
Tam Harry'nin asasından kırmızı bir ışık seli fırlarken, Voldemort'un asasından da yeşil bir ışık seli fışkır-dı - havada buluştular - ve birden Harry'nin asası, sanki içinden bir elektrik akımı geçiyormuşçasına titreşmeye koyuldu; eli onu sıkı sıkı sarmıştı; istese de bırakamazdı zaten - ve dar bir ışık huzmesi iki asayı birbirine bağladı; bu ışın kırmızı da, yeşil de değildi, parlak ve koyu bir altın şansıydı - şaşkın bakışlarla ışını izleyen Harry, Voldemort'un uzun, beyaz parmaklarıyla kavradığı asanın da sallanıp titreştiğini gördü.
Ve sonra -hiçbir şey Harry'yi buna hazırlayamazdı-ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. O da, Voldemort
776
da havaya yükselmişlerdi, asaları hâlâ o parlak altın sarısı ışık ipliğiyle birbirine bağlıydı. Voldemort'un babasının mezar taşından kayarak uzaklaştılar ve açık, mezarların olmadığı bir toprak parçasında durdular... Ölüm Yiyen'ler haykırıyordu; Voldemort'dan talimat istiyorlardı; yaklaşıyorlar, Harry ile Voldemort'un çevresindeki çemberi yeniden oluşturuyorlardı, yılan kıvnla kıvnla hemen arkalarından geliyordu, bazı Ölüm Yiyen'ler asalarını çekmişlerdi -
Harry ile Voldemort'u birbirine bağlayan altın ışık ipliği küçük parçalara ayrıldı; ama asalar birbirlerine bağlı kaldılar, Harry ile Voldemort'un tepesinde, çevrelerinde birbirlerini çaprazlamasına kesen bin ışın daha kavisler çizdi; ta ki, ikisi altın rengi, kubbe biçimi bir ağ ile sarılana kadar. Işıktan kafesin ötesinde Ölüm Yiyen'ler çakal gibi dolaşıp daireler çiziyorlardı, çığlıkları şimdi tuhaf bir şekilde bastırılmıştı...
Voldemort, "Hiçbir şey yapmayın!" diye haykırdı Ölüm Yiyen'lere. Harry onun kırmızı gözlerinin olup bitenler karşısında hayretle açılmış olduğunu gördü, asasını hâlâ Harry'ninkine bağlı tutan ışık ipliğini koparmak için mücadele ettiğini gördü. Harry kendi asasına iki eliyle daha da sıkı sarıldı ve altın iplik kopmadı. Voldemort, Ölüm Yiyen'lere, "Ben size emir vermeden hiçbir şey yapmayın!" diye bağırdı.
Ve sonra, bu dünyaya ait olmayan güzel bir ses havayı doldurdu... Bu ses Harry ile Voldemort'un çevresinde titreşen ışıkla örülmüş ağın her ipliğinden yükseliyordu. Daha önce hayatında bir tek kez duyduğu hal-
777
de Harry'nin tanıdığı bir sesti bu: Anka kuşunun şarkısı...
Bu, Harry için umudun sesiydi... hayatında duyduğu en güzel, en rahatlatıcı şeydi... Şarkı sanki sadece çevresinde değil de, içindeymiş hissine kapılmıştı... Bu, Dumbledore'la özdeşleştirdiği bir şarkıydı ve sanki kulağına bir dost konuşuyor gibiydi...
Bağlantıyı koparma.
Biliyorum, dedi Harry müziğe. Koparmamam gerektiğini biliyorum... Ne var ki, daha bunu düşündüğü anda, yapması daha da zor bir hal aldı. Asası çok daha kuvvetle titreşmeye başladı... Şimdi onunla Voldemort arasındaki ışının biçimi de değişmişti... Sanki büyük ışık küreleri, asalan bağlayan ışık ipliğinde yukan aşağı kayıyordu - Harry, ışık küreleri yavaşça ve düzenli olarak onun tarafına doğru kaymaya başlarken, asasının elinde titrediğini hissetti... Şimdi ışının hareket yönü Volde-morf dan kendisine doğruydu, asası öfkeyle titredi...
En yakındaki ışık küresi Harry'nin asasının ucuna doğru yaklaşırken, ellerinin altındaki tahta öyle ısındı ki, alev alacak diye korktu. O küre ne kadar yaklaşırsa, Harry'nin asası da o kadar titriyordu; asasının o kürenin temasına dayanamayacağından emindi; sanki parmaklarının arasında tuzla buz olacak gibiydi -
Zihninin her zerresini, küreyi geriye, Voldemorfa doğru gitmeye zorlamak üzerinde yoğunlaştırdı; kulak-lan Anka kuşunun şarkısıyla doluydu, gözleri öfkeli, bakışları sabitti... ve yavaşça, çok

yavaşça, küreler titreyerek durdular ve aynı yavaşlıkla diğer yönde gitmeye
778
başladılar... şimdi fena halde titreşen, Voldemort'un asasıydı... şaşkın ve neredeyse korkmuş görünen Voldemort'un...
Işık kürelerinden biri Voldemort'un asasının ucundan birkaç santim ötede titriyordu. Harry bunu niye yaptığını anlamıyordu, eline ne geçeceğini bilmiyordu... ama şimdi o ışık küresini Voldemort'un asasının içine zorla sokabilmek için, hayatında olmadığı kadar konsantre oldu... ve yavaşça... çok yavaşça... küre altın iplik boyunca ilerledi... bir an titredi... ve sonra da temas etti...
Birden, Voldemort'un asasından, yankılanan ıstırap çığlıkları yükselmeye başladı... sonra -Voldemort'un kırmızı gözleri şokla açılırken- yoğun, dumansı bir el onun asasının ucundan dışarı uçup kayboldu... Kılkuy-ruk'a yaptığı elin hayaleti... yine ıstırap çığlıkları... ve sonra çok daha büyük bir şey Voldemort'un asasının ucundan çıkmaya koyuldu; büyük, grimsi bir şey, en katı, en yoğun dumandan yapılmışa benzeyen bir şey... bir baştı bu... şimdi bir göğüs ve kollar... Cedric Dig-gory'nin gövdesi.
Harry asasını elinden korkuyla düşürecek olsa, bu noktada yapardı bunu, ama içgüdüsel biçimde ona sıkı sıkı sarıldı ki, altın iplik kopmadan kalsın. Cedric Dig-gory'nin gri hayaleti (gerçekten hayalet miydi? Öyle somut görünüyordu ki) çok dar bir tünele sıkışmış gibi Voldemort'un asasından bütünüyle çıktığında bile, Harry asasını bırakmadı... Gölge Cedric ayağa kalktı, altın rengi ışık ipliğinin iki tarafına bakıp konuştu.
779
"Sıkı tut, Harry."
Ses uzaktan geliyor, yankılanıyordu. Harry, Volde-mort'a baktı... kocaman açılmış kırmızı gözlerinde hâlâ bir şok ifadesi vardı... Harry gibi o da bunu beklemiyordu... ve Harry, hafiften hafife, altın kubbenin kıyısında sinsi sinsi dolaşan Ölüm Yiyen'lerin korkmuş feryatlarını duyuyordu.
Asadan başka ıstırap çığlıklan da geldi... ve sonra ucundan bir şey çıktı... ikinci bir başın, hemen ardından da onu izleyen kollarla gövdenin yoğun gölgesi... Harr/nin bir kere rüyasında gördüğü yaşlı bir adam, tıpkı Cedric gibi kendini asanın ucundan dışan itiyordu şimdi... hayaleti, ya da gölgesi, ya da her neyse, Ced-ric'inkinin yanına düştü. Bastonuna dayanarak, Harry ve Voldemort'u, altın kubbeyi, birbirine bağlanmış asaları hafif bir hayretle gözden geçirdi...
Yaşlı adam, gözleri Voldemort'un üstünde, "Gerçekten büyücüymüş demek," dedi. "Öldürdü beni, surdaki... Onunla boğuş, evlat..."
Ama asadan yeni bir baş çıkmaya başlamıştı bile... ve dumanlı bir heykel gibi gri olan bu baş bir kadına aitti... Harry, asasını durdurmaya çalışırken her iki kolu da sarsılarak, onun yere atladığını ve diğerleri gibi doğrulup baktığını gördü...
Bertha Jorkins'in gölgesi, önündeki savaşı iri iri açılmış gözlerle izledi.
"Bırakma sakın!" diye bağırdı, onun sesi de Ced-ric'inki gibi çok uzaklardan geliyordu sanki. "Seni haklamasına izin verme, Harry - sakın bırakma!"
780
O ve diğer iki gölge, altın ağın iç duvarları çevresinde volta atmaya koyuldular, Ölüm Yiyen'ler ise kubbenin dışında hızlı hızlı dolanıyorlardı... Voldemort'un ölü kurbanları düelloculann çevresinde daireler çizerken fısıldıyor, Harry'ye fısıltılanyla cesaret veriyor, Vol-demort'a ise tıslayarak Harry'nin duymadığı şeyler söylüyorlardı.
Ve şimdi de Voldemort'un asasının ucundan bir baş daha çıkıyordu... Harry onu görür görmez kim olacağını anladı... sanki Cedric asanın ucunda belirdiği andan itibaren bunu beklermiş gibi, biliyordu... biliyordu, çünkü şimdi belirmekte olan kadın bu akşam herkesten fazla düşündüğü kişiydi...
Uzun saçlı, genç bir kadının dumanlı gölgesi Bertha gibi yere düştü, doğruldu ve ona baktı... ve kollan şimdi çılgınca sarsılan Harry de annesinin hayalet yüzüne baktı.
"Baban geliyor," dedi annesi usulca. "Seni görmek istiyor... her şey yoluna girecek... sıkı tut..."
Geldi de... önce başı, sonra bedeni... uzun boylu ve Harry gibi dağınık saçlı bir adamın, James

Potter'ın dumanlı, gölgeli bedeni Voldemort'un asasının ucundan tomurcuklandı, yere düştü ve karısı gibi doğruldu. Harry'ye yaklaştı, eğilip ona baktı, diğerlerininki gibi uzaktan gelen, yankılanan bir sesle konuştu. Ama usulca konuştu ki, kurbanlan çevresinde dolanırken yüzü korkudan moraran Voldemort duymasın...
"Bağlantı kopunca sadece birkaç saniye daha kalacağız... ama sana zaman sağlayacağız... Anahtara gitmelisin, seni Hogwarts'a götürür... anlıyor musun, Harry?"
781
"Evet," diye soludu Harry, parmaklarından kayıp gitmekte olan asasını tutmak için var gücüyle mücadele ediyordu.
"Harry..." diye fısıldadı Cedric'in hayali, "bedenimi de geri götür, olur mu? Bedenimi annemle babama geri götür..."
"Götürürüm," dedi Harry, yüzü asayı tutmanın çabasıyla kasıldı.
Babasının sesi, "Haydi şimdi," diye fısıldadı, "koşmaya hazır ol... haydi şimdi..."
"ŞİMDİ!" diye haykırdı Harry; zaten asasını bir saniye daha tutabileceğini sanmıyordu - asasını büyük bir şiddetle yukarı çekti ve altın iplik koptu; ışık kafesi yok oldu, Anka kuşunun şarkısı sustu - ama Voldemorf un kurbanlarının gölgeleri yok olmadı - Voldemorf un çevresini sarmış, Harry'vi onun bakışından koruyorlardı.
Ve Harry hayatında koşmadığı hızla koştu, sersemlemiş iki Ölüm Yiyen'i yanlarından geçerken savurdu; mezar taşlanrun ardında zikzaklar çizdi, onların lanetlerinin kendisini izlediğini hissetti, lanetlerin mezar taşlarına çarpışını duydu - lanetlerden kaçmaya, mezarlara çarpmamaya çalışıyordu, Cedric'in bedenine doğru koşuyordu, artık bacağındaki acının farkında değildi, yapması gereken şey üzerinde bütün benliğiyle yoğunlaşmıştı -
Voldemort'un, "Sersemletin onul" diye haykırdığını duydu.
Cedric'in üç metre kadar uzağında, Harry kırmızı ışık selinden kaçınmak için mermerden bir meleğin arkasına daldı ve büyüler çarpınca meleğin kanadının
782
ucunun parçalandığını gördü. Asasına daha da sıkı sarılarak meleğin arkasından fırladı -
"Impedimenta!" diye böğürdü, omzunun üstünden asasını ona doğru gelmekte olan Ölüm Yiyenlere doğrultarak.
Boğuk bir çığlık hiç değilse birini durdurduğunu düşünmesine yol açtı ama, durup bakacak vakit yoktu; Kupa'nın üstünden atladı ve arkasında başka asa patlamaları duyunca ileriye doğru daldı; o düşerken ışık seli başının üstünden uçtu. Harry, Cedric'in kolunu yakalamak için elini uzattı -
"Yana çekilin! Onu ben öldüreceğim! O benim!" diye haykırdı Voldemort.
Harr/nin eli Cedric'in bileğini kavramıştı; Volde-mort'la arasında bir mezar taşı vardı, ama Cedric taşıyamayacağı kadar ağır, Kupa da uzanamayacağı kadar uzaktı -
Voldemort'un kırmızı gözleri karanlıkta alev gibi parladı. Harry onun ağzının bir gülümsemeyle büküldüğünü gördü, asasını kaldırdığını gördü.
"Acciol" diye bağırdı Harry, asasını Üçbüyücü Ku-pası'na doğrultarak.
Kupa havalanıp ona doğru süzüldü - Harry onu sapından yakaladı -
Voldemort'un öfke çığlığını duyduğu anda, göbeğinin gerisindeki, Anahtar'ın çalıştığını gösteren sarsılmayı da hissetmişti - Anahtar onu bir rüzgâr ve renk anaforu içinde hızla götürüyordu, Cedric de yanındaydı... geri dönüyorlardı...
783
OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
Verüaserum
Harry hızla yere çarptığını hissetti; yüzü çimenlere gömülüydü; çimenlerin kokusu burun deliklerini dol-duruyordu. Anahtar onu taşırken gözlerini yummuştu, şimdi de yumulu tuttu. Kıpırdamadı. Soluğu tamamen kesilmişti; başı öyle kötü dönüyordu ki, ayaklarının altındaki toprağın bir gemi güvertesi gibi sallandığını hissediyordu. Sabit durabilmek için, hâlâ tutmakta olduğu iki şeye daha da sıkı yapıştı: Üçbüyücü Kupası'nın parlak, soğuk sapı ve Cedric'in cesedi. Eğer birinden birini bırakırsa, beyninin kıyılarında toplanan karanlığa kayacakmış duygusuna kapılmıştı. Şok ve bitkinlik onu yerde tuttu, çimenlerin kokusunu soludu, bekledi... birinin bir şeyler yapmasını

bekledi... bir şeylerin olmasını... bu arada alnındaki yara izi, az önceki kadar olmasa da, yanıp duruyordu...
Bir ses seli onu sağır edip kafasını karıştırdı; her yerde sesler vardı, ayak sesleri, çığlıklar... olduğu yerde kaldı... yüzünü buruşturmuştu, sanki gürültü, gelip geçecek bir kâbusmuş gibi...
784
Sonra bir çift el onu sertçe yakalayıp sırtüstü çevirdi.
"Harry! Harry!"
Gözlerini açtı.
Yıldızlı göğe bakıyordu ve Albus Dumbledore üzerine çömelmişti. Çevrelerinde karanlık gölgeler toplanıyordu, kalabalık gittikçe daha da sokuluyordu. Harry başının altındaki toprağın onlann ayak sesleriyle titrediğini duydu.
Labirentin ucuna geri gelmişti. Tepesinde yükselen tribünleri görebiliyordu, orada hareket eden insanların siluetlerini ve gökteki yıldızları da.
Harry, Kupa'yı bıraktı, ama Cedric'e daha da sıkı sarıldı. Boştaki elini uzatıp Dumbledore'un bileğini yakaladı. Dumbledore'un yüzü bir netleşiyor, bir bulanık-laşıyordu.
"Geri döndü," diye fısıldadı Harry. "Geri döndü. Voldemort."
"Ne var? Neler oluyor?"
Cornelius Fudge'ın yüzü Harry'nin yukarısında tepe üstü göründü. Bembeyaz ve korku dolu bir yüz.
"Tanrım - Diggory!" diye fısıldadı. "Dumbledore -ölmüş!"
Kelimeler tekrarlandı, onlara sokulan gölgeler bunu soluk soluğa çevrelerindekilere söylediler... sonra başkaları bunu haykırdı - gecenin içine çığlık attı - "O ölmüş!" "O ölmüş!" "Cedric Diggory! Ölmüş!"
Harry, Fudge'ın sesinin, "Harry, bırak onu," dediğini duydu ve parmakların onu Cedric'in cansız bedenin-
785
den koparmaya çalıştıklarını hissetti, ama onu bırakmadı.
Derken Dumbledore'un yüzü, hâlâ bulanık ve sisli bir halde, daha yakına geldi. "Harry, artık ona yardım edemezsin. Bitti. Bırak."
Harry, "Onu geri getirmemi istedi," diye mırıldandı - bunu açıklamak ona önemli görünmüştü. "Onu annesiyle babasına geri getirmemi istedi..."
"Tamam, Harry... bırak onu artık..."
Dumbledore eğildi, böylesine yaşlı ve zayıf bir adam için olağanüstü sayılacak bir kuvvetle Harry'yi yerden kaldırıp ayağa dikti. Harry sallandı. Başı güm güm atıyordu. Yaralı bacağı artık ağırlığını çekemiyor-du. Çevresindeki kalabahk itişip kakışıyor, daha yakına gelmeye çalışıyor, karanlık gölgeler halinde onun üstüne geliyordu - "Ne oldu?" "Nesi var?" "Diggory ölmüş!"
Fudge yüksek sesle, "Hastane kanadına gitmesi gerek!" diyordu. "Hasta, yaralı - Dumbledore, Dig-gory'nin annesiyle babası buradalar, tribündeler..."
"Ben Harry'yi alayım, Dumbledore, onu ben alırım -"
"Hayır, bence-"
"Dumbledore, Amos Diggory buraya doğru koşuyor... geliyor... Ona söylemen gerekmez mi sence - o görmeden -?"
"Harry, burada kal -"
Kızlar çığlık atıyor, isterik bir şekilde hıçkınyorlar-dı... Sahne Harry'nin gözleri önünde tuhaf bir şekilde titreşti...
786
"Tamam, evlat, aldım seni... gel haydi... hastane kanadına..."
Harry boğuk bir sesle, "Dumbledore kal dedi," dedi. Yara izinin güm güm atması onda kusacakmış duygusu uyandırıyordu; her şeyi eskiden olduğundan çok daha bulanık görmeye başlamıştı.
"Uzanman gerek... gel haydi..."
Ondan daha büyük ve kuvvetli biri Harry'yi yarı sürükleyerek, yan taşıyarak ürkmüş kalabalığın arasından geçiriyordu. Harry, ona destek olan adam insanların arasından bir yol açıp onu şatoya

geri götürürken, onların korkuyla soluklarını tuttuklarını, çığlık atıp haykırdıklarını duydu.
Çimenliği aşarken, gölün ve Durmstrang gemisinin yanından geçerken ise, yürümesine yardımcı olan adamın hızlı hızlı solumasından başka bir şey işitmedi.
Adam en sonunda, Harry'yi kaldırıp taş basamaklardan çıkarırken, "Ne oldu, Harry?" diye sordu.
Takır. Takır. Takır. Deli-Göz Moody'ydi.
"Kupa bir Anahtar'mış," dedi Harry, Giriş Salo-nu'ndan geçerlerken. "Beni ve Cedric'i bir mezarlığa görürdü... ve Voldemort oradaydı... Lord Voldemort..."
Takır. Takır. Takır. Mermer merdivenden çıkıyorlardı...
"Karanlık Lord mu oradaydı? Sonra ne oldu?"
"Cedric'i öldürdü... Cedric'i öldürdüler..."
"Ya sonra?"
Takır. Takır. Takır. Koridordan geçiyorlardı...
"Bir iksir yaptı... bedenine kavuştu..."
787
"Karanlık Lord bedenine kavuştu mu? Döndü mü?"
"Ve Ölüm Yiyenler geldi... ve sonra düello ettik..."
"Karanlık Lord'la düello mu ettin?"
"Kaçtım... asam... tuhaf bir şey yapti... annemle babamı gördüm... onun asasından çıktılar..."
"Gir içeri, Harry... gir içeri ve otur... şimdi iyileşirsin... iç şunu..."
Harry kilitte bir anahtarın döndüğünü duydu, eline bir kadehin sıkıştırıldığını hissetti.
"İç şunu... kendini daha iyi hissedeceksin... hadi bakalım, Harry, neler olduğunu tam olarak bilmem gerek..."
Moody kadehi Harr/nin ağzına dayayıp içmesine yardımcı oldu; Harry öksürdü, biberimsi bir tat boğazını yakıyordu. Moody'nin odası netleşti, Moody'nin kendisi de... O da Fudge gibi bembeyaz kesilmişti ve her iki gözünü de kırpmadan Harry'nin yüzüne dikmişti.
"Yoldemort geri mi döndü, Harry? Geri döndüğünden emin misin? Nasıl yaptı bunu?"
"Babasının mezanndan bir şeyler aldı ve Kılkuyruk'tan ve benden," dedi Harry. Zihni berraklaşmıştı; yara izi artık o kadar acımıyordu; oda karanlık olduğu halde şimdi Moody'nin yüzünü net olarak görüyordu. Uzaklardaki Quidditch sahasından hâlâ çığlıklar ve feryatlar duyuyordu.
"Karardık Lord senden ne aldı?" dedi Moody.
"Kanımı," dedi Harry, kolunu kaldırarak. Cüppesi-788
nin kolu, Kılkuyruk'un hançerinin kumaşı kestiği yerde yırtılmıştı.
Moody uzun, hafif bir tıslamayla soluğunu bıraktı. "Peki ya Ölüm Yiyen'ler? Onlar da döndü mü?"
"Evet," dedi Harry. "Bir sürüsü..."
"Onlara nasıl davrandı?" diye sordu Moody usulca. "Onları bağışladı mı?"
Ama Harry birden hatırlamıştı. Dumbledore'a söylemeliydi, hemen söylemiş olması gerekiyordu - "Hog-warts'ta bir Ölüm Yiyen var! Burada bir Ölüm Yiyen var - adımı Ateş Kadehi'ne koydular, sonuna kadar gitmemi sağladılar -"
Harry ayağa kalkmaya çalıştı, ama Moody onu geriye itti.
Alçak sesle, "Ölüm Yiyen'in kim olduğunu biliyorum," dedi.
"Karkaroff mu?" dedi Harry çılgınca. "Nerede o? Yakaladınız mı? Kilit altında mı?"
"Karkaroff mu?" dedi Moody, tuhaf bir gülüşle. "Karkaroff bu gece kaçtı, kolundaki Karanlık İşaret'in yandığını hissedince. Karanlık Lord'un o kadar çok sadık destekçisine ihanet etmişti ki, onlarla karşılaşmak istemiyordu... ama pek uzağa gideceğini sanmam. Karanlık Lord'un düşmanlarının izini sürmek için kendi usulleri vardır."
"Karkaroff gitti mil Kaçtı mı? Peki öyleyse - benim adımı Kadeh'e o koymadı mı yani?"
"Hayır," dedi Moody yavaşça. "Hayır, o koymadı. Ben koydum."
789
Harry duyduklarına inanamıyordu.
"Hayır, koymadınız," dedi. "Bunu yapmadınız... yapmış olamazsınız..."
"Emin ol ki yaptım," dedi Moody ve sihirli gözü hızla dönüp kapı üzerinde sabittendi. Harry onun

dışarıda kimse var mı diye kontrol ettiğini anladı. Tam o anda, Moody asasını çekti ve Harr/ye doğrulttu.
"Onları bağışladı öyleyse," dedi. "Serbest kalan Ölüm Yiyen'leri bağışladı, ha? Azkaban'dan kaçanları?"
"Ne?" dedi Harry.
Moody'nin ona doğrulttuğu asaya bakıyordu. Bu kötü bir şakaydı, öyle olmalıydı.
Moody yavaşça, "Sana bir soru sordum," dedi. "Onu aramaya bile gitmeyen pislikleri bağışladı mı? dedim. Onun için Azkaban'a girme cesaretini bile göstermeyen o ödlek hainleri. Quidditch Dünya Kupası'nda maskelerle şamata yapacak kadar cesur olan, ama ben Karanlık İşaret'i göğe ateşler ateşlemez kaçan inançsız, değersiz pislik parçalarını."
"Siz mi ateşlediniz... ne diyorsunuz siz...?"
"Sana söyledim, Harry... Söyledim sana. Dünyada başka her şeyden fazla nefret ettiğim bir şey varsa, o da serbest kalmış bir Ölüm Yiyen'dir. Onlara en çok ihtiyacı olduğu zaman Efendime sırtlarını çevirdiler. Onları cezalandırmasını bekliyordum. Onlara işkence etmesini bekliyordum. Bana onların canını yaktığım söyle, Harry..." Moody'nin yüzü birden çılgın bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Bana kendisine benim, yalnızca
790
benim sadık kaldığımı onlara söylediğim söyle... her şe-\ı riske atmaya hazır olduğumu... hepsinden fazla istediği tek şeyi ona götürmek için... sem."
"Yapmadın... o - o sen olamazsın..."
"Senin adını, başka bir okulun adı altında, Ateş Ka-dehi'ne kim koydu? Ben koydum. Sana zararı dokunacak ya da Turnuva'yı kazanmanı engelleyecek herkesi lam korkutup kaçırdı? Ben kaçırdım. Sana ejderhaları göstermesi için Hagrid'i kim dürtükledi? Ben durtukle-dım. Ejderhayı yenebileceğin tek yöntemi bulmana kim vardımcı oldu? Ben oldum."
Moody'nin sihirli gözü artık kapıda değildi. Şimdi Harry'nin üzerinde sabitlenmişti. Yamuk ağzını her zamankinden de geniş açmış, pis pis sırıtıyordu. "Kolay olmadı, Harry, şüphe uyandırmadan sana bu görevlerde rehberlik etmek hiç kolay olmadı. Kurnazlığımın her zerresinden yararlanmak zorunda kaldım ki, senin başarında benim payım sezilmesin. Eğer her şeyin üstesinden kolayca gelseydin, Dumbledore çok şüphelenirdi. O labirente girdiğin sürece, hele de biraz önde girersen - o zaman, diğer şampiyonları aradan çıkarıp senin yolunu açma şansım olduğunu biliyordum. Ama bir de ^enin aptallığınla uğraşmak zorunda kaldım, ikinci görev... işte en çok o zaman başaramayacağız diye korktum. Gözüm üstündeydi, Potter. Yumurtadaki ipucunu çözemediğini biliyordum, onun için sana bir ipucu daha verdim -"
"Sen vermedin," dedi Harry boğuk bir sesle. "Bana ipucunu Cedric verdi -"
791
"Peki Cedric'e onu suyun altında açmasını kim söyledi? Ben söyledim. Bu bilgiyi sana ileteceğine güveniyordum. Namuslu insanları parmağında oynatmak çok kolaydır, Potter. Cedric'in, ona ejderhaları söylediğin için sana borcunu ödemek isteyeceğinden emindim, | ödedi de. Ama ona rağmen, Potter, ona rağmen bile başaramayacak gibiydin. Hep gözlüyordum seni... kutup- s hanede geçen onca saat. Sana gereken kitabın başından beri yatakhanende olduğunu fark etmedin mi? Onu çok önceden oraya yerleştirmiştim, Longbottom denen ço- l cuğa vermiştim, hatırlamıyor musun? Akdeniz'in Sihirli Su Bitkileri ve özellikleri. O kitap sana Galsamotu hak- . kında bilmen gereken her şeyi söylerdi. Sana yardımı dokunabileceklerin hepsine, herkese sormanı bekliyordum. Longbottom sana bir saniyede söylerdi. Ama sormadın... sormadın... Sende öyle bir gurur ve bağımsızlık damarı var ki, her şeyi mahvetmesine ramak kaldı.
"Ne yapabilirdim, peki? Başka bir masum kaynaktan bilgi beslemesi yaptım. Baloda bana Dobby adlı bir ev cininin sana Noel armağanı verdiğini söyledin. Birtakım cüppeleri temizlemeye vermek bahanesiyle cini öğretmenler odasına çağırdım. Alınan rehineler hakkında Profesör McGonagall'la bir konuşma sahneledim, Potter Galsamotu kullanır m ı diye yüksek sesle sordum. Ve küçük cin arkadaşın doğruca Snape'in odasına koştu, sonra da telaşla seni bulmaya geldi..."
Moody'nin asası hâlâ Harry'nin kalbine çevriliydi. Harry onun omzu üzerinden, duvardaki Düşman-Ca-mı'nda sisli şekillerin hareket ettiğim gördü. "Gölde o

792
kadar uzun süre kaldın ki, Potter, boğuldun sandım. Neyse ki Dumbledore senin salaklığını asalet plarak yorumladı ve sana yüksek puan verdi. Rahat bir soluk aldım.
"Bu gece o labirentte de işin normalde olacağından çok daha kolaylaştı, tabii," dedi Moody. "Çünkü ben çevresinde devriye tutuyordum, dış çalı çitlerden içeriyi görebiliyordum, birçok engeli lanetleyerek yolundan çektim. Fleur Delacour geçerken onu Sersemlettim. Krum'a Imperius laneti yaptım ki, Diggory'nin işini bitirsin, senin Kupa'ya giden yolun açılsın."
Harry, Moody'ye baktı. Bunun nasıl olabileceğini hâlâ aklı almıyordu... Dumbledore'un dostu, ünlü Se-herbaz... onca Ölüm Yiyen yakalamış olan kişi... anlamı yoktu... hem de hiç...
Düşman-Camı'ndaki sisli şekiller keskinleşiyor, daha belirgin bir hal alıyorlardı. Harry, Moody'nin omzu üzerinden üç kişinin hatlarını seçebiliyordu, gittikçe ya-kınlaşıyorlardı. Ama Moody onlara bakmıyordu. Sihirli gözü Harry'nin üzerindeydi.
"Karanlık Lord seni öldürmeyi başaramadı, Potter, oysa öyle çok istiyordu ki," diye fısıldadı Moody. "Bunu onun için benim yaptığımı öğrenince beni nasıl ödüllendirecek, düşün. Ben ona seni verdim -yeniden doğmak için her şeyden fazla ihtiyacı olan şeyi- ve sonra da onun için seni öldürdüm. Bütün Ölüm Yiyen'lerden daha fazla onurlandırılacağım. Onun en sevgili, en yakın destekçisi olacağım... bir oğuldan daha yakın..."
Moody'nin normal gözü faltaşı gibi açılmıştı, sihirli
793
gözü ise Harry'nin üzerine dikilmişti. Kapı sürgülüydü ve Harry asasına asla vaktinde yetişemeyeceğini biliyordu...
"Karanlık Lord ve ben..." dedi Moody. Artık tamamen delirmiş görünüyordu, Harry'nin tepesine dikilmiş, pis pis gülerek ona bakıyordu. "Onunla ben pek çok ortak noktaya sahibiz. Örneğin, ikimizin de babası birer hayal kırıklığıydı... hem de nasıl. İkimiz de, Harry, bu babaların adını taşıma utancının acısını çektik. Ve ikimiz de Karanlık Düzen'in yükselişini sağlamak için... babalarımızı öldürme zevkini tattık... o büyük zevki!"
"Sen delisin," dedi Harry -kendini tutamamıştı-"delisin!"
"Deliyim, öyle mi?" dedi Moody, sesi kontrolsüz bir şekilde yükselmişti. "Görürüz bakalım! Kim deliymiş görürüz. Değil mi ki Karanlık Lord geri döndü ve ben de onun yanındayım! Geri döndü, Harry Potter, onu alt edemedin - ve şimdi - ben seni alt edeceğim!"
Moody asasını kaldırdı, ağzını açtı; Harry elini cüppesinin içine daldırdı -
"Sersemlet!" Kör edici bir kırmızı ışık çaktı ve Moody'nin odasının kapısı büyük bir gümbürtüyle parçalandı -
Moody arkaya savrulup yere düştü. Hâlâ az önce onun durduğu yere bakan Harry, Düşman-Camı'ndan ona bakan Albus Dumbledore, Profesör Snape ve Profesör McGonagall'ı gördü. Hemen dönüp arkasına baktı, üçü de kapı ağzında duruyorlardı. Dumbledore öndeydi, asasını ileri uzatmıştı.
794
O anda Harry, insanların neden Voldemort'un korktuğu tek büyücünün Dumbledore olduğunu söylediklerini ilk kez tam olarak anladı. Baygın Deli-Göz Mo-ody'ye bakan Dumbledore'un yüzü Harry'nin hayal edebileceğinden çok daha korkunçtu. Dumbledore'un yüzünde her zamanki müşfik gülümseme yoktu, gözlüğünün ardındaki gözleri her zamanki gibi parlamıyor-du. Yaşlı yüzünün her çizgisinde soğuk bir öfke vardı; Dumbledore'dan öyle bir güç hissi yayılıyordu ki, sanki çevresine cayır cayır ateş saçıyordu.
Odaya girdi, Moody'nin baygın bedeninin altına ayağını koydu, yüzü görünsün diye onu tekmeleyerek sırt üstü çevirdi. Snape, dışarıdan odaya bakan kendi hiddetli yüzünün hâlâ göründüğü Düşman-Camı'na bakarak, Dumbledore'un ardından odaya girdi.
Profesör McGonagall dosdoğru Harry'nin yanına geldi.
"Gel haydi, Potter," diye fısıldadı. İnce ağzı, sanki ağlamak üzereymiş gibi titriyordu. "Gel haydi... hastane kanadına..."
"Hayır," dedi Dumbledore sert bir sesle.
"Dumbledore, gitmeli ama - haline bak - bu akşam çok şey yaşadı -"

"Kalacak, Minerva, çünkü anlaması gerek," diye üsteledi Dumbledore. "Anlamak kabul etmenin ilk adımıdır ve iyileşme ancak kabulle gelir. Bu gece çektiği çileyi ona kimin yaşattığını, niye yaşattığını bilmesi gerek."
"Moody," dedi Harry. Hâlâ tam bir inanmazlık içindeydi. "Nasıl Moody olabilir?"
795
Dumbledore usulca, "Bu, Alastor Moody değil," dedi. "Sen Alastor Moody'yi hiç tanımadın. Gerçek Moody bu gece olanlardan sonra seni benim gözümün önünden ayırmazdı. Seni götürdüğü anda anladım - ve ,sizi takip ettim."
Dumbledore, Moody'nin hareketsiz bedeninin üstüne eğildi ve elini cüppesinin içine soktu. Moody'nin cep şişesiyle bir halkaya takılı bir dizi anahtar çıkardı. Sonra da Profesör McGonagall ile Snape'e döndü.
"Severus, lütfen bana elindeki en güçlü Hakikat İk-siri'ni getir, sonra da mutfağa gidip VVinky adlı ev cinini al. Minerva, lütfen Hagrid'in evine git. Orada, balkabağı tarhında oturan kocaman, kara bir köpek göreceksin. Köpeği odama götür, ona kısa sürede geleceğimi söyle, sonra buraya dön."
Snape ya da McGonagall bu talimatları tuhaf buldularsa bile, şaşkınlıklarını gizlediler. İkisi de hemen dönüp odadan çıktılar. Dumbledore yedi kilitli sandığa yürüdü, ilk anahtarı kilide soktu ve açb. Sandıkta bir yığın büyü kitabı vardı. Dumbledore sandığı kapadı, ikinci illide ikinci bir anahtar soktu ve sandığı yeniden açti. Büyü kitapları yok olmuştu; bu sefer içinde çeşit çeşit kırık Sinsi-oskoplar, parşömen, tüy kalemler ve gümüşi bir Görün-mezlik Pelerini'ni andıran bir şey duruyordu. Dumbledore sırayla üçüncü, dördüncü, beşinci, altına anahtarı gereken kilide sokup her seferinde sandığı yeniden açarken, Harry hayretler içinde seyretti. Her seferinde farklı şeyler ortaya çıkıyordu. Sonra Dumbledore yedinci anahtarı kilide soktu, kapağı açtı ve Harry şaşkınlıkla bağırdı.
796
Bir tür çukura, bir yeraltı odasına bakıyordu ve üı metreden aşağıdaki zeminde, besbelli uyuyan, zayıf v" açlıktan ölmek üzere gibi görünen, gerçek Deli-Gö; Moody yatıyordu. Tahta bacağı gitmişti, içinde sihirl gözün olması gereken göz yuvası, kapağının altınde boş görünüyordu. Ağarmış saçından birkaç tutam ek sikti. Harry, afallamış halde, bir sandıkta uyuyan Mo ody'ye, bir de odanın zemininde baygın yatan Mo ody'ye baktı.
Dumbledore sandığa girdi, aşağı sarktı ve kendin; bıraktı. Uyuyan Moody'nin yanma hafifçe indi. Onur üzerine eğildi.
"Sersemletilmiş - Imperius lanetiyle kontrol ediliyor - çok halsiz," dedi. 'Tabii, onu canlı tutmaları gerekiyordu. Harry, sahtekârın pelerinini at buraya, Alastoı donuyor. Madam Pomfrey'nin onu görmesi gerek ama, şu anda acil bir durumu yok."
Harry ona söyleneni yaptı; Dumbledore, Moody'nin üstüne pelerini iyice örttü, kenarlarını da altına soktu ve sandıktan dışarı tırmandı. Sonra masada duran cep şişesini aldı, kapağını açtı ve ters çevirdi. Odanın zeminine kıvamlı, yapışkan bir sıvı saçıldı.
"Çok Özlü İksir, Harry," dedi Dumbledore. 'işin basitliğini görüyorsun ya, çok da zekice. Moody sadece cep şişesinden içer, bu iyi bilinir. Tabii, sahtekârın gerçek Moody'yi yakınında tutması gerekiyordu ki, İksir'i yapmayı sürdürebilsin. Saçını görüyorsun..." Dumbledore eğilip sandıktaki Moody'ye baktı. "Sahtekâr yıl boyunca onun saçını kesip durmuş, her yerinin eşit
797
boyda olmadığını fark ettin, değil mi? Ama sanırım, bu gecenin heyecanıyla, sahte Moody'miz İksiri gerektiğince sık almayı unutmuş olabilir... saat başı... saatte bir... Görelim bakalım."
Dumbledore masanın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu, gözleri yerde yatan baygın Moody'ye dikiliydi. Harry de ona bakh. Dakikalar sessizlik içinde geçti...
Sonra, Harry'nin gözleri önünde, yerdeki adamın yüzü değişmeye başladı. Yara izleri yok oluyordu, cildi düzgün bir hal alıyordu; parçalanmış burun bütünlendi ve küçülmeye başladı. Yele misali uzun, kır saçı kafa derisine doğru çekildi ve saman rengine döndü. Birden, gürültü bir takır sesiyle, tahta bacak düştü, onun yerine normal bir bacak büyüdü; bir an sonra, sihirli göz adamın yüzünden fırladı ve yerini gerçek bir göz aldı; sihirli göz zeminde yuvarlanarak uzaklaştı ve fıldır fıldır dönmeye devam etti.

Harry önünde solgun tenli, hafif çilli, püskül gibi san saçlı bir adamın yattığını gördü. Onun kim olduğunu biliyordu. Onu Dumbledore'un Düşünseli'nde görmüştü, Mr Crouch'u masum olduğu konusunda ikna etmeye çalışırken Ruh Emici'ler tarafından mahkemeden dışan sürüklenişini izlemişti... ama şimdi gözlerinin çevresinde kırışıklar vardı ve çok daha yaşlı görünüyordu...
Koridorda telaşlı ayak sesleri duyuldu. Snape, peşinde VVinky ile dönmüştü. Profesör McGonagall da hemen arkalanndaydı.
"Crouch!" dedi Snape, kapının eşiğinde olduğu yerde kalakalmıştı. "Barty Crouch!"
798
"Nasıl olur!" dedi Profesör McGonagall. Olduğu yerde kalakalmış, gözlerini dikmiş, yerdeki adama bakıyordu.
Pis, saçı başı birbirine karışmış Winky, Snape'in bacaklarının yanından baktı. Ağzı sonuna kadar açıldı ve kulak tırmalayan bir çığlık attı. "Küçükbey Barty, Kü-çükbey Barty, burada ne yapıyor siz?"
Kendini genç adamın göğsüne attı. "Siz onu öldürdü! Siz onu öldürdü! Siz efendinin oğlunu öldürdü!"
"Sadece Sersemletildi, Winky," dedi Dumbledore. "Kenara çekil, lütfen. Severus, İksir yanında mı?"
Snape, Dumbledore'a küçük bir cam şişede tamamen berrak bir sıvı uzattı: Sınıfta Harry'yi, senin üzerinde kullanırım, diye tehdit ettiği Veritaserum. Dumbledore ayağa kalktı, yerdeki adamın üzerine eğildi, onu Düşman-Camı'nın altındaki duvara dayayıp oturur duruma getirdi. Dumbledore, Snape ve McGonagall'ın yansımaları hâlâ aynadan hiddetle bakıyordu. VVinky dizleri üstünde kaldı, titriyordu, ellerini yüzüne kapamıştı. Dumbledore adamın ağzını zorla açtı ve içine üç damla boşalttı. Sonra asasını adamın göğsüne doğrulttu ve, "Çözül" dedi.
Crouch'un oğlu gözlerini açtı. Yüzü gevşek, bakışları boştu. Dumbledore onun önünde çömeldi, yüzleri aynı hizaya geldi.
Dumbledore usulca, "Beni duyabiliyor musun?" dedi.
Adamın gözkapaklan titreşti.
"Evet," diye mırıldandı.
799
Dumbledore yumuşak bir sesle, "Bize buraya nasıl geldiğini anlatmam istiyorum," dedi. "Azkaban'dan nasıl kaçtın?"
Crouch titreyerek derin bir soluk aldı ve sonra da ruhsuz, ifadesiz bir sesle konuşmaya başladı: "Beni annem kurtardı. Ölmek üzere olduğunu biliyordu. Bana son bir iyilik yap, diyerek, beni kurtarmaya gelmesi için babamı ikna etti. Babam onu severdi, beni asla sevmediği kadar. Kabul etti. Beni ziyarete geldiler. Bana içinde annemin saçından bir tel olan bir Çok Özlü İksir verdiler. O da içinde benim saçımın bir teli olan bir Çok Özlü iksir içti. Birbirimizin görünümüne burunduk."
Winky başını sallıyor, titriyordu. "Susun artık, Kü-çükbey Barty, susun arak, babanızın başını derde sokuyor siz!"
Ama Crouch derin bir soluk daha aldı ve aynı rulı-suz sesle devam etti. "Ruh Emici'ler kördür. Biri sağlıklı, biri ölmekte olan iki kişinin Azkaban'a girdiğini hissettiler. Biri sağlıklı, biri ölmekte olan iki kişinin terk ettiğini hissettiler. Babam beni annemin kılığında kaçırdı, mahkûmlardan herhangi biri kapıdan gözlüyorsa diye.
"Annem kısa süre sonra Azkaban'da öldü. Sonuna kadar Çok Özlü İksir içmeye özen gösterdi. Benim adımla ve benim görünümümle gömüldü. Herkes onun ben olduğuna inandı."
Adamın gözkapaklan titreşti.
Dumbledore usulca, "Peki baban seni eve götürünce seninle ne yaptı?" diye sordu.
"Annemin ölümünü sahneledi. Sessiz, özel bir ce-
800
naze. O mezar boştur. Ev cini bana bakıp sağlığıma döndürdü. Sonra saklanmam gerekti. Kontrol altında tutulmam gerekti. Babam beni zaptetmek için bir dizi büyüden yararlanmak zorunda kaldı. Gücüme kavuştuğumda, tek düşüncem Efendimi bulmaktı... yeniden onun hizmetine girmekti."
"Baban seni nasıl zaptetti?" diye sordu Dumbledo-re.

"Imperius laneti," dedi Crouch. "Babamın kontrolü altındaydım. Gece gündüz bir Görünmezlik Pelerini giymek zorundaydım. Hep ev çiniyle beraberdim. Benim bekçim ve bakıcımdı. Bana acıyordu. Zaman zaman beni ödüllendirsin diye babamı ikna etti. İyi davrandığım için."
"Küçükbey Barty, Küçükbey Barty," diye hıçkırdı Mnky ellerinin arasından. "Siz onlara söylememeli, derde giriyoruz biz.,."
Dumbledore yumuşak bir sesle, "Kimse senin hâlâ sağ olduğunu keşfetti mi?" diye sordu. "Baban ve ev cini dışında kimse biliyor muydu?"
"Evet," dedi Crouch, gözkapaklan yeniden titreşti. "Babamın bürosundaki bir cadı. Bertha Jorkins. Babama birtakım kâğıtlar imzalatmak için eve geldi. Babam evde değildi. Winky onu içeri aldı ve mutfağa, benim yanıma döndü. Ama Bertha Jorkins, VVinky'nin benimle konuştuğunu duymuştu. Araştırmaya geldi. Görünmezlik Pelerini'nin altında kimin olduğunu tahmin edecek kadar kulak misafiri olmuştu. Babam eve geldi. Bertha onun karşısına dikildi. Babam öğrendiklerini
801
unutsun diye ona çok güçlü bir Hafıza Büyüsü yaptı. Fazla güçlü. Onun hafızasına kalıcı hasar verdiğini söy-
ledi.^ : ' 'l !İ" ' ' ' ',,'.' : ' x-u"ijn" ,ı i'<rrLt<KjfA..irr.jd. ıı<ı >Jt-C{ <l> -îoıjy n.
* " Neden eîendırrun özel işlerine burun sokuyor?"
diye hıckırdı VVinky. "Neden bırakmıyor bizi kendi ha-
,/ ";, /['-. 'tura <"dJjnyii; rrt jjs.neu:,' >*'jj ^o lırruze? "
rr|~|fr,
"Bana Quidditch Dünya Kupasından söz et," dedi Dumbledore.
Crouch yine aynı monoton sesle, "Babamı VVinky razı etti," dedi. "Onu ikna etmelc için aylarca uğraştı. YıÛardir evden çıkmamıştım. Oulдditch'i^çok severdim. İzin verin gitsin, dedi. Ğöfünrriezlik Pelerini içinde olacak. MaÇı izleyebilir. Bırakırı, bir seferlik temiz havayı koklasın. Annesi bunu isterdi, dedi. Annemin bana özgürlüğümü vermek için öldüğünü söyledi babama. Beni rufsak olayım diye kurtarmamıştı. Sonunda bab,am
P >''
"Dikkatle planlandı. Babam beni ve VVinky'yi ^günün erken saatlerinde Üst Loca'ya götürdü. VVinky babama yer ayırdığını söyleyecekti. Ben, görünmez halde, orada oturacaktım. Herkes locadan ayrılınca, çıkacaktık. VVinky tek başınaymış gibi görünecekti. Kimse bilmeyecekti, asla.
"" """* s" *'u'
"Ama VVinky benim güçlendiğimi bilmiyordu. Babamın Imperius lanetiyle mücadele etmeye başlamıştım. Bazen neredeyse eski halime dönüyordum. Onun , kontrolü dışına çıkar gibi olduğum kısa süreler vardı. Orada, Üst Loca'da da oldu bu. Derin bir uykudan uyanmak gibiydi. Kendimi insanların arasında, maçın
802
ör tasımda, buldurpu. Önümde, bir çğUtfun cebinden bir asanın d^şan ç,ıkrmş olduğunu gördüm^ Azkaban öncesinden beri aşa, kullanmama izin verilmiyordu. Çaldım onu. VVinky bilmiyordu/ İVyjıvky.vüJîsektejiv korkar.. %üy zünl}ıejleriytep*tmüştü/:'. ,ı- ,:j,,v ",i,. v> r ı>" s'f '•* •- T < r ^f'^çujkb.ej Ba^ty,.sizi,kötü çocuk!" diye fısıldadı VVinky, parm^klaonm araguıdan yaşlar süzülüyordu, .
îf j'Çfmek asayx!sen alckp^" dedi Dumbledore. "Peki," ne yaptınpnunla?,','.,, ,- v , <,'< ,.nr,:.
," . "<
"Çadıra dön4ük>" dedi.Grouch. "Soıwaonlan duyduk. Ölür$ Yiy^nfleri duyduk. Azkaban'a hiç gitmemiş olarıla-çı^gjEervdirAflçin Jıiç ıstırap çekmemiş olanları. Ona sjrtlaorırrç, çevirmişlerdi. Benim gibi koleleştirüme^ mislerdi. Onu aramakta özgürdüler, ama aramamışlar* di. Sadece Muggle'larla kafa buluyorlardı. Sesleri beni uyandırdı. Zihtürn yıllarca olduğundan çok daha berraktı. Öfkeliydim. Asam vardı. Efendime sadık kalmadıkları için onlara saldırmak istiyordum. Babam çadırdan ayrılmıştı; Muggle'lan serbest bırakmaya gitmişti. VVinky beni öyle kızgın görünce korktu. Beni kendisine bağlamak için kendi özel sihrini kullandı. Beni çadırdan çekip çıkardı, ağaçlığa, Ölüm Yiyen'lerden uzağa çekti. Ona karşı koymaya çalıştım. Kampa dönmek istiyordum. O Ölüm Yiyen'lere Karanlık Lord'a sadakatin ne anlama geldiğini göstermek istiyordum, sadık

olmadıkları için onları cezalandırmak istiyordum. Gökte Karanlık İşaret'i yapmak için çalıntı asayı kullandım.
"Bakanlık büyücüleri geldiler. Her yere Sersemletme Büyülen attılar. Büyü'lerden biri ağaçların arasında
803
VVinky ile benim durduğumuz yere geldi. İkimizi bağlayan bağ kopmuştu. İkimiz de Sersemletilmiştik.
"VVinky bulunduğu zaman, babam yakınlarda olduğumu anlamış olmalı. VVink/yi buldukları çalıları aradı ve benim orada yattığımı hissetti. Diğer Bakanlık üyeleri ağaçlığı terk edene kadar bekledi. Bana yeniden Imperius laneti yaptı ve eve götürdü. VVinky'yi kovdu. Babamı yüzüstü bırakmıştı. Bir asa edinmeme meydan vermişti. Az daha kaçmama c -ı meydan verecekti."
VVinky umutsuzca ağlamaya başladı.
"Şimdi evde sadece ikimiz vardık, babamla ben. Ve sonra... ve sonra..." Crouch başını şöyle bir sallayıp çevirdi, yüzüne delice bir sırıtış yayıldı. "Efendim benim için geldi.
"Bir gece geç vakit, hizmetkân Kılkuyruk'un kollarında evimize geldi. Efendim benim hayatta olduğumu öğrenmişti. Bertha Jorkins'i Arnavutluk'ta esir almıştı. Ona işkence etmişti. Bertha ona çok şey anlatmıştı. Üç-büyücü Turnuvası'nı söylemişti. Yaşlı Seherbaz Mo-od/nin Hogvvarts'ta ders vereceğini söylemişti. Efendim, babamın yapmış olduğu Hafıza Büyüsü'nü kırana kadar Bertha'ya işkence etti. Bertha ona benim Azka-ban'dan kaçtığımı söyledi. Babamın, Efendimi aramama engel olmak için beni tutsak ettiğini söyledi. Ve böylece Efendim benim hâlâ onun sadık hizmetkân olduğumu anladı - belki de en sadığı. Efendim, Bertha'nın ona verdiği bilgileri temel alarak bir plan yaptı. Bana ihtiyacı vardı. Gece yarısına doğru evimize geldi. Kapıyı babam açtı."
804
Crouch'un yüzündeki gülümseme daha da fazla yayıldı, sanki hayatının en tatlı hatırası aklına gelmiş gibi. VVinky'nin taşlaşmış, kahverengi gözleri parmaklarının arasından görülüyordu. Konuşamayacak kadar dehşete düşmüş görünüyordu.
"Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Babam, Efendimin yaptığı Imperius lanetinin etkisi altına girdi. Şimdi tutsak olan, kontrol altında olan babamdı. Efendim onu her zamanki gibi işine gitmeye, her şey yolun-daymış gibi davranmaya zorladı. Ve ben serbest kaldım. Uyandım. Yeniden kendim oldum, yıllardır olmadığım kadar canlıydım."
"Peki, Lord Voldemort senden ne yapmam istedi?" diye sordu Dumbledore.
"Bana onun için her şeyi tehlikeye atmaya hazır olup olmadığımı sordu. Hazırdım. Ona hizmet etmek, kendimi ona kanıtlamak benim hayalimdi, en büyük arzumdu. Hogvvarts'a sadık bir hizmetkâr yerleştirmeye ihtiyacı olduğunu söyledi bana. Çaktırmadan Harry Potter'a Üçbüyücü Turnuvası boyunca rehberlik edecek bir hizmetkâr. Gözünü Harry Potter'dan ayırmayacak bir hizmetkâr. Onun Üçbüyücü Kupası'na ulaşmasını sağlayacak biri. Kupayı bir Anahtar" a çevirerek, ona ilk dokunacak kişiyi Efendime götürmesini sağlayacak biri. Ama önce -"
"Alastor Moody'ye ihtiyacınız vardı," dedi Dumbledore. Sesi sakin kalsa da, mavi gözleri alev alev yanıyordu.
"Kılkuyruk'la ben yaptık bunu. Önceden Çok Özlü
805
İksiı'i hazırlamıştık. Evine gittik. Moddy -mücadele etti. Bir kargaşa oldu. Onu tam vaktinde kontrol altına almayı başardık. Onu zorla kendi sihirli sandığının bir bölümüne soktuk. Saçından bir tutam alıp İksir7 e ekledik. Ben içtim, Moody'nin kopyası oldum. Bacağıyla gözünü aldım. Arthur VVeasley gürültüyü duymuş olan Muggle'larla ilgilenmek için geldiğinde, onunla karşılaşmaya hazırdım. Çöp bidonlar.ni arka bahçede hareket ettirmeye başladım. Arthur Weasley'ye, bahçede çöp bidonlarını tetikleyen davetsiz misafirler duyduğumu söyledim. Sonra Moody'nin giysilerini ve Karanlık detektörlerini topladım, Moody'yle birlikte sandığa koydum ve Hogwarts'a doğru yola çıktım. Onu Imperi-us laneti altında canlı tuttum. Sorguya çekebilmek istiyordum. Geçmişini, alışkanlıklarını öğrenmek istiyordum ki, Dumbledore'u bile kandırabileyim. Çok Özlü İksir yapmak için de saçına ihtiyacım vardı. Öteki malzemeler kolaydı. Zindandan kanguru derisi çalıyordum. İksir öğretmeni beni odasında bulduğu zaman, odayı aramak için emir aldığımı söyledim.*" J?° "

{"'"'
"Sen Mood/ye saldırdıktan sonra Kılkuyrukla ne oldu?" dedi Dumbledore.
"Kılkuyruk babamın evinde Efendime bakmak ve babama bekçilik etmek için geri döndü." ! -"' ı ''
^ -
"Ama baban kaçtı," dedi Dumbledore. >>" w m
"Evet. Bir süre sonra o da benim gibi Imperius lane-tiyle mücadele etmeye başladı. Neler olup bittiğinin farkında olduğu dönemler vardı. Efendim artık babamın evden çıkmasının güvenli olmayacağına karar ver-
806
,.'!' /)UM.":, i>T ' ''-'J.-. j L ö î p b 9Vi() ' aivis/.^' di. Bunun yerine, qnu Bakanlık a niektup göndermeye
zorladı. Ona mektup yazdırıp hasta olduğunu söyletti.
A 'T^ ,, ' t -'.. ../,£, !1J, ljir>. ^ '
Ama Kılkuyruk görevim ihmal etti. Onu yeterince iyi gözetleyemedi. Babam kaçtı. Efendim onun Hogwarts/a doğru gittiğini tahmin etti. Babam,Dumbledore'a hgr şeyi söyleyecekti, itirafta bulunacaktı.ofBenj[,A?_ka-bajı'dan kaçırdığını itiraf edecekti. -,,,.,
"Efendim bana babamın kaçtığını haber verdi. Bana
, , />ı r <,j C.ın',.. / ° , , ftf-ne pahasına olursa olsun onu durdurmamı söyledi. Beji
de bekledim ve gözledim. Harry Potter'dan aldığını İj^-ritayı kullandım. Neredeyse her şeyi mahvejden, haritayı." ' ' "
î ' ' ~J' . , ',ı* ^ ^ ^<, ..'j' 'r~l - ('* o •"(
"Harita mı? dedi Dumbledore hemen. "Ne harita-
ra,^ ı^j^îU rru^ü ^lib'jdj) rnm&caa VJ',?HDI§ "553
sıymif^bu. ^j^,^. , (-^ , ,^,nh^ .ı. -, in!£|hPr >ıımy>r "rötter m Hogwarts haritası. Potter o hşri^a4^ b-Qi}i gördü. Potter beni bir gece Snape'in odasından.Çok,^)z-lü İksir için biraz daha malzeme çalarken gördü. Benim, babam olduğumu sandı. Soyadımız gibi, adımız da aynı. O gece Potter'dan haritayı aldım. Ona babamın Karanlık büyücülerden nefret ettiğini söyledim. Potter babamın Snape'in peşinde olduğuna inand^, in^?&qı.^ "Bir hafta boyunca babamın Hogwarts'a gelmesini bekledim. Sonunda, bir akşam, harita babamın araziye girdiğini gösterdi. Görünmezlik Pelerini'mi üzerime geçirip onu bulmaya indim. Orman'm kıyısında yürüyordu. Sonra Potter geldi, KrunVİa birlikte. Bekledim.. Pot-
, -r^C J i t ' * i llj
ter'a zarar veremezdim; Efendimin ona ihtiyacı vardı.
li J J1 , rJ- f >•
Potter koşarak Dumbledore'u almaya gitti. Krum'u Sersemlettim. Babamı öldürdüm."
807
"Haaayıır!" diye ağladı VVinky. "Küçükbey Barty, Küçükbey Barty, siz neler söylüyor?"
"Babanı öldürdün," dedi Dumbledore, aynı yumuşak sesle. "Cesedini ne yaptın?"
"Orman'a taşıdım. Görünmezlik Pelerini'yle örttüm. Harita yanımdaydı. Potter'm şatoya koşmasını i?-ledim. Snape'le karşılaştı. Dumbledore onlara katıldı. Potter'ın Dumbledore'u şatodan çıkarışını izledim. Orman'in dışına çıktım, arkalanndan dolaştım, onların yanına gittim. Dumbledore'a, Snape bana nereye geleceğimi söyledi, dedim.
"Dumbledore benden gidip babamı aramamı istedi. Babamın cesedine geri döndüm. Haritaya baktım. Herkes gidince, babamın cesedine Biçim Değiştirttim. Bir kemik halini aldı... Sırtımda Görünmezlik Pelerini'yle, Hagrid'in kulübesinin önündeki yeni kazılmış toprağa gömdüm onu."
Şimdi, VVinky'nin dinmek bilmez hıçkırıkları dışında, tam bir sessizlik vardı.
Sonra Dumbledore, "Ve bu gece..." dedi.
Barty Crouch, "Akşam yemeğinden önce Üçbüyücü Kupası'ru labirente taşıma teklifinde bulundum," diye fısıldadı. "Onu Anahtar" a dönüştürdüm. Efendimin planı işledi. Artık yeniden güçlü ve beni diğer büyücülerin hayallerinin ötesinde onurlandıracak."
Çılgın gülümsemesi yüz hatlarını bir kez daha aydınlattı ve başı omzuna düştü, VVinky yanı

başında ağlayıp hıçkırıyordu.
808
OTUZ ALTINCI BOLUM
Yol Ayrımı
Dumbledore ayağa kalktı. Bir an Barty Crouch'a yüzünde tiksintiyle baktı. Sonra asasını bir kez daha kaldırdı, asadan fışkıran ipler Barty Crouch'a sanlarak onu sıkı sıkı bağladı.
Dumbledore, Profesör McGonagall'a döndü. "Mi-nerva, senden, ben Harry'yi yukarı kata götürürken burada nöbet tutmanı isteyebilir miyim?"
"Elbette," dedi Profesör McGonagall. Biraz midesi kalkmış gibi görünüyordu, sanki az önce birinin kus-" masını seyretmişti. Ancak asasını çıkarıp Barty Crouch'a doğrulttuğunda, eli titremiyordu.
"Severus," Dumbledore Snape'e dönmüştü, "lütfen Madam Pomfrey'ye buraya gelmesini söyler misin? Alastor Moody'yi hastane kanadına götürmemiz gerek. Sonra araziye çık, Cornelius Fudge'ı bul ve onu bu odaya getir. Kuşkusuz Crouch u kendisi sorgtr/a çekmek isteyecektir. Ona de ki, eğer bana ihtiyacı olursa, yarım saat içinde hastane kanadında olaca-ğım."
809
f , Hf'ljr j ^ f f j *\ \ j~f ( )
Snape bir şey söylemeden evet anlamında başım salladı ve hızla odadan çıktı.
"Harry?" dedi Dumbledore şefkatle.
Harry ayağa kalktı ve yeniden sallandı. Bacağındaki ağrı tüm şiddetiyle geri dördü, oysa Crouch'u dinlerken bu ağnyı hiç hissetmemişti. Titrediğini de fark etti. Ehimbledore onun kolunu kavradı ve karanlık koridora çıkmasına yardım etti.
Geçidin başına doğru giderlerken, usulca, "Önce benimle odama gelmeni istiyorum, Harry," dedi. "Siri-
"*..." V 1 . • , t !•" -J 1İ*3>1 (',H f't JJ< " * 'i ıı U*.-
us orada bızı bekliyor. J, \
>< TT • .ı , •TJ'-İ. rl-fs<ı şivyrrvBr4t) .4t vv:i'_ Harry evet anlamında başını salladı. Üzerine bir tür
uyuşukluk ve tam bir gerçekdışılık duygusu çökmüştü ama, aldırmıyordu. Hatta bundan memnundu bile. Üç-büyücü Kupası'na elini ilk sürdüğü andan beri olan hiçbir şeyi düşünmek istemiyordu. Yeni çekilmiş ve net fotoğraflar gibi zihninden hızla akan anıları gözden geçirmek istemiyordu. Sandığın içindeki Deli-Göz Mo-ody. Yere yığılmış, elsiz kolunu Özenle koruyan Kılkuyruk. Üzerinden buharlar tüten kazandan yükselen Vol-demort. Cedric... ölü... Annesiyle babasına geri"götürülmeyi isteyenCedridhr11"- """'Jlj-^ r • • -
"Profesör/' 'diye" rriıAfâandi ^ar^'^Şr %'^fe t^-gory neredeler?" '" ***'
"Profesör Sprout'tın yanındalar," dedi Dumbledore. Barty Crouch'un sorgulanması sırasında son derece sakin olan sesi, ilk kez hafifçe titremişti. "Kendisi Ced-ric'in binasından sorumluydu, onu herkesten iyi tanırdı."
810
'<t<j'I£ştan'oh*klağzmâ>'gelmişlerdi. Dumbledofe parolayı söyledi, oluk ağzı yana sıçradı, Dumbledore ve Harry döne döne-çıkan hareketli merdivenle*meşe kapıya vardılar. Dumbledore kapıyı itip açtı. -ı '-- r '^* * *
Sirrus-orada duruyordu. Yüzü, tıpkı'Azkâban'dan kaçtığı sırada olduğu gibi bembeyaz ve zayıftı. Bir hamlede jodayi geçti. "Harry, iyi misin? Biliyordum -böyle bir şeyin -neler oldu?"^'-"-1 f>i Jı:- . ^ -'J-
Harry'yi masanın önündeki't keîi elleri titriyordu. > -r" ' *- _-K' ' "Neler oldu?" diye sordu ısrarla.'
Dumbledore, Barty Cfouch'un bütün söylediklerini Sirius'a anlatmaya koyuldu. Harry yan'dinliyor, yan 'dirtlemiyordu. Öyle yorgundu ki, bedenindeki bütün kemikler ağnyordu. Burada rahatsız edilmeden saatlerce oturmak istiyordu, uyuya kalana ve artık düşünmesi ya da hissetmesi gerekmeyene kadarf>3^>a'>îi *krnt<£ -a!
Yumuşak bir kanat çırpıs/ı duyuldu.* Arika kuşu Fawke$ tüneğinden havalanmış, odanın öbür

ucuna uç-rttuş ve Harr/nin dizine konmuştu.
"Merhaba, Favvkes," dedi Harry usulca. Anka kuşunun güzel kırmızı-altın şansı tüylerini okşamaya başladı. Fawkes ona huzurla gözlerini kırpıştırdı. Onun sıcak ağırlığında rahatlık verici bir şey vardı.1 ^-'S3 ü s'i'^>-
Dumbledore sustu. Harry'nin karşısınâ7'niîâ§âsirlirt başına oturdu. Harry'ye bakıyordu, Harry ise ondan gözlerini kaçınyordu. Dumbledore ona sorular soracaktı. Harry'ye her şeyi yeniden yaşatacaktıkD>Î9X \fiijnirir
"Labirentte Anahtar'3 dokunduktan sorira' neler
811
olduğunu bilmem gerekiyor, Harry/' dedi Dumbledo-re.
"Herhalde bunu sabaha bırakabiliriz, değil mi, Dumbledore?" dedi Sirius sert bir sesle. Elini Harry'nin omzuna koymuştu. "Bırak uyusun. Dinlensin."
Harry'nin içinde Sirius'a karşı bir minnet duygusu uyandı. Ama Dumbledore, Sirius'un sözlerine kulak asmadı. Öne, Harry'ye doğru eğildi. Harry son derece isteksizce başını kaldırdı ve o mavi gözlere baktı.
"Seni büyülü bir şekilde uyutmamın," dedi Dumbledore şefkatle, "ve bu gece olanları düşünmek zorunda kalacağın o anı geciktirmenin sana faydası olacağına inansam, bunu yapardım. Ama faydası olmayacağını biliyorum. Acıyı bir süreliğine uyuşturmak, sonunda onu hissettiğinde daha da büyük acı çekmene yol açar. Senden bekleyebileceğimin çok ötesinde cesaret gösterdin. Şimdi senden cesaretini bir kez daha sergilemeni istiyorum. Neler olduğunu bize anlatmanı istiyorum."
Anka kuşundan yumuşak, titreyen, tek bir nota yükseldi. Havada çınladı ve Harry'ye sanki boğazından midesine bir damla sıcak sıvı dökülüp içini ısıtmış, onu güçlendirmiş gibi geldi.
Derin bir soluk aldı ve anlatmaya başladı. Konuşurken, o gece olan her şeyin görüntüsü gözlerinin önünde canlanıyordu; Voldemort'u dirilten İksir'in kıvılcımlı yüzeyini gördü; çevrelerindeki mezarların arasında Cisimlenen Ölüm Yiyen'leri gördü; Cedric'in Kupa'nın yanında, yerde yatan bedenini gördü.
Eli hâlâ Harry'nin omzunu sıkı sıkı tutan Sirius, bir
812
ya da iki defa, bir şey soyleyecekmiş gibi oldu, ama Dumbledore elini kaldırıp onu engelledi. Harry buna memnun oldu, çünkü artık bir kere başladıktan sonra, devam etmek durmaktan daha kolaydı. Hatta rahatlatıcıydı; sanki içinden zehirli bir şey çıkartılıyormuş gibi hissediyordu kendini. Konuşmaya devam etmek, kararlılığının her zerresini gerektiriyordu, ama bitirdikten sonra kendini çok daha iyi hissedeceğini seziyordu.
Ancak Harry, Kılkuyruk'un hançeri koluna batırışı-nı anlatınca, Sirius'tan öfkeli bir nida yükseldi, Dumbledore ise öyle çabuk ayağa kalktı ki, Harry irkildi. Dumbledore masasının çevresinden dolaştı ve Harry'ye kolunu uzatmasını söyledi. Harry onlara hem cüppesinin yırtıldığı yeri, hem de altındaki kesiği gösterdi.
"Başkasının değil de benim kanımı kullanmanın onu daha güçlü hale getireceğini söyledi," dedi Harry, Dumbledore'a. "Dedi ki, annem - annemin bende bıraktığı koruma - ona da sahip olacakmış. Haklı da çıktı - kendine zarar vermeden bana dokunabiliyordu, yüzüme dokundu."
Bir an için Harry, Dumbledore'un gözlerinde zafer parıltısı gibi bir şey gördüğünü sandı. Ama hemen sonra, bunu kendisinin hayal ettiğine karar verdi, çünkü Dumbledore masasının başına döndüğünde, Harry'nin alışık olduğu gibi yaşlı ve yorgun görünüyordu.
"Pekâlâ," dedi Dumbledore, yeniden oturarak. "Voldemort o engeli aşmış. Harry, devam et lütfen."
Harry devam etti; Voldemort'un kazandan yükselişini ve onun Ölüm Yiyen'lere yaptığı konuşmadan ak-
813
Unda kalan her şeyi anlattı. Şonrs Voldemort'un onu çözüşünü, ona asasını, geri ve^şini ve d,üeUoya hazırlanışını anlattı. ''htlr>£rf TJS-J -fıd -4'tifc i!A-iv? ,nblo nımrnor
Ama kendisinin ve Afpldemorf un asalarının alUn rengi bir ışıkla birbirine bağlandığı bölüme geli,nce, boğazının düğümlendiğini fark etti. Konuşmaya devam etmeye çalıştı, ama Voldemort'un asasından çıkanlann anıları zihnine üşüşüyordu, Gedric'in belirdiğini görüyordu, yaşh adanu,

Bertha Jorkins'i görebiliyordu-/annesini,,..!baba,sıu.f.fj ş^f 1Kj ıi^to HM <.-L/TİC .tofii , Sûrius'un sessizliği bozmasına memnun oldu"
"Asalar mı bağlandı?" dedi Süius, Hany'den Dumbledore'a çevürerek. "Neden?^Vusf
Harry başını kaldırdı. Dumbledore ona büyük bir dikkatle bakıyordu^nÂ u-un^d ,tfj hp^ nım,fj^.,
"Priori Incantatem," diye jmırıldand^ Dumtjledo-re.
Gözleri Harry'nin gözlerine kilitlendi ve sanki aralarından görünmez bir anlayış ışını geçti.
"Tersine büyü etkisi mi?" dedi Sirius sert bir sesle.
"Kesinlikle," dedi Dumbledore. "Harry'nin asası ve Voldemort'un asası aynı çekirdeği paylaşıyorlar. İkisi de aynı Anka kuşunun kuyruğundan bir telek içeriyor. Aslında, bu anka kuşunun," diye ekledi ve Harr/nin dizme huzur içinde tünemiş olan kırrruzı-altın şansı tüylü kuşu işaret etti.
"Asamın teleği Fawkes'tan mı alınmış?" dedi Harry hayretle.
"Evet," dedi Dumbledore. "Sen bundan dört yıl on-
814
ce dükkanından çıkar çıkmaz, Mr Ollivander bana yazıp ikinci asayı senin aldığını söyledi."
"Peki bir asa kardeşiyle karşılaşınca ne oluyor?" de-
s. IA t t"ıvo i.,* ATI , iKi- 7nt,H iornıe-'dumc di Sirius. r j-' ,
- r " ,f r j * î1 * '""> *
"Birbirlerine kajşı doğru dürüst işlemezler," dedi Dumbledore. ''Ancak, asaların sahipleri asaları çatışma^ ya zorlarlarsa... ender görülen bir etki ortaya çıkar. ^ t
"Asalardan biri öbürünü, yaptığı büyüleri kusmaya., zorlar - tersten. Önce en son büyü... sonra.bir önceki..."
* v *
Hany'ye soruşturarı gözlerle baku.,Harrv de basını
, uv. ı "j j o, .,1.,. j.- ^.an.ıj -v < '-• evet anlamında salladı. , , , , T m
:.jrf".ncn nrr' vTt^rî .ıntpornruıo^
"Bu demektir ki," dedi Dumbledore ağır ağır, göçlerini Harry'nin yüzünden ayırmadan,,
"Çedrj^bir.bj.-^
çimde yemden belirmiş olmalı." ,, . ,,.. c ' 3 *
"urı >nt.i>" ^n t)a
Harry yine başıyla onayladı. , ,,cA "•- t
"Diggory hayata mı döndü yani?" dedi Sirius sertçe.
"Hiçbir büyü ölüyü yeniden uyandıramaz," dedi Dumbledore kederle. "Sadece bir tür tersine yankı meydana gelir. Asadan, yaşayan Cedric'in bir gölgesi beljtr-miş olmalı... doğru mu, Harry?"
"Benimle konuştu," dedi Harry. Birden, yine titremeye başlamıştı. "Hayalet... hayalet Cedric, ya da her neyse, konuştu."
"Bir yankı," dedi Dumbledore, "Cedric'in görünümüne ve karakterine sahip bir yankı. Sanıyorum böyle başka kişiler de belirdi... Voldemort'un asasının daha önceki kurbanları..."
"Yaşlı bir adam," dedi Harry, boğazı hâlâ sıkışmış haldeydi. "Bertha Jorkins. Ve..."
815
"Annenle baban mı?" dedi Dumbledore usulca.
"Evet," dedi Harry.
Sirius şimdi Harry'nin omzunu öyle sıkı tutuyordu ki, Harry'nin canı acıyordu.
"Asanın kullanıldığı son cinayetler," dedi Dumbledore, başıyla onaylayarak. "Ters sırada. Bağlantıyı sür-dürseydiniz başkalan da belirirdi elbette. Pekâlâ, Harry, bu yankılar, bu gölgeler... ne yaptılar?"
Harry asadan çıkan kişilerin altın ağın kenarlarında dolaşmalarını, Voldemort'un onlardan korkuyor gibi görünmesini, Harry'nin babasının gölgesinin ona ne yapması gerektiğini anlatmasını, Cedric'in son ricasında bulunmasını anlattı.
Bu noktada, Harry artık devam edemeyeceğini anladı. Sirius'a baktığında, onun, yüzünü ellerinin içine almış olduğunu gördü.
Harry birden Favvkes'un dizinden ayrılmış olduğunu fark etti. Anka kuşu yere inmişti. Güzel başını Harry'nin yaralı bacağına yaslamıştı, gözlerinden süzülen iri, inci gibi yaşlar örümceğin açtığı

yaraya akıyordu. Aa dindi. Deri eski haline döndü. Harry'nin bacağı onarılmıştı.
Anka kuşu havalanıp yeniden kapının yanındaki tüneğin üstüne yerleşirken, Dumbledore, "Bir kez daha söylüyorum," dedi. "Bu gece, senden bekleyebileceğimin çok ötesinde cesaret gösterdin, Harry. Volde-mort'la, o gücünün doruğundayken savaşanlarınkine denk bir cesaret gösterdin. Yetişkin bir büyücünün yükünü omuzladın ve bu yükü taşıyabildin - şimdi de bi-
816
ze umabileceğimiz her şeyi verdin. Benimle hastane kanadına geleceksin. Seni bu gece yatakhaneye götürmü-yorum. Bir Uyku İksiri ve biraz huzur... Sirrus, onunla kalmak ister misin?"
Sirius evet anlamında başını salladı ve ayağa kalktı. Yeniden kocaman, kara köpeğe dönüştü. Üçü birlikte odadan çıkıp, hastane kanadına giden merdiveni indiler.
Harry, Dumbledore kapıyı itip açtığında, Mrs Weas-ley, Bili, Ron ve Hermione'nin, canından bezmiş olan Madam Pomfrey'nin etrafını çevirmiş olduklarını gördü. Anlaşılan, Harry'nin nerede olduğunu, başına neler geldiğini öğrenmek istiyorlardı.
Harry, Dumbledore ve kara köpek içeri girince, hepsi hızla arkalarına döndü. Mrs VVeasley'den boğuk bir çığlık yükseldi. "Harry! Ah, Harry!"
Telaşla ona doğru hamle etti, ama Dumbledore aralarına girdi.
"Molly," dedi elini kaldırarak, "lütfen beni biraz dinle. Harry bu gece çok çetin bir tecrübe yaşadı. Az önce de bunu benim için bir kez daha yaşaması gerekti. Şu anda uykuya, huzura ve sessizliğe ihtiyacı var. Hepinizin onunla kalmasını isterse," diye ekledi, Ron, Hermione ve Bill'e de bakarak, "kalabilirsiniz. Ama o hazır olmadan ona soru sormanızı istemiyorum, hele bu akşam, hiç olmaz."
Mrs VVeasley tamam anlamında başını salladı. Bembeyazdı.
Gürültü ediyorlarmış gibi Ron, Hermione ve Bill'e
817
dönüp, "Duydunuz mu? Sessizliğe ihtiyacı var!" diye kızgın kızgın fısıldadı.
"Müdür Bey," dedi Madam Pomfrey, aslında Sirius olan kocaman, kara köpeğe bakarak, "acaba -"
"Bu köpek bir süre Harry'yle birlikte kalacak," diye noktayı koydu Dumbledore. "Seni temin ederim, çok iyi eğitilmiş bir köpektir. Harry - sen yatağına girene kadar bekleyeceğim."
Harry, diğerlerinden soru sormamasını rica ettiği için Dumbledore'a karşı ifade edilemez bir minnet duyuyordu. Onları orada istemediğinden değildi bu; ama her şeyi yeni baştan anlatma düşüncesi, her şeyi yeniden yaşama fikri dayanılacak gibi değildi.
"Fudge'la görüşür görüşmez yine sana bakmaya geleceğim, Harry," dedi Dumbledore. "Yarın ben öğrencilerle konuşana kadar burada kalmanı istiyorum." Ve çıktı.
Harry, Madam Pomfrey tarafından yakındaki bir yatağa götürülürken, odanın öbür ucundaki bir yatakta hareketsiz yatan gerçek Moody'yi gördü. Tahta bacağı ve sihirli gözü yatağının yanındaki komodinin üstünde duruyordu.
"O iyi mi?" diye sordu Harry.
"İyi olacak," dedi Madam Pomfrey, Harry'ye pijama verip çevresindeki paravanayı çekerek. Harry cüppesini çıkardı, pijamayı giydi ve yatağa yattı. Ron, Hermione, Bili, Mrs VVeasley ve kara köpek paravananın çevresinden dolaşıp onun her iki yanandaki sandalyelere oturdular. Ron ve Hermione ona çok temkin-
818
li bir şekilde bakıyorlardı, sanki ondan korkuyorlar-mış gibi.
"İyiyim," dedi Harry onlara. "Sadece yorgunum."
Gözleri yaşlarla dolan Mrs Weasley gereksiz yere Harry'nin yatak örtülerini düzeltti.
Koşrura koşrura odasına gitmiş olan Madam Pomf-rey, elinde küçük bir şişe dolusu mor iksir ve bir kadehle döndü.
"Bunun hepsini içmen gerekecek, Harry," dedi. "Rüyasız uyku için bir iksir bu."
Harry kadehi alıp birkaç büyük yudum içti. Anında uyku bastırdı. Çevresindeki her şey bulanıklaştı; hastane kanadının lambaları yatağının çevresindeki paravananın ötesinden ona dostça göz kırpıyor gibiydiler; bedeni sıcacık kuştüyü şiltenin içine gömüldükçe gömülüyordu sanki. Daha İksir'i bitiremeden, daha bir kelime bile edemeden, bitkinliği onu uykuya sürükledi.
*

Harry uyandığında kendini öyle sıcacık, öyle uykulu hissediyordu ki, yeniden uykuya dalabilmek için gözlerini kapalı tuttu. Oda hâlâ loştu; Harry hâlâ gece olduğundan emindi ve çok uzun süredir uyuyor olamayacağı yolunda bir his vardı içinde.
Sonra çevresinde fısıldaşmalar duydu.
"Susmazlarsa onu uyandıracaklar!"
"Niye bağırıyorlar ki? Bir şey daha olmuş olamaz, değil mi?"
Harry gözlerini mahmur mahmur açtı. Birisi gözlüğünü gözünden çıkarmıştı. Mrs VVeasley ile Bill'in ya-
819
kında duran bulanık hatlarını seçebiliyordu. Mrs Weas-ley ayaktaydı.
"Bu, Fudge'ın sesi/' diye fısıldadı Mrs Weasley. "Şu da Minerva McGonagall, değil mi? Ama niye tartışıyorlar ki?"
Şimdi Harry onları da duyabiliyordu: İnsanlar bağrışarak, paldır küldür hastane kanadına yaklaşıyorlardı.
"Üzüntü verici, ama yine de, Minerva -" diyordu Cornelius Fudge yüksek sesle.
"Onu şatoya hiç getirmemeliydin!" diye bağırdı Profesör McGonagall. "Dumbledore bunu bir öğrensin -"
Harry hastane kapılarının hızla açıldığını duydu. Doğrulup oturdu ve gözlüğünü taktı. Yatağının çevresindeki kimse bunu fark etmemişti, hepsi dönmüş kapıya bakıyordu ve Bili paravanayı çekmişti.
Fudge hızla koğuşa girdi. Profesör McGonagall ve Snape hemen peşindeydiler.
Fudge, "Dumbledore nerede?" diye sordu Mrs We-asley'ye.
"Burada değil," dedi Mrs YVeasley kızgın kızgın. "Burası bir hastane kanadı, Bakan Bey, sizce bu şekilde -"
Ama tam o sırada kapı açıldı ve içeri Dumbledore girdi.
Dumbledore bir Fudge'a, bir Profesör McGonagall'a bakarak, sert bir sesle, "Ne oldu?" dedi. "Niye bu insanları rahatsız ediyorsunuz? Minerva, beni şaşırttın - senden Barty Crouch'un başında nöbet tutmanı istemiştim -"
820
"Artık onun başında nöbet tutmaya gerek yok, Dumbledore!" diye Hz bir sesle bağırdı Profesör McGo-nagall ' Bakan Bey sağ olsun!"
Harry, Profesör McGonagall'm hiç böyle kontrolünü kaybettiğini görmemişti. Profesör'ün kızgınlıktan yanakları kızarmıştı, ellerini de yumruk yapmıştı; hiddetten titriyordu.
"Mr Fudge'a bu geceki olaylardan sorumlu Olu T Yiyen'i yakaladığımızı söylediğimizde/' dedi Snape alçak sesle, "kendi güvenliğinin tehlikede olduğunu nıs-setti anlaşılan. Şatoya gelirken kendisine bir Ruh Emici'nin eşlik etmesinde diretti. Onu Barty Crouch'un olduğu odaya -"
"Ona bunu onaylamayacağını söyledim, Dumbledore!" dedi Profesör McGonagall, burnundan soluyarak. "Ona Ruh Emici'lerin şatoya ayak basmalarına hayatta izin vermeyeceğini söyledim, ama -"
"Daha neler!" diye kukredi Fudge. Harry onu da hiç bu kadar öfkeli görmemişti. "Sihir Bakanı olarak, yanımda koruma getirip getirmeyeceğime ben karar veririm, özellikle de böyle tehlikeli -"
Ama Profesör McGonagall'm sesi Fudge'ınkini bastırdı.
"O - o şey odaya girer girmez," dedi çığlık çığlığa, sinirden titreyerek Fudge'ı işaret edip, "hemen Crouch'un üstüne eğildi ve - ve -"
Profesör McGonagall olanları tarif edecek kelimeler bulmaya çalışırken, Harry'nin içini buz gibi bir ürperti kapladı. Cümlenin sonunu duymasına gerek v- k tu
821
Ruh Emici'nin ne yaptığını anlamıştı. Ruh Emici, Barty Crouch'a ölüm öpücüğünü uygulamıştı. Ruhunu ağzından emip almıştı. Şimdi Barty Crouch ölüden de beterdi.
"Anlatılanlara bakılırsa, bu bir kayıp sayılmaz!" diye bas bas bağırdı Fudge. "Anlaşılan Barty Crouch birçok ölümden sorumluydu!"
"Ama şimdi ifade veremez, Cornelius," dedi Dumbledore. Fudge'a dikkatle bakıyordu, sanki onu ilk

kez apaçık görüyormuş gibi. "O kısardan niye öldürdüğü hakkında delil sunamaz."
"Niye öldürdüğü mü? Eh, bu hiç de büyük bir esrar değil, ha?" diye bağırdı Fudge. "Zır deliydi o! Minerva ve Severus'un anlattıklarına bakılırsa, hepsini Kim-Ol-duğunu-Büirsin-Sen'in talimatlarıyla yaptığını saruyor-muş!"
"Lord Voldemort ona gerçekten talimatlar veriyordu, Cornelius," dedi Dumbledore. "O insanların ölümleri Voldemorfu eski gücüne kavuşturma planının yan ürünlerinden başka bir şey değildi. Plan başanya ulaştı. Voldemort yeniden bedenine kavuştu."
Fudge sanki bin yüzüne çok ağır bir şeyle vurmuşa dcr.dü. Afallamış halde, gözlerini kırpıştırarak, az önce duyduklarına inanamıyormuş gibi Dumbledore'a baktı.
Kekelemeye başladı, f altaşı gibi açılmış gözleri hâlâ Dumbledore'un üstündeydi.
"Kim-Olduğunu-Büirsin-Sen... döndü mü? Saçmalık. Hadi, yapma, Dumbledore..."
"Şüphesiz, Minerva ve Severus da sana söylemiş-
822
lerdir," dedi Dumbledore, "Barty Crouch'un itirafını dinledik. Veritaserum'un etkisi altında, bize Azka-ban'dan nasıl kaçırıldığını ve Voldemort'un -onun hâlâ hayatta olduğunu Bertha Jorkins'ten öğrenerek- onu babasından kurtarmaya nasıl gittiğini, onu Harry'yi ele geçirmekte nasıl kullandığını anlattı. Plan işledi, sana söylüyorum. Crouch, Voldemort'un geri dönmesine yardımcı oldu."
"Bak ama, Dumbledore..." dedi Fudge. Harry onun yüzünde hafif bir gülümsemenin belirdiğini hayretle gördü. "Buna - buna cidden inanıyor olamazsın. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen dönmüş, ha? Haydi, yapma... elbette Crouch, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in emirleriyle hareket ettiğine inanıyor olabilir - ama öyle bir delinin sözüne inanmak, Dumbledore..."
"Harry bu gece Üçbüyücü Kupası'na dokunduğunda, doğruca Voldemort'a aktarıldı," dedi Dumbledore kararlı bir sesle. "Lord Voldemort'un yeniden doğuşuna tanık oldu. Benimle odama gelirsen, sana hepsini açıklayacağım."
Dumbledore dönüp Harry'ye baktı ve onun uyanık olduğunu gördü, ama yine de başını sallayıp, "Korkarım bu gece Harry'yi sorgulamana izin veremem," dedi.
Fudge'in tuhaf gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.
O da dönüp Harry'ye baktı, sonra gözlerini yeniden Dumbledore'a çevirdi. "Sen - eee - bu konuda Harry'nin sözüne inanmaya hazır mısın, Dumbledore?"
Bu sözleri takip eden bir anlık sessizlik Sirius'un
823
hırlamasıyla bozuldu. Ense tüyleri dimdik olmuştu ve Fudge'a dişlerini gösteriyordu.
"Elbette Harry'ye inanıyorum," dedi Dumbledore. Şimdi gözleri alev alevdi. "Crouch'un itirafını dinledim. Harry'den, Üçbüyücü Kupası'na dokunmasından sonra olanları dinledim. İki öykü birbirine uyuyor, geçen yaz Bert-ha Jorkins'in kayboluşundan beri olan her şeyi açıklıyor."
Fudge'ın yüzünde hâlâ o tuhaf gülümseme vardı. Bir kez daha, cevap vermeden önce dönüp Harry'ye baktı. "Demek Lord Voldemort'un döndüğüne inanman için deli bir katilin ve şuradaki... şeyy..."
Fudge, Harry'ye yine kaçamak bir bakış attı ve Harry birden anladı.
"Rita Skeeter'ı okumuşsunuz, Mr Fudge," dedi usulca.
Ron, Hermione, Mrs VVeasley ve Bili yerlerinden sıçradılar. Hiçbiri Harry'nin uyandığının farkına varmamıştı.
Fudge hafiften kızardı, ama yüzüne boyun eğmez ve dediğim dedik bir ifade yerleşti.
"Ne olmuş okuduysam?" dedi, Dumbledore'a bakarak. "Çocuk hakkındaki birtakım gerçekleri hasıraltı ettiğini öğrendiysem? Demek bir Çatalağız, ha? Ve tuhaf bir şekilde her tarafta nöbet geçirip duruyor -"
"Sanırım Harry'nin yara izinde duyduğu acıdan bahsediyorsun, öyle mi?" dedi Dumbledore sakince.
"Onun bu tür acılar çektiğini itiraf ediyorsun o halde, ha?" dedi Fudge hemen. "Baş ağrıları? Kâbuslar? Hatta belki - halüsinasyonlar?"
824
"Beni dinle, Cornelius," dedi Dumbledore, ona doğru bir adım atarak. Yine çevresine o tarif

edilmez güç dalgasını yayıyordu, Harry aynı şeye Dumbledore genç Crouch'u Sersemlettikten sonra da tanık olmuştu. "Harry'nin aklı seninki ya da benimki kadar yerinde. Alnındaki yara izi beynini bulandırmış değil. Kanımca Lord Voldemort onun yakınında olduğunda ya da cinayet arzusu kabardığında acıyor."
Fudge, Dumbledore'un karşısında bir adım gerilemişti, ama hâlâ aynı derecede inatçı görünüyordu.
"Kusura bakma, Dumbledore, ama daha önce hiç alarm zili görevi gören bir yara izi duymadım..."
"Bakın, Voldemort'un geri dönüşünü gördüm!" diye bağırdı Harry. Yataktan çıkmaya çalışa, ama Mrs VVeasley onu yatağında kalması için zorladı. "Ölüm Yiyenleri gördüm! Size onların adlarını verebilirim! Lucius Malfoy -"
Snape aniden kıpırdandı, ama Harry ona bakınca, Snape'in gözleri çabucak Fudge'a döndü.
"Malfoy aklandı!" dedi Fudge, besbelli üstüne alınmıştı. "Çok köklü bir aile - çok önemli hizmetler için bağışlarda bulundular -"
"Macnair!" diye devam etti Harry.
"O da aklandı! Şimdi Bakanlık için çalışıyor!"
"Avery - Nott - Crabbe - Goyle -"
"Tek yaptığın, on üç yıl önce Ölüm Yiyen olmakla suçlanan kişilerin adlarını tekrar etmek!" dedi Fudge öfkeyle. "O adları eski duruşma raporlarında bulmuş olabilirsin! Yapma gözünü seveyim, Dumbledore - çocuk geçen senenin sonunda da böyle deli saçması bir
825
öykü uydurmuştu - okuduğu mavallar büsbütün inanılmaz bir hal alıyor, ama sen hâlâ bunları yutuyorsun - çocuk yılanlarla konuşabiliyor, Dumbledore, sence buna rağmen güvenilir biri mi?"
"Seni budala!" diye bağırdı Profesör McGonagall. "Cedric Diggory! Mr Crouch! Bu ölümler bir delinin gelişigüzel hareketlerinin sonucu olamaz!"
"Aksini gösteren bir delil göremiyorum!" diye bağırdı Fudge, Profesör McGonagall'ınkine denk bir kızgınlıkla yüzü morarak. "Bana öyle görünüyor ki, son on üç yılda elde ettiğimiz her şeyi sarsacak bir panik başlatmaya kararlısınız!"
Harry kulaklarına inanamıyordu. Fudge'ı her zaman şefkatli biri olarak görmüştü. Belki biraz palavracı, belki biraz kendini beğenmiş, ama temelde iyi huylu biri. Ancak şimdi karşısında duran kısa boylu, kızgın büyücü rahat ve düzenli dünyasının alt üst olması ihtimalini şiddetle reddediyordu - Voldemorf un hayata dönmüş olabileceğine inanmıyordu.
"Voldemort geri döndü," diye tekrarladı Dumbledore. "Bu gerçeği hemen kabul edersen ve gerekli önlemleri alırsan, Fudge, durumu hâlâ kurtarabiliriz. Birinci ve en önemli adım, Azkaban'ı Ruh Emici'lerin kontrolünden almak -"
"Saçmalık!" diye bağırdı Fudge yine. "Ruh Emi-ci'leri çıkarmak mı? Böyle bir şeyi önersem kovulurum! Toplumumuzun yarısının geceleri yatakta kendini güvende hissetmesinin nedeni, Azkaban'da Ruh Emici'lerin nöbet tutması!"
826
"Ama geri kalanımız yatakta o kadar rahat uyuya-mıyor, Cornelius. Çünkü Lord Voldemorf un en tehlikeli destekçilerinin, o çağırdığı anda ona katılacak yaratıkların gözetiminde olduğunu biliyoruz!" dedi Dumbledore. "Sana sadık kalmayacaklar, Fudge! Voldemort onlara, güçlerini kullanıp zevklerini tatmin etmeleri için senden çok daha geniş olanaklar sunabilir! Ruh Emici'ler arkasmdayken ve eski destekçileri de yanına dönmüşken, onun on üç yıl önce sahip olduğu güce yeniden erişmesini durdurmakta çok büyük güçlük çekeceksin!
Fudge, sanki öfkesini ifade edecek sözcük bulamıyormuş gibi, ağzını ses çıkarmadan açıp kapıyordu.
"Alman gereken -derhal alman gereken- ikinci ön-lemse," diye yılmadan devam etti Dumbledore, "devlere elçiler göndermek."
"Devlere elçiler göndermek mi?" diye tiz bir çığlık attı Fudge. Belli ki dili çözülmüştü. "Naşı l bir çılgınlıktır bu?"
"Onlara hemen dostluk elini uzat, yoksa çok geç olur," dedi Dumbledore. "Yoksa Voldemort, tıpkı daha önce yaptığı gibi, devleri, onlara haklarını ve özgürlüklerini verecek tek büyücünün kendisi olduğuna ikna eder!"

"Ciddi - ciddi olamazsın!" dedi Fudge, soluğu kesilerek. Başını iki yana sallayarak Dumbledore'dan uzaklaştı. "Devlerle temasa geçtiğim sihir toplumunun kulağına bir giderse - insanlar onlardan nefret ediyor, Dumbledore - kariyerimin sonu olur -"
827
"Sen kör olmuşsun," dedi Dumbledore, şimdi sesini yükselterek. Çevresindeki güç halesi adeta somutlaşmıştı, yine gözlerinden ateşler saçıyordu. "Makamına duyduğun tutku seni kör etmiş, Cornelius! Her zaman yaptığın gibi, kanın saflığı denen şeye çok fazla önem veriyorsun! Bir insanın ne olarak doğduğunun değil, nasıl geliştiğinin önemli olduğunu göremiyorsun! Az önce Ruh Emici'n, bilinen en köklü safkan ailelerden birinin son üyesini yok etti - ve o adamın ne yapmayı seçtiğini görüyorsun! Sana şunu söylüyorum - benim önerdiğim adımlan atarsan, makamında olsan da olmasan da, görüp göreceğimiz en cesur ve en büyük Sihir Bakanlarımızdan biri olarak hatırlanırsın. Ama harekete geçmezsen - tarih seni, kenara çekilip bizim yeniden kurmak için çaba sarfettiğimiz dünyayı yok etsin diye Volde-mort'a ikinci bir fırsat veren adam olarak hatırlar!"
"Delilik," diye fısıldadı Fudge, gerilemeye devam ederek. "Çılgınlık..."
Sonra bir sessizlik çöktü. Madam Pomfrey, Harry'nift yatağının ayakucunda, ellerini ağzına götürmüş halde donakalmıştı. Mrs VVeasley hâlâ Harry'nin başında duruyordu, kalkmasın diye eli unun omzun-daydı. Bili, Ron ve Hermione gözlerini Fudge'a dikmiş bakıyorlardı.
"Eğer gözlerini kapama konusundaki kararlılığın seni bu noktaya kadar getiriyorsa, Cornelius," dedi Dumbledore, "bir yol ayrımına vardık demektir. Sen nasıl uygun görüyorsan öyle hareket edersin. Ve ben -
828
ben nasıl uygun görüyorsam öyle hareket edeceğim."
Dumbledore'un sesinde en ufak bir tehdit izi yoktu, sadece var olan durumu ortaya koyar gibiydi. Ama Fudge, sanki Dumbledore elinde bir asayla onun üzerine geliyormuş gibi öfkelendi.
"Beni dinle, Dumbledore/' dedi, parmağını tehdit edercesine sallayarak. "Seni hep serbest bıraktım. Hep. Sana çok saygı gösterdim. Belki bazı kararlarına katılmadım, ama sesimi çıkarmadım. Bakanlık a başvurmaksızın kurtadamlara iş vermene ya da Hagrid'i tutmana ya da öğrencilerine istediğin şeyleri öğretmene izin verecek pek fazla kişi bulamazsın. Ama simdi bana karşı çalışmaya başlayacaksan -"
"Benim tek bir kişiye karşı çalışmaya niyetim var," dedi Dumbledore. "O da Lord Voldemort. Eğer ona karşıysan, Cornelius, o zaman aynı taraftayız demektir."
Fudge buna verecek bir cevap bulamamış gibiydi. Bir süre küçük ayaklarının üstünde bir öne bir arkaya sallandı ve melon şapkasını elinde çevirdi.
Sonunda, yalvarır gibi bir sesle konuştu: "Geri dönmüş olamaz, Dumbledore, olamaz..."
Snape ileri atıldı ve cüppesinin sol kolunu sıvayarak Dumbledore'un yanından geçti. Kolunu öne uzatıp gösterince, Fudge irkildi.
"İşte," dedi Snape haşin bir sesle. "İşte. Karanlık İşaret. Bir saat önceki kadar belirgin değil, o sırada kapkara olmuştu. Ama hâlâ görebilirsin. Her Ölüm Yi-
829
yen'de bu işaret vardı, bizzat Karanlık Lord tarafından dağlanmıştı. Bu hem birbirimizi tanımamız, hem de onun istediği zaman bizi huzuruna getirmesi için bir araçtı. Hangi Ölüm Yiyen'in İşaret'ine dokunsa, o Ölüm Yiyen bulunduğu yerden anında Buharlaşır ve onun yanında Cisimlenirdi. Bu İşaret yıl boyunca giderek be-lirginleşti. Karkaroff unki de. Karkaroff bu gece niye kaçtı sanıyorsun? İkimizin İşaret'i de yanmaya başladı, ikimiz de onun döndüğünü anladık. Karkaroff, Karanlık Lord'un intikam alacağından korkuyor. O kadar çok Ölüm Yiyen'e ihanet etti ki, sürüye geri alınmayacağını biliyor."
Fudge, Snape'in önünde de bir adım geriledi. Başını iki yana sallıyordu. Snape'in söylediklerinin bir kelimesini bile anlamış gibi görünmüyordu. Snape'in kolundaki çirkin işarete, apaçık bir nefretle, uzun uzun baktı. Sonra başını Dumbledore'a çevirdi ve fısıldadı: "Sen ve ekibin ne yapmaya çalışıyorsunuz bilmiyorum, Dumb-ledore, ama daha fazla dinlemeyeceğim. Başka bir şey söyleyecek de değilim. Seninle yann temasa geçeceğim, Dumbledore, bu okulun yönetiliş biçimiyle ilgili konuşmak için. Şimdi Bakanlık'a dönmem gerekiyor."

Tam kapıya varmıştı ki, durdu. Geri döndü, yatakların bulunduğu bölüme yürüdü ve Harry'nin yatağının yanında durdu.
"Ödülün," demekle yetindi. Cebinden içi altın dolu, büyük bir kese çıkarıp Harry'nin başucundaki komodinin üstüne bıraktı. "Bin Galleon. Bir ödül seremonisi
830
yapılması gerekirdi, ama bu şartlar altında..."
Melon şapkasını başına geçirdi ve odadan çıkıp kapıyı arkasından çarptı. O gözden kaybolur kaybolmaz, Dumbledore başını Harry'nin yatağının çevresindeki gruba çevirdi.
"Yapılması gereken şeyler var," dedi. "Molly... sana ve Arthur'a güvenebileceğimi düşünmekte haklı mıyım?"
"Elbette," dedi Mrs YYeasley. Dudaklarına varıncaya kadar bembeyaz kesilmişti, ama kararlı bir hali vardı. "Arthur, Fudge'ın ne olduğunu biliyor. Arthur'un bunca yıldır Bakanlık'ta arka planda kalmasının nedeni, Muggle'lara olan düşkünlüğü. Fudge onda doğru dürüst büyücülük gururu olmadığını düşünüyor."
"O halde Arthur'a bir mesaj göndermem gerekiyor," dedi Dumbledore. "Gerçeğe ikna edebileceğimiz herkese derhal haber verilmesi gerekiyor. Ve Arthur, Cornelius kadar basiretsiz olmayan Bakanlık çalışanlarıyla temasa geçmeye çok uygun bir konumda."
"Babama ben giderim," dedi Bili, ayağa kalkarak. "Hemen gidiyorum."
"Çok güzel," dedi Dumbledore. "Neler olduğunu ona anlat. Söyle, kısa sürede onunla doğrudan temasa geçeceğim. Ancak, tedbirli olması gerekiyor. Eğer Fudge benim Bakanlık'a müdahalede bulunduğumu düşünürse -"
"Bana bırakın," dedi Bili.
Harry'nin omzuna bir şaplak indirdi, annesini ya-
831
nağmdan öptü, pelerinini üstüne geçirdi ve hızla odadan çıktı.
"Minerva," dedi Dumbledore, Profesör McGona-gall'a dönerek. "Hagrid'i olabildiğince çabuk odamda görmek istiyorum. Ayrıca -gelmeyi kabul ederse- Madam Maxime'i de."
Profesör McGonagall başıyla onayladı ve tek kelime etmeden çıktı.
"Poppy," dedi Dumbledore, Madam Pomfrey'ye. "Senden rica etsem, Profesör Moody'nin odasına inebilir misin? Orada YVinky adında, hayli üzüntülü bir ev cini bulacaksın. Onun için elinden geleni yap, sonra da onu mutfağa götür. Sanırım Dobby bizim için ona bakacaktır."
"Pe-peki," dedi Madam Pomfrey, şaşırmış halde. O da çıktı.
Dumbledore yine konuşmaya başlamadan önce, kapının kapanmasını ve Madam Pomfrey'nin ayak seslerinin uzaklaşıp duyulmaz hale gelmesini bekledi.
"Şimdi de," dedi, "aramızdan iki kişinin birbirlerini oldukları gibi görmelerinin vakti geldi. Sirius... her zamanki biçimini alırsan..."
Kocaman, kara köpek başını kaldırıp Dumbledore'a baktı ve sonra, bir anda, insana dönüştü.
Mrs VVeasley feryadı basıp yataktan geri sıçradı.
"Sirius Black!" dedi çığlık çığlığa, onu işaret ederek.
"Anne, sus!" diye bağırdı Ron. "Endişelenecek bir şey yok!"
832
Snape ne bağırmış, ne de geri sıçramıştı, ama y. zünde korkuyla hiddet karışımı bir ifade vardı.
"O!" diye hırladı, Sirius'a bakarak. Sirius'un yüzünden de aynı nefret okunuyordu. "Onun burada ne işi var?"
"Buraya benim davetim üzerine geldi," dedi Dumbledore, bir birine, bir ötekine bakarak. "Tıpkı senin gibi, Severus. ikinize de güveniyorum. Aranızdaki eski farklılıkları bir kenara bırakıp birbirinize güvenmenizin vakti geldi."
Harry, Dumbledore'un mucize gibi bir şey istediğini düşündü. Sirius ve Snape birbirlerine büyük bir nefretle bakıyorlardı.
"Hiç olmazsa apaçık düşmanlıktan vazgeçin," dedi Dumbledore, sesinde hafif bir sabırsızlıkla, "kısa vadede ona da razıyım. El sıkışacaksınız. Artık aynı taraftasınız. Vakit daralıyor ve biz gerçeği bilenler bir arada durmazsak, hiçbirimiz için umut kalmadı demektir."

Sirius ve Snape ağır ağır -ama hâlâ ikisi de karşısındakinin başına kötü bir şey gelmesini diliyormuş gibi bakarak- birbirlerine yaklaşıp el sıkıştılar. Ve ellerini çabucak bıraktılar.
"Başlangıç için bu da yeterli," dedi Dumbledore, tekrar aralarına girerek. "Şimdi, ikinize de birer görev vereceğim. Fudge'rn tutumu, her ne kadar beklenmedik olmasa da, her şeyi değiştiriyor. Sirius, senden hemen yola çıkmanı istiyorum. Remus Lupin'i, Arabella Figg'i, Mundungus Fletcheı'ı alarma geçireceksin - yani eski tayfayı. Bir süre Lupin'de kal ve dikkati çekme; seninle oradan temasa geçeceğim."
833
"Ama -" dedi Harry.
Sirius'un kalmasını istiyordu. Ondan yine bu kadar çabuk ayrılmak istemiyordu.
"Çok yakında görüşeceğiz, Harry," dedi Sirius, ona dönerek. "Sana söz veriyorum. Ama elimden geleni yapmam gerekiyor, anlıyorsun, değil mi?"
"Evet," dedi Harry. "Evet... tabii ki anlıyorum."
Sirius onun elini kavrayıp bıraktı, Dumbledore'a başıyla selam verdi ve tekrar kara köpeğe dönüştü. Odanın öbür ucuna koştu, kapının kolunu patisiyle çevirdi. Ve o da gitti.
"Severus," dedi Dumbledore, Snape'e dönerek. "Senden ne istemek zorunda olduğumu biliyorsun. Eğer Kazırsan... hazırhkhysan..."
"Hazırım," dedi Snape.
Her zamankinden daha solgun görünüyordu ve soğuk, siyah gözleri tuhaf bir şekilde parıldıyordu.
Dumbledore, "O halde, iyi şanslar," dedi ve Sna-pe'in tek kelime etmeden Sirius'un ardından çıkıp gidişini, yüzünde hafif bir endişe ifadesiyle izledi.
Dumbledore birkaç dakika boyunca konuşmadı.
"Aşağı inmeliyim," dedi sonunda. "Diggory'lerle görüşmeliyim. Harry - iksirinin kalanını da iç. Hepinizle sonra görüşürüz."
Dumbledore çıkarken Harry kendini yine yastığının üstüne bıraktı. Hermione, Ron ve Mrs VVeasley ona bakıyorlardı. Uzunca bir süre hiçbiri konuşmadı.
"İksirinin geri kalanını içmelisin, Harry," dedi Mrs
834
\Veasley sonunda. Komodinin üstündeki altın kesesini eliyle hafifçe kenara çekerek şişeye ve kadehe uzandı. "Uzun ve güzel bir uyku çek. Bir süre başka bir şey düşünmeye çalış... Ödülünle neler alacağını düşün!"
"O altınları istemiyorum/' dedi Harry ifadesiz bir sesle. "Siz alın. Kim alırsa alsın. Benim kazanmamam gerekirdi. Onları Cedric'in almış olması gerekirdi."
Labirentten çıktığından beri mücadele ettiği şey şimdi ona üstün gelmek üzereydi. Gözlerinin iç köşelerinde bir yanma, bir batma hissediyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve tavana baktı.
"Senin suçun değildi, Harry," diye fısıldadı Mrs VVeasley.
"Ona Kupa'yı benimle birlikte almasını söyledim," dedi Harry.
Şimdi yanma hissi boğazına da inmişti. Keşke Ron başka tarafa baksa, diye düşündü.
Mrs VVeasley iksiri komodinin üstüne koydu, eğildi ve kollarını Harry'ye doladı. Harry daha önce hiç böyle, bir anne tarafından kucaklanır gibi kucaklandığını hatırlamıyordu. Mrs VVeasley ona sarılırken, o gece gördüklerinin bütün ağırlığı üzerine çöktü. Annesinin yüzü, babasının sesi, Cedric'in yerde yatan cansız bedeninin görüntüsü... hepsi kafasının içinde dönüp durmaya başladı. Sonunda dayanamaz hale geldi, içinden kurtulma mücadelesi veren ıstırap haykırışını bastırmak için yüzünü buruşturdu.
Derken gürültülü bir çarpma sesi duyuldu ve Mrs
835
VVeasley ile Harry aynldılar. Hermione pencere kenarında duruyordu. Elinde bir şeyi sıkı sıkı tutuyordu.
"Özür dilerim," diye fısıldadı.
"İksirin, Harry," dedi Mrs VVeasley çabucak, elinin tersiyle gözlerini silerek.
Harry hepsini bir dikişte içti. İksir etkisini anında gösterdi. Rüyasız uykunun ağır, karşı konulmaz dalgalan üstüne çöktü ve Harry kendini yastığa bıraktı. Artık düşünmüyordu.

836
OTUZ YEDİNCİ BOLUM
Başlangıç
Harry bir ay sonra bile dönüp geriye baktığında, bu olayları izleyen birkaç güne ait anılarının çok az olduğunu görebiliyordu. Sanki o gece o kadar çok şey yaşamıştı ki, hafızası ondan sonrasını almamıştı. Var olan anılanysa son derece acılıydı. Bunların içinde belki de en berbatı, ertesi sabah Diggory'lerle buluşmasıydı.
Olup bitenler için onu suçlamadılar; tam tersine, ikisi de Cedric'in cesedini onlara geri getirdiği için teşekkür ettiler. Mr Diggory konuşmanın büyük bölümünde hıçkıra hıçkıra ağladı. Mrs Diggory'nin kederiy-se gözyaşı dökemeyecek kadar derinmiş gibi görünüyordu.
Harry onlara Cedric'in nasıl öldüğünü anlatınca, "Öyleyse çok az acı çekti," dedi Mrs Diggory. "Hem, Amos... tam Turnuva'yı kazandığı sırada öldü, değil mi? Eminim ki mutlu olmuştur."
Gitmek için kalktıklarında, başını eğip Harry'ye baktı ve, "Kendine göz kulak ol," dedi.
837
Harry komodinin üstündeki altın kesesini aldı. "Bunu siz alın," diye mırıldandı. "Cedric'in hakkı, oraya önce o ulaştı, alın -"
Ama Mrs Diggory geriye çekildi. "Yo hayır, o senin
canım, alamayız... sende kalsın."
*
Harry ertesi sabah Gryffindor Kulesi'ne döndü. Her-mione ile Ron'un dediğine göre, Dumbledore o sabah kahvaltıda okula hitaben bir konuşma yapmıştı. Onlardan sadece Harr/yi kendi haline bırakmalarını istemişti. Kimse ona soru sormayacak ya da labirentte neler olduğunu anlatsın diye başının etini yemeyecekti. Harry çoğu kişinin koridorlarda onun uzağından geçtiğini, göz göze gelmekten kaçındığını fark etti. Bazüan o geçerken ellerini ağızlarına koyup bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Harry çoğunun, Rita Skeetel'ın onun ne kadar dengesiz ve belki de tehlikeli olduğu hakkındaki yazısına inandığını sanıyordu. Belki de Cedric'in nasıl öldüğü konusunda kendi teorilerini oluşturmuşlardı. Aslında pek de aldırmıyordu. En çok hoşuna giden, Ron ve Hermione'yle oturup başka şeylerden konuşmakta, ya da onların kendisini istediği gibi düşünmeye bırakıp satranç oynamalarıydı. Üçünün, sözcüklere dökmek zorunda olmadıkları bir anlaşmaya varmış olduklarını hissediyordu. Üçü de Hogwarts dışında neler olup bittiği konusunda bir işaret, bir haber bekliyordu - ve kesin bir şeyler bilmeden, neler olup biteceğine ilişkin tahminlerde bulunmak yararsızdı. Bu konuya ancak Ron, Harry'ye, Mrs VVeasley'nin eve
838
dönmeden önce Dumbledore'la yaptığı konuşmayı anlattığı zaman değindiler.
"Annem ona bu yaz senin okuldan ayrılır ayrılmaz bize gelip gelemeyeceğini sormaya gitmişti," dedi. "Ama Dumbledore senin Dursley'lere gitmem istiyor, hiç değilse ilk başta."
"Neden?" diye sordu Harry.
Ron sıkıntıyla başını salladı. "Dumbledore'un kendine göre nedenleri olduğunu söyledi. Herhalde ona güvenmemiz gerek, değil mi?"
Ron ve Hermione'nin dışında Harry'nin konuşabildiği tek kişi Hagrid'di. Artık Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenleri olmadığı için, dersleri boş geçiyordu. Bir perşembe günü öğleden sonraki boş dersten yararlanıp Hagrid'i ziyaret etmeye kulübesine gittiler. Pırıl pırıl, güneşli bir gündü. Onlar yaklaşırlarken, Fang açık kapıdan dışarı fırladı, havlıyor ve kuyruğunu deli gibi sallıyordu.
Hagrid, "Kim o?" diyerek kapıya geldi. "Harry!"
Uzun adımlarla yanlarına gitti, tek koluyla Harry'yi kucakladı, saçlarını karıştırdı ve, "Seni görmek ne güzel, ahbap," dedi. "Seni görmek ne güzel."
Hagrid'in kulübesine girdikleri zaman, şöminenin önündeki tahta masada kova büyüklüğünde fincanlarla tabaklar olduğunu gördüler.
Hagrid, "Olympe'yle bir fincan çay içtik," dedi. "Az önce gitti."
"Kim?" dedi Ron merakla.
839

"Madam Maxime tabii ki!" dedi Hagrid
Ron, "İkiniz barıştınız yani, öyle mi?" diye sordu.
Hagrid havalı havalı, "Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi. Dolaptan birkaç fincan daha aldı. Onlara çay yapıp bir tabak da gözleme ikram ettikten sonra, sandalyesinde arkaya yaslandı. Böcek karası gözleriyle Harry'yi iyice bir inceledi.
Boğuk bir sesle, "İyisin ya?" diye sordu.
"Evet," dedi Harry.
"Hayır, değilsin," dedi Hagrid. "Elbette değilsin. Ama olacaksın."
Harry hiçbir şey söylemedi.
Hagrid, "Onun geri döneceğini biliyordum," dedi. Harry, Ron ve Hermione büyük bir şaşkınlık içinde ona baktılar. "Yıllardır biliyordum, Harry. Orada bir yerlerde, vaktinin gelmesini beklediğini biliyordum. Er geç olacaktı bu. Şimdi oldu işte, biz de bize düşeni yapmalıyız. Mücadele edeceğiz. Adamakıllı güçlenmeden onu durdurabiliriz belki. En azından, Dumbledore'un planı bu. Büyük adam, Dumbledore. O yanımızda oldukça, fazla kaygılanmıyorum."
Hagrid onların yüzündeki inanmaz ifadeleri görünce, çalı gibi kaşlarını kaldırdı.
"Oturup da kaygılanmanın faydası yok," dedi. "Başa gelecek olan gelir, o zaman biz de karşısına çıkarız. Dumbledore bana senin neler yaptığını anlattı, Harry."
Harry'ye bakarken Hagrid'in göğsü kabardı. "Evet,
840
baban da ancak bu kadarım yapardı ve benim kitabımda bundan büyük övgü yok."
Harry ona gülümsedi. Günlerdir ilk kez gülümsü-yordu.
"Dumbledore senden ne yapmanı istedi, Hagrid?" diye sordu. "Profesör McGonagall'ı yollayıp seninle ve Madam Maxime'le görüşmek istedi... o gece."
"Yaz için bana küçük bir iş verdi," dedi Hagrid. "Ama gizli. Bundan söz etmemem gerek, size bile. Olympe de -siz Madam Maxime diyorsunuz- benimle gelebilir. Sanırım gelecek. Sanırım onu ikna ettim."
"Voldemort'la mı ilgili?"
Hagrid bu adı duyunca irkildi.
"Olabilir," diye lafı geçiştirdi. "Şimdi... kim benimle gelip de geriye kalan tek Keleker'i ziyaret etmek ister?" Yüzlerindeki ifadeyi görünce de, telaşla ekledi: "Şaka -
şaka!"
*
Privet Drive'a dönmeden önceki son gece, Harry yatakhanede sandığını toplarken içinde bir sıkıntı vardı. Yıl Sonu Şöleni'nden ödü kopuyordu. Oysa bu şölen çoğu kez bir kutlama olurdu, Binalar-Arası Şampiyo-na'yı kimin kazandığı bu şölende ilan edilirdi. Harry hastane kanadından ayrıldığından beri kalabalık saatlerde Büyük Salon'a gitmekten kaçınmıştı, diğer öğrencilerin bakışlarıyla karşılaşmamak için Salon'un neredeyse boş olduğu sırada yemek yemeyi tercih etmişti.
O, Ron ve Hermione Salon'a girdiklerinde, her za-
841
manki süslemelerin olmadığını fark ettiler. Normalde Büyük Salon, Yıl Sonu Şöleni'nde şampiyon binanın renkleriyle donatılırdı. Oysa bu gece, öğretmenler masasının arkasındaki duvarda siyah perdeler vardı. Harry onların Cedric'e karşı bir saygı ifadesi olarak orada bulunduklarını hemen anladı.
Gerçek Deli-Göz Moody öğretmenler masasınday-dı. Tahta bacağıyla sihirli gözü yerine dönmüştü. Moody son derece işkilliydi, biri ona bir şey söyledi mi yerinde zıplıyordu. Harry ona kabahat bulmadı; Mo-od/nin saldın korkusu, kendi sandığında on ay hapis kalınca daha da artmış olmalıydı. Profesör Karkaroff un sandalyesi boştu. Harry, diğer Gryffindor'larla birlikte yerine otururken, Karkaroff un şimdi nerede olduğunu, Voldemorf un onu yakalayıp yakalamadığını merak etti.
Madam Maxime hâlâ oradaydı. Hagrid'in yanında oturuyordu. Usul usul konuşuyorlardı. Daha ötede, Snape, Profesör McGonagall'ın yanına oturmuştu. Harry ona bakarken Snape'in gözleri bir

an Harry'nin üstünde duraladı. Yüzündeki ifadeye anlam vermek güçtü. Her zamanki kadar ekşi suratlı ve sevimsiz görünüyordu. Harry, Snape gözlerini kendisinin üstünden çektikten sonra da ona bakmayı sürdürdü.
Voldemorf un döndüğü gece, Snape, Dumbledo-re'un emriyle ne yapmıştı? Ve niçin... niçin... Dumble-dore, Snape'in gerçekten onların yanında olduğundan o kadar emindi? Snape onlar adına casusluk etmişti,
842
Dumbledore Düşünseli'nde söylemişti bunu. Snape'in "kendi hayatını büyük bir tehlikeye atarak" Voldemort aleyhine casusluk yapmaya başladığını söylemişti. Yine bu işi mi yapmaya başlamıştı? Ölüm Yiyen'lerle temasa mı geçmişti yoksa? Dumbledore'un tarafına hiç geçmemiş de, tıpkı Voldemort gibi vakti gelsin diye beklemiş numarası mı yapıyordu Ölüm Yiyen'lere?
Profesör Dumbledore öğretmenler masasında ayağa kalkınca, Harry derin düşüncelerinden sıyrıldı. Zaten Yıl Sonu Şöleni'nde genelde olduğundan çok daha gürültüsüz olan Büyük Salon, sus pus kesildi.
"Bir ders yılı daha," dedi Dumbledore, sırayla hepsine bakarak, "sona erdi."
Durakladı, gözleri Hufflepuff masasına dikildi. Dumbledore ayağa kalkmadan önceki en sessiz masa onlann masasıydı. Yüzleri de Salon'daki herkesinkin-den daha hüzünlü ve soluktu.
"Bu gece size söylemek istediğim çok şey var," dedi Dumbledore. "Ama önce çok değerli bir insanı kaybettiğimizi belirtmek isterim. O da burada oturmuş" -eliyle Hufflepuff masasını gösterdi- "bizimle birlikte Şölen'in tadını çıkarıyor olmalıydı. Hepinizden ayağa kalkmanızı ve kadehlerinizi Cedric Diggory'nin şerefine kaldırmanızı rica ediyorum."
Öyle yaptılar, hepsi. Salon'daki herkes ayağa kalkarken masalar gacırdadı; kadehlerini kaldırdılar ve yüksek, tok, gürüldeyen tek bir sesle "Cedric Diggory" adı yankılandı.
843
Kalabalık arasında Harry'nin gözüne Cho çarptı. Yaşlar yüzünden aşağı sessiz sessiz akıyordu. Tekrar yerlerine otururlarken, Harry gözlerini masaya dikti.
Dumbledore, "Cedric, Hufflepuff binasını tanımlayan birçok niteliğin timsaliydi," diye devam etti. "İyi ve sadık bir dosttu, çok çalışkandı, adil davranmaya değer verirdi. Ölümü, onu yakından tanışanız da tanımasanız da, hepinizi etkiledi. Bu yüzden bu ölümün nasıl meydana geldiğini tam olarak bilmeye hakkınız var."
Harry başını kaldırıp Dumbledore'a baktı.
"Cedric Diggory, Lord Voldemort tarafından katledildi."
Büyük Salon'u panik halinde bir fısıltı dolaştı. İnsanlar inanamayarak, dehşet içinde, gözlerini Dumble-dore'a dikmiş bakıyorlardı. Dumbledore ise, onların mırıldanmalarının sona ermesini beklerken çok sakin görünüyordu.
Dumbledore, "Sihir Bakanlığı," diye devam etti, "bunu size söylememi istemiyor. Belki de anne babalarınızdan bir kısmı bunu söylediğimi duyunca dehşete kapılacak - ya Lord Voldemort'un döndüğüne inanmadıkları için, ya da bunu size söylememem gerektiğini düşündüklerinden, çünkü çok gençsiniz. Ama ben gerçeğin genellikle yalana tercih edilmesi gerektiğine inanırım. Cedric bir kaza sonucu ya da kendi hatası yüzünden ölmüş gibi davranmak ise, onun anısına hakarettir."
844
Şimdi Salon'daki her yüz, afallamış ve korku dolu bir halde, Dumbledore'a çevrilmişti... ya da hemen hemen her yüz. Harry, Slytherin masasında Draco Mal-foy'un Crabbe ve Goyle'a bir şeyler fısıldadığını gördü. Midesinde ani, yakıcı, neredeyse hastalıklı bir öfke hissetti. Kendini zorlayarak yeniden Dumbledore'a baktı.
Dumbledore, "Cedric'in ölümüne ilişkin olarak sözü edilmesi gereken biri daha var," diye devam etti. "Harry Potter'ı kastediyorum elbette."
Bazı başlar Harry'ye dönerken, Büyük Salon'da bir tür dalgalanma oldu. Sonra gözler hemen yine Dumbledore'a çevrildi.
"Harry Potter, Lord Voldemort'dan kaçmayı başardı," dedi Dumbledore. "Kendi hayatını tehlikeye atarak Cedric'in cesedini Hogwarts'a getirdi. Her yönüyle, Lord Voldemort'la karşı karşıya gelmiş pek az büyücünün gösterdiği türden bir cesaret sergiledi. Ve bunun için onun şerefine içiyorum."

Dumbledore ağırbaşlı bir edayla Harry'ye döndü ve bir kez daha kadehini kaldırdı. Büyük Salon'daki hemen hemen herkes de onun yaptığını yaptı. Cedric'in adım mırıldandıkları gibi onun adını da mırıldandılar ve şerefine içtiler. Ama Harry, ayaktakilerin arasındaki bir açıklıktan, Malfoy, Crabbe ve Goyle ile öteki Slytherin'lerden çoğunun karşı koyarcasına, kadehlerine ellerini sürmeden yerlerinde oturduklarını gördü. Dumbledore ise onları görmedi. Sihirli bir gözü yoktu sonuçta.
845
Herkes bir kez daha yerine oturunca, Dumbledore konuşmasını sürdürdü: "Üçbüyücü Turnuvası'nın amacı, sihir dünyasında kaynaşmayı ilerletmek, teşvik etmekti. Olup bitenlerin ışığı altında -yani Lord Voldemort döndüğüne göre- böylesi bağlar eskisinden de önemli görünüyor."
Dumbledore bakışlarını Madam Maxime ve Hag-rid, Fleur Delacour'la diğer Beauxbatons öğrencileri ve Slytherin masasındaki Krum'la Durmstrang'lar üzerinde dolaştırdı. Harry, Krum'un tedirgin, hatta neredeyse korkmuş göründüğünü fark etti. Sanki Dumbledore'un sert bir şeyler söylemesini bekler gibiydi.
Dumbledore, "Bu Salon'daki her konuk," dedi ve gözleri Durmstrang öğrencileri üzerinde durdu, "buraya gelmek isterse eğer, her zaman memnuniyetle karşılanacaktır. Hepinize bir kez daha şunu söylüyorum: Lord Voldemort döndüğüne göre, ne kadar birleşirsek o kadar güçlü, ne kadar bölünürsek o kadar zayıf oluruz.
"Lord, Voldemort'un anlaşmazlık ve düşmanlık tohumlan ekme yeteneği çok büyüktür. Bununla ancak, aynı derecede güçlü bir dostluk ve güven bağı kurarak mücadele edebiliriz. Eğer hedeflerimiz aynıysa, kalplerimiz de açıksa, alışkanlık ve dil farklılıkları hiçbir şey ifade etmez.
"Ben önümüzde karanlık ve zor bir dönem olduğuna inanıyorum - hayatımda yanılmış olmayı hiç bu kadar kuvvetle umut etmemiştim. Bu Salon'da
846
bulunanlardan bir kısmı Lord Voldemort'un elinde bizzat ıstırap çekti. Çoğunuzun ailesi paramparça oldu. Bir hafta önce, bir öğrenci aramızdan alındı.
"Cedric'i hatırlayın. Gün gelir de doğru olanla kolay olan arasında seçim yapmanız gerekirse eğer, iyi kalpli, yardımsever ve cesur bir çocuğa, sırf Lord Vol-demorf un yoluna çıktığı için neler olduğunu hatırlayın. Cedric Diggory'yi hatırlayın."
*
Harry'nin sandığı toplanmıştı; Hedwig sandığın tepesindeki kafesine yerleşmişti. Harry, Ron ve Her-mione kalabalık Giriş Salonu'nda diğer dördüncü sınıf öğrencileriyle birlikte, onları Hogsmeade istasyonuna götürecek olan arabaları bekliyorlardı. Yine güzel bir yaz günüydü. Harry o akşam Privet Drive'a vardığı zaman, • orasının sıcak ve yapraklara bürünmüş olacağını, çiçek tarhlarını bir renk cümbüşüne dönüşmüş halde bulacağını tahmin ediyordu. Ama bu düşünce onu hiç de keyiflendirmedi.
" 'Arry!"
Dönüp baktı. Reur Delacour şatoya giden taş basamaklardan hızla çıkıyordu. Harry onun arkasındaki arazide, hayli geride, Hagrid'in dev atlardan iki tanesini arabaya koşmak için Madam Maxime'e yardım ettiğini gördü. Beauxbatons arabası yola çıkmak üzereydi.
Fleur onun yanına gelip elini uzatırken, "Uma'ım yinne görüşürüs/' dedi. "Bu'ada bir iş bulurum uma'ım, İngilizcemiy ilerletmek için."
847
Ron boğazlanıyormuş gibi bir sesle, "Zaten çok iyi," dedi. Fleur ona gülümsedi; Hermione kaşlarını çattı.
Fleur dönüp giderken, "Hoşça kal, 'Arry," dedi. "Seninle tanıştı'ma sevindim!"
Gümüşi saçlan güneş ışığında dalga dalga, çimenleri telaşla geçip Madam Maxime'in yanına giden Fleur'ü izleyen Harry'nin morali ister istemez biraz düzelmişti.
Ron, "Bakalım Durmstrang öğrencileri nasıl geri gidecekler?" dedi. "Sence Karkaroff olmadan o gemiyi idare edebilirler mi?"
Huysuz bir ses, "Gemiyi Karkaroff iddare etmiyorr-du," dedi. "O kamarrasında oturuyordu, buttun iji biz yapıyorduk." Krum, Hermione ile vedalaşmaya gelmişti. "Bir konujalım mı?" diye sordu ona.

"Ah... evet... tabii," dedi Hermione, biraz bocalayarak. Krum'un peşinden kalabalığın arasında gözden kayboldu.
Ron onun arkasından yüksek sesle, "Acele etsen iyi olur!" diye bağırdı. "Arabaların gelmesine az kaldı!"
Ne var ki, arabalan gözleme işini Harry'ye bıraktı ve sonraki birkaç dakikayı, Krum ile Hermione'nin neler çevirdiğini görmek için boynunu uzatıp kalabalığın üstünden bakarak geçirdi. Onlar da çok geçmeden döndüler zaten. Ron, Hermione'ye baktı, ama onun yüzü hayli sakindi.
Krum birden Harry'ye, "Diggory'yi sevmiştim," dedi. "Bana karjı hep kibbardı. Hep. Durmstrang'dan
848
oldu'um halde - Karkarroffla birrlikte," diye ekledi, kaşlarını çatarak.
"Yeni bir Müdürünüz var mı?" diye sordu Harry.
Krum omuzlarım silkti. Tıpkı Fleur gibi elini uzatıp Harry'nin elini sıktı, sonra da Ron'unkini.
Ron acılı bir iç mücadele geçiriyormuş gibiydi. Ancak Krum dönüp gitmek üzereyken, Ron birden patladı: "İmzanı rica edebilir miyim?"
Şaşırmış ama memnun görünen Krum, Ron için bir parşömen parçasını imzalarken, Hermione gülünv seyerek şimdi yoldan onlara doğru tangır tungur gelen
atsız arabalara döndü.
*
King's Cross'a doğru yolculuktan sırasında hava, önceki eylülde Hogwarts'a geldikleri günkünden alabildiğine farklıydı. Gökte tek bir bulut yoktu. Harry, Ron ve Hermione kendi başlarına oturacakları bir kompartıman bulmayı becerdiler. Hiç durmadan ötmesini durdurmak için Pigvvidgeon'ı yine Ron'un resmi cüppesinin altına saklamışlardı; Hbdvvig, başı kanadının altında, uyukluyordu; Crookshanks ise boş bir koltuğa kocaman, tüylü bir turuncu yastık gibi kıvrılmıştı.
Harry, Ron ve Hermione, tren onlan hızla güneye doğru götürürken, bütün hafta konuştuklarından daha fazla ve daha serbestçe konuştular. Dumbledore'un Yıl Sonu Şöleni'ndeki konuşması, Harry'ye sanki içindeki tıkanıklığı açmış gibi geliyordu. Olan biteni tartışmak o kadar acı vermiyordu artık. Dumbledore'un Vol-
849
demort'u durdurmak için daha şimdiden nasıl bir eyleme geçmiş olabileceği konusundaki konuşmalarını, ancak yemek arabası gelince kestiler.
Hermione arabadan dönüp de parasını okul çantasına koyduktan sonra, çantadan bir Gelecek Postası çıkardı.
Harry şöyle bir baktı, ne yazdığını bilmeyi istediğinden hiç emin değildi. Ama onun gazeteye baktığını gören Hermione, sakin sakin, "Hiçbir şey yok," dedi. "İstersen kendin de bak, ama bir şey yok. Her gün kontrol ediyorum. Sadece üçüncü görevden sonraki gün, senin Turnuva'yı kazandığını bildiren kısa bir yazı vardı. Cedric'in sözünü bile etmemişlerdi. Bana sorar-san,, Fudge suskun kalmaları için baskı yapıyor."
"Rita'yı asla susturamaz," dedi Harry. "Böyle bir hikâyede, asla."
"Ah, Rita üçüncü görevden beri hiçbir şey yazmadı," dedi Hermione, tuhaf bir şekilde yapmacık bir sesle. "Aslını sorarsanız," diye ekledi, şimdi sesi biraz titriyordu, "Rita Skeeter uzun süre hiçbir şey yazmayacak. Onun foyasını meydana çıkarmamı istemiyorsa yani."
"Sen ne diyorsun?" dedi Ron.
Hermione bir solukta, "Okul arazisine girmemesi gerekirken özel konuşmaları nasıl dinlediğini öğrendim," dedi.
Hermione günlerdir bunu onlara söylemek için ölüp bitiyormuş da, olanlar yüzvnden kendini tutmak zorunda kalmış gibi geldi Harr/ye.
850
"Nasıl yapıyordu bunu?" diye sordu Harry hemen.
"Nasıl anladın?" diye sordu Ron, Hermione'ye bakarak.
Hermione, "Eh," dedi, "aslında bu fikri bana sen verdin, Harry."
Şaşıran Harry, "Ben mi?" dedi. "Nasıl?"

Hermione sevinçle, "Anten meselesi" dedi.
"Ama sen çalışmaz demiştin -"
"Haa, elektronik antenler değil," dedi Hermione. "Böcek antenleri... Hani sen anten deyince Ron böcek anteni sanmıştı ya, haklıymış meğer... Rita Skeeter" -Hermione'nin sesi sakin bir zaferle titriyordu- "kayıtsız bir Animagus. İstediği anda -"
Hermione çantasından küçük, mühürlü bir cam kavanoz çıkardı.
"- böceğe dönüşebiliyor."
"Şaka ediyorsun," dedi Ron. "Yapmadın... o değil..."
"Ah, evet, o," dedi Hermione mutlu mutlu, kavanozu onların önünde sallayarak.
Kavanozun içinde birkaç küçük dalla yaprak ve koca, şişko bir böcek vardı.
"Olamaz - şaka ediyorsun -" diye fısıldadı Ron, kavanozu kaldırıp gözlerine yaklaştırarak.
"Hayır, etmiyorum," dedi Hermione gülümseyerek. "Onu hastane kanadında, pencere pervazında yakaladım. Yakından bakarsan, antenleri çevresindeki işaretlerin, taktığı o çirkin gözlüğün çerçevesine tıpatıp benzediğini görürsün."
851
Harry bakınca onun haklı olduğunu gördü. Ve bir şey hatırladı. "Hagrid'in Madam Maxime'e annesini anlattığım duyduğumuz gece heykelde bir böcek vardı!"
"Aynen öyle," dedi Hermione. "Ve Viktor, biz göl kıyısında konuştuktan sonra, saçımdan bir böcek çıkardı. Ve eğer fena halde yanılmıyorsam, Rita, senin yara izinin acıdığı gün Kehanet sınıfının pencere pervazına tünemişti. Yıl boyunca yazacak hikâye bulmak için vızır vızır dolaşıp durdu."
"Malfoy'u ağacın altında gördüğümüzde..." dedi Ron ağır ağır.
Hermione, "Onunla konuşuyordu, elindeydi," dedi. "Malfoy biliyordu tabii. Rita, Slytherin'lerle o küçük, tatlı söyleşileri bu sayede yaptı. Onun yasadışı bir şey yaptığı umurlarında bile değildi, yeter ki bizim hakkımızda ve Hagrid hakkında korkunç şeyler yazsın."
Hermione cam kavanozu Ron'dan alarak, öfkeyle cama yapışmış vızıldayan böceğe gülümsedi.
"Londra'ya gittiğimizde kendisini serbest bırakacağımı söyledim ona," dedi. "Anlıyorsunuz ya, kavanoza bir Kınlmazlık Büyüsü yaptım, Rita biçim değiştiremiyor. Ve tüy kalemini bir yıl boyunca kendisine saklamasını söyledim. Bakalım, insanlar hakkında korkunç yalanlar yazma alışkanlığından kurtulabilecek mi "
Huzur içinde gülümseyen Hermione böceği yeniden okul çantasına yerleştirdi.
852
Kompartımanın kapısı kayarak açıldı.
"Çok akıllıca, Granger," dedi Draco Malfoy.
Crabbe ve Goyle arkasında duruyorlardı. Üçünün de, Harry'nin şimdiye kadar onları gördüğünden çok daha kendinden memnun, kibirli ve tehdit edici bir halleri vardı.
Malfoy, kompartımana adım atıp, dudaklarında titreşen yılışık bir sırıtışla teker teker hepsine bakarak, "Demek böyle," dedi. "Gariban bir muhabir yakaladınız, Potter da yine Dumbledore'un gözde çocuğu oldu. Aman ne güzel."
Sırıtışı bütün yüzüne yayıldı. Crabbe ve Goyle pis pis güldüler.
"Düşünmemeye çalışıyoruz, öyle mi?" dedi Malfoy tatlı tatlı, her üçüne de baktı. "Böyle bir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyoruz, ha?"
"Çık dışarı," dedi Harry.
Dumbledore'un Cedric hakkındaki konuşması sırasında Crabbe ile Goyle'a bir şeyler fısıldayışını gözlediğinden beri Malfoy'la hiç yan yana gelmemişti. Kulaklarında bir tür çınlama duyuyordu. Eli cüppesinin altındaki asasını kavradı.
"Kaybeden tarafı seçtin, Potter! Seni uyarmıştım! Sana arkadaşlarını daha dikkatli seçmeni söylemiştim, hatırladın mı? Trende ilk karşılaştığımızda, hani Hog-warts'taki ilk gün? Sana böyle ayaktakımıyla takılma-manı söylemiştim!" Başıyla Ron ve Hermione'yi işaret etti. "Artık çok geç, Potter! İlk onlar gidecek, madem
artık Karanlık Lord geri döndü! İlk olarak Bularuk'larla Muggle-sevenler! Eh - daha doğrusu ikinci olarak -çünkü Diggory birin-"
Sanki birisi kompartımanda bir kutu havai fişek patlatmıştı. Her yönden kopup gelen büyülerin göz

kamaştıran panltısıyla körleşen, bir dizi gümleme sesiyle sağırlaşan Harry gözlerini kırpıştırıp yere baktı.
Malfoy, Crabbe ve Goyle kapı ağzında baygın yatıyorlardı. Harry, Ron ve Hermione ayaktaydı, üçü de farklı bir uğursuzluk büyüsü kullanmıştı. Dahası, bunu yapanlar sadece onlar değildi.
Fred, Goyle'a basıp kompartmana girerken, sakin bir sesle, "Bu üçünün neler çevireceğini anlayalım diye düşündük," dedi. Asası elindeydi, onun hemen ardından, Malfoy'un üstüne basmaya özen göstererek içeri giren George'unki de öyle.
George, Crabbe'ye bakarak, "İlginç bir etki," dedi. "Furnunculus lanetini kim yaptı?"
"Ben," dedi Harry.
'Tuhaf," dedi George neşeyle. "Ben de Pelte-Bacak kullandım. Demek bu ikisinin karıştırılmaması gerekiyormuş. Yüzünde bir sürü küçük küçük dokunaç çıkn, baksana. Eh, onlan burada bu akmayalım, dekora pek katkıları yok."
Baygın olan Malfoy, Crabbe ve Goyle, kendilerini hedef alan karma uğursuzkık büyüsünün etkisiyle gerçekten de berbat mı berbat görünüyorlardı. Ron, Harry ve George onlan tekmeleyerek, yuvarlayarak, iterek ko-
854
ridora çıkardılar. Sonra da kompartımana girip kapıyı kapattılar.
Fred bir deste iskambil çıkararak, "Patlamalı Pişti oynayan?" diye sordu.
Beşinci elin ortasına gelmişlerdi ki, Harry aklındaki soruyu sormaya karar verdi.
"Artık bize söyleyeceksiniz, ha?" dedi George'a. "Kime şantaj yapıyordunuz?"
"Ha," dedi George, karanlık bir edayla. "O iş."
Fred başını sabırsızca sallayarak, "Önemi yok," dedi. "Önemli bir şey değildi. Yani, artık değil."
George omuz silkerek, "Vazgeçtik," dedi.
Ama Harry, Ron ve Hermione bıkmadan sorup durdular ve sonunda Fred, "Tamam, tamam," dedi. "Gerçekten bilmek istiyorsanız... Ludo Bagman'dı."
"Bagman mı?" dedi Harry sertçe. "O da karıştı mı diyorsun -"
"Yok canım," dedi George bezgin bezgin. "Öyle bir şey değil. Salak rezil. Kafası o kadar çalışmaz ki."
"Ee, neydi öyleyse?" dedi Ron.
Fred önce durakladı, sonra, "Quidditch Dünya Kupası'nda onunla girdiğimiz bahsi hatırlıyor musunuz?" dedi. "Hani İrlanda kazanacak, ama Snitch'i Krum yakalayacak demiştik?"
Harry ve Ron biraz düşünüp, "Evet," dediler.
"Eh, o rezil bize İrlanda maskotlarından yakaladığı ayakkabıcı cin altınıyla ödeme yapmış."
"Ee?"
855
"Ee'si," dedi Fred sabırsızlıkla, "yok oldu gitti, değil mi? Ertesi sabah yok olup gitmişti!"
"Ama - bir yanlışlık olmuştur herhalde," dedi Her-mione.
George aa acı güldü. "Evet, biz de öyle sandık, ilk başta. Sandık ki, ona yazıp bir yanlışlık olduğunu söylersek, paralan sökülür. Nerdeee. Mektubumuzu görmezden geldi. Hogwarts'ta onunla bu konuyu konuşmaya çalıştık, ama her seferinde bir bahane bulup bizden kaçtı."
"Sonunda iyice çirkefleşti," dedi Fred. "Kumar oynayamayacak kadar genç olduğumuzu, bize zırnık vermeyeceğini söyledi."
George gözlerinden ateşler saçarak, "Biz de paramızı geri istedik," dedi.
"Reddetmedi ya!" dedi Hermione, soluğu kesilmiş halde.
"Tam üstüne bastın," dedi Fred.
"Ama o sizin biriktirdiğiniz bütün paraydı!" dedi Ron.
"Bana mı söylüyorsun?" dedi George. "Tabii sonunda meseleyi öğrendik. Lee Jordan'ın babası da Bag-man'dan parasını almakta biraz sıkıntı çekmiş. Anlaşılan Bagman'ın cincücelerle başı beladaymış. Onlardan çok miktarda borç altın almış. Bir cinaice çetesi Dünya Kupası'ndan sonra onu ağaçlıkta kıstırmış ve elinden bütün altınını almış, ama bu altınlar bile borçlarını kapatmaya yetmemiş. Gözaltında tutmak için onu Hog-warts'a kadar izlemişler. Kumarda her şeyini kaybet-
856

mis. Birbirine sürtecek iki Galleon'u kalmamış. Peki o budala, cincücelere nasıl ödeme yapmayı teklif etmiş, biliyor musunuz?"
"Nasıl?" dedi Harry.
Fred, "Senin üzerine bahse girmiş, oğlum," dedi. "Senin Turnuva'yı kazanacağın üzerine büyük bir bahse girmiş. Cincücelere karşı."
"Demek onun için boyuna kazanmama yardım etmeye çalışıyordu!" dedi Harry. "Eh - kazandım ama, değil mi? Yani size altınınızı ödeyebilir."
George, "Hayır," diye başını salladı. "Cincüceler ondan da çirkef. Senin Diggory'yle berabere bitirdiğini, oysa Bagman'm senin tek başına şampiyon olmana bahse girdiğini söylemişler. Bagman da kaçmak zorunda kalmış. Üçüncü görevden hemen sonra kaçtı."
George derin derin içini çekerek iskambilleri yeniden dağıttı.
Yolculuğun geri kalanı hayli hoş geçti. Hatta Harry, keşke bu yolculuk bütün yaz sürse de King's Cross'a hiç varmasak, diye düşündü... Ama o yıl acı bir şekilde öğrendiği gibi, ileride tatsız bir şey varsa, zaman yavaşlamıyordu. Kısa süre sonra da Hogvvarts Ekspresi, Peron Dokuz Üç Çeyrek'e yanaşmıştı. Öğrenciler inerken her zamanki kargaşa ve gürültü koridorları doldurdu. Ron ve Hermione sandıklarını taşıyarak Malfoy, Crabbe ve Goyle'un yanından geçmeye çabaladılar.
Ancak, Harry kompartımanda kaldı. "Fred - George - durun bir dakika."
857
İkizler dönüp baktılar. Harry sandığını açarak Üç-büyücü ödülünü çıkardı.
"Alın," dedi ve keseyi George'un eline attı.
"Ne?" dedi Fred, tam anlamıyla afallamış görünüyordu.
Harry ısrarla, "Alın," diye tekrarladı. "Ben istemiyorum."
George keseyi gerisingeri Harry'ye vermeye çalışarak, "Çatlaksın sen/' dedi.
"Hayır, değilim," dedi Harry. "Alın ve icatlarınızı sürdürün. Şaka dükkânı için."
Fred neredeyse huşu içinde bir sesle, "Gerçekten çatlak/' dedi.
Harry azimle, "Dinleyin," dedi. "Eğer almazsanız, lağımdan aşağı atarım. Bu parayı istemiyorum, ihtiyacım da yok. Ama birkaç kahkahaya ihtiyacım var. Hepimizin birkaç kahkahaya ihtiyacı var. Ve sanırım ki, çok geçmeden daha da fazla ihtiyacımız olacak."
George halsizce, "Harry," dedi. Bir yandan da para kesesini elinde tartıyordu. "Burada bin Galleon olmalı."
Harry sırıtarak, "Öyle," dedi. "Düşünsenize, kaç Kanarya Kreması çıkar."
ikizler ona bakakaldılar.
"Annenize nereden aldığınızı söylemeyin, yeter... Ama düşünecek olursanız, belki artık Bakanlık'a girmenize o kadar da hevesli değildir..."
Fred, "Harry," diye başladı, ama Harry asasını çekti.
"Bakın," dedi kararlı bir sesle, "alın, yoksa size
858
uğursuzluk büyüsü yapanm. Artık sağlam birkaç tane öğrendim. Yalnız, bana bir iyilik yapın, tamam mı? Ron'a yeni resmi cüppeler alın ve biz aldık deyin."
Onlar başka tek kelime edemeden Harry kompartımandan çıktı, hâlâ uğursuzluk büyüsü izleri içinde yerde yatan Malfoy, Crabbe ve Goyle'un üstüne basıp geçti.
Vernon Enişte bölmenin yanında bekliyordu. Mrs VVeasley de hemen onun yakınındaydı. Mrs VVeasley, Harry'yi görünce ona sıkı sıkı sarıldı ve kulağına fısıldadı: "Sanırım Dumbledore yazın sonlarına doğru biz,e gelmene izin verecek. Teması kesme, Harry."
Ron onun sırtına bir şaplak atarak, "Görüşürüz, Harry," dedi.
Hermione, "Hoşça kal, Harry," dedi. Sonra, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı, Harry'yi yanağından öptü.
George, "Harry - sağ ol," diye mırıldandı. Fred yanında durmuş, heyecanla başını sallıyordu.
Harry onlara göz kırptı, Vernon Enişte'ye döndü ve onu istasyondan dışarı sessizce izledi.
Dursley'lerin arabasının arkasına binerken, henüz üzülmenin sırası değil, dedi kendi kendine.
Hagrid'in dediği gibi, başa gelecek olan gelirdi... ve ne zaman gelirse, o da o zaman karşısına çıkacaktı.

859